

Giới thiệu Chứng Kiến Thần Thám

Thể loại: hiện đại, trinh thám, sủng.

Edit + Beta: Cái Trắng

Bìa: Cái Xanh

Vụ án ở cổ trấn. Vụ án về cổ động viên tử vong ở nước Mỹ. Trên du thuyền xa hoa xảy ra vụ mất tích quý dị. Truyền thuyết hàng trăm năm về mỹ nhân ngư...

Những vụ án mưu sát kỳ lạ, những vụ giết người hàng loạt khiến người nghe cảm thấy ghê sợ, bí mật hắc ám bị chôn dấu hàng trăm năm, tất cả đều chỉ có một chân lý chính nghĩa tồn tại!

Ở trong mắt anh - thần thám bậc nhất thế hệ mới ở Mỹ, chỉ cần là một hạt bụi cũng sẽ là chìa khóa dẫn tới chân tướng.

Lời tác giả: Nội dung truyện là do tác giả nghĩ ra vậy nên yếu tố trinh thám mới là chính, tình yêu chỉ như gia vị được nêm vào, cho nên chỉ có sủng sủng sủng, hoan nghênh nhảy hố.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cầu nam nhân

Edit: Cái Trắng

Quyển 1: Mặt nạ cầu tình nhân

[Q1] Chương 1: Cầu nam nhân.

Hôm nay thời tiết thật sự rất đẹp, rốt cuộc thì nửa tháng mưa triền miên cũng chấm dứt, từ sáng sớm những ánh mặt trời rực rỡ đã chiếu xuống từng góc ngách của thành phố, chỉ đáng tiếc là, thời tiết tươi đẹp như thế này cũng không thể khiến nội tâm Chúc An Sinh ấm áp nổi.

Chúc An Sinh quả thật không nghĩ tới, trong một ngày đẹp trời như này mà cô lại nhận được một vụ về vấn đề rắc rối của người vợ trước.

Chúc An Sinh lạnh lùng nhìn ba người trước mặt mình, hai người phụ nữ kia đã sớm tóc tai bù xù như quỷ. Có thể thấy trên mặt người phụ nữ kia còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô, đặc biệt ngón áp út còn đeo một chiếc nhẫn bạc vô cùng giản dị. Khi Chúc An Sinh tới nơi, người phụ nữ kia vẫn còn chưa dừng khóc, một giọt lại một giọt, như những viên ngọc rơi xuống, rơi xuống mu bàn tay, rơi xuống đất, tất cả đều rơi tình rơi mù.

Im lặng nhìn qua một lượt tình huống hiện tại, ánh mắt Chúc An Sinh có hơi dao động, nhưng khi cô nhìn về phía người đàn ông đang im lặng đứng một bên, ánh mắt lại trở nên vô cùng sắc bén.

" Anh chắc hẳn là, kẻ đầu sỏ gây nên tình trạng này đi, thế nào, để hai người phụ nữ đánh nhau vì anh như này, anh vừa lòng chưa? "

Thanh âm của Chúc An Sinh lạnh lùng, tựa như xung quanh đang là hầm băng vậy, người đàn ông kia thấy Chúc An Sinh châm chọc mình như vậy cũng không cãi lại được, chỉ biết cúi đầu không nói.

Biểu hiện của người đàn ông bị người phụ nữ trẻ tuổi hơn kia nhìn thấy được, ngay sau đó ánh mắt ả hung ác chuyển hướng sang công kích Chúc An Sinh: " Tôi nói đồng chí cảnh sát như vậy là không được, cô đang vô duyên vô cớ vu khống đấy. Tôi nói cho cô biết, tôi báo cảnh sát chính là để các người bắt người phụ nữ điên này lại. Tôi còn chưa tố cáo tội của cô ta đâu, tự ý xông vào nhà riêng, lại còn đả thương người, điều đó cô không nhìn thấy sao, có phải hay không mà cảnh sát mấy người bị mù rồi đi. Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám chần chừ không bắt người phụ nữ này tôi sẽ khiếu nại mấy người đó, cô tin không? "

" A. " Bộ dáng Chúc An Sinh vô cùng bình tĩnh nghe người phụ nữ đó nói, cho tới khi ả nói xong cô mới cười lạnh một tiếng: " Tự ý xông vào nhà riêng, cố ý đả thương người, đúng là có kiến thức luật cao đấy, vậy cô có biết không, theo điều luật của < Cảnh sát nhân dân Trung Hoa > điều 35 còn có quy định, nếu người dân cố ý vu nhục người thi hành công vụ, có thể giao cho ban an ninh xử lý, tất cả những gì cô nói tôi đều có bản ghi chép, cô có muốn giờ cùng tôi đi tới đồn công an một chuyến không? "

Chúc An Sinh nói xong còn mỉm cười một cái, đôi mắt sáng ngời, điều này làm cho đồng nghiệp Cao Bằng Phi bên cạnh xuân tâm nhộn nhạo.

Cao Bằng Phi cảm thấy Chúc An Sinh có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung, tốt nghiệp học viện cảnh sát, còn đạt tới học vị thạc sĩ, càng không thể tin được nữa là, hẳn nghe nói năm đó số điểm cô thi vào đại học có thể được xét tuyển vào Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, vậy mà Chúc An Sinh lại một lòng

hướng về học viện cảnh sát, xem ra cô rất thích làm cảnh sát, chỉ là hiện tại sao Chúc An Sinh lại làm việc ở một đồn công an nhỏ nhỏ như này bọn họ quả thực không hiểu được.

Mà bên kia, ả vừa rồi còn vênh váo uy hiếp Chúc An Sinh giờ lại bị cô đáp trả như vậy, lập tức ngậm miệng không dám nhiều lời.

Chúc An Sinh không có hơi đâu quan tâm tới ả, cô tiếp tục quay đầu nói chuyện với người đàn ông đang đứng im lặng kia.

"Bây giờ sao đây? Chuyện tới nước này rồi mà anh còn định kè hà? Hãy nhìn hai người phụ nữ này đi, xem hai người này chặt vật như thế nào, chính là vì anh có biết không, ở chỗ này, người mất mặt nhất chính là anh đấy."

"Cô không hiểu." Người đàn ông kia rút cuộc cũng mở miệng: "Tôi cùng Tô Phán sớm đã không còn tình cảm với nhau, còn Mẫn Lan, tôi thực sự yêu cô ấy."

Lời nói người đàn ông kia vừa thốt ra, làm cho biểu cảm trên mặt hai người phụ nữ đều thay đổi, người lộ ra nụ cười tươi kia chính là người vừa uy hiếp cô – Mẫn Lan, còn người che mặt khóc kia chính là Tô Phán.

Ánh mắt Chúc An Sinh tràn ngập lửa giận, cô không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

"Hừm. Anh thế mà không biết xấu hổ nói ra từ "yêu" này sao?" Chúc An Sinh cảm thấy cô như đang được nghe chuyện nực cười nhất thế gian này: "Anh biết không, tôi không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì."

Chúc An Sinh nói xong liền cầm lấy bàn tay Tô Phán, chiếc nhẫn bạc giản dị ngay lập tức lộ ra trước mắt mọi người.

"Anh nhìn xem đi, mở to đôi mắt ra mà nhìn cho kỹ! Chiếc nhẫn này là sao? Nhìn vào nó một cái, sẽ thấy nó bình thường, nó chỉ là món đồ rẻ tiền, thậm chí còn không có ánh kim, nó còn rẻ hơn so với một cốc rượu anh uống trong bar, mà có khi anh cũng đã quên, khi anh đeo cho cô ấy chiếc nhẫn này anh cũng đâu có nói anh sẽ yêu người con gái khác tên Mẫn Lan."

"Anh không thấy cô ấy rất tiêu tụy sao, nhưng dù nữa điểm thời cô ấy vẫn ăn đứt người như Mẫn Lan."

Chúc An Sinh chán ghét liếc mắt nhìn qua chiếc vòng cổ xinh đẹp của Mẫn Lan, cuối cùng buông tay Tô Phán ra, Chúc An Sinh không biết cô sẽ giúp được gì cho Tô Phán, nhưng cô cũng tới bên cạnh nhẹ nhàng an ủi cô ấy: "Một người muốn sống tốt, quan trọng không phải là dựa vào cái gì, cứ yêu lấy bản thân mình là được."

Dứt lời cô cảm thấy chuyện này như vậy là giải quyết xong rồi, cô chỉ có thể làm tới như vậy thôi, không có ai có quyền can thiệp vào cuộc sống của người khác, trừ khi chính bản thân họ muốn thay đổi, Chúc An Sinh luôn cho rằng như vậy. Cuối cùng cô và Cao Bằng Phi còn ở lại dạy dỗ Mẫn Lan một lúc, sau đó bọn họ mới rời đi.

Chỉ là tới cuối cùng Chúc An Sinh vẫn không hiểu, trên thế giới này sao lại có loại người đã phá hoại hạnh phúc của người ta còn đi công khai cho bản dân thiên hạ nhìn được?

Lúc trên đường về đồn công an cô đã hỏi Cao Bằng Phi một câu như vậy, nhưng hắn cũng không trả lời được.

"Nói tới trở về, lão Lưu có nói với tôi rằng, chúng ta ở cái đồn này chính là thâm nhất, mấy năm rồi tới hiện tại tôi mới hiểu được lời của lão Lưu, mỗi ngày đều xử lý mấy vụ án vỡ vụn, làm cảnh sát cũng thật buồn chán. Mà An Sinh, cô cũng thật lợi hại, lời cô nói làm cho tên tra nam* kia sừng sốt, người không biết còn tưởng cô là người thân của bọn họ, biết rõ họ như vậy."

Tra nam: Người đàn ông cận bả.

Cao Bằng Phi nhìn không được nói hết ra, rõ ràng hôm nay tâm tình hắn cũng không tồi, nhưng sáng sớm ra gặp loại tình huống này, là ai cũng sẽ không cao hứng nổi, hắn còn nhớ rõ hình dáng Chúc An Sinh lúc dạy dỗ người đàn ông kia, bộ dáng vô cùng uy phong, lập tức mặt mày liền hớn hở.

Chúc An Sinh nghe xong cười chua xót, cần gì phải biết rõ chứ, cô chỉ cần nhìn bộ dạng của hai người phụ nữ kia cũng hiểu đại khái tình huống rồi, huống chi loại chuyện này còn ít sao?

Chỉ là Chúc An Sinh không nghĩ tới, cô học về suy luận phân tích hành vi vậy mà giờ lại áp dụng vào tình huống này.

Nghĩ muốn nản, Chúc An Sinh cảm thấy hơi buồn, cô hạ cửa kính xe xuống, làn gió lạnh nhanh chóng ùa vào, tóc cô lập tức bay lung tung, tâm tư cô cũng khá hơn một chút.

Lời Cao Bằng Phi nói có phần đúng, cô từ bỏ các trường đại học nổi tiếng để học ở một học viện cảnh sát bình thường, sao có thể chôn chân tại đồn công an nhỏ bé này được?

Trước kia là vì Phương Trọng Bình hết lời khuyên bảo nên cô mới đành thuận theo ý ông ấy đi tới đồn công an này làm, hiện giờ đã qua một năm rồi, Chúc An Sinh thật không hiểu liệu trong vòng tròn lặp lại này cô có thể kiên trì được bao lâu.

Chỉ có tự cô mới hiểu được, trong người cô lúc nào cũng có một con dã thú, như cô nói thì người khác không thể can thiệp vào cuộc sống của mình. Cho nên Phương Trọng Bình cũng không thể kìm kẹp được cô, cô sớm muộn gì cũng sẽ thoát ra khỏi cái lồng này, tiến vào vòng vây đầy rẫy hiểm nguy, Chúc An Sinh cảm thấy có lẽ cũng gần tới lúc đó rồi.

" Hmm? "

Đột nhiên, qua cửa sổ xe cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cho dù xe đã đi qua nhưng cô nhìn không được quay lại nhìn thêm vài lần.

" Làm sao vậy? " Lúc này Cao Bằng Phi cảm thấy cô có hơi khác thường.

" À, không có gì, chỉ là đang nhớ lại mấy ngày trước có người tới đồn báo án đi, cô gái tên Vương Vũ Đình đó ấy, tôi nhớ rõ hôm đấy cô ấy khóc một lúc lâu, chỗ của cô ấy đi đâu không biết, không có manh mối chúng ta chẳng giúp được gì. "

" Cô ấy, à tôi nhớ, lúc nãy thấy cô ấy trên đường làm gì vậy? "

" Hình như đang phát tờ rơi, hẳn là vẫn đang tìm chó của mình, thật là một người con gái thiện lương, chắc có lẽ chú chó ấy vô cùng quan trọng với cô ấy, cô ấy coi nó như người nhà vậy. "

" Đúng vậy, mà gần đây bọn trộm chó đúng là càng ngày càng can rở, đáng tiếc cho dù bắt được bọn họ cũng không thể đưa ra hình phạt nặng, ai bảo chúng ta còn quá buông lỏng điều này chứ. Chỉ là tôi thấy Vương Vũ Đình này gần đây đúng là xui xẻo. "

" Là có ý gì? " Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu.

" Ôi xem trí nhớ của tôi này, chút nữa thì quên mất, buổi chiều hôm qua cô ấy tới báo án lúc cô đi ra ngoài. "

" Buổi chiều ngày hôm qua? Cô ấy tới báo vấn đề gì? "

" Cô ấy tới báo về việc bạn trai cũ của cô ấy dạo gần đây quấy rối và theo dõi mình, còn nói hai lần trước hẳn không cần sự đồng ý của cô ấy đã xông vào nhà, giúp cô ấy dọn đồ, giặt quần áo, còn nấu cơm cho cô ấy, hy vọng có thể quay lại với cô ấy. Rồi tôi có hỏi sao ngay lúc đó cô không báo án đi, thì cô ấy bảo đó là khu dân cư riêng, cô ấy không nhẫn tâm làm vậy, giờ cô ấy vẫn cảm thấy mấy ngày gần đây bạn trai cũ bám theo mình, lúc này cô ấy mới báo án. "

" Sau đó thì sao? "

" Sau đó bọn tôi tìm tới bạn trai cũ của cô ấy, tên là Lục Kỳ, nhưng đúng là người cũng như tên, một bộ dáng vô cùng nho nhả, chúng ta không có chứng cứ gì cho nên chỉ có thể hỏi qua một chút rồi thả người, có thể thấy chắc là gần đây Vương Vũ Đình mới chia tay lại thêm mất chú chó nên gấp đã kích lớn, làm cho cô ấy hốt hoảng nghi thần nghi quỷ. "

" Ra là như vậy. "

Nghe xong cô lại không nhìn được mà ngoái lại phía sau nhìn, nhưng đã không còn nhìn được gì nữa rồi, cô cảm thấy có chút lo lắng cho cô gái lương thiện Vương Vũ Đình này, cũng tính toán khi trở về sẽ tra một lượt những vụ trộm chó gần khu, cô hy vọng mình có thể tìm được manh mối gì đó giúp ích cho Vương Vũ Đình.

Còn nữa Chúc An Sinh âm thầm vạch ra kế hoạch rõ ràng, chút nữa cô phải đi tìm Phương Trọng Bình để nói rõ, tuy rằng ở đồn công an này có thể bình yên yên mà sống qua ngày nhưng đây không phải là điều mà cô muốn.

.....

Đúng 6 giờ 30 chiều, cô lái xe tới nhà của Phương Trọng Bình, nhưng mà lúc cô tới mới biết Phương Trọng Bình vẫn chưa về nhà, trong nhà chỉ có mẹ Phương Trọng Bình. Cô cùng bà Phương ăn cơm chiều với nhau, từ nhỏ cô đã được Phương Trọng Bình một tay nuôi lớn, cho nên mẹ ông có thể coi là bà nội của cô.

Cơm nước xong xuôi cô còn mát xa cho bà một lúc, tới khi bà thoải mái đi về phòng ngủ, chỉ còn mình Chúc An Sinh là đợi ông trở về nhà.

Cứ ngồi đợi người như vậy cũng thấy nhàm chán, nhưng cũng may lúc đó hồ sơ cô cần người khác tìm giúp đã được gửi tới hòm thư, cô thừa lúc rảnh rỗi này xem một chút tư liệu về những vụ trộm chó gần đây, chốc lát đã trôi qua 2 tiếng, chẳng mấy chốc đã tới 11 giờ khuya rồi.

11 giờ 23, lúc mà Chúc An Sinh thiếu chút nữa ngủ gật trước máy tính thì Phương Trọng Bình đã trở về. Cô cũng không vội vã, đầu tiên tiến tới ôm một cái, cô dự tính đầu tiên cứ mềm mỏng ứng phó với Phương Trọng Bình, sau đó có thể thuận lợi từng bước theo như những gì cô định sẵn.

" Chú Phương, cháu nhớ chú quá. "

" Nhóc con, cháu chẳng thành thật gì cả, hôm trước không phải chú mới tới đồn hay sao, huống hồ chúng ta cũng đâu phải ở xa nhau, lúc trước chính cháu muốn dọn ra ngoài còn gì? Cháu nói nhớ chú, chú không tin. "

Chúc An Sinh có hơi chột dạ, quả nhiên không hổ danh người đã lăn lộn trong giới cảnh sát hơn 20 năm, chút tâm tư nhỏ của cô quả nhiên không qua mắt được ông.

" Chú Phương, chú muốn ăn chút cơm không? Hôm nay cháu làm thịt sườn đó, chú có muốn ăn một chút không? " Chúc An Sinh quyết định lùi kế hoạch lại.

" Hôm nay là ngày gì thế, cháu lại còn chạy tới đây làm thịt sườn cho chú? Không thể tự nhiên mà ăn cần vậy được, không phải cháu đang đào hố đẩy chứ. "

Ánh mắt Phương Trọng Bình sáng quắc, cặp dưới của ông mà nhìn vào chắc là không giữ được bình tĩnh mất, cũng may Chúc An Sinh từ nhỏ đã quen với dáng vẻ này của ông, cô có thể trấn định được tâm tình mình.

" Chú Phương, chú nói như vậy là đang nói cháu không phải là một người con tốt sao? Cháu đây sẽ đi hâm lại thịt sườn cho chú nha. "

Dứt lời, cô liền đi vòng qua Phương Trọng Bình, cười cười đi vào nhà bếp hâm lại thịt sườn, chỉ là, khi Chúc An Sinh mở tủ lạnh lấy đĩa thịt sườn ra, thấy đĩa sườn, cô bỗng dưng ngăn người ra.

Chắc, đĩa thịt sườn kia vẫn còn duy trì được màu sắc hương vị, Chúc An Sinh tựa hồ có thể ngửi được mùi thịt sườn mê người, nhưng đồng thời lúc đó một ý nghĩ đáng sợ đã nảy ra trong đầu cô.

Chúc An Sinh thậm chí còn chẳng đặt đĩa sườn xuống, cô cứ thế lấy điện thoại trong túi ra rồi chạy nhanh tới cạnh laptop, cô ấn điện thoại gọi cho Vương Vũ Đình ngay trước ánh mắt nghi hoặc của Phương Trọng Bình.

" Alo? "

" Là Vương Vũ Đình sao? "

" Ai vậy...? "

" Lúc trước cô là người đã báo án với tôi, tôi là Chúc An Sinh. "

" Hóa ra là cảnh sát Chúc, cô gọi cho tôi là đã tìm được gì rồi sao? "

Đầu dây bên kia có thể thấy được Vương Vũ Đình đang cao hứng, nhưng Chúc An Sinh lại có cảm giác lòng mình lạnh đi, đột nhiên cô cảm thấy lạnh sống lưng.

" Không phải, tôi chỉ muốn hỏi một chút, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô bạn trai cũ xông vào nhà cô đã nấu gì cho cô ăn không? "

" Há? Tôi cũng không biết nữa, nhưng nó là một thịt hầm lớn, có rất nhiều hương vị trộn lẫn, cũng không biết sao tôi thấy nó thật ghê tởm, tôi không ăn được nên vứt đi. "

Vương Vũ Đình không biết, khi cô ấy nói xong câu đó thì Chúc An Sinh đột nhiên sự ghê tởm từ sâu trong đáy lòng mình dâng lên. Đợi Vương Vũ Đình nói xong, cô lại liếc mắt nhìn đĩa thịt sườn trong tay mình, từng miếng thịt như phát ra ánh sáng hấp dẫn mê người, rồi cuộc Chúc An Sinh không nhận được đặt đĩa thịt xuống, chạy vào trong nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, bữa cơm chiều nay của cô coi như ra ngoài hết rồi.

" Đi mau. "

Đây là từ đầu tiên cô nói ra sau khi nôn xong, cô thật không thể tưởng tượng được, có người sau khi chia tay xong lại đi giết chết chú chó của bạn gái cũ, còn muốn cho cô ấy ăn, thật đúng là biến thái! Càng khiến cho Chúc An Sinh sợ hãi hơn chính là, không ngờ sau khi chia tay Lục Kỳ lại trở nên điên cuồng như thế, huống chi hôm qua Vương Vũ Đình còn báo cảnh sát vì việc Lục Kỳ theo dõi mình.

" Mau! Cô đang gặp nguy hiểm! Mau rời khỏi nhà đi! Tìm nhà một người bạn tốt đáng tin cậy ở lại đó! Nhanh lên! "

Thanh âm Chúc An Sinh tràn ngập vẻ kinh sợ, Vương Vũ Đình ở đầu dây bên kia không biết là đang xảy ra chuyện gì, Vương Vũ Đình nghe theo sự phân phó của cô liền nhanh chóng cầm lấy túi xách, ra cửa đi giày vào.

" Cô hiện tại đang làm gì rồi? "

Đột nhiên, Chúc An Sinh chẳng nghe được động tĩnh gì của Vương Vũ Đình nữa.

" Tôi đang chờ thang máy, giờ chỉ có thể sử dụng một thang máy, thang máy còn lại đều hỏng hơn mười ngày nay rồi, nhưng mà hiện tại thang máy đó có người đang đi lên. "

Vương Vũ Đình không biết, Chúc An Sinh nghe xong câu này mắt càng lúc càng mở to hơn, ánh mắt cô tràn đầy sợ hãi, tơ máu đỏ hiện rõ trong mắt cô, cùng lúc đó, Vương Vũ Đình đang chăm chăm nhìn vào các con số hiển thị.

Tầng 2

Tầng 5

Tầng 9

Tầng 12

....

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Âm sát kinh hoàng

Edit: Cải Trắng

[Q1] Chương 2: Âm sát kinh hoàng

" Mau quay trở về nhà! Khóa chặt cửa vào! Nhanh lên! "

Trái tim Chúc An Sinh như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Cô cảm tưởng như toàn bộ máu trong cơ thể mình đều dồn lên não, mà đầu dây bên kia Vương Vũ Đình bị cô dọa sợ, chẳng kịp nghĩ gì, cứ thế mà chạy theo lời cô nói.

" Tôi quên chìa khóa trong nhà rồi, làm sao bây giờ? "

Vương Vũ Đình không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, tới khi lục trong túi xách không thấy chìa khóa đâu cả, Vương Vũ Đình bắt đầu luống cuống. Không biết vì sao, lúc này trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

" Mau tránh đi! Rời khỏi khu vực thang máy! Nhanh lên! "

Tầng 15, tầng 18, tầng 22....

Nghe lời Chúc An Sinh nói, cô ta chạy khỏi chỗ thang máy, trước đó còn nhìn lướt qua con số hiển thị. Nhà cô ở tầng 33, thang máy trong chốc lát sẽ tới nơi, Vương Vũ Đình đi tới chỗ ngột phía bên trái thang máy, ở đó chính là lối cửa thoát hiểm, đây chính là góc chết nếu nhìn từ phía thang máy ra.

Đúng lúc Vương Vũ Đình ngồi xổm xuống trốn đi, thì thang máy cũng lên tới nơi.

Đình...

Một âm thanh vang lên trong đêm khuya tĩnh lặng, tựa như ngọn sóng lăn tăn trên mặt nước tĩnh lặng, nó như là một mũi tên bắn thẳng vào trái tim Chúc An Sinh, dọa sợ Vương Vũ Đình khiến cô ta ngay cả hô hấp cũng không dám.

Im lặng một lúc, Chúc An Sinh nuốt nước miếng, hít sâu vài cái, ổn định lại tâm trạng của mình, rồi cô hạ giọng mình xuống tới mức thấp nhất có thể.

" Vũ Đình, một lúc nữa nếu như có chuyện gì xảy ra cô cũng không được hoảng loạn, cô tin tưởng tôi, tôi sẽ giúp cô. Hiện tại cô nghe tôi nói này, đừng phát ra bất kỳ tiếng động nào, tôi không biết chỗ cô trốn có thể dùng điện thoại hay không. Nếu có thể, hãy để độ sáng màn hình xuống mức thấp nhất, giữ im lặng, chút nữa tôi sẽ liên lạc với cô qua tin nhắn, nếu cô chuẩn bị xong rồi thì sẽ cúp điện thoại, tin tưởng tôi, tôi sẽ lập tức tới chỗ cô, được không? "

Chúc An Sinh nói xong liền giờ màn hình ra nhìn màn điện thoại, trên đó vẫn hiển thị cuộc trò chuyện, nhưng phía bên Vương Vũ Đình không phát ra bất cứ âm thanh nào. Rốt cuộc, sau vài giây Chúc An Sinh cũng dứt khoát cúp điện thoại, ngay tại giây cuối cùng trước khi cúp, cô đã nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng đập cửa vang dội.

" Chú Phuong! "

Nghe thấy tiếng đập cửa, Chúc An Sinh hoảng sợ, theo bản năng quay đầu gọi tên Phuong Trọng Bình. Sự hoảng hốt này làm cô nhớ tới khoảng thời gian khó khăn của mình khi còn nhỏ, Phuong Trọng Bình thật giống như bố cô vậy, tựa như ngọn núi vững chắc, để cô dựa vào.

" An Sinh, cháu đừng hoảng hốt, cháu tiếp tục giữ liên lạc với cô gái kia đi, chú đi lấy xe và liên hệ với đội cảnh sát ngay lập tức, cho chú địa chỉ đi. "

.....

Trong bóng tối, Vương Vũ Đình vẫn không biết đang có chuyện gì xảy ra, nguy hiểm mà Chúc An Sinh nói rốt cuộc là gì? Vương Vũ Đình không biết, nhưng trực giác mách bảo cô ta nên tin tưởng Chúc An Sinh, cho nên không do dự lâu, Vương Vũ Đình liền cúp điện thoại. Cũng tại giây cuối cùng trước khi cúp, cô ta nghe được tiếng đập cửa rầm rầm ngay sát bên tai mình.

Rầm rầm rầm!!

Rầm rầm rầm!!

Tiếng đập cửa lớn dọa Vương Vũ Đình thiếu chút nữa thì ném luôn điện thoại đi. Đèn ở tầng 33 lúc này cứ nhấp nháy liên tục, mà ngay lúc này một giọng nam vang lên làm Vương Vũ Đình kinh hãi tới tột đỉnh.

" Vương Vũ Đình! Em mở cửa cho tôi! "

Trước kia, Vương Vũ Đình không hề nghĩ tới, ở trong hoàn cảnh như thế này, thanh âm cô ta nghe thấy được lại là giọng của Lục Kỳ, bạn trai cũ cô ta.

Sao lại là hắn chứ! Sao hắn lại tới đây lúc này? Tới khi nghe thấy tiếng gọi lớn của Lục Kỳ, rốt cuộc Vương Vũ Đình cũng hiểu những gì Chúc An Sinh nói. Nguy hiểm mà Chúc An Sinh cảnh báo cô ta chính là Lục Kỳ.

Lục Kỳ tới đây muốn làm cái gì chứ? Hắn rốt cuộc muốn cái gì ở đây?

Wương Vũ Đình trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng cô ta cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ cô ta càng tưởng tượng ra nhiều điều đáng sợ hơn.

Rầm rầm rầm!!

Rầm rầm rầm!!

Tiếng đập cửa vẫn vang lên mỗi lúc một dồn dập, mỗi tiếng đập tựa như đánh thẳng vào lòng Vương Vũ Đình, thần kinh cô ta căng ra.

Wương Vũ Đình che miệng lại không để mình phát ra tiếng kêu, rồi cô ta nghe theo lời Chúc An Sinh đã dặn, lấy điện thoại trong túi áo khoác ra chỉnh độ sáng xuống mức thấp nhất có thể, hơn thế cô còn để điện thoại về chế độ im lặng. Lúc đó, cô ta mới thấy yên tâm hơn chút.

" Đình Đình, em mở cửa cho tôi đi, tôi biết sai rồi, còn không được sao? Tôi cam đoan lần sau sẽ không tức giận với em nữa, tôi thề. Em cho tôi vào đi, chúng ta làm lành được không? "

Wương Vũ Đình cả người run rẩy, đúng lúc cô ta chuyển chế độ điện thoại thành im lặng và mở tin nhắn để liên lạc với Chúc An Sinh thì giọng Lục Kỳ lại vang lên nữa ở bên kia chỗ ngoặt.

Thanh âm của Lục Kỳ lúc này như là một người khác vậy, giây trước hắn còn tức giận vô cùng thì giờ hắn bỗng trở nên dịu dàng khác thường, lúc này giọng hắn thật dễ nghe, êm tai.

Wương Vũ Đình nhớ rõ trước kia cô ta thích Lục Kỳ cũng là vì giọng nói này, sau đó hai người liền yêu nhau, hai lần đầu hắn tức giận đánh cô ta, cô ta đã nhịn nhưng tới lần thứ ba quả thật Vương Vũ Đình không nhịn nổi nữa.

" Đình Đình, em tha thứ cho tôi một lần này nữa thôi, được không? Tôi cam đoan sẽ không có lần sau nữa, tôi sẽ khống chế bản thân mình, em mở cửa cho tôi đi. Tôi còn mua chiếc bánh kem dâu tây em thích nhất, nếu em không mở cửa, tôi sẽ vứt cái bánh này đi, như vậy lãng phí lắm. "

Thanh âm Lục Kỳ ôn nhu, lại còn cảm thấy như đang làm nũng vậy, nhưng Vương Vũ Đình nghe xong sợ tới mức không dám thở mạnh, mỗi câu mỗi chữ hắn nói đều làm cô ta sồn tóc gáy.

Cô ta cảm tưởng như khí lạnh từ mười tám tầng địa ngục đang dâng lên vậy, da đầu cũng muốn run. Mà chính lúc này cô ta phát hiện ra, cô ta có thể nhìn thấy hình ảnh của Lục Kỳ phản chiếu lại nhờ ánh đèn hành lang hắt lên cửa kính đối diện.

Wương Vũ Đình nhìn hình ảnh từ cửa kính phản chiếu lại, cô ta nhìn được nửa khuôn mặt Lục Kỳ đang cười dịu dàng, hắn cúi đầu nhìn vào mắt mèo ở cánh cửa nhà Vương Vũ Đình. Trên tay hắn không phải là hộp bánh kem dâu tây như hắn nói, mà chính mắt Vương Vũ Đình nhìn thấy vật hắn cầm theo là một vật sắc nhọn vô cùng lớn.

Trong vô thức, Vương Vũ Đình liền gửi tin nhắn cho Chúc An Sinh, cô ta còn không nhận ra lúc này mặt cô ta đã đầy nước mắt. Vương Vũ Đình chỉ dám gửi tin nhắn thôi, gửi xong cô ta không dám cử động thêm nữa.

Cho tới khi gửi tin nhắn xong, cô ta cứ nắm chặt túi xách của mình. Trong túi cô ta có một lọ phun cay, cô ta thường để trong túi để phòng trường hợp bất trắc, chỉ là từ lúc mua tới giờ cô không thể ngờ rằng lần đầu tiên cô dùng lọ phun cay này có thể dùng để phun vào mặt bạn trai cũ.

[Hắn tới rồi, đang ở trước cửa nhà tôi, lại còn mang theo cả rìu nữa. Tôi nên làm gì bây giờ?]

Lúc này Phương Trọng Bình và Chúc An Sinh đang chạy nhanh hết mức có thể tới nhà Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh vừa chỉ đường cho Phương Trọng Bình vừa ngoái chừng lại điện thoại, cô sợ mình sẽ bỏ lỡ tin nhắn của Vương Vũ Đình. Mà Phương Trọng Bình cũng vừa lái xe vừa liên hệ với đội cảnh sát nhanh chóng ập tới nhà Vương Vũ Đình.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng thấy tin nhắn của Vương Vũ Đình, nhưng mới tin nhắn đầu tiên thôi đã khiến cô hít một ngụm khí lạnh rồi.

[Trước tiên cô không được hoảng, mau ổn định lại tâm trạng. Bây giờ cô cứ đứng nguyên ở vị trí đó, đồng thời mau tìm xem cửa thoát hiểm ở chỗ nào.]

" Đối tượng còn mang theo cả rìu. " Gửi xong tin nhắn cho Vương Vũ Đình, cô liền báo thông tin mới nhận lại cho chú Phương.

" An Sinh, cháu hãy cố gắng trấn an tinh thần của cô gái kia đi, nói với cô ấy rằng chúng ta sẽ nhanh tới, ngàn vạn lần không được hoảng. "

" Vâng, cháu hiểu rồi. "

[Mở cửa thoát hiểm phát ra âm thanh lớn, tôi không đi được.]

Chúc An Sinh rất nhanh nhận được phản hồi của Vương Vũ Đình, chỉ vồn vện có vài từ nhưng đủ để cô cảm nhận được sự tuyệt vọng tới tột cùng của Vương Vũ Đình.

[Đình Đình, tin tưởng tôi, đừng làm hành động gì thiếu suy nghĩ, chúng tôi đang tới rồi, sẽ tới nhanh hết mức có thể. Còn có nhiều người khác sẽ tới chỗ cô, cô không cần sợ hãi.]

Gửi xong tin nhắn này ánh mắt Chúc An Sinh bỗng hiện lên sự chua xót, cô lúc này cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi của Vương Vũ Đình nhưng cô không thể làm gì cả, lúc này không thể làm được cái gì cả.

Chúc An Sinh giờ đây vô cùng ảo não và hối hận, cô hận lúc đó sao không nói cho Cao Bằng Phi biết điểm dị thường mà cô phát hiện ra chứ, lần đầu tiên cô cảm thấy mình đúng là đồ bỏ đi.

" An Sinh cháu biết không, việc cháu làm rất tốt, bởi vì cháu phát hiện cho nên cô gái đó mới có cơ hội trốn đi, hơn nữa chúng ta nhất định sẽ cứu được cô gái đó. "

Thanh âm Phuong Trọng Bình lúc này trầm thấp lại mang theo vẻ uy nghiêm, qua tai Chúc An Sinh, từng lời Phuong Trọng Bình nói ầm ập như những tia nắng mặt trời vậy.

[Cảm ơn cô, cảnh sát Chúc, cũng nhờ cô cảm ơn những người đang tới cứu tôi lúc này. Nếu, nhờ may tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi muốn cô chuyển lời tới cho bố mẹ tôi rằng, tôi rất yêu bọn họ, cảm ơn bố mẹ đã đưa con tới thế giới này, đời này có thể là con gái của bố mẹ, con rất hạnh phúc, chỉ là ân nghĩa đành để kiếp sau trả lại, mong bố mẹ không coi con là một đứa con gái bất hiếu, cảm ơn!]

Lại lần nữa nhận được tin nhắn của Vương Vũ Đình, lúc này thì nước mắt cô đã thi nhau rơi xuống, Phuong Trọng Bình liếc nhìn vài cái, ông nhú mày thật chặt, ông âm thầm nhấn chân ga lần nữa, đôi mắt ông lúc này vô cùng kiên định.

" Chúng ta sẽ cứu được cô ấy. "

Thanh âm Phuong Trọng Bình giờ giống như một con dã thú đang nổi giận.

.....

" Đình Đình, tôi quan sát ở dưới cửa nhà em rất lâu, đèn nhà em vẫn luôn sáng, tôi biết em ở nhà, em mau mở cửa ra đi, nếu em không cần mở cửa cho tôi, tôi thực sự sẽ nổi giận đó. "

Vương Vũ Đình nhìn chằm chằm vào cửa kính đang phản chiếu hình ảnh Lục Kỳ, càng nhìn Lục Kỳ cô ta càng sợ hãi, cô ta thấy Lục Kỳ đang nắm chặt lấy cái rìu, giãy tiếp theo, một âm thanh đáng sợ vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng gỗ rơi xuống, Vương Vũ Đình có thể nghe được rõ âm thanh những miếng gỗ rơi xuống đất.

" Đình Đình, em đừng sợ, tôi tới để gặp em đây! Ha ha ha! "

Lục Kỳ cứ thế điên cuồng mà cười, tựa như tiếng của quỷ, Vương Vũ Đình nghe sợ tới hồn vía cô ta muốn bay hết, cô ta đứng ở đây, bỗng dưng lại phát hiện, ở cửa kính đang phản chiếu bóng của một người đang di chuyển.

....

Chúc An Sinh lần nữa nhận được tin nhắn của Vương Vũ Đình, chỉ là tin nhắn này vừa gửi tới liền khiến cô há to mồm khiếp sợ.

[Có người đang tới đây!]

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đòn phản kích nguy hiểm

Edit: Cải Trắng

[Q1] Chương 3: Đòn phản kích nguy hiểm

[Có người? Là ai?]

Vương Vũ Đình nhận được tin nhắn trả lời của Chúc An Sinh, cô ta lúc này vẫn dán mắt vào cửa kính đang phản chiếu màn hình nhỏ hiển thị số tầng thang máy đang đi lên.

[Tôi bỗng nhớ ra ở tầng tôi có một căn hộ có người ở nữa, người đàn ông này thường thì tầm này mới trở về nhà.]

Sau khi gửi tin nhắn cho Chúc An Sinh xong, không biết vì sao, hai người ở hai không gian khác nhau nhưng lại cùng có một dự cảm khác thường, mà cùng lúc đó, người đàn ông trong thang máy kia không hề biết mình đang cận kề nguy hiểm.

Hắn vừa mới kết thúc mấy ngày công tác, lúc này hắn chỉ nghĩ tới việc về nhà ngủ một giấc mà thôi. Đáng tiếc hiện tại giờ chỉ có một cái thang máy hoạt động, thành ra nhiều người ra ra vào vào, dùng hết tầng này đến tầng khác, điều này làm hắn hơi bất mãn.

Nhưng hắn đâu có biết, lúc này ở tầng 33 cũng có một người đàn ông khác đang ấn thang máy, con số hiển thị đang không ngừng tăng lên.

[Tôi nên làm gì bây giờ? Hàng xóm của tôi giờ này có khả năng sẽ chạm mặt với Lục Kỳ.]

Vương Vũ Đình gửi tin nhắn tới, cả hai người Phương Trọng Bình và Chúc An Sinh đều đọc được tin nhắn đó. Tin nhắn vốn vẹn có hai mươi mấy chữ, rất nhanh có thể đọc xong, cũng không biết làm sao cả hai đều rơi vào im lặng, không ai nói tiếng nào.

.....

Vương Vũ Đình lúc này đang trốn ở một góc, nóng lòng chờ đợi, giờ cô ta cảm giác mỗi giây trôi qua như là một năm vậy. Cô ta lúc này ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh phản chiếu ở cửa kính, cảnh tượng trước mắt làm cho cô ta kinh hãi.

Lục Kỳ đã ngưng không phá cửa, đèn ở hành lang nhanh chóng tắt ngúm, trông hắn giờ đây chẳng khác nào một u linh quỷ dị cả.

Vương Vũ Đình miễn cưỡng lắm mới thấy hắn di chuyển tới gần thang máy, ở trong màn đêm đen này, Lục Kỳ nhìn thật giống như thần chết đang giờ cao lười riu chết chóc của mình lên.

Làm sao bây giờ? Bản thân cô ta nên làm gì bây giờ?

Vương Vũ Đình cảm thấy giờ cô ta đang rơi vào một mớ hỗn độn vậy. Cô ta trước vô cùng kỳ vọng rằng, khi Lục Kỳ phá cửa nhà cô ta mà không thấy cô ta đâu cả, sẽ nhanh chóng rời đi thôi, nhưng mà giờ đây cô ta lại cảm thấy chuyện này thật khó khăn. Giờ chẳng lẽ cô ta phải trở mắt nhìn một người vô tội vì cô ta mà chết đi hay sao?

Bản thân cô ta nên làm gì bây giờ? Cô ta nên làm gì bây giờ?

[Giờ trên người cô có gì để phòng thân không?]

Cuối cùng..Cuối cùng, Vương Vũ Đình cũng nhận được tin nhắn trả lời của Chúc An Sinh.

[Giờ trong người tôi có một lọ phun cay.]

[Được! Đình Đình, giờ tôi sẽ nói cho cô nghe một kế sách vô cùng nguy hiểm. Bất luận cuối cùng cô có đồng ý hay không, tôi cũng có thể hiểu cho cô. Nếu như cô đồng ý thì giờ lập tức di chuyển về chỗ cửa thoát hiểm, chờ nghe thấy tiếng thang máy mở ra thì nhắc nhở người hàng xóm đó hãy đóng cửa ngay lập tức. Lúc này chắc hẳn Lục Kỳ sẽ thấy cô nên cô nhớ nhắc nhở người hàng xóm đó nhân cơ hội này thì mở cửa chạy nhanh tới chỗ cửa thoát hiểm và trốn trong đó. Chờ tới khi Lục Kỳ tới gần cô hãy cầm lọ phun cay đó phun thẳng vào mắt hắn ta rồi cũng nhân đó mà trốn đi.]

Vương Vũ Đình đọc nhanh qua kế sách của Chúc An Sinh, trong nháy mắt cô ta quyết định làm theo những gì cô nói, dù sao cô ta cũng không thể trở mắt nhìn một người vô tội chết thay cô được. Đặc biệt, cô sẽ không để Lục Kỳ thực hiện được điều hắn muốn.

Vương Vũ Đình vừa hạ quyết tâm xong, muốn đi thực hiện ngay, nhưng cô ta vừa mới thử cử động một chút liền dừng lại ngay.

[Cảnh sát Chúc, chân tôi mềm nhũn ra rồi, làm sao bây giờ?]

Chúc An Sinh nghĩ ra hàng trăm cách Vương Vũ Đình có thể trả lời mình nhưng không hề cô ta chỉ nhắn tin cầu xin giúp đỡ, nhưng cô cũng thừa hiểu quyết định của Vương Vũ Đình.

[Đình Đình, cô còn nhớ nồi thịt hầm hôm đó của Lục Kỳ chứ?]

Vương Vũ Đình vì cảm thấy chân mình mềm nhũn nên mới cầu xin sự giúp đỡ của Chúc An Sinh, nhưng mà không biết cô ta có thể chuẩn bị tinh thần để đón nhận một sự thật hay không.

Đương nhiên cô ta nhớ rõ rồi, khi cô ta đặt chân tới thành phố này, trong lúc cô ta cô độc bất lực nhất, chính Đa Đa làm bạn với cô ta, trong lòng Vương Vũ Đình đã sớm xem Đa Đa là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình. Hơn thế nữa, cô ta còn coi Đa Đa là người thân duy nhất của mình trong thành phố này.

[Đó chính là thịt chó!]

" Há? "

Vương Vũ Đình căn bản quên luôn kế sách vừa rồi Chúc An Sinh nói, chạy một mạch về phía cửa thoát hiểm, sự đau khổ này như muốn xé rách cõi lòng cô ta. Sự đau khổ của cô ta dường như đã xé rách sự yên tĩnh của màn đêm.

Ở chỗ thang máy, Lục Kỳ đang ngậy cả người ra, hần kinh ngạc nhìn về phía Vương Vũ Đình, lúc này trên mặt hần bỗng hiện lên vẻ quý dị.

Lục Kỳ đâu thể ngờ được, hần phá cửa nhà cô ta cả một đêm như vậy mà hóa ra cô ta lại trốn ngay ở bên ngoài? Rõ ràng khi hần đứng dưới nhà Vương Vũ Đình thì đèn nhà cô ta vẫn còn sáng cơ mà.

Vương Vũ Đình sao có thể biết là hần sẽ tới đây, lại còn biết đường mà trốn đi trước? Lục Kỳ trong lòng dù có chút nghi hoặc, nhưng giờ xem ra cũng không còn quan trọng nữa rồi.

" Ha ha ha, Đình Đình, em làm tôi tìm kiếm thật mệt đấy. "

Lục Kỳ điên cuồng mà cười, hần kéo lê trước riu của mình dọc hành lang, điều này làm hần nhớ tới những tên sát nhân trong các bộ phim điện ảnh, hần bỗng nhiên hiểu ra vì sao những tên sát nhân đó lại có hành động này, thật là thú vị nha!

" Đình Đình, sao em lại chạy đi như thế? Em quên rằng trước kia chúng ta yêu nhau nhiều như thế nào sao? "

" Em chẳng lẽ không nhớ tôi hay sao? Tôi thì đang nhớ em tới phát điên rồi đây này. "

" Đình Đình, xem ra em cần phải chạy nhanh hơn đấy, không thì, tôi sắp đuổi kịp em rồi đây này. "

Lục Kỳ nhìn cô ta mở cửa thoát hiểm mà chạy trốn, cảm thấy buồn cười, hần thấy Vương Vũ Đình đúng là luôn ngây thơ đáng yêu như trước, rõ ràng là Vương Vũ Đình muốn trốn đi, nhưng lại bị dọa tới nỗi tự bại lộ chính mình.

Lục Kỳ cuối cùng vẫn cảm thấy Vương Vũ Đình chính là một kiểu người chỉ biết vâng vâng dạ dạ, dù cho có bị hần đánh thế nào thì cũng sẽ tha thứ cho hần mà thôi.

Vương Vũ Đình chung quy sẽ không thoát nổi hần đâu!

Hần cực kỳ vui sướng khi nghĩ như vậy! Tới khi hần đi tới chỗ cửa thoát hiểm, nhìn trên nhìn dưới cũng không thấy bóng dáng Vương Vũ Đình đâu, hần cảm thấy có gì đó không đúng.

Cuối cùng, hần thấy như có một con mãnh thú từ phía bên trái nhào ra cắn cho hần một phát thật mạnh.

" A!! "

Vương Vũ Đình đời này lần đầu nghe được tiếng gào thét thảm thiết như vậy.

Lục Kỳ ngay lúc này lại bị phun cay phun trúng mặt mình, sự đau đớn lúc này của hần khiến hần không thể làm gì cả. Vương Vũ Đình dùng áo khoác che miệng và mũi của mình lại, tận mắt nhìn hần đang quằn quại đau khổ.

Lục Kỳ ở dưới đất đau khổ lẫn lộn vẫn không thể hiểu nổi tình huống này, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Cảnh sát à? Sao mà cảnh sát nhanh như vậy đã tới đây được? Vương Vũ Đình sao? Chính người phụ nữ này đã làm tất cả những việc vừa nãy?

Lục Kỳ không rõ nhưng cảm giác đau đớn của hần lúc này là chân thật nhất.

Hần biết mình không thể thất bại như vậy được! Hần trước nay chưa từng có ý chí gì, hần bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh tìm lối riu của mình, hần thề, chỉ cần hần cảm được lối riu lên thì Vương Vũ Đình không xong với hần đâu.

Hần muốn băm Vương Vũ Đình ra thành trăm mảnh!

" Cậu đang muốn tìm cái gì? "

Âm thanh lạnh lùng vang lên trong không gian trống trải này, Lục Kỳ lúc này như đã lấy lại được ý thức, hắn không thể gục ngã bây giờ được, nhưng cho dù giờ cả người hắn đổ đầy mồ hôi, nổi gân xanh đi chăng nữa thì mất hắn cũng chỉ mở mắt được một chút thôi.

Lục Kỳ căn bản không nhìn rõ, thứ hắn thấy chính là một thân ảnh mơ hồ, thân hình đó cao cao đứng thẳng, thật giống như chiến thần thời cổ xưa tái thế.

" Cậu đang tìm cái rìu sao? "

" A, giờ tôi đem cho cậu thứ còn lớn hơn cả rìu nhé. "

" A!! "

Một lần nữa, từ lối cửa thoát hiểm vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu cứ vang vọng nơi đó, rồi cuối cùng ở đó cũng không còn âm thanh nào nữa, tất cả đều biến mất.

.....

Chúc An Sinh và Phương Trọng Bình vừa xuống xe đã nhanh chóng chạy lên tới nhà Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh cẩn thận đi từng bước về phía trước, Phương Trọng Bình đi phía sau cẩn thận rút súng ra, bảo vệ cô từ phía sau, rồi cả hai người vào thang máy đi thẳng lên tầng 33, cửa thang máy vừa mở ra hai người liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Phía bên tay phải thang máy chính là nhà Vương Vũ Đình, mà lúc này cửa nhà cô ta đã sớm bị phá tanh bành, cửa bị phá thành một lỗ hổng lớn, dưới đất đầy những mảnh gỗ vụn.

" Có người không, cảnh sát đây. "

Chúc An Sinh, Phương Trọng Bình không dám hành động sơ suất, hai người tựa lưng vào nhau cảnh giác quan sát tứ phía. Điều Chúc An Sinh muốn thực hiện đầu tiên là phải tìm xem Vương Vũ Đình đã.

Kẹt kẹt!

Tiếng cửa kỳ quái vang lên, Phương Trọng Bình ngay lập tức chĩa súng về phía nhà Vương Vũ Đình, may mà người mở cửa chính là Vương Vũ Đình. Lúc này cục đá nặng trong lòng hai người có thể thả xuống được rồi, nhưng ngay sau đó hai người lại bị đồ vật Vương Vũ Đình cầm trong tay làm cho kinh sợ.

Chúc An Sinh nhìn tay Vương Vũ Đình cầm rìu, mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống. Cũng may, cô nhìn một lượt người cô ta cũng không phát hiện ra có bất cứ vết máu nào.

" Đình Đình, cô hãy đem rìu bỏ xuống đi, giờ cô an toàn rồi. "

Nghe được lời Chúc An Sinh nói, Vương Vũ Đình giống như người tỉnh lại từ trong mộng vậy, lập tức buông rìu xuống, ánh mắt cô ta như nhìn thấy điểm tựa, không nghĩ ngợi nhiều lập tức chạy bổ nhào vào người Chúc An Sinh.

Wong Vũ Đình tựa người vào bả vai Chúc An Sinh, khóc như một đứa trẻ, Chúc An Sinh vô cùng đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể vỗ vỗ an ủi, thì thầm bên tai cô ta: " Không có việc gì nữa rồi, tất cả đều đã qua rồi. "

Phương Trọng Bình lúc này lặng lẽ quan sát cái thang máy hỏng kia, ông càng nhìn càng tức giận, nhìn xem cửa thang máy giờ còn có cả bụi rồi, chung cư cao tầng như vậy mà không chịu sửa chữa gì cả, thật sự quá đáng khiến người khác giận sôi máu! Phương Trọng Bình quyết định, chờ ông giải quyết xong vụ này sẽ đi tìm người quản lý khu này hỏi rõ mới được.

" Cô gái nhỏ, đừng sợ, người này là do cháu trời lại sao? "

Thanh âm của Phương Trọng Bình vang lên, mang theo vẻ uy nghiêm, Vương Vũ Đình nghe xong cũng bình tĩnh hơn không ít, cảm thấy đây là người đáng tin cậy, có thể dựa vào, cũng không quá sợ hãi nữa.

" Là hàng xóm giúp cháu trời hắn lại, nhưng có lẽ vì sợ quá nên anh ấy về nhà luôn rồi. "

" Cháu làm rất tốt, đôi khi không chế còn khó khăn hơn công kích rất nhiều đấy. "

Phương Trọng Bình tựa như muốn khích lệ tinh thần Vương Vũ Đình nhưng cô ta nghe xong chỉ theo bản năng cúi đầu xuống.

Chúc An Sinh nhìn thấy hành động này của Vương Vũ Đình, đó là động tác thể hiện sự áy náy. Chúc An Sinh tiến tới gần Phương Trọng Bình hai bước, cô lúc này mới nhìn rõ được tình huống của Lục Kỳ, cô cũng hiểu rõ được ý tứ trong lời của Phương Trọng Bình có nghĩa là gì.

Chúc An Sinh đột nhiên cảm thấy, có thể lần này Vương Vũ Đình gặp rắc rối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Ấn đầu tiên - Xong

Edit: Cải Trắng

[Q1] Chương 4: Ấn đầu tiên – Xong

Chúc An Sinh có thể thấy trên đùi Lục Kỳ có một vết thương thấm máu, mà dựa theo cách cô bày cho Vương Vũ Đình thì cùng lắm hấn cũng chỉ trúng cái xít cay thôi chứ, trên người hấn không nên có vết thương nặng như vậy, giờ giải thích hợp lý nhất chính là, sau khi Vương Vũ Đình phun xít cay vào mặt Lục Kỳ làm hấn mất đi khả năng hành động thì lại làm hấn bị thương thêm lần nữa.

Nếu như Lục Kỳ chỉ bị Vương Vũ Đình xít trúng phun cay thôi thì đây là hành động tự vệ chính đáng của cô ta nhưng vết thương thứ hai xảy ra ngay sau đó thì còn cần phải xem xét.

" Cô gái nhỏ, cháu có người bạn nào thân có thể ở nhờ không? Buổi tối hôm nay nhà cháu e là không ở được rồi. "

Phương Trọng Bình tận lực dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, ông thật thương cho cô gái nhỏ vô tội này.

" Vâng, một chút nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho bạn mình, cảm ơn chú. "

" Vậy đừng ngại người ở đây nữa, để An Sinh đưa cháu ra khỏi đây, nơi này cứ giao cho chú là được, chú có một tấm danh thiếp, có gì cháu cứ tới đây tìm người này, thằng nhóc này chắc chắn sẽ giúp cháu, nó đang nợ ân tình của chú đấy. "

Phương Trọng Bình vừa dứt lời liền lôi ví ra, rút trong ví một tấm danh thiếp đưa cho Vương Vũ Đình.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn qua một cái, tên cái người trên danh thiếp kia cô cũng nghe qua, đó là một văn phòng luật sư có tiếng ở thành phố này, ở đây ai ai cũng biết, đây chính là sống trên đỉnh kim tự tháp còn gì nữa.

Trước khi rời đi Chúc An Sinh còn nói đôi câu với Phương Trọng Bình nhưng bị ông làm lơ, nghĩ tới đây tâm trạng cô hơi trầm xuống, lần này xem ra cô cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Làm người bị hại lâm vào trạng thái nguy hiểm là một, hay nói rộng ra một chút thì là kích thích Vương Vũ Đình là hai, nếu không phải cô kích thích Vương Vũ Đình thì có khi hấn cũng không có vết thương ở đùi như thế này.

" Chú Phương... "

Phương Trọng Bình vẫn không để ý tới tiếng gọi của Chúc An Sinh, cô biết lần này có lẽ ông thực sự tức giận rồi, trong trí nhớ của cô thì chỉ có hai lần cô khiến ông tức giận, một là khi ông biết cô dám thay đổi nguyện vọng trường đại học sau lưng mình, lần thứ hai chính là lần này.

Làm sao bây giờ? Chúc An Sinh không biết phải làm gì mới tốt, trước mắt cô phải đưa Vương Vũ Đình rời khỏi hiện trường đã.

Đưa Vương Vũ Đình tới đồn công an lấy lời khai xong cô lại đánh xe đưa cô ta tới nhà bạn, cả dọc đường Vương Vũ Đình đều im lặng, Chúc An Sinh cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy thì chuyện này sẽ tạo ra bóng ma tâm lý trong lòng cô ta nên cô chủ động mở miệng nói chuyện.

" Đình Đình, nếu như cô có yêu cầu gì cứ nói cho tôi biết, tôi quen khá khá các bác sĩ tâm lý, bọn họ đều vô cùng giỏi, tôi tin tưởng bọn họ sẽ có cách làm cho cô quên đi chuyện này. "

" Cảm ơn cô, cảnh sát Chúc, nhưng tôi cũng không yếu đuối như vậy đâu, mặt khác tôi muốn cảm ơn cô hôm nay đã báo cho tôi biết, nếu không phải có cô, chỉ sợ hôm nay tôi lạnh ít dữ nhiều. "

Thấy Vương Vũ Đình cảm ơn mình như vậy, sắc mặt cô hơi biến, chính cô cảm thấy hành động hôm nay của mình thật thiếu suy nghĩ. Nếu không phải Vương Vũ Đình hôm nay mạng lớn có lẽ sẽ gây ra một thảm kịch cũng nên. Nghĩ tới đây cô liền cảm thấy lạnh sống lưng, lại nhớ tới thái độ lạnh nhạt của Phương Trọng Bình với cô.

" Bất quá, cảnh sát Chúc, tôi có vấn đề muốn hỏi, nếu như nó thực sự tới... "

Vấn đề Vương Vũ Đình do dự hỏi cô, lúc này trái tim cô ta đau nhói, cô ta khó có thể tưởng tượng được Lục Kỳ lại làm ra loại chuyện tàn nhẫn biến thái này.

Điều càng khiến Vương Vũ Đình sợ hơn chính là, nếu như ngày đó cô ta ăn nôi thịt hầm kia thì chỉ sợ sau này cô ta sẽ không dám ăn đồ ăn mặn mất, mà ngay cả bây giờ cô ta cũng cảm thấy dạ dày mình như muốn trào ngược vậy.

" Cái này cũng không thể dám chắc trăm phần trăm, chuyện đó là do trực giác tôi mách bảo thôi, nhưng tôi vẫn hy vọng cô chuẩn bị vững tâm lý, bởi vì trên thế giới này những chuyện trùng hợp xảy ra rất ít, cho nên tôi mới gọi điện thoại tới cho cô, kế tiếp tôi sẽ điều tra nhà Lục Kỳ, nơi này khẳng định sẽ tìm thấy đáp án. "

" Cảnh sát Chúc, nếu như nồi thịt hầm đó là Đa Đa, thì có phải chính tôi đã vứt bỏ Đa Đa rồi không? Là tôi tự mình vứt Đa Đa là thùng rác, là vì tôi không biết nhìn người cho nên mới hại chết Đa Đa, phải không? "

Trên mặt Vương Vũ Đình lúc này đã rơi nước mắt, Chúc An Sinh càng nhìn cô ta càng cảm thấy đau lòng, cô chỉ có thể dùng ánh mắt kiên định nói cho cô ta biết đáp án chính xác: " Đương nhiên không phải. "

" Đình Đình, cô phải biết rằng, một người không nên vì sự sai lầm của người khác mà cảm thấy áy náy. Trên thế giới này mọi người đều có chung một tâm lý, khi đối diện với tội phạm mà đau khổ sợ hãi thì chính bản thân đã giúp tội phạm đạt được thắng lợi hân hoan, cô có thể phản kích như vậy thì việc cô có thể sống sót càng cao. "

Chúc An Sinh không biết, khi cô đang nói, Vương Vũ Đình vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, cho tới khi cô nói xong thì Vương Vũ Đình mới nở nụ cười.

" Cảm cô cảnh sát Chúc, cô thật xinh đẹp. "

Chúc An Sinh biết Vương Vũ Đình sẽ cảm ơn cô nhưng không nghĩ rằng cô ta còn khen cô nữa, cô đương nhiên nhận thức được mình lớn lên cũng không tồi nhưng không ngờ lại có mị lực lớn như vậy, tới nỗi nam nữ đều không tha? Hôm nay cô còn cứu mạng Vương Vũ Đình một lần, không phải vì thế mà cô ta thích cô rồi đây chứ?

Wương Vũ Đình đương nhiên không biết lúc này đầu óc Chúc An Sinh suy nghĩ sâu xa tới mức nào, cô ta yên lặng mở điện thoại ra, trong ảnh có biết là bao nhiêu ảnh chụp, Vương Vũ Đình thiếu chút nữa không nhận được mà khóc thành tiếng, nhưng cô ta nhớ tới lời Chúc An Sinh nói, lập tức nghẹn ngào nuốt nước mắt lại, gọi điện thoại cho bố mẹ.

Khi Vương Vũ Đình nói chuyện với bố mẹ, cô ta không nhận ra được sự thay đổi tâm tình của Chúc An Sinh, nghe thấy Vương Vũ Đình nói chuyện thân mật với bố mẹ như vậy, cô giương khoe miệng lên, nhàn nhạt nở nụ cười, nhưng ánh mắt cô không giấu nổi sự cô đơn.

Ngày tiếp theo.

Chúc An Sinh vừa bước vào đồn công an liền nhận được một tràng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt, lão Lưu và Cao Bằng Phi nhiệt tình vỗ tay tán thưởng, vỗ mạnh như vậy hai người này chắc chẳng sợ đau tay đâu.

" Tinh huống gì thế này? " Chúc An Sinh nhìn cảnh tượng trước mặt, cô cảm thấy mịt mờ.

" An Sinh, cô lợi hại thật! Cô biết mà trước nay bên mình luôn bị đội hình sự không xem vào mắt, nhưng ở đây cô là người nhạy bén thông minh, lại nói hôm qua vừa bùng nổ một vụ lớn như thế, hiện tại trên dưới ai cũng biết chuyện hôm qua cô cứu người, bọn tôi đều được hưởng ké ánh hào quang từ cô đây, sáng nay nhìn bộ dáng nuốt không trôi bữa sáng của lão Trương bên đội hình sự, thật là thoải mái. "

Lão Lưu lập tức giải thích với cô tình huống hiện tại, khi nhắc tới lão Trương ở đội hình sự về mặt lão Lưu đặc biệt thoải mái.

" Trên dưới cảnh sát toàn thành phố đều biết? Không khoa trương đấy chứ? "

" Không khoa trương. Giết chết chú chó của bạn gái cũ, còn nấu lên cho cô ấy ăn, loại biến thái này đâu phải là hạng thường đâu, huống hồ nếu không có cô cảnh sát thì cô gái kia đã gặp nguy hiểm rồi, vì vậy vụ án xuất sắc này trong đêm đã lan truyền với tốc độ ánh sáng. Hiện tại cục cảnh sát ai cũng biết đồn mình có một cô gái xinh đẹp lại tài giỏi, cô không biết hôm nay có bao nhiêu người tới tìm tôi để xin số cô đâu. "

Cao Bằng Phi cũng tới góp vui, bộ dáng chính là muốn xem náo nhiệt, đặc biệt khi nói tới việc có người xin số điện thoại Chúc An Sinh, trên mặt lộ rõ vẻ ghét bỏ: " Tôi đương nhiên một người cũng không cho rồi. "

" Tôi cảm ơn mọi người, nhưng đừng có mà khen tôi nữa được không, tôi sợ tí nữa mình co chân bỏ trốn đấy. " Chúc An Sinh bắt đầu dĩ nhiên, lời khen của lão Lưu và Cao Bằng Phi đúng là khiến cô xấu hổ muốn chết, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy phi thường vui vẻ.

" Nào, kể đi, tại sao lúc đó cô lại biết cách liên hệ vụ chú chó mất tích với người bạn trai cũ kia? "

Đây là điều mà tất cả mọi người đều tò mò, nhưng nghe Cao Bằng Phi hỏi thế cô lại không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ cô lại nói, khi cô chuẩn bị lấy thịt sườn cho Phương Trọng Bình liền liên tưởng tới? Như vậy có khi điều mà mấy người tò mò ở đây không chỉ dừng lại ở vụ án nữa.

" Trực giác của phụ nữ. "

Chúc An Sinh nói, nhưng đây cũng không tính là cô đang nói dối vì thực sự là cô đã đoán mà.

" Tôi còn tưởng có chuyện gì gay cấn lắm, không thú vị chút nào. "

Thấy Chúc An Sinh chỉ trả lời cho có lệ, cả đám người bắt đầu nháo nhào lên, cô cũng bị cảnh tượng này làm cho to đầu, cũng may đúng lúc đó có một tiếng khụ vang lên, nháy mắt chỗ này liền yên tĩnh.

Mọi người đều quay lại, không biết sở trưởng đã xuất hiện từ lúc nào, bộ dáng chau mày kia là đang biểu hiện sự bất mãn.

"Đang làm cái gì đây hả, một chút kỷ luật cũng không có, thời gian làm việc là để cho mấy người làm cái trò mèo này à?"

Nghe tiếng sở trưởng quát, mọi người đều im lặng trở về vị trí của mình, nhìn lướt qua thấy tất cả đã về vị trí, lúc này sở trưởng mới quay sang nói với cô: "Chúc An Sinh, tới văn phòng tôi một chuyện."

Dứt lời, ông liền xoay người trở về văn phòng của mình, để lại một mình Chúc An Sinh đứng đó với vẻ mặt mờ mịt, sở trưởng có chuyện gì cần tìm cô cơ chứ?

"Chúc An Sinh, cô còn đứng đực ra đó làm gì nữa. Khẳng định là sở trưởng muốn khen thưởng cô đấy."

Cao Bằng Phi vẫn không thôi hóng chuyện, ngồi về chỗ của mình rồi mà vẫn còn chú ý tới chuyện bên này, nhưng cô cảm thấy sở trưởng đâu có giống sẽ khen thưởng cô đâu? Chúc An Sinh nghĩ thế nào cũng thấy không giống.

Mang theo hoài nghi trong lòng, cô đi tới văn phòng sở trưởng.

"Sở trưởng, ngài tìm tôi?"

Tâm trạng cô vô cùng thấp thỏm, cô đẩy cửa bước vào, rõ ràng cô nhìn sở trưởng ngồi sau bàn làm việc đang mỉm cười hòa ái với cô, nhưng sao cô không thấy nó xuất phát từ tận đáy lòng nhỉ, cứ cảm thấy có dự cảm xấu vậy.

"An Sinh, ngồi đi."

Sở trưởng khách khí mời cô ngồi xuống, cô còn cảm thấy mất tự nhiên, Chúc An Sinh thấy văn phòng này thật yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi làm cô sợ hãi.

"Chúc An Sinh, đầu tiên tôi muốn khen ngợi cô, Vương Vũ Đình có thể sống sót được, không thể không kể tới công của cô."

"Ha ha, cảm ơn sở trưởng, đây là điều tôi nên làm."

Chúc An Sinh nghe tới đây tâm cũng lạnh đi một nửa, khi nghe được chữ đầu tiên thì cô đã biết sở trưởng tìm mình chẳng có chuyện gì tốt cả, giờ cô đột nhiên nhớ tới thái độ đêm qua của Phương Trọng Bình với mình.

"Bất quá, cô có công nhưng cũng mắc lỗi, cho nên chúng ta cần phải làm rõ, việc nào ra việc đấy, cho nên thật đáng tiếc tôi phải nói cho cô biết rằng, sau bao nhiêu quyết định thì tôi nghĩ thời gian này cô nên tạm về nghỉ ngơi một thời gian."

Chúc An Sinh thậm chí còn chuẩn bị tâm lý để viết bản kiểm điểm, nhưng cô không ngờ tới, điều cô bị phạt không chỉ dừng lại ở đây.

"Sở trưởng, ngài đang đùa tôi đúng không, ngài bảo tôi trở về nghỉ ngơi, đây không phải là tạm thời muốn cách chức tôi sao? Đúng là tôi có thiếu suy nghĩ trong cách sắp xếp, nhưng ưu khuyết điểm cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu, sao nói cách chức là cách chức ngay được?"

"An Sinh, cô phải hiểu rằng, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ý tứ đều thể hiện trên mặt chữ, tôi cũng không có cách nào khác."

Sở trưởng quyết không công cái nôi này trên lưng, bởi vì ông cũng không rõ tại sao kết quả xử lý lại như vậy, Phương Trọng Bình muốn ông đóng vai phản diện, ông cũng không ngu tới độ đẩy đầu.

"Tôi biết rồi, cảm ơn ngài, sở trưởng."

Chúc An Sinh chẳng lẽ còn không nghe ra ý tứ trong lời sở trưởng sao? Cảm ơn xong cô liền đi ra khỏi văn phòng, rồi đi ra khỏi đồn công an luôn, để lại một đám người nhiều chuyện kia với vẻ mặt mờ mịt.

Ở ngoài đồn công an, cô bấm điện thoại gọi cho Phương Trọng Bình, cô muốn đích thân hỏi cho rõ ông, tại sao lại tạm thời cách chức của cô.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối, nhưng không để cho cô kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói trầm thấp mang theo vẻ uy nghiêm của Phương Trọng Bình:

"Không sai, là chú làm."

Phương Trọng Bình thể mà lại trực tiếp thừa nhận việc mình đã làm, đây là điều cô không ngờ tới.

"Chúc An Sinh, cháu còn nhớ vì sao bố cháu đặt tên cho cháu là An Sinh không? Ông ấy nói với chú, mong cháu cả đời này có thể bình an hạnh phúc, cho nên chú đã đồng ý với bố cháu sẽ không để cháu đi trên con đường nguy hiểm, ngày hôm qua là lần thứ ba cháu cự tuyệt lời mời của đội trưởng Lý mời cháu tới đội hình sự, chú nghĩ, cháu nên nghĩ tới bố mình, hiểu rõ quyết định của chú, vậy cháu từ chức đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Trì trưỡng (1)

Edit: Cải Trắng

Tầm 5 rưỡi chiều, Chúc An Sinh hoảng sợ từ trong ác mộng mà tỉnh giấc, bên tai cô cứ văng vẳng câu nói của Phương Trọng Bình "Cháu từ chức đi."

Tự cô lúc đó cũng không đáp ứng yêu cầu của Phương Trọng Bình, nhưng thế thì có ích lợi gì chứ? Tuy rằng có thể giữ được chức vụ hiện tại của mình, nhưng cô phải ngồi ngốc ở nhà tận ba ngày, đừng nói tới được vào đội hình sự, đó đúng là ước mơ không thể với tới.

Tay trái cô xoa xoa đầu cho bớt đau, tay phải cô lần mò trên giường tìm điện thoại di động, mở điện thoại lên cô mới phát hiện, cô đã dành thời gian gần như cả ngày để ngủ rồi, giờ đã gần tối rồi.

"Chúc An Sinh, sao mày có thể sống cuộc sống như thế này chứ?"

Chúc An Sinh nhìn màn hình di động tối đen đang phản chiếu hình ảnh của mình, nhin không được mà tự ngồi nói chuyện một mình. Hình ảnh phản chiếu cô lúc này là người có mái tóc bù xù, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, miên đề cập tới kiểu áo ngủ như người già trung niên mà cô cho là thoải mái, bộ dáng đúng là vô cùng chán nản.

Bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy, có phải chính cô cũng sắp buông bỏ luôn giấc mơ được vào đội hình sự rồi không?

Chúc An Sinh quay đầu nhìn đầu giường mình, trên đó có đặt mấy khung hình, trong đó có một khung có bức ảnh cũ, nó đã bị ố vàng, Chúc An Sinh nhớ rất rõ, lúc chụp bức ảnh này cô đang muốn cù bố mẹ, họ cười lên thật thoải mái, người chụp ảnh đã chớp lấy cơ hội này mà chụp.

"Bố, mẹ, con thật nhớ hai người."

Chúc An Sinh nhin không được, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống khung ảnh, cô vội vàng dùng tay áo ngủ lau khô nước mắt, đối với việc lần này Phương Trọng Bình làm, sự tức giận của cô cũng đã vơi đi phân nửa.

Đúng vậy, cô làm sao có thể đi oán giận Phương Trọng Bình được đây? Phương Trọng Bình đối với cô vô cùng tốt, việc không muốn cho cô vào đội hình sự là nguyện vọng của bố cô, mà cô thì hoàn toàn hiểu được ước muốn này của bố.

Chúc An Sinh còn nhớ rõ khi đấy cô tới cửa hàng mua kem, cô mua xong ra ngoài không thấy mẹ mình đâu cả, hai ngày sau cô nhận được tin bố mẹ mình đã qua đời. Phương Trọng Bình cũng không có ý định giấu diếm cô bất cứ thứ gì, ông nói bố mẹ cô bị kẻ xấu trả thù, kẻ xấu đó đã bắt cóc mẹ cô, và bố cô đi cứu, cho dù là trong tình huống nào thì bố cô vĩnh viễn sẽ bảo vệ mẹ.

Phương Trọng Bình không lừa cô, khi cô tới nhà xác, nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của bố mẹ, máu chảy ra giờ đã đông cứng vào thành vết ố rõ rệt, mà trước lúc chết bố cô đã ôm chặt mẹ cô, ngay tới cả pháp y cũng không thể tách thi thể hai người họ ra được.

Sau này, khi cô trưởng thành hơn một chút mới biết được rằng, lúc đó bố mẹ cô bị trói chặt và bị người xấu đánh cho tới chết, bố cô là người bị thương nặng nhất, xương gãy rất nhiều, biến dạng không nhận ra hình dáng ban đầu, nhưng dù là vậy ông vẫn chống đỡ tới khi nhìn thấy cứu viện để nói ra di nguyện của mình.

Phương Trọng Bình đáp ứng ông sẽ lo cho Chúc An Sinh thật tốt, cũng đáp ứng sẽ để cô tránh xa hết những thứ xấu xa, để cho cô có một đời bình an vui vẻ hạnh phúc, đó là điều mà ông hy vọng.

Cho nên lúc trước khi Phương Trọng Bình biết cô dám lén sau lưng ông thay đổi nguyện vọng trường đại học, ông vô cùng tức giận. Nhưng ông cũng không thể làm gì được, ông thể nhẫn tâm đối với cô, cho nên cuối cùng ông vẫn mắt nhắm mắt mở để cô thi vào học viện cảnh sát, nhưng vì để không thất hứa, ông trăm phương nghìn cách ngăn cản cô đi làm cảnh sát, vậy nên công việc của cô ở đồn công an hiện tại chính là sự nhún nhường lớn nhất của ông rồi.

Tất cả những điều này cô đều hiểu rõ cả, nhưng cô không cam tâm mình phải bỏ đi lý tưởng sống của bản thân, lần này cô lập công, Phương Trọng Bình dường như sợ cô sẽ được chiêu mộ tới đội hình sự, hết cách, ông chỉ có thể đưa ra đòn cuối cùng.

Thực sự nên từ bỏ sao? Chúc An Sinh tự hỏi lòng mình, nhưng cô lại không tìm được đáp án như mong muốn, cô không muốn làm Phương Trọng Bình khó xử, càng không muốn làm trái với di nguyện của bố mình, nhưng cô lại càng không muốn cả đời này mình sống trong nuôi tiếc.

Nên làm gì bây giờ? Chúc An Sinh không nghĩ ra được gì cả, chỉ có cái dạ dày cô đang biểu tình muốn cô đi tìm đồ ăn cho nó mà thôi.

Không muốn suy nghĩ nhiều tới chuyện đó nữa, cô hiện tại vẫn nên lấp đầy cái bụng đã, nhẹ nhàng đặt khung ảnh trở về vị trí của nó, cô lập tức nhảy xuống giường đi vào nhà bếp. Vừa mở tủ lạnh ra cô mới nhớ rằng hơn tháng nay cô chẳng mua đồ ăn! Chúc An Sinh quyết định đi tìm vị cứu tinh cuối cùng của mình – com hộp!!

Kính coong...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trì trùng (2)

Edit: Cải Trắng

" Ai thế. "

Đúng lúc Chúc An Sinh muốn đi vào phòng ngủ tìm điện thoại di động thì chuông cửa vang lên, vì dạ dày đang trống không cho nên cô cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng tức giận.

Kính coong...

Kính coong...

Kính coong...

Bên ngoài có lẽ đã nghe thấy tiếng Chúc An Sinh, nhưng lại không lên tiếng, cứ thế mà ấn chuông cửa như muốn ấn nát luôn, Chúc An Sinh bị chuông cửa làm phiền khiến đầu cô như muốn nổ tung.

Vô cùng hùng dũng đi ra cửa, cô thế cô phải giáo huấn cái người đang đứng bấm chuông kia một trận mới được.

" Đừng có ấn nữa. "

Cửa còn chưa mở ra nhưng cô đã hét toáng lên rồi, vì bất ngờ với hành động của cô nên người đứng ngoài cửa đang ấn chuông cũng giật mình ngay người ra.

Chúc An Sinh thấy người ấn chuông là một người đàn ông lạ thì sự tức giận đã vơi đi không ít, cô chỉ là cáu vì đang đói thôi còn cô vẫn có thể cư xử bình thường với người ta mà, huống chi người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ vô cùng đẹp trai.

Người đàn ông trước mặt cô ăn mặc vô cùng giản dị, một chiếc áo trắng có hình chữ T và quần jean, chân đi một đôi giày thể thao giản dị, anh lớn lên ngoại hình đẹp trai cho nên cho dù mặc quần áo đơn giản như thế nào thì vẫn đẹp. Người này sống mũi cao thẳng, còn đeo kính râm, Chúc An Sinh cảm thấy người này đeo kính mang theo một loại khí chất rất ưu nhã.

" Cô chính là Chúc An Sinh? "

Khi người đàn ông này mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt Chúc An Sinh lại cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình đập rộn ràng, nhưng dù thế thì cô vẫn phải cảnh giác một chút đối với điều này.

" Anh quen tôi sao? Anh là ai? "

" Cũng không tệ, biết cảnh giác đấy, tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là Trì Trùng. "

Trì Trùng? Chúc An Sinh cảm thấy cái tên này quen quen, cô lần nữa quay lại nhìn Trì Trùng, cô cảm thấy gương mặt có chút quen thuộc, đột nhiên, Chúc An Sinh mở tròn to hai mắt: " Anh là Trì Trùng? "

" Sao thế, chứ không cô nghĩ tôi có thể là ai? "

" Từ từ, anh đừng có cử động. "

Chúc An Sinh liền chạy biến mất trong ánh mắt nghi hoặc của Trì Trùng, đợi tới lúc cô quay ra đã thấy trên tay cô cầm một quyển sách, anh liếc mắt là có thể nhìn thấy, ảnh bìa quyển sách chính là hình anh.

Một lần nữa trở ra cửa, cô cẩn thận so sánh hai khuôn mặt phiên bản ngoài đời thực và phiên bản bìa quyển sách, rốt cuộc so sánh đi so sánh lại, cô kết luận rằng... Trì Trùng thực sự đang đứng ở ngay trước mặt cô.

Lần đầu tiên Chúc An Sinh biết tới Trì Trùng chính là từ vị giáo sư giảng dạy cô, đây chính là người hâm mộ Trì Trùng.

Trước kia trong một buổi học có học sinh đã nhắc đến Trì Trùng, điều này khiến cho giáo sư vô cùng tò mò, xuất thân là con nhà nòi, từ nhỏ đã thông minh hơn người, 15 tuổi đã trợ giúp bố của mình phá được một vụ án lớn ở Mỹ, bố anh chính là cục trưởng, bởi vậy chuyện của Trì Trùng được rất nhiều người biết tới, bạn học kia kể tới anh như là học thuộc bài vậy, cái gì cũng đều nhớ rõ ràng.

Chúc An Sinh khi đó đại học năm nhất đã nghe danh của Trì Trùng, sau đó cô tìm hiểu sâu hơn một chút mới biết rằng, Trì Trùng 24 tuổi đã thành lập được một viện nghiên cứu của riêng mình, viện nghiên cứu của anh thường hợp tác với cảnh sát quốc tế phá được rất nhiều vụ án.

" Tôi đang nằm mơ sao? "

" Cô muốn tiếp tục nằm mơ sao, vậy tôi có thể rời đi. "

Trì Trùng liếc qua nhìn bộ đồ ngủ của cô, anh bỗng nhiên cảm thấy hối hận khi mình tìm tới đây, bởi vì thực sự cô chẳng giống như bộ dáng Phương Trọng Bình đã miêu tả, nào là " tình anh " lại còn " thiên tài "

" Đừng đừng đừng! Tôi chỉ quá kích động thôi, để anh chê cười rồi. "

Chúc An Sinh cảm thấy lúc này cô thật muốn đào một cái hố để chui xuống.

Cô trước đây còn ảo tưởng có thể một lần gặp được nhân vật truyền kỳ như Trì Trùng, nhưng cô không nghĩ tới lúc gặp được rồi mình lại không chịu nổi.

" Tôi muốn đi ăn lẩu, cô có muốn đi ăn cùng tôi không? " Trì Trùng cũng không chú ý tới bộ đồ ngủ nữa, anh nhớ rõ lúc mới đi vào tiểu khu này thì thấy ngay bên ngoài có một tiệm lẩu, cũng phải một năm rồi anh chưa được ăn lẩu, phải là mùi vị chính tông đó, cho nên so với việc phóng vấn tìm trợ lý thì anh càng muốn đi vào tiệm lẩu đó ăn cho thỏa thích.

Chúc An Sinh vừa nghe thấy chữ lẩu thì dạ dày sôi lên, cả cô và Trì Trùng đều nghe rõ mồn một âm thanh phát ra từ bụng cô.

Trì Trùng nín cười, khỏi cần cô nói gì anh cũng đã biết đáp án rồi.

" Tôi tới trước, rồi cô đi ra sau nhé, tiệm lẩu ngay dưới khu nhà cô thôi. "

Nói xong, Trì Trùng liền nhanh chóng đi mất, Chúc An Sinh cảm thấy mắt mắt, cô đi về phòng rửa mặt, sửa soạn một chút liền thay một cái váy đen liền thân.

Mười lăm phút sau, cô đi vào tiệm lẩu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trì trùng (3)

Edit: Cải Trắng

Chúc An Sinh đi tới tiệm lẩu đúng lúc thấy anh đang nhúng thịt bò, Chúc An Sinh theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Trì Trùng nhìn thấy Chúc An Sinh, đáy mắt cũng lộ ra ý cười.

" Không cần khách sáo, bữa hôm nay tôi mời. "

Chúc An Sinh hiện rất muốn động đũa, cô muốn giải quyết vấn đề bụng mình nhưng cô lại có nghi vấn quan trọng hơn cần giải đáp.

" Cảm ơn. " Khách sáo một câu, cô liền đi vào vấn đề chính: " Trì Trùng tiền sinh, anh là tới tìm tôi sao? "

" Nếu không thì sao? " Trì Trùng tiếp tục nhúng thịt bò.

" Tôi không biết, anh tới đây tìm tôi có việc gì? "

Trì Trùng đem thịt bò vừa nhúng xong để vào bát Chúc An Sinh, anh nhớ rõ lúc này bụng cô còn còn cào.

Chúc An Sinh hoảng hốt cảm ơn anh, nhưng mà cô vẫn chưa rõ mục đích Trì Trùng tới tìm cô.

" Trợ lý trước của tôi ở viện nghiên cứu đã chuyển đi chỗ khác, vì thế tôi cần một trợ lý mới. "

Chúc An Sinh lập tức hiểu được rõ ràng, nhưng sau đó lại có vấn đề mới xuất hiện: " Nhưng mà Tri Trùng tiên sinh, sao anh biết nhà tôi ở đây? Sao anh biết tôi là ai? "

Vấn đề này của cô làm anh ngừng động tác, anh đánh giá Chúc An Sinh một chút, sau khi rửa mặt và chải tóc lại trông cô nhìn thuận mắt hơn nhiều.

" Người bình thường không thể làm trợ thủ của tôi được, cô có thể tìm được đáp án cho câu hỏi của mình không? "

Chúc An Sinh nghe vậy liền rơi vào trầm tư, cô rất nhanh nghĩ ra được một đáp án, chẳng lẽ là Phuong Trọng Bình nhắc tới cô với anh sao? Chúc An Sinh nghĩ người có thể quen biết Tri Trùng chỉ có thể là Phuong Trọng Bình.

Nhưng tại sao Phuong Trọng Bình lại muốn làm như vậy chứ? Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu, ông không phải vì muốn thực hiện theo di nguyện của bố cô mà cự tuyệt không cho cô làm cảnh sát hình sự sao?

Đúng rồi! Đột nhiên trong đầu cô như có một tia sáng xuất hiện, cảnh sát hình sự.

Di nguyện mà bố cô để lại, ông hy vọng cô sẽ không đi theo con đường của ông, Phuong Trọng Bình không thể làm trái với di nguyện này được, nhưng ông cũng không muốn ước mong của cô lại bị dập tắt, cho nên ông giúp cô có thể tới làm trợ lý cho Tri Trùng.

Sáng tỏ hết mọi việc, hốc mắt Chúc An Sinh không kim được mà hơi đỏ lên.

" Là chú Phuong nói với anh sao? " Chúc An Sinh cảm động.

Tri Trùng cười cười, anh cũng không có phủ nhận: " Ông ấy bảo tôi cho cô một cơ hội phỏng vấn. "

" Phỏng vấn? " Nét cười trên gương mặt Chúc An Sinh lập tức cứng đờ.

" Chẳng lẽ cô nghĩ chỉ dựa vào được đề cử là có thể làm trợ lý của tôi sao? " Anh buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn bộ dáng anh như đang suy nghĩ điều gì vô cùng sâu xa, chốc lát sau, anh như nghĩ ra cái gì đó: " Như vậy đi, giờ cô đoán xem lần này tôi tới Trung Quốc là vì sao, chỉ cần cô đoán đúng thì sẽ thuận lợi qua vòng phỏng vấn. "

Chúc An Sinh lập tức nhăn mày, không phải là cô đang bắt mồi, mà là cô đang suy nghĩ về câu hỏi mà Tri Trùng đưa ra.

" Gia đình Tri Trùng tiên sinh hiện tại đều đang định cư bên Mỹ, bản thân anh cũng là học tập và lớn lên ở Mỹ, cho nên lần này Tri Trùng tiên sinh về nước không có khả năng là đi thăm người thân. "

" Mặt khác gần đây tôi nghe ở chỗ làm nhắc tới ở cổ trấn Hà Giác xảy ra án thứ hai vụ án thi thể nữ mất đầu và bị băm vụn xác, cho nên tôi nghĩ, hẳn là anh về nước vì vụ án này đi. "

Nghe xong Chúc An Sinh phân tích, anh liền lộ ra vẻ tươi cười: " Không tồi, rất nhanh trí, nghe nói khi còn học cô học võ rất đỉnh đúng không? "

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô không rõ vì sao tự nhiên Tri Trùng lại hỏi vấn đề này.

" Được rồi, vậy thì chọn cô vậy. "

" Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? " Chúc An Sinh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

" Đủ thông minh, lại biết cảnh giác, hơn nữa còn biết võ, có thể bảo vệ tôi, như thế là đủ rồi. " Tri Trùng nói ra lý do vô cùng đơn giản.

Chúc An Sinh cũng không hỏi nhiều nữa, cô yên lặng ngồi ăn thịt bò của mình, bất quá cô vẫn có điểm không rõ, Tri Trùng nói bảo vệ anh là có ý gì chứ, ý là anh coi cô như vệ sĩ đó hả?

Chúc An Sinh có hơi buồn bực, cô quyết định sau này cô phải chớp thời cơ chứng minh cho anh thấy năng lực của cô.

...

Ăn tối xong, cô chào tạm biệt Tri Trùng, Chúc An Sinh trở về nhà liền lấy điện thoại ra vào danh bạ.

Cô vừa mới có số điện thoại của Tri Trùng, nhưng Chúc An Sinh lại ấn gọi vào một dãy số quen thuộc khác.

Điện thoại vừa được kết nối Chúc An Sinh liền nghe được giọng nói trầm thấp vô cùng ấm áp.

" Chú Phuong, cảm ơn chú. "

...

Thật lâu sau đó, sau khi cúp điện thoại, ở một văn phòng giữa trung tâm thành phố, thân ảnh người đó bỗng nhiên trông già cỗi hơn nhiều.

Phương Trọng Bình mở một ngăn kéo ở bàn làm việc của mình ra, trong đó có một bức ảnh mà toàn đội chụp chung, trong ảnh ai ai cũng cười vô cùng vui vẻ.

"Hàng Tử, tôi đã không để con bé vào được đội hình sự, nhưng tôi vẫn phải nói một tiếng xin lỗi với cậu, cậu hãy tha thứ cho tôi, nếu có trách tôi, thì cậu đợi tôi khi nào xuống dưới đó liền tạ lỗi với cậu, còn bây giờ, cậu yên tâm đi, tôi vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ An Sinh. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đồ Tể ở cổ trần

Edit: Cải Trắng

Quyển 2: Vụ án giết người liên hoàn ở cổ trần Hà Giác

[Q2] Chương 8: Đồ tể ở cổ trần

Đồ tể: Kẻ làm nghề sát sinh.

7 giờ 30 sáng, Chúc An Sinh nhận được cuộc gọi từ Trì Trùng.

"Cô tỉnh rồi?"

"Điểm hẹn ở đâu, tôi lập tức tới đó." Chúc An Sinh có điểm hưng phấn nói.

Trì Trùng nói xong điểm hẹn lại nhớ ra chuyện khác: "Tôi đã kêu người giúp cô xử lý những thủ tục cần thiết, hẳn là cô đã chuẩn bị tốt."

Nghe được câu Trì Trùng nói, bỗng nhiên cô rơi vào trầm mặc, cô ngày hôm qua còn mãi chìm trong hưng phấn khi biết mình có thể tham gia phá án, nhưng giờ cô mới ra vấn đề ở ngay trước mắt.

Viện nghiên cứu của Trì Trùng ở bên Mỹ, vậy cũng có nghĩa là sau khi kết án vụ án giết người liên hoàn ở cổ trần Hà Giác thì cô sẽ theo anh đi tới Mỹ.

Cô chuẩn bị tốt chưa sao? Chính cô cũng đang hỏi bản thân mình, từ lúc bắt đầu tới giờ cô cảm thấy chuyện này như một giấc mơ vậy, cô có thể không chuẩn bị tốt được sao? Chúc An Sinh chỉ có nỗi lo lắng duy nhất không bỏ xuống được là cô lo lắng cho bà Phương cùng với Phương Trọng Bình, tuy rằng hai bên đều không đi qua bức ngăn, nhưng cô hiểu rõ, từ trong thâm cô vẫn luôn coi Phương Trọng Bình như một người bố vậy.

Chúc An Sinh giờ bắt đầu ý thức được, lần này là do Phương Trọng Bình ra tay, ông tự tay đẩy đưa con gái mình đã nuôi bao nhiêu năm sang tận bên kia đại dương, cho dù là ly biệt đau khổ nhưng vì giấc mơ bao lâu nay của con gái mình, ông cam tâm tình nguyện.

Chuẩn bị tốt sao? Cô im lặng mà tự hỏi chính bản thân mình lần nữa.

"Ừ."

...

Một tiếng sau, Chúc An Sinh tới đồn công an hoàn tất thủ tục tạm rời khỏi cương vị đang công tác, tạm biệt các đồng nghiệp xong, Chúc An Sinh cùng Trì Trùng lên xe mà cục cảnh sát chuẩn bị cho để đi tới cổ trần Hà Giác.

Trên xe, Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi ở hàng ghế sau, sau đó cô cảm thấy anh như có ảo thuật vậy, chốc lát đã thấy anh đang ôm một chồng tư liệu.

"Đây là toàn bộ hồ sơ tư liệu về vụ án ở cổ trần Hà Giác, từ đây tới cổ trần còn hai tiếng lái xe, cô ngồi đọc chỗ hồ sơ này rồi tóm tắt lại một chút nói tôi nghe."

"Nhiều như này? Chỉ có hai tiếng?" Chúc An Sinh còn không tin hỏi ngược lại.

"Thế nào, công việc đầu tiên đã sợ rồi?" Trì Trùng có ý trêu chọc.

"Trì Trùng tiên sinh, chúng ta có thể thực tế một chút không?"

Lời editor: Cho bạn nào thắc mắc không hiểu nghĩa câu này, ở đây ý Chúc An Sinh là trong hai tiếng đồng hồ đi xe với đồng tư liệu này thì cô ấy không đọc hết được. =>)

"Cho nên tôi mới cần tìm trợ lý."

Chúc An Sinh bỗng nhiên nghẹn lời, cô chẳng biết nên phản bác anh thế nào, bởi vì lời anh nói không phải là không có lý.

"Nếu như tôi chưa đọc xong, hy vọng Trì Trùng tiên sinh không để bụng. "

"Cô không cần xem quá chi tiết đâu, chỉ cần khái quát một chút tình huống là được. "

Chúc An Sinh nghe xong lập tức lật hồ sơ ra xem, cô không thể xem hết được chỗ này, chỉ có thể lấy hồ sơ quan trọng nhất để xem.

Trì Trùng thấy cô bắt đầu đọc hồ sơ thì cũng lôi máy tính ra bắt đầu xử lý một vụ án khác.

...

Một tiếng sau, Chúc An Sinh làm y như những lời Trì Trùng nói, chỉ xem qua hồ sơ mà thôi, nhưng cô cũng nắm được một chút tin tức về vụ án nữ mất đầu này rồi.

"Nạn nhân đầu tiên được phát hiện tử vong vào năm tháng trước, sau khi chết ba ngày thì phát hiện thi thể, bởi vì đầu người chết tách rời, tứ chi cũng như thân thể bị chặt thành 42 khúc lớn nhỏ, hơn nữa hung thủ còn đặc biệt thông minh, làm cho tay nạn nhân bị bông để hủy đi dấu vân tay cũng như lớp da bên ngoài, cho nên đến giờ vẫn chưa thể xác định được danh tính nạn nhân, pháp y phán đoán nạn nhân có độ tuổi khoảng từ 25 – 30 tuổi. "

"Nạn nhân thứ hai tên là Quý Hồng Mai, mới được phát hiện vào 15 ngày trước, theo báo cáo pháp y thì thời gian tử vong là 17 ngày trước, cũng như nạn nhân đầu, phần đầu bị tách rời, vân tay và lớp da tay bị phá hủy, thân thể bị cách thành 96 khúc, hơn nữa giờ vẫn còn có bộ phận thi thể chưa tìm thấy. Sau khi điều tra về người mất tích ở đó, thì phát hiện người nhà nạn nhân báo mất tích, trải qua việc đối chiếu DNA thì đã xác định nạn nhân là người ở cô trấn Hà Giác, 19 tuổi, mới tốt nghiệp cấp ba, trước khi tử vong nạn nhân luôn ở nhà kinh doanh khách sạn của gia đình. "

"Hai vụ án này hiện tại vẫn chưa tìm được điểm nào có manh mối có ích, cho nên đối với hung thủ chúng ta vẫn chưa biết gì về hắn. "

"Đây chính là tin tức cơ bản. "

Chúc An Sinh nhàn nhạt hướng về phía Trì Trùng nói ra tin tức cơ bản, trong lúc cô nói sơ qua về vụ án anh cũng dừng công việc trong tay, yên lặng lắng nghe, sau khi nghe xong cả hai người đều im lặng.

"Lần đầu tiên tiếp xúc với vụ án, cô có chịu được không? " Trì Trùng trông thấy sắc mặt cô tái nhợt, quan tâm hỏi. Bởi vì trong lúc cô đọc hồ sơ vụ án, anh có liếc mắt sang xem một chút thấy trong đó có khá nhiều ảnh chụp, còn ảnh chụp gì thì không cần nói chắc cũng biết rồi.

"Tôi không sao, chỉ là giờ tôi rất muốn nhanh chóng bắt hung thủ. " Chúc An Sinh khó khăn mỉm cười, thực sự nụ cười cô trông còn khó coi hơn cả khóc, vô cùng ương bướng nói.

"Chúng ta sẽ làm được. " Trì Trùng cười lên trông vô cùng ấm áp, nhẹ giọng nói: "Cô so với tôi càng phải cố gắng hơn một chút, nghe nói lần trước cô khi biết chân tướng vụ án bạn trai cũ giết chó của nạn nhân nên nôn? "

"Tôi chỉ là lúc nghĩ tới thủ đoạn biến thái ghê tởm đó thì lúc trước đã ăn quá nhiều sườn nên buồn nôn thôi. "

"Hóa ra là như vậy, cô đúng thật là xui xẻo. "

Trì Trùng cố ý mà nói lảng sang vấn đề khác, tránh nói tới vụ án, trêu chọc cô một câu. Rốt cuộc về mặt Chúc An Sinh cũng giãn ra, lộ ra một nụ cười.

"Được rồi, giờ đã có tin tức rồi, cô có ý kiến gì không? " An ủi cô một chút, coi như là anh đang cho cô một chút phúc lợi vậy, nhưng cũng không thể quên đi chủ đề chính của bọn họ, hai người nhanh chóng quay trở lại vấn đề vụ án.

"Cách thức giết người của cả hai vụ án đều giống nhau, giữa hai nạn nhân hiện tại vẫn chưa tìm ra mối quan hệ, vụ án giờ được tính thành vụ án giết người liên hoàn, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi kỳ quái, có chỗ nào đó không thích hợp. " Chúc An Sinh nói ra khúc mắc trong lòng mình.

"Thực giác của cô không sai, cô còn nhớ rõ nạn nhân được phát hiện như thế nào không? "

"Nạn nhân đầu tiên được phát hiện bởi một chú chó của du khách tới đây, thi thể được để trong một cái túi đựng rác rất lớn, túi được chôn sâu dưới đất tầm 0,7m không tính là sâu, nó đã được đào lên do chú chó người thấy mùi máu tươi. "

"Nạn nhân thứ hai được để trong một cái túi vải cứng lớn, bên trong còn lẫn khá nhiều sỏi, được phát hiện bởi người đánh cá vô tình vớt trúng cái túi đó trên sông. "

"Cô có phát hiện được rằng khi phát hiện ra thi thể của hai nạn nhân có điểm giống nhau? " Trì Trùng tiếp tục đặt vấn đề ra cho Chúc An Sinh, anh muốn thử xem cô có đúng như lời Phương Trọng Bình nói không, vô cùng ưu tú.

"Điểm giống nhau? Hắn là cả hai lần phát hiện đều do ngẫu nhiên, giống như nếu hung thủ đào hố sâu thêm một chút nữa thì thi thể nạn nhân đầu tiên rất khó phát hiện, còn nạn nhân thứ hai Quý Hồng Mai thì đúng là quá trùng hợp. "

"Trùng hợp, ha ha ha. " Trì Trùng bỗng nhiên cười một tràng, sau đó anh dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào cô: "Trên thế giới này căn bản

không có từ nếu, tự nhiên không thể có quá nhiều sự trùng hợp. Cho nên tôi hỏi cô một lần nữa, tại sao khi đào hố chôn nạn nhân đầu tiên, hung thủ chỉ đào hố sâu có chừng đó? Tại sao hắn không làm giống như lời cô nói, đào thêm một chút nữa, chắc gì đã có người phát hiện ra cái này? "

Ừ đúng, vì sao vậy?

Nghe được lời Tri Trùng nói, phút chốc cô rơi vào trầm tư, vì sao hung thủ lại không làm như vậy chứ? Rõ ràng nạn nhân thứ hai hắn che giấu vô cùng tốt, chỉ là ông trời không giúp hắn, để cho người đánh cá phát hiện ra thi thể Quý Hồng Mai, nhưng vì sao khi chôn nạn nhân đầu tiên hắn chỉ đào một cái hố như vậy?

" Bởi vì hắn khẩn trương! Trong lòng hắn sợ hãi! Hắn không dành quá nhiều thời gian để đào một cái hố sâu. " Chúc An Sinh kích động nói, cô phát hiện lúc máu trong cơ thể cô như đang sôi lên vậy.

" Đúng, chỉ có khẩn trương mới khiến con người mắc sai lầm. Vì sao hắn lại khẩn trương? " Tri Trùng một lần nữa lại đem vấn đề hỏi ngược lại cô.

Vì cái gì mà khẩn trương chứ? Hung thủ đã dám giết người phanh thây rồi, hắn còn sợ cái gì nữa đây?

" Bởi vì, đây là lần đầu tiên hắn giết người. " Chúc An Sinh nói ra đáp án, đây là đáp án khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

" Mới lạ mới làm sợ hãi, không thuần thục nên mới khẩn trương, cô có nhớ rõ tình huống của nạn nhân đầu tiên chứ? Chặt làm 42 khúc, nếu như hắn sợ hãi và khẩn trương thì sao hắn có thể chặt xác thành 42 khúc đây, nếu như đây là lần đầu tiên hắn ra tay, sao hắn có thể làm được điều này? "

Tri Trùng giờ thật giống như đang rải gạo để bắt điều, mà Chúc An Sinh chính là con điều đó, anh đang từng chút một dẫn dắt cô tới gần chân tướng vụ án hơn.

" Hắn là lần đầu tiên giết người, cho nên hắn mới khẩn trương, nhưng đây có thể không phải lần đầu tiên hắn cắt thi thể người, hoặc có thể hắn chưa cắt thi thể người bao giờ nhưng hắn đã có kinh nghiệm phong phú trong việc thực hành trên thi thể động vật. "

" Vậy cô nói cho tôi biết, là người như thế nào mới có loại kinh nghiệm này? "

" Bác sĩ giải phẫu, kinh nghiệm rất nhiều. "

Tiểu Lý ở phía trước chuyên chú lái xe nhưng vẫn có thể nghe được cuộc đối thoại của hai người ở phía sau, đúng là làm cho cậu khiếp vía một trận, cậu còn nhớ rõ đội cảnh sát vì điều tra kết quả này mà mất một ngày một đêm mới tra ra, vậy mà Chúc An Sinh với Tri Trùng chỉ trao đổi qua lại có hai ba câu đã ra kết quả rồi. Thật là đáng sợ.

Tri Trùng quả không hổ danh là đại thần trong truyền thuyết.

Tuy cậu ngạc nhiên bởi hiệu suất làm việc của hai người, nhưng cậu vẫn không thể nào vui vẻ nổi.

Chúc An Sinh và Tri Trùng có được kết luận như vậy cũng đúng thôi, đội cảnh sát tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm phong phú, kết quả này sao có thể không tra ra chứ? Khó khăn nhất lúc này chính là, cổ trấn Hà Giác là một điểm tham quan du lịch, lượng khách tới đây rất nhiều, lại còn ở ngay giáp với thành phố lớn, xung quanh đây có tới hàng trăm hàng ngàn bác sĩ đồ tể.

Tìm được hung thủ, như là mò kim đáy bể vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Xác chết biến mất

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 9: Xác chết biến mất.

" Cô phân tích không tồi. " Tri Trùng gật đầu, Chúc An Sinh còn tưởng anh đang đồng ý với phân tích của cô, nhưng chỉ có anh biết, thực ra anh đang cảm thấy vị trợ lý mới này cũng không tệ lắm: " Nhưng vẫn còn một vấn đề, cô nói xem hai vụ án này đều dùng một cách giết người, thế mà vẫn xuất hiện điểm kỳ quái. "

" Điểm kỳ quái, tôi cũng cảm thấy thế. Lần đầu tiên giết người, hung thủ chặt xác thành 42 khúc, nhưng lần thứ hai lại thẳng cấp thành 96 khúc, thậm chí thi thể còn chưa hoàn chỉnh, bởi vì trong túi đựng còn chứa đá, nên hắn là những viên đá sắc đã làm rách túi khiến một số khúc rơi ra bên ngoài, điều đó dẫn đến thi thể Quý Hồng Mai hiện giờ vẫn chưa hoàn chỉnh. "

" Cô đang nhắc tới điểm mấu chốt đó. " Tri Trùng nhắc lại lời cô vừa nói: " Nạn nhân thứ nhất và nạn nhân thứ hai, tuy rằng cùng một cách thức giết

người, nhưng điểm khác biệt giữa hai nạn nhân quá lớn. Mà cô phải biết rằng, mọi thay đổi đều theo cấp bậc, nhất định ở đây có quy luật gì đó, khi chặt xác số lượng các khúc cũng chênh lệch lớn, ở đây thể hiện nó đang tăng lên, điều này thật sự không bình thường. "

" Vậy ý của anh là? " Chúc An Sinh do dự hỏi, sau khi anh nói ra điều này, trong đầu cô liền hiện lên một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

Tri Trùng không lập tức trả lời Chúc An Sinh, biểu tình của anh lạnh lùng, mãi một lúc sau anh mới thở dài nói: " Trên thực tế người bị hại có lẽ không chỉ có hai người, theo như tôi suy đoán, khoảng thời gian ở giữa hai nạn nhân này hẳn là vẫn còn từ một tới ba nạn nhân nữa chưa được tìm thấy. "

Tri Trùng vừa mới nói xong không khí trong xe lập tức rơi vào im lặng tới đáng sợ, Chúc An Sinh nhũn chặt mày, không ngờ điều mà cô đang nghĩ tới lại chính là lời anh vừa nói.

Tiểu Lý ở phía trước đang lái xe cũng hít sâu một hơi, thiếu chút nữa là đánh nhầm tay lái rồi.

" Hay có lẽ là do chúng ta nghĩ quá nhiều rồi? Trên thế giới này tuy rằng không có nhiều sự trùng hợp, nhưng ngoài ý muốn thì vẫn có chứ, có thể là sau lần phạm tội lần thứ nhất hung thủ đã chịu kích thích nên với nạn nhân thứ hai ra tay càng thêm hung tàn? " Cô vẫn ôm trong mình một chút hy vọng nhỏ nhỏ.

" Tôi biết cô đang suy nghĩ cái gì, An Sinh, chẳng lẽ cô còn không rõ, nạn nhân đã đem những gì oan khuất nhất nói hết cho cô rồi. "

Chúc An Sinh đột nhiên mở to hai mắt nhìn Tri Trùng, cô đột nhiên nhận thấy được đây là lần đầu tiên hai người quen biết nhau.

Chúc An Sinh thấy, biểu tình không tùy tiện, ngữ khí cũng rất lạnh nhạt, duy nhất chỉ có ánh mắt là phảng phất có tia âm áp mà thôi.

" Trên thế giới này chưa có tội phạm nào hoàn hảo cả, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, một người bất luận làm cái gì cũng sẽ để lại dấu vết, mà với chúng ta, dấu vết đó chính là chứng cứ, chúng ta sẽ lần theo nó, dần dần tiến tới gần chân tướng hơn. "

" Chứng cứ? "

Chúc An Sinh cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay mình, chẳng lẽ ở đây còn chứng cứ gì mà cô bỏ qua sao? Xem xong cô ngẩng đầu lên, chờ Tri Trùng giải đáp thắc mắc của mình.

" Vừa nãy cô nói, thân phận của người thứ nhất tới nay vẫn chưa tra được, điều này chỉ rõ nạn nhân đầu không phải là người địa phương, mà cô còn nhớ rõ phân tích ban đầu của chúng ta không? Nạn nhân được phát hiện đầu tiên chính là người đầu tiên hung thủ ra tay, tại sao lúc đó hung thủ lại chọn một người khó điều tra thân phận như vậy để ra tay mà đổi lại nạn nhân thứ hai hẳn chọn lại là người địa phương, có thể dễ dàng phát hiện? "

Chúc An Sinh trong nháy mắt bỗng dưng tỉnh ngộ, tại sao lúc trước cô không hề để ý tới điểm này chứ!

Đúng vậy, lần đầu tiên chính là để lại dấu vết nhiều nhất, nhưng vì cái gì, lần đầu tiên của hắn khá hoàn hảo mà tới lần tiếp theo lại thành thế này?

" Bởi vì hắn nói lòng cảnh giác. " Tri Trùng nói ra đáp án của mình: " Lần đầu tiên hắn phạm tội, hắn rất khẩn trương cũng rất hưng phấn, tư tưởng này đã xuất hiện trong đầu hắn từ rất lâu rồi, cho nên hắn mới có thể nghĩ mọi thứ chu toàn như vậy. Làm cho mọi thứ đều sạch sẽ, trừ bỏ những manh mối hắn lưu lại do thói quen của hắn ra thì không còn bất cứ thứ gì nữa. "

" Mà đã có lần đầu tiên thì chắc chắn có lần thứ hai, vì hắn lúc này như một con dã thú lần đầu được nếm mùi vị của máu, cho nên không lâu sau hắn sẽ tiến hành phạm tội lần thứ hai, thậm chí là thứ ba. "

" Có kinh nghiệm rồi hắn sẽ càng lúc càng thuần thục, càng ngày càng không thỏa mãn, cho nên hắn sẽ ra tay tàn bạo hơn. Nhưng cô có biết không, càng những phi công dày dạn kinh nghiệm thì càng hay mắc phải những lỗi nhỏ. "

" Mà ở đây có một việc ảnh hưởng tới hắn, nạn nhân đầu tiên ba ngày sau khi giết hại liền bị một chú chó phát thi thể, vì có mùi máu tươi. "

" Nghe thấy tin tức này hắn sợ hãi, nhưng khi hắn phát hiện mình sẽ không bị lộ thì càng lớn mật hơn. Vì thế hắn hiểu rằng dù hắn có sơ hở thêm chút nữa cũng không thay đổi gì nhiều, ở thi thể Quý Hồng Mai, hắn đã hoàn toàn không để ý tới thân phận nạn nhân, bởi vì những lần thành công trước đó khiến hắn tin tưởng rằng mình sẽ không bị phát hiện. "

Im lặng mà nghe phân tích của Tri Trùng, cô và tiểu Lý đều cảm thấy mình như vừa tham gia một cuộc thi cân não vậy, tiểu Lý nhìn vào kính chiếu hậu vừa lúc chạm phải ánh mắt của Chúc An Sinh. Hai người bọn họ đều thấy được sự chấn động trong ánh mắt nhau.

Chúc An Sinh vừa nãy còn phân tích vụ án trước mặt Tri Trùng nửa chữ, tặng cô một câu thành ngữ, hành động vừa rồi của cô chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Chúc An Sinh lần đầu tiên cảm nhận được sự lợi hại của anh, anh thế mà lại có thể phân tích được tỉ mỉ tâm lý tội phạm, đặc biệt ở chỗ còn không cần tới chứng cứ trực tiếp nào chỉ vấn đề đấy.

" Chúng ta tiếp theo sẽ làm gì đây? " Chúc An Sinh bỗng trở nên nghiêm túc, cô không phát hiện ra rằng lúc này mình thật giống một cô học trò nhỏ đang nghiêm túc học hỏi.

Tri Trùng nhìn đồng hồ một chút, rồi lại nhìn thẳng về hướng đường quốc lộ.

" Chúng ta đi tìm người bị hại tiếp theo. "

Bốn mươi phút sau, ba người cũng tới được cổ trấn Hà Giác đã tồn tại nghìn năm nay.

Tiểu Lý đầu tiên đưa hai người chỗ nhà nghỉ mà công an ở đây đã chuẩn bị cho hai người, đó là một khách điểm* trông rất trang nhã, du khách hầu như đều tới cổ trấn này để tìm lại sự thanh bình, tránh xa những thứ hỗn tạp ngoài kia.

Khách điểm: khách sạn bình dân/ nhà trọ, từ này hay được sử dụng trong truyện cổ đại hơn.

Chúc An Sinh xuống xe, việc đầu tiên cô làm là lấy hành lý của mình xuống, tới lúc Trì Trùng xuống xe đã thấy cô hoàn tất việc lấy hành lý rồi.

" Cần giúp một tay không? " Trì Trùng chủ động hỏi, anh cảm thấy cô khiêng cái vali đó xuống đã là rất cố gắng rồi.

Thấy Trì Trùng quan tâm mình, cô thụ sủng nhược kinh*, cô cảm thấy anh đúng là một người đàn ông hoàn hảo, còn trẻ tuổi, tương lai phía trước tràn đầy hứa hẹn, hơn nữa rất biết chăm sóc người khác.

Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà lo sợ.

" Không cần, cảm ơn anh. " Chúc An Sinh dùng chất giọng vô cùng dịu dàng của người Giang Nam đáp lại, đồng thời cô vô cùng thoải mái tự xách vali mình lên.

" Không nghĩ tới cô lại khỏe như vậy, không tồi, vậy cô cũng mau lấy hành lý ra hộ tôi đi, nhớ cẩn thận một chút đừng làm hỏng đồ bên trong là được. " Trì Trùng thấy cô xách vali lên nhẹ nhàng như vậy liền nói với cô.

" Hà? "

Chúc An Sinh nhất thời không phải ứng kịp, cho tới cô thấy bóng Trì Trùng đã đi thẳng vào bên trong khách điểm mới phát giác ra, chắc hẳn từ lúc sinh ra tới giờ anh vô cùng cô độc, nghĩ nghĩ xong cô lại cúi đầu làm tiếp.

" Chúc tiểu thư, để tôi giúp cô một tay. "

Rồi cuối cùng vẫn là tiểu Lý chủ động tới giúp đỡ cô, Chúc An Sinh bỗng nhiên lại thấy cảm động vì sự thiện lương của cậu, quả nhiên trên thế giới này nên có nhiều người bình thường hơn.

Tiểu Lý và Chúc An Sinh nhanh chóng mang hành lý lên phòng sau đó một lần nữa đi xuống dưới sảnh, mà lúc này Trì Trùng vô cùng nhàn nhã ngồi thưởng trà.

" Trà thơm quá nhỉ, anh lấy ở đâu đấy? " Chúc An Sinh ngửi thấy hương trà bắt đầu tò mò.

" Cũng không tệ lắm, là bà chủ đưa cho tôi đấy. " Trì Trùng dứt lời liền nhấp một hớp trà.

Chúc An Sinh theo bản năng liền quay đầu nhìn xung quanh, tìm bà chủ theo như lời Trì Trùng nói, giờ cô mới phát hiện ở chỗ đón khách có một cô gái đang ngây ngốc si mê nhìn anh.

Trong lòng cô chỉ có thể cảm thán một câu, đúng là lòng người chân thực mà, có thể bị một người xa lạ không quen biết mê hoặc bởi ngoại hình, hiện tại con người đều nông cạn như vậy sao! Chúc An Sinh âm thầm thở dài, cô quên bém mắt là vừa rồi mình cũng khen Trì Trùng rất được.

" Tôi uống một chén anh sẽ không để ý chứ? "

Trong khi nói chuyện, vô thức cô và tiểu Lý đã tới cạnh bàn của anh, Trì Trùng liền ra dấu xin cứ tự nhiên.

Chúc An Sinh ngồi xuống không chút khách khí, rót đầy một chén trà, cô không nói gì cả, chỉ là cầm chén lên mỉm cười đưa cho tiểu Lý.

" Cảnh sát, cậu đưa lái xe một đường đưa tôi tới đây vô cùng vất vả, lại còn xách hành lý giúp tôi nữa, hẳn là cậu mệt rồi, nào, uống chút trà đi. "

Tiểu Lý nhận chén trà trong tay, chốc lát cảm thấy chén trà này khó mà uống nổi, nhưng cậu cũng không thể phụ ý tốt của cô được, liền nâng chén lên uống một ngụm.

Trì Trùng có chút khó hiểu nhìn hai người trước mặt, rõ ràng là cô đưa chén cho tiểu Lý uống trà, tại sao ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào anh vậy?

Không lẽ Chúc An Sinh thấy anh quá là hấp dẫn, cho nên thích anh rồi đấy chứ? Trì Trùng vô cùng nghi ngờ, bởi trước kia có một thời gian anh làm bên khoa giám chứng, có một nữ đồng nghiệp thích anh, đồng nghiệp nữ đó lúc nào cũng nhìn chăm chăm anh, chính vì không tập trung trong công việc nên dẫn tới mắc phải sai lầm, làm cho mấy chứng cứ của vụ án đó liền không thể sử dụng được nữa.

Chẳng lẽ mị lực của anh lại lớn vậy sao? Trì Trùng giờ đang vô cùng nghiêm túc tự đặt vấn đề này ra cho mình, quả nhiên là một người quá ưu tú cũng có

lỗi, anh âm thầm quyết định sau này sẽ phải chú ý giữ khoảng cách với Chúc An Sinh mới được, tuy rằng cô rất xinh đẹp nhưng nếu tình cảm mà để ảnh hưởng tới công việc thì không nên.

" Chúng ta bắt đầu công việc đi. " Trì Trùng quyết định cắt đứt mộng mơ của Chúc An Sinh, hướng cô về phía chính đạo.

" Công việc? "

" Tôi vừa tìm trên mạng được bản đồ của cổ trấn Hà Giác, hơn nữa tôi vừa hỏi qua bà chủ về cổ trấn rồi, tôi tìm được ba địa điểm có khả năng là nơi chôn thi thể, giờ chúng ta sẽ tới đồn công an, triệu tập thêm người giúp đỡ, bắt đầu công việc. "

" Vừa mới này? " Chúc An Sinh và tiểu Lý lúc này cố gắng tiêu hóa lượng lớn thông tin mà anh nói: " Anh tìm trong lúc bọn tôi đang thu dọn hành lý sao? "

Chúc An Sinh có chút khó tin, cô và tiểu Lý dọn hành lý cũng không mất nhiều thời gian, vậy mà một mình anh trong lúc đó đã tra ra rồi?

" Đúng vậy, cô có cái gì chưa rõ sao? " Trì Trùng cảm thấy khó hiểu, vốn anh thấy cô rất thông minh, vậy sao cô không hiểu lời anh nói chứ?

Sao có thể! Chúc An Sinh vẫn là không thể tin được, đồng thời cô cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hóa ra anh không dọn hành lý cùng hai người là vì có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Nhưng, thời gian ngắn như vậy anh đã tìm được chỗ chôn thi thể sao? Anh có còn là người không vậy?

Chúc An Sinh và tiểu Lý giờ đây đều có chung một ý nghĩ, nào bắt cùng một tần số.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trì Trùng đánh cược

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 10: Trì Trùng đánh cược

Nửa tiếng sau, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng đã tập hợp đủ số người, tất cả chia làm ba đội. Ba người Chúc An Sinh, Trì Trùng và Tiểu Lý ở một đội, cả ba đội đều xuất phát đi tới ba địa điểm khác nhau được anh cho là nơi giấu thi thể.

" Trì tiên sinh, anh xác định đó là chỗ giấu thi thể sao? Thời gian như vậy, chẳng lẽ không có sai sót gì sao? "

Mấy người Chúc An Sinh lúc này đang đi vào con đường nhỏ gấp ghe dẫn về phía khu rừng.

Theo như lời Trì Trùng nói thì cổ trấn Hà Giác tuy có khá khá rừng cây nhưng bởi vì đây là địa điểm du lịch cho nên rừng cây cũng thường xuyên có du khách đi tới. Duy nhất chỉ có một bìa rừng này, đường dẫn vào thực sự quá nguy hiểm, hẻo lánh ít dấu chân người, vì vậy anh mới cho rằng đây là một chỗ giấu thi thể tương đối hoàn hảo.

Hai địa điểm được cho là có khả năng giấu thi thể còn lại, Trì Trùng nói nguyên nhân cơ bản cũng gần giống như vậy, bất quá nghĩ tới anh trong thời gian ngắn như vậy có thể đoán được ba địa điểm có khả năng, Chúc An Sinh có đôi chút hoài nghi.

" Sau khi cùng cô phân tích vụ án xong tôi liền tra bản đồ cổ trấn Hà Giác, đồng thời còn xem số liệu thống kê mấy năm gần đây của cổ trấn, cuối cùng tôi mới xác định địa điểm khả nghi. "

" Cổ trấn Hà Giác là địa điểm du lịch nhận được khá nhiều sự quan tâm, ngoại trừ Thanh Sơn Tự ở đây ra thì các đền chùa nhỏ ở đây cũng có không ít cảnh đẹp, cho dù là cảnh đẹp ở một số chỗ có thể làm du khách quên nhanh nhưng có năm địa điểm ở Hà Giác lại không được nhắc tới, cho nên tôi đoán rằng những chỗ này đường đi nguy hiểm cho nên mới không có ai lui tới. "

" Nhưng tôi vẫn hơi do dự cho nên tìm bà chủ chỗ chúng ta trợ hỏi một chút, hỏi thăm bà chủ một chút tin tức thì tôi loại bỏ hai địa điểm kia, xác định là ba địa điểm còn lại. "

Đây là lần thứ hai trong ngày Chúc An Sinh cảm thấy khiếp sợ, ý nghĩ của cô và Tiểu Lý quả thật giống nhau, hai người không nghĩ tới một mình Trì Trùng đã hoàn thành nhiều công việc như vậy.

" Cho nên, thực sự là có ba cái sao? " Chúc An Sinh hỏi, cô cảm tưởng như trái tim mình như ngừng đập vậy.

" Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, tôi chỉ là tìm được ba địa điểm thích hợp để giấu thi thể, nhưng cũng đâu nói là hung thủ thông minh đâu?

Hoặc, có thể từ lúc phân tích ban đầu chúng ta đã đi sai đường, có khi nào hung thủ vì nguyên nhân khác nên lần thứ hai ra tay mới thẳng cấp? Có lẽ, cần bản không hề có người bị hại tiếp theo. "

Tiểu Lý nghe ra được lời này anh đang ủ cậu và Chúc An Sinh, nhưng dù vậy cậu nguyện ý tin tưởng lời này của Trì Trùng: "Phật tổ phù hộ, hy vọng là như thế. "

Trì Trùng và Tiểu Lý sau khi trao đổi xong mới phát hiện không biết Chúc An Sinh đã dừng chân từ lúc nào, không đi theo họ.

"Làm sao vậy? " Trì Trùng khó hiểu nhìn về phía Chúc An Sinh.

"Các anh có thấy không, bụi cỏ ở đằng kia sao lớn lên tươi tốt như thế? "

Trì Trùng và Tiểu Lý liền nhìn theo tầm mắt của cô hướng về phía cách đó không xa, ở dưới một cây đại thụ có một khóm cỏ dại mọc lên vô cùng tươi tốt, khẽ lay động trong gió.

Một tiếng sau, tiểu đội kia và pháp y sau khi kết thúc dò tìm liền đi tới chỗ của mấy người Chúc An Sinh, bởi vì dưới gốc cây đại thụ, trước đó không lâu bọn họ đã đào ra được một túi vải cứng.

Tiểu Lý có chút không chịu nổi, Trì Trùng liền bảo cô đưa cậu sang một bên nghỉ ngơi, còn anh và pháp y thì ở lại hiện trường để thu thập chứng cứ.

Sau khi thốc hết toàn bộ đồ ăn trong dạ dày ra Tiểu Lý mới cảm thấy thoải mái hơn, Chúc An Sinh liền đỡ cậu ra nghỉ ngơi ở một gốc cây gần đó.

"Xin lỗi, tôi vừa mới được chuyển tới đội hình sự không lâu, để Chúc tiểu thư chê cười rồi. " Tiểu Lý sắc mặt hơi tái, nói.

"Điều này rất bình thường, cậu không cần để trong lòng. "

"Ừm cảm ơn, nhưng mà Chúc tiểu thư, tôi nhớ là trước kia cô đều ở đồn công an, lần này khẳng định là lần đầu tiên tới hiện trường phạm tội đi, vậy mà một chút phản ứng cô đều không có, thật là lợi hại. "

"Đừng khen tôi, tôi cũng từng nôn một lần, chẳng qua thứ tôi ghê tởm không phải là hiện trường phạm tội, điều làm tôi cảm thấy ghê tởm và sợ hãi chính là lòng dạ con người. "

Chúc An Sinh nói xong liền nhớ tới vụ lần trước khiến cô nôn mửa.

"Đúng rồi Chúc tiểu thư, vừa rồi sao cô có thể phát hiện ra được chỗ đó? "

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Lý trỗi dậy, cậu mặc kệ là ai, vì Trì Trùng và Chúc An Sinh đều quá lợi hại. Cùng người thông minh giao tiếp thực sự rất khó, nhưng để học hỏi kinh nghiệm cậu không ngại đi theo hai người đâu.

"Phía dưới cây đại thụ thường không có cỏ dại, bởi vì ở cạnh cây lớn như vậy nó không chỉ hút hết chất dinh dưỡng từ đất mà còn che cả ánh mặt trời nữa, cho nên dù không phải cỏ dại thì các cây khác nếu như ở cạnh cây đại thụ thì rất khó trưởng thành. "

Chúc An Sinh giải thích vô cùng tỉ mỉ, thoáng chốc Tiểu Lý đã hiểu ra. Cậu lúc này đã hiểu rõ, tại sao đứng ở khoảng cách xa mà cô vẫn phát hiện ra điều dị thường, bởi vì khóm cỏ dại ở dưới cây đại thụ kia thật sự là sinh trưởng rất tốt.

"Thì ra là thế, Chúc tiểu thư cô thật lợi hại, tôi nhớ rõ lúc ở thành phố có vụ án bạn trai cũ muốn quay lại giết người nhờ có cô mới khiến chuyện đó không thành. "

Nghe thấy Tiểu Lý khen mình, ngược lại Chúc An Sinh cảm thấy hơi xấu hổ, cô không nghĩ tới những lời đồng nghiệp trước kia nói với cô là thật, chút việc nhỏ này của cô vậy mà truyền khắp cục cảnh sát thành phố. Nhưng có thể phá được vụ đó là cô nhờ vào trực giác mà thôi, có thể cứu sống được Vương Vũ Đình hoàn toàn là mèo mù vớ cá rán đó.

Sau hai tiếng trò chuyện cuối cùng hai người cũng kết thúc. Đúng lúc công tác thu thập chứng cứ ở hiện trường cũng đã xong, Trì Trùng đang đi về phía hai người họ.

"Tình huống như thế nào rồi? " Chúc An Sinh có chút vội vàng hỏi.

"Nạn nhân là nữ, cũng bị phanh thây, thi thể bị thối rữa nhiều, bất quá có thể phán đoán là cùng một hung thủ với hai vụ trước. "

Chúc An Sinh nén thở mạnh, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình lúc này, giờ đây ý chí muốn bắt tên hung thủ kia của cô càng thêm mãnh liệt!

"Rồi sao nữa, anh còn suy nghĩ gì không? "

"Thời điểm này phát hiện ra thi thể quá muộn, xương cốt gần như đã bị thối rữa hết, cũng giống hai nạn nhân trước đều mất đầu, dấu vân tay và lớp da trên tay đều bị phá hủy, cho nên rất khó có thể điều tra thân phận. " Trì Trùng bắt đầu dĩ nhiên.

"Mặt khác, chút nữa tôi sẽ đi tới đồn công an cùng với pháp y Cố và đội trưởng Lư. Đội trưởng Lư nói thì thể hai nạn nhân trước đều được bảo quản ở đó cùng với chứng cứ, cho nên tí nữa tôi sẽ cùng quay về đó để xem xem có tìm được chứng cứ mới không. "

Chúc An Sinh chăm chú nghe lời anh nói, vừa nghe vừa gật gật đầu. Đợi tới khi anh nói xong, cô mới bảo: " Còn tôi thì sao? Tôi sẽ đi cùng anh tới đồn công an hả? "

" Không, nhiệm vụ của cô không phải làm cái này. "

" Vậy thì tôi làm gì chứ? "

" Cô còn nhớ lúc chúng ta thảo luận về thân phận nạn nhân không? Tôi có hỏi đội trưởng Lư rồi, thông tin cơ bản và chứng cứ liên quan tới nạn nhân thứ nhất đều được lưu trong hồ sơ trong tay cô, cho nên nhiệm vụ tiếp theo mà tôi giao cô là dựa theo hồ sơ đó tìm ra thân phận nạn nhân. "

" Tìm ra thân phận nạn nhân? "

Chúc An Sinh còn chưa kịp mở miệng thì Tiểu Lý đã kinh ngạc hô lên, chỉ có cậu mới được vì để điều tra được thân phận nạn nhân mà đội hình sự đã nghĩ không ít biện pháp, nhưng kết quả chẳng thu hoạch được gì, vậy mà giờ Trì Trùng chỉ giao cho một mình Chúc An Sinh điều tra thân phận, điều này sao có thể làm được.

Trì Trùng nghe Tiểu Lý nói vậy cũng cười, thực ra thì anh không hy vọng quá nhiều rằng cô có thể tìm ra được thân phận nạn nhân, chỉ là hiện tại anh muốn tìm kiếm chứng cứ một lần nữa, cho nên chuyện tìm thân phận này chỉ có thể giao cho Chúc An Sinh.

" Như thế nào, cô cảm thấy khó quá không làm được ư? "

" Phép khích tướng? " Chúc An Sinh liền nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

" Đúng, chính là phép khích tướng, nếu như cô có thể tra được thân phận nạn nhân tôi sẽ tăng tiền lương cho cô, thế nào? "

Trì Trùng không hề giấu diếm ý tứ của mình, năng lực hiện tại của Chúc An Sinh đã khiến anh vừa lòng, đồng thời anh cũng tin tưởng chỉ cần mấy năm sau cô tích lũy đủ kinh nghiệm thì khả năng cô đuổi kịp anh. Nhưng mà giờ phản ứng của cô còn hơn chậm, anh muốn mình có thể kích thích được cô làm hết khả năng của mình.

" Thật hay giả đấy? " Chúc An Sinh hoài nghi hỏi lại.

" Tôi lừa cô làm gì chứ? Nếu cô thật sự tra ra được thân phận nạn nhân thì tôi sẽ tăng 10% tiền lương cho cô, thế nào? "

" Thành giao. "

Chúc An Sinh nhanh chóng đáp ứng, như là cô sợ không nhanh thì Trì Trùng sẽ đổi ý vậy.

" Tự tin vậy sao, cô không sợ tới lúc bắt lực trở về, thành giỏ tre mức nước công dã tràng* sao? Tiền lương cũng không thể tăng đâu. "

Giỏ tre mức nước công dã tràng: Ở đây ý bảo mọi sự tìm kiếm của Chúc An Sinh là công cốc, không được gì cả.

" Không phải anh cũng rất tự tin sao, anh nghĩ là anh có thể tìm được thêm chứng cứ sao? Giờ thì dấu vân tay và lớp da tay bị phá hủy, thủ đoạn của hung thủ hung tàn, phạm tội không để lộ sơ suất, cho tới hiện tại vẫn chưa tìm được chứng cứ liên quan trực tiếp tới hung thủ, anh cảm thấy mình có thể tìm được chứng cứ để phá án sao? "

Ở trong mắt Tiểu Lý, giờ Chúc An Sinh và Trì Trùng như đang đối chọi với nhau. Nhưng Trì Trùng hiểu, những điều này xuất phát từ sự lo lắng của cô, cô là đang nhắc nhở anh rằng, hiện tại chúng ta đang đối mặt với tên hung thủ hung ác cuồng sát.

" Tôi có lẽ đã bỏ qua điểm nào đó, nhưng chứng cứ vẫn ở đó, nếu tôi không tìm ra nó thì tự khắc nó sẽ về đường tìm tới tôi. "

Ở trong ánh mắt của Chúc An Sinh, cô thấy được Trì Trùng đang mỉm cười, bộ dáng vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Suy luận của Chúc An Sinh (1)

Edit: Cải Trắng

Sau khi tạm biệt Trì Trùng, Chúc An Sinh và Tiểu Lý liền trở về nhà trọ.

" Cảnh sát Lý, cậu có đói không? "

Khi gần về tới nhà trọ cô liền quay sang hỏi Tiểu Lý, bọn họ cả chiều nay đều vật lộn khắp nơi để tìm thi thể, tới giờ đã gần 6 giờ 30 rồi, lúc này bầu trời là một màu xanh thẫm.

" Có một chút. " Tiểu Lý nói vừa xoa xoa cái bụng rỗng của mình, chắc dạ dày cậu lúc này chỉ toàn nước mà thôi.

" Tôi mời cậu ăn bữa cơm nhé, chút nữa cậu thích ăn gì liền ăn cái đó, không cần khách khí với tôi đâu. " Chúc An Sinh cười nhẹ nhìn cậu, khi cô cười đuôi mắt cô hơi cong cong lên, nhìn cô lúc này thật giống một chú hồ ly giả hoạt.

" Chúc tiểu thư, phí ăn ở đây của cô với Trì tiên sinh chỉ cần giữ lại hóa đơn thôi, sau đó tôi sẽ mang về cục thanh toán, đây là công việc mà. "

Tiểu Lý có ý tốt giải thích với cô, Chúc An Sinh nhìn bộ dáng lương thiện của cậu mà nụ cười càng tươi hơn, cậu quả nhiên là chưa phát hiện ra ý của cô trong lời nói.

" Cảm ơn ý tốt của cậu, cảnh sát Lý, nhưng lần này tôi mời cậu ăn cơm chủ yếu là muốn nhờ cậu giúp một việc. " Chúc An Sinh phát hiện ra Tiểu Lý quá đơn thuần rồi, không thể nào mà diễn theo kịch bản đã dựng sẵn được nữa, cô đành nói thẳng vấn đề luôn vậy.

" Hỗ trợ sao? Chuyện gì? "

" Tôi nhớ là cậu đã chuyển tới đội hình sự trước khi xảy ra vụ án cho nên vụ án này cậu có tham gia đúng không, cho nên chút nữa sau khi ăn cơm xong liệu cảnh sát Lý có thể nói qua cho tôi một chút tình tiết vụ án không? "

" Vội gì chứ, lần này tôi được đội hình sự phái tới đây chính là để hỗ trợ Chúc tiểu thư và Trì tiên sinh phá án mà, Chúc tiểu thư muốn biết gì cứ hỏi tôi, tôi biết được bao nhiêu sẽ nói hết. "

" Tôi đây coi như cảm ơn cảnh sát Lý trước nha? "

Sau khi có được đáp án Chúc An Sinh vô cùng vui sướng, cô cảm tượng như bước chân mang theo gió vậy, từng bước uyển chuyển mà nhẹ nhàng như đang khiêu vũ trên bông, nhưng trong nháy mắt cô hơi hoảng hốt, đây là cảm giác khi ước muốn thành hiện thực sao?

Tiểu Lý nhìn Chúc An Sinh vui sướng như vậy đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, có phải cậu đồng ý nhanh quá rồi không? Quả nhiên, bốn tiếng sau sự lo lắng đó của cậu đã được chứng minh.

Chúc An Sinh và Tiểu Lý ăn xong cơm tối liền bắt tay vào xem hồ sơ vụ án luôn, trong lúc xem hồ sơ cô có quá nhiều những vấn đề cần hỏi, sau khi trả lời hết các vấn đề của cô, Tiểu Lý có cảm giác như người mình bị lột hẳn một lớp da.

Tiểu Lý uống nốt chỗ nước cuối cùng trong chai, cổ họng khô rát của cậu lúc này mới dễ chịu hơn chút. Trong khi đó Chúc An Sinh ngồi đối diện cậu hai mắt vẫn sáng ngời chăm chú tra tài liệu.

Chúc An Sinh không cảm thấy mệt sao? Đây chính là nghi vấn lúc này của Tiểu Lý.

Cậu, Chúc An Sinh và Trì Trừng từ sáng đã lặn lội tới đây và làm việc cho tới tận tối, lên đường đi tìm thi thể, rồi còn băng qua con đường núi hiểm nguy gập ghềnh. Thế mà giờ trông cô vẫn vô cùng phấn chấn, không có cảm giác mệt mỏi, từ tận đáy lòng Tiểu Lý vô cùng bội phục người con gái có tinh thần thép như này.

" Cảnh sát Lý, cậu đi về nghỉ ngơi trước đi. "

Chúc An Sinh vừa đọc xong một tập văn kiện, cô chẳng thu hoạch thêm được gì, giờ cô mới nhớ ra cô còn kéo theo Tiểu Lý tới hỗ trợ mình, không tìm được gì khiến cho Chúc An Sinh cảm thấy áy náy nên bảo Tiểu Lý trở về nghỉ ngơi trước.

" Vẫn chưa tìm được thêm manh mối sao? " Trước khi rời đi, Tiểu Lý còn quan tâm hỏi han cô một chút.

" Tôi vừa mới xem qua một chút thông tin mấy gia đình trong thành phố báo có người mất tích, đúng như cậu nói, không có ai phù hợp với đặc điểm của nạn nhân cả, nếu như nạn nhân thật sự là du khách từ nơi khác tới thì e là khó xác định được thân phận nạn nhân và người nhà. "

" Đúng vậy, đội hình sự cũng đã làm xét nghiệm DNA rồi, vẫn không thu được kết quả khả quan. "

Nghe Tiểu Lý nói xong cô dường như có hơi nhụt chí, chẳng trách Trì Trừng lại thoải mái ra điều kiện với cô như vậy, tới đội hình sự còn khó lòng tra được thân phận nạn nhân thì cô phải làm thế nào đây?

Nhưng cô không thể dễ dàng từ bỏ như vậy được, cô không chỉ muốn mình được tăng 10% tiền lương, mà còn muốn vạch rõ chân tướng vụ này, mình oan cho nạn nhân.

Chúc An Sinh cảm thấy, ít nhất thì cô nên để người nhà nạn nhân biết chân tướng sự việc, như vậy linh hồn nạn nhân còn có nơi để về, có thể yên tâm nơi tuổi vàng rồi.

Nghĩ thông suốt xong, cô lại một lần nữa lật hồ sơ vụ án ra xem ảnh chụp thi thể nạn nhân.

" Cảnh sát Lý! "

Đột nhiên Chúc An Sinh kêu lên một tiếng khiến Tiểu Lý ngừng bước chân.

Vốn Tiểu Lý chuẩn bị về phòng nghỉ, nghe cô gọi liền quay người lại, đúng lúc nhìn thấy cô cầm một tấm ảnh chụp: " Làm sao vậy? "

" Nạn nhân thứ nhất trên người có hình xăm đúng không? "

Chúc An Sinh nói, thậm chí vì kích động mà cô đứng hẳn lên, cô chạy tới trước mặt Tiểu Lý, giờ cậu có thể nhìn thấy rõ, tấm ảnh mà cô đang cầm là chụp phần vai nạn nhân, trên đó có một hình xăm.

" Đúng vậy, trên vai trái nạn nhân thứ nhất có một hình xăm, có vấn đề gì sao? "

" Bức ảnh này không hết hình xăm nhưng cậu không cảm thấy hình xăm này hoa văn của nó rất kỳ quái sao? " Chúc An Sinh chỉ vào một phần hình xăm được chụp lại.

Khi tìm được thi thể nạn nhân sẽ có người chụp lại một số bức ảnh, trong tay Chúc An Sinh là ảnh chụp khúc vai của nạn nhân, nếu như nghiêm túc nhìn bức ảnh này một lần sẽ thấy được cái hình xăm ở một góc.

" Cái hình xăm này, tôi biết, nhưng hoa văn này cũng không phải dạng hiếm gì, chỉ là ít người xăm hình này mà thôi, ở trong đội hình sự có người biết về hình xăm này, đây là hình xăm hai chữ " nam nam " hai chữ này viết theo kiểu chữ Triện* xếp chồng lên nhau. "

Chữ Triện: là một kiểu chữ Hán

" Xăm xếp chồng lên nhau, viết theo kiểu chữ Triện? " Chúc An Sinh lần đầu nghe thấy kiểu xăm như này, không khỏi có chút tò mò.

" Đây là một thể chữ nghệ thuật thời cổ đại, thường loại này được dùng để làm con dấu, chỉ là nạn nhân tương đối đặc biệt, đem thể chữ này xăm lên người. "

Tiểu Lý kiên nhẫn đem những gì mình biết nói cho Chúc An Sinh, chỉ là cậu không hiểu lắm, hình xăm này đội hình sự cũng đã nghiên cứu qua, chẳng lẽ còn thứ gì ẩn dấu sau hình xăm mà bọn họ chưa phát hiện ra? Nhưng đó chỉ là một cái hình xăm, ý tứ của nó cũng chỉ là " nam nam "*, còn điều gì kỳ lạ ở đây đâu.

Nam nam: Chữ nam ở đây là chữ 南南, là " nam " trong " nam mô ai di đà Phật "

" Cảnh sát Lý, có phải ít người xăm kiểu hình chữ Triện này trên tay đúng không, có thể là nạn nhân ở nơi mình sống đã đi xăm cái hình này, có thể người xăm sẽ biết nạn nhân là ai. "

Tiểu Lý nghe Chúc An Sinh nói vậy chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nhưng quả thật cậu bội phục sự linh hoạt của cô.

" Tôi biết Chúc tiểu thư đang suy nghĩ cái gì, việc cô nói đội hình sự cũng đã từng nghĩ tới, nhưng cô phải biết rằng, thành phố Hộ Thủy này có hơn ba trăm vạn người sinh sống, nhưng cửa hàng xăm ở đây nhiều vô số kể, còn chưa kể tới những cửa hàng xăm kinh doanh không có giấy phép, vì thế chúng ta muốn tra cũng không thể tra nổi. "

Nghe Tiểu Lý nói, Chúc An Sinh có thể cảm nhận được việc tìm kiếm như mò kim đáy bể này, vô cùng tuyệt vọng, nhưng không biết làm sao, Chúc An Sinh cứ như người chết đuối vớ được cọc rom vậy, nhất quyết không buông tha cho manh mối hình xăm này.

Trực giác cô có thể cảm nhận được, chỉ cần phá giải được manh mối hình xăm thì sự việc sẽ đột phá! Có thể là cô đang xem nhẹ một việc gì đó, đó là một việc rất quan trọng.

Chúc An Sinh vắt óc suy nghĩ, cô muốn phá bỏ lớp sương mù đang bao bọc chân tướng. Tiểu Lý ở một bên nhìn thấy cô biểu tình đau khổ như này còn tưởng là cô đang bị bệnh gì chứ.

" Chúc tiểu thư, cô không sao chứ? "

Dưới sự quan tâm hỏi han của Tiểu Lý, cô mắt đẫm tai ngơ làm như không nghe thấy, trong nháy mắt đột nhiên cô nhớ tới lời Tri Trùng nói, lời Tri Trùng đã nói với cô.

_ " Mỗi người bất luận làm cái gì cũng sẽ để lại dấu vết, mà trong thế giới của chúng ta, những dấu vết đó chính là chứng cứ, chứng cứ lảng lạng mà ở nằm ở đó, chờ chúng ta tới vạch ra chân tướng sau nó. "

_ " Tôi có thể có sơ suất ở một chỗ nào đó, nhưng chứng cứ thì vẫn ở đó, cho dù ta không phát hiện ra nó thì nó nhất định sẽ tìm đường tới bên ta. "

Chứng cứ? Là chứng cứ gì đây? Dấu vết chứng cứ đâu? Còn dấu vết chứng cứ gì mà Chúc An Sinh cô chưa phát hiện ra?

Chúc An Sinh đang tự hỏi chính mình, rối cuộc, trước khi lớp sương mù kia tan đi cô lại nhớ tới một câu nói nữa của Tri Trùng _ " Trên thế giới này

chẳng có chuyện là nếu như, càng không có nhiều sự trùng hợp. "

Trùng hợp là cái gì chứ? Chúc An Sinh nhớ rõ, vì không thấy trong số những người mất tích ở quanh thành phố Hộ Thủy có điểm tương thích với nạn nhân cho nên cả cô và Trì Trường đều phán đoán nạn nhân là du khách từ nơi khác tới đây du lịch, nhưng là một du khách từ nơi khác tới, sao cô ấy lại một mình đi tới cổ trấn Hà Giác du lịch chứ?

Phải biết rằng đa số người tới thành phố Hộ Thủy du lịch đều là người nước ngoài, làm gì có chuyện dành ra hai tiếng đi xe để tới một cổ trấn ở ngoại thành chứ? Nếu như thật sự thích phong cảnh cổ trấn thì ở Trung Quốc không thiếu những cổ trấn yên bình, đâu nhất thiết phải chạy tới cổ trấn Hà Giác, nơi chỉ có tiếng trong vùng vì phong cảnh đẹp thôi.

Cho nên Chúc An Sinh đoán rằng nạn nhân là người ở thành phố Hộ Thủy, bởi vì ở gần cổ trấn Hà Giác lại có phương tiện đi lại cho nên mới có thể một mình chạy tới nơi này. Mà với thân phận của nạn nhân, Chúc An Sinh nghĩ tới hai khả năng.

Thứ nhất, có thể nạn nhân là một cô nhi. Thứ hai, có thể nạn nhân là người từ nơi khác tới thành phố Hộ Thủy sinh sống. Hơn nữa, dù với khả năng nào thì tính cách nạn nhân tương đối lập dị, lại không có người thân bên cạnh, điều này có thể giải thích tại sao nạn nhân biến mất lâu như vậy mà không có ai báo án cả.

Dù có thể suy đoán được thân phận nạn nhân nhưng Chúc An Sinh vẫn chưa giải quyết được vấn đề cô đặt ra.

Nạn nhân tại sao lại đơn độc chạy tới cổ trấn Hà Giác du lịch? Chúc An Sinh chỉ mới suy đoán có khả năng nạn nhân là người sống ở thành phố Hộ Thủy, còn nguyên nhân sao nạn nhân lại tới đây một mình thì cô chưa biết, hơn nữa giờ đây cô còn thu nhập thêm được một manh mối nữa, rốt cuộc hình xăm hai chữ "nam nam" của nạn nhân là có ẩn ý gì.

Loại trừ khả năng hình xăm liên quan tới chuyện yêu đương, thì người bình thường thường xăm hình xăm có một ý nghĩa nhất định, ví dụ như về kỷ niệm, rốt cuộc hai chữ "nam nam" này có ý nghĩa gì cơ chứ?

Chúc An Sinh nghĩ tới điều này, cô cảm tưởng mình cách chân tướng càng lúc càng gần, gần như cô và chân tướng chỉ cách nhau một tầng giấy mỏng, nó sẽ lộ ra nếu như cô đâm thủng tờ giấy kia.

"Nam nam" rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

"Cảnh sát Lý, cậu cảm thấy hai chữ "nam nam" này có ý nghĩa gì không? "

Đột nhiên, Tiểu Lý thấy sắc mặt cô đã bình thường trở lại, nhìn chằm chằm cậu, đặt một câu hỏi rồi tựa như đang chờ đợi đáp án của cậu.

"Tôi không biết, đây là mục tiêu của chúng ta sao? "

Chúc An Sinh lắc đầu, phủ định ý của Tiểu Lý, nhưng ngay trong lúc này, cô lại nghĩ tới một khả năng khác, có lẽ là do từ trước tới giờ cô đang quan trọng hóa vấn đề lên thôi.

Chúc An Sinh suy nghĩ, trong lòng cô thì có chuyện gì quan trọng đây? Ước mơ? Không. Vì cô còn nghĩ tới bố mẹ, rồi còn Phương Trọng Bình.

"Nam nam" có ý nghĩa gì đây? Chúc An Sinh rốt cuộc cũng nhớ ra được một khả năng đã bị cô xem nhẹ, có thể "Nam nam" ở đây là đang chỉ một người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Suy luận của Chúc An Sinh (2)

Edit: Cải Trắng

"Cảnh sát Lý, tôi giờ phải đi ra ngoài một chuyến, cậu có thể giúp tôi thu dọn lại đồng hồ sơ này được không? "

Chúc An Sinh giờ đang rất kiểm chế, cô muốn đi ra ngoài luôn.

"Đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng muộn thế này rồi Chúc tiểu thư còn muốn ra ngoài làm gì? Cổ trấn này tuy đẹp nhưng ở nơi này đã xảy ra ba vụ án mạng rồi. "

Tiểu Lý lo lắng nhắc nhở Chúc An Sinh, cô nghe xong bỗng cảm thấy trong lòng ảm áp, nghĩ thầm cảnh sát Lý này tuy còn trẻ tuổi, lại còn là một người tốt, chắc chắn sau này cậu ấy sẽ trở thành một vị cảnh sát nhân dân tốt, giống như bố cô, giống như là Phương Trọng Bình.

"Tôi có một ý nghĩa cần xác minh, cho nên lần này tôi sẽ tới đồn công an trong trấn một chuyến, cậu không cần lo lắng cho tôi, nếu như hung thủ thật sự theo dõi tôi thì hẳn gặp xui xẻo rồi."

Chúc An Sinh bình tĩnh nói, nhìn vô cùng khí phách, đồng thời cô còn giơ nắm đấm ra trước mặt Tiểu Lý để thể hiện sức mạnh của mình. Tiểu Lý lúc này mới phát hiện, hóa ra dưới vẻ ngoài xinh đẹp như này, cô lại có một sức mạnh kinh người như thế.

Tiểu Lý lộ ra vẻ khiếp sợ, thân là một cảnh sát hình sự, sao cậu có thể không biết những cơ bắp trên người cô là do huấn luyện mà ra, nhìn bề ngoài thế nào cũng thấy bất đồng với việc cô là người có võ.

Bất tri bất giác, ánh mắt Tiểu Lý nhìn Chúc An Sinh có vài phần kính sợ, tuy cậu cao hơn cô nửa cái đầu nhưng luận về sức mạnh có khi cậu không phải là đối thủ của cô.

Đối với biểu cảm của cậu Chúc An Sinh có vài phần hưởng thụ, xem ra có thể chứng minh mấy năm luyện tập của cô không uổng phí, có đôi khi Chúc An Sinh còn nghĩ rằng, nếu như giờ cô có thể trở lại cái ngày mẹ cô bị bắt cóc thì tốt rồi, như vậy, cô có thể bảo vệ được mẹ mình, có thể bảo vệ được gia đình mình.

"Tôi đi trước đây, chờ sau khi phá án xong tôi sẽ mời cảnh sát Lý một bữa."

"Được thôi."

Lần này Tiểu Lý vô cùng sáng khoái đáp ứng, cậu hy vọng bữa cơm này sẽ nhanh tới.

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh một thân một mình chạy tới đồn công an của cổ trấn, sau khi hỏi thăm người trực ban thì cô mới biết được nơi đang bảo quản thi thể, chỉ có điều cô hơi bất ngờ, vậy mà Trì Trừng vẫn còn ở đây tìm kiếm manh mối từ thi thể.

Chúc An Sinh xem giờ, bây giờ đã là 11 giờ rồi.

Đi qua một con phố, cuối cùng Chúc An Sinh cũng nhìn thấy nhà tang lễ trong lời vị cảnh sát kia nói, dù sao thì cổ trấn Hà Giác cũng chỉ là một địa phương nhỏ, không thể có nhà xác chuyên dụng được. Những người địa phương ở đây khi mất cũng là được an táng trong nhà tang lễ này.

Đi tới nhà tang lễ, cô được người bảo vệ ở đó dẫn đường tới căn phòng mà Trì Trừng đang ở đó, vừa mới mở cửa cô đã thấy hình ảnh Trì Trừng đang cúi đầu nghiên cứu chỗ hài cốt.

"Mã Văn Tân, một mình tôi là được rồi, không cần..." Trì Trừng nghe thấy tiếng mở cửa, không buồn ngẩng đầu lên đã mở miệng, nhưng tới khi anh ngẩng đầu lên mới phát hiện người tới là Chúc An Sinh: "Là cô?"

"Còn có thể là ai nữa đây?" Chúc An Sinh vừa nói vừa quan sát căn phòng này.

Bên phải căn phòng có một tủ lạnh bảo quản xác rất lớn, trong tủ có hai ngăn tủ lạnh mà Trì Trừng đang đứng trước tủ lạnh, nhìn đồng xương cốt vụn được để trong đó, giá trên là để mấy khối xương vụn, còn cái giá còn lại đang để những vụn xương được sắp xếp lại thành khung xương.

Xem xong chỗ này, Chúc An Sinh mới nhớ ra lời anh vừa nói, liền hỏi: "Mã Văn Tân là ai?"

"Là pháp y mà thành phố Hộ Thủy đưa xuống, chính là vị pháp y mà cô nhìn thấy chiều nay đấy, hẳn tới trước chúng ta mấy tiếng. Hôm nay sau khi nghiệm thi xong đã 10 giờ cho nên tôi bảo hắn về nghỉ ngơi trước, nhưng mà sao cô lại tới đây?"

"Cái này lúc nữa sẽ nói cho anh nghe, anh đang làm cái gì đấy?" Chúc An Sinh tò mò nhìn đồng xương cốt ở trước mặt anh.

"Đây là nạn nhân thứ ba chúng ta phát hiện ra, nhưng mà thân thể nạn nhân đã bị thối rữa nghiêm trọng, Mã Văn Tân không cách nào tách được phần thịt và xương cốt ra, cho nên tôi đang thử lắp lại khung xương xem sao."

Chúc An Sinh càng nghe càng cảm thấy tò mò, đợi tới khi cô nhìn rõ rồi liền không nhịn được cảm thán một tiếng: "Việc này mà anh cũng làm được sao?" Chúc An Sinh nói, liếc qua đồng xương cốt đã bị chặt nhỏ kia, bình thường pháp y mà muốn xếp đồng này thành một khung xương hoàn chỉnh đã vô cùng khó khăn rồi, nhưng Trì Trừng không phải là pháp y, sao anh có thể làm được việc này?

"Cô biết không, hồi tôi mười tuổi bố tôi đã tặng tôi một món quà rất đặc biệt, đó là một mô hình xương dạng người đồ chơi."

Chúc An Sinh lộ ra ánh mắt khó có thể tin nổi, cô rút cuộc hiểu vì sao Trì Trừng còn trẻ như vậy đã giỏi rồi, Trì Trừng không chỉ có xuất thân tốt mà anh còn có người luôn hết sức ủng hộ mình, là bố anh.

"Bất quá, 10 tuổi nhận được món quà như vậy, không phải quá lạ sao?"

Chúc An Sinh đột nhiên có suy nghĩ, Trì Trừng thật giống với mấy thiên tài trong phim điện ảnh, đều không có tuổi thơ, thật là một đứa trẻ đáng thương.

"Lạ sao? Món quà đó tôi đã mong bố tặng mình lâu rồi, bố tôi còn đợi tới khi tôi mười tuổi mới tặng tôi món quà đó."

Cái gì? Chúc An Sinh có điểm kinh ngạc, cốt truyện hình như có chút không thích hợp nha. Đáng lẽ Tri Trùng phải muốn có tuổi thơ ấu bình thường giống như những đứa trẻ khác chứ, tính tình cổ quái cổ anh phải là do bóng ma thời thơ ấu tạo thành chứ. Không phải phim điện ảnh đều diễn như vậy sao?

"Được rồi, muộn như vậy rồi cô còn chạy tới đây, muốn nói gì nói đi. " Tri Trùng không muốn tiếp tục nói chủ đề tào lao này với cô nữa, liền đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi nhớ anh bảo thi thể của hai người bị hại trước cũng ở đây đúng không, tôi muốn kiểm tra lại thi thể nạn nhân đầu tiên một chút. "

"Kiểm tra thi thể? Không lẽ cô có phát hiện mới sao? "

"Còn chưa chắc, tôi muốn kiểm tra một lần nữa. "

Tri Trùng thấy cô chưa muốn nói rõ cũng không hỏi nhiều, xoay người chủ động giúp cô lấy xương cốt của nạn nhân thứ nhất từ trong tủ bảo quản ra.

Ở trong tủ lạnh là một bộ thi thể không đầu của nữ, ở trên làn da xanh tím của nạn nhân có thể thấy rất nhiều vết khô, phải vá lại rất nhiều mới có thể xếp lại một khung xương.

Tri Trùng quan tâm nhìn thoáng qua gương mặt cô, nhìn cảnh tượng đáng sợ như vậy mà cô không hề sợ hãi, trên gương mặt cô chỉ có sự đau lòng cùng tức giận mà thôi.

"Cô muốn xem cái gì? "

Sau khi lấy thi thể ra ngoài, Tri Trùng chuẩn bị nghe Chúc An Sinh giải thích việc này.

Chúc An Sinh ban đầu là muốn nhờ pháp y kiểm tra hộ xem dưới bụng nạn nhân có vết rạn hay không, bắt quá khi nhìn thấy bụng dưới của nạn nhân có vết thương dài tầm khoảng hơn mười cm thì cô đã hiểu rõ.

"Nạn nhân từng có thai. " Tri Trùng hơi kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía Chúc An Sinh: "Cái cô muốn xem là cái này sao? "

Chúc An Sinh không phủ nhận, đồng thời cô chỉ về phía vai trái của nạn nhân, nơi đó có một hình xăm. Tri Trùng lập tức đeo bao tay, có sự giúp đỡ của anh nâng thi thể lên, cô mới nhìn rõ được toàn bộ hình xăm.

"Cái hình xăm này, cô nhận ra sao? " Tri Trùng càng thêm tò mò.

"Cảnh sát Lý nói nạn nhân xăm hai chữ "nam nam" này theo kiểu chữ Triện xếp chồng lên nhau. "

"Nam nam? " Tri Trùng lặp lại câu nói của cô, anh hơi khó hiểu nhưng anh lại lập tức nhận ra vẻ vui sướng hiện trên mặt cô: "Cô biết ý nghĩa của nó? "

"Hình xăm đối với người xăm đều có một ý nghĩa, có thể là một kỷ niệm đáng nhớ nào đó, mà hai chữ "nam nam" này thật làm người ta nghi ngờ, nhưng đột nhiên tôi nghĩ tới, có thể là do tôi nghĩ quá nhiều rồi, đây có thể chỉ là một tên người mà thôi. "

"Nếu như "nam nam" là tên của một người trưởng thành thì có chút không thích hợp, nhưng nếu như "nam nam" là tên của một đứa trẻ con hay thậm chí trẻ sơ sinh, thì cái tên này không kỳ quái chút nào, cho nên đây là cô muốn xem xem nạn nhân đã từng quan hệ hay chưa? "

Thấy được Tri Trùng có thể nói ra ý nghĩ của cô, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, điều này ít nhất có thể chứng minh phương hướng của cô không sai. Nhưng mà hình như cô chưa phát hiện ra rằng, ở trong lòng cô trọng lượng lời nói của Tri Trùng càng lúc càng cao, sự chuyên nghiệp của anh mỗi lúc một vun đắp hình tượng của anh trong lòng cô.

"Mà cho dù chứng minh được nạn nhân có một đứa bé tên Nam Nam thì có ích lợi gì chứ? Chúng ta không nói tới việc nạn nhân là người nơi khác, nếu cô ấy sinh con ở thành phố Hộ Thủy thì rất khó để tìm, một năm có biết bao nhiêu đứa trẻ ra đời, làm sao cô có thể tra được tin tức của nạn nhân? "

Tri Trùng chủ động đặt ra nghi vấn, anh biết muộn như vậy cô còn chạy ra ngoài là để hoàn thành được nhiệm vụ anh giao, nhưng anh vẫn còn chưa suy nghĩ kỹ, chỉ là việc nạn nhân có từng xảy ra quan hệ hay không thì làm sao mà Chúc An Sinh có thể đoán ra được thân phận nạn nhân!?

Chúc An Sinh thấy điểm này chính anh còn chưa rõ, không hiểu rõ cô có một cảm giác vô cùng thỏa mãn, sau đó cô bắt đầu giải thích phán đoán và phân tích của mình cho anh nghe.

"Ngay từ đầu chúng ta đã phán đoán rằng nạn nhân không phải người địa phương vì trong khi so sánh điểm tương thích giữa nạn nhân và những người mất tích được báo án là không có điểm nào, chính ở phương diện này nảy ra một điểm đáng ngờ. "

"Đầu tiên, nạn nhân bị sát hại ở cổ trấn Hà Giác, nếu có người đi cùng thì chắc chắn sẽ có người báo án, nhưng không có, cho nên là nạn nhân một mình đi tới cổ trấn Hà Giác. "

"Thứ hai, cổ trấn Hà Giác là một địa điểm nổi danh của thành phố Hộ Thủy nhưng không phải là địa điểm du lịch thu hút khách. Nếu như là khách du lịch thì bọn họ sẽ chọn đi tới thành phố lớn, chứ không phải là đi tới nơi này. Vì ở Trung Quốc có nhiều cổ trấn đẹp hơn, phong cảnh nhiều hơn nơi này, vì vậy nạn nhân có thể không phải là người thành phố Hộ Thủy, càng không phải khách du lịch tới đây tham quan. "

" Cho nên, phỏng đoán đầu tiên của tôi, mặc kệ nạn nhân có phải người thành phố Hộ Thủy hay không, thì cô ấy vẫn là người đang sống trong thành phố, vậy nên cô ấy mới có thời gian rảnh rỗi chạy tới nơi này. "

" Nhưng như vậy lại có một vấn đề mới xuất hiện, tại sao nạn nhân lại tới cổ trấn Hà Giác? Là để tham quan sao? Điều này đương nhiên có khả năng, nhưng sau khi phát hiện ra hình xăm này, tôi lại nghĩ ra một hướng mới. "

Chúc An Sinh nói, một lần nữa ánh mắt cô ngừng trên hình xăm.

" Mỗi một hình xăm đều có một ý nghĩa nhất định, giống như hai chữ " nam nam " này, nếu nó là tên của một đứa trẻ thì tại sao cô ấy lại muốn xăm nó? Hơn nữa cả người cô ấy chỉ có một hình xăm này cho nên cô ấy không phải là người yêu thích việc xăm, rốt cuộc là chuyện gì đã thúc cô ấy đi xăm tên của một đứa trẻ lên người mình đây? Huống hồ, cô ấy từng xảy ra quan hệ, tuổi còn trẻ, có lẽ đứa bé cũng không quá lớn, cô ấy sao có thể để con lại một mình rồi chạy tới cổ trấn Hà Giác du lịch chứ? "

Tri Trùng vẫn luôn yên lặng lắng nghe cô nói, anh cơ bản cũng đã hiểu rõ được phán đoán của cô, nhưng mà anh cảm thấy mấy lời này hình như vẫn còn lỗ hổng: " Cô phán đoán việc nạn nhân đang sinh sống ở thành phố Hộ Thủy thì tôi đồng ý, nhưng cô cũng đã nói, người chết đã từng quan hệ, mang thai không phải là chuyện của một người, vậy chồng hoặc người yêu của cô ấy đâu? Cô ấy hoàn toàn có thể đưa con cho người đó rồi đi tới đây du lịch mà. "

" Bởi vậy, nếu như nạn nhân vẫn còn có chồng hay người yêu ở thành phố Hộ Thủy thì người đó sẽ lập tức báo án, nhưng không có, cho nên có thể cô ấy là một bà mẹ đơn thân, hơn nữa, có đứa con nhỏ tuổi như vậy mà vẫn bỏ con đi du lịch một mình thì có điểm không phù hợp. "

" Nếu nạn nhân mang theo con đi du lịch thì sao? Rồi đứa nhỏ đó cũng tương tự, đã bị hung thủ sát hại? " Một lần nữa Tri Trùng chỉ ra điểm sơ hở trong lời nói của cô.

Chúc An Sinh cảm thấy lời anh nói không phải là không có lý, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để gạt được phán đoán của cô, cô bình tĩnh nở một nụ cười.

" Tri tiên sinh không nhớ những gì mình đã phân tích sao? Đây hẳn là nạn nhân đầu tiên bị hung thủ sát hại, lần đầu tiên ra tay hung thủ vô cùng khẩn trương, còn đào một cái hố không sâu để giấu thi thể nạn nhân đi, nếu như hắn giết cả đứa bé, không lẽ hắn vẫn còn tâm tình đi đào thêm cái hố nữa để chôn sao? "

Tri Trùng bắt đầu dĩ nộ nụ cười, anh không ngờ giờ mình còn bị chính phán đoán của mình phản ngược lại, nhưng anh lại càng thêm hài lòng với Chúc An Sinh, quả nhiên khi chọn trợ lý mới anh đã không chọn sai người.

" Còn điều cuối cùng, Tri tiên sinh có nhớ anh bảo mấy cảnh đẹp nổi tiếng ở nơi này là chỗ nào không? "

Tri Trùng nhớ lại một chút mấy địa danh mà hôm nay anh tra được trên mạng, nói: " Đại từ đường, đền thờ, còn có cả Thanh Sơn Tự. "

Vừa dứt lời, cuối cùng anh đã hiểu được ý của Chúc An Sinh, giờ phút này, những suy đoán của cô đã trở nên hợp lý hơn.

" Một người đi tới một nơi, khẳng định là có mục đích. Nạn nhân sinh con, vì sao lại xăm tên con mình trên người làm gì chứ? Tại sao lại một thân một mình đi tới cổ trấn Hà Giác? Còn có, hoa văn hình xăm nạn nhân cũng thật kỳ lạ, đó là một loại chữ nghệ thuật cổ đại, là kiểu chữ Triện. "

" Chân tướng là gì đây? Nạn nhân xăm kiểu chữ này lên người mình, có thể khẳng định cô ấy là một người yêu thích truyền thống văn hóa, mà tại sao cô ấy lại đi tới cổ trấn Hà Giác? Con cô ấy ở chỗ nào rồi? "

Chúc An Sinh nói, bỗng nhiên ánh mắt cô ánh lên sự bi thương.

" Bởi vì con cô ấy đã qua đời cách đây không lâu, cho nên cô ấy lựa chọn xăm tên con mình lên người như là một kỷ niệm. Cũng đúng, bởi khi con cô ấy qua đời, một người mẹ đơn thân như cô ấy mới có thể ra ngoài một mình, mà tại sao cô ấy lại tới cổ trấn Hà Giác, là bởi vì đền thờ ở nơi này là thiêng nhất trong cả thành phố Hộ Thủy. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cơm vẹt quay và bánh bao chiên

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 13: Cơm vẹt quay và bánh bao chiên

Chúc An Sinh vừa dứt lời liền cúi đầu nhìn thi thể lạnh băng không có phần đầu kia, rồi cô lại nhìn tới vết sẹo lưu lại sau khi sinh con của nạn nhân.

Tri Trùng yên lặng hít một hơi sâu, sau đó anh một lần nữa cẩn thận đem thi thể này vào lại tủ bảo quản.

"Tuy rằng suy luận của cô thiếu chứng cứ trực tiếp xác nhận nhưng không phải là không có lý, tôi đoán không nhầm thì tiếp theo cô sẽ trở về thành phố Hộ Thủy để điều tra về nó. Nhưng mà liệu cô có nghĩ tới, tuy rằng phạm vi điều tra đã được thu hẹp lại đáng kể, nhưng mật độ dân số ở thành phố rất lớn, để điều tra được nó cần rất nhiều nỗ lực, lỡ như sự thật khác với những gì cô đã suy luận, vậy không phải công sức cô hiện tại đều là công cốc sao."

"Dù có như vậy thì tôi cũng muốn thử một lần, chỉ cần tôi tìm được đứa bé nào có tên như vậy mà đã qua đời thì tốt rồi, căn cứ vào tin tức tử vong có thể tìm ra thông tin người mẹ, cuối cùng tiến hành so sánh với nạn nhân. Nếu như suy luận của tôi không sai thì như thế sẽ biết được thân phận nạn nhân."

"Vậy chúc cô may mắn."

Tri Trùng nở một nụ cười ấm áp để cổ vũ cô, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp, vì nụ cười đó mà cô nhìn tới xuất thần, mãi tới khi anh xoay người tiếp tục công việc đang dang dở thì Chúc An Sinh mới hoàn hồn.

Chúc An Sinh nhận ra được trái tim cô dưới lồng ngực đang đập vô cùng mãnh liệt, trong chốc lát hơi thở của cô trở nên dồn dập, một nghi hoặc bỗng nảy ra trong đầu cô.

Bản thân cô đang làm gì thế này? Chúc An Sinh không hiểu, không lẽ bản thân cô đã bị Tri Trùng mê hoặc rồi? Tuy rằng Tri Trùng khi cười lên đúng là rất đẹp trai, nhưng chỉ có vậy mà cô đã rung động, không nên không nên.

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, cho dù cô đúng là rung động trước anh, thì không nên rung động ở một nhà xác như này chứ, khẩu vị của cô từ bao giờ đã nặng như này?

Cố gắng áp chế cảm xúc của mình xuống, Chúc An Sinh lặng lẽ an ủi chính mình, cô chỉ là đang bị tài năng và đáng vẻ nghiêm túc khi làm việc của anh che mắt mà thôi, cô không thể vì chuyện này mà phân tâm được.

Mà nói đi cũng phải nói lại, hiện tại Tri Trùng chính là ông chủ của cô, cô cần phải duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người, Chúc An Sinh không muốn làm mất đi công việc mà cô yêu thích này.

"Anh muốn trong tối nay sẽ hoàn thành lắp lại khung xương sao?" Chúc An Sinh tận lực rời sự chú ý của mình sang chuyện khác.

"Có hơi khó một chút nhưng chắc không có vấn đề gì. Căn cứ vào tình trạng xương cốt của nạn nhân có thể thấy, Quý Hồng Mai hiện là nạn nhân thứ ba của vụ án. Cô cũng biết, ngày Quý Hồng Mai tử vong là 17 ngày trước, mà hiện tại hung thủ đang rút ngắn thời gian gây án của mình lại, như vậy thì rất nhanh hung thủ sẽ tiếp tục gây án, chúng ta cần phải nắm chắc thời gian."

"Thật là đáng tiếc, cổ trần Hà Giác là cổ trần khá truyền thống, vẫn chưa có trang bị hệ thống mạng lưới bảo vệ, nếu như ở đây chỗ nào cũng lắp camera như trong nội thành thì việc bắt hung thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều." Chúc An Sinh cảm thấy hơi tiếc nuối.

Tri Trùng dừng động tác trong tay lại, gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với ý nghĩ của cô: "Cô cũng không cần quá lo lắng, tôi trước đó đã hỏi qua đội trưởng đội hình sự rồi, hiện tại bên cảnh sát đang bí mật tiến hành lắp đặt hệ thống camera ở đây, chỉ là giờ sợ nếu công bố ra thì hung thủ có khả năng biết, cho nên việc này phần lớn mọi người cũng chưa biết đâu."

Chúc An Sinh nghe xong ngạc nhiên, Tri Trùng ở sống ở Mỹ lâu như vậy mà cũng biết ở Trung Quốc hiện tại dùng hệ thống mạng lưới để theo dõi.

"Anh cũng biết hệ thống này hả?" Chúc An Sinh tò mò hỏi.

"Đương nhiên biết, ở Mỹ cũng đã có người đưa ra ý kiến như này, nhưng Mỹ và Trung Quốc tình hình trong nước khác nhau, mật độ dân số ở Mỹ không cao bằng, hơn nữa có những cái ở đây cho phép được sử dụng, rồi còn nhiều cái khác ảnh hưởng tới làm cho đề án này không thể thực hiện được. Vì thế tỉ lệ phạm tội ở Mỹ cao hơn ở nước ta nhiều."

"Nếu cái viện nghiên cứu kia của anh mà thành lập ở Trung Quốc, dựa vào hệ thống mạng lưới hiện đại ở đây, tới lúc đó chỉ sợ anh thất nghiệp rồi."

Nghe ra được sự trêu chọc trong lời nói của Chúc An Sinh, anh cũng chỉ cười, muốn để anh thất nghiệp sao, đâu có dễ như vậy? Tâm của con người quá đổi phức tạp, có mặt sáng thì sẽ có mặt tối, mỗi khi mặt trời lặn xuống là lại mở ra một con đường đen tối, cứ thế luân phiên nhau không tìm thấy điểm cuối con đường.

"Cũng không hẳn là như thế." Tri Trùng vừa nói vừa tiếp tục lắp khung xương: "Ví dụ như vụ án lần này, thành phố Hộ Thủy hiện nay vẫn chưa thành lập tổ chuyên án, chính là vì họ sợ để lộ ra bên ngoài sẽ khiến xã hội hỗn loạn. Hơn nữa nếu để lộ ở đây ra ngoài thì nền kinh tế ở cổ trần Hà Giác sẽ bị một đòn trí mạng, cho nên tôi mới được mời tới đây, sức ảnh hưởng càng bé càng tốt, nhanh chóng phá án."

Chúc An Sinh tán đồng gật đầu, đồng thời ánh mắt cô chăm chú nhìn đôi tay của anh. Cô thấy mỗi lần anh cầm một khối xương lên, chỉ suy tư một lúc rồi thoải mái đặt nó vào vị trí, từng động tác của anh đều thuần thục, nhẹ nhàng hoàn thành, cô càng nhìn càng cảm phục hơn.

"Cô không về đi ngủ sao?"

Anh chuyên tâm làm lại khung xương, tới khi ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ thì thấy đã nửa đêm rồi, anh liền chủ động nhắc nhở người đang đứng bên cạnh

xem tới mê mẩn.

" Tôi chỉ xem thêm một chút nữa thôi, Trì tiên sinh không cần để ý tới tôi đâu. "

" Cô cũng không cần phải gọi tôi là Trì tiên sinh, lần sau cứ gọi tên tôi đi. Còn về cái này, cô yên tâm đi, về sau khẳng định còn cơ hội, chờ sau khi giải quyết xong vụ án này trở về Mỹ, tôi sẽ cho cô mượn bộ xương cốt đồ chơi để cô luyện tập. " Trì Trùng rất hào phóng mà hứa hẹn luôn.

" Đây không phải là không biết xấu hổ sao. " Cô trả lời cho có lệ nhưng sau đó lại nói thêm như sợ anh sẽ đổi ý: " Tôi mà từ chối ý tốt của anh thì không hay cho lắm. "

Hành động nhỏ của Chúc An Sinh đều bị anh nhìn thấy cả rồi, trên mặt anh hiện lên sự tươi cười, mà đúng lúc này thì cửa phòng bị đẩy ra, cả hai người đồng thời quay đầu lại nhìn. Hóa ra người tới đây vào giờ này là pháp y Mã Tân Văn.

" Có người. "

Mã Tân Văn xách một cái túi đi tới, ánh mắt hắn rất tự nhiên nhìn lướt qua Chúc An Sinh, dù sao hai người cũng chưa gặp nhau bao giờ.

" Để tôi giới thiệu một chút, đây là trợ lý của tôi – Chúc An Sinh, còn đây chính là pháp y được bên thành phố Hộ Thủy phái tới để hỗ trợ phá án – Mã Tân Văn. "

Trì Trùng ngay lập tức giới thiệu cho hai người làm quen với nhau, hai người cũng khách sáo nói vài câu, nhưng lúc sau lại ngồi nói chuyện phiếm với nhau mới biết hóa ra Mã Tân Văn sợ anh làm việc tới nửa đêm sẽ đói nên chạy đi mua đồ ăn khuya. Hắn đặc biệt mua đặc sản của cổ trấn Hà Giác mang tới, là món sủi cảo nhân tôm.

Sắc mặt Chúc An Sinh hơi kỳ lạ, trong lòng cô âm thầm cảm thán một câu, quả nhiên pháp y không phải người bình thường. Ở trong nhà xác cũng có thể ăn uống như bình thường.

Đợi tới khi cô nghe xong Trì Trùng và Mã Tân Văn thảo luận về vụ án thì mới phát hiện ra đã qua 12 giờ đêm rồi, cô liền chủ động đứng dậy rời đi. Ngày mai, cô còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành, cho dù nó có nhàm chán đi chăng nữa.

...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Tiểu Lý liền lái xe đưa cô về thành phố Hộ Thủy, đồng thời trên đường về hai người cũng nhờ người tra trước xem từ năm ngoái tới năm nay có bao nhiêu đứa trẻ tầm khoảng dưới 7 tuổi đã qua đời. Theo trí nhớ của cô thì hình xăm trên người nạn nhân chưa có dấu hiệu bị phai hay mờ, cho nên cô nghĩ con của nạn nhân cũng mới qua đời cách đây không lâu.

Hai tiếng sau, cô và Tiểu Lý về tới cục cảnh sát thành phố Hộ Thủy.

Tiểu Lý đưa cô tới một văn phòng khá yên tĩnh, bên trong có máy tính, trong đó đã có tài liệu mà cô cần rồi.

Công việc nhàm chán lại bắt đầu rồi, cách thức làm công việc này vô cùng đơn giản, Chúc An Sinh cứ dán chặt hai mắt vào danh sách trong máy tính, hai mắt cô cũng muốn hoa lên. Cô nhanh chóng tìm kiếm những tên trong sách có chứa từ " Nam ", mà công việc này đã chiếm hết cả thời gian của cô.

Tra tới cái tên cuối cùng, cô có ảo giác rằng hai mắt mình như muốn rớt ra tới nơi rồi. Cô nhìn thoáng qua một tập văn kiện ở trong bàn máy tính, đây chính là tài liệu mà cô vừa tra được qua tên, tổng cộng có 117 người.

Làm xong, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn như mình vừa đạt được thành tựu nào đó to lớn, cô đi tới chỗ ghế sofa, thoải mái nhắm mắt lại thư giãn. Nằm nghỉ ngơi một lúc bất tri bất giác Chúc An Sinh ngủ lúc nào không hay, tới lúc cô tỉnh lại là lúc Tiểu Lý sau khi hoàn thành xong việc của mình thì tới đánh thức cô.

" Chúc tiểu thư, cô đã tìm hết rồi sao? " Tiểu Lý click chuột mở file tài liệu trong máy ra, bên trong có hơn trăm tên, cậu hơi giật mình, Chúc An Sinh lúc này ở trên sofa dần dần tỉnh lại.

" Đúng vậy, tôi ngủ bao lâu rồi? " Chúc An Sinh theo thói quen xoa xoa đầu mình, khi nói chuyện còn không thêm chú ý hình tượng mà ngáp một cái thật lớn.

" Tôi không biết, nhưng bây giờ đã là 6 giờ tối rồi. "

Nghe Tiểu Lý nói cô mới thẫn nhủ trong lòng một chút, cô mới ngủ được khoảng 1 tiếng thôi.

" Cảnh sát Lý, giờ làm phiền cậu cùng tôi liên hệ với người nhà những đứa bé này để xác nhận thân phận nạn nhân. Nếu như tìm được một người mẹ mất tích, có thể chúng ta sẽ tìm được thân phận nạn nhân. "

Chúc An Sinh đang vô cùng hưng phấn nói, bỗng từ bụng cô truyền tới tiếng kêu kỳ quái.

" Chúc tiểu thư, không phải cả ngày hôm nay cô chưa ăn cơm đấy chứ? " Tiểu Lý nghe thấy tiếng bụng cô réo liên kinh ngạc hỏi.

" Hình như là tôi quên ăn rồi. "

Chúc An Sinh cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng có lẽ vì đói nên cô như được kích thích bản năng tìm thức ăn vậy, liếc mắt liền nhìn thấy túi giữ ẩm màu đen mà Tiểu Lý mang tới.

" Cảnh sát Lý, đây là mang cho tôi hả? "

Chúc An Sinh nói còn chưa nói xong đã tiến tới chỗ túi đen đó, tới khi cô tới gần mới phát hiện cái túi đen này là một phần com hộp.

" Ừm, cô mau ăn nhanh đi. "

Có được đáp án trong tay, bỗng dưng cô cảm thấy có chút cảm động, không những thế cô còn cảm thấy hốc mắt mình hơi nóng, cô cảm thấy Tiểu Lý quả thật là một người đàn ông rất biết cách chăm sóc người khác. Cho tới khi cô mở phần com đó lên thì lại ngỡ ngàng cả người.

Bên trong túi đen đó có hai hộp, một hộp là com vịt quay còn hộp còn lại chính là bánh bao chiên nhân thịt.

Tiểu Lý không nhận ra được sự thay đổi của Chúc An Sinh, cô không những hốc mắt ửng đỏ mà nước mắt dường như sắp chảy ra rồi.

Chúc An Sinh cắn một ngụm thịt vịt quay, hương vị của nó dần lan tỏa trong miệng cô, đây chính là hương vị vô cùng quen thuộc.

" Cảnh sát Lý, phần com vịt quay này là cậu chạy tới quán Thanh Hòa ở thành bắc mua hả? "

Tiểu Lý nghe cô nói có hơi mơ màng, nhưng cũng gật đầu.

Chúc An Sinh nhớ rõ, ở quán Thanh Hòa không phục vụ com hộp, bởi vì làm ăn tốt cho nên quán luôn đông khách, muốn mua phải tới xếp hàng.

Chúc An Sinh cũng nhớ rõ, quán nằm ở thành bắc, cùng với cục cảnh sát thành phố là ở hai hướng trái ngược nhau. Khoảng cách giữa hai nơi rất xa, vậy mà mang được món này về đây, nó vẫn còn rất ấm.

Chúc An Sinh nhớ rõ, kể từ sau khi bố mẹ cô qua đời, chỉ có Phương Trọng Bình mới biết cô thích ăn com vịt quay và bánh bao chiên ở quán Thanh Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sinh tử là một đường, đồ Tể xuất hiện

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 14: Sinh tử là một đường, đồ tể xuất hiện

Tiểu Lý không nói thêm gì với Chúc An Sinh nữa, nhưng cô biết đây chắc chắn là Phương Trọng Bình dẫn cậu chạy đi mua, mà Phương Trọng Bình không nghĩ tới việc cho cô biết thì tốt nhất cô nên giả vờ như không biết. Cô vô thỏa mãn ăn hết com vịt quay và bánh bao chiên.

Com no rượu say, Chúc An Sinh cũng không dám lãng phí thời gian vào việc nghỉ ngơi, cô xoay người lập tức cùng Tiểu Lý tiếp tục tra thân phận nạn nhân.

Tiểu Lý đang làm ở bên điều tra, mà Chúc An Sinh cũng mới rời khỏi cương vị ở đồn công an, giờ bỗng nhiên cô lại trở về với công việc tra tư liệu nhàm chán, thế nên về phần này hai người kết hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Tiểu Lý dựa trên những số liệu do Chúc An Sinh tổng hợp lại, tìm ra phương thức liên lạc với người nhà các bé, Chúc An Sinh ở một bên liên tục cầm điện thoại để xác minh, hành động cứ thế lặp đi lặp lại, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tới đúng 9 giờ 35 phút tối, Chúc An Sinh cuối cùng cũng hoàn tất gần 117 cuộc gọi để xác nhận, kết quả có hơi thất vọng. Những người cô liên lạc cho tới nay không có ai báo người nhà mất tích cả, ở khu dân cư của họ cũng không có ai mất tích. Giờ cô chỉ còn đứng một cuộc gọi nữa mà thôi, cái người họ Trương cuối cùng.

Trong đồng tài liệu này, có tới năm người mà cô gọi điện thoại tới không nhận điện, Chúc An Sinh quyết định ngày mai cô sẽ tự mình đi điều tra, đây chính là hy vọng cuối cùng của cô.

Sau khi thu dọn xong đồng tài liệu, Tiểu Lý và Chúc An Sinh rời khỏi cục cảnh sát, giờ đây cục đã vô cùng vắng vẻ. Vốn cậu muốn đưa Chúc An Sinh về nhà nhưng cô lại khéo léo từ chối ý tốt của cậu. Chúc An Sinh cảm thấy hôm nay tốt xấu gì cô cũng đã được ngủ một giấc, còn Tiểu Lý thì cả ngày

hôm nay bạn không ngại tay, cô không muốn làm phiền cậu nữa.

Chào tạm biệt Tiểu Lý, cô đi bộ ở ven đường để vẫy taxi, sau khi lên xe, báo xong địa chỉ nhà cô lại nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ là mới yên tĩnh không bao lâu thì cô bị cuộc gọi tới của Trì Trùng đánh thức.

" Alo? "

" Thế nào rồi, tra được thân phận nạn nhân chưa? "

Cô mới nhận cuộc gọi, Trì Trùng đã trực tiếp đi vào chủ đề chính.

" Còn chưa được, hiện tại còn năm cuộc gọi không có người nhận, chỉ cần điều tra thêm nhất định sẽ tiến gần thêm một bước, tôi có dự cảm, thông tin về nạn nhân sẽ ở một trong năm người còn lại, ngày mai có thể chúng ta sẽ có đáp án. "

" Hiệu suất làm việc không tồi. "

Trì Trùng tán thưởng một câu, lúc này Chúc An Sinh không phát hiện ra chỉ vì một câu tán thưởng của anh đã khiến cô thỏa mãn nở nụ cười, thật giống như một cô nhóc học sinh tiểu học, được giáo viên khích lệ liền cười thật tươi, cho dù phần thưởng đó chỉ là một bông hoa màu đỏ bé xíu.

" Vậy nếu như hiện tại tôi nói cho cô biết, suy luận của cô có chính xác hay không thì sao? "

" Làm sao mà anh biết được chứ? " Chúc An Sinh vừa cảm thấy kinh ngạc, lại có chút nghi ngờ, chính cô còn chưa dám chắc liệu nạn nhân có ở trong năm người kia hay không, nhờ đâu suy luận của cô là sai thì sao? Dù thế thì hiện tại cô vẫn tin suy luận của mình là chính xác.

" Cô đừng hỏi làm sao tôi biết được, hiện tại cô có muốn tôi nói đáp án cho cô nghe không? "

Sao cô có thể không nghe ra được ý cười trong giọng anh cơ chứ, chẳng qua là anh đã nắm được thóp cô rồi, cô có thể không muốn biết sao?

" Anh không cảm thấy mình hiện tại rất giống một con hồ ly giáo hoạt sao? Nói đi, điều kiện là gì? "

Ý cười của Trì Trùng từ đầu dây bên kia chợt tắt, anh xoa xoa cằm, cảm thấy hơi mất tự nhiên, bởi vì anh bỗng nhiên cảm thấy hình như Chúc An Sinh so sánh đúng đúng.

Tặng hăng một cái, cuối cùng thì Trì Trùng cũng lộ nguyên bộ mặt thật.

" Tôi nói cho cô biết kết quả, vậy cho dù suy luận của cô có đúng thì tôi cũng chỉ tặng cho cô 5% tiền lương mà thôi, cô thấy thế nào? "

" Thành giao. " Bất cô lựa chọn giữa chân tướng và tiền lương thì cô sẽ không chút do dự chọn chân tướng, chỉ là cô thấy mình bị Trì Trùng tính kế thì cảm thấy vô cùng bất mãn: " Trì Trùng, anh có biết hiện tại tôi thấy anh rất giống Harpagon* không? "

Harpagon: Đây là một nhân vật chính trong bộ hài kịch của Pháp, nhân vật chính là một người đàn ông giàu có nhưng rất keo kiệt. Các bạn có thể xem thêm truyện hoặc phim để hiểu rõ hơn. Harpagon dịch ra Tiếng Việt cũng có nghĩa là " Lão hà tiện. "

" Harpagon? Vậy cô hiểu lầm tôi rồi. " Trì Trùng cảm thấy vô cùng ức khuất: " Hắn là có tiền nhưng không đung tới, còn tôi thật sự không có tiền. "

" Thế nào, Trì tiên sinh nhanh như thế đã tiêu hết mấy nghìn đô la Mỹ tiền nhuận bút? Tôi còn lạ gì những mưu tính của anh nữa. "

Trì Trùng xấu hổ đành im lặng vài giây, anh không ngờ trí nhớ cô lại tốt như vậy, hóa ra cô vẫn còn nhớ rõ lần trước anh phỏng vấn cô như thế nào.

" Tiền của tôi không phải đầu tư hết vào viện nghiên cứu rồi sao, còn nữa, không phải cô muốn biết đáp án sao? "

Chúc An Sinh biết anh đang cố ý lảng sang chuyện khác, chạm ngay vào chỗ ngứa của cô, cô lập tức lôi tập danh sách trong túi mình ra, nhìn những cái tên in trên mặt giấy kia, cô càng nóng lòng muốn biết kết quả.

" Anh nói đi. "

" Cô còn nhớ lần trước cô từng nhắc tới, nạn nhân tôi cổ trần Hà Giác chính là muốn tới Thanh Sơn Tự không? Cô vừa đi khỏi thì tôi chợt nhớ tới ở văn hóa Trung Quốc có một tập tục là sau khi có người mất có thể tìm tới một ngôi chùa thắp một ngọn đèn minh đăng. Lúc đó tôi nhờ Lưu đội trưởng đi điều tra một chút, cô đoán xem kết quả như thế nào? "

" Anh tìm được tên rồi? "

" Lưu đội trưởng có hỏi một sư thầy ở đây, gần đây ở chùa chỉ có một chiếc đèn minh đăng được thắp lên có chữ " nam ", tên đầy đủ là Giang Nam Phong. "

Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào tờ danh sách trên tay, cho tới khi Trì Trùng nói ra ba chữ kia, ánh mắt cô liền tập trung vào một chỗ. Cuối cùng thì cô và Trì Trùng đã đi được một bước lớn, có thể điều tra thành công, lúc này thật muốn khóc.

Thấy Chúc An Sinh đầu dây bên kia im lặng, anh trong lòng cũng đã hiểu rõ kết quả. Anh dường như có thể cảm nhận được nét mặt bi thương của cô, dù chỉ qua một cuộc gọi, bất quá anh cũng biết, Chúc An Sinh cần phải thay đổi cái trạng thái này ngay, vì sau này cô sẽ phải gặp rất nhiều vụ án còn hơn thế nữa.

" Kết quả như thế nào? "

" Giang Nam Phong, bẩm sinh phổi phát triển không được hoàn chỉnh, tám tháng trước có một cuộc phẫu thuật nhưng không thành công, mất lúc được 1 tuổi 1 tháng, tên người mẹ là Giang Tuyết. "

" Giang Tuyết, một cái tên thật dễ nghe. " Trì Trùng thờ dài, rồi nói tiếp: " Tiếp theo cô mau đăng tin tức này lên báo đi, để xem có thể tìm được người thân khác của Giang Tuyết không, nếu có thì có thể thông qua bọn họ đối chiếu lần cuối cùng. "

" Tôi hiểu rồi. "

Thanh âm Chúc An Sinh lúc này phảng phất có thể thấy được sự bi thương, ý chí sắt đá của anh sau bao nhiêu năm tiếp xúc với vụ án đã rèn luyện thành thói quen, nhưng anh không ngờ vào giờ phút này tâm trạng của cô lại ảnh hưởng tới anh, anh còn đang suy nghĩ, không biết anh có nên bồi dưỡng cho cô một chút không đây.

" Cô có muốn nghe một tin tức tốt không? "

" Tin tức tốt? " Chúc An Sinh hồ nghi hỏi lại một lần nữa, nhưng rất nhanh cô liền hiểu rõ ý trong lời nói của Trì Trùng: " Hôm nay anh có phát hiện mới sao? "

Nghe thấy được thanh âm như đã khôi phục lại sức sống của cô, Trì Trùng vô cùng thỏa mãn lộ ra vẻ tươi cười. Ngay sau đó anh liền thảo luận với Chúc An Sinh về vấn đề hôm nay anh phát hiện.

" Lần trước cô tới tìm tôi, có nhớ lúc đó tôi đang làm gì không? "

" Lần trước? Là lần mà anh đang lấp lại khung xương thi thể? "

" Đúng vậy, nhưng có biết vì sao tôi muốn khôi phục lại thi thể nạn nhân không? Bởi vì tôi phát hiện ra rằng, thời điểm nạn nhân tử vong luôn có một cảm giác rất kỳ quái, cái loại cảm giác này tôi cũng không thể nói rõ được, cho nên tôi chỉ có thể tìm hiểu trong quá trình khôi phục thi thể thôi. "

" Vậy hiện tại anh tìm được rồi sao? " Nghĩ tới đây bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy hưng phấn.

" Không đơn giản như vậy đâu, hôm nay sau khi khôi phục được thi thể nạn nhân tôi vẫn chưa tìm ra đáp án.. "

" Từ từ cô chờ tôi một chút. "

Trì Trùng còn chưa nói xong đã đột ngột nhảy sang ý khác, lúc này Chúc An Sinh không thể làm gì khác hơn ngoài việc ngồi trong xe taxi chờ đợi. Cô không biết, lúc này ở cổ trấn Hà Giác, Trì Trùng vừa mới nhận được một tập hồ sơ tử trong tay đội trưởng Lưu, anh nhanh chóng mở hồ sơ ra xem, sau đó nở nụ cười vì vừa trút được một gánh nặng.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh đột nhiên cảm thấy khó hiểu, sao tự nhiên anh lại cười chứ?

" An Sinh, tôi nghĩ chúng ta đã tìm được hung thủ rồi. "

Thanh âm tràn đầy từ tính của Trì Trùng như một viên đạn nhắm thẳng vào đầu cô, Chúc An Sinh cố gắng sắp xếp lại đồng minh mỗi lộn xộn mà cô đang có.

Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải cô mới rời cổ trấn Hà Giác chưa tới một ngày sao? Trì Trùng tiếp nhận vụ án này cũng chỉ mới hai ngày thôi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã bắt được hung thủ rồi? Thế thì ví như truyện trinh thám ước chừng khoảng 20 vạn chữ, vậy làm sao mà có thể tìm được hung thủ vậy?

Câu chuyện đột nhiên thay đổi làm cho Chúc An Sinh cảm thấy không chân thực.

" Trì Trùng, anh đừng có mà đùa nữa. "

" Tôi nói đùa với cô làm gì? Tôi đã đề đội trưởng Lưu đi bắt hung thủ rồi, cùng lắm thì ngày mai sẽ bắt được, lúc đó chúng ta có thể làm báo cáo kết án được rồi. "

" Thế hung thủ là ai? " Chúc An Sinh hỏi ra vấn đề hiện tại cô quan tâm nhất.

" Lần trước lúc suy đoán thân phận hung thủ, cô còn nhớ chứ? "

Chúc An Sinh nhớ ra lần trước trên đường tới cổ trấn Hà Giác, cô ngồi trên xe đã phân tích với anh: " Thủ pháp phanh thây của hung thủ vô cùng chuẩn xác, người có được kinh nghiệm như thế rất ít, cho nên tôi phân tích hung thủ có thể là một bác sĩ giải phẫu hay đồ tể. "

"Điều cô phân tích là đúng, nhưng trong lúc đó chúng ta đã xem nhẹ một loại khả năng. Loại khả năng này rất hiếm gặp."

"Còn một loại khả năng nữa?"

Chúc An Sinh rơi vào trầm mặc, còn nghề gì có thể có thủ pháp phanh thây chuẩn xác như thế nhỉ? Mà Trì Trùng nói loại khả năng này rất hiếm gặp, đó là loại khả năng nào cơ chứ?

Chúc An Sinh cảm thấy mình đang ở rất gần đáp án rồi, nhưng không hiểu sao cô vẫn còn một chút mơ hồ, bỗng nhiên trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh hình xăm trên bả vai Giang Tuyết, cuối cùng cô đã hiểu tất cả.

"Là pháp y."

Hiếm thấy theo như lời anh nói chính là toàn thành phố lớn như thành phố Hộ Thủy chỉ có hơn mười pháp y được công nhận mà thôi.

"Cho nên ý anh hung thủ chính là?"

"Cô còn nhớ vị pháp y được cấp trên thành phố phái xuống hỗ trợ chúng ta điều tra vụ án không?"

"Hung thủ là Mã Tân Văn."

Chúc An Sinh nói xong câu này nội tâm cô vẫn chưa thể trở về bình thường được, tới khi xe taxi tới nơi cô cũng không có phản ứng lại, mãi tới khi tài xế nhắc nhở cô mới bừng tỉnh gửi tiền xe rồi xuống xe.

"Sao có thể? Sao anh biết được hung thủ là hắn chứ?"

Chúc An Sinh đi về tới nhà, cô vẫn chưa thể tắt điện thoại được, cô tiếp tục đặt vấn đề cho Trì Trùng.

"Cái hôm mà cô nửa đêm tới tìm tôi về việc thi thể Giang Tuyết đấy, lúc sau Mã Tân Văn cũng đi tới, cô nhớ chứ? Cô còn nhớ lúc đó anh ta đã nói cái gì không?"

"Tôi còn nhớ lúc đó hắn mang bữa khuya tới cho anh, sau đó anh giới thiệu hai người chúng tôi với nhau, rồi tôi rời đi, có vấn đề gì sao?"

"Vấn đề ở chỗ đồ ăn khuya anh ta đưa tới. Hôm sau tôi hoàn thành xong việc khôi phục thi thể vẫn không thấy manh mối nào, mãi mới nghĩ ra được điểm đó."

"Điểm đáng ngờ?"

Chúc An Sinh nhớ lại lúc Mã Tân Văn đưa đồ ăn khuya tới, nhưng mà dù cô có cố gắng nhớ kỹ thế nào đi nữa thì cũng không thể tìm được đáng ngờ như Trì Trùng nói.

"An Sinh, chắc là cô lớn lên ở thành phố Hộ Thủy nhỉ?"

"Đúng vậy."

"Nếu cô lớn lên ở thành phố Hộ Thủy, vậy thì tôi hỏi cô, cô có biết món ăn đặc sản ở cổ trấn Hà Giác là gì không?"

"Món ăn đặc sản? Cùng lắm thì tôi nhớ được hồi nhỏ tôi có tới đây chơi một lần, còn lại thì không nhớ lắm."

"Vậy cô có nhớ khuya hôm qua Mã Tân Văn mua đồ ăn khuya gì mang tới không?"

Mã Tân Văn mua thức ăn khuya cho Trì Trùng? Chúc An Sinh suy nghĩ một lúc, đương nhiên cô nhớ đó chính là món sủi cảo thủy sản chiên, giờ thì cô hiểu được điểm đáng ngờ mà anh nói là gì rồi.

Mã Tân Văn là pháp y ở thành phố Hộ Thủy, nhưng hắn không phải là người thành phố này, hắn sao có thể biết vừa vặn biết được, lại còn mua mang tới cho Trì Trùng làm bữa ăn khuya nữa chứ.

Hơn nữa Chúc An Sinh vẫn còn nhớ, Mã Tân Văn tới cổ trấn Hà Giác cùng ngày với hai người, chỉ là đến sớm hơn mấy tiếng, hắn cũng không phải là người ở đây như cô, điều này có thể chứng minh hắn đã tới cổ trấn Hà Giác không chỉ một lần.

"Hắn mua sủi cảo chiên nhân thủy sản mang tới là vừa đúng lúc, đó là bởi vì hắn biết, tại sao hắn biết, là bởi vì hắn tới cổ trấn Hà Giác không chỉ một lần, mà hắn là một pháp y, trên cơ bản là khớp với điều kiện gây án, đúng không?"

"Cô nói rất đúng, hơn nữa bởi vì nghĩ tới điều này, tôi cũng hiểu rõ khúc mắc trong lòng tôi bấy lâu nay rồi."

"Vì để xác minh lại cảm giác này, tôi đã gọi video về Mỹ thăm hỏi một người bạn làm pháp y, cậu ấy có kinh nghiệm rất phong phú, cậu ấy kiểm tra qua thi thể thấy không có vấn đề gì, điều này ngược lại càng làm sáng tỏ ý nghĩ trong lòng tôi, rồi tôi một lần nữa liên hệ với một người bạn làm bác sĩ khoa ngoại, cậu ấy đã nói đúng cái cảm giác mà tôi nghĩ tới, một cảm giác kỳ quái."

"Ba vụ án giết người phan thanh này thủ đoạn thật sự quá mức tàn nhẫn, người bạn là bác sĩ của tôi cũng phát hiện ra điểm này. Nếu như hung thủ là một bác sĩ, bình thường phẫu thuật đều là phẫu thuật cho những người còn sống, khi xuống tay chắc chắn không thể quá mức tàn nhẫn, đây chính là thói quen do nghề nghiệp tạo nên, người bạn làm pháp y của tôi không phát hiện ra điều này là vì cậu ta cũng làm pháp y, không thể cảm nhận được."

"Cho nên tôi mới bảo đội trưởng Lưu đi tra một số tư liệu, quả nhiên, tôi phát hiện ra chân tướng vụ án này, cùng với bí mật của Mã Tân Văn..."

Trì Trùng đang nói thì đột nhiên đội trưởng Lưu gọi tới cho anh.

"An Sinh, cô chờ tôi một chút."

Trì Trùng ngắt cuộc gọi, nhận cuộc gọi của đội trưởng Lưu. Trong điện thoại, anh nghe được giọng đội trưởng Lưu đang vô cùng phấn nộ: "Mã Tân Văn bỏ trốn."

Mã Tân Văn chạy trốn? Không có gì khó hiểu cả, nội tâm anh hơi trầm xuống, anh bỗng nhiên nhớ tới, đêm qua sau khi Chúc An Sinh đi về, anh đã nói toàn bộ những suy luận của cô cho Mã Tân Văn nghe.

Trì Trùng không chút do dự liền cắt đứt cuộc gọi với đội trưởng Lưu, anh muốn lập tức báo cho Chúc An Sinh biết, để cô chú ý an toàn.

"Mã Tân Văn chạy trốn rồi."

Trì Trùng có hơi tức giận, nhưng trả lời anh lại là sự im lặng từ đầu dây bên kia.

"Tôi biết."

Chúc An Sinh bình tĩnh nói ra một câu cuối cùng. Ngay sau đó, điện thoại bị mất kết nối, bỗng nhiên trong lòng anh nảy ra một cảm giác khiếp sợ từ trước tới nay chưa từng có, trên mặt anh cơ hồ như có một tầng mờ hôi mông, trên cổ đã nổi gân xanh.

Chúc An Sinh không biết lúc này Trì Trùng đang rất tức giận. Cô chỉ biết khi cô đang định mở cửa bằng khóa vân tay thì có một thân ảnh cao lớn từ thân cây gần đó tiến tới gần chỗ cô, trong phút chốc, sự lạnh lẽo lan tận xuống dưới cổ cô.

"Đừng nhúc nhích."

Phảng phất như nghe thấy tiếng chuông từ địa ngục vang lên bên tai, Chúc An Sinh như cảm thấy từ thân đang nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chân tướng (1)

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 15: Chân tướng (1)

"Đừng nhúc nhích."

Chúc An Sinh cố làm ra vẻ bình tĩnh nhất có thể, cô thật sự ngừng động tác trong tay lại. Ngoại trừ sự cử động của cổ họng ra thì cô không có thêm một hành động nào khác.

Chúc An Sinh cũng không hề quay đầu lại nhìn, cô biết người đang cường chế cô là Mã Tân Văn. Cô có thể cảm nhận được sau cổ mình truyền tới cái đau như bị kim chích, đó là vì dao găm quá sắc nên vô ý tạo ra một vết thương.

Mã Tân Văn vô cùng hài lòng với sự phối hợp của Chúc An Sinh. Hắn cẩn thận lấy đi điện thoại trong tay cô, ngay lập tức ngắt kết nối cuộc gọi với Trì Trùng.

"Thật lợi hại."

Sau khi ngắt điện thoại, Mã Tân Văn lập tức khóa luôn màn hình lại, sau đó vờn tay ra để điện thoại ngang với tầm mắt cô, coi nó như gương mà soi mặt cô.

"Ngày hôm qua nghe Trì Trùng khen ngợi suy luận của cô, tôi còn tưởng cô là khắc tinh lớn nhất của tôi, chỉ dựa vào một cái hình xăm trên thi thể vô danh mà đoán được, thật lợi hại."

" Cảm ơn đã khen ngợi. "

Chúc An Sinh nhìn thẳng vào điện thoại mà mỉm cười đáp lại Mã Tân Văn.

" Cô không sợ chút nào sao? Tôi hiện tại chỉ cần hơi dùng sức, máu của cô sẽ cứ thế mà trào ra, cô đã gặp qua người nào bị cắt đứt động mạch cổ, máu tươi phun trào chưa? "

Mã Tân Văn nói, trong khi đó còn để lộ ra một chút biểu tình, như là hấn hồi tưởng về một quang cảnh gì đó rất xinh đẹp.

" Đây là mục đích của anh sao? Chứng kiến một người vô tội quần quai đau khổ? Thấy bộ dáng sợ hãi của nạn nhân anh liền cảm thấy thỏa mãn sao? Anh quả nhiên là rất đáng thương. "

Mã Tân Văn nhìn chăm chú vào gương mặt Chúc An Sinh thông qua màn hình điện thoại. Nhan sắc tuyệt mỹ của Chúc An Sinh, đáy mắt cô hiện lên vẻ lạnh nhạt khinh thường, nhưng đối với vẻ mặt khinh thường của cô, không hiểu sao hắn có cảm giác si mê thật quỷ dị.

" Cô thật sự là một người đặc biệt, đáng tiếc, thời gian chúng ta ở chung không nhiều. "

" Cô biết không? Những suy luận của cô làm tôi vô cùng sợ hãi. Chỉ một hình xăm mà cô có thể tìm được danh tính của thi thể, tôi rất sợ hãi nếu cô bắt được tôi, cho nên tôi mới tìm tới đây để giết người diệt khẩu. Mà không ngờ, hóa ra người phát hiện ra chân tướng lại là Tri Trường, cô và hắn đúng là quái vật mà, tôi thua cũng không có gì không phục cả. Nhưng tôi đúng là rất may mắn khi lúc này có thể tự tay chấm dứt cuộc sống của một cô gái xinh đẹp. "

" Cảm ơn cô. "

Mọi thứ đều kết thúc sao? Chúc An Sinh có chút không cam lòng, rõ ràng mới đây cô được thực hiện ước mơ của mình, mà giờ cô phải kết thúc tất cả sao? Cô sẽ phải chết ở trong tay một tên sát nhân biến thái sao?

Tuyệt đối không! Cho dù chết, cô vẫn muốn làm chủ sinh mệnh của mình.

Chúc An Sinh dường như đã quyết định tất cả, nhưng trên mặt cô vẫn ra vẻ thản nhiên.

Nhưng có thể là ý trời, đúng lúc này, Tri Trường một lần nữa gọi điện thoại tới. Màn hình di động sáng lên, cô còn cảm thấy dường như chuông điện thoại đã phá tan sự yên ắng của đêm khuya.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, quả thực Mã Tân Văn có hơi hoảng loạn, chớp lấy thời cơ này, không chút do dự, cô thúc khủy tay đánh ngược trở lại.

Mã Tân Văn bị đau liền lao đảo lui về sau mấy bước, Chúc An Sinh xoay người, theo quán tính mà đánh về phía trước, một tia rét lạnh xẹt qua.

Như là đã luyện qua động tác này tới trăm lần, bản năng sinh tồn như trời dậy, thúc giục cô làm ra những động tác hoàn mỹ.

Qua chiêu vừa rồi có thể thấy rõ, Chúc An Sinh chỉ thực hiện một động tác đã thoát khỏi sự khống chế của Mã Tân Văn. Mã Tân Văn vì cái thúc khủy tay bất ngờ của cô mà lao đảo ngã về sau. Nhân lúc hắn vẫn còn chưa hoàn hồn thì Chúc An Sinh đã nắm được lấy lưỡi dao của hắn, giây tiếp theo chỉ thấy Chúc An Sinh xoay người, lúc đó cả hắn và cô đều ngã xuống.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, dù thế nhưng nó lại quyết định được sự sống còn.

Chúc An Sinh chậm rãi đứng dậy, còn Mã Tân Văn, cũng không biết vì sao con dao vốn hắn đang cầm ở tay phải lúc này lại đang cầm trên ngực mình.

Mã Tân Văn có chút khó khăn nhìn qua con dao đang cắm trên ngực mình, tay hắn từ đầu tới cuối không hề rời khỏi con dao, vậy sao hiện tại con dao lại đang cắm trên ngực hắn?

Hắn hấp hối, lúc này hắn nhìn không được bật ra nụ cười yếu ớt, quả nhiên là hắn thua. Còn thua một cách triệt để. Hắn có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim đang dần dần yếu đi.

Mã Tân Văn chết, nhưng khi chết hắn lại cười. Không chỉ cười nhạo chính bản thân mình, mà trong một giây cuối cùng, hắn nhìn ra được trên cổ Chúc An Sinh có vết đỏ tươi.

Chúc An Sinh đứng dậy không được bao lâu liền khụy xuống, trên cổ cô, máu vẫn không ngừng chảy ra ngoài, máu cô chảy xuống, chảy xuống cả mặt đất, dần dần loang thành một vùng máu trông còn khiếp đảm hơn của Mã Tân Văn. Nhưng bỗng trong thời khắc này cô lại cảm thấy vui vẻ.

Ông trời đối xử với cô không tệ, còn mở cho cô một con đường sống.

Chúc An Sinh lúc này tuy rằng mất máu nhiều nhưng có thể nhận ra cô không bị vỡ động mạch cổ. Cô nhanh chóng tìm được miệng vết thương trên cổ mình, cô dùng tay phải ngăn chặn vết thương đó, cô để tay phía trên, cách vết thương khoảng 1cm, ngăn không cho máu chảy ra ngoài.

Xem ra sự việc đúng như suy đoán của cô, cô bị cắt vỡ tĩnh mạch, dùng tay phải để bịt vết thương lại quả nhiên tốc độ máu chảy đã chậm đi.

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì mình không bỏ mạng ở đây, nhưng giờ tình huống của cô cũng vô cùng nguy hiểm, cô cố hết sức cầm lấy điện thoại di động của mình, gọi tới cho Trì Trùng.

" An Sinh? An Sinh? "

Giờ phút này màn đêm lại khôi phục về yên tĩnh, cho dù Chúc An Sinh không mở loa ngoài cũng có thể nghe được sự nồn nóng trong giọng anh rất rõ ràng. Nhưng cô không thể mở miệng nói thành lời, cô cần nằm xuống để ngăn không cho mình tiếp tục mất máu, may mắn duy nhất bây giờ của Chúc An Sinh chính bên tay trái cô có một hòn đá nhỏ, cô liền dùng hòn đá nhỏ này gõ gõ xuống mặt đất tạo mật mã Morse cho anh.

" SOS, bệnh viện, nhà. "

Trì Trùng cũng không hề tốn sức để phá được mật mã Morse cô để lại, tựa như trong nháy mắt anh liền hiểu được mật mã của Chúc An Sinh, anh gọi 120, mà gọi xong lại thấy không yên tâm, lại gọi điện thoại cho Phương Trọng Bình.

Cùng Phương Trọng Bình nói chuyện một lúc thì Trì Trùng mới biết được, hóa ra tiểu khu chỗ cô đang ở ngay bên cạnh nhà cô ấy là một bệnh viện tư, ngay lúc đó ông liền liên hệ với bên bệnh viện tư đấy.

Vài phút sau, cô có thể nghe thấy được tiếng còi xe cấp cứu, Chúc An Sinh bỗng nhiên nở nụ cười. Lúc đó cô gọi điện cho Trì Trùng đúng là số mệnh an bài, rốt cuộc, cô thắng rồi!

Một ngày sau, cô đang nằm trên giường bệnh xem phim [CSI: Florida], cô cô phải khâu tới bảy mũi, bác sĩ điều trị cho cô còn khen ngợi cô nữa, nếu lúc đấy cô không nhanh trí cầm máu thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sinh mạng.

Tới bây giờ thì cũng không còn gì ảnh hưởng tới cô nữa rồi, nhưng Phương Trọng Bình vẫn căn dặn bác sĩ băng bó cẩn thận phần cổ của cô. Chúc An Sinh biết lần này cô thật sự đã khiến ông lo lắng nên cô cũng không phản đối ý của ông, tất cả đều để mặc ông sắp xếp.

Sau đó Chúc An Sinh được đẩy tới phòng bệnh.

Trong lúc nằm dưỡng thương Phương Trọng Bình lúc nào cũng tới chăm sóc cô, Chúc An Sinh vẫn luôn an phận ngoan ngoãn nghe lời, một phần cô cũng sợ ông vì sự việc lần này mà cấm luôn cô tới làm việc ở viện nghiên cứu của Trì Trùng. Nhưng may mắn thay, chắc là do ông quá lo lắng cho Chúc An Sinh nên nhất thời quên luôn cả việc đó, Chúc An Sinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đáng tiếc là Chúc An Sinh không biết, chút tâm tư này của cô đã sớm bị ông nhìn thấu, chỉ là Phương Trọng Bình hiểu rõ, con gái nuôi của ông đã trưởng thành rồi, cô không còn là một cô gái nhỏ luôn luôn ỷ lại nữa. Cô đã trưởng thành rất nhiều, trở nên ưu tú hơn, cũng đừng cảm ơn rồi.

Ở lại bệnh viện chăm sóc cho Chúc An Sinh cả đêm, tới sáng ngày hôm sau cô liền báo ông trở về nhà nghỉ ngơi thật tốt. Bị thương ở cổ, bị băng bó nên Chúc An Sinh không thể nói chuyện như bình thường được, cô chỉ có thể viết lên giấy thời, cô phải viết rồi còn nhấn mạnh mấy dấu chấm than cuối câu mới có thể báo ông về nhà nghỉ ngơi.

Sau đó Chúc An Sinh lại nằm trên giường bệnh tiếp tục xem [CSI], mãi cho tới khi Trì Trùng tới mới phân tán được sự chú ý của cô.

" Xem ra cũng không tệ lắm. "

Trì Trùng mỉm cười đi tới, hôm nay anh mặc một thân tây trang được thiết kế riêng đặc biệt tinh xảo, trong tay còn cầm một bó hoa sao. Hiển nhiên đây là quà tới thăm cô, chỉ là cô còn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp này thì bị lời " thăm hỏi " của anh làm mất hết cả hứng.

Chúc An Sinh không biết hiện tại bộ dáng của cô trông như thế nào, nhưng cũng may cô có kinh nghiệm từ buổi phỏng vấn với anh, biết anh chỉ đang nói nhảm thôi nên không thêm so đo. Đáng tiếc hiện tại cô không thể mở miệng nói chuyện được, nếu có thể thì chắc chắn cô sẽ cãi lại.

Trì Trùng đi tới bên cạnh giường bệnh của Chúc An Sinh, trao bó hoa sao đó vào tay cô, hình như anh không ý thức được vừa nãy mình nói sai rồi.

" Thật xin lỗi. " Trì Trùng trong chớp lát thu hồi vẻ tươi cười, lộ ra tâm trạng áy náy.

Anh hôm nay không mang kính, Chúc An Sinh có thể thấy rõ được đôi mắt trong veo kia, Trì Trùng giờ trông thật giống một cậu bé đang nhận lỗi về sai lầm của mình.

< Có ý gì vậy? >

Chúc An Sinh không hiểu được ý của anh, cô liền lấy bút viết ra giấy câu hỏi của mình.

" Mã Tân Văn đi tìm cô là bởi vì tới hôm đó sau khi cô đi tôi đã đem suy luận của cô nói với hắn, lúc đó tôi còn chưa biết hắn là hung thủ nên mới khiến cô bị thương nặng thế này, việc này tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn. "

< Thì ra là thế. >

Chúc An Sinh bỗng chốc nhận ra gật gật đầu, cô biết cô lúc này có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh nhưng nhìn thấy vẻ mặt áy náy của anh cô quả thật

không làm được.

< Tôi muốn được tăng tiền lương, số tiền cuộc ban đầu tăng lên gấp đôi. >

Chúc An Sinh lập tức viết điều kiện với anh, lần trước anh dám lợi dụng tính hiếu kỳ của cô mà hỏi của thì lần này cô phải đòi lại cho bằng được.

" Thành giao. "

Thấy Trì Trường thoải mái đáp ứng điều kiện của mình làm cô thấy hơi nghi ngờ, đây là cái người mà suốt ngày tính toán chi li rồi bảo mình nghèo mấy ngày trước sao? Cô có chút hối hận khi không nhân cơ hội này kiếm lời thêm chút nữa. Nhưng mà Chúc An Sinh không biết, Trì Trường lúc này mới thờ phảo nhẹ nhõm, lúc đầu anh còn lo lắng rằng sau khi khỏi bệnh cô sẽ lại sinh ra bóng ma tâm lý trong công việc.

Chúc An Sinh quả nhiên không làm Trì Trường thất vọng. Cô là người con gái kiên cường, đừng cảm nhát mà anh từng gặp. Trì Trường bỗng nhiên nghĩ rằng cô chính là người được định sẽ phải đi theo con đường này.

" Hiện tại vụ án đã kết thúc, ngày mai tôi phải quay trở lại Mỹ. Cô cứ yên tâm ở đây dưỡng thương cho tốt đi, tôi sẽ coi như đây là cấp giấy nghỉ phép cho cô, chờ cô khỏi rồi thì tôi sẽ về đưa cô đi. "

< Anh về gấp như vậy sao? >

" Viện nghiên cứu bên kia vừa nhận một vụ án mới, tôi cần trở về để xem. "

" Đúng rồi, còn có một việc nữa muốn nói cho cô, bọn tôi đã liên hệ với người nhà Giang Tuyết rồi, đã có người tới nhận thi thể Giang Tuyết, cô có thể yên tâm rồi. "

Nghe được lời Trì Trường nói, đáng lẽ cô phải cao hứng vì suy luận của mình chính xác rồi. Nhưng không hiểu sao, giờ cô cao hứng không nổi.

< Nói một chút cho tôi nghe về Mã Tân Văn đi, sao hắn lại làm việc này? Tôi muốn biết chân tướng. >

Trì Trường biết cô rất quan tâm tới vụ án nên anh đã chuẩn bị tinh thần kiên nhẫn ngồi kể lại cho cô nghe. Không ngờ chỉ mới nói câu đầu tiên anh đã khiến Chúc An Sinh nổi hết cả da gà.

" Thật ra, Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn. "

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chân tướng (2)

Edit: Cải Trắng

[Q2] Chương 16: Chân tướng (2)

< Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn? > Chúc An Sinh nghe xong liền đần độn luôn, cô nghi ngờ hỏi lại.

" Không sai, ý chính là ở trên mặt chữ, tôi cảm thấy người gây ra mấy vụ án này với người làm cô bị thương kia không giống như Mã Tân Văn. "

< Là có ý gì? >

" Cô còn nhớ ba vụ án giết người liên hoàn không? Mã Tân Văn tuy rằng thủ pháp vô cùng chuyên nghiệp, trừ bỏ lần đầu tiên hắn đem vứt bừa xác ở ngoài thì hai thi thể sau hắn xử lý rất tốt, nếu không phải người đánh cá đó vớt được thi thể Quý Hồng Mai lên thì căn bản vụ án này đã không được thành lập. "

" Nhưng nói cho cô nghe một chút, cẩn thận là như thế, hơn nữa thủ pháp cũng hoàn mỹ, hắn vì sao ba lần liên tục đều chọn địa điểm giấu xác là cỏ trăn Hà Giác đây? "

" Mã Tân Văn ở trong thành phố, mỗi lần hắn gây án mà muốn tới cỏ trăn Hà Giác đều phải tốn mấy tiếng đồng hồ đi xe. Nếu như ban đầu hắn vì để thoát khỏi hiểm nguy mới chọn cỏ trăn thì tại sao những lần sau hắn vẫn luôn chọn địa điểm giấu thi thể là cỏ trăn Hà Giác? Hắn cũng không phải là người ngại phiền toái, hắn có thể lái xe hàng giờ đồng hồ tới đây để gây án, tại sao hắn không chọn địa phương nào xa hơn một chút để tiến hành? "

Chúc An Sinh liền ấn nút tạm dừng bộ phim cô đang xem lại, nghiêm túc tự hỏi vấn đề mà Trì Trường đưa ra.

Vì cái gì chứ? Điều này đúng là khiến người khác khó hiểu.

"Tôi luôn giữ chặt nghi vấn này trong lòng, mãi cho tới khi xác định được hung thủ là một người có thói quen như pháp y, lại thêm sơ hở Mã Tân Văn mua đồ ăn khuya tới, tôi liền nhờ đội trưởng Lưu điều tra một chút về hồ sơ của cổ trấn Hà Giác trong vòng 30 năm trở lại đây. Rốt cuộc, hôm qua lúc tôi gọi cho cô thì đội trưởng Lưu cũng tra ra được bí mật của Mã Tân Văn."

Chúc An Sinh nhớ tới cuộc nói chuyện hôm qua với Trì Trùng, có những hai lần phải ngắt điện thoại. Cô lập tức nghĩ tới lần ngắt đầu tiên chính là lúc mà đội trưởng Lưu tra ra được bí mật đó.

"Mã Tân Văn vô cùng thông minh, cho dù tôi từng tiếp xúc với rất nhiều tội phạm thì hắn cũng là một tên hung thủ thông minh nhất nhì đấy. Nhưng vì sao hắn lại liên tục mắc những lỗi nhỏ nhất trong lúc gây án đây? Cho nên tôi suy đoán, có thể là do tâm lý của hắn chi phối, cũng giống như một số vụ án giết người liên hoàn khác, có những tên hung thủ cố chấp chọn nạn nhân theo suy nghĩ của hắn, như là nạn nhân mặc trang phục màu đỏ, nạn nhân dùng cùng một hương nước hoa, mà với Mã Tân Văn, thứ hắn cố chấp theo đuổi chính là địa điểm."

"Hắn vì sao lại muốn thực hiện vụ án chặt xác này ở cổ trấn Hà Giác? Lại vì sao đem vứt thi thể lại cổ trấn Hà Giác? Đó là bởi vì hắn cần phải làm như vậy."

"Đây chắc chắn phải có nguyên gì đó dẫn tới việc tâm lý của hắn trở nên biến thái vạn vẹo. Đó cũng là lý do mà khiến cho nhiều tên tội phạm bắt đầu gây án, đa số là do chính bản thân hung thủ trải qua, trong đó có cả nguyên nhân do hồi nhỏ đã chịu tổn thương. Sau đó thì không được dẫn dắt trở về đúng con đường, tâm lý dần dần trở nên vạn vẹo, cuối cùng là biến thành một tên sát nhân điên cuồng."

"Nghĩ tới điều này tôi liền bảo đội trưởng Lưu đi điều tra một chút về những việc xảy ra ở cổ trấn Hà Giác 30 năm trở lại đây. Mã Tân Văn năm nay 28 tuổi, điều tra như thế này để tránh việc thất lạc manh mối, cuối cùng thì đội trưởng Lưu cũng tìm được một vụ án có điểm tương đồng xảy ra vào 22 năm trước."

< 22 năm trước, khi đó Mã Tân Văn mới 6 tuổi? >

Chúc An Sinh viết nhanh cho xong một câu, cô thật hận khi lúc này mình không thể nói chuyện, không thể thoải mái cùng Trì Trùng bàn về vụ án.

Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh viết xong mới gạt đầu một cái.

"22 năm trước, đồn công an cổ trấn Hà Giác nhận được một vụ án do một đứa bé trai tới báo án, đứa bé đó cả người dính đầy máu chạy tới đồn công an. Dựa theo những gì người công an khi đó tiếp nhận thì hai mắt đứa mất đứa bé đó sưng đỏ lên, miệng thì vẫn luôn lặp đi lặp lại, "hãy cứu lấy mẹ con" "mẹ chảy máu rồi" "

"Người cảnh sát khi đó bị một đứa bé cả người dính đầy máu dọa cho sợ hãi, người đó mới cẩn thận hỏi lại đứa bé một chút thì nó nói ra một địa điểm. Mà tới khi người cảnh sát đó chạy tới nơi thì phát hiện ra một người đàn ông cả người cũng dính đầy máu, hắn chính là kẻ điên nổi tiếng lưu lạc cổ trấn lúc đó. Lúc đó hắn còn cầm theo bên người một con dao phay, trên đó không chỉ dính máu tươi mà còn dính cả một chút thịt được băm nhỏ, mấy tên cảnh sát đuổi theo phía sau lúc đó bao nhiêu đồ ăn đều phun hết ra, người cảnh sát đầu có kinh nghiệm hơn một chút, mãi tới khi về nhà mới phun ra. Rồi từ đấy hắn cũng thay đổi khẩu vị, thành tâm chỉ ăn chay."

< Đứa bé trai kia chính là Mã Tân Văn? >

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng kể xong liền đặt câu hỏi.

"Đúng vậy." Trì Trùng đáp lại.

"Sau khi cô khống chế được Mã Tân Văn thì cảnh sát thành phố cũng vào cuộc, họ tìm được trong nhà Mã Tân Văn ba cái đầu lâu của ba nạn nhân. Tất cả đều được đựng trong lọ thủy tinh, dùng hộp chất formalin để ngâm."

Chúc An Sinh gật gù đầu, cô biết những tên tội phạm như Mã Tân Văn đều thích lưu lại một bộ phận nào đó từ người nạn nhân, nó đã trở thành một biểu hiện của bệnh tâm lý.

< Vậy lúc này anh nói Mã Tân Văn không phải là Mã Tân Văn là có ý gì? >

Chúc An Sinh vẫn luôn nhớ kỹ câu nói vừa rồi của Trì Trùng, chỉ là anh nói nhiều như vậy rồi cô vẫn không rõ ý của anh lắm.

"Khi cảnh sát tới nhà Mã Tân Văn điều tra, ngoài thấy được mấy cái đầu ra thì còn phát hiện trong ngăn kéo nhà hắn có thuốc điều trị."

< Thuốc điều trị? >

"Sau khi cảnh sát tìm được thuốc thì lập tức đem đi giám định, đây là một loại thuốc ở nước ngoài, chuyên dùng để điều trị bệnh đa nhân cách."

Nghe thấy bệnh đa nhân cách thì Chúc An Sinh có hơi giật mình, cô rất nhanh viết ra giấy:

< Tâm thần phân liệt? >

Trì Trùng lại gật đầu một lần nữa.

Chúc An Sinh sau khi nhận được sự khẳng định của anh vẫn không dám tin đó là sự thật. Tuy rằng về căn bệnh tâm thần phân liệt này ở trong phim điện ảnh xuất hiện không ít nhưng mà gặp ở ngay trong cuộc sống của mình thì cô cảm thấy nó có phần không chân thực.

< Sau khi mẹ của Mã Tân Văn qua đời, hấn không tiếp nhận tâm lý trị liệu sao? >

Thấy nghi vấn mà Chúc An Sinh đưa ra, lập tức Trì Trùng lộ ra vẻ kỳ quái, sau đó anh mới nhắc nhở cô một chút: " Trung Quốc phát triển tới hiện giờ đúng là rất nhanh, nhưng cô nhỏ tuổi hơn Mã Tân Văn, không thể hiểu được sự tình 22 năm trước được, nhưng cho dù tới hiện tại, đã qua được 22 năm, về mặt bệnh tâm lý thì vốn hiểu biết của người Trung Quốc không sâu. May mà mấy năm trở lại đây nó có chút cải thiện, tôi nghĩ nếu như ở tương lai xảy ra chuyện tương tự như Mã Tân Văn thì bi kịch cũng sẽ giảm đi rất nhiều. "

Mặt Chúc An Sinh có hơi đỏ lên, sau khi bố mẹ cô qua đời, Phương Trọng Bình liền dẫn cô tới chỗ bác sĩ tâm lý để kiểm tra. Cho nên cô vẫn luôn thiếu hiểu biết về tình trạng thực tế, đó là vì lúc nào Phương Trọng Bình cũng dành tất cả sự quan tâm tỉ mỉ cho cô, luôn yêu thương cô từng chút một.

" Tôi nghĩ, do tận mắt chứng kiến mẹ mình bị kẻ điên đó phanh thây cho nên đã để lại một bóng ma tâm lý rất lớn trong người Mã Tân Văn, mà hấn lại không được trị liệu tâm lý một cách tốt nhất. Bố mẹ hấn chỉ tới thành phố Hộ Thủy làm công nhân xây dựng, trình độ văn hóa không cao, ngày đó vừa đúng lúc mẹ hấn đưa hấn tới cổ trấn Hà Giác tham quan, muốn thưởng cho hấn vì đã thuận lợi vào cấp một, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "

" Sau khi xảy ra vụ việc đó thì bố hấn lập tức đưa hấn trở về quê, nơi đó là một huyện nhỏ, ở đó thì không có khái niệm gì về bác sĩ tâm lý, Mã Tân Văn do tình huống lúc đó và sự bất hạnh ập tới đã tạo điều kiện cho hấn hình thành nhân cách khác trong người. "

" Nhưng thật ra, cô biết không, tôi tin rằng bản chất của hấn rất lương thiện. Bằng không thì sau khi hấn trưởng thành, có được tri thức và năng lực liền muốn không chế nó bằng thuốc, tôi tin rằng hấn muốn chữa khỏi căn bệnh tâm lý này, nhưng đáng tiếc đối thủ của hấn quá lớn. "

< Đối thủ? >

Viết xong hai chữ này bản thân Chúc An Sinh cũng thấy kinh hãi.

" Khi cảnh sát phát hiện được thuốc của Mã Tân Văn, tôi đã tới hiện trường để kiểm tra, phát hiện ra có một lượng thuốc lớn Mã Tân Văn gói gọn để trong học tủ, điều đó chứng minh hấn có một đoạn thời gian không động được tới thuốc. "

Không động được tới thuốc? Đối thủ? Những từ này không ngừng xuất hiện trong đầu Chúc An Sinh, bỗng cô nảy ra một chân tướng đáng sợ.

" Mã Tân Văn bản chất là một đứa bé thiện lương, nhưng sau khi mẹ hấn bị giết quả thật đã để lại cho hấn bóng ma tâm lý quá lớn. Điều này khiến cho phần tối trong tính cách hấn bị dẫn ra, cuối cùng phần tối đó đã hình thành ra một nhân cách khác tâm lý biến thái vạn vật. Cho nên Mã Tân Văn mới tìm tới thuốc, hấn hy vọng mình có thể chữa được căn bệnh tâm lý này. "

" Đáng tiếc, tới cuối cùng hấn không thể chiến thắng được phần nhân cách thứ hai, bản chất thiện lương của hấn sau bao nhiêu năm cố gắng đã hoàn toàn bị áp chế, hấn lập tức biến thành một người hoàn toàn mới, một con quái vật đáng sợ. "

" Tôi đoán thời gian này không dài, sau khi sát hại được người thứ nhất thì nhân cách thứ hai mới bị lộ ra, chắc là do bị áp chế quá lâu nên mới khiến hấn về sau điên cuồng giết người. "

Nói xong, Chúc An Sinh và Trì Trùng đều yên lặng không nói thêm.

Bỗng nhiên trong lòng Chúc An Sinh đau thắt lại, cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của đứa bé 6 tuổi kia. Mã Tân Văn khi đó mới 6 tuổi, hấn chứng kiến mẹ hấn chết thảm như vậy, thì hấn sẽ có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu sợ hãi chứ, điều này khiến cho cô liên tưởng tới khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời cô.

Nhưng cô cảm thấy mình may mắn hơn Mã Tân Văn rất nhiều, Phương Trọng Bình rất yêu thương cô, bà nội cũng rất thích đứa cháu gái là cô, là bọn họ đã đem tới cho cô sự bình yên vô tư ngập tràn yêu thương, tạo cho cô môi trường sống bình yên để trưởng thành.

Chúc An Sinh quả thật không thể tưởng tượng nổi, bản chất thiện lương của Mã Tân Văn đã chết dần chết mòn như thế nào, hấn rốt cuộc tuyệt vọng tới mức nào? Không có một ai giúp hấn thoát ra khỏi hố đen đó, cả cuộc đời của hấn đều như là một bản nhạc buồn.

Nhưng mà có một suy nghĩ càng khiến cô sợ hơn, nếu như lúc đó Phương Trọng Bình không cứu mang cô, thì có thể nào, cô giờ đây cũng trở thành một người giống như Mã Tân Văn không?

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vụ thứ hai - Xong

Edit: Cải Trắng

Vừa nghĩ tới điều này, bỗng Chúc An Sinh thấy không rét mà run.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng không để cho mình suy nghĩ lung tung.

< Những việc này, người khác có biết không? >

Chúc An Sinh bỗng nhiên cảm bút lên mà viết ra dòng này.

" Vụ án kết thúc, chân tướng đã bị vùi lấp cùng với Mã Tân Văn rồi. Chúng ta cũng chỉ là phát hiện ra những manh mối để lại, sau đó thấy được cuộc sống của Mã Tân Văn, nhưng, sẽ có ai để ý đây? "

" Vụ án đã kết thúc rồi. "

Cuối cùng Trì Trùng chỉ nói ra một câu vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Chúc An Sinh lại cảm thấy nó như là một cánh cửa nặng nề đang dần dần khép lại.

< Bố của Mã Tân Văn đang ở đâu? Cũng nên có một người biết tới chân tướng chứ, ít nhất là hiểu được những đau khổ của hắn trong thời gian qua. >

Khi Chúc An Sinh đang viết, cô không phát hiện ra hốc mắt mình đã đỏ ửng, cô có chút không cam lòng đưa những gì mình viết cho Trì Trùng xem.

Trì Trùng nhìn dòng chữ Chúc An Sinh viết ra, rồi lại nhìn về mặt quật cường cổ chấp của cô, anh cảm thấy khó hiểu.

" Điều này quan trọng sao? "

< Ít nhất là đối với Mã Tân Văn, điều này quan trọng! Hắn vẫn luôn nỗ lực để có thể sống sót, mà những chứng cứ đã nói lên chân tướng với anh rồi, anh muốn vùi lấp nó sao? >

Chúc An Sinh lại một lần nữa viết ra giấy, đọc xong câu này anh ngậm ngẫn cả người, đột nhiên anh nhớ tới lời nói của Phương Trọng Bình khi tiến cử cô với anh.

Chúc An Sinh vô cùng ưu tú, anh luôn nghĩ rằng đây là những lời để khích lệ tài trí của cô, nhưng giờ anh mới phát giác ra, những lời này còn có một hàm ý khác. Anh nhớ rõ trước kia mình từng xem một bộ phim điện ảnh, mà giờ đây anh như thấy trên người Chúc An Sinh phảng phất giống với bộ phim đó.

Trì Trùng đột nhiên không nhịn được, nở nụ cười.

" Thế thì chuyện này giao cho cô vậy. "

Trì Trùng nói, rồi lấy từ trong túi của mình ra một bao nylon, bên trong bao nylon chính là một lọ thuốc.

Chúc An Sinh nhận lấy lọ thuốc, có chút giật mình.

" Chứng cứ này không cần dùng nữa, hiện tại vụ án đã kết thúc rồi cho nên tôi đành cầm nó, định dùng nó làm tư liệu cho quyển sách sắp tới. Nhưng bây giờ tôi cho cô cái này vậy. "

Chúc An Sinh cầm lọ thuốc trong tay, ngậm ngẫn, Trì Trùng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

" Tôi sẽ ở Mỹ chờ cô, mong tới lúc đó cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Trong tương lai hy vọng sau mỗi một vụ án cô sẽ không biến thành dạng như này, sau này nếu xảy ra chuyện tương tự như bây giờ tôi sẽ không tính nó vào tai nạn lao động đâu. "

Chúc An Sinh không thể nói chuyện, đợi cô viết xong lên giấy thì Trì Trùng đã rời đi rồi. Cô nắm chặt lọ thuốc trong tay, hung hăng mà nghiêng răng lại, cô phải mau chóng khỏe lại mới được, đợi tới khi nào cô sang Mỹ gặp Trì Trùng rồi, nhất định cô phải cho anh một trận.

...

Tám ngày sau, vết thương của Chúc An Sinh khôi phục rất tốt, vết cắt ở tĩnh mạch giờ đã không còn vấn đề gì đáng lo nữa. Trước phải băng bó quanh chỗ đó khá nhiều nhưng bây giờ được xử lý rất nhanh chóng, ngày Chúc An Sinh tới Mỹ cơ bản đã được định sẵn, trước khi qua đó cô vẫn còn một vài việc nhất định phải hoàn thành.

Trì Trùng trước khi đi còn đưa cho cô một lọ thuốc, sau ngày hôm đó cô lại nhận được một phong bì, trong phong bì đó chính là thù lao của Trì Trùng khi phá án.

Mà theo ý của Trì Trùng đã nói thì anh sẽ lấy tư liệu từ vụ án này để viết thành sách, mà khi xuất bản thì đó mới là thu nhập quan trọng của anh, vậy nên theo như lời anh nói, Chúc An Sinh chia phần thù lao này thành hai nửa. Một phần cô đưa tới cho người nhà Quý Hồng Mai, một phần sẽ mang tới cho nhà Giang Tuyết, còn người bị hại cuối cùng kia, cô ấy chỉ còn là một khung xương không hoàn chỉnh, cô không biết người nhà nạn nhân là ai, không biết một ngày nào đó có ai tới nhận thì thể cô ấy không.

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy đau khổ, cô quyết định sẽ an táng cho nạn nhân vô danh kia trước, sau đó mới đưa tiền tới cho hai gia đình người bị hại còn lại. Cuối cùng cô sẽ đưa lọ thuốc này cho bố Mã Tân Văn. Tuy kế hoạch cô vạch ra rõ ràng là thế nhưng không ngờ lúc tới cô vừa lúc đụng phải ngày đưa Giang Tuyết.

Chúc An Sinh hỏi địa chỉ rõ ràng rồi tìm tới nhà tang lễ, nơi đang làm lễ truy điệu cho Giang Tuyết, cô cẩn thận mà tiến lại gần.

Đi vào đây dường như cô đang đi vào một thế giới khác, nơi đây được bao phủ bởi sự bi thương cùng hai màu đen trắng, sự bi thương ở đây có thể tác động khiến người ta không kim lòng được mà rơi nước mắt.

" Chào ngài, xin hỏi ngài có phải là mẹ của Giang Tuyết không? "

Chúc An Sinh đi vào linh đường, tiến tới gần nơi để di ảnh của Giang Tuyết, đối mặt với người thân của nạn nhân, ngữ khí cô vô cùng dịu dàng.

Mẹ của Giang Tuyết do quá đau lòng nên không nghe thấy tiếng gọi của cô, mãi tới khi cô gọi lần thứ hai bà mới có phản ứng lại.

" Chào cô, cô có chuyện gì sao? "

Đây khẳng định là một người phụ nữ có văn hóa.

" Ngài là mẹ của Giang Tuyết, đúng chứ? "

" Đúng vậy, xin hỏi cô là? "

" Tôi là người được nhờ tới đây, Trì Trùng tiên sinh sau khi bắt được hung thủ đã nhờ tôi gửi cái này tới người nhà nạn nhân, hy vọng ngài chú ý giữ gìn sức khỏe. "

Chúc An Sinh dứt lời liền đưa phong bao tới trước mặt, bên trong chính là một nửa số thù lao của Trì Trùng.

Người phụ nữ đó không mở phong bao ra xem, bà nhìn chăm chăm vào cổ Chúc An Sinh. Chúc An Sinh bị hành động kỳ quái của bà làm cho không được tự nhiên, mãi tới khi cô ho nhẹ một tiếng bà mới khôi phục lại tinh thần mình.

" Tôi nghe cảnh sát Lý nói, có một cô gái rất thông minh đã giúp tôi tìm được con gái của mình, thậm chí sau đó còn bị hung thủ đã thương, tuy cảnh sát Lý không nói cho tôi biết cô gái đó là ai nhưng tôi nghĩ người đó là cháu. "

Chúc An Sinh sững sốt, những điều bà nói hoàn toàn không nằm trong dự kiến của cô, mà cô cũng rất nhanh đoán ra được cảnh sát Lý mà bà nhắc tới là ai. Tiểu Lý thực sự là lắm chuyện quá!

" Cảm ơn cháu, cảm ơn đã giúp đi tìm lại được con gái mình. "

Bà nói, hốc mắt trong chớp lát lại ửng đỏ lên, bà định khom người cảm ơn nhưng Chúc An Sinh lập tức ngăn lại.

" Đây là điều mà cháu nên làm. "

Đúng lúc cô đang đỡ bà thì một ông lão 60 tuổi đi tới, ánh mắt nghi hoặc của ông nhìn thoáng qua Chúc An Sinh một chút rồi quay sang nói với bà: " Tôi lúc rồi. "

" Tôi biết rồi. " Bà gật gật đầu, sau đó bà lại giới thiệu Chúc An Sinh với ông: " Lão Giang, cô gái này chính là người đã giúp chúng ta tìm thấy con gái. "

Ông nghe xong, nếp nhăn trên gương mặt cũng hơi chuyển động, ông chân thành hướng về phía cô nói một tiếng cảm ơn. Chúc An Sinh đối mặt với sự cảm tạ này của hai ông bà có chút bối rối, cô rút cuộc biết vì sao Trì Trùng lại nhờ cô chuyển số tiền này tới tay người nhà nạn nhân rồi.

" Đúng rồi cô gái, bây giờ chúng tôi lập tức hạ táng cho Giang Tuyết, cháu có muốn đưa tiền con bé nốt đoạn đường cuối này không? Di cảm thấy con bé chắc chắn rất muốn cảm ơn cháu. "

Chúc An Sinh gật đầu, cô nhìn bốn phía xung quanh, rốt cuộc không nhận được hỏi ra điều mình đang tò mò: " Vụ án đã kết thúc từ mấy ngày trước rồi, sao hôm nay hai bác mới an táng cho Giang Tuyết vậy? "

Bà nghe tới đây lại cảm thấy đau lòng, nhưng bà vẫn giải đáp thắc mắc cho cô nghe.

" Trước khi nhận được thông báo của cảnh sát, cả di và chú không biết rằng Giang Tuyết đã mất, càng không biết mình có một cháu ngoại nhỏ tuổi mới qua đời. "

" Trước kia bạn trai Giang Tuyết bị tai nạn giao thông, ba tháng sau vụ việc đó thì di biết được Giang Tuyết mang thai, nhưng Giang Tuyết không chịu đi phá thai, cũng vì chuyện này nên di và chú mới tranh chấp với con bé, rồi còn dọn nhà tới Thượng Hải nữa. Từ đây thì không nhận được tin tức gì của nó nữa, vì điều này mà cả di và chú đều rất hối hận, nhưng lại không thể liên lạc được với Giang Tuyết, không nghĩ tới, tới khi liên lạc được thì lại nhận được tin con bé bị sát hại. "

" Đây là lỗi của tôi. " Ông đứng bên cạnh vô cùng hối hận.

" Cho nên đi và chú nghĩ sẽ an táng con bé bên cạnh con nó, vậy nên mới phải trì hoãn lại mấy ngày. "

Chúc An Sinh hiểu ra, hiểu được nỗi khổ tâm của bậc phụ huynh, đáng tiếc, từ trong lời nói của họ, cô còn nghe ra được sự hối hận muộn màng từ câu chuyện xưa.

Sau đó cô cùng với bố mẹ của Giang Tuyết đưa cô ấy về nơi an nghỉ cuối cùng, bên cạnh phần mộ con trai cô ấy, Giang Nam Phong.

Sau khi an táng xong bố mẹ Giang Tuyết vẫn không chịu rời đi, chỉ đứng bên cạnh mộ con gái. Đứng đó, rồi cuộc mẹ Giang Tuyết không nhận được liên gào khóc nức nở, Chúc An Sinh chưa từng gặp trường hợp như vậy, lúc này cô chỉ có thể đỏ mắt xoay người rời đi. Nhưng đúng lúc này, cô chú ý tới ở sau một thân cây cách đó không xa có một người đàn ông trung niên đang đứng đó nhìn về phía này.

Người đó dường như nhận ra ánh mắt Chúc An Sinh đang nhìn về phía này, ông xoay người rời đi, Chúc An Sinh trong lòng tràn ngập nghi hoặc, liền chạy tới chỗ đó.

" Đứng lại. "

Người đàn ông trung niên đó nghe thấy giọng lạnh tanh của Chúc An Sinh thì chạy càng lúc càng nhanh, nhưng sao Chúc An Sinh có thể để người đó trốn nhanh được? Cô thường xuyên rèn luyện sức khỏe, đây là một lợi thế của cô, cho dù là phải đuổi theo một người đàn ông trung niên cô vẫn đủ sức mà đuổi theo được.

" Ông là ai? " Chúc An Sinh thành công chặn lại được người đàn ông đó, bắt đầu chất vấn.

Ông quay mặt sang một bên, hoàn toàn không có ý muốn tiếp chuyện với Chúc An Sinh.

" Ông đang muốn ép tôi báo cảnh sát phải không? "

Chúc An Sinh dùng giọng uy hiếp nói, trực giác của cô mách bảo, chắc chắn người đàn ông này có vấn đề.

Ông bị câu nói này của Chúc An Sinh làm lay động, lộ ra sắc mặt khó xử. Ông tuy rằng biết mình không phạm pháp gì cả nhưng ông không muốn làm to chuyện lên, càng không muốn làm ảnh hưởng tới người nhà nạn nhân.

" Tôi là bố của Mã Tân Văn. " Người đàn ông trung niên đó miễn cưỡng trả lời.

" Cái gì? "

Chúc An Sinh kinh hãi mà kêu lên một tiếng, chính cô muốn đi tìm bố của Mã Tân Văn nhưng không ngờ ông lại chủ động xuất hiện trước mặt cô.

" Vậy ông tới đây làm gì? Còn nữa, sao ông biết được người nhà Giang Tuyết an táng cô ấy ở chỗ này? " Câu nói của Chúc An Sinh tràn ngập vẻ cảnh giác.

" Thằng nhóc súc sinh kia đã làm ra loại chuyện này tôi còn có thể làm gì được nữa, chỉ có thể đưa tiền cô bé đáng thương kia một đoạn đường. Đều là tôi sai, không đầu lại nuôi ra một đứa súc sinh như vậy! Tôi thực sự muốn xin lỗi những đứa trẻ vô tội kia. "

Chúc An Sinh thấy được trong mắt ông là sự đau khổ tới vạn vẹo, nước mắt ông cứ thế chảy ra, khuôn mặt ông vàng vọt, gương mặt đã phải đối mặt biết bao sương gió cuộc đời.

Chúc An Sinh lúc này cảm thấy cõi lòng cô như bị cái gì đó xé rách ra, vô cùng đau đớn, đây là giây phút khiến cô đau khổ nhất trong vụ án này.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh nhớ tới lọ thuốc đang nằm trong túi mình, cô vội vàng lấy lọ thuốc từ trong túi ra, đưa cho ông.

" Gây ra việc này không phải là Mã Tân Văn, hẳn vẫn là một người lương thiện. "

Ông nghe được lời Chúc An Sinh nói, có hơi khó hiểu ngẩng đầu lên, ông nhìn lọ thuốc trong tay mình, nhìn dòng chữ trên lọ thuốc.

" Khi mẹ Mã Tân Văn chết, hẳn đã chịu đủ kích quá lớn, nhiều năm như vậy không tìm đến bác sĩ tâm lý để chữa trị. Hẳn bị đa nhân cách, chính bản thân hẳn cũng biết, cho nên hẳn vẫn luôn uống thuốc để điều trị, hẳn vẫn luôn nỗ lực, chỉ là người cuối cùng chiến thắng không phải hẳn. Hẳn không thể chiến thắng được phần tối trong tính cách của mình, nhưng mong ông hiểu được, hẳn vẫn luôn là một người thông minh, lương thiện, là một người biết nỗ lực vượt qua. "

Đối với lời nói của Chúc An Sinh, ông chỉ hiểu được một nửa, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ông đã nắm được kết quả rồi.

Ông biết, con ông là một người lương thiện, là một đứa trẻ hiểu chuyện, sao có thể là một tên sát nhân điên cuồng chứ?

Đột nhiên ông lại nhớ tới thời gian trước đây, trước đây có mấy lần Mã Tân Văn tự nhốt mình trong phòng, sống chết cũng không chịu mở cửa cho ông, mãi cho tới khi tự bản thân hẳn mở cửa, hẳn lại là một đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Ông biết, con ông nhất định là một đứa trẻ lương thiện!

Chúc An Sinh không biết được những ý nghĩ của ông, cô chỉ thấy ông nắm chặt lọ thuốc trong tay, ông thật giống một đứa trẻ kêu lên đầy vẻ đau khổ, ông bị thương tới nỗi không thể đứng thẳng dậy, ông ngồi xồm xuống, gất gao ôm chặt lọ thuốc trong lòng, tựa như đang ôm ấp bảo bọc một đứa bé vậy.

Chúc An Sinh cảm thấy chua xót, cô ngửa đầu lên ngăn không cho mình rơi nước mắt, lúc đó cô liền nhìn thấy bầu trời thành phố Hộ Thủy đang giăng một tầng mây đen, bao phủ cả thành phố. Mà mỗi giây mỗi phút ở thành phố này, đều xảy ra một câu chuyện.

Chúc An Sinh bỗng nhiên lẩm bẩm một câu, như tự nói cho chính mình nghe:

" Trời muốn mưa rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chung sống với nhau

Edit: Cải Trắng

Quyển 3: Ô vàng của tình yêu

[Q3] Chương 18: Chung sống với nhau?

Mãi cho tới khi máy bay hạ cánh, Chúc An Sinh vẫn không tin được đây lại là sự thật, cô còn cho rằng mình đang mơ. Cô nhìn mọi người xung quanh, nhân viên công tác ở đây có màu da không giống cô, cô chân chừ một chút rồi tiến về phía trước, cô thật sự đã tới Mỹ rồi.

Ước mơ của cô cứ như vậy mà được thực hiện rồi sao? Chúc An Sinh hưng phấn, cô hít một hơi sâu, nhưng mà đáng tiếc cô chẳng ngửi được hương vị ngọt ngào nào.

Sau khi đi qua cửa hải quan, cô nhìn thấy ở khu chờ có ai đó đang giơ cao tấm bảng có tên cô, cô tò mò đi ra chỗ đó, ở đó có một cô gái với khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu, đang chờ cô.

Chúc An Sinh nhìn thấy cô gái kia, đồng thời người đó cũng nhìn thấy cô. Lúc này, cô gái bỗng dưng vui mừng mà gọi cô hai lần, Chúc An Sinh có hơi ngạc nhiên, sao cô gái này lại biết cô nhỉ? Mặt khác, đang ở đất Mỹ mà lại gọi tên bằng tiếng Trung nghe thế nào vẫn cảm thấy buồn cười, nhưng cô có thể hiểu được, vì tiếng Anh không có âm điệu nhiều như tiếng Trung.

" Hey! Xin chào! "

Chúc An Sinh đi lên trước chủ động chào hỏi.

" Chào cô, tôi tên là Kiều Trì Na, là Trì Trùng bảo tôi tới đón cô, so với ảnh chụp, ngoài đời cô còn xinh đẹp hơn. "

Kiều Trì Na nói xong liền tới thân mật ôm cô một cái, Chúc An Sinh vẫn còn chưa thích ứng được sự nhiệt tình này, cứng đờ người ôm Kiều Trì Na.

" Cô có đói bụng không? " Kiều Trì Na quan tâm hỏi cô một tiếng.

" Tôi không đói. " Vừa nãy trên máy bay cô đã ăn một chút hoa quả.

" Vậy tôi sẽ đưa cô về nhà Trì Trùng trước, để cô sắp xếp hành lý đã, được không? "

Chúc An Sinh đang định gật đầu đồng ý thì cô lại cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, đầu óc cô chuyển động nhanh chóng, cô đưa ánh mắt đầy vẻ hoang mang nhìn Kiều Trì Na.

" Nhà của Trì Trùng? "

" Sao vậy, Trì Trùng không nói trước cho cô sao? Những trợ lý trước kia của anh ấy đều ở trong nhà Trì Trùng, với lại cô yên tâm đi, nhà Trì Trùng là một ngôi nhà rất lớn, người trong viện nghiên cứu có tới nhà anh ấy cũng vẫn rộng rãi lắm. Hơn nữa Trì Trùng không thường xuyên ở nhà, thế nên anh ấy mới để cho trợ lý ở trong nhà mình, thuận tiện có gì thì giúp anh ấy xử lý việc trong biệt thự. Huống hồ làm như vậy cô cũng bớt được một khoản thuê nhà mà, đúng không? Nhà Trì Trùng chính là để cô vào ở miễn phí. "

Nghe được Kiều Trì Na giải thích cô cảm thấy không phải là không hợp lý, theo lý trí thì là vậy, nhưng xét về mặt tình cảm thì cô lại thấy hình như có điểm khác khác. Bất quá cô lại nghĩ là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi, hơn nữa giờ cô đang một mình nơi đất khách quê người, có thể có một người bạn ở cùng nói được tiếng Trung cũng không tồi. Cứ như vậy thì cô không cần lo lắng việc nói tiếng Anh nhiều quá có khi lại quên mất nói tiếng Trung như

nào.

" Vậy làm phiền cô rồi. "

Suy nghĩ đơn giản một chút, Chúc An Sinh cũng không làm ra vẻ nữa, đồng ý tới ở nhà Tri Trùng.

Kiều Tri Na lái xe đưa cô đi, khi đi cô ấy còn cố ý vòng qua hai khu để cô có thể thưởng thức cảnh đẹp ở New York, cuối cùng Kiều Tri Na mới chở cô tới trung tâm New York, khu Manhattan.

Chúc An Sinh nhìn cảnh vật qua cửa sổ xe, người qua đường đang vội vã đi qua đi lại, cảnh tượng này làm cô không khỏi nhớ tới Lawrence Block*, người đã sáng tác cuốn tiểu thuyết < 8 triệu cách để chết >

Lawrence Block: là một nhà văn người Mỹ, ngoài ra ông còn chấp bút biên kịch cho một số phim như [Lối đi giữa rừng bia mộ, 8 millions ways to die,...]

Cũng giống như thành phố Hộ Thủy, New York là một thành phố hiện đại xa hoa, có rất nhiều mối quan hệ phức tạp trong xã hội, mỗi phút mỗi giây trôi qua đều khiến chuyện mình đang làm biến thành một quá khứ xa vời.

Lần đầu tiên nhìn thấy nhà Tri Trùng, ánh mắt cô bị kinh ngạc không ít. Ở Manhattan mỗi một tấc đất là một tấc vàng, vậy mà Tri Trùng lại có mấy tầng nhà nằm tầng ở Townhouse, chúng được xây dựng sát vào nhau, tạo thành một căn biệt thự to lớn. Thế mà tên Tri Trùng nham hiểm này còn tới tìm cô khóc than, tính toán từng li từng tí một với tiền lương của cô, còn làm ra vẻ đáng thương.

Chúc An Sinh trong lòng âm thầm thở dài một hơi, lúc trước cô gọi anh là hiện thân Harpagon cũng đâu có oan ức gì chứ.

Kiều Tri Na đi tới ấn chuông cửa vài lần, đợi mãi nhưng không thấy người ra mở cửa cô ấy liền rút luôn chìa khóa ra mở. Kiều Tri Na biết dạo gần đây Tri Trùng đang giúp cảnh sát New York giải quyết một vụ án, khả năng là hôm qua anh không trở về nhà nghỉ ngơi, tăng ca suốt đêm trong viện nghiên cứu.

" Chúng ta đi vào thôi. "

Kiều Tri Na nói xong còn giúp đỡ Chúc An Sinh mang một ít hành lý vào trong nhà.

Kéo hành lý tiếp tục đi vào biệt thự, Chúc An Sinh lại bị chấn kinh thêm lần nữa, tòa biệt thự nhìn từ bên ngoài vào mang đậm phong cách cổ xưa nhưng bên trong lại rất hiện đại và tiện nghi. Kiều Tri Na cười khanh khách khi nhìn thấy phản ứng của Chúc An Sinh, điều này làm cho cô ấy nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy tòa biệt thự này.

" Thế này còn chưa đủ đâu, về sau cô nhất định phải hưởng thụ bể bơi dưới tầng hầm, đấy mới gọi là hưởng thụ chân chính. "

" Bể bơi dưới tầng hầm? "

Chúc An Sinh có chút không tin tưởng, cô còn thử dẫm dẫm sàn nhà mấy cái, lần đầu tiên trong cuộc đời cô hiểu được thế nào là giai cấp trong xã hội khác nhau. Lúc trước cô còn không hiểu vì sao có những tội phạm chỉ vì tiền mà bất chấp như thế, nhưng hôm nay bao nhiêu thứ ập vào mắt cô như này, rõ cuộc cô cũng có thể hiểu được tâm lý chung những tên tội phạm đó rồi.

" Cô biết không, căn nhà này là do nhà thiết kế hàng đầu New York tự tay làm đấy, chính là Tri Trùng nhờ người mời được nhà thiết kế kia tự tay thiết kế căn nhà này. Bất quá, tôi vẫn luôn cảm thấy lối thiết kế của căn nhà này đúng là hiện đại một cách khoa trương, tuy rằng rất đẹp nhưng lại không phải nơi người bình thường có thể ở. Để giữ gìn được sự hoàn mỹ của căn nhà này, mỗi ngày đều có nhân viên vệ sinh tới lau dọn, thế giới của kẻ có tiền không phải là thứ chúng ta có thể hiểu, bất quá Tri Trùng cũng không phải người bình thường, thế nên cậu ta với căn nhà này quả thật xứng đôi. "

" Đi thôi, tôi đưa cô tới căn phòng trước kia có một người Trung ở. Nhưng mà cô không cần lo lắng, căn phòng được quét dọn rất sạch sẽ rồi, drap giường cũng được thay một bộ mới tinh, trước kia mấy nhân viên trong viện nghiên cứu đều ghen tỵ với người đó phát điên lên được, giờ thì chuyển qua ghen tỵ với cô rồi. "

Kiều Tri Na vui vẻ mà trêu chọc một câu, quả nhiên cô bị cô ấy chọc cười. Nhưng nhiều hơn nữa, cô lại cảm thấy cảm động vì sự chăm sóc của người bạn mới gặp lần đầu này.

" Nói xấu sau lưng tôi, cô không sợ sẽ bị tôi đuổi việc sao? "

Kiều Tri Na và Chúc An Sinh vui vẻ nói chuyện nên không để ý tới thang máy đang chậm chậm đi xuống, trên người anh mặc một bộ tây trang trắng thớm, chờ tới khi cửa thang máy mở ra thì hai người mới nhìn thấy anh.

" Vậy thì đúng lúc quá, dù sao năng lực làm việc của tôi cũng rất mạnh. Có khi ngay ngày mai đã tìm được công việc mới, cậu tin không? "

Tri Trùng nghe Kiều Tri Na nói vậy cũng không thêm đếm xỉa tới cô ấy nữa, anh ngược lại lại nhìn về phía Chúc An Sinh. Cũng chẳng biết vì sao, bỗng nhiên cô cảm thấy không thể nhìn thẳng vào mắt anh được, cô thấy có thể là cô vừa đặt chân tới một đất nước xa lạ, nhất thời không thích ứng được với nơi này đi.

" Cô đã đến rồi, thế nào, ngồi trên máy bay có mệt không? "

Thanh âm Trì Trùng dịu dàng tràn đầy sự quan tâm khiến cho cô không khỏi rung động. Hình như xa cách nửa tháng, Trì Trùng càng lúc càng biết cách quyến rũ người khác thì phải? Chỉ có mỗi Kiều Trì Na đứng một bên dùng ánh mắt thông cảm nhìn Chúc An Sinh.

" Vẫn còn tốt, lúc ở trên máy bay tôi có ngủ rồi. "

" Xem ra miệng vết thương phục hồi không tồi, đúng là người xử lý tên sát nhân liên hoàn có khác. " Trì Trùng nhìn chăm chăm vào cổ Chúc An Sinh, trên cổ lúc này đã để lại một vết sẹo nhỏ hồng nhạt.

Kiều Trì Na nghe lời Trì Trùng nói mới chú ý tới vết sẹo trên cổ Chúc An Sinh, có chút khó tin nhìn cô đánh giá một lượt, lại nhớ tới lời Trì Trùng nói cô xử cả một tên sát nhân hàng loạt thì hình tượng Chúc An Sinh trong lòng Kiều Trì Na trở nên vô cùng thần bí, Kiều Trì Na quyết định phải biết được chuyện này.

" An Sinh, cô xử hẳn một tên sát nhân hàng loạt sao? " Kiều Trì Na nhìn về phía Chúc An Sinh với vẻ đầy ngạc nhiên.

" Đó là chuyện ngoài ý muốn thôi. "

Chúc An Sinh lại nghĩ tới việc Mã Tân Văn cả đời bị thảm, cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Nhưng cô nào biết tâm hồn bất quai của Kiều Trì Na đang cháy hừng hực, cho nên cô ấy không chú ý tới việc cảm xúc của cô thay đổi, cũng may có Trì Trùng kịp nhận ra, vội vàng giúp cô giải vây.

" Được rồi, về sau sẽ nói tới chuyện này sau. An Sinh, cô lên trên cất hành lý đi, tôi đi lấy xe, hôm nay ở viện nghiên cứu có vài vụ án đang chờ chúng ta xử lý đây. "

" Cậu là quý hút máu đầy há, An Sinh vừa mới đặt chân tới đây không bao lâu mà cậu đã bắt cô ấy làm việc, cậu đúng là đồ không có nhân tính. "

Kiều Trì Na trong chốc lát liền quên luôn vụ án liên hoàn mình đang hỏi, lên tiếng bắt bình thay cho Chúc An Sinh. Bất quá, Chúc An Sinh biết mới được nhận làm mà cô đã được nghỉ phép tới nửa tháng rồi, giờ bắt đầu công việc luôn cô cũng không có ý kiến gì.

" Phòng của cô ở tầng hai, bên tay trái, căn phòng thứ hai. " Trì Trùng không thêm đề ý với việc Kiều Trì Na lên án mình, quay sang nói với Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh yên lặng nhận lại chỗ hành lý mà Kiều Trì Na xách hộ cô lúc vào đây, di chuyển tới thang máy, đem toàn bộ hành lý về phòng mình.

Mười phút sau, Chúc An Sinh đi ra khỏi biệt thự, Trì Trùng và Kiều Trì Na đều đang ngồi trong xe chờ cô. Ánh mắt đầu tiên của cô khi thấy xe là kinh ngạc, so với biệt thự đáng giá chục tỷ này thì chiếc xe BMW này hình như là có chút không phù hợp với anh lắm, nhưng đợi sau khi cô lên xe cô mới biết được nguyên nhân là gì.

Sau khi Chúc An Sinh lên xe Trì Trùng cũng không khởi động xe luôn mà đưa cho một chùm chìa khóa.

" Đây là chìa khóa viện nghiên cứu, còn có cả chìa khóa nhà nữa, còn đây là chìa khóa xe, giờ chờ cô lấy được bằng lái xe thì sẽ giao chiếc xe này cho cô, cô đã có bằng lái xe ở Trung Quốc rồi, tới Mỹ lấy thêm cái bằng nữa chắc không có vấn đề gì. "

Chúc An Sinh dường như là không nghe thấy lời Trì Trùng nói về bằng lái xe, giờ đây tâm trí cô đang đặt vào cái chìa khóa xe này.

" Xe này là cho tôi sao? "

" Đương nhiên, ở Mỹ không giống với Trung Quốc. Không có xe thì ở đây rất khó có thể đi lại thuận tiện, cho nên khi cô nhậm chức viện nghiên cứu sẽ cung cấp phương tiện đi lại cho cô. "

Nghe xong lời Trì Trùng nói cô một mình rơi vào trầm tư, tự dung tiếp nhận được kinh hỷ này khiến cô không biết phản ứng thế nào.

" Thế nhờ đâu tôi làm hỏng xe này thì sao? Không lẽ tôi phải bỏ tiền lương mấy năm liền để đền cho anh sao. "

" Viện nghiên cứu có giấy bảo hành xe cho nhân viên công tác, đây chính là phúc lợi của nhân viên ở viện nghiên cứu. "

Chúc An Sinh không thể tin được, cô nhìn sùn mặt Trì Trùng, giờ cô mới hiểu Phương Trọng Bình đã tìm cho cô một công việc tốt tới nhường nào.

" Trì Trùng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không? " Chúc An Sinh lúc này lại dùng tiếng Trung để nói chuyện với anh, làm cho Kiều Trì Na ngồi ở đằng sau không hiểu gì.

" Cô nói đi. "

" Sao anh lại có nhiều tiền như vậy? Chỉ là trợ giúp cảnh sát phá án, lại có một viện nghiên cứu, không thể nào kiếm được nhiều tiền như vậy, lại nói tới tiền phí, không phải anh bảo có bao nhiêu tiền liền bỏ vào viện nghiên cứu sao. Sao anh vẫn có nhiều tiền như vậy? Giờ anh còn không nhận là anh kinh doanh cái gì sao. "

Trì Trùng nghe Chúc An Sinh nói vậy bỗng nhiên nở một nụ cười bí hiểm, nhìn thấy nụ cười của anh, cô lại không dám nhìn thẳng vào anh nữa rồi.

"Đúng rồi, ở Manhattan có rất nhiều phú bà, cuối tuần những phú bà ấy rất cô đơn, tôi liền đi phục vụ các bà ấy. " Trì Trùng nói, ngữ khí cực kỳ ám muội.

Chúc An Sinh trợn mắt há mồm nhìn Trì Trùng, cô bỗng nhớ tới lần gặp mặt đầu tiên của hai người, cô trêu chọc Trì Trùng.

Chẳng lẽ cô là một thầy bói nghiệp dư sao? Chỉ một lời nói bông đùa lúc đó mà giờ thành sự thật?

Trì Trùng nhìn biểu cảm của Chúc An Sinh liền cười ha ha, sau đó liền nói tiếp: " Sau đó các bà ấy liền cho tôi rất nhiều tiền, đi điều tra xem chồng các bà ấy có đi ngoại tình hay không. Cũng có một ít người nhà các tiểu thư quyền quý tìm tới tôi nhờ điều tra xem con rể bọn họ gia thế có trong sạch không. Nhưng mà quan trọng nhất, mới mấy hôm trước tôi vừa bán bản quyền một quyển sách để chuyển thể thành phim điện ảnh, bán với giá ba trăm vạn, bởi vì tôi sẽ được một ít phòng vé chia lợi nhuận cho nên là bán bản quyền thấp đi một chút. "

Trì Trùng nói rất nhanh, đợi tới khi Chúc An Sinh phản ứng lại mới biết được, hóa ra cô lại bị Trì Trùng trêu đùa rồi.

Kiểu Trì Na / George Na /: Mình để âm Hán Việt tên này vì mình thấy tên Hán có vẻ hay hơn =)))

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thư cầu cứu gửi từ địa ngục

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 19: Thư cầu cứu gửi từ địa ngục

" Nhàm chán. "

Chúc An Sinh trừng mắt nhìn Trì Trùng một cái, thế mà Trì Trùng còn không biết xấu hổ ho hai tiếng.

" Hai người đang nói gì đấy? " Kiều Trì Na không hiểu tiếng Trung, nhưng mà cô lại thấy cảm xúc của Chúc An Sinh thay đổi nên không nhịn được tò mò.

" Anh ta nói một câu đùa vô cùng nhàm chán, anh ta lúc nào cũng như vậy sao? " Chúc An Sinh chỉ vào Trì Trùng mà giải thích với Kiều Trì Na.

" Trì Trùng trêu cô sao? " Kiều Trì Na lộ ra biểu cảm kỳ quái: " Tôi nhớ anh ấy chưa nói đùa bao giờ, dù sao thì tôi chưa thấy anh ấy nói đùa bao giờ, không phải anh ấy luôn cảm thấy nói đùa là lãng phí thời gian sao? "

Kiều Trì Na nói xong lại tới lượt Chúc An Sinh cả người dãn ra. Trong ấn tượng của cô thì Trì Trùng là một người rất phóng khoáng. Như thế nào mà từ miệng Kiều Trì Na nói ra thì hình tượng của anh lại trở thành một người vô cùng nghiêm túc, ít nói ít cười vậy?

Trong lòng Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều có nghi hoặc, vì thế tầm mắt hai người liền chuyển sang Trì Trùng đang lái xe. Trì Trùng không được tự nhiên chớp chớp mắt hai cái, chính anh cũng không biết nên trả lời hai người như thế nào nữa. Bởi vì sau khi anh nghe Kiều Trì Na nói anh mới phát hiện ra hành động kỳ quái của mình.

Thật sự là như thế à? Trì Trùng hỏi tương lại một chút, cuối cùng cũng thừa nhận điểm khác của mình, anh thế mà không phát hiện ra điều này, nhưng đây là vì sao chứ? Chính anh tại sao lại nghĩ ra cái trò đùa nhàm chán đó?

Trì Trùng cảm thấy có chút ảo não, anh không thích loại cảm giác không tự kiểm chế này.

" Kiều Trì Na, bài phân tích chất độc của cô đâu? Đã làm tốt chưa? "

Trì Trùng lúc này liền chuyển câu chuyện sang công việc, tránh đi cái đề tài xấu hổ đó.

" Có tôi ra trận, chuyện này chẳng lẽ lại không giải quyết được? Thí nghiệm đã kết thúc rồi, chắc hiện tại Michael đang đóng dấu báo cáo kết quả rồi. "

Trì Trùng lộ ra nụ cười. Chúc An Sinh nhìn anh, bỗng dưng cô nhớ tới những phân tích của Trì Trùng về vụ án ở cổ trấn Hà Giác, khi đó bọn họ đang ngồi ở trên xe, Chúc An Sinh nhớ rõ khi đó anh đã để ấn tượng mạnh mẽ cho cô như thế nào. Mà hiện tại cô phát hiện ra, mỗi lần anh bước chân vào công việc, từng cử chỉ của anh thực sự rất mê người.

" Làm không tồi. " Trì Trùng lúc này phá lệ khen Kiều Trì Na một câu.

Chúc An Sinh nghe thế liền tò mò, chủ động hỏi: " Phân tích chất độc? Là vụ án liên quan tới chất độc sao? "

"Đúng rồi, tôi quên mất là An Sinh mới tới New York. Cô không biết đâu, gần đây trong thành phố New York xuất hiện một tên sát nhân chuyên hạ độc vào đồ uống trong siêu thị, mới đây đã có hai người trúng độc rồi, vì không thể cứu được nên đã tử vong. Cảnh sát New York vì muốn nhanh chóng phá án nên mới hợp tác với chúng ta, công việc của tôi là giúp Tri Trùng phân tích xem hung thủ đã sử dụng loại độc gì."

"Hung thủ đã hạ độc như thế nào?"

"Dùng ống tiêm, tiêm thông qua miệng bình, bất quá báo chí đưa tin cảnh báo rằng lần sau nếu như mọi người mua đồ uống thì nên kiểm tra xem trên đó có dấu vết bị kim đâm vào không. Cho nên trước mắt chỉ có hai nạn nhân không may nấn uống phải thôi, hiện tại vẫn chưa xuất hiện người bị hại tiếp theo."

Chúc An Sinh nghe vậy gật gù đầu, Kiều Tri Na giải thích rất rõ ràng.

"Hiện tại chúng ta đi xử lý vụ án này sao?" Chúc An Sinh quay qua hỏi Tri Trùng, cô nghĩ là vụ án này cô sẽ đi theo trợ giúp anh, không ngờ câu trả lời của anh lại nằm ngoài ý muốn.

"Không, hiện tại vụ án này chỉ cần đợi bản báo cáo của Kiều Tri Na nữa là xong. Cũng rất đơn giản, chúng ta khoanh vùng nghi phạm ở quảng trường, giờ chỉ cần điều tra xem người nào có khả năng tiếp xúc với chất độc cao nhất, cuối cùng mang đi đối chiếu với bản báo cáo của Kiều Tri Na là có thể bắt được hung thủ. Cô hiện tại sẽ tới viện nghiên cứu làm quen với môi trường làm việc trước, vừa lúc Kiều Tri Na đã hoàn thành xong công việc của mình, cô ấy sẽ hướng dẫn cô."

Kiều Tri Na nghe sắp xếp của Tri Trùng cũng không có ý kiến gì, cô vì phân tích thành phần thuốc độc YAO nên hai ngày nay đều tăng ca liên tục, hiện giờ có thể làm một công việc đơn giản như vậy, cô chính là cầu còn không được.

Chúc An Sinh cảm thấy có hơi mất mát, cô thật sự muốn tiếp xúc với vụ án hung thủ dùng thuốc độc kia. Loại tội phạm như này thông thường là do hình thành nhân cách phản xã hội, loại tội phạm như này rất hiếm gặp. Nếu có thể tham gia thì đây chính là một kinh nghiệm thực tế quý báu, nhưng mà đúng là cô cần làm quen với môi trường làm việc ở đây. Thế nên cuối cùng Chúc An Sinh không nói gì, tất cả đều nghe theo sự an bài của Tri Trùng.

Nửa tiếng sau, xe của cô đã rời xa khu trung tâm thành phố New York phồn hoa, tới một nơi khác. Tòa nhà này không cao, chỉ có bảy tầng thôi. Kiều Tri Na lúc đó còn giải thích với cô là trên tầng hai khu A và tầng hầm thứ hai phía dưới là chỗ Tri Trùng làm việc.

Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu: "Sao hai nơi lại cách xa nhau như thế?"

Kiều Tri Na nở một nụ cười thần bí: "Không phải ai cũng có thể làm việc cùng với một thi thể cứng đơ, tầng hầm thứ hai là nơi ướp lạnh thi thể và phòng giải phẫu."

Chúc An Sinh lập tức hiểu ra, gật gù đầu. Tri Trùng muốn đi lấy bản báo cáo phân tích nên đã đi trước hai người, Kiều Tri Na liền dẫn Chúc An Sinh xuống tầng hầm thứ hai tham quan trước.

Nhưng mà mới có năm phút đồng hồ, Kiều Tri Na và Chúc An Sinh đã rời khỏi tầng hầm thứ hai. Bởi vì lúc cô tới đang có pháp y Geoffrey và trợ lý Brian giải phẫu thi thể được vớt lên từ sông, đây là do cục cảnh sát New York nhờ trợ giúp.

Kiều Tri Na đã sớm bị mùi tanh tươi làm cho ngạt thở, chạy trốn chết ra khỏi đó. Chúc An Sinh lúc đó vì muốn giữ ấn tượng tốt lần đầu gặp mặt cho nên cố nhịn lại để chào hỏi Geoffrey và Brian.

Vội vàng rời khỏi tầng hầm thứ hai, cả Chúc An Sinh và Kiều Tri Na cảm giác như là mình vừa được hồi sinh.

"Cho nên cô hiện tại đã biết vì sao phòng giải phẫu được đặt ở tầng hầm thứ hai chưa?" Kiều Tri Na lúc này vẫn chưa trở về trạng thái bình thường được, cô sợ là tới bữa cơm tối hôm nay cũng khó nuốt.

Chúc An Sinh gật gù đầu, năng lực tự hiểu của mình quả nhiên không tồi. Nhưng dưới đó có đủ các loại dụng cụ, cộng thêm cái thi thể to lớn đó đang bắt đầu bị thối rữa, tất cả đều để lại ấn tượng sâu sắc với cô.

Trở về tầng hai, cô tiếp tục tham quan viện nghiên cứu của Tri Trùng. Nhìn những dụng cụ phong phú được bày ra, rồi còn những căn phòng thí nghiệm đủ chủng loại được đặt liên tiếp nhau, rốt cuộc cô cũng hiểu từ "nghèo" mà Tri Trùng nói là gì rồi, đây tuyệt đối không phải chém gió. Nơi này căn bản có thể coi là một thiên đường về công tác hình sự chuyên nghiệp.

"Thật là khoa trương!"

Từ đáy lòng Chúc An Sinh cảm thán một câu. Khó trách, hiệu suất phá án của viện nghiên cứu lại cao như vậy. Bao nhiêu dụng cụ để phục vụ như vậy, tất cả đều phải đổ tiền vào đó.

Một đường cứ thế, đi rồi lại dừng, Chúc An Sinh và Kiều Tri Na mất hơn 40 phút đi khắp viện nghiên cứu tham quan. Đương nhiên đa phần đều là cô choáng váng trước các loại dụng cụ ở đây. Cuối cùng hai người đi tới một nơi có thể gọi là "khu vực không biết nên gọi thế nào"

"Nơi này chỉ có Tri Trùng mới có văn phòng thôi sao?" Chúc An Sinh nhìn cửa văn phòng đang đóng chặt, hỏi.

"Đúng vậy, hầu hết thời gian mọi người đều ở trong phòng thí nghiệm của mình, khi nào kết thúc công việc thì chúng tôi mới tới phòng nghỉ ngơi, uống cà phê hay đọc sách."

" Nhưng chúng ta có thể đi vào trong này sao? " Chúc An Sinh vẫn hơi chần chừ.

" Yên tâm đi, những đồ vật quan trọng anh ấy sẽ không đặt ở trong văn phòng mình đâu, không tin thì cô tìm hỏi người trợ lý trước là biết. "

Kiều Trì Na ngoài miệng tuy rằng bảo cô đi hỏi người trợ lý trước nhưng tay thì đã duỗi ra mở cửa văn phòng, Chúc An Sinh còn chưa kịp phản ứng gì thì cửa văn phòng Trì Trùng đã bị mở ra.

" Đây, đây là văn phòng của Trì Trùng? "

Chúc An Sinh bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

" Khụ khụ, có thể là do thời gian trước người trợ lý Hán Nạp chuyển tới phòng thí nghiệm, Trì Trùng không có trợ lý thể nên là văn phòng vẫn chưa được dọn dẹp. "

Kiều Trì Na cảm thấy hơi xấu hổ, ban đầu cô cũng chờ mong văn phòng anh có bí mật gì đó nhưng chẳng có gì, cô chỉ thấy trước mặt mình là từng chồng giấy xếp lên nhau cao như núi, bên cạnh còn có rất nhiều hồ sơ vụ án. "

" Tất cả những thứ này đều do trợ lý làm sao? "

Chúc An Sinh hỏi, cả người cô ngây ra, lúc này Kiều Trì Na chỉ có thể an ủi cô bằng ánh mắt.

" Trì Trùng quá bận, những chuyện nhỏ này anh ấy không thể làm được, hơn nữa vì để tiết kiệm thời gian anh ấy còn lập một hộp thư điện tử. Trừ bỏ cái hộp thư đó ra Trì Trùng đích thân xử lý thì trước đây trợ lý Hán Nạp đều làm hết, sau khi xử lý cậu ấy sẽ chọn lọc những tin tức quan trọng báo cáo lên cho Trì Trùng. "

Chúc An Sinh rốt cuộc cũng hiểu vì sao Trì Trùng lại đưa cô tới viện nghiên cứu trước, hừ, ai bảo giờ Trì Trùng là người phát lương cho cô chứ?

Kiều Trì Na cuối cùng còn an ủi cô vài câu, sau khi đưa Chúc An Sinh đi tham quan viện nghiên cứu xong cô ấy cũng chạy về phòng thí nghiệm của mình. Cuối cùng thì trong văn phòng này chỉ còn mình Chúc An Sinh ở lại.

Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi, cuối cùng cô vẫn đi vào văn phòng Trì Trùng, bắt đầu thu dọn.

Rất nhanh, hai tiếng đã trôi qua. Trong vòng hai tiếng này Chúc An Sinh dùng toàn bộ thời gian thu xếp lại đồng giấy tờ kia. Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cô cũng chẳng nghỉ ngơi được bao lâu, một lần nữa cô phải tập trung vào mấy thùng giấy được đặt ở giữa văn phòng Trì Trùng.

Những thùng giấy này chắc có không ít hàng chuyển phát nhanh, cô đem từng thùng đó xếp lại gọn gàng, để cho chúng đỡ chiếm diện tích căn phòng, mãi cho tới khi cô thấy một gói hàng được bọc lại thành hình tam giác.

Bất quá thứ hấp dẫn Chúc An Sinh không phải là cách gói hàng kỳ quái mà là tờ giấy được dán bên ngoài.

Từ thông tin trên tờ giấy, có thể thấy nó mới được gửi tới đây cách đây hai ngày, thế nhưng trên đó lại không ghi cụ thể địa chỉ của người gửi đi, nhưng điều cô cảm thấy kỳ quái nhất là phong bao được dán bên ngoài cùng với tờ giấy thông tin.

Tại sao lại có một phong thư ở đây? Đây là phong thư gửi cho Trì Trùng sao? Tại sao không trực tiếp gửi tới đây mà lại dán bên ngoài một kiện hàng chuyển phát nhanh?

Chúc An Sinh không hiểu.

Rốt cuộc, vì lòng hiếu kỳ mà cô bóc phong thư được dán ở bên ngoài ra, đồng thời cô mở luôn gói hàng đấy. Tuy cách gói hàng có hơi kỳ quái nhưng đồ ở bên trong lại là một đồ vật rất bình thường, một vật cầm tay màu vàng, dựa theo phần tay cầm đó có thể thấy nó là tay cầm của ô.

Ai lại gửi cho Trì Trùng một cái tay cầm màu vàng của ô? Chúc An Sinh thật sự không thể hiểu nổi.

Cuối cùng, Chúc An Sinh mở lá thư được dán bên ngoài ra.

Chúc An Sinh không phát giác được rằng, cô càng đọc bức thư đó thì mắt cô càng mở lớn hơn.

< Chào ngài, Trì Trùng tiên sinh.

Đây là một bức thư xin được giúp đỡ.

Hy vọng nó không mạo phạm tới ngài.

Tôi gửi bức thư này đi cùng với một chiếc ô, đó chỉ là một trò bịp bợm của tôi thôi.

Nếu ngài có thể giải được trò bịp bợm này của tôi, thì tôi sẽ đề ngài trợ giúp tôi.

Đương nhiên, sau đó tôi sẽ gửi cho ngài một phần thù lao hậu hĩnh.

Chỉ cần ngài có thể vượt qua được thử thách này của tôi, ngài có thể hiểu rõ tất cả.

Tôi ở chỗ này chân thành cầu xin ngài, mong ngài giúp đỡ tôi, tôi sắp rơi vào vực sâu của địa ngục rồi. >

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Câu đố trên lá thư cầu xin giúp đỡ

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 20: Câu đố trên lá thư cầu xin giúp đỡ.

Đọc xong lá thư, Chúc An Sinh đứng ngốc ra đó mấy giây, sau đó cô lại đọc lá thư thêm một lần nữa.

Lá thư này thật sự gửi tới cho Trì Trùng, hơn nữa còn là một lá thư xin giúp đỡ, nhưng mà chủ nhân của lá thư rốt cuộc muốn cầu xin Trì Trùng giúp đỡ cái gì đây? Mà thử thách như lời người đó nói là cái gì?

Chúc An Sinh nhủ mảy lại, cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở chiếc ô màu vàng kia.

Chiếc ô vàng này được gửi tới cùng với lá thư, hơn nữa cũng được nhắc tới trong nội dung thư. Thế nhưng nếu người này thật sự cần sự giúp đỡ Trì Trùng, thì sao lại gửi cho anh một cái ô chứ?

Chiếc ô màu vàng này có vấn đề!

Đây là điều đầu tiên Chúc An Sinh nghĩ tới, cô cẩn thận cầm ô màu vàng lên quan sát. Sau khi xem xong cô dứt khoát mở luôn ô ra xem, chính là cho dù cô có quan sát kỹ thêm tí nữa cô cũng không thể phát hiện ra điều gì bất thường ở cái ô màu vàng. Điều kỳ lạ duy nhất hiện giờ là màu sắc của chiếc ô này, đó là một vàng đẹp tới chói lóa.

Chúc An Sinh cầm lại lá thư mà xem, cô nhìn chăm chăm vào mấy chữ "trò bịp bợm", nó khiến cô rơi vào trầm tư.

Có một lá thư kỳ lạ, lại thêm một chiếc ô màu vàng, người gửi lá thư này tới cuối cùng là muốn cái gì đây?

Chúc An Sinh lập tức chìm trong suy nghĩ, cô nghĩ chuyện này nên báo lại cho Trì Trùng biết, khi Trì Trùng biết được cũng im lặng, sau đó anh nói vừa lúc anh cần quay lại viện nghiên cứu để lấy tư liệu, đợi anh quay lại.

Chúc An Sinh đem lá thư cùng với cái ô màu vàng để sang một bên, cả mấy hộp chuyển phát nhanh kia nữa, sau đó cô tiếp tục thu dọn văn phòng của anh. Chỉ là giờ cô chẳng còn nhiệt tình lắm nữa, tâm tư cô giờ đây đều đặt cả trên lá thư cầu xin giúp đỡ và chiếc ô màu vàng.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, đúng lúc Chúc An Sinh thu dọn xong xuôi thì Trì Trùng trở lại viện nghiên cứu.

Trì Trùng đẩy cửa bước vào văn phòng, phản ứng đầu tiên khi vào phòng của anh là kinh ngạc, sau đó anh mới quay sang mỉm cười với Chúc An Sinh.

"Làm phiền cô rồi, dạo gần đây tâm tư của tôi đều đặt cả lên vụ án, không có thời gian quan tâm tới mấy thứ này. "

"Nhận tiền của anh, đây đương nhiên là việc tôi nên làm. "

Chúc An Sinh bình thản nói, dường như một chút cũng không để bụng chuyện nhỏ nhoi này, nhưng thực ra đáy lòng cô cũng hơi vui.

"Đây là lá thư đó sao? "

Trì Trùng chú ý tới tờ giấy để trên bàn làm việc của anh, để cùng với nó là một chiếc ô màu vàng.

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô nhường đường cho anh. Trì Trùng đi tới bên bàn làm việc, liếc qua cái ô một cái, sau đó cầm lá thư lên, bắt đầu đọc.

Không mất quá nhiều thời gian, anh đã đọc xong.

"Thế nào? " Chúc An Sinh thấy anh đã đọc xong, liền hỏi.

"Không có gì, lá thư này được gửi cùng với cái ô sao? "

Tri Trùng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại lại hỏi vấn đề khác.

"Đúng vậy, anh có ấn tượng gì không? Nếu người này gửi tin cho anh, lại còn yêu cầu anh giúp đỡ, vậy người này chắc chắn biết anh, anh có biết người gửi bức thư này là ai không?"

Tri Trùng cầm lá thư, cũng không trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, anh trầm tư một lúc lâu, sau đó anh quay sang nhìn cô nở nụ cười.

"Tôi nổi tiếng như vậy, người biết tôi tôi nhiều không đếm xuể, chỉ có một lá thư được đưa tới thế này thì làm sao tôi biết được là ai gửi? Nói không chừng đây chỉ là một trò đùa thôi."

"Một trò đùa?"

Chúc An Sinh lặp lại ý của anh, cô không phủ nhận khả năng mà anh nói, kỳ thật lá thư này rất kỳ lạ, chỉ là cô có một loại trực giác, cô tin rằng có người thực sự đang cần sự giúp đỡ của anh.

"Vậy còn cái ô thì sao? Bên trong thư người đó có nhắc tới trò bịp bợm, là thư thách đối với anh, rồi người đó còn gửi tới một cái ô màu vàng, anh có biết ý nghĩa của cái ô này không?"

Nghe thấy lời Chúc An Sinh nói, anh mới cầm cái ô vàng đó lên xem, anh hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, sau đó lại có cảm giác muốn nói lại thôi.

Tâm trạng cô bất giác khẩn trương, cô cảm nhận được sự biến hóa cảm xúc của Tri Trùng.

"Cái ô này..."

"Thật đẹp."

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn khi lúc này cô không uống nước. Cô còn tưởng anh phát hiện ra manh mối gì mới, hóa ra anh lại nói một câu chả đâu vào đâu.

Đột nhiên cô cảm thấy thất vọng quá, tự mình cầm lấy lá thư kia, cô bắt đầu nghiên cứu.

"Nếu đây thật sự là một trò đùa thì sao?" Tri Trùng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Chúc An Sinh, mỉm cười.

"Vậy nếu như thật sự có người cần giúp đỡ thì sao?" Chúc An Sinh cũng lấy bộ dáng nghiêm túc quay sang hỏi em.

"Nhờ đâu đó là fan của tôi thì sao, thích tôi quá, cho nên tặng cho tôi cái ô này?"

Chúc An Sinh thực sự không còn gì để nói, cô không quen một Tri Trùng tự nhiên như này đâu.

"Tôi hiện giờ chưa xử lý xong vụ án kia, nếu như cô kiên trì muốn biết như này, không bằng cô thử đi xem trò của hắn là gì đi, cô tìm ra được trò đùa của hắn đi, không phải hắn bảo sẽ trả thù lao thật hậu hĩnh sao? Nếu cô tìm ra được trò đùa đấy, số thù lao kia tôi sẽ chia cho cô một nửa."

"Được thôi."

Chúc An Sinh hoàn toàn không do dự tí nào, lập tức đồng ý, hơn nữa cô cũng không rõ, sao tâm trạng Tri Trùng không thể nhìn ra được.

Tri Trùng bị bộ dáng của Chúc An Sinh chọc cười, anh nhìn sự nghiêm túc của cô, nhớ tới trước đây mình cũng từng như thế thì phải.

"Vậy cô cố lên."

Tri Trùng dứt lời liền quay người tìm tài liệu, sau đó rời đi ngay. Giờ trong văn phòng chỉ còn một lá thư, một cái ô màu vàng, và con người có hàng trăm mối tơ vò – Chúc An Sinh.

Ba mươi phút sau, Chúc An Sinh đã xem bức thư đó trên dưới mười lần rồi, cô lần nữa cầm lấy cái ô màu vàng.

Trong khoảng thời gian này cô luôn nghiên cứu cái ô màu vàng đó, cô biết cái ô này chắc chắn mang ý nghĩa nào đó, nếu như cô biết được ý nghĩa của nó thì sẽ biết được đáp án của trò đùa kia.

Nhưng thực sự là cho dù cô có nghiên cứu kỹ thế nào đi chăng nữa, từ phần cầm ô cho tới chỗ tán ô, tất cả đều chẳng có gì bất thường cả.

Hay, có khi lá thư đó thật sự là một trò đùa dai?

Lúc này Chúc An Sinh lại có chút dao động, nhưng cô lại nhớ tới ước định giữa cô và Tri Trùng, cô lại thôi, tiếp tục lấy đó làm động lực.

Chúc An Sinh bắt đầu lên mạng tra tư liệu về ô màu vàng, cô xem từng cái một, hy vọng có thể tìm được thông tin hữu ích nào đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã tới bảy rưỡi tối, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối rồi, Chúc An Sinh không thể không đứng dậy bật đèn phòng lên. Nhưng mà trước khi cô kịp trở về ngồi trước màn hình máy tính thì Kiều Tri Na bước vào.

" Cô vẫn còn ở đây sao? "

Chúc An Sinh thấy Kiều Trì Na cầm theo một cái túi đi tới.

" Tôi còn phải ở lại tra một chút tư liệu. "

" Cái lá thư cầu xin giúp đỡ đó, cô không có manh mối gì sao? "

Kiều Trì Na tự nhiên hỏi một câu, nháy mắt Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc.

" Sao cô lại biết về lá thư cầu xin giúp đỡ đó? "

Chúc An Sinh hỏi, cô nhớ cô chỉ mới nói chuyện lá thư này với Trì Trùng thôi mà, rồi cô lại chú ý tới cái túi mà Kiều Trì Na xách theo.

Kiều Trì Na hồi hận cắn chặt răng, cô cảm thấy mình đúng là ngu ngốc mà, sáng nay rõ ràng Trì Trùng bảo cô giấu chuyện mình biết đi, thế mà cô vừa mở miệng ra đã lộ hết. Bất quá, điều khiến cô kinh ngạc là Chúc An Sinh quá nhạy bén, đột nhiên cô hiểu ra vì sao Trì Trùng phải lặn lội xa xôi như vậy tìm trợ lý.

" Đây là cái gì? " Chúc An Sinh chỉ chỉ vào cái túi Kiều Trì Na xách tới.

" Cô chắc hẳn vẫn chưa ăn cơm đâu, đây là tôi mang cơm tới cho cô đấy. "

Kiều Trì Na lấy đồ từ trong túi ra, Chúc An Sinh lúc này mới thấy rõ, đây là một phần cơm với thịt băm.

Thấy đồ ăn cô mới bắt đầu thấy đói, nhưng sau đó cô lại không biết nói gì, lẩn nữa rơi vào trầm tư.

Kiều Trì Na sao lại biết được cô vẫn còn ở trong văn phòng, lại còn vẫn chưa ăn cơm nữa? Càng quan trọng hơn là, sao Kiều Trì Na lại biết được về lá thư cầu xin giúp đỡ kia?

" Là Trì Trùng bảo cô đưa cơm tới đây sao? "

Chúc An Sinh sau mấy lần suy đoán liền biết được chân tướng sự việc, Kiều Trì Na chỉ có thể đứng bên cạnh cười xấu hổ.

" An Sinh, cô đừng nói với Trì Trùng là tôi lỡ miệng nhé, nhưng cô thật sự là chưa ăn cơm sao? "

Chúc An Sinh không nói gì, xem như thừa nhận là mình chưa ăn cơm. Cô đem phần cơm thịt băm kia mở ra, lập tức hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

" Cảm ơn cô, Kiều Trì Na, tôi vào nhà vệ sinh rửa tay một chút đã. "

Nói cảm ơn với Kiều Trì Na xong, cô xoay người đi vào nhà vệ sinh rửa tay, thế nhưng Kiều Trì Na không chú ý tới, trước khi vào nhà vệ sinh Chúc An Sinh còn cầm theo cả điện thoại di động.

Điện thoại của cô lúc còn ở trong nước đã cài thêm chế độ đường gọi quốc tế. Vừa vào nhà vệ sinh, cô liền gọi thoại cho Trì Trùng.

" Alo, có việc gì sao? "

" Tôi chỉ muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã bảo Kiều Trì Na đưa cơm tới. "

Trì Trùng hơi nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng, nụ cười của anh lúc này so với lúc bắt được hung thủ vụ án đầu độc kia càng rực rỡ hơn.

" Chút việc nhỏ thôi mà, tôi đưa cô từ thành phố Hộ Thủy tới đây, đương nhiên sẽ chăm sóc cô thật tốt. "

" Cảm ơn. "

Chúc An Sinh cũng cười, cô trao đổi với Trì Trùng bằng tiếng Trung, giờ cô không còn cảm giác cô đơn khi một mình nơi đất khách quê người nữa.

" Thế nào, cô đã tìm được cái gì về trò đùa kia chưa? "

Trì Trùng có ý hỏi một câu, thực ra anh đã sớm biết đáp án, giờ mà cô vẫn còn ở lại văn phòng thì kết quả đã quá rõ ràng rồi.

" Vẫn chưa được. " Bỗng Chúc An Sinh cảm thấy mát mát, lắc lắc đầu.

" Có lẽ cô nên xem thật kỹ lá thư kia. "

Đột nhiên Trì Trùng nói một câu như vậy, cô chợt nhớ tới phản ứng của Trì Trùng chiều nay khi nhìn thấy lá thư.

Chúc An Sinh còn nhớ rõ, lúc mà Trì Trùng đi vào văn phòng, anh chỉ nghiêm túc xem xét mỗi lá thư, chẳng mấy may quan tâm gì tới cái ô màu vàng kia, mãi cho tới khi cô nhắc anh chú ý tới cái ô, anh mới cầm cái ô lên xem qua một lượt.

Trong thư có vấn đề!

" Tôi cúp máy trước đây. "

Chúc An Sinh nói xong câu này liền vội vàng cúp điện thoại, Trì Trùng ở đầu dây điện thoại bên kia chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Anh quyết định đứng dậy rời khỏi cục cảnh sát New York, vụ án đầu độc đó mới bắt được hung thủ, anh cảm thấy, có lẽ mình nên tham gia một vụ án mới rồi.

Chúc An Sinh một đường chạy như bay trở về văn phòng. Kiều Trì Na bị đánh về vội vã này của cô dọa cho hoảng sợ, rồi sau đó, Kiều Trì Na lại thấy cô cầm lá thư kia lên xem một lần nữa.

Chúc An Sinh dùng tất cả góc độ để xem lá thư kia, mãi cho tới khi cô đặt thẳng bức thư ngang với tầm mắt mình.

Rất cuộc! Cuối cùng Chúc An Sinh cũng biết tại sao ở lá thư lại có một tấm màng nhỏ, tấm màng này mắt thường khó có thể phát hiện được, nhưng mà lúc này, cô nhờ vào ánh đèn chiếu vào có thể thấy được tấm màng đó.

Về mặt Chúc An Sinh hiện ra sự vui sướng, quả nhiên lá thư có vấn đề!

Nhưng mà cái ô màu vàng thì có ý nghĩa gì đây?

Chúc An Sinh một lần nữa rơi vào nghi hoặc, nhưng mà rất nhanh, cô lại nghĩ ra một ý tưởng táo bạo!

" Kiều Trì Na, cô có thể giúp tôi chuẩn bị một chậu nước không? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tranh sơn dầu 92 nghìn bảng Anh, công bố đáp án

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 21: Tranh sơn dầu 92 nghìn bảng Anh, công bố đáp án.

" Kiều Trì Na, cô có thể giúp tôi chuẩn bị một chậu nước không? "

Chúc An Sinh chậm rãi quay sang Kiều Trì Na, nhờ cô ấy. Kiều Trì Na nghi hoặc nhìn cô một cái, sau cùng vẫn đi chuẩn bị giúp cô một chậu nước.

Chúc An Sinh buông lá thư xuống, rồi cầm lấy bình mực để trên bàn Trì Trùng.

Vài phút sau, Kiều Trì Na mang chậu nước trở về. Chúc An Sinh nói tiếng cảm ơn, rồi nhận lấy chậu nước. Cô đổ đi hai phần ba nước trong chậu, giờ trong chậu chỉ có một chút nước trong ở đáy.

Buông chậu nước xuống, cô lại lấy bình mực ra, cô lập tức đổ một chút mực vào chậu nước, nước rất nhanh bị hòa thành màu xanh đen.

Kiều Trì Na vẫn luôn ở bên cạnh tò mò nhìn theo Chúc An Sinh, Kiều Trì Na vẫn không hiểu tới tột cùng cô đang muốn làm gì.

Kiều Trì Na nhìn tới khi cô đổ một chút mực vào nước, rồi khuấy lên. Lúc này mực và nước hoàn toàn trộn lại với nhau, Chúc An Sinh lấy bức thư ra, rồi không chút do dự cô thả luôn bức thư vào trong chậu nước, rất nhanh chóng bức thư đã bị ngấm hỗn hợp xanh đen kia.

" An Sinh. "

Kiều Trì Na kinh ngạc hô lên một tiếng, muốn tiến lên ngay cô lại nhưng chậm hơn cô nửa nhịp, mà Chúc An Sinh lại chỉ nhìn cô, bình tĩnh nở nụ cười, một chút cũng không lo lắng.

Lá thư ước chừng ngấm trong nước khoảng mười giây, Chúc An Sinh liền vớt nó lên.

" An Sinh, sao cô lại làm như thế chứ? "

Kiều Trì Na tiến gần vài bước, vẫn thấy khó hiểu.

" Cô xem. "

Chúc An Sinh để tờ giấy trở lại lên mặt bàn, Kiều Trì Na lúc này cũng tò mò nhìn theo, giờ cô mới hiểu được hành động mà Chúc An Sinh làm.

Giấy viết màu trắng kia giờ phần lớn bị nhuộm thành màu xanh đen, nhưng lại có một phần giấy không hề bị tẩm ướt, vẫn còn trắng tinh như cũ. Một phần trắng tinh dù cho những chỗ giấy khác bị nhuộm màu xanh đen, tạo nên sự đối lập với nhau.

Đồng thời Kiều Trì Na còn phát hiện, chỗ giấy không ướt kia xuất hiện một dòng chữ! Cô đọc những chữ đó lên, ghép lại với nhau tạo thành một câu hoàn chỉnh:

< Mang theo cái ô vàng này, tới khách sạn Thanh Phong trên phố người Hoa. >

" Ôi trời! " Kiều Trì Na kinh ngạc há to miệng, Chúc An Sinh nhìn thấy câu chữ kia liền vô cùng hài lòng mà cười.

" An Sinh, sao cô lại biết những điều này? "

Kiều Trì Na vẫn đang chìm trong sự khiếp sợ, cô nóng lòng muốn biết đáp án.

" Bởi vì Trì Trùng đã nhắc nhở tôi, đáp án được ẩn trong lá thư kia. Cho nên vừa rồi tôi quan sát lá thư đó thêm lần nữa, cuối cùng tôi phát hiện trên lá thư có một lớp sơn trong suốt, hơn nữa nước sơn chỉ xuất hiện khi đèn huỳnh quang chiếu vào lúc này, giờ thì tôi hoàn toàn xác nhận rồi. "

" Nhưng mà sao cô lại biết nước sơn trong suốt này không thấm nước? "

" Lúc Trì Trùng nói cho cô biết, anh ấy không nói là bức thư này được gửi tới đây kèm theo một chiếc ô sao? Chính trước ô này đã nhắc nhở tôi. "

Chúc An Sinh lần nữa cầm lấy cái ô vàng kia.

Nhìn cái ô màu vàng kia, trong lòng Chúc An Sinh thầm khen ngợi người viết lá thư này đúng là đặt không ít tâm tư vào đây. Nhưng giờ trong lòng cô lại xuất hiện một mối nghi ngờ khác, cô phải xoay ngang xoay dọc mãi rồi còn mượn ánh đèn mới thấy được điều kỳ lạ của bức thư, mà Chúc An Sinh nhớ rõ, chiều nay Trì Trùng chỉ cầm lá thư này lên xem đúng một lần. Làm sao mà anh phát hiện ra được điều kỳ lạ ở nó hay vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô không khỏi dâng lên một loại cảm xúc thất bại. Cô tốn biết bao nhiêu tâm tư vào nó, cuối cùng vẫn để Trì Trùng nhắc nhở cô mới biết được đáp án. Nghe nói Trì Trùng đang trên đường về viện nghiên cứu, thế nên Chúc An Sinh thông dong xử lý hết hộp cơm trộn thịt băm, vừa ăn vừa đợi Trì Trùng về.

Lúc Trì Trùng về tới viện nghiên cứu cũng đã 8 giờ 10 phút tối rồi. Kiều Trì Na thực ra có thể sớm rời đi rồi nhưng cô rất tò mò chuyện này, thế nên ở lại chờ tới tận bây giờ.

Trì Trùng đi vào văn phòng liền phát hiện trên bàn làm việc của mình có một chậu nước, anh lập tức bật cười.

" Hai người đã biết được trò đùa của hấn rồi hả? "

Trì Trùng đi tới trước bàn làm việc, anh thấy lá thư bị nhuộm màu xanh đen giống với màu nước trong chậu, anh đã hiểu rõ tất cả.

Chúc An Sinh dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trì Trùng, cô chậm rãi hỏi anh cái vấn đề làm cô bối rối từ nãy tới giờ: " Trì Trùng, làm sao anh biết được trên bức thư này có vấn đề? "

" Trong thư đã viết rất rõ ràng, cô không thấy sao? "

Trong ánh mắt anh như ẩn chứa hàng vạn tia sáng, đồng thời anh cũng chỉ tay về phía bức thư cho cô xem, câu nói kia đã bị nhuộm mực thành ra nhòe hết cả, nhưng để xem thì vẫn miễn cưỡng xem được.

< Đây là một lá thư cầu xin giúp đỡ. >

Chúc An Sinh đọc dòng này liền đứng ngây ra đó vài giây, mãi lúc sau cô mới dần dần hiểu ra, Trì Trùng hướng dẫn quả nhiên không tồi, ít ra cô đã hiểu được nhiều hơn, đây quả thực là một lá thư " cầu xin giúp đỡ "

" Cô không chú ý tới vấn đề này, về mặt tình cảm thì có thể tha thứ, vì đây thực sự là một trò bịp bợm " gian trá " " Trì Trùng bắt đầu giải thích, Kiều Trì Na cũng ngồi thẳng lên, chăm chú nghe anh giải thích. " Thật ra vẫn còn một đoạn nữa, chính là đoạn ở phần " đây là một lá thư cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng nó không mạo phạm tới ngài " Khi đọc những lời này lên, cô sẽ phát hiện câu này rất ngắn, nên dùng dấu phẩy để ngăn cách thôi, nhưng trong bức thư thì nó lại dùng dấu chấm to biểu hiện cho sự kết thúc. "

Sau khi nghe Trì Trùng giải thích xong, Chúc An Sinh mới hoàn toàn hiểu rõ. Chỉ là sao anh có thể chỉ cần đọc một lần là nhận ra điểm kỳ lạ của bức thư.

Dấu chấm cuối câu, cũng được sử dụng giống như tiếng Trung vậy. Nhưng cho dù là ở tiếng Anh hay tiếng Trung thì nó vẫn được sử dụng như một dấu để kết thúc tình huống.

Nhưng hiển nhiên trong câu < Đây là một lá thư cầu xin sự giúp đỡ, hy vọng nó không mạo phạm tới ngài > khi đọc những dòng này lên thì trong câu

không nên có hai lần ngắt nghỉ. Cho nên ở phần đầu < Đây là một bức thư cầu xin sự giúp đỡ > chính là câu kết thúc. Đối với người viết thư mà nói, đây chính là phần kết thúc bức thư, cũng nói nên rằng, cái gì người viết muốn gửi tới, đã hoàn thành rồi. "

Cho nên, đây là một câu khẳng định.

Chúc An Sinh nghĩ tới đây liền không nhịn được, phì một cái, bật cười thành tiếng.

Cô chính là đang cười nhạo bản thân quá ngu dốt. Rõ ràng trên bức thư đã nêu rõ rành rành ra như thế mà cô vẫn còn xoắn xuýt trong vòng luẩn quẩn của mình, lại còn xem cái ô vàng kia nữa, để cho bản thân mình đi đường vòng vèo mấy lần.

Đây đúng là một trò bịp bợm đầy gian trá nha!

Chúc An Sinh càng thêm tò mò, tới tốt cùng thì người gửi bức thư này là một người như thế nào.

" Chúng ta tiếp theo sẽ đi tới phố người Hoa sao? " Chúc An Sinh lộ rõ vẻ hưng phấn, cô đã không chờ nổi nữa rồi.

" Tôi sẽ lái xe. "

Trì Trường nói xong, cả ba người liền rục rịch rời khỏi văn phòng. Kiều Trì Na đi cuối cùng để khóa cửa viện nghiên cứu bằng khóa điện tử, đợi tới khi cô xuống tới nơi thì Trì Trường đã khởi động ô tô xong rồi.

Rời khỏi viện nghiên cứu, Trì Trường lập tức lái xe tới phố người Hoa, Kiều Trì Na thì gọi điện thoại cho một đồng nghiệp ở viện nghiên cứu sống ở phố người Hoa, hỏi ra địa chỉ của khách sạn Thanh Phong. Trì Trường liền đánh tay lái đi theo hướng được chỉ.

Chúc An Sinh ôm cái ô màu vàng đỏ trong lòng mình, mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ xe ngắm phong cảnh, lòng tự hỏi bản thân mình.

Người gửi lá thư kia, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với hắn, sao hắn phải viết thư xin Trì Trường giúp đỡ?

Còn có cái ô màu vàng mà cô đang ôm nữa, sao hắn lại gửi cái ô này theo lá thư đó chứ? Chẳng lẽ giống như những gì Chúc An Sinh đã suy đoán, người đó gửi theo cái ô chỉ vì muốn gợi ý rằng trên bức thư có một lớp sơn chống thấm nước?

Chỉ như thế thôi sao? Chúc An Sinh tỏ vẻ nghi ngờ, nếu như chỉ có mục đích như vậy, hắn việc gì phải gửi theo một vật phiền phức như cái ô này đâu? Huống hồ đây còn là một chiếc ô có màu sắc khá rực rỡ nữa chứ.

Đến cuối cùng là vì sao chứ?

Chúc An Sinh cứ suy nghĩ tới suy nghĩ lui, chỉ sợ muốn hiểu thì phải gặp được chủ nhân của bức thư thôi. Bất quá Chúc An Sinh lại lần nữa đoán sai, khi ba người họ bước vào trong khách sạn Thanh Phong, vấn đề của cô rất nhanh chóng được giải quyết.

Tới quầy lễ tân khách sạn, Chúc An Sinh đưa ra cái ô màu vàng, ông chủ người Châu Á của khách sạn dường như ngầm hiểu, lập tức lấy ra hai món đồ kỳ quái khác.

Chúc An Sinh và Trì Trường nhận lấy hai đồ vật đó. Một món đồ là được bọc bằng giấy, hình như là bức ảnh hay bức tranh gì đó, còn lại là món đồ được bọc bằng lớp giấy rất dày.

So với túi văn kiện, anh càng tò mò cái gói hàng to kia hơn, nên anh một phát xé luôn lớp giấy bọc bên ngoài ra. Mọi người đều nhìn thấy, đó là một bức tranh sơn dầu đẹp tới hoàn mỹ. Sau đó, Chúc An Sinh phát hiện, ánh mắt Trì Trường di chuyển từ bức tranh sơn dầu sang cái ô mà cô đang cầm trên tay.

Đó là bức tranh sơn dầu như thế nào? Bức tranh đó vẽ một người con gái với nét đẹp dịu dàng, cô ấy mặc một váy lụa mỏng, thật giống như nữ thần Venus hạ phàm. Chỉ là đáng tiếc, bức tranh không hề vẽ khuôn mặt của cô gái, chỉ vẽ bóng lưng của cô gái đó, cô gái đó dường như đang đứng trong màn mưa phùn, trong tay cô ấy là một cái ô màu vàng.

Ánh mắt Trì Trường thoáng nhìn qua cái ô màu vàng trong tay cô, rồi tầm mắt lại di chuyển về bức tranh sơn dầu đó. Chỉ là lúc này anh kẻ sát mặt vào bức tranh, như muốn tìm được manh mối gì đó trong bức tranh. Một lúc lâu sau, Trì Trường mới đứng thẳng người lên, sau đó anh nhẹ nhàng nói ra một câu khiến sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi:

" Nếu như tôi không lầm thì bức họa đầy tính nghệ thuật này là thuộc về Edmund. Vào năm ngoái, ở bên Châu Âu có tổ chức một buổi bán đấu giá do bên London Sotheby's tổ chức, đó là một buổi đấu giá cho các tác phẩm nghệ thuật, vừa hay lần đó tôi cũng tham gia buổi đấu giá đó. Tôi nhớ rõ, ông ấy đã mang hai bức tranh tới buổi đấu giá, bức tranh này chỉ bằng một nửa bức tranh kia thôi, nhưng cuối cùng lại bán được với giá 92 nghìn bảng Anh. "

Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều âm thầm hít sâu một hơi, biểu tình của ông chủ khách sạn cũng thay đổi, ông có hơi hoảng sợ. Lúc trước có một thanh niên trẻ tuổi vào gửi bức tranh sơn dầu này ở chỗ ông, chỉ là ông không nghĩ tới, người gửi lại gửi một bức tranh có giá trị như thế này.

Chúc An Sinh cúi đầu nhìn túi văn kiện trong tay mình, sự hoang mang từ ánh mắt toát ra càng nhiều.

Rốt cuộc đây là một vụ án như thế nào? Bọn họ giờ mới bước đầu tiếp cận vụ án, sao đã gặp phải quá nhiều nghi vấn bị che đậy bởi một lớp sương mù rồi?

Chương 22: Đội trưởng đội cổ động viên tử vong

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 22: Đội trưởng đội cổ động viên tử vong

Chỉ là một nửa của bức tranh mà giá trị đã lên tới 92 nghìn bảng Anh? Giờ phút này những người có mặt trong khách sạn Thanh Phong, trong lòng đều đang có tính toán riêng, một bức tranh nhỏ như này đã giá cao, thì bức tranh kia của Edmund chẳng phải sẽ lớn gấp đôi sao. Tranh sơn dầu ở Châu Âu, rốt cuộc là mất bao nhiêu tiền đây?

" An Sinh, cô mau đưa cái ô vàng đó qua đây, xem xem có phải nó giống hệt với cái ô trong bức tranh này không. "

Kiều Trì Na nói, Chúc An Sinh cũng yên lặng mà gật đầu. Cô và Trì Trùng đã sớm chú ý tới điểm này rồi.

" Mau xem đồ trong túi văn kiện trước đi. "

Trì Trùng lên tiếng, cắt ngang sự hiếu kỳ của Kiều Trì Na. Anh giờ bắt đầu để ý, rốt cuộc là giờ anh đang gặp một vụ án như thế nào chứ. Bởi vì anh nhớ rõ, trong thư người đó đã viết, chỉ cần anh phá giải được trò bịp bợm đó, anh sẽ hiểu rõ tất cả mọi thứ.

Chúc An Sinh cũng không làm chậm trễ, cô nhanh chóng mở túi văn kiện ra, từ trong túi văn kiện đó lấy ra được rất nhiều ảnh.

" Là ảnh chụp. " Chúc An Sinh nói xong cũng đưa một ít ảnh chụp cho Trì Trùng và Kiều Trì Na xem.

Người trong bức ảnh là một cô gái người da trắng, mái tóc cô gái đó ánh đỏ, đôi mắt trong veo màu xanh lam, ngũ quan tinh xảo, nhìn qua cô gái đó thật giống như một búp bê Barbie.

" Cô gái này nhìn giống như một học sinh cấp ba, còn giống như là, thành viên trong đội cổ động viên của trường? "

Chúc An Sinh nói xong liền giờ một tấm ảnh chụp lên. Trong hình là đội cổ động viên chụp chung một tấm tại vườn hoa của trường, cô gái đó đứng ở vị trí giữa. Cô gái đó thật giống như một ngôi sao xinh đẹp, cả người luôn toát ra hơi thở của thanh xuân, những vật và người xung quanh cô đều trở nên nhạt nhòa khi cô xuất hiện.

Trì Trùng ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái về phía tấm hình mà cô đang giờ lên, hơi gật đầu đồng ý với suy đoán của Chúc An Sinh. Nhưng cho dù là vậy thì trong lòng anh vẫn còn mỗi nghi ngờ, rốt cuộc cô nữ sinh này là ai? Người gửi thư cầu xin anh giúp đỡ muốn điều gì?

" A! Tôi nhận ra cô gái này! "

Trong khi Trì Trùng và Chúc An Sinh xem ảnh chụp xong còn rất hoang mang thì Kiều Trì Na chỉ xem qua ảnh chụp một lần, cô im lặng trong chốc lát liền nhớ ra thân phận của cô gái xinh đẹp rực rỡ trong ảnh. Vì điều này, cô vô cùng hưng phấn mà reo lên.

" Cô biết được cô gái này? " Trì Trùng kinh ngạc hỏi lại một câu.

" Cậu ngày thường thật sự không chú ý mấy tin giải trí sao? Bạn trai của cô ấy giờ trên youtube đang là một người nổi tiếng, nổi tiếng một cách rất nhanh chóng, cậu không biết trên instagram người bạn trai đó có hơn một triệu người theo dõi sao? "

" Cái gì? "

Từ trước tới nay hiếm khi Trì Trùng để lộ ra sự giật mình, anh cúi xuống nhìn người con gái đang tươi cười rạng rỡ trong ảnh, trong lòng lại xuất hiện thêm một điều nghi vấn nữa. Đây rốt cuộc là một vụ án như thế nào?

Kiều Trì Na thấy vẻ mặt Trì Trùng như vậy liền bật cười, cô đúng là chưa từng gặp qua vẻ mặt này của anh nha. Xem ra ngày thường cô thích hóng những tin tức giải trí không phải là lãng phí thời gian đâu, nghĩ tới đây, cô liền nhanh chóng lôi di động ra, mở instagram người bạn trai kia lên cho anh xem.

Trì Trùng nhận lấy điện thoại di động để xem, Chúc An Sinh vì tò mò cũng đứng dịch vào xem. Trên instagram của người này đa số đều là ảnh tự sướng, từ ảnh có thể nhận ra rằng, người bạn trai này có cả thân hình khá là cao ráo, to lớn. Cơ bắp trên người như được điêu khắc vậy, rồi thêm cả một gương mặt điển trai, rồi nụ cười tỏa nắng nữa.

" Đây chính là bạn trai của cô gái kia? " Trì Trùng xem xong ảnh chụp liền quay sang hỏi Kiều Trì Na, đồng thời anh cũng đã nhớ tên người này rồi. Lucas Levitt.

" Ừm, chính là cậu ta, cậu ta hiện tại đang là hình tượng một người yêu hoàn hảo trong mắt các cô gái. "

" Là như thế nào? "

" Xem ra cậu không biết gì thật. "

Kỳ thực cô cũng hiểu được, bình thường xung quanh Trì Trùng chỉ có công việc và vụ án, làm gì có thời gian mà đi xem mấy tin tức giải trí. Vậy nên, Kiều Trì Na gắng sức giải thích.

" Hai người này là học cùng một trường cấp ba, một người ở trong đội cổ động viên của trường, một người thì là đội trưởng đội bóng bầu dục của trường. Trì Trùng, chắc cậu cũng phải biết, kiểu nhân vật làm mưa làm gió trong trường như này, ít nhất đều sẽ có một hoặc hai người bạn trai hoặc bạn gái. "

Chúc An Sinh yên lặng nghe Kiều Trì Na nói, trong lòng đang không ngừng gào thét. Ở nước Mỹ mà cũng xảy ra những câu chuyện thanh xuân vườn trường như trong phim thế này sao, lại còn theo thể loại cũ rích nữa.?

" Lúc còn đi học tôi thường xuyên nhảy lớp, kỳ thật cũng không hiểu lắm. "

Trì Trùng nghe Kiều Trì Na nói tới mình liền lạnh nhạt buông một câu. Kiều Trì Na trừng mắt nhìn anh một cái, như kiểu cậu đúng là quái vật, Chúc An Sinh bị hai người này chọc cười, nhưng giờ phút này chỉ có thể nín cười.

" Sau đó thì đại khái là vào khoảng hai tháng trước. " Kiều Trì Na quyết định không thêm đề ý tới Trì Trùng nữa, chuyên tâm kể lại chuyện kia: " Lúc ấy ở trên youtube có người đăng một đoạn video lên, trong video có một nam sinh gầy yếu ở trong phòng ăn bị bắt nạt, lúc đó may mà có Lucas đứng ra giáo huấn mấy đứa đầu gấu kia, thế là cậu nam sinh kia tránh được một phen nhục nhã. "

" Chính là đoạn video này, nghe nói sau khi đoạn video này đăng lên được khoảng hai ngày thì đã đạt số lượng chia sẻ hơn một trăm nghìn, hơn nữa mỗi một động tác Lucas làm lúc đó đều trông rất đẹp trai, không ít người còn chỉnh sửa động tác đó thành một gif. Khoảng chừng một tuần sau thì chuyện này lan rộng khắp mạng xã hội. "

" Sau khi chuyện này bùng phát trên mạng xã hội, đã có người tìm được thông tin về Lucas, về cơ bản thì gần như toàn nước Mỹ đều đã biết cái người đẹp trai ngồi ngồi lại thiện lương trong đoạn video kia là một đội trưởng đội bóng bầu dục cấp ba. Hơn nữa, cậu ta còn hay tham gia những hoạt động mang tính chất ủng hộ nữ quyền, vì vậy càng thêm nổi tiếng. Có một đoạn thời gian cậu ta xuất hiện không ít trên các show truyền hình. Nhưng mà tôi nhớ không nhầm thì lúc đó cậu đang ở Tây Ban Nha xử lý một vụ án giết người liên hoàn, cho nên chuyện này cậu không biết thì cũng bình thường. "

Trì Trùng nhớ lại một chút, đúng thật là hai tháng trước anh có đi Tây Ban Nha một chuyến. Bằng không nếu anh vẫn đang ở Mỹ, cho dù là không thích xem các tin tức giải trí lắm thì cũng sẽ nghe qua chuyện này rồi.

" Vậy bạn gái cậu ta thì sao? "

Trì Trùng dường như đã hiểu chuyện này rồi, nhưng điều anh quan tâm nhất bây giờ vẫn là người con gái trong bức ảnh này. Cô gái này là ai, sao lại có người đưa thư cầu xin giúp đỡ, cuối cùng thì chỉ để lại ảnh chụp của cô gái này?

" Bạn gái của cậu ta tên Emma Bert. Hình như nửa tháng trước đã bị người ta sát hại. "

" Đã tử vong rồi? "

Trì Trùng khiếp sợ, dạng kết quả này đúng là anh thích ứng không kịp, ngay cả Chúc An Sinh cũng bị dọa cho một phen khiếp đảm.

Chúc An Sinh cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn. Cô lại một lần nữa cúi đầu nhìn ảnh chụp, rõ ràng trong ảnh là một cô gái xinh đẹp rạng rỡ, động lòng người như vậy, không ngờ là đã qua đời rồi.

" Sao lại như thế này? "

" Lúc trước, khi mọi người biết được thông tin về Lucas, cũng biết là cậu ta có một người bạn gái vô cùng xinh đẹp, là một thành viên trong đội cổ động viên trường. Hai người này mà đứng với nhau chẳng phải là kim đồng ngọc nữ sao, hơn nữa ở trên instagram Lucas rất hay chia sẻ ảnh chụp của cậu ta với Emma. Đẹp đôi như vậy, lớn lên lại càng xinh đẹp hơn, tự nhiên sẽ càng thêm nổi tiếng, cho nên giờ Lucas có rất nhiều fan. Bất quá, có thể là vì lớn lên quá xinh đẹp, thế nên lại rơi vào kết thúc bi kịch ngoài ý muốn. "

" Đại khái là sau khi Lucas nổi tiếng trên mạng khoảng một tháng thì lại tiếp tục có một đoạn video nữa. Hóa ra là trong một buổi hẹn hò vào tối thì Lucas và Emma bị một kẻ lang thang quấy rối. Lucas cuối cùng xử đẹp kẻ lang thang kia. "

" Sau chuyện này thì Emma trở thành người được các nữ sinh khác hâm mộ nhất. Giống như Lucas vậy, lớn lên đẹp trai lại còn biết chơi bóng bầu dục, rồi còn là một người tốt nữa. Nói cậu ta là hình tượng bạn trai hoàn hảo nhất trong mắt các nữ sinh khác thì cũng không tính là nói quá đâu. Nhưng hình như ông trời không để một người được quá nhiều thứ, mười ngày sau dường như kẻ lang thang kia tìm thời cơ, lựa lúc Emma đi một mình mà ra tay sát hại, tôi nhớ rõ cảnh sát địa phương đang toàn lực truy nã tên này. "

Nghe Kiều Trì Na kể xong, Chúc An Sinh không khỏi cảm thấy bi thương, đây đúng là một câu chuyện đầy đau khổ. Emma Bert rõ ràng là một nữ sinh

trẻ tràn đầy sức sống thanh xuân, vậy mà ngay ở độ tuổi đẹp nhất này lại bị người khác sát hại.

" Đây đúng là một câu chuyện cũ đầy rắc rối. " Tri Trùng bỗng cảm thán một câu, nhưng mà có lẽ không ai nhìn thấy, nụ cười bên khóe miệng anh dường như trở nên lạnh lẽo.

" Kiều Tri Na, làm phiền cô giúp tôi thu thập một số tư liệu được không? Bao gồm cả hai cái video mà cô nhắc tới, vụ án này, tôi chính thức nhận. "

Tri Trùng dạo dò Kiều Tri Na, thực ra đây vốn là công việc của Chúc An Sinh, nhưng hiển nhiên là so với Kiều Tri Na, Chúc An Sinh lại không hiểu chuyện này lắm

" Không thành vấn đề. "

" Còn một điều nữa, ngày mai tôi và An Sinh sẽ đi điều tra vụ án này, nhưng xét thấy trong ba người thì cô là người hiểu rõ vụ án nhất, cho nên có khả năng ngày mai cô cũng sẽ phải đi. Tối nay cô về nhà chuẩn bị một chút đi, sáng ngày mai khoảng 9 giờ 30 thì bọn tôi tới đón cô. "

" Thật sao? " Kiều Tri Na vô cùng hưng phấn, cô vô cùng muốn thử cảm giác tới hiện trường vụ án điều tra như Tri Trùng. Trước kia ngày nào cũng ngồi ngốc trong phòng thí nghiệm, ngồi nhiều sinh ra buồn chán.

" Ủ. " Tri Trùng trả lời chắc chắn: " Đi thôi, giờ tôi đưa cô về trước. "

" Cậu với Chúc An Sinh cứ đi về luôn đi, nhà hai người không cùng đường với nhà tôi, nhờ đâu khiến chậm trễ thời gian thì sao, hai người còn muốn ngày mai đi điều tra vụ án không? Tôi gọi Uber đi về là được rồi. " Kiều Tri Na từ chối ý tốt của Tri Trùng, cô càng chú ý tới vụ án ngày mai hơn, cơ hội tốt như thế này không thể để chậm trễ được.

" Như vậy không an toàn đâu. " Tri Trùng có điểm không yên tâm.

" Tối lúc đó tôi sẽ chụp biển số xe và tài xế cho cậu xem, về tới nhà cũng sẽ nhắn tin cho hai người yên tâm. Hai người cũng mau trở về đi, nhất định không được để chậm trễ việc ngày mai đâu đấy, mai nhớ tới đón tôi đấy. "

Tính cách Kiều Tri Na đáng yêu như vậy liền chọc cho hai người cười, hai người họ cũng chỉ chờ có vậy mà đứng lên đi về. Tri Trùng đi đằng trước dẫn đường, Chúc An Sinh thì đi theo phía sau cẩn thận ôm bức tranh sơn dầu giá trị hơn trăm nghìn kia.

Mãi cho tới khi cô đặt được bức tranh sơn dầu vào ghế sau xe mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên đường trở về, lúc lúc Chúc An Sinh lại quay xuống nhìn bức tranh sơn dầu kia, thấy tranh sơn dầu không bị làm sao cả, cô mới yên tâm.

" Tri Trùng, anh nói xem, bức tranh sơn dầu này là thật à? Nó có giá trị bao nhiêu tiền? "

" Tôi không nhìn lầm đâu, bức tranh này trên cơ bản có thể xác định đó là thật, hơn nữa còn do chính tay Emund vẽ. Bức tranh này được sáng tác trong thời kỳ đỉnh cao của văn hóa Châu Âu, nếu giờ đưa mức giá ra, ít nhất phải ba triệu đô la Mỹ. "

" Ba triệu. " Tuy trong lòng Chúc An Sinh đã sớm lấy tinh thần tốt, nhưng vẫn bị kinh hãi không ít.

" Chính thức bán đầu giá có khi còn cao nữa. " Tri Trùng bổ sung thêm một câu.

" Vậy anh nói xem, có phải thù lao phong phú mà người kia nói với chúng ta chính là bức tranh sơn dầu này không? " Chúc An Sinh bỗng dừng nhớ tới nội dung bức thư, rồi cả lời Tri Trùng đã nói nữa, nếu thật sự là như vậy, thì không phải cô cũng trở thành một người phụ nữ giàu có sao?

" Có thể là như vậy. "

Tri Trùng đưa ra một đáp án lấp lửng, Chúc An Sinh nhìn bộ dáng anh kiêu lời không nói lại chẳng cười, đoán rằng anh có tâm sự.

" An Sinh, hiện tại cô thử đoán xem, người đã gửi cho tôi bức thư này, nhờ tôi giúp đỡ rốt cuộc là người nào? "

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút, cô đối với đáp án câu hỏi này thực sự không hiểu lắm. Cho nên cô chỉ đưa đáp án có khả năng nhất: " Là Lucas Levitt sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, anh biết người đó nhờ giúp cái gì không? Là bắt lấy kẻ lang thang kia sao? "

" Có lẽ là vậy. "

Tri Trùng vẫn không đưa ra câu trả lời chính xác cho Chúc An Sinh, ngoại trừ tập trung vào lái xe, anh chỉ chú ý thêm cái ô màu vàng giống hệt trong bức tranh sơn dầu đang được cô cầm

Kia thật sự là một màu vàng rất tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hung thủ thật giả lẫn lộn

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 23: Hung thủ thật giả lẫn lộn

Ngày hôm sau, đúng chín giờ ba mươi phút, Trì Trùng tới đón Kiều Trì Na.

Đêm hôm qua Trì Trùng đã nhận được thông tin về vụ án do Kiều Trì Na gửi sang, nội dung chủ yếu là ở hai đoạn video. Mà đúng như lời Kiều Trì Na nói, video đầu tiên Lucas giáo huấn bọn côn đồ trong trường trông thực sự rất đẹp trai. Giờ Trì Trùng đã hiểu tại sao Lucas lại được cư dân mạng yêu thích như vậy.

Nơi bọn họ tới là thị trấn Tanto, cách New York khoảng ba trăm km. Mà ở trấn Tanto là khu vực trường đại học nên dân cư ở đây không nhiều, rơi vào khoảng tám chín nghìn cư dân. Ở nước Mỹ thì đây được coi như là một địa phương hoang vắng, mà thực ra nó còn lớn hơn cả một thị trấn, là một thị trấn lớn. Nếu gọi nó là một thành phố nhỏ cũng không quá.

Thời gian lái xe cũng không quá lâu, tới nơi mất khoảng ba tiếng đồng hồ. Vì thế cho nên Trì Trùng không cảm theo quá nhiều công cụ, anh chỉ lấy một số công cụ làm giám chứng cơ bản theo, rồi lên đường.

Lúc xe đang trên đường, Kiều Trì Na vẫn chưa hết hưng phấn. liến thoắng không ngừng, cứ nói hết vấn đề này tới vấn đề khác. Trì Trùng thì chuyên tâm lái xe, dĩ nhiên Chúc An Sinh liền trở thành người nghe những vấn đề cô ấy nói.

" A, An Sinh, chút nữa chúng ta tới đó sẽ làm gì chứ? "

" Cái này cô yên tâm, ngày hôm qua tôi đã thảo luận với Trì Trùng rồi. Tới lúc đó cô đi theo bọn tôi tới một nơi hiểu rõ sự việc nhất, tất nhiên nơi đó chính là cục cảnh sát địa phương, chúng ta sẽ tới đó tìm hiểu kỹ hơn về vụ án. "

" Nhưng mà những người cảnh sát ở đó sẽ cho chúng ta xem hồ sơ tài liệu sao? "

" Cô đã quên mất trước mắt chúng ta đang có một kẻ lang thang đang lẫn trốn sao? Có Trì Trùng ở đây, anh ấy là khắc tinh của bọn tội phạm, anh ấy tới hỗ trợ, cục cảnh sát cầu còn không được, sao có thể từ chối chứ. "

" Ha ha, cô nói cũng đúng, viện nghiên cứu của chúng ta đúng là rất ưu tú. "

Kiều Trì Na ngượng ngùng gãi gãi đầu, đã thế còn không quên khoe khoang thêm một câu, nhưng hiển nhiên Trì Trùng nghe mấy lời này cũng rất thích. Chúc An Sinh thấy được sự vui sướng của Trì Trùng.

Tầm khoảng một giờ hai mươi phút chiều, cuối cùng mấy người Trì Trùng cũng tới được thị trấn Tanto. Bọn họ đều chưa ăn trưa nhưng lại chẳng ai có tâm trạng để ăn cả, thế nên mọi người liền tùy tiện mua một chút đồ ăn nhanh ở nhà hàng hamburger để ăn, thế là no bụng.

Một giờ ba mươi lăm phút chiều, mấy người Trì Trùng cũng tới được cục cảnh sát thị trấn Tanto.

Trì Trùng ở trước cửa cục cảnh sát vừa vặn thấy được một viên cảnh sát đang chuẩn bị đi vào trong cục. Anh liền tính toán một chút, muốn tiến tới nói hai câu đề người này vào nói với cục trưởng. Ai mà ngờ được anh còn chưa nói được hai câu kia thì người này đã gọi to tên Trì Trùng, nhận ra anh. Còn không kìm chế được đi tới ôm Trì Trùng một cái. Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đứng một bên nhìn cảnh tượng này thấy rất thú vị, rõ ràng là hai người đàn ông cao hơn một mét tám đang ôm nhau, nhìn thế nào cũng thấy rất ấm áp.

Mười phút sau, đoàn người của Trì Trùng đã tới phòng họp của cục. Mấy viên cảnh sát thị trấn Tanto đều nhanh chân chạy tới phòng họp. Mọi người đều gấp không chờ nổi, bọn họ đều muốn nhìn thấy một Trì Trùng thật sự đứng trước mặt mình, một vị thần thám danh bất hư truyền trong giới.

" Đúng là nhìn không ra, hóa ra anh lại nổi tiếng như vậy. " Chúc An Sinh lần đầu tiên được mở mang kiến thức về độ nổi tiếng của Trì Trùng, cô nhìn mấy người cảnh sát hiện giờ có dáng vẻ như fan gặp thần tượng, cô đứng là bị dọa không ít.

" Giờ cô mới biết sao, cô cho rằng những bộ phim điện ảnh và sách của tôi đều là không khí sao, giờ cô phải tập thành thói quen đi. " Trì Trùng vẫn duy trì vẻ bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng lại đề thấp giọng nói xuống nói chuyện với cô, từ lời nói có thể thấy mang theo sự kiêu ngạo không nhỏ.

" Vương bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi. " *

Ý ở đây là tự làm xong tự khen bản thân mình.

Chúc An Sinh nhìn không được liền thầm mắng Trì Trùng bằng một câu tiếng Trung, nhưng không ngờ thế mà Kiều Trì Na lại nghe được. Thế nên Kiều Trì Na tò mò hỏi cô: " An Sinh, cô đang nói cái gì vậy? "

" À, đó là tiếng Trung đấy. Tôi đây là đang khen Trì Trùng không những thông minh lại còn rất đẹp trai nữa. Anh nói xem có đúng không, Trì Trùng? "

Chúc An Sinh nói xong liền cảm thấy bội phục phản ứng nhanh nhẹn của mình, sau đó cô còn liếc mắt nhìn Trì Trùng một cái, cái liếc mắt này chẳng có ý gì tốt cả.

"Đúng vậy, chính là ý như thế đó. Cô biết không, An Sinh rất hâm mộ tôi đấy, trong nhà cô ấy toàn sách của tôi thôi. Còn nói, mỗi buổi tối trước khi đi ngủ đều phải đọc sách của tôi một lần, nếu không thì không ngủ được."

Ngữ khí của Trì Trùng vô cùng tự nhiên mà nói ra câu kia. Chúc An Sinh còn cảm thấy, nếu cô không phải là người nói, chắc cô tin sái cổ vào lời Trì Trùng nói bừa bãi. Cô quyết định không thể nuốt cục tức này được.

"Có ai nói không phải đâu. Hồi đại học nếu không phải giáo viên hướng dẫn của tôi đề cử sách của Trì Trùng nhiệt tình, thì chắc giờ tôi chẳng biết anh ấy là ai đâu. Nhưng mà hồi đó giáo viên đề cử sách một cách nhiệt tình như vậy, hẳn là quan hệ không bình thường, chả trách bản quyền sách thu vào của Trì Trùng lại cao như vậy. Cô nói xem phải không, Kiều Trì Na?"

Kiều Trì Na nghe thấy Chúc An Sinh hình như đang hỏi mình, liền mơ hồ gật gật đầu. Không biết tại sao, rõ ràng là cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều đang nói tiếng Anh, nhưng cô lại nghe không hiểu cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Hơn nữa cô còn cảm thấy, hình như sau khi Chúc An Sinh tới làm trợ lý của Trì Trùng, anh nói chuyện nhiều hơn thì phải.

"Mị lực của bản thân quá mạnh, thật xin lỗi."

Trì Trùng nhếch miệng cười nói. Chúc An Sinh không thể không thừa nhận, lần này cô lại bại trận rồi. Nhìn bộ dáng tươi cười rạng rỡ kia của Trì Trùng đi, có điểm nào giống là đang xin lỗi không?

Chúc An Sinh bị Trì Trùng làm ghen hờn, trong lòng vô cùng khó chịu. Nhưng cũng may là cục trưởng cục cảnh sát thị trấn Tanto đã tới, chính sự vắng quan trọng hơn, giờ cả ba người liền ném luôn chuyện cười đùa vui vẻ ra sau đầu.

"Xin chào."

"Xin chào."

Vị cảnh sát trưởng kia chào hỏi qua với Trì Trùng, sau đó liền đuổi hết đám cảnh sát đang đứng bên ngoài đi, rồi cuộc phỏng vấn cũng yên tĩnh trở lại.

"Trì Trùng tiên sinh, nghe nói lần này ngài tới tìm tôi? Không biết là tìm tôi có chuyện gì?"

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, hai ngày trước tôi giúp cảnh sát New York phá được một vụ án, lại nghe nói ở chỗ ngài có một vụ án khó chưa bắt được hung thủ, mà con người tôi mà nhận rồi quá thì không chịu được. Tôi liền chủ động tới đây, hy vọng có thể giúp ngài được một chút."

"Hóa ra là như vậy."

Trì Trùng cùng vị cảnh sát trưởng kia nói chuyện dăm ba câu, liền nói ra được một chút tâm ý của mình. Chỉ là sau khi Trì Trùng nói xong, vị cảnh sát trưởng kia khó tránh được nở ra một nụ cười.

"Trì Trùng tiên sinh bận rộn như vậy nhưng vẫn tới thị trấn nhỏ của chúng tôi trợ giúp, quả thật là may mắn của chúng tôi. Chỉ là tôi tò mò muốn hỏi Trì Trùng tiên sinh một câu, có phải là ngài đã phát hiện ra điều kỳ lạ trong tình huống đó rồi không?"

"Có thể coi là như vậy." Trì Trùng lại một lần nữa đưa ra câu trả lời nửa vơi. Sau đó Chúc An Sinh mới biết, đây là vì Trì Trùng đang chưa chắc chắn về câu trả lời của mình: "Nhưng tôi cũng chỉ mới nắm được một chút tin tức, không hiểu quá rõ, cho nên không biết cục trưởng có thể cho tôi xem một chút tư liệu được không?"

"Chỉ cần Trì Trùng tiên sinh có thể trợ giúp chúng tôi, những yêu cầu khác, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp. Tôi lập tức phái người đi lấy tư liệu cho ngài, không biết ngài thấy thế nào?"

Vị cảnh sát trưởng này cảm thấy mục đích của Trì Trùng thực sự đơn giản, nên cũng không dò xét tâm tư người ta làm gì. Chỉ là có điểm bản thân ông không rõ lắm, chẳng lẽ Trì Trùng phát hiện ra ẩn tình khác? Chẳng lẽ hướng phá án trước đây của bọn họ là sai? Bằng không sao lại hấp dẫn được cả vị thần thám này tới đây? Nhưng mà giờ thần thám người ta tới đây chủ động hỗ trợ, tất nhiên ông sẽ không từ chối lời đề nghị này.

Trì Trùng và vị cảnh sát trưởng kia trong lòng có sự ăn ý ngầm. Ông rời đi được vài phút liền có một người cảnh sát mang tư liệu về vụ án của Emma Bert tới.

Tư liệu về vụ án không nhiều, hơn nữa lại còn là ba người xem. Cho nên không tới mười phút cả ba người đều xem xong tư liệu về vụ án.

Căn cứ vào những điều tư liệu ghi thì mười bảy ngày trước thi thể của Emma Bert được tìm thấy trên một con đường nhỏ đi vào rừng. Ngày từ vong đúng ra là mười tám ngày trước, thời gian giữa đó còn có một cơn mưa nên những dấu vết đều. Nhưng nạn nhân lại bị thương nhiều ở phần đầu, mà nguyên nhân dẫn tới tử vong thật sự là do ngạt thở.

Giờ cần điều quan tâm chính là tình huống trên tư liệu, nhưng mà hôm xảy ra vụ án của Emma Bert đổ cơn mưa nên chứng cứ dường như bị xóa sạch sẽ. Nhưng mà cái mũ rơi bên cạnh thi thể Emma Bert được cho là mũ của kẻ lang thang đó, thế nên giờ kẻ đó hiện đang là đối tượng được tình nghi lớn nhất.

"Có ý kiến gì về vụ án không?" Xem xong, Trì Trùng chủ động đưa ra câu hỏi.

"Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả, điểm mấu chốt là kẻ lang thang đang lẫn trốn kia thôi. Thị trấn Tanto lại hay có xe lửa đi ngang qua, giao thông ở đây vô cùng thuận tiện, cho nên dễ tìm được kẻ tình nghi là rất khó khăn."

Kiều Trì Na nói ra ý kiến của mình, Trì Trùng nghe thấy cô ấy nói thế cũng mỉm cười gật gật đầu. Kiều Trì Na còn tưởng rằng anh đang khẳng định lời cô nói có vẻ đúng, nhưng thực ra chỉ là Trì Trùng ngầm thừa nhận cô đã có chuẩn bị từ trước, nếu như không phải trước khi đi đã kiểm tra qua, Kiều Trì Na cũng sẽ không biết ở đây có xe lửa, giao thông ở đây cũng rất phát triển.

"Còn thì sao?" Nghe xong lời Kiều Trì Na nói, Trì Trùng liền quay sang hỏi Chúc An Sinh.

"Thật ra trước đó tôi luôn cảm thấy vụ án này có vấn đề, giờ xem được bản báo cáo này càng chắc chắn hơn về ý nghĩ của mình."

Chúc An Sinh vừa nói xong, ngẩng lên liền chạm phải ánh mắt với Trì Trùng. Bọn họ lập tức hiểu rõ, ý nghĩ của hai người là giống nhau.

"Giờ trong vụ án này, người đang bị tình nghi chính là kẻ lang thang. Lúc trước hần muốn treu chọc Emma nên mới bị bạn trai của Emma là Lucas giáo huấn. Nhưng là một người có ý muốn treu chọc Emma, tại thời điểm trả thù thì lại không tiến hành xâm hại, đây là một điều không bình thường."

Chúc An Sinh nói xong, Kiều Trì Na khiếp sợ mờ to hai mắt. Cô lập tức xem lại phần báo cáo sơ bộ một lần nữa, bởi vì nghi phạm rất nhanh đã được xác định cho nên phần báo cáo cũng không được tỉ mỉ cho lắm. Nhưng dù thế thì trên tờ giấy trắng kia cũng viết rất rõ ràng, người bị hại Emma Bert trên người không có dấu hiệu bị xâm hại.

Trì Trùng nhìn Kiều Trì Na một cái, an ủi: "Kiều Trì Na, sau này cô phải cố gắng nhiều đấy."

"Ừm, nhưng mà An Sinh, cô thật là lợi hại đấy." Kiều Trì Na buột miệng khen ngợi, ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn về phía Chúc An Sinh.

"Tôi không lợi hại gì đâu, tin chắc có người nhận ra điểm này sớm hơn tôi đấy. Mà Kiều Trì Na, cô biết không, người Trung Quốc chúng tôi có câu ngôn ngữ "học thuật quyết định công việc" Nếu như tôi có kiến thức về độc dược như cô, khẳng định tôi sẽ không chạy đi làm trợ lý của Trì Trùng."

"Được, việc hai người tăng bốc lẫn nhau có thể kết thúc rồi đấy." Trì Trùng có hơi tức giận mà nói, anh không quen nhìn hai người như thế này, tăng bốc nhau thì không nói, lại còn nhắc tới anh làm gì.

Ánh mắt Trì Trùng một lần nữa dừng trên tập hồ sơ trên bàn, có lẽ không khí cũng bởi vì sự lạnh lùng của anh mà như đang ngưng lại.

"Hung thủ thực sự, vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Điều tra (1)

Edit: Cải Trắng

"Hung thủ thật sự, hần vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật."

Chúc An Sinh và Kiều Trì Na nghe lời anh nói xong, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

"Chỉ là đáng tiếc, theo như báo cáo trong này nói, khi có người phát hiện ra thi thể của Emma thì trước lúc đó đã có một trận mưa, những manh mối khác cơ bản đã bị xóa sạch. Giờ chỉ có duy nhất một chứng cứ hơi đáng tin, đó chính là mủ của kẻ lang thang được để lại hiện trường, nhưng tại sao mủ của kẻ lang thang lại xuất hiện ở đó?"

Chúc An Sinh tiếc nuối mà nói, đồng thời cô cũng đặt ra một vấn đề. Bởi vì cô cảm thấy, nếu như kẻ lang thang kia là hung thủ, hần hần sẽ tiến hành theo cách giết người trả thù, nhưng cái chết của Emma lại không có những đặc điểm đó, điều này không phù hợp với logic thông thường. Cho nên cô cảm thấy có lẽ kẻ lang thang này không phải là hung thủ, nhưng nếu hần thực sự là hung thủ thì tại sao hần lại để lại mủ ở hiện trường cơ chứ?

Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh, anh đương nhiên hiểu được ý nghĩ trong đầu cô lúc này. Chỉ là giờ Chúc An Sinh đang nghiêm túc suy nghĩ nên mới không tùy tiện nói ra, Trì Trùng cũng chẳng để tâm. Vậy nên anh rất tự nhiên nói thẳng ra cái ý nghĩ đáng sợ trong đầu Chúc An Sinh.

"Có thể là có người đang vu oan?"

Chúc An Sinh kinh ngạc liếc mắt nhìn Trì Trùng một cái, cô không thể tin được anh lại đưa ra một ý nghĩ mà không dựa trên một chứng cứ trực tiếp nào, thực ra trong lòng cô cũng nghĩ như vậy.

Kiều Trì Na hết nhìn Trì Trùng lại quay ra nhìn Chúc An Sinh, hai người mỗi người một câu tiến hành phân tích vụ án. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật

thích hợp với công việc đơn giản kia, cô chỉ thuộc về phòng thí nghiệm mà thôi, cô quyết định vẫn nên làm chức vụ tương xứng với mình thôi.

"Giờ có người muốn giết Emma, không phải là kẻ lang thang sẽ trở thành đối tượng tình nghi số một sao. Hắn đã đùa giỡn trên choker Emma một lần, nên giờ sẽ tìm đề trả thù. Đem tội danh giết người đổ lên đầu kẻ lang thang, không phải là thích hợp nhất sao?" Trì Trùng lập tức nói ra hết suy nghĩ trong lòng Chúc An Sinh: "Hơn nữa, giờ cảnh sát đang điều động một lực lượng lớn người đi tìm kẻ lang thang mà có tìm được hắn đâu. Không chừng hắn đã bị giết người diệt khẩu rồi?"

Chúc An Sinh im lặng trong chốc lát, cô có thể cảm nhận được tuy anh đang nói chuyện nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cô. Mà những lời Trì Trùng nói ra hình như không khác lắm so với những gì cô nghĩ. Chúc An Sinh có cảm giác như mình bị Trì Trùng nhìn thấu vậy, loại cảm giác này thật khó chịu.

"Nhưng anh không cảm thấy suy nghĩ của anh và thực tế vụ án có điểm lệch nhau sao?" Chúc An Sinh không muốn thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình bị Trì Trùng nhìn thấu, cho nên cô quyết định chau chuốt lại vụ án lần nữa.

"Dựa theo những gì anh nói, thì là có kẻ giết chết Emma sau đó để lại mũ của kẻ lang thang ở hiện trường nhằm đổ tội cho kẻ đó. Nhưng anh quên rằng nguyên nhân dẫn tới tử vong của Emma là do ngạt khí sao? Mà loại thủ phạm phạm tội thông thường này thuộc về kiểu bị điều khiển do cảm xúc giết người quá mãnh liệt. Nói cách khác thì vụ án này là mang tính bộc phát, hung thủ không có thời gian bố trí hiện trường phạm tội."

"Chẳng lẽ cô không cảm thấy là hung thủ sau khi giết chết Emma, hắn đã đi tìm và giết luôn kẻ lang thang sao? Rồi hung thủ cầm theo mũ của kẻ lang thang đó, hắn quay lại hiện trường phạm tội và để lại cái mũ đó, như vậy là hắn đã có thể đổ tội rồi."

"Trì Trùng, anh xác định là có khả năng này sao? Anh nên nhớ rằng chỉ sau một ngày sau khi Emma tử vong thì đã có người phát hiện ra thi thể, nói cách khác, hung thủ chỉ có thời gian chưa tới một ngày. Mà trong thời gian này, hắn cần phải giết tới hai mạng người, đặc biệt là hắn muốn đổ tội cho kẻ lang thang đó, thế nên thi thể của kẻ lang thang không thể để cho người khác phát hiện. Anh nói xem, trong khoảng thời gian chưa tới một ngày đó, hung thủ làm thế nào để vừa giết được kẻ lang thang, vừa giấu thi thể mà không để lại dấu vết? Cuối cùng, hung thủ mang theo mũ của kẻ lang thang quay lại hiện trường phạm tội và để mũ lại đó?"

"Huống hồ ở đây còn xuất hiện thêm một vấn đề rất khó giải thích nữa, nếu như hung thủ có thể giết kẻ lang thang và giấu xác kẻ đó đi một cách hoàn mỹ thì tại sao hắn không làm giống như vậy với thi thể Emma? Ngược lại lại còn đi giết thêm một mạng người nữa để vu oan, như vậy có phải rất phiền toái không?"

Chúc An Sinh sau khi nói xong cô mới phát hiện ra là mình đã bác bỏ hoàn toàn ý kiến của Trì Trùng, nhưng mà mai thay đó cũng chính là ý nghĩ ban đầu của cô. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh đã chìm sâu vào trong suy nghĩ của chính mình.

Đúng lúc này thì một tiếng vỗ tay nhẹ nhàng vang lên, Chúc An Sinh giờ mới phát hiện ra Trì Trùng đang dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô.

"An Sinh nói không sai, vậy nên Kiều Trì Na, cô đã hiểu chưa? Cho dù là suy đoán nào của cô đi chăng nữa mà không có chứng cứ chứng minh thì nó cũng không dùng được, tất cả những cái đó chỉ có thể gọi là phán đoán mà thôi."

Kiều Trì Na không hiểu vì sao lúc này Trì Trùng lại nhắc tới mình nữa, cô cảm thấy não bộ của mình tạm thời không kết nối được. Nhưng Chúc An Sinh thì hiểu ý anh nói, chẳng qua anh đang mượn người này để đá xéo người kia thôi.

Chúc An Sinh cũng hiểu vì sao anh lại nói ra những lời này. Trì Trùng có lẽ cũng nghĩ rằng kẻ lang thang không phải là hung thủ, điều này thì anh có cùng suy nghĩ với cô. Điều này được xác nhận sau khi phân tích cả trước và sau vụ án, hành động của hắn là không đồng nhất. Nhưng những suy nghĩ vu oan đổ tội đằng sau đều là Chúc An Sinh suy nghĩ lung tung mà ra.

"Chúng ta tiếp theo sẽ làm gì đây?" Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng mà dò hỏi: "Tìm chứng cứ tiếp sao?"

"Đương nhiên là chúng ta phải đi tìm chứng cứ. Trong báo cáo tuy nói rằng chứng cứ đã bị trận mưa làm phá hủy nhưng tôi tin rằng sau khi cảnh sát tìm được chiếc mũ đó thì đã không nghiêm túc tìm chứng cứ khác nữa. Nhưng mà đúng như lời ban nãy cô nói, nếu hung thủ thật sự là kẻ lang thang thì hiện trường phạm tội lần thứ hai không khớp với hiện trường phạm tội lần thứ nhất, điều này là không đúng logic. Thế nên điều này làm xuất hiện vấn đề mà ban nãy cô nhắc tới, bây giờ điều chúng ta cần làm nhất chính là xác định được nghi phạm đã."

Chúc An Sinh gật gù đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Trì Trùng.

"Chúng ta giờ sẽ tiến hành điều tra ai đầu tiên? Những vụ án giết người, đa số hung thủ đều là người vô cùng thân thiết với nạn nhân, người nhà, người yêu, bạn bè và vô số người khác. Nhưng mà tôi đã xem qua báo cáo về các quan hệ của Emma, đều rất tốt, chưa tìm ra ai là đối tượng khả nghi lớn nhất."

Chúc An Sinh nói, hơi buồn rầu mà nhíu mày. Cô cảm thấy vụ án đúng là một vụ án rất khó giải quyết, hơn nữa Chúc An Sinh bỗng nhiên nhớ tới, giờ còn có người đã chỉ dẫn bọn họ đi tới thị trấn Tanto, rồi người đó còn để lại cho bọn họ một chiếc ô màu vàng và một bức tranh sơn dầu đẹp hoàn hảo có giá trị hơn trăm triệu. Trước mắt bọn họ đối với những thứ này đều không biết gì cả.

"Vậy trước tiên đi tới trường cấp ba của Emma xem, thu thập một số ý kiến của các bạn học khác."

Lời nói của Trì Trùng khiến cho Chúc An Sinh bật cười, chỉ có Kiều Trì Na là mờ mịt không hiểu gì, nhưng mà Chúc An Sinh thực sự không biết giải thích thế nào cho Kiều Trì Na hiểu.

Trì Trùng nhanh chóng thu hết vẻ tươi cười của cô vào đáy mắt, anh im lặng thể hiện sự đặc ý của chính mình.

Một tiếng rưỡi sau, cả ba người Trì Trùng đều có chút thất vọng sau khi dò hỏi một số học sinh trường trung học Tanto, rồi cả những thành viên của đội cổ động nữa.

Lúc hỏi thăm mấy học sinh trong đội cổ động viên, bọn họ còn chú tâm hỏi tới các mối quan hệ của Emma với các bạn học khác như: Emma Bert có quan hệ tốt với các bạn không, nhưng chỉ nhận được đáp án mười lăm lời như một, tựa như là mấy người họ rập khuôn trả lời vậy, mấy lời đơn giản đại loại như:

"Người rất tốt cũng rất lương thiện."

"Họ là cặp đôi đẹp nhất trong trường đây."

"Lucas dường như là nam sinh được các bạn học nữ khác rất ái mộ, tiếc là cậu ấy chỉ thích Emma."

"Bố cậu ấy là bác sĩ giỏi nhất thị trấn, một nhà của Emma đều tốt cả."

"Rất nhiều người vô cùng thích Emma, cậu ấy là người con gái xinh đẹp và tài năng nhất."

"Thật là đáng tiếc..."

Bao nhiêu là câu hỏi, nghìn câu trả lời như một, thậm chí nghe nhiều tới nỗi ngay cả suy nghĩ của Chúc An Sinh cũng hơi lung lay, không lẽ suy đoán của cô sai từ bước đầu?

Giết người là cần phải có động cơ. Nhưng Chúc An Sinh quả thực không nghĩ ra được, là một cô gái xinh đẹp và mọi mặt đều hoàn hảo như thế thì ai sẽ là người có động cơ muốn giết Emma đây? Đường như nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng chỉ còn lại mỗi kẻ lang thang là có khả năng.

"Một cô gái hoàn hảo như Emma thì cuộc sống của cô ấy hẳn là rất tươi đẹp, nhưng đúng là đáng tiếc..."

Thăm hỏi kết thúc, Kiều Trì Na nhìn không được liền cảm thán một câu. Cô đột nhiên nghĩ tới thời trung học của mình, hồi đó cô là con một sách nổi tiếng toàn trường, rồi còn đeo niềng răng nữa. Nếu giống như trong các bộ phim điện ảnh về thanh xuân vườn trường thì cô chính là người bị mọi người chế nhạo.

"Chúng ta sẽ giúp cô ấy." Chúc An Sinh tiến tới an ủi Kiều Trì Na một câu.

Trong lúc Kiều Trì Na và Chúc An Sinh nói chuyện, hai người không chú ý tới Trì Trùng đã biến mất từ lúc nào không hay. Nhưng rất nhanh Trì Trùng đã trở lại, lúc về trong tay anh còn cầm thêm một vật nữa.

"Chúng ta đi thôi." Trì Trùng nói với hai người.

"Đi đâu đây? Đi tới đội bóng bầu dục tìm Lucas Levitt sao?" Chúc An Sinh đưa ra nghi vấn.

"Không vội." Trì Trùng cuối cùng cũng mang đồ mình cầm theo ra, là một xâu chìa khóa nhỏ: "Tôi tới tìm huấn luyện viên của Emma để tìm chìa khóa mở tủ giữ đồ của cô ấy, nghe nói bố mẹ Emma giờ vẫn đang chìm trong đau khổ, họ đã mười ngày chưa bước ra khỏi cửa. Đồ vật trong tủ đương nhiên chưa lấy đi."

"Vậy sao?" Chúc An Sinh vừa kinh ngạc cũng vừa cảm thấy mừng rỡ.

"Nhưng mà tôi đã đồng ý với huấn luyện viên. Đồ vật trong tủ chúng ta chỉ được xem, không được mang đi, tới lúc đó chúng ta cần mang theo găng tay và cả camera theo nữa."

Trì Trùng nhắc nhở Chúc An Sinh và Kiều Trì Na một chút, cả hai ngay lập tức đeo bao tay và lấy camera từ trong túi xách ra. Ba người cùng đi tới phòng nghỉ của đội cổ động viên, bên trong có tủ để đồ của các thành viên.

Cuối cùng ba người cũng thuận lợi tìm được tủ để đồ của Emma, là tủ số năm, Trì Trùng đứng trước cửa tủ do dự mãi không mở cửa. Nghĩ nghĩ một lúc, anh đưa chìa khóa này vào tay Kiều Trì Na, Trì Trùng biết cô ấy chỉ được một lần này đi điều tra án mà thôi, thôi thì để cho cô ấy có ký ức thật phong phú về vụ án lần này vậy.

Kiều Trì Na vô cùng hưng phấn mà nhận lấy chìa khóa, vui vẻ giống như là một đứa trẻ, cô cầm chìa khóa trong tay, mở cửa tủ số năm ra.

Theo sự chuyển động của chiếc chìa khóa, Chúc An Sinh và Trì Trùng đều tò mò đứng ở phía bên trái, đứng ở bên này thì hai người mấy thấy rõ được.

Mở cửa tủ ra, đập vào mắt ba người đầu tiên là quần áo. Kiều Trì Na lấy quần áo ra khỏi tủ, bên trong có một bộ đồng phục của đội cổ động viên và mấy cái áo phông với quần jean. Nhìn thấy phát hiện này, Kiều Trì Na thất vọng đưa mắt về phía Chúc An Sinh và Trì Trùng. Nhưng đúng lúc này cô lại phát hiện ra cả Trì Trùng và Chúc An Sinh đều không hện mà cùng nhìn chăm chăm vào thứ gì đó phía sau lưng cô.

Kiều Trì Na biết sau lưng mình chính là cánh cửa tủ số năm đã được mở ra, chỉ là cô không hiểu, cái này thì có gì đặc sắc đâu? Chờ tới lúc cô xoay người, cô mới phát hiện ra trên cánh cửa tủ số năm còn dùng nam châm gắn mấy đồ vật vào đó.

Ở đó có hai tấm ảnh chụp chung cả đội cổ động viên. Nhưng điều hấp dẫn ba người không phải là hai bức ảnh này, mà đó là một bức vẽ chiếm mất hai phần ba diện tích cách cửa tủ.

Một bức vẽ Emma Bert, giống như một thiên sứ đang nở nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Điều tra (2)

Sau khi nhìn thấy bức tranh vẽ chân dung kia, Tri Trùng và Chúc An Sinh không hẹn mà cùng liếc qua nhau một cái, giữa họ dường như có sự ăn ý ngầm. Hai người tự động liên tưởng tới bức tranh giá trị trăm triệu kia.

Tri Trùng bảo Kiều Tri Na đứng dịch ra một chút, sau đó anh tiến lên phía trước, cẩn thận quan sát bức chân dung kia. Phải một lúc sau, Tri Trùng mới rời tầm mắt khỏi bức chân dung kia.

"Thật là ngạc nhiên, đây thực sự là bức chân dung đẹp nhất mà tôi từng thấy. Cách vẽ nhìn qua khá đơn giản, nhưng thần thái của bức tranh lại động lòng người, họa sĩ vẽ ra bức tranh này quả nhiên là thiên tài."

Chúc An Sinh không hiểu về hội họa lắm, chỉ là khi nghe được lời đánh giá của Tri Trùng, cô có hơi giật mình. Có thể khiến cho Tri Trùng cất lời khen ngợi như này thì người họa sĩ kia thực sự là một thiên tài đấy. Chúc An Sinh không nói ra được những lời khen như là Tri Trùng, chỉ là cô cảm thấy, bức tranh vẽ chân dung Emma Bert này đúng là rất đẹp.

"Vậy người đã gửi thư cho chúng ta hẳn là có quan hệ gì đó với Emma?"

Tri Trùng mượn máy ảnh mà Kiều Tri Na đang cầm, sau đó liền chụp liên tiếp tám mươi bức ảnh mới dừng lại. Chụp xong, anh mới nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại. Chúc An Sinh lúc này có hỏi anh một câu, nhưng anh lại không trả lời, đây coi như là ngầm thừa nhận lời cô nói là đúng.

"Hiện tại tôi thực sự rất mong chờ được gặp người kia, người đó đúng là một họa sĩ đáng gờm đấy." Tri Trùng cười nói, sắc mặt anh còn lộ ra sự hưng phấn.

"Người kia? Chẳng lẽ là Lucas Levitt sao?"

Kiều Tri Na lập tức đặt câu hỏi, cô cảm thấy có thể để Emma dán bức chân dung này ở trong tủ đồ thì hẳn người vẽ là bạn trai Emma nhỉ. Nhưng mà nếu thật sự là như vậy thì, người bạn trai Lucas của Emma cũng quá hoàn hảo rồi.

Lớn lên đẹp trai rồi lại còn là đội trưởng đội bóng bầu dục. Hơn nữa Kiều Tri Na vẫn nhớ một số tin tức bất quá gần đây, họ nói Lucas trên bóng bầu dục rất tốt, có khi còn có khả năng rằng được một suất học bổng, thẳng tiến tới đại học ở Ohio, nơi có đội bóng bầu dục tốt nhất.

Có thể đánh bóng bầu dục, rồi nếu lại có tài năng hội họa như thế này nữa thì Lucas quả thật là một thiên tài đấy! Tương lai không chừng còn được coi là một Tom Brady của môn bóng bầu dục, trở thành một cầu thủ bóng bầu dục hoàn hảo nhất.

"Đi hỏi một chút không phải sẽ biết ngay sao?"

Tri Trùng không trực tiếp trả lời vấn đề của Kiều Tri Na, nhưng anh lại nói thẳng ra công việc cần làm ngay sau đây, bởi vì lúc này anh chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng giải quyết cho xong vụ án.

Trường trung học Tanto nằm ở vị trí trung tâm của thị trấn Tanto. Mà nơi như thị trấn thì không có nhiều sân bóng bầu dục, ở thị trấn Tanto chỉ có duy nhất một sân bóng bầu dục được xây, nó nằm ở phía bắc thị trấn. Cả đội bóng bầu dục cấp một, cấp hai hay cấp ba đều dùng chung một sân bóng này, thế nên sân bóng được xây khá lớn.

Trên đường đi tới sân bóng bầu dục thì ba người chợt nhớ ra nhà của Emma Bert cũng nằm trên đường này. Vì để tiết kiệm thời gian, họ quyết định tới nhà của Emma hỏi thăm trước.

Mười phút sau, cả ba người đã dừng xe ở trước nhà của Emma Bert.

Nhà của Emma Bert là một căn biệt thự liền kề ven biển. Mỗi căn nhà ở đây, sân trước nhà đều là một thảm cỏ xanh mướt. Nhưng thảm cỏ trước nhà Emma Bert dường như không giống với những nhà xung quanh, Chúc An Sinh đã chú ý tới điều này, thảm cỏ nhà Emma Bert có vẻ um tùm hơn hẳn. Xem ra đã một thời gian rồi chúng chưa được chăm sóc và cắt tỉa bớt.

Tại sao nhà Emma Bert lại để cỏ mọc um tùm không ai chăm sóc? Nguyên nhân đương nhiên không cần nói mọi người cũng biết.

Là do trong lòng đang cất chứa quá nhiều đau khổ. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh liền đặt tay lên ấn chuông cửa nhà Emma Bert.

Kính..coong.

Kính coong...

Chúc An Sinh ấn chuông cửa hai lần, một lúc sau có một người phụ nữ trung niên chậm chạp đi ra mở cửa, chỉ mở hé cửa một chút.

Người phụ nữ trung niên kia chỉ để lộ ra nửa thân hình sau cánh cửa, cẩn thận quan ba người đứng trước cửa, một nam hai nữ.

"Mấy người là ai? "

"Chào bà, chúng tôi là nhân viên công tác tới từ viện nghiên cứu của Trì Trùng, chuyên điều tra về các vụ án. Lần này chúng tôi hợp tác với cảnh sát thị trấn Tanto, và giờ chúng tôi tới đây là muốn tìm hiểu thêm một chút về vụ án của con gái bà. " Trì Trùng dứt lời liền rút ra một danh thiếp đưa cho bà.

Nghe thấy Trì Trùng nhắc tới Emma Bert, nháy mắt hốc mắt người phụ nữ trung niên kia liền ửng đỏ. Yết hầu bà hơi hơi chuyển động, bà đón lấy tấm danh thiếp của Trì Trùng, cẩn thận lật đi lật lại mà xem.

Xem danh thiếp xong, cuối cùng bà cũng mở rộng cánh cửa ra cho ba người đi vào.

"Cảm ơn. " Trì Trùng lịch sự nói một câu.

"Mấy người là tới giúp chúng tôi bắt được kẻ lang thang đó sao? " Mẹ Emma vốn đi phía trước, bỗng nhiên bà dừng bước chân lại, xoay người hỏi Trì Trùng.

"Chúng tôi tới đây để giúp bà bắt được hung thủ. " Trì Trùng đưa ra một đáp án khẳng định, nhưng mà mẹ Emma không nghe ra được ý nghĩa khác trong lời nói của anh.

"Mọi người có yêu cầu gì sao? "

Mẹ Emma chỉ cần lời hứa hẹn của Trì Trùng là đủ rồi. Nếu như là bình thường, bà có thể từ chối không cho ba người vào nhà, nhưng bà không để bụng tới cái gọi là quyền riêng tư. Giờ bà chỉ muốn nhanh chóng bắt được kẻ đã giết hại con gái bà, để kẻ đó nhất định phải nhận được sự trừng phạt thích đáng.

"Chúng tôi trước tiên sẽ hỏi bà một chút, hơn nữa, chúng tôi chút nữa có thể lên phòng con gái bà xem một chút không? "

Mẹ Emma gật gật đầu, bà dẫn ba người vào phòng khách, an vị trên ghế sofa.

"Mọi người muốn biết điều gì? Nhưng mà, không phải trước kia lúc lấy lời khai tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao? "

"Chúng tôi chỉ hỏi bà một số vấn đề đơn giản thôi, chỉ cần bà trả lời những điều mình biết là được rồi. "

Chúc An Sinh và Kiều Trì Na đều im lặng nghe anh nói chuyện cùng với bà, trong lòng cả hai lúc này đều hết sức ngạc nhiên, các cô còn chưa từng được thấy một Trì Trùng dịu dàng như bây giờ đâu.

"Vấn đề đầu tiên. Tôi muốn hỏi một chút, vào cái ngày mà Emma bị giết hại, bà đã gặp cô ấy lần cuối vào lúc nào? Cô ấy có nói qua cái gì với bà không? "

Mẹ Emma nghe vậy thì hai mắt nhắm nghiền lại, bà nắm chặt tay lại, nhưng ngay cả thế vẫn khó kìm được sự run rẩy.

Một lúc sau, mẹ Emma mở mắt, hai hàng nước mắt cứ thế mà lăn dài trên mặt.

"Tôi nhớ ngày đó tôi vội vàng đi tới siêu thị mua đồ dùng hàng ngày. Trước khi đi Emma có nói với tôi là con bé tối nay sẽ về muộn một chút, con bé muốn đi liên hoan với bạn bè. Tôi đồng ý, tôi chỉ hối hận khi lúc đó trước khi con bé đi tôi đã không nói với nó là mẹ yêu con. Những lần trước tôi đều nói, chỉ có lần đó là tôi bận quá nên quên mất, tôi..."

Mẹ Emma vẫn chưa nói được dứt câu thì bắt đầu khóc nức nở, rõ ràng bà là một người phụ nữ trung niên đã hơn 40 tuổi, nhưng lúc này nhìn bà khóc thật không khác nào một đứa trẻ. Vừa bi thương, cũng vừa thấy bất lực.

Chúc An Sinh vội vàng đứng dậy đi lướt qua Trì Trùng, đi tới bên cạnh mẹ Emma, an ủi bà ấy. An ủi được một lúc thì bà cũng lấy lại được sự bình tĩnh.

"Bà có biết là cô ấy đi liên hoan với người bạn nào không? " Trì Trùng đặt thêm một câu hỏi nữa, so với câu trước thì ngữ khí càng dịu dàng hơn.

"Tôi không biết. " Mẹ Emma lắc đầu.

Nghe được câu trả lời, Trì Trùng cũng không thất vọng, anh chỉ suy nghĩ rồi đưa ra một câu hỏi khác: "Vậy bà còn nhớ ngày hôm đó lúc ra khỏi nhà Emma đã mặc bộ quần áo như thế nào không? "

"Tôi nhớ hôm đó con bé mặc một cái áo phong màu trắng cùng với lại chân váy bò, trông rất xinh đẹp. Cái chân váy đó hẳn là con bé tự mua, vì đa số quần áo của con bé đều là tôi mua cho nó, nhưng mà tôi cũng không nhớ là con bé đã có cái chân váy này lúc nào."

Ánh mắt Tri Trùng khi nghe thấy lời này lập tức sáng lên, cùng lúc đó anh thấy Chúc An Sinh đang đứng cạnh mẹ Emma, cô lấy sổ và bút ra, ghi lại lời nói của mẹ Emma.

Tiếp theo Tri Trùng đặt ra thêm một số vấn đề nữa, nhưng ba người cũng không thu lại được kết quả hữu ích gì. Còn về phía bố Emma, Chúc An Sinh biết được là hôm nay ông phải quay trở lại phòng khám lâm việc, Tri Trùng nghe vậy thì quyết định không tới quấy rầy ông nữa. Cuối cùng, anh nói là muốn lên phòng Emma quan sát một chút.

Theo như lời của mẹ Emma nói thì kể từ sau khi cô ấy đi thì họ không di chuyển bất cứ đồ vật nào trong phòng cô ấy đi nữa. Chỉ là bình thường, mỗi ngày bà đều ghé qua phòng cô ấy quét bụi trong phòng đi, chỉ có như thế họ mới cảm thấy như Emma vẫn ở bên cạnh mình.

Mà cũng giống như lời của mẹ Emma nói, phòng của Emma không khác gì mấy so với phòng của một học sinh cấp ba bình thường. Ở trong phòng còn để một số bộ quần áo vứt bừa bên ngoài, cảm giác giống như kiểu chủ căn phòng mới chỉ ra vừa ra khỏi phòng thôi, chỉ là không khí vắng lặng trong căn phòng khiến bọn họ nhớ tới hiện thực tàn khốc.

"Tri Trùng, anh còn nhớ lời mà mẹ Emma đã nói không?"

Trong phòng giờ chỉ còn lại Tri Trùng, Chúc An Sinh và Kiều Tri Na. Chúc An Sinh bắt đầu quay sang hỏi anh.

"Nói cái gì cơ?" Kiều Tri Na cảm thấy khó hiểu, vừa rồi lời mẹ Emma nói cô cũng ngồi nghe mà, cô thấy rất bình thường.

Tri Trùng dùng ánh mắt giống như "gỗ mục không thể dẻo" nhìn Kiều Tri Na. Tuy rằng trên phương diện độc dược cô ấy là chuyên gia nhưng đối với việc điều tra hiện trường thì cô ấy chỉ là con số không tròn trĩnh.

"Cô còn nhớ lời mẹ Emma nói không, hôm đó cô ấy ăn mặc vô cùng xinh đẹp đi ra ngoài, đúng chứ? Hơn nữa Emma còn mặc một chiếc váy bò mà cô ấy mới mua, giờ thì cô thử tự đặt mình vào hoàn cảnh đó xem, cô tham gia một buổi liên hoan như thế nào mà phải trang điểm kỹ như thế?"

Kiều Tri Na nghiêm túc suy nghĩ vấn đề Tri Trùng đặt ra, cuối cùng, cô đã hiểu rõ rồi: "Hẹn hò! Emma hôm đó là muốn đi hẹn hò!"

"Nhưng mà tôi nhớ là trong phần ghi chép lấy lời khai, Lucas có nói là hôm đó cậu ấy ở nhà giúp sửa vách tường, cậu ấy ngày hôm đó không đi gặp Emma." Chúc An Sinh bổ sung thêm một câu.

Chúc An Sinh nói xong, Tri Trùng cũng buông quyển sách anh đang cầm trong tay xuống, anh nhìn xung quanh phòng một lượt, có chút thất vọng mà lắc đầu.

"Căn phòng này xem ra không có manh mối gì, nhưng mà ít ra chúng ta cũng biết được thêm một tin. Đó là ngày mà Emma bị giết hại, người mà cô ấy đã hẹn không phải là Lucas, đây cũng xem như là một điểm tiến bộ rồi." Tri Trùng giống như là đang tự an ủi chính mình, sau đó ba người liền cho đồ trở về vị trí cũ, rồi chuẩn bị rời đi.

Từ tầng hai đi xuống, có thể thấy được mẹ Emma đang ở trong phòng khách đợi ba người. Chúc An Sinh thân thiện nhìn bà một cái, nở nụ cười, rồi tới lúc cô dò tìm mất đi, cả người cô giống như là bị điện giật một cái vậy, ngăn cản cả người. Không chỉ cô sững sờ mà ngay cả Tri Trùng cũng thế, chính trong khoảnh khắc này, cả hai nhìn thấy được ở cánh cửa kia treo một chiếc ô màu vàng.

Đó là cái gì? Tri Trùng có chút sốt ruột, bước chân anh nhanh hơn, vội vã đi xuống tầng. Sau đó anh dừng bước lại trước cánh cửa, đưa tay lấy cái ô được treo trên cửa xuống.

Đây là một cái ô giống y như đũa cái ô màu vàng mà anh nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Điều tra (3)

Edit: Cải Trắng

Tri Trùng cầm lấy cái ô màu vàng, đi về phía mẹ Emma.

"Tôi có thể hỏi thêm không? Cái ô này là của ai?"

Mẹ Emma nhìn hành động của Tri Trùng thì có hơi nghi hoặc, nhưng rồi bà lại cảm thấy bi thương: " Chắc là Emma tự mua đấy. Tôi nhớ có một lần trời mưa, con bé về nhà có cầm theo cái ô này nữa. "

" Được, cảm ơn. " Có được đáp án của mẹ Emma, Tri Trùng liền nói câu cảm ơn, đồng thời anh còn đưa cái ô về tay mẹ Emma: " Cái ô này thật đẹp. "

Mẹ Emma nhận lấy cái ô, bà ôm cái ô vào lòng như thể là đang ôm con mình vậy, hết sức dịu dàng vuốt ve nó. Chúc An Sinh và Kiều Tri Na thấy cảnh này, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy chua xót.

" Đứng rồi, tôi có thể hỏi bà thêm một vấn đề nữa không? Ngày mà Emma cầm ô về là ngày nào, ngày hôm đó cô ấy đã đi đâu? "

Mẹ Emma cố gắng nhớ lại nhưng bà không nhớ nổi, đại khái là khoảng hơn một tháng trước Emma cầm cái ô này về nhà. Thời gian qua khá lâu rồi, bà không nhớ được.

" Thật sự xin lỗi, cái ô mang về được một thời gian rồi. Tôi không nhớ rõ lắm. "

Nghe được đáp án Tri Trùng cũng không thất vọng, anh hỏi thêm một câu nữa: " Vậy bà có biết bình thường Emma ra ngoài thì thích đi đâu không? Cô ấy có học vẽ tranh không? "

" Vẽ tranh? Không đâu, con bé thích xem phim điện ảnh hơn. Con bé phải gọi là rất thích đi xem phim điện ảnh, nhưng nếu nói tới nơi con bé hay tới thì chắc hẳn là phòng tập thể thao để tập yoga rồi. Còn chút thời gian thì con bé hay đi tham gia một số hoạt động tình nguyện. "

" Vậy bà có biết là Lucas, bạn trai của Emma có thể vẽ tranh không? "

Mẹ Emma không hiểu sao Tri Trùng lại đưa ra một vấn đề như thế, nhưng mà bà vẫn suy nghĩ để trả lời, dựa trên đúng sự thật mà nói: " Thứ mà Lucas thích nhất là bóng bầu dục, đứa bé đó làm sao có thời gian đi học vẽ tranh chứ? Nhưng mà đứa bé đó là một người tốt, tôi biết nó và con bé thật sự yêu nhau. Tháng trước, khi mà Emma bị kẻ lang thang kia trêu đùa thì Lucas đã cứu Emma, chỉ là... "

Mẹ Emma đang nói thì nghẹn ngào, Tri Trùng không muốn chạm tới chuyện đau lòng của bà nên không hỏi thêm gì nữa, kết thúc cuộc dò hỏi tại đây.

Rời khỏi nhà Emma, Tri Trùng đi tới chỗ để xe nhưng lại không mở cửa lên xe ngay.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh hỏi Tri Trùng.

" An Sinh, chút nữa cô để Kiều Tri Na lái xe, tôi muốn hai người đi tới rạp chiếu phim và phòng tập thể thao trong thị trấn để điều tra. Nếu như cần thiết, thì điều tra luôn xem ai tham gia hoạt động tình nguyện với nạn nhân. "

Kiều Tri Na nghe Tri Trùng bảo chút nữa cô phải lái xe, cô thấy khó hiểu nên hỏi thêm: " Tại sao chứ? Cậu có việc gì gấp hả? Muốn chúng tôi tới rạp chiếu phim và phòng tập thể thao để làm gì chứ? "

Chúc An Sinh liếc nhìn Tri Trùng một cái, sau đó xoay người nói với Kiều Tri Na: " Ý của Tri Trùng chắc là muốn chúng ta chia ra làm hai hướng để điều tra. "

" Cô có nhớ bức tranh vẽ Emma ở trong tủ để đồ không? Rồi cả cái ô màu vàng ở trong nhà Emma nữa, mà mặc kệ là bức tranh hay cái ô, thì người đó cũng chính là người đã gửi thư cho chúng ta, để chúng ta tới đây tìm Emma. "

" Còn nữa, mẹ Emma cũng đã nói rồi, bà ấy nhớ hôm Emma bị giết hại thì cô ấy đã mặc một chiếc váy bò mới, trang điểm vô cùng xinh đẹp. Nếu tôi đoán không sai thì hôm đấy Emma đã có hẹn với người vẽ cho cô ấy bức tranh và tặng cho cô ấy một chiếc ô màu vàng. "

" Hẹn hò? " Kiều Tri Na nghe thấy lời Chúc An Sinh nói thì giật mình, không phải bạn trai của Emma là Lucas sao? Cô ấy sao có thể đi hẹn hò với người khác chứ? Kiều Tri Na vẫn không nghĩ ra được là tại sao, cô hỏi lại lần nữa: " Emma vì sao lại hẹn hò cùng với người khác chứ? Còn nữa, chúng ta tới rạp chiếu phim và phòng tập để làm gì? "

" Cô quên rồi sao? Lúc chúng ta ở trường đã hỏi thăm bạn học của Emma, mọi người đều bảo là ở trường thì Emma và Lucas thật sự rất ngọt ngào. Không ai biết được Emma còn hẹn hò với một người nữa, điều này chứng minh rằng người kia không phải là người trong trường. Bởi vì nếu như là người ở ngay bên cạnh Emma thì mọi người sẽ nhìn thấy dấu vết ngay. Nhưng trong tình cảm của Emma và Lucas có thay đổi đi chăng nữa thì cũng chưa ai phát hiện ra điều kỳ lạ. "

" Cho nên vừa rồi Tri Trùng mới hỏi mẹ Emma, hỏi xem cô ấy thường tới những nơi nào. Bởi vì nếu người Emma hẹn hò không phải là bên trong trường thì là người thường xuyên tiếp xúc với cô ấy ở bên ngoài. Thế nên Tri Trùng mới muốn chúng ta tới rạp chiếu phim và phòng tập để tìm người đó. Hơn nữa, đó cũng là người đã gửi cho chúng ta lá thư cầu xin giúp đỡ và tranh sơn dầu. "

Kiều Tri Na giờ mới hiểu rõ mọi chuyện, cô cười, trong nụ cười có chút xấu hổ. Cô cảm thấy mình không thể theo kịp được tiến độ của Tri Trùng và Chúc An Sinh, cả hai người đó đều quá thông minh. Cô quả nhiên vẫn thích hợp ngồi trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm hơn, công việc đó tương đối nhẹ nhàng.

" Vậy hai người mau đi tìm người gửi bức thư cầu xin chúng ta giúp đỡ đi, có khả năng hẳn chính là hung thủ thật sự đấy. Trong xe có hướng dẫn, sẽ không có vấn đề gì chứ? "

" Không có, nhưng mà anh đi đâu? Anh muốn tới sân bóng sao? "

" Tôi sẽ gọi người ở cục cảnh sát tới đón mình, chờ sau khi tôi hỏi thăm Lucas thì sẽ về cục cảnh sát đợi tin tức của hai người. "

Trì Trùng nói xong liền để lộ nụ cười mê người. Chúc An Sinh mặc kệ anh đứng đó cười, Kiều Trì Na thì không hiểu bầu không khí kỳ lạ giữa hai người.

Tới lúc lên xe, Kiều Trì Na vừa xem hướng dẫn ở trên xe, vừa tò mò hỏi cô: " An Sinh, tại sao lúc chúng ta chuẩn bị đi thì tôi thấy cô có vẻ mất hứng thế? "

" Tôi không phải là đang mất hứng, chỉ là hơi đau đầu thôi. "

" Là có ý gì? " Kiều Trì Na không hiểu ý Chúc An Sinh lắm.

" Cô chờ chút nữa là biết ngay thôi. "

Ban đầu Kiều Trì Na vẫn còn hơi nghi ngờ, nhưng đúng như Chúc An Sinh nói. Nửa tiếng sau, khi các cô đi tới phòng tập thứ ba ở trong thị trấn Tanto, Kiều Trì Na mới biết được cái đau đầu mà Chúc An Sinh nói là gì.

Tới phòng tập thể thao, có thể thấy được Chúc An Sinh một tay cầm cái ô màu vàng và một tay cầm mấy bức ảnh Kiều Trì Na chụp. Cô cứ thế đi xung quanh phòng tập mà hỏi, hỏi cả nhân viên công tác ở đó lẫn khách hàng, câu hỏi thì liên tục lặp lại, một chút cũng không thay đổi. Dò hỏi khoảng hai mươi phút, cả Kiều Trì Na và Chúc An Sinh đều bại trận trở về.

" An Sinh, đây chính là điều đau đầu mà cô đã nói sao? "

Kiều Trì Na giờ lại nghĩ tới vẫn còn hai rạp chiếu phim và hai phòng tập thể thao ở trong thị trấn Tanto đang đợi bọn cô tới, không khỏi sinh ra cảm giác bất lực. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là điều tra chân tướng? Tại sao trên phim điện ảnh thì trường hợp này trông có vẻ rất ngẫu, mà thực tế nó lại buồn tẻ tới phát điên thế này?

" Nếu không thì cô nghĩ sao Trì Trùng lại bảo chúng ta đi tìm người chứ? " Chúc An Sinh bắt đầu dĩ mà cười khổ, nhưng ai bảo Trì Trùng là sếp của cô chứ? Thôi thì cứ bắt lấy câu kia làm mục tiêu, lấy tiền của người, làm việc cho người.

Kiều Trì Na rốt cuộc cũng hiểu tại sao trước khi đi sắc mặt Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng lại kém như vậy, tên đó đúng là một con hồ ly giao hoạt mà!

Hết cách rồi, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na chỉ có thể tiếp tục công việc buồn tẻ này thôi. Nhưng mà cả hai người không nghĩ tới, đó là hai tiếng sau, sau khi đã đi hết rạp chiếu phim và phòng tập thể thao để thăm hỏi thì hai người chẳng thu hoạch được gì, bất lực mà trở về.

Chúc An Sinh đúng là đã tìm được phòng tập mà Kiều Trì Na thường xuyên đi tới để tập yoga. Nhưng mà cô cũng đã hỏi thăm tất cả mọi người ở đây, không có ai dùng ô màu vàng như thế này. Hơn nữa huấn luyện viên yoga của Emma Bert cũng nói, cô ấy không có dấu hiệu của việc kết giao với người khác.

Tại sao lại như thế chứ? Mãi cho tới khi hỏi xong nhân viên ở rạp chiếu phim cuối cùng thì cô hoàn toàn rơi vào im lặng.

Chẳng lẽ phán đoán của cô và Trì Trùng có điểm sai sót? Không có khả năng đó chứ, nếu như không phải người thâm mền, thì làm gì có ai lại tặng cho người ta một bức tranh vẽ? Huống hồ người này sau khi Emma chết còn gửi tới đây một bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu, chỉ vì để xin Trì Trùng giúp đỡ, chỉ sợ người này không chỉ dừng ở mức thích Emma, mà còn là thực sự yêu thương.

Nhưng vì sao lại không có ai biết tới người này, người đã đưa cái ô màu vàng, vẽ bức chân dung, đã hẹn hò với Emma từ lúc nào? Bình thường phạm vi hoạt động của Emma cũng rộng, thị trấn Tanto cũng không nhỏ, sao lại không ai biết tới người này chứ?

Chúc An Sinh cả đường im lặng không nói một lời, Kiều Trì Na bên cạnh thì uể oải hết chỗ nói.

Rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, đúng lúc chuẩn bị lên xe rồi đi thì Chúc An Sinh lại đứng ngơ ngẩn ra đó.

" Làm sao thế? " Kiều Trì Na tò mò từ trong xe thò đầu ra bên ngoài.

" Kiều Trì Na, nếu như xem xong một bộ phim điện ảnh, mà cô thấy thời gian còn sớm thì cô có đi vào một quán cà phê nào đó ngồi không? "

Chúc An Sinh nói, đồng thời cũng chỉ tay về quán cà phê ở phía bên kia đường cho Kiều Trì Na thấy được, quán cà phê đó cách đây không xa.

Thấy được quán cà phê kia, Kiều Trì Na giống như vớ được một cọng rom cứu mạng vậy, cười lên vô cùng hưng phấn. Mà hơn nữa trong giờ phút này, trong lòng Kiều Trì Na và Chúc An Sinh đều cảm thấy rung động, một dự cảm mãnh liệt nảy sinh ra.

" Kiều Trì Na, chúng ta đi uống một chút cà phê đi. "

Bỗng nhiên Chúc An Sinh mỉm cười nói.

Hai người đi vào một quán cà phê có cách bài trí vô cùng ấm áp, Chúc An Sinh để cái ô màu vàng đỏ ra phía sau, hai người nhìn xung quanh quán sau đó đi thẳng tới quầy bar.

Ở quầy bar, một giọng nam dịu dàng dễ nghe vang lên.

" Xin chào, quý khách có yêu cầu gì sao? "

Chúc An Sinh ban đầu còn đang mãi ngắm nhìn quán cà phê, nhưng khi giọng nói kia được cất lên, cô liền bị thanh âm đó hấp dẫn. Cô cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt của người con trai kia, chủ của giọng nói hấp dẫn đó, người đang tươi cười ấm áp với cô và Kiều Tri Na.

Người con trai này có một làn da trắng nõn, cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi trắng mở ra, để lộ ra xương quai xanh. Hắn không giống với mẫu con trai cơ bắp như Lucas, từ mái tóc nâu hơi quăn tới gương mặt tinh tế này khiến hắn trông giống như một thiếu niên bước ra từ trong thần thoại Hy Lạp vậy. Hắn có một đôi mắt màu xanh biếc, trong sáng sạch sẽ như một mặt hồ phẳng lặng vậy.

Chúc An Sinh bị nhan sắc của người trước mặt này làm cho ngây người. Rốt cuộc cuối cùng cô cũng phản ứng lại, trên người hắn có một mùi hương thoang thoảng của nhựa cây và propylene khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

" Xin chào, tôi tới là để trả vật về chỗ cũ. "

Chúc An Sinh nói xong liền đem cái ô màu vàng ở sau lưng mình đặt lên quầy, Chúc An Sinh tinh ý thấy được, đồng tử người này đang dần dần to ra.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Điều tra (4)

Khi nhìn thấy cái ô màu vàng xuất hiện, người con trai kia giống như bị điện giật một cái, để lộ ra sự cảnh giác. Sau đó Chúc An Sinh thấy hắn đẩy cửa đi vào phòng bên trong sau quầy bar, để lại một nhân viên nữa đang đứng mờ mịt trong quán.

Chúc An Sinh nhanh chóng đuổi theo, nhưng mà cuối cùng cô vẫn chậm hơn hắn một bước. Cô chỉ có thể trở mắt nhìn hắn đi xe đạp như bay, biến mất ở nơi phía cuối con đường.

Người con trai này chính là người đã gửi thư cho Tri Trùng, lúc trên đường tới quán cà phê cô đã nghĩ tới điều này, nhưng mà cô không hiểu lắm, tại sao khi thấy cái ô màu vàng này thì hắn lại chạy đi? Hắn cảm thấy sợ hãi nếu nhìn thấy Tri Trùng sao? Vì sao chứ? Chẳng lẽ hắn có liên quan vụ án mưu sát Emma Bert?

Chúc An Sinh nghĩ mãi không ra, cô chỉ có thể trở lại quán cà phê kia thăm hỏi nhân viên còn lại trong quán. Sau khi tiến hành thăm hỏi xong, Chúc An Sinh đã biết được tên của người con trai kia, hắn tên là Damian. Thế nhưng người nhân viên đó cũng không biết họ tên hắn đầy đủ là gì, chỉ biết mỗi tên thôi. Theo như lời cô nhân viên đó nói thì Damian không thích giao tiếp cùng người khác lắm, bình thường sau khi hắn làm xong ca trực của mình thì đi về luôn, cho nên tuy cô ấy và Damian là nhân viên cùng quán cà phê nhưng cô ấy cũng không hiểu rõ tình huống của hắn lắm.

Chúc An Sinh có hỏi cô nhân viên đó địa chỉ nhà Damian nhưng kết quả lại khiến cho người ta thất vọng. Đồng thời Chúc An Sinh còn biết thêm một thông tin nữa là chủ quán hôm nay phải đi nơi khác nhập hàng, khả năng là hôm nay không kịp trở lại.

Đến đây, Chúc An Sinh đành tạm từ bỏ ý định đi tìm Damian. Dù sao thì giờ cô cũng biết được tên của hắn, hơn nữa với diện mạo của hắn thì lần sau cô có muốn tìm lại người cũng không quá khó.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng không quên lấy ảnh của Emma Bert ra cho nhân viên kia nhận diện. Sau đó, cô lại thu thập được thêm một thông tin nữa, sau khi Emma xem phim điện ảnh xong thì hay đi tới quán cà phê này đọc sách.

" Cô ấy thường xuyên đi tới đây sao? "

" Ừm, thông thường sau mỗi lần cô ấy xem phim điện ảnh xong thì tới quán cà phê này ngồi khoảng một hai tiếng, ở chỗ chúng tôi để một số sách báo, được sử dụng miễn phí. Nhưng mà đúng là đáng tiếc, nếu không phải xảy ra chuyện kia thì cô ấy sẽ vẫn hay tới đây, chuyện kia xảy ra đúng là rất đáng sợ. "

Cô nhân viên kia đau khổ mà thở dài một hơi, nơi này của bọn họ là một thị trấn nhỏ, xảy ra một chuyện bé thôi cũng là một tin tức lớn. Huống chi đây còn là một vụ án giết người, có vẻ như mỗi người trong thị trấn Tanto này đều biết về vụ án.

" Mọi người tới đây là vì vụ án đó sao? Không lẽ Damian xảy ra chuyện gì sao? " Nhân viên quán cà phê có chút hoảng sợ.

" Cô không cần nghĩ nhiều, có lẽ là do chúng tôi tới đây quá đột ngột, Damian vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý tốt để gặp chúng tôi. Nhưng mà trước khi vụ án xảy ra, cô có thấy Emma có biểu hiện gì bất thường không? "

" Bất thường? Tôi chỉ nhớ một lần cô ấy mang tới cho chúng tôi một lần đựng bánh cookie, cô ấy nói là do chính tay cô ấy làm. Hình như chuyện đó xảy ra vào mấy hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ấy là một cô gái xinh đẹp lại thiện lương, mong rằng cô ấy có thể an nghỉ. "

" Cô ấy sao lại tặng cho mọi người bánh cookie vậy? "

" Tôi cũng không biết. Emma nói cô ấy ở nhà nhàm chán nên làm rất nhiều bánh cookie. Sau đó cô ấy nghĩ bình thường cô ấy thường xuyên lui tới quán cà phê của chúng tôi cho nên hôm đó mang một chút bánh cookie tới để cảm ơn. Nhưng mà tôi thấy, thực ra là cô ấy muốn đưa cho Damian mới đúng. Tôi thấy bình thường Damian khá là ưu ái cho Emma, có lẽ là cậu ấy thích Emma đấy. Nhưng mà khi đó cậu ấy chỉ nói là muốn giữ lại khách quen cho quán cà phê thôi, ông chủ vì chuyện này mà còn khen ngợi cậu ta đấy. "

" Damian thường xuyên nói chuyện với Emma? " Chúc An Sinh không nhận ra, khi cô nghe thấy thông tin này thì hai mắt gần như là phát sáng.

" Đúng vậy, chính là như thế. Tôi cảm thấy chắc chắn là tên nhóc Damian thích Emma rồi, nhưng mà đáng tiếc là Emma có một người bạn trai quá đỗi ưu tú, làm sao mà cô ấy có thể coi trọng Damian? "

" Cô cũng biết Lucas Levitt sao? " Chúc An Sinh tò mò hỏi một câu.

" Đương nhiên rồi, cậu ấy chính là người nổi tiếng nhất thị trấn chúng tôi đấy. Đa số những cô gái ở đây đều thích cậu ấy, Emma có thể làm bạn gái cậu ấy, đúng là may mắn. "

Ánh mắt của cô nhân viên kia sáng lấp lánh, Chúc An Sinh cũng chẳng nghĩ ngợi gì, dù sao đây cũng là cảm nhận đầu tiên của đa số các bạn nữ.

" Được, cảm ơn cô. "

Chúc An Sinh nói xong liền cùng Kiều Trì Na đi ra khỏi quán cà phê, tới lúc cô đi tới quầy lấy cái ô màu vàng định cầm theo thì đột nhiên cô nghĩ ra một vấn đề nữa, vội vàng hỏi thêm một câu: " Cô có biết Damian hay dùng loại ô nào không? "

" Còn không phải là cái ô mà cô đang cầm hay sao? Hiện tại không phải là loại ô này đang được dùng phổ biến sao? " Nhân viên quán cà phê khó hiểu hỏi lại.

Biết được đáp án này, cuối cùng Chúc An Sinh cũng khẳng định chắc chắn, Damian chính là người đã gửi thư cho Trì Trừng. Đồng thời, cô dường như nghĩ tới cái gì đó, mỉm cười nói với cô nhân viên kia:

" Đúng rồi, làm phiền cô làm cho tôi ba cốc cà phê có được không? Hai cốc bình thường, cốc còn lại cô làm cà phê đặc giúp tôi, tôi có thể trả nhiều tiền hơn chút. "

" Một cốc cà phê cỡ vừa nhưng bên trong là cà phê đặc? Không phải là không tốt sao? " Nhân viên quán lặp lại lời Chúc An Sinh một lần nữa, như là muốn để cô xác nhận. Trong ý thức của nhân viên thì loại cà phê đặc này rất khó uống, bình thường chỉ uống một ngụm thôi cũng đã làm cho đa số mọi người không muốn uống tiếp rồi. Vậy mà Chúc An Sinh lại yêu cầu một cốc cà phê cỡ vừa, lại còn là cà phê đặc.

Nghe thấy lời nhân viên quán cà phê hỏi lại, trong đầu Chúc An Sinh bỗng hiện lên một gương mặt anh tuấn, sau đó cô dùng thanh âm dịu dàng trả lời vấn đề của cô nhân viên: " Đúng vậy, làm phiền cô rồi. "

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh và Kiều Trì Na mang theo cái cốc cà phê ngập tràn tình yêu thương kia về cục cảnh sát thị trấn Tanto.

Sau khi hỏi thăm mấy người cảnh sát, Chúc An Sinh mới biết Trì Trừng đang ngồi trong phòng họp đợi các cô trở về. Cô với Kiều Trì Na biết xong cũng không nản nã lâu, lập tức đi tới phòng họp.

Vừa mới đi tới trước cửa phòng họp, Chúc An Sinh đã nhìn thấy Trì Trừng đang ngồi đằng sau bàn họp dài, chăm chú xem một quyển notebook, mà ở trước mặt anh còn để một đồng hồ tài liệu và túi vật chứng trong suốt.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng, Trì Trừng ngẩng lên thì thấy hai người đã trở về, thần sắc lộ ra vẻ vui mừng:

" Cuối cùng hai người cũng về rồi. "

" Phải đấy, không phải là bọn tôi sợ anh ở cục cảnh sát một mình sẽ cô đơn sao, đương nhiên chúng tôi phải nhanh chóng quay trở lại đây với anh rồi. "

Chúc An Sinh tức giận nói, sau đó cô còn trừng mắt nhìn Trì Trừng đang ngồi vô cùng nhàn nhã trong phòng họp nữa. Anh thì ngồi đó nhàn nhã trong khi cô và Kiều Trì Na thì chạy đôn chạy đáo bên ngoài muốn dứt hơi, nếu không phải cuối cùng cô phát hiện ra kịp thời, chắc cô cũng sẽ không đi tìm Damian mà nói chuyện đâu.

" Anh xem, không phải bọn tôi còn mang cả cà phê về cho anh sao? "

Chúc An Sinh nói xong liền đem cà phê đặt trước mặt Trì Trừng. Kiều Trì Na biết đây là trò đùa của Chúc An Sinh, thế nên từ nãy tới giờ cô còn chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Trì Trừng. Trong lòng cô lúc này vừa có chút hưng phấn, cũng vừa có chút kích động. Phải biết rằng trước kia cô cũng đã từng có ý định phải bày trò dạy dỗ người sắp này một trận, giờ thì Chúc An Sinh đã giúp cô hoàn thành ý định này rồi.

" Cảm ơn cô. " Tri Trùng dường như không nhìn thấy Kiều Tri Na đang đứng một bên nín cười muốn nội thương rồi, anh thần nhiên nói. Nhưng mà anh lại không uống luôn cốc cà phê mà Chúc An Sinh mang về.

" Thế nào rồi? Hai người đã tìm được người gửi thư cho tôi chưa? " Tri Trùng vào thẳng vấn đề mà mình đang quan tâm.

" Ừm, cậu ấy tên là Damian, nhưng mà hình như cậu ấy không muốn gặp chúng ta, vừa thấy tôi tới một cái là cậu ấy chạy mất rồi. "

" Chạy? "

Nghe được tin tức này, Tri Trùng có chút nghi hoặc nhíu mày. Nếu như mà Damian không muốn gặp anh thì yêu cầu anh giúp đỡ làm gì chứ? Huống hồ, Tri Trùng chưa nghĩ ra được lý do nào mà Damian lại không muốn gặp mặt anh.

Tri Trùng chìm đắm trong suy nghĩ nghi hoặc của mình, theo bản năng anh cầm lấy cốc cà phê mà cô mang tới, bình tĩnh uống một ngụm lớn. Ánh mắt Chúc An Sinh và Kiều Tri Na vô cùng chờ mong dõi theo hành động của anh.

Chúc An Sinh và Kiều Tri Na liếc mắt nhìn nhau một cái, Tri Trùng thì chỉ bình tĩnh uống xong ngụm cà phê đó rồi để cốc lại trên bàn hợp. Đặc biệt là Chúc An Sinh rất kinh ngạc, rõ ràng tận mắt cô nhìn thấy nhân viên quán đã xúc một thìa rất nhiều cà phê vào, sao giờ Tri Trùng uống ngay cả một chút phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ hai người gặp phải quán cà phê bán hàng kém sao?

Nhưng mặc kệ Chúc An Sinh có bao nhiêu điểm nghi hoặc, cô cũng không thể để lộ ra điều gì bất thường.

" Vậy cô tìm được hân ở đâu? Có phát hiện ra được manh mối gì mới không? "

Tri Trùng tiếp tục hỏi, nhưng lần này Kiều Tri Na lại giành phần trả lời anh trước, giọng cô có chút kích động: " Tri Trùng, có thể cậu không tin nổi đâu. Damian này chẳng có tí quan hệ gì với phòng tập thể thao cả. Hơn nữa, chúng tôi đi hai rạp chiếu phim trong thị trấn Tanto cũng không tìm được hân, cuối cùng vẫn là Chúc An Sinh thông minh, cô ấy liếc mắt một cái liền thấy được đối diện rạp chiếu phim có một quán cà phê, hóa ra Damian là một nhân viên ở quán cà phê này. "

Tri Trùng nghe xong liền liếc nhìn cốc cà phê của mình một cái, ngay sau đó thì lộ ra vẻ tươi cười.

Chúc An Sinh cũng không biết tâm lý của Tri Trùng là như thế nào, cô chỉ nói tiếp phần của Kiều Tri Na, nói lại phần sau: " Sau đó tôi hỏi thăm một chút thông tin từ nhân viên khác trong quán, nhờ thế mà biết thêm được một số tin tức. Ví dụ như tên cậu ta, mà hình như sau khi tốt nghiệp cấp ba xong cậu ta trượt đại học nên vào làm nhân viên quán cà phê đó luôn. Nhưng có vẻ Damian là người không thích giao tiếp cùng người khác, thế nên là người nhân viên đó không biết địa chỉ của cậu ta, tới đây thì bọn tôi đành ra về. "

" Rồi sau đó thì sao? " Tri Trùng hình như vẫn chưa thỏa mãn với đáp án này, tiếp đó anh còn uống thêm một ngụm cà phê, nhưng về mặt anh vẫn thần nhiên như cũ.

" Sau đó tôi có hỏi thêm về chuyện liên quan tới Emma. Theo như những gì cô nhân viên đó nói thì hình như trước kia Damian và Emma có quan hệ gì đó, có khả năng là Damian thích Emma. Mà ngày Emma bị sát hại, tôi nghĩ đối tượng hẹn hò ngày hôm đó của cô ấy chính là Damian. " Chúc An Sinh nói ra suy đoán của mình.

Tri Trùng gật gù đầu, dường như là anh đang đồng ý với quan điểm của Chúc An Sinh. Trong lúc đó, anh còn cầm cốc cà phê lên uống mấy ngụm liền, cứ thế ba ngụm lớn năm ngụm nhỏ, chẳng mấy chốc đã thấy đầy cốc.

Chúc An Sinh im lặng mà liếc nhìn Kiều Tri Na một cái, hai người đều nhìn ra được sự hoang mang và giật mình trong ánh mắt của nhau. Hai người không thể hiểu nổi, sao Tri Trùng uống một cốc cà phê như thế mà sắc mặt lại không thay đổi gì.

" Vậy còn anh? Anh đã đi gặp Lucas Levitt rồi, kết quả thế nào? " Chúc An Sinh như là muốn che đi sự khiếp sợ của mình, cô vội vàng chuyển đề tài.

" Tôi? Tôi không có đi gặp Lucas Levitt, lúc tôi tới đó thì cậu ấy đang trong một cuộc phỏng vấn, tôi đứng đấy nhìn một chút xong tiếp tục đi thu thập chứng cứ. "

" Cái gì? "

Chúc An Sinh ngạc nhiên hô lên một tiếng, cô thực sự là không hiểu nổi hành động của Tri Trùng. Nhưng dường như Tri Trùng đoán được cô sẽ có phản ứng như vậy, anh không nói gì, chỉ thông dong quay màn hình máy tính về phía cô và Kiều Tri Na.

" Tôi tìm được ở trên mạng có đoạn video như thế này, hai người xem qua một chút đi. "

Nghe vậy, Chúc An Sinh liền bấm nút phát đoạn video kia, cùng Kiều Tri Na xem đoạn phỏng vấn đơn giản.

Đây là một đoạn phỏng vấn do đài truyền hình địa phương làm, đoạn phỏng vấn này cũng không dài. Vị phóng viên kia chắc hẳn là nghe tin ba ngày sau Lucas có một trận bóng bầu dục cho nên tới phỏng vấn hân, ban đầu là còn hỏi một chút thông tin liên quan tới trận đấu, về sau thì lại lệch hẳn sang vụ việc Emma bị giết hại.

Nghe thấy câu hỏi này, khuôn mặt điển trai của Lucas lộ rõ vẻ bi thương, sau đó Chúc An Sinh thấy hân vẫn giữ nguyên sắc mặt như thế mà nói: " Tôi sẽ vì cô ấy mà chiến đấu, tôi vẫn yêu cô ấy như lúc đầu. "

Nói xong câu đó, video phỏng vấn cũng kết thúc.

Kiều Trì Na xem xong đoạn video này thì bỗng xúc động muốn khóc. Cô cảm thấy Lucas đúng là một hình mẫu người yêu lý tưởng, cho dù Emma đã mất rồi mà tình cảm của hắn vẫn không thay đổi. Kiều Trì Na cảm động là thế nhưng lúc này Chúc An Sinh lại cảm tưởng như mình đang ngồi trên ngọn núi tuyết nghìn năm. Tựa như Chúc An Sinh đang nhìn, nhìn vô cùng vất vả, vất vả tới nỗi thái dương cô còn giật giật vài cái.

" An Sinh, cô làm sao thế? "

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Kiều Trì Na một cái, cô biết Kiều Trì Na xem không hiểu được ý nghĩa đoạn video. Cô cũng hiểu, vì sao Trì Trì xem xong đoạn video này đã trở về.

" Cậu ta đang nói dối! "

Chúc An Sinh nhẹ nhàng nói, một câu nói như một viên đạn bắn ra phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng họp.

Lúc này Kiều Trì Na cảm thấy cả người mình đều nổi da gà, khiếp sợ nhìn hình ảnh mê người của Lucas trong video, Lucas đang nói dối sao?

Nhưng, sao Chúc An Sinh lại biết điều đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Điều tra (5)

" An Sinh, cô nói Lucas đang nói dối sao? " Kiều Trì Na hoang mang hỏi lại, cô thật sự không hiểu tại sao Chúc An Sinh lại biết được Lucas đang nói dối.

Chúc An Sinh thấy Kiều Trì Na không hiểu, cô tua lại đoạn video một lần nữa, rồi bắt đầu giải thích.

" Cô thấy không, trong đoạn video này, phần đầu là phỏng vấn Lucas về trận đấu sắp diễn ra, biểu hiện của cậu ấy vô cùng tự nhiên, điều này chứng minh rằng tâm trạng của cậu ấy đang được thả lỏng. Nhưng mà tới khi người phỏng vấn đó hỏi về việc Emma bị giết hại, Lucas có một động tác lui về phía sau rất nhỏ, cô nhìn thấy vai trái của cậu ấy không? Vai trái của cậu ấy không hướng về cùng một phía với phỏng vấn, đây là biểu hiện tâm lý cậu ấy đang kháng cự, thể hiện rằng rất muốn rời khỏi đây. "

Chúc An Sinh vừa nói vừa điều chỉnh đoạn video cho Kiều Trì Na xem. Lần này xem lại cộng thêm lời giải thích của Chúc An Sinh, Kiều Trì Na cuối cùng cũng nhận ra được chi tiết đó, điều mà khi này cô hoàn toàn xem nhẹ.

" Mà không chỉ có như thế, cô chú ý thêm động tác Lucas làm sau khi trả lời phỏng vấn xong này. Cậu ấy vô cùng tự nhiên dùng tay phải ôm lấy cánh tay trái, đây được coi là một loại hành động tự vệ. Rồi cô lại nhìn kỹ thêm một chút, khi mà cậu ấy nói cậu ấy vẫn thích Emma như lúc ban đầu, ánh mắt cậu ấy nhìn chằm chằm vào camera, đây là một loại hành động muốn người khác tin tưởng vào mình, nhưng những việc cậu ấy làm theo bản năng đã tự bản đứng bản thân. "

" Cô thấy tay phải của cậu ấy không? Tuy rằng tay phải đang ôm lấy cánh tay trái, nhưng ngón tay phải lại không tự chủ được mà chỉ về một hướng, bởi vì khi nói dối thì tứ chi con người không thể phối hợp với nhau được, đồng thời nội tâm cậu ấy cũng bộc lộ rằng cậu ấy muốn đi khỏi đây. "

Chúc An Sinh một hơi nói xong toàn bộ sơ hở của Lucas khi nói dối. Thế nhưng cô không chú ý tới Kiều Trì Na đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Cổ họng Kiều Trì Na hơi di chuyển một chút, giống như là cô đang có suy nghĩ. Chẳng lẽ tới lúc cô đứng cùng với Chúc An Sinh thì cô không che giấu được bí mật gì cả?

" An Sinh, hình như cô rất hiểu biết về tâm lý học? "

" Cũng không thể coi là hiểu biết được. Chỉ là trước kia học đại học có hứng thú với nó nên tôi nghe vài tiết thôi, sau đó thì rảnh rồi có xem qua một chút. Cho nên cũng chỉ coi như là tốt hơn người bình thường một xíu. Vừa nãy nếu không phải tập trung xem đoạn video đó, và Lucas thì không phải là một người giỏi nói dối, thì có lẽ tôi cũng không nhận ra đâu. "

Nghe thấy Chúc An Sinh giải thích như vậy, trong lòng Kiều Trì Na yên tâm hơn chút. Cô thế mà còn tưởng rằng Chúc An Sinh sẽ biểu hiện giống như các diễn viên trong phim, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra được tâm tư của người khác. Cô không muốn trở thành người đứng trước mặt người khác, mình lại là một người không có bí mật gì.

Nhưng mà Kiều Trì Na không biết. Tuy Chúc An Sinh không phải là người liếc mắt một cái nhìn thấu được tâm tư người khác, nhưng vừa nãy khi Kiều Trì Na thờ phào nhẹ nhõm một hơi cô vẫn có thể bắt được cảm xúc khi đó. Chúc An Sinh không nhìn được cười cười, Kiều Trì Na đúng là một người

rất đáng yêu.

Tri Trùng cũng nhìn thấy được biểu tình của Kiều Tri Na. Nhưng cuối cùng ánh mắt anh lại dừng ở khoe môi đang hơi cong lên của Chúc An Sinh, anh không cảm nhận được rằng mình đang nhìn cô tới xuất thần.

" Tri Trùng? Tri Trùng? "

Chúc An Sinh gọi liên tục vài lần thì Tri Trùng mới hoàn hồn trở lại. Chúc An Sinh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, mà ngay cả Tri Trùng cũng cảm thấy bản thân mình kỳ lạ, sao tự dưng lại ngồi ngẩn ra vậy?

" Làm sao thế? " Tri Trùng nói xong liền xấu hổ mà ngồi thẳng dậy.

" Kiều Tri Na muốn biết là anh hiểu tâm lý học như thế nào? Hơn nữa, anh chắc chắn lợi hại hơn tôi rất nhiều, tôi tuy rằng hiểu một chút bề nổi, nhưng trên thực tế thì tôi ít khi ý thức được rằng phải quan sát biểu cảm người khác. Mà lúc đó anh chỉ đứng một chỗ xem mà phát hiện được Lucas nói dối, từ đây đã khẳng định là anh rất giỏi rồi. "

Chúc An Sinh nói xong, cả cô và Kiều Tri Na đều vô cùng mong chờ đáp án của Tri Trùng.

" Hồi học đại học tôi có học mấy môn chuyên cùng một lúc. Vốn dĩ là tôi có thể lấy được bằng tiến sĩ về tâm lý học, nhưng lúc đó tôi cảm thấy vốn kiến thức về tâm lý học của mình đủ rồi, mà hơn nữa chuyên môn của tôi không phải là ngành tâm lý học tội phạm. Thế nên là tôi đã bỏ không lấy bằng tiến sĩ về tâm lý học, đổi lại lấy được hai bằng tiến sĩ chuyên ngành của tôi. "

Tri Trùng nhẹ nhàng nói, nhưng những lời này lọt vào tai Chúc An Sinh với Kiều Tri Na thì chẳng khác nào đâm phải một bức tường. Cái gì gọi là đủ rồi, cái mà kêu là từ bỏ? Ý của Tri Trùng là, nếu như anh thì, thì anh có thể đạt được cả ba bằng tiến sĩ sao? Sao lại có kẻ nghịch thiên như thế chứ?!

Đặc biệt là Chúc An Sinh, cô đột nhiên nghĩ tới bằng thạc sĩ chuyên ngành cảnh sát hình sự của mình, rồi lại sinh ra cảm giác tự ti. Rõ ràng là cô cũng chỉ là một nhân vật bé nhỏ nếu đem so với con nhà người ta, quả nhiên là do câu nói đó, người mà đi so với người khác thì tự khiến bản thân tức chết.

Chỉ một chốc sau, bầu không khí trong phòng họp trở nên vô cùng quỷ dị. Tri Trùng nhìn chăm chú hai người trước mặt, nhưng lúc này anh phát hiện ra hình như phần tâm lý học anh đã được học không áp dụng được trong trường hợp này.

Nét mặt của Chúc An Sinh và Kiều Tri Na đang thể hiện điều gì đây? Ghen ghét? Tức giận? Khô sở?

Tri Trùng không phân biệt được, nhưng đột nhiên anh lại có một cảm giác khác, cảm giác này nói cho anh biết rằng, hiện tại anh đang rất nguy hiểm.

" Đứng rồi, hai người muốn xem cái này không? "

Bàn năng sinh tồn nhanh chóng thúc đẩy anh mau chuyển đề tài, anh nhanh tay cầm lấy chiếc túi vật chứng trong suốt ở trên bàn, bên trong hình như trống không.

" Xem cái gì thế? "

Kiều Tri Na phản ứng đầu tiên, cô tò mò cầm lấy túi vật chứng. Sau đó cô nhìn túi vật chứng mà nghi hoặc hỏi lại, cả ba người ăn ý đồng thời quên luôn cuộc nói chuyện vừa rồi.

Chúc An Sinh không hiểu tại sao Tri Trùng lại đưa cho bọn cô xem ba túi vật chứng trống không thế này. Nhưng mà trong lúc đang nghi ngờ thì cô cũng phát hiện ra được điều bất thường trong ba cái túi.

" Kiều Tri Na, cô xem này. "

Chúc An Sinh kinh ngạc nói, đồng thời cô còn đưa tay chỉ cho Kiều Tri Na nhìn theo. Kiều Tri Na lúc này mới nhìn thấy, ba túi vật chứng trong suốt tưởng chừng như trống không kia, thật ra bên trong chỉ có mấy sợi dây mảnh được làm bằng plastic.

Chúc An Sinh cầm lấy hai túi vật chứng từ trong tay Kiều Tri Na, để nó gần hơn rồi quan sát. Nhưng mặc kệ là nhìn bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì đây thực sự là sợi dây mảnh được làm bằng plastic. Chỗ khác nhau duy nhất có thể là trong hai túi vật chứng mà Chúc An Sinh cầm thì có hai sợi dây trong đó còn pha chút màu đỏ và màu lam, mà màu sợi tóc giả này đúng ra là màu xanh biếc.

" Đây là cái gì? " Chúc An Sinh giờ túi vật chứng lên hỏi Tri Trùng.

" Tôi đoán rằng sau khi Lucas nói dối thì cậu ta chắc chắn sẽ không nói sự thật cho tôi biết nên tôi dứt khoát quay lại đây. Khi trở về tôi nhờ cảnh sát trưởng tìm giúp cho tôi vật chứng liên quan tới vụ ám sát Emma Bert. Tôi kiểm tra lại toàn bộ vật chứng một lần nữa, đại khái là cũng không khác mấy so với lần đầu chúng ta đọc hồ sơ vụ án. Nhưng đúng là tôi đoán không nhầm, sau khi tìm được mũ của kẻ lang thang và khóa chặt được đối tượng tình nghi thì khâu kiểm tra vật chứng khá lỏng lẻo. Cuối cùng, trên chiếc váy bò của Emma tôi đã tìm thấy được ba sợi này. "

Nghe Tri Trùng nói xong, phòng họp lại một lần nữa rơi vào im lặng. Cho dù có Tri Trùng đích thân làm, thì anh cũng mới tìm được ba sợi dây mảnh trên chiếc váy bò mà thôi. Muốn thông qua ba sợi này tóm được hung thủ, có khả năng đây sao?

" Tri Trùng, anh có biết sợi này là sợi gì không? " Chúc An Sinh hỏi thêm lần nữa.

" Ở đây thiết bị kiểm tra quá đơn giản, nhưng mà tôi dùng kính hiển vi quan sát thì có thể bước đầu xác định chúng cùng một nơi sản xuất. Nhưng mà hình dáng của chúng cũng hơi lạ, nếu bây giờ tôi phán đoán thì chắc là chúng là mấy sợi dây dùng để làm thảm cỏ nhân tạo, hơn nữa cô chú ý tới màu sắc của nó chút, đây có thể một tấm thảm màu xanh biếc. "

" Đúng rồi, nói tới màu sắc. Tri Trùng, anh có thấy được trên mấy sợi này có dính chút màu đỏ và màu lam? " Chúc An Sinh nghe tới đây liền nhớ ra chi tiết mà mình vừa phát hiện.

" Tôi cũng chú ý tới điều này, sợi dây này màu đúng của nó là màu xanh biếc. Ở bên trên là bị dính một chút màu đỏ và màu lam. "

" Màu đỏ này, là máu sao? Tôi nhớ là lúc đó Emma bị thương ở phần đầu, nhất định sẽ chảy máu, thế còn màu lam là cái gì? "

" Điều này cần phải phân tích thêm mới biết được, nhưng ở thị trấn Tanto thì quá hẻo lánh, máy giám chứng ở đây không có. Tôi quyết định mang sợi này trở về viện nghiên cứu để phân tích, thiết bị được lắp đặt trong viện nghiên cứu chắc chắn sẽ giúp tôi phân tích được màu đỏ và màu lam trên này là cái gì. "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Phân tích vật chứng đúng là phải cần thiết bị có độ chính xác vô cùng cao, mà những thiết bị như thế thì thường rất đắt. Rất nhiều vụ án để treo không phá được là do không có thiết bị kỹ thuật cao để phá án.

" Bây giờ phải đi luôn sao? "

" Ừm, nếu bây giờ tôi đi thì chắc là tới tối có thể về tới nơi. Đến lúc đó tôi sẽ tăng ca cả đêm để phân tích ba sợi này, hơn nữa cũng nhờ cô trợ giúp, cho dù tối nay tôi muốn ngủ cũng không ngủ được. "

Tri Trùng đang nói thì đột nhiên chuyển đề tài. Anh có chút buồn cười nhìn về phía Chúc An Sinh. Cô thì thiếu chút nữa quên luôn vụ việc về cốc cà phê kia, đột nhiên anh lại nhắc tới nó, cô lập tức thấy mình thật giống một đứa bé đang phạm lỗi, mặt đỏ tới tận mang tai.

" Tôi xin lỗi. "

Chúc An Sinh cúi đầu, nhẹ giọng nói. Kiều Tri Na đứng bên cạnh cũng vừa xấu hổ vừa bối rối, cô không dám ngẩng lên nhìn Tri Trùng. Hai người ban đầu cho rằng Tri Trùng đang dờ dỗi lười biếng, đẩy công việc nhàm chán này sang cho hai người, nhưng ai mà ngờ được, việc anh làm còn khó hơn cả việc của hai người.

Chúc An Sinh cảm thấy, đây có thể coi là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời cô.

" Cô không cần để chuyện này trong lòng. Cô mới trở thành trợ lý của tôi nên không biết, tiệm cà phê ngay bên cạnh viện nghiên cứu thực ra tôi đều tới đó mua cà phê đặc để uống. Cho nên về sau nếu cô muốn chinh tôi thì tìm thử biện pháp mới đi nhé. " Tri Trùng nói xong còn tự giễu, rồi cười hai tiếng.

Vui đùa xong, Tri Trùng rất nhanh chóng tiếp tục công việc. Anh lập xem những tập hồ sơ đó, hy vọng có thể tìm thêm được một số manh mối nữa. Nhưng mà giờ anh không chú ý tới, Chúc An Sinh đang nhìn anh chăm chăm, tựa như muốn đem hình ảnh anh khắc sâu vào trong trí óc.

Cho tới khi chớp mắt một cái, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu ra. Cô hiểu ra vì sao giáo sư của cô lại hâm mộ một hậu bối trẻ tuổi như vậy, Chúc An Sinh cũng hiểu rằng, tại sao Tri Trùng lại trở thành một thần thám nổi tiếng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Kế hoạch cải trang của Chúc An Sinh

Xem lại hồ sơ thêm lần nữa, Tri Trùng cũng không thu hoạch được manh mối nào khác. Anh cảm thấy giờ hy vọng tạm thời có thể ký gửi trên ba sợi dây kia mà thôi, xong anh lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lái xe trở về New York.

Kiều Tri Na cảm thấy giờ cô coi như đã thỏa mãn với ước muốn tới hiện trường điều tra của mình rồi, hơn nữa đây cũng không phải chuyên môn của cô nên cô nói với Tri Trùng rằng cô cũng muốn về. Thời gian không tới một ngày, giờ cô đã hơi nhớ phòng thí nghiệm của mình rồi.

Chúc An Sinh trở thành người duy nhất ở lại thị trấn Tanto. Bởi vì giờ ở thị trấn Tanto cần có một người ở lại để liên lạc thông báo tình hình, để có thể hiểu rõ hơn tình huống vụ án. Chỉ là trước lúc trở về, Tri Trùng có hơi do dự.

Anh có chút suy nghĩ, Chúc An Sinh mới chỉ vừa đặt chân tới Mỹ thôi, ở nơi đất khách quê người này chưa tới mấy ngày anh đã để cô ở lại một mình trong một thị trấn nhỏ ở Mỹ, điều này liệu có còn nhân tính không nhỉ?

Chúc An Sinh đứng ở ven đường tiễn hai người rời đi. Ở dưới chân cô đã để sẵn một cái ba lô nhỏ đựng một ít quần áo với đồ dùng cá nhân. Nhưng mà cô không hiểu, sao Tri Trùng còn chưa lái xe đi đi, sao cứ nhìn chăm chăm vào cô thế?

Trong lúc Chúc An Sinh còn đang hoang mang thì cô đã thấy Trì Trùng còi dây an toàn, đi xuống xe, bước tới trước mặt cô.

Trì Trùng đứng trước mặt cô, trước ánh mắt nghi hoặc của Chúc An Sinh, anh móc ví tiền ra. Sau đó, anh lấy từ trong ví tiền một tấm thẻ màu bạc trắng, rồi anh cầm tấm thẻ màu bạc trắng này nhét vào trong tay Chúc An Sinh, mỗi một động tác đều như nước chảy mây trôi.

"Ở thị trấn này tôi nghĩ là không có khách sạn cao cấp đâu, nhưng cô cứ cầm lấy cái thẻ này. Mặc kệ là ăn ngủ nghỉ thế nào cũng không được để bản thân chịu thiệt thòi, cứ tính vào hóa đơn của tôi là được."

Trì Trùng dịu dàng nói xong câu đó liền quay người đi luôn, không đợi Chúc An Sinh phản ứng lại. Anh quay trở lại trong xe, bắt đầu khởi động xe.

Chúc An Sinh nhìn theo mãi cho tới khi xe khuất khỏi tầm mắt cô, sau đó cô mới thành thành thật thật cúi xuống nhìn tấm thẻ bạc trong tay, cô đang cố gắng hiểu được những gì vừa mới xảy ra.

Chẳng lẽ đây là tuyệt chiêu ôm đuôi trong truyền thuyết? Chúc An Sinh nắm chặt cái thẻ bạc tinh xảo trong tay, sửng sốt vài giây sau đó cô lại ôm bụng cười to. Cô rất cuộc cũng hiểu vì sao trong phim truyền hình nam chính hay đưa cho nữ chính một tấm thẻ rồi.

Bởi vì, cái cảm giác này đúng là quá tốt!

Chúc An Sinh cả đường đi cứ cười cười, giờ cô phải đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Tìm được khách sạn rồi thì người đứng ở quầy lễ tân hỏi cô muốn chọn một căn phòng như thế nào, Chúc An Sinh lại nhớ tới lời Trì Trùng nói, cô chọn một căn phòng tốt nhất! Nhưng thị trấn Tanto đúng là một thành phố nhỏ, cho dù là phòng tốt nhất ở nhà nghỉ cũng chỉ là rộng hơn một chút, nhưng cũng may là giá cả cũng vừa phải.

Đi vào phòng, Chúc An Sinh tiện tay ném ba lô sang một bên, cô hạ người nằm xuống chiếc giường lớn ở trong phòng, một cái giường đủ cho hai người nằm.

Đây chính là cảm giác khi được làm người giàu có sao? Chúc An Sinh cứ thế nằm trên chăn gối mềm mại, con buồn ngủ bắt đầu ập tới.

"Thật là thoải mái."

Lẩm bẩm nho nhỏ một tiếng, Chúc An Sinh từ bỏ ý định đứng dậy đi rửa mặt. Cuối cùng, vì đã làm việc cả ngày mệt nhọc, cô ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Chúc An Sinh thấy một màu sắc xinh đẹp rực rỡ.

Màu sắc của vật kia càng lúc càng rõ ràng, đó chính là cái màu vàng.

Dưới tán ô màu vàng, đó là bóng dáng của một người con gái vô cùng xinh đẹp. Cho dù là một người ngoài ngành và mù hội họa như Chúc An Sinh cũng có thể đoán được ra người này là ai, qua cái nét vẽ này.

Đây chẳng phải là tranh sơn dầu của Edmund Irving sao? Cô đang nằm mơ phải không?

Bỗng nhiên, trong đầu Chúc An Sinh nảy lên một ý nghĩ, đây đúng là cô đang nằm mơ mà, chẳng phải cô đang ở trong khách sạn ở thị trấn Tanto sao?

Nhưng mà tại sao chứ? Tại sao cô lại mơ thấy bức tranh sơn dầu của Edmund Irving?

Chúc An Sinh cảm thấy kỳ quái, cô véo véo đuôi mình một cái, nhưng trên mặt cô vẫn có thể cười được, không đau chút nào, cô nằm mơ.

Bây giờ làm thế nào để tỉnh lại đây? Mơ thấy một bức tranh sơn dầu, giấc mơ này cũng thật là kỳ quái, Chúc An Sinh dù ở trong mơ vẫn không ngừng chửi rủa. Nhưng cũng chính vào lúc này, cô phát hiện ra bức tranh sơn dầu trước mặt mình có sự thay đổi.

Đột nhiên Chúc An Sinh phát hiện ra bản thân cô không thể nhúc nhích. Cô chỉ có thể trở mắt nhìn người con gái xinh đẹp trong bức tranh sơn dầu kia chậm chậm xoay người lại, cuối cùng cô đã thấy được gương mặt của người con gái đó, là Emma Bert.

Emma Bert cứ yên lặng như vậy cầm lấy cái ô màu vàng, cô ấy đứng ở giữa bức tranh sơn dầu, đôi mắt nhắm chặt. Chúc An Sinh không thể hiểu được biểu tình trên mặt cô ấy, là bi thương sao? Là oán hận, là tức giận hay là sự không cam lòng đây?

Chúc An Sinh không biết được, lúc này, nơi khóe mắt Emma Bert bắt đầu có nước mắt chảy ra. Cô tròn ngược cả mắt.

Chúc An Sinh vừa nghĩ tới điều gì đó, lập tức từ trong mơ tỉnh dậy.

Đêm, vẫn vừa lạnh vừa dài. Ngoài cửa sổ vẫn bị bao phủ bởi một bầu trời đen kịt, nhưng Chúc An Sinh biết, đêm nay, cô chắc không ngủ được nữa.

Chúc An Sinh cả đêm đứng ngồi không yên, cô tự suy nghĩ thật lâu. Bất giác, thời gian đã chỉ điểm sáu giờ, ngoài trời cũng tờ mờ sáng, cuối cùng cô nhận không được mà cầm điện thoại lên gọi cho Trì Trùng.

Điện thoại vừa được kết nối, chuông báo mới vang lên hai tiếng Trì Trùng đã nhận điện thoại.

"Alo?"

" Anh không ngủ thật đấy hả? " Chúc An Sinh thấy Tri Trùng nhanh như vậy đã nhận điện thoại nên cô nghĩ rằng anh không ngủ chút nào. Hơn nữa điện thoại hẳn là anh để ngay bên cạnh, bằng không sao nhận nhanh thế được.

" Đây không phải là do cô tặng sao? "

Tri Trùng ở đầu dây bên kia buông một câu trêu chọc, Chúc An Sinh nghe xong lại cảm thấy áy náy, hơi nhúm mày lại.

" Tôi xin lỗi mà. "

" Tôi là do thức suốt đêm để phân tích mấy sợi kia. Viện nghiên cứu có máy phân tích trị giá hơn mấy trăm triệu đô la Mỹ không phải là để bỏ không. Đại khái là chỉ cần mấy tiếng là tôi đã có kết quả rồi. Tôi thấy vụ án này đúng là may mắn gặp được tôi, chứ đổi lại là người khác, không biết là có thể phân tích được mấy cái này không. "

Tuy ngữ khí Tri Trùng nói vô cùng nhẹ nhàng lại nghe ra chút gì đó bông đùa, nhưng Chúc An Sinh biết, để phân tích được anh đã tốn không ít công sức. Ví dụ như lần phân tích ba sợi dây này đi, làm gì có mấy ai đủ kiên nhẫn và tỉ mỉ để đứng phân tích trong mấy tiếng đồng hồ liền?

Nghĩ tới đây, ý nghĩ trong lòng Chúc An Sinh càng thêm kiên định.

" Cô gọi điện cho tôi sớm như thế này là có chuyện gì? " Qua một hồi trêu chọc thì Tri Trùng cũng hỏi vào vấn đề chính, anh thấy Chúc An Sinh còn sớm như thế này đã gọi điện thoại cho anh, chắc là có chuyện gì rồi.

" Tri Trùng, ngày hôm qua anh không đi hỏi thăm Lucas Levitt đúng không? Tôi thấy chúng ta không thể ngồi chờ thêm được, tôi muốn tới đó điều tra lần nữa. "

" Điều tra? Cô muốn thăm vấn Lucas sao? Cậu ta tuy không phải là một người giỏi nói dối nhưng cô không thấy trong cuối bài phỏng vấn hết vấn đề này tới vấn đề khác cậu ta đều nói dối sao? Cô cảm thấy giờ đi hỏi cậu ta thì có kết quả sao? " Tri Trùng cảm thấy hơi khó hiểu.

" Tôi biết Lucas sẽ không nói thật cho chúng ta biết. Cho nên lần này tôi cũng không tính toán đi gặp mặt nói trực tiếp, lần này tôi muốn tới nhà Lucas điều tra một chút, nếu ở trong nhà cậu ta tôi phát hiện ra được đồ vật tương tự với ba sợi dây đó thì chúng ta có thể xác định được kẻ tình nghi rồi. "

" Tôi hiểu ý của cô. Bây giờ người nghi Lucas là kẻ tình nghi chắc cũng chỉ có tôi và cô thôi, mà trước khi có kết quả của đợt phân tích thì chúng ta không có chứng cứ nào cả. Cô cảm thấy cô có khả năng xin được giấy phép của cục cảnh sát, đưa người tới nhà Lucas để kiểm tra sao? Hay là cô chờ một chút đi, có kết quả phân tích thì hãy đi? "

" Tri Trùng, anh tin là ba sợi dây đó có thể biến thành chứng cứ sao? "

" Sao lại không chứ? Chúng ta đã tới nhà của Emma, nhà cô ấy không có món đồ nào được làm từ vật liệu này, ba sợi dây này căn bản là không nên xuất hiện trên người cô ấy. Có một đồ vật khác dính trên người cô ấy là điều tất nhiên, điều này có thể thể hiện được trên váy bò cô ấy mặc đã tiếp xúc với đồ vật được làm bằng sợi dây plastic. Cho nên tôi mới yêu cầu đối chiếu và phân tích ba sợi dây này. "

" Nhưng mà tôi có thể đi điều tra trước một bước mà. Sau đó đợi kết quả phân tích của anh, như thế là chúng ta có thể thu nhỏ được phạm vi rồi. "

" An Sinh, đã xảy ra chuyện gì sao? " Tuy Tri Trùng không hay tìm hiểu tâm lý người khác cho lắm, nhưng anh thấy trong giọng nói của cô có sự cố chấp.

" Tôi mơ thấy cô ấy, chúng ta nhất định phải giúp cô ấy tìm ra hung thủ thực sự. "

Im lặng qua đi, rốt cuộc Chúc An Sinh cũng nói ra tiếng lòng mình. Cô không hiểu, một người con gái hoàn hảo như Emma Bert, thì ai đã nhẫn tâm giết hại cô ấy chứ?

" An Sinh, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô. Nhưng tôi yêu cầu cô phải hiểu rõ, nghề nghiệp của chúng ta là như thế nào, là phải giữ cho mình bình tĩnh và có những suy luận khách quan nhất. Cô biết không? "

" Ừm. "

Nói chuyện với Tri Trùng một lúc, Chúc An Sinh cuối cùng cũng rũ bỏ được cảnh tượng trong mơ khiến cô phiền muộn.

" Nhưng mà Tri Trùng, tôi vẫn muốn tới nhà Lucas điều tra một chút. Mà anh yên tâm đi, tôi đã có kế hoạch rồi. "

" Kế hoạch? "

" Chờ trời sáng một chút tôi sẽ đi mua một lần bánh quy, tới nhà Lucas giả làm người sắp chuyển tới đó, làm hàng xóm của cậu ta, lấy cớ này mà vào nhà Lucas. Tôi nhất định sẽ để ý, cẩn thận trong hành động. Lần này tôi tới nhà Lucas là để xem trong nhà cậu ta có đồ vật như anh nói không, là thăm được làm bằng sợi dây nhân tạo đó. "

Tri Trùng nghe xong kế hoạch của Chúc An Sinh liền cười. Anh đúng là quá may mắn rồi, Chúc An Sinh quả nhiên là có tài năng. Cho nên dù cô có hơi hay kích động thì cô vẫn nghĩ ra được những biện pháp không tồi.

" Nhưng mà cô có thể chắc chắn là kỹ thuật diễn của cô không có vấn đề gì chứ? Tôi sợ cô sẽ bị lộ đấy. " Tri Trùng cố ý chế nhạo một câu.

" Yên tâm đi, tôi sẽ luyện tập một chút, làm đơn giản thôi rồi đi. "

Cuối cùng Tri Trùng cũng đồng ý với ý tưởng của Chúc An Sinh. Lập tức Chúc An Sinh cảm thấy hưng phấn, cô nhanh chóng đứng dậy rửa mặt rồi trang điểm. Sau khi trang điểm xong, quả nhiên nhìn cô già hơn vài tuổi, nhưng cô cảm thấy thế này vẫn chưa đủ, chút nữa cô phải mua chút quần áo trông già dặn một chút nữa. Cứ thế trang điểm một lúc, cô nhìn qua thế nào cũng giống một người phụ nữ hay ở nhà lo liệu công việc bình thường.

Chuẩn bị xong xuôi, Chúc An Sinh liền đi tới cục cảnh sát một chuyến. Cô hỏi cảnh sát thường trực ở đó địa chỉ nhà Lucas. Ở trong thị trấn nhỏ như thế này, ít nhiều mọi người cũng sẽ biết mặt nhau, huống chi giờ Lucas cũng nổi tiếng trên mạng không thua kém ai. Có thể nói, ở thị trấn Tanto này chắc cũng chỉ có một vài người không biết tới Lucas Levitt mà thôi.

Hỏi xong địa chỉ nhà Lucas, Chúc An Sinh tiện thể hỏi một chút về tình huống nhà ở ở đó. Làm như vậy để tránh cho tới lúc đó cô làm gì sơ suất lại lộ tẩy mất.

Làm xong công việc, Chúc An Sinh xách theo một làn bánh quy đi tới nhà Lucas.

Theo như địa chỉ đã có, Chúc An Sinh gọi một chiếc xe taxi đi từ cục cảnh sát tới nhà Lucas. Nhưng ở ngay đầu đường Chúc An Sinh đã xuống xe, sau đó cô vừa đi vừa kiểm số nhà Lucas.

Nhà Lucas ở đường này đã gần như nằm bên ngoài thị trấn Tanto rồi. Hơn nữa cũng từ người cảnh sát kia Chúc An Sinh mới biết được, nhà ở ở đây vô cùng tiện nghi. Chúc An Sinh có thể cảm nhận được những căn nhà ở đây đem lại cảm giác hoàn toàn khác với nhà của Emma, nhà vô cùng đẹp đẽ. Cũng may, hôm nay Chúc An Sinh trang điểm nhẹ nhàng, thật ra cũng khá hợp với bối cảnh cư dân ở nơi đây.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng tìm được căn nhà mà người cảnh sát đó nói, tới lúc cô đứng trước căn nhà đó, cả người như ngây dại.

Chúc An Sinh bỗng nhiên nhớ tới hồ sơ ghi chép mà cô đã xem qua. Ở trong hồ sơ, căn cứ theo lời khai của Lucas được ghi chép lại, ngày mà Emma tử vong cậu ta đang ở nhà giúp trát sơn tường, điều này đúng là thật, cậu ta không ngụy tạo chứng cứ.

Nhưng mà giờ phút này, Chúc An Sinh thấy bên ngoài vách tường căn nhà này có một vùng lớn màu xanh, da đầu cô như tê dại đi.

Chúc An Sinh tiến tới gần hơn, cô phát hiện ra, màu xanh của bức tường không phải là tất cả, cách mặt đất khoảng 10 cm thì tường được sơn một màu khác, một màu đỏ giống như là máu vậy.

Chúc An Sinh cố nén không để thân thể mình run rẩy. Cô lấy di động từ trong túi ra, tay không nhẹn được mà hơi run run, cô đang sợ hãi sao? Hay là bởi vì khản trương? Chúc An Sinh cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Cô gọi điện thoại cho Tri Trùng một lần nữa. Ở viện nghiên cứu tại New York, Tri Trùng rất nhanh đã nhận điện thoại của cô, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng, anh liền nghe được thanh âm vội vàng của Chúc An Sinh ở đầu dây bên kia.

" Tri Trùng, tôi nghĩ là tôi biết màu đỏ và màu xanh trên sợi dây nhân tạo đó là gì rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hoảng hốt

" Tri Trùng, tôi nghĩ tôi biết màu đỏ và màu lam trên sợi dây nhân tạo là cái gì rồi. " Trong giọng nói của Chúc An Sinh còn mang theo chút run rẩy vì kích động.

" Là sơn đúng không? " Tri Trùng lập tức nói ra đáp án mà cô đang nghĩ tới.

" Kết quả phân tích đã có rồi sao? " Chúc An Sinh tò mò, cô nhớ lần trước cô nói chuyện điện thoại với Tri Trùng đã nhắc tới chuyện này, anh đã hoàn thành xong phân tích ba sợi dây nhân tạo.

" Ừm, kết quả đã có rồi, cô đang ở nhà Lucas sao? Nếu tôi đoán không nhầm thì phần vách tường nhà Lucas xuất hiện màu đỏ và màu lam. "

Chúc An Sinh cắn chặt răng, nghe tới đây cô đã hiểu rồi, hóa ra Tri Trùng đã sớm biết chuyện này.

" Anh sớm đã chú ý tới phần khẩu cung của Lucas, đúng không? "

" Tôi phát hiện ra ba sợi dây nhân tạo kia rồi mới chú ý tới khẩu cung của Lucas. Cậu ta nói rằng hôm đó cậu ta trát sơn ở phần vách tường, cho nên

không đi gặp Emma Bert. Nhưng tôi lại phát hiện ra trên váy Emma có màu khác. Nếu như có thể chứng minh được màu trên mấy sợi dây là màu của son thì sẽ lật đổ được lời nói dối của Lucas. Hơn nữa giờ cũng chỉ có cái này là lời giải thích hợp lý, vậy nên tôi mới nhanh chóng về New York để phân tích. "

" Nhưng anh nghĩ chỉ nhờ vào bằng phân tích mấy sợi dây nhân tạo này mà xin được lệnh điều tra sao? Nhờ đâu Emma bị đánh cổ này ở nơi khác thì sao? Bởi vì giờ chúng ta không có chứng cứ trực tiếp rằng nhà Lucas có loại thảm này. "

Chúc An Sinh có hơi lo lắng, cô lo lắng rằng chứng cứ hiện tại không đủ để quan tòa ban lệnh điều tra xuống. Nếu như không có lệnh điều tra, thì bọn họ không thể nào khám xét nhà Lucas được.

" Cho nên bây giờ, một nửa hy vọng của chúng ta sẽ gửi gắm lên người người cô. " Trì Trùng nói, có chút bất đắc dĩ, lệnh điều tra đúng là làm người khác đau đầu: " Tuy rằng chúng ta không thể trực tiếp lấy chứng cứ, nhưng nếu ở trong nhà Lucas cô thấy được loại thảm giống như thế này, cô có thể giống như Emma vậy, " vô ý " để mấy sợi đó bám vào quần áo cô. Như vậy là cô " ngoài ý muốn " lấy được chứng cứ rồi, còn không phạm quy tắc. Tới lúc đó tôi sẽ dùng máy quét điện tử để so sánh hai sợi với nhau. Nếu như so sánh khớp, chúng ta hoàn toàn có thể thuyết phục quan tòa lập án điều tra. "

Chúc An Sinh gật gật đầu, đồng tình với cách làm của Trì Trùng. Nhưng mà đồng thời cô cũng không quên điểm kỳ lạ mà Trì Trùng mới nhắc tới, Chúc An Sinh nghe rõ, anh gửi gắm một nửa hy vọng vào người cô, vậy một nửa kia thì sao? Một nửa hy vọng kia là cái gì?

" Tôi hiểu rồi. Nhưng mà Trì Trùng, tôi chỉ là một nửa hy vọng, vậy nửa còn lại đâu? Thế là có ý gì? "

" Cô hẳn là vẫn nhớ đoạn video phỏng vấn Lucas. Tối hôm qua trong lúc đợi kết quả phân tích, tôi đã xem đi xem lại video đó rất nhiều lần, khi đó tôi phát hiện ra trên tay phải Lucas có một vết sẹo đã lành hẳn. Tôi lại tiếp tục mang hình ảnh đó đi phân tích, sau khi phân tích xong có thể kết luận vết thương của Lucas là vết thương hẹp dài. Cho nên tôi có một suy đoán. "

Tay phải có một vết sẹo hẹp dài? Chúc An Sinh nhủ mấy suy nghĩ, rồi cô lại nhớ tới báo cáo khám nghiệm tử thi của Emma, phần đầu của Emma bị thương bởi hung khí có đầu tròn, không bén như búa.

Trì Trùng không biết, khi anh nói ra vết thương của Lucas trên tay phải, cô đã đoán ra được một phần rồi.

" An Sinh, lại nói tới báo cáo khám nghiệm tử thi của Emma Bert. Trong báo cáo khám nghiệm tử thi đã nhắc tới, phần đầu của Emma bị thương do vật không sắc bén gây ra. Chúng ta đều biết, vụ án của Emma là do tình cảm bộc phát của hung thủ ngay tại chỗ, hung thủ không thể chuẩn bị trước công cụ giết người. Mà căn cứ vào hoàn cảnh Emma tử vong, tôi suy đoán, rất có thể hung thủ lúc đó đã ném một cục đá lớn vào đầu Emma rồi tiến hành công kích. Cạnh của cục đá đó không may trượt vào tay hung thủ, rồi hấn lại đối phương thức giết người sang bóp cổ nạn nhân. "

Suy đoán của Trì Trùng quả nhiên không khác suy nghĩ của Chúc An Sinh là mấy, cho nên ngữ khí cô có phần tiếc nuối: " Nếu như thế, có thể trên cơ thể nạn nhân sẽ lưu lại DNA của hung thủ, nhưng tiếc rằng sau trận mưa... "

" An Sinh, ý nghĩ của cô và tôi giống nhau. Vết máu của hung thủ trên cổ Emma có thể đã bị nước mưa rửa sạch rồi. Hoặc là, khi khám nghiệm tử thi, pháp y cho rằng vết thương từ trên đầu Emma chảy máu xuống, cho nên không để ý. Bởi vì ở hiện trường phát hiện mũ của kẻ lang thang, mà bây giờ, trừ cô và tôi ra thì mọi người đều cho rằng kẻ lang thang là hung thủ. Tình huống đại khái là như vậy, thế nên chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội bắt được hung thủ tốt nhất. "

" Vậy hy vọng mà hiện tại anh nhắc tới là gì? "

" Cô nhớ kiểu tóc của Emma không? Còn nữa, cô suy nghĩ một chút xem, nếu tay hung thủ bị thương mà hấn muốn bóp cổ nạn nhân, hấn sẽ dùng cách gì? "

Chúc An Sinh nhớ lại hình ảnh của Emma. Cô ấy là một cô gái có mái tóc màu đỏ dài, mà lúc đó cô ấy bị hung thủ đập vào đầu một cái nên gục xuống đất. Rồi hung thủ dùng đôi tay của mình mà bóp cổ Emma, Chúc An Sinh giống như đang được chứng kiến tận mắt sự việc. Một dòng máu đỏ tươi từ tay hung thủ chảy ra, vết máu đó lưu lại trên cổ Emma, và một ít thì dính vào mái tóc xinh đẹp của cô ấy.

" Anh đang nói tới mái tóc của Emma? "

" Khi hạ táng Emma chắc chắn là bọn họ đã giúp cô ấy tắm rửa sạch sẽ hơn. Cho nên trên cổ Emma chỉ sợ là giờ đã không còn vết máu đó nữa rồi. Nhưng mà tóc không giống như vậy, máu của hung thủ dính lên tóc Emma, mà trong tình trạng như thế này, chắc chắn trên tóc Emma vẫn còn dính một chút. Cho nên nửa hy vọng còn lại của tôi là đi thỉnh cầu bố mẹ Emma, quật mộ lên, tiến hành khám nghiệm tử thi lần thứ hai cho Emma. "

" Quật mộ? "

Nghe thấy hai từ này, Chúc An Sinh không nhịn được cảm thấy đau lòng. Cô vẫn còn nhớ rất rõ bộ dáng đau thương của mẹ Emma, nhưng sau hôm nay có thể bọn họ sẽ phải chịu tổn thương thêm lần nữa, cô lo lắng rằng bố mẹ Emma sẽ không đồng ý với lời thỉnh cầu này.

" Tôi biết điều này rất tàn nhẫn. Cho nên là Chúc An Sinh, tôi hy vọng cô sẽ tìm được nguồn gốc của mấy sợi dây nhân tạo kia, tôi cần nó để khiến bố mẹ Emma tin rằng, hung thủ thật sự vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. "

Chúc An Sinh hiểu rõ ý của Trì Trùng.

Cúp điện thoại, cô cảm thấy áp lực đè lên vai mình càng nặng hơn. Cô vẫn còn nhớ đôi mắt của Emma trong giấc mơ vẫn luôn nhắm nghiền, vì sao cô ấy

không mở mắt ra? Chẳng lẽ là vì cô ấy có điều gì oan khuất sao?

Ồn định lại tâm tình một chút, Chúc An Sinh bày ra dáng vẻ thân thiết tươi cười. Nhìn qua cô thật giống như là một người mới tới chỉ muốn qua đây chào hỏi hàng xóm một chút.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc.

Chúc An Sinh gõ cửa hai lần, rất nhanh, có một người phụ nữ nhìn qua trông như mới hơn ba mươi tuổi ra mở cửa.

" Cô là ai? "

" Xin chào. " Chúc An Sinh lộ ra nụ cười vui vẻ phóng khoáng: " Tôi là người ở hộ gia đình mới dọn tới góc đường đằng đó, về sau chúng ta là hàng xóm của nhau rồi, cho nên hôm nay tôi tới thăm nhà một chút. "

Chúc An Sinh còn đưa ra một làn bánh quy mà cô chuẩn bị. Người phụ nữ đó sau khi nghe cô là hàng xóm mới, lập tức nở một nụ cười hiền lành.

" Người ở căn nhà góc đường đó bán rồi sao? "

" Đúng vậy, chúng tôi cũng mới quyết định dọn tới đây ở. "

Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì trước đó cô đã chuẩn bị. Hiện giờ cô đã suy nghĩ xong xuôi những vấn đề sẽ nói chuyện cùng người này. Thật giả lẫn lộn khiến người phụ nữ này không nhìn ra được điểm sơ hở, và cũng rất nhanh nhận lấy đồ trong tay Chúc An Sinh.

" Cô có muốn vào bên trong ngồi một chút không? "

" Cảm ơn bà. " Chúc An Sinh đang nói, nhưng thân thể không chờ nổi đã muốn nhắc chân theo người phụ nữ đó vào bên trong. Cô giống như vô tình mà buông một câu: " Nhà của bà trông rất đẹp, tôi thấy mấy căn nhà ở khu phố này đều trông có vẻ hơi cũ, chỉ có nhà bà là đẹp nhất. Mới sơn lại nhà sao? "

Bà rót cho Chúc An Sinh một cốc nước, nghe thấy cô nói như thế liền không giấu nổi vẻ tươi cười, trong nụ cười còn có một chút gì đó tự hào.

" Con trai của tôi cũng nói vậy đấy. Cho nên cách đây không lâu nó đã sơn lại nhà một chút, quả nhiên trông đẹp hơn nhiều. "

" Con bà có thể làm được điều này sao, tôi còn tưởng bà mời công nhân giỏi về làm chứ. Có thể giới thiệu cho tôi một chút không? "

Chúc An Sinh vừa nịnh nọt, vừa quét mắt nhìn toàn bộ phòng. Nhưng mà dù cô có tìm như thế nào, cũng không tìm được đồ vật nào được làm từ sợi nhân tạo màu xanh biếc. Hơn nữa, Chúc An Sinh phát hiện, cách bài trí của căn nhà này có chút gì đó cổ xưa, nhưng thật ra những đồ điện trong căn nhà này là mới tinh, nhìn dáng vẻ có vẻ là đồ đắt tiền, Chúc An Sinh suy đoán, đồ này hẳn là mới được thêm vào.

Bà lấy nước xong liền đi từ trong phòng bếp ra. Thấy thế, Chúc An Sinh lập tức khôi phục lại trạng thái điềm tĩnh. Về mặt bà lúc này đều là sự tươi cười, đối với sự nịnh nọt của Chúc An Sinh, bà vô cùng hưởng thụ.

" Con trai tôi đúng là rất ưu tú. Tôi lúc trước khi còn rất trẻ đã sinh thằng bé ra, đáng tiếc bố của con tôi là một tên khốn, tôi cũng không thể cho nó một cuộc sống tốt đẹp được. Nhưng nó vẫn là một đứa bé ưu tú, lại còn là đội trưởng đội bóng bầu dục nữa chứ, hơn nữa gần đây có rất nhiều trường đại học mong rằng nó sẽ thi vào trường họ, để nó có thể gia nhập đội bóng bầu dục của trường. "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Cô nhớ trước kia Kiều Trì Na cũng nói qua, xem ra Lucas đúng là có tiềm năng trở thành một vận động viên môn bóng bầu dục.

" Đây là con trai bà sao? Sao tôi cảm thấy tôi đã nhìn thấy ảnh con trai bà trên mạng rồi nhỉ? "

Chúc An Sinh nói, tay cô chỉ về phía bức ảnh trên bàn trà. Đó là hình mà Lucas chụp chung với mẹ cậu ta. Chúc An Sinh nhìn ra được mẹ Lucas không lớn tuổi lắm, tính một chút thì có lẽ mẹ cậu ta sinh cậu ta ra trong lúc bà còn đang học trung học. Nhưng mà chuyện như thế này ở Mỹ không hiếm, là chuyện bình thường thôi.

Bà nghe thấy lời Chúc An Sinh nói, cả khuôn mặt đều tươi cười hơn hớn.

" Trên instagram, con trai còn có dấu tích chứng nhận người nổi tiếng đó, có rất nhiều fan luôn. Có lẽ là cô thấy nó ở trên đó rồi, hơn nữa tôi nói cho cô nghe nè, bởi vì hiện tại nó quá nổi tiếng nên rất nhiều nơi tới tìm nó để ký hợp đồng quảng cáo. Bây giờ rất tốt, tôi chẳng phải lo về học phí đại học cho nó, nó đi đóng quảng cáo nhận được rất nhiều tiền. Điều này không chỉ giúp thằng bé trang trải được học phí mà còn phụ giúp thêm được cả tiền tiêu trong gia đình. "

Từng lời từng câu mà bà nói ra, Chúc An Sinh đều cảm nhận được, Chúc An Sinh cảm nhận được sự tự hào của bà về con trai mình. Vì đang chìm đắm trong sự tự hào, bà không phát hiện ra nụ cười của Chúc An Sinh có điểm lạnh lẽo.

" Đúng rồi, nhà vệ sinh nhà bà ở đâu vậy? "

Chúc An Sinh không muốn cùng bà nói chuyện linh tinh nữa, cô quyết định đi xem nhà vệ sinh của căn nhà này xem sao, xem trong đó liệu có đồ vật nào được làm bằng sợi nhân tạo màu xanh biếc không.

"Nhà vệ sinh nhà tôi ở trên tầng hai, cô lên tầng rồi đi thẳng là thấy. "

" Cảm ơn. "

Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc, cô không nghĩ tới mình lại có cơ hội đi kiểm tra dễ dàng như thế này. Cô bình tĩnh rời khỏi phòng khách, đi lên tầng hai.

Năm phút sau Chúc An Sinh thất vọng đi vào nhà vệ sinh, cô đóng cửa lại. Cô vừa rồi lén lút xem thử mấy căn phòng trên này, xem xem có phòng nào có đồ vật khả nghi không.

Chẳng lẽ cô với Tri Trùng đoán sai rồi sao? Hay là đồ kia đã sớm bị vứt đi?

Trên mặt Chúc An Sinh lộ ra vẻ buồn rầu. Cô cố ý ấn xả toilet một lần, rồi lại còn rửa cả tay, sau đó cô mới mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa ra, Chúc An Sinh lập tức phát hiện ở bên ngoài hành lang có một bóng người cao lớn. Chúc An Sinh nhìn kỹ mới đoán được đó là ai, còn ai ngoài Lucas Levitt nữa đâu.

Sao lại thế này? Không phải giờ này Lucas nên ở trường học sao? Sao đột nhiên cậu ta trở về nhà vậy?

Chúc An Sinh nhìn bóng dáng khỏe mạnh cường tráng của Lucas, bỗng nhiên cô có dự cảm không lành. Võ của cô đúng là rất xuất sắc, nhưng nếu đấu với một vận động viên bóng bầu dục thì cô không thể nắm chắc phần thắng được. Huống hồ, không gian ở hành lang quá hẹp.

Lucas Levitt nở nụ cười lạnh lùng, bóng của cậu ta trải dài trên hành lang. Cũng vì thế mà khuôn mặt điển trai của cậu ta trở nên vụn vỡ, đáng sợ.

" Nghe nói, cô là hàng xóm mới chuyển tới đây? "

Bỗng nhiên, Lucas mở miệng nói chuyện. Ban đầu, Chúc An Sinh chỉ định cười cho qua, nhưng Lucas lại nói câu này, cả người cô giống như là đang đóng băng vậy.

Bóng ma từ thần, dường như đã tóm được lấy cổ chân Chúc An Sinh. Từ thần chuẩn bị đem cô kéo xuống địa ngục rồi!

" Ha ha, sao lại kỳ lạ thế nhỉ? Tôi nhớ hôm qua tôi vừa thấy chú Mike dẫn người ta đi xem nhà mà. Cô dọn tới đây khi nào chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đứa con của ác ma

Edit: Cải Trắng

" Ha ha, đúng là kỳ lạ mà, rõ ràng ngày hôm qua tôi còn thấy chú Mike đưa khách đi xem căn nhà ở góc đường đằng kia, cô dọn tới đây khi nào chứ? "

Chúc An Sinh cảm giác như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy cổ họng cô, trong nháy mắt cô lại nhớ tới lần cô bị Mã Tân Văn kẻ dao vào cổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu tươi chảy xuống, nhìn sinh mệnh của mình ung dung ra đi một cách bất lực.

Hắn là bây giờ Chúc An Sinh rất sợ hãi nhỉ? Người ta đều nói, dạo một vòng quanh quỷ môn quan rồi trở lại, con người càng thêm quý trọng sinh mạng của mình. Nhưng mà điều kỳ lạ ở đây là, khi cô nhớ tới cảm giác chết chóc lần đó, ngược lại, tinh thần cô được trấn tĩnh hơn nhiều.

Giây tiếp theo, Chúc An Sinh quay mặt về phía Lucas, nở một nụ cười thật tươi.

" Phải đó, hai ngày trước tôi tới đây xem phòng, xong mới đêm hôm qua hạ quyết tâm chuyển tới đây sống. Ở chỗ này tôi không có bạn bè gì, mà tôi còn là một cô gái độc thân, chỉ muốn đi chào hỏi hàng xóm một chút thôi, hy vọng tới khi tôi chuyển tới ở đây hẳn, mọi người có thể giúp đỡ nhau một chút. "

Lucas Levitt nhìn chằm chằm vào Chúc An Sinh, trực giác hắn như muốn cảnh báo cho hắn biết rằng, hắn phải cẩn thận với Chúc An Sinh. Thế nên, hắn đối với hành động của cô rất nghi ngờ. Nhưng mà từ đầu tới cuối, biểu hiện của Chúc An Sinh quá bình tĩnh và tự nhiên.

Chúc An Sinh không biết được là sau vẻ mặt lạnh nhạt của Lucas Levitt là ý nghĩ như thế nào, cô chỉ tùy ý lấy di động ra nhìn thời gian một chút, rồi để lộ ra biểu tình xin lỗi.

" Thời gian cũng muộn rồi, tôi phải đi đây. À tôi quên không nói cho mẹ cậu biết, vậy nhờ cậu chuyển lời nhé, được quen biết bà Sarah đúng là rất vui. Hy vọng khi tôi chuyển nhà tới đây cậu có thể giúp đỡ tôi. "

" Tôi nhất định sẽ tới hỗ trợ. "

Lucas Levitt tuy rằng ngoài miệng nói tới lúc đó sẽ giúp đỡ, nhưng trên mặt hắn một chút cũng không có vẻ tươi cười. Chúc An Sinh làm như cô không thấy vẻ mặt đó của hắn, cô bình tĩnh đi qua người Lucas, cô đi tới phòng khách chào tạm biệt mẹ Lucas, sau đó cô mới đi về phía cửa lớn.

Hành động của cô cứ như thế mà thất bại sao? Hơn nữa, Chúc An Sinh biết lời nói dối của cô chắc chắn không trụ được bao lâu. Chờ sau khi cô rời đi, Lucas chỉ cần dò hỏi đơn giản một chút là có thể biết được cô đang nói dối, tới lúc đó, chắc chắn Lucas Levitt càng thêm cảnh giác cô.

Nhưng dù vậy Chúc An Sinh cũng không quan tâm, cô đã xem qua nhà Lucas Levitt rồi, căn bản là không có đồ vật nào được làm bằng sợi nhân tạo màu xanh biếc cả, Chúc An Sinh không còn cách nào khác, cô đành rời khỏi nhà Lucas vậy.

Mở cửa nhà Lucas ra, trong nháy mắt khi cô chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, bỗng nhiên Chúc An Sinh thấy được cái gì đó. Cô đột nhiên nhớ ra, cô còn chưa kiểm tra qua những thứ bên cạnh nhà Lucas.

" Đứng rồi, bà có xe không? Tôi muốn đi xem phim điện ảnh, phim sắp chiếu rồi, giờ tôi sợ mình chạy tới đó sẽ không kịp mất. "

Lúc Chúc An Sinh chuẩn bị rời đi, bỗng cô quay lại nói với mẹ Lucas một câu. Mẹ Lucas cười cười hiểu ý, bà hướng người lên tầng gọi một tiếng, không lâu sau, Lucas đi xuống tầng.

" Lucas, con đưa hàng xóm mới của chúng ta đi một chút đi. Cô ấy muốn xem phim điện ảnh sắp chiếu. "

Lucas Levitt lạnh nhạt liếc nhìn Chúc An Sinh một cái, bỗng nhiên Chúc An Sinh có cảm giác hơi lạnh sống lưng. Cô thật vất vả mới thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm kia, nhưng lúc này đây, cô lại chủ động đẩy mình vào chỗ nguy hiểm một lần nữa.

" Vậy cảm ơn cậu. " Chúc An Sinh vẫn luôn duy trì nụ cười trên môi.

Lucas Levitt đi trước lấy chìa khóa xe, Chúc An Sinh đi theo sau, cô đợi Lucas đi lên xe trước mới đi tới bên ghế phụ lái ngồi.

Khi cô mở cửa xe ra, cô thấy được một màu xanh biếc đập vào mắt, chính trong thời khắc này, Chúc An Sinh nhìn thấy màu xanh biếc kia thật chói mắt, nó như lẫn cả màu máu tươi nữa.

Ngoài mặt, Chúc An Sinh vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, cô ngồi xuống ghế phụ lái. Nhưng trước khi cô chạm được vào ghế, cô như mừng rỡ ra hình ảnh ngày hôm đó Emma Bert ngồi trên trước xe này, cô ấy đã ngồi trên xe ô tô đưa cô ấy tới chỗ chết.

Lên xe không được bao lâu, Chúc An Sinh liền cúi xuống vờ như đang chỉnh lại giày cao gót, cô len lén rút mấy sợi nhân tạo trên thảm xe ra. Cô im lặng không một tiếng động, nhanh chóng cho mấy sợi dây đó vào túi mình, làm xong chuyện này, cục đá đè nặng trong lòng cô cũng được buông xuống.

" Đây là chiếc xe cậu được tặng khi cậu đủ tuổi sao? "

Thu thập chứng cứ xong, Chúc An Sinh lại có suy nghĩ mới, cô muốn thu thập thêm nhiều tin tức hơn nữa.

" Đây là tôi tự mua. "

Lucas Levitt phối hợp trả lời câu hỏi của cô làm cô có chút kinh ngạc. Nhưng mà rất nhanh Chúc An Sinh đã suy nghĩ thấu đáo điều này. Hiện tại cho dù Lucas có là kẻ tình nghi của một vụ án giết người thì hắn vẫn là một học sinh cấp ba thôi, cái hắn muốn có thể là sự thừa nhận bản lĩnh của mình.

" Tự cậu mua sao? Lợi hại thật đấy, tôi nhớ hồi tôi mười tám tuổi mới được đi xe, trong nhà còn chỉ cho tôi một chiếc xe cũ. "

Chúc An Sinh cố ý nói theo hướng đề tài mà Lucas Levitt yêu thích. Cô cố ý nói dối hạ thấp chính mình, thổi phồng Lucas lên, nhằm để cho hắn cảm thấy thoải mái, để lộ ra càng nhiều tin tức.

Nhưng mà, Chúc An Sinh cũng không phủ nhận, quả thật, Lucas Levitt rất giỏi.

Ở Mỹ có xe ô tô đi là điều hết sức bình thường, nên Lucas có xe đi cô cũng không lấy gì làm lạ. Mà đây còn là xe do Lucas tự mình bỏ tiền ra mua, có lẽ giá khá rẻ nên đệm xe chất lượng hơi kém, dù vậy nó cũng là mấy nghìn đô la Mỹ đấy. Mà học sinh trung học như Lucas, có mấy ai có sẵn mấy nghìn đô la Mỹ để vùng tiền mua ô tô đâu.

Xem ra số fan trên tài khoản instagram của hắn đã đem cho hắn không ít của cải.

Chúc An Sinh cuối cùng cũng đưa ra được kết luận. Mà Lucas ngồi trên ghế lái không biết, hắn chỉ nói một câu thôi mà vô tình đưa cho Chúc An Sinh một lượng lớn tin tức.

" Mấy ngày nữa cậu có một trận đấu bóng bầu dục đúng không, tôi xem trên TV đã thấy buổi phỏng vấn đó. "

" Ừm, còn hai ngày nữa thôi. "

" Nhưng mà, tôi thấy cậu chơi bóng bầu dục tốt như vậy, có khi mai sau lại là một vận động viên nổi tiếng đấy. Đến lúc đó thì tôi được làm hàng xóm với người nổi tiếng rồi. " Chúc An Sinh giả vờ trêu chọc một câu.

" Có lẽ là vậy, hai ngày nữa sẽ có người từ đại học Alabama tới tìm tôi. Bọn họ hy vọng tôi sẽ nhập học tại đại học Alabama, có thể tôi sẽ tới đó học. "

" Là vậy sao! "

Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc, đây là cảm nhận từ tận đáy lòng cô. Khi cô còn học đại học có quen một người bạn là fan của đội bóng bầu dục bên Mỹ, nghe nhiều rồi mura đâm thắm lâu, đội bóng bầu dục của Mỹ cô cũng biết một vài người.

Nước Mỹ là nơi rất nổi tiếng về thi đấu, các hạng mục thi đấu trong NCAA, đơn giản mà nói thì ở Mỹ là cuộc thi cho các đội bóng ở các trường đại học thi đấu với nhau. Mà thi đấu NCAA tuy rằng không bằng các giải thưởng lớn khác nhưng cũng khá ảnh hưởng tới vấn đề thể dục thể thao ở đây.

*NCAA: National Collegiate Athletic Association

Đội bóng ở trường Alabama là một đội bóng siêu mạnh trong các giải đấu, hơn nữa, càng quan trọng hơn chính là, những lần thi đấu này là để những nhà đào tạo chuyên nghiệp tìm được nhân tài trong đây.

Bởi vậy, khi Chúc An Sinh biết người bên đại học Alabama chủ động liên lạc với Lucas Levitt, cô thấy kinh ngạc. Có thể được một đội bóng siêu mạnh trong các trận đấu ở NCAA coi trọng, thì Lucas Levitt cũng có khả năng trở thành người nổi tiếng như lời nói đùa ban nãy của cô chứ. Tiến vào đội bóng chuyên nghiệp, cuối cùng trở thành một vận động viên nổi tiếng ở đất Mỹ.

Là một người có tiền đồ mở rộng vô hạn như thế này, vì sao hấn lại ra tay giết chết bạn gái mình chứ?

Lúc trước Chúc An Sinh luôn bận rộn thu thập chứng cứ, giờ cô mới có thời gian mà tự hỏi vấn đề này. Sự nghi ngờ Lucas của cô và Trì Trùng là do hành động nói dối của cậu ta, rồi thêm cả chứng cứ mới được tìm thấy, cho nên cô và Trì Trùng có thể chưa nghĩ tới điều quan trọng nhất, đó là động cơ.

Động cơ giết người của Lucas Levitt là gì? Hấn trời sinh có một gương mặt đẹp trai, cùng với tài năng chơi bóng bầu dục trời ban, hấn còn có tương lai tiền đồ vô hạn, hấn vì sao phải giết Emma Bert chứ?

Chẳng lẽ là vì Emma Bert thay lòng đổi dạ? Lucas Levitt phát hiện ra Emma Bert thay lòng đổi dạ, cho nên trong lúc tức giận đã giết chết Emma Bert?

Nghĩ một lúc bỗng cô lại nhớ tới thiếu niên đẹp như bước ra từ thần thoại Hy Lạp, Damian. Chúc An Sinh nghĩ, chắc cũng chỉ có khả năng này thôi, cho nên cuối cùng cô bảo Lucas Levitt đưa cô tới rạp chiếu phim đối diện tiệm cà phê mà Damian làm.

Sau khi chào tạm biệt Lucas, Chúc An Sinh làm bộ như mình đi vào rạp chiếu phim. Cô đứng ở một góc quan sát cho tới khi Lucas rời đi, cô đi ra khỏi rạp chiếu phim lần nữa, đi thẳng tới tiệm cà phê ở đối diện.

Lúc này, Chúc An Sinh còn chưa đi tới tiệm cà phê thì Damian ở bên trong đã thấy cô. Và đương nhiên, Chúc An Sinh cũng thấy Damian, khi đó Damian đang bưng hai cốc cà phê ra cho khách.

Vừa thấy Chúc An Sinh, Damian không nghĩ ngợi gì nữa mà buông luôn hai cốc cà phê xuống, hấn chuẩn bị chạy trốn một lần nữa. Nhưng mà, làm gì có chuyện Chúc An Sinh để hấn chạy thoát một lần nữa? Huống hồ lúc này cô cũng không bị quây bán cản trở, thế nên, trong khoảng khắc Damian chuẩn bị chui vào quầy bán thì cô đã tóm được hấn.

Tay Damian bị Chúc An Sinh bắt được, cô còn dùng sức bẻ tay hấn về phía sau, khóa tay Damian ở phía sau lưng. Động tác bẻ tay này của cô đã làm hấn đau tới kêu thành tiếng luôn rồi.

" Cô buông tay ra! " Damian quay đầu lại hét lên đầy tức giận với Chúc An Sinh.

" Vậy cậu còn muốn chạy nữa không? " Chúc An Sinh nói, cô còn cố ý tăng thêm lực, khuôn mặt Damian hơi đỏ lên, hấn từ bỏ không chống cự nữa.

Chúc An Sinh nhìn khuôn mặt đang hơi đỏ lên của Damian, đây đúng là một tên yêu nghiệt mà.

Ba phút sau, Chúc An Sinh và Damian ngồi đối diện nhau ở một bàn trong tiệm cà phê.

" Nói đi, cô muốn làm gì? "

Chúc An Sinh còn đang suy nghĩ xem làm cách nào để Damian mở miệng, thì Damian lại mở lời nói chuyện trước, hơn nữa, câu đầu tiên của hấn làm cho cô nhất thời không nghĩ ra gì được.

" Cái gì mà nói tôi muốn làm gì? Không phải chính cậu đã tìm tới chúng tôi sao? Lá thư, rồi cả cái ô màu vàng, còn thêm bức tranh đó nữa? "

" Thế thì sao chứ? Đồ tôi đã đem đủ cho mấy người rồi, nhưng giờ mấy người vẫn chưa phá được án, không phải sao? "

Damian bắt đầu để lộ ra sự nóng tính, Chúc An Sinh bị hấn chọc giận. Nhưng cô không muốn để hấn kháng cự mình lần nữa, cục tức này cô chỉ có thể nhin xuống.

" Nếu phá án đơn giản như vậy thì trên thế giới này làm gì có án treo, cậu cũng sẽ không cần tìm tới chúng tôi. "

Damian bị câu nói này của Chúc An Sinh chặn họng, nhất thời hắn không nói được gì.

" Cô tới tìm tôi, rốt cuộc là cô muốn cái gì? "

" Tôi muốn hỏi một chút, cậu có quan hệ gì với Emma Bert? "

" Cái này thì liên quan gì tới vụ án? "

" Đương nhiên là có rồi, biết đâu cậu cũng là kẻ tình nghi thì sao? " Chúc An Sinh cố ý nói khích.

" Cô là đang đùa giỡn tôi sao? "

" Ở trong tủ đồ của Emma chúng tôi tìm được một bức tranh vẽ chân dung cô ấy, là cậu vẽ đúng không? Hơn nữa, chúng tôi điều tra được hôm cô ấy bị sát hại cô ấy có vẻ là muốn đi gặp một người, người đó chẳng lẽ không phải cậu sao? "

" Cô với tôi ngồi đây nói chuyện này thì có ích gì? Hung thủ thực sự giết chết Emma còn đang ở trong trường học đấy, hắn còn đang rất tự do. "

" Hắn? Cậu biết hắn là ai sao? " Chúc An Sinh nhảy bén bắt được lỗ hổng trong lời nói của Chúc An Sinh, cô có thể chắc chắn rằng, Damian đã biết chuyện gì đó.

Bỗng nhiên Damian không nói gì nữa, Chúc An Sinh im lặng nhìn hắn cúi đầu, con ngươi trong mắt hắn không ngừng chuyển động, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đúng là một đứa trẻ kỳ lạ, Chúc An Sinh yên lặng lăm bằm trong lòng một câu.

" Vậy nói tới bức tranh cậu đã gửi cho chúng tôi đi, cậu có biết giá trị của nó không? "

Chúc An Sinh bỗng dừng thay đổi câu chuyện. Damian nghe cô nói tới vấn đề này thì giống như là đang chịu kích thích vậy, hắn quay người đi về quầy. Chúc An Sinh đang định đuổi theo, thì Trì Trường gọi điện thoại tới.

" Thế nào, thu thập xong manh mối chưa? "

" Ừm, tôi phát hiện ra trên xe ô tô của Lucas có một vật khá phù hợp với phỏng đoán của chúng ta. Tôi đã cầm được một ít thứ đó rồi. "

" Thế thì tốt quá, tôi đang trên đường tới thị trấn Tanto, cô đang ở đâu? "

" Tiệm cà phê của Damian. "

" Cô còn gặp được cả Damian sao? "

Ở đầu dây bên kia, thanh âm Trì Trường có chút hưng phấn.

" Tôi muốn hỏi thăm cậu ấy một số vấn đề, nhưng cậu ấy lại không chịu trả lời. Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng cậu ấy biết cái gì đó. " Chúc An Sinh nhìn thoáng qua Damian đang đứng ở trong quầy lau ly.

" Ha ha ha, cô cũng đừng trách cậu ấy. "

Bỗng nhiên, Trì Trường cười, Chúc An Sinh lại càng thêm khó hiểu.

" Anh cười cái gì? Chẳng lẽ anh biết được nguyên nhân vì sao mà cậu ấy không nói sao? "

" Tôi đêm qua trở về New York không chỉ để phân tích ba sợi nhân tạo kia, tôi còn điều tra được một số việc. Chúc An Sinh, cô có biết tên "Damian" này nghĩa là gì không? "

Nghe vậy, Chúc An Sinh lần nữa nhìn thoáng qua thiếu niên có khuôn mặt như thiên sứ kia, cô bắt đầu vận dụng hết vốn tiếng Anh của mình để hiểu. Một lát sau, Chúc An Sinh chỉ lăm bằm ra được mấy chữ:

" Đứa con của ác ma. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chân tướng (1) Bí mật của Damian, kỵ sĩ ánh trắng

"Đưa con của ác ma. " Nói xong mấy chữ này, sự khó hiểu trong lòng Chúc An Sinh càng tăng thêm: " Thế là có ý gì? "

" Đây chính là nguyên nhân mà Damian không mở miệng ra nói cho cô biết. "

Trì Trùng tiếp tục đưa người khác vào nút thắt câu chuyện, anh rất thích cái cảm giác treo miếng thịt ngon trước miệng người khác. Nhưng mà anh không biết, ở đầu dây bên kia, Chúc An Sinh hận không thể chui đầu qua điện thoại, đánh cho anh một trận tơi bời.

" Trì Trùng, anh có tin là tôi ném luôn cái túi này vào thùng rác không? "

" Đừng, đừng làm như thế. Giờ tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng mà cô phải đồng ý với tôi, chuyện này không được đề liên lụy tới tính mạng của người khác. "

" Anh cảm thấy tôi là người không giữ được bí mật sao? " Chúc An Sinh nghe vậy thì càng giận hơn, cô cảm thấy Trì Trùng đang nghi ngờ nguyên tắc làm người của cô.

" Không phải là tôi sợ cô không giữ được bí mật, mà tôi sợ là làm hại tới tính mạng người vô tội. "

" Vậy là có ý gì? "

Chúc An Sinh một lần nữa rơi vào trong sương mù, chân tướng mà Trì Trùng muốn nói rốt cuộc là cái gì? Damian có bí mật gì mà nguy hiểm tới tính mạng con người?

" Cô có biết, thần trộm được mệnh danh là "kỵ sĩ ánh trắng" không? "

" Kỵ sĩ ánh trắng? " Chúc An Sinh kinh ngạc lặp lại một lần nữa, cô không biết tại sao Trì Trùng lại nhắc tới một nhân vật nổi tiếng như kỵ sĩ ánh trắng.

Kỵ sĩ ánh trắng và Damian có quan hệ gì? Bởi vì liên quan tới bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu đó sao?

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút. Kể được mệnh danh là kỵ sĩ ánh trắng là một tên thần trộm kỳ lạ xuất hiện vào giai đoạn năm 91 ở thế kỷ trước, không ai biết được diện mạo của hắn, cũng không ai biết được thân phận thực sự của hắn. Mọi người chỉ biết rằng hắn rất thích những bức tranh nổi tiếng, những bức tranh bị hắn trộm hoàn toàn không thể thống kê hết, nhưng tính ra thì tổng thiệt hại ước chừng lên tới sáu trăm triệu đô la Mỹ.

Trong đó, Chúc An Sinh cũng biết khi còn sống kỵ sĩ ánh trắng đã từng trộm một bức tranh có giá trị rất cao, nhờ vụ án đó mà kỵ sĩ ánh trắng trở nên nổi tiếng. Đó là một bức tranh nổi tiếng thế giới với trị giá một trăm hai mươi triệu đô la Mỹ, sau khi bức tranh này được đấu giá, người mua đã cắt bức tranh sơn dầu này ở một ngân hàng nổi tiếng là an toàn nhất thế giới. Nhưng dù vậy, kỵ sĩ ánh trắng vẫn trộm được bức tranh sơn dầu đi một cách bình thường, nhờ vụ án này mà danh tiếng của kỵ sĩ ánh trắng lan rộng ra khắp thế giới.

Từ đó về sau, rất nhiều người trên thế giới đã biết tới danh tiếng của tên thần trộm đó. Hơn nữa, mỗi lần hắn hành động thành công đều để lại ở hiện trường một vật vô cùng quý giá, đó coi như là một dấu hiệu của hắn. Cũng chính vì thế, mà dần dần truyền miệng qua từng người, hắn đã có cái danh là " kỵ sĩ ánh trắng "

Nhưng một nhân vật như thế, thì liên quan gì tới Damian chứ? Chẳng lẽ tranh sơn dầu của Edmund Owen là do hắn trộm? Chắc Damian không có khả năng chính là kỵ sĩ ánh trắng đâu, nếu như là kỵ sĩ ánh trắng thì giờ hắn phải khoảng năm mươi tuổi rồi mới đúng.

Khi cô đang muốn mở miệng hỏi Trì Trùng thì cô đột nhiên nhớ tới câu hỏi vừa rồi của anh. Chúc An Sinh đành nuốt câu nói của mình trở lại trong bụng.

Cái tên Damian này, trong tiếng Anh có nghĩa là gì chứ?

Chúc An Sinh ngẩng đầu lên nhìn về phía Damian. Trong nháy mắt, cô cảm tưởng như mình thấy hình bóng một người khác trên người Damian.

" Damian là con của kỵ sĩ ánh trắng? "

Đột nhiên Chúc An Sinh mở miệng nói, đầu dây bên kia điện thoại, Trì Trùng im lặng vài giây sau đó phá lên cười.

" Cho nên tôi mới bảo cô không được tiết lộ thân phận đâu, cô có biết kỵ sĩ ánh trắng có bao nhiêu kẻ thù không? Nếu như để bọn họ biết được thân phận của Damian, tôi thấy không tới hai ngày nữa là cô thấy xác cậu ấy ngoài đường rồi. "

Sau khi đoán được thân phận của Damian, cô mới biết tại sao Trì Trùng muốn cô giữ bí mật này. Cho nên mấy câu sau của Trì Trùng cô nghe không vào, cô vẫn còn đang chìm đắm trong nỗi khiếp sợ khi biết được thân phận của Damian.

" Damian thật sự là con của kỵ sĩ ánh trắng sao? "

" Chắc là không sai đâu. Nhưng mà tài liệu tôi mới tra hôm qua có nhắc tới việc bố Damian đã qua đời từ nhiều năm trước rồi. "

" Kỵ sĩ ánh trắng chết rồi? "

Chúc An Sinh lại bị khiếp sợ lần nữa, cô không cách nào hình dung được cảm xúc của mình lúc này. Trên thế giới này biết bao nhiêu người mong muốn bắt được ký sĩ ánh trắng, hôm nay cô lại biết được thân phận thật của người đó, hơn nữa còn biết thêm tin là người đó đã chết.

Đây có phải là thật không? Là thật hay là do cô đang nằm mơ?

Chúc An Sinh tàn nhẫn bấu vào đùi mình một cái, tới khi cảm giác đau truyền tới thì cô mới biết đây là sự thật.

Damian là con của ký sĩ ánh trắng. Ký sĩ ánh trắng thật sự đã chết.

"Trì Trìùng, rốt cuộc anh đã tra được những gì? Sao anh lại biết được những việc này? "

"Thật ra khi nhận được bức tranh sơn dầu kia, tôi đã nhờ một người bạn xem hộ bức tranh này. Một bức tranh sơn dầu có trị giá cao như vậy, chắc chắn có không ít tin đồn vây quanh nó, cuối cùng, tôi đem qua tôi cũng biết được một số tin tức. "

"Nghe nói bức tranh sơn dầu này từng xuất hiện một lần vào khoảng hai mươi năm trước, nó xuất hiện trong bữa tiệc của Dennis Granger. Mà lý do Dennis Granger tổ chức bữa tiệc đó là muốn khoe ánh mắt của mình tốt. Lúc trước, có người cầm ba bức tranh sơn dầu giống nhau y như đúc đem ra bán cho ông ta, nhưng trong đó chỉ có một bức tranh sơn dầu là thật. Người bán tranh đó khinh thường con mắt thẩm mỹ của Dennis Granger nên chủ quan, cuối cùng Dennis Granger lại đoán trúng bức tranh thật, ông ta mua được bức tranh sơn dầu trị giá trăm triệu này với giá cực rẻ. "

"Sau đó trong bữa tiệc khoe khoang đó, Dennis Granger cũng lôi ba bức tranh ra để cho mọi người đoán. Hóa ra là sau khi mua được bức tranh thật, ông ta đã mua luôn cả hai bức tranh còn lại. Ông ta ở trong bữa tiệc đã hứa trước mặt mọi người là, chỉ cần ai đoán ra được bức tranh nào là thật, thì người đó có thể có miễn phí bức tranh trị giá trăm triệu này. Nhưng khi chỉ ra cũng phải nói ra lý do chính xác, không được nói linh tinh. "

"Dennis Granger lúc đó căn bản là vô cùng tự tin, ông ta tin rằng không có người bạn nào của ông ta có con mắt nghệ thuật vượt mình cả. Nhưng ông ta lại không biết, ngày hôm đó ký sĩ ánh trắng cũng trà trộn vào trong bữa tiệc đó, mục đích của hắn chính là bức tranh sơn dầu của Edmund Owen. Không ngờ, hắn ngoài ý muốn lại lấy được bức tranh đó. "

"Cuối cùng, ký sĩ ánh trắng nhờ vào con mắt nghệ thuật của mình mà lấy được bức tranh sơn dầu của Edmund Owen, hắn còn lấu cả để lại lời giải thích trên một lá bài Tarot. Mà đáng tiếc, lá bài đó phải tới năm ngày sau Dennis Granger mới phát hiện ra. "

"Đây là tin đồn khá thú vị về bức tranh đó được lưu truyền trong giới. Cuối cùng thì người tham gia bữa tiệc đó đều là bạn bè của Dennis Granger, cũng không ai mất trí mà kể chuyện này ra để khiến ông ta mất hết mặt mũi. Nhưng mà người bạn kia của tôi có quan hệ khá rộng trong giới hội họa, nên mới nghe ngóng được chút, ít người biết được câu chuyện xưa này lắm. "

Nghe Trì Trìùng kể lại xong, Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi. Ký sĩ ánh trắng không hổ danh là một thần trộm, riêng chuyện xưa về hắn thôi cũng đủ ly kỳ rồi, chỉ tiếc là một nhân vật nổi tiếng như thế đã đi rồi.

"Cho nên anh mới đoán Damian chính là con trai của ký sĩ ánh trắng? "

"Đúng vậy, bởi vì sau khi trộm được bức tranh sơn dầu, không lâu sau đó hắn đã mai danh ẩn tích. Lúc trước, không ai biết tại sao hắn đột nhiên biến mất, nhưng bây giờ tôi nghĩ chúng ta đã biết được lý do tại sao rồi. "

"Bởi vì hắn được làm bố rồi. " Chúc An Sinh nói ra ý nghĩ của Trì Trìùng, đồng thời cô phát hiện ra ánh mắt Damian đang nhìn về phía này. Cô không né tránh ánh mắt của hắn, ngược lại còn đón nhận nó, Damian như là chột dạ mà cúi mặt xuống.

"Chắc là như vậy rồi. Nhưng mà tôi còn một vấn đề nữa, cô có thể giúp tôi hỏi Damian không? Chờ tôi tới thị trấn Tanto rồi thì nói lại cho tôi biết. "

"Vấn đề gì thế? "

"Cô giúp tôi hỏi xem, cậu ta có biết được thân phận của bố mình không? Còn nữa, vì sao cậu ta muốn đem trả những bức tranh sơn dầu đó về. "

"Anh nói cái gì? Đem trả lại? Damian đem những tranh ký sĩ ánh trắng trộm trả lại? "

"Đúng vậy, nếu không phải đi điều tra, thì tôi không biết được chuyện này đâu. Chuyện này cũng bắt đầu từ nhiều năm trước rồi, những bức tranh bị ký sĩ ánh trắng trộm đi đều được trả lại cho chủ cũ. Chẳng qua chủ sở hữu của những bức tranh đó hầu như đều thần hồn nát thần tính cả rồi, bảo bối của bọn họ bị trộm một lần, lúc này thì là ai cũng sẽ ăn ý che giấu chuyện này với bên ngoài. Nhưng mà trên thế giới này làm gì có bức tường nào mà không lọt gió. "

"Nhưng mà anh hỏi cái này để làm gì? "

"Bởi vì tôi tin rằng, khi đó cậu ta sẽ nói cho cô biết chân tướng. "

Chúc An Sinh giờ mới hiểu rõ, hóa ra ý Trì Trìùng là "túy ông say không phải ở rượu "

* "Túy ông say không phải ở rượu ": nghĩa là có dụng ý khác.

Damian không chịu nói rõ ra cho bọn họ, có thể là hắn sợ thân phận mình bị bại lộ, nhưng bây giờ Damian có thể buông xuống lớp phòng bị này rồi.

"Được, tôi hiểu rồi. "

Ngắt điện thoại xong, Chúc An Sinh lại tiến về phía quầy bar, nên mà Damian đang đứng lau ly.

"Nếu cậu tiếp tục lau, cái ly này sẽ bị cậu lau tới nứt luôn đấy. Tôi có một số chuyện muốn hỏi cậu đây. "

Damian đặt cái ly xuống, trong ánh mắt vẫn có sự quật cường như trước.

"Cô cắt đứt hy vọng đấy đi, tôi sẽ không nói gì hết. "

"Cậu biết được tôi sẽ hỏi cái gì sao? Chúng ta có nên trò chuyện một chút về kỹ sĩ ánh trăng không? "

Chúc An Sinh vừa nói xong thì mắt Damian trừng lớn, hần kinh ngạc nhìn về phía Chúc An Sinh, nét mặt tràn đầy sự cảnh giác.

"Sao cô lại biết được? "

"Bây giờ chúng ta nói chuyện một chút đi. "

Chúc An Sinh mỉm cười, Damian cảm giác như mình biến thành một con mèo nhỏ, và hần đang bị xách lên, không cách nào nhúc nhích được.

Sau khi nhờ nhân viên khác trực quầy hộ, Damian đi theo Chúc An Sinh ngồi xuống cái bàn vừa rồi.

"Nói đi, cuối cùng cô muốn cái gì? " Vừa ngồi xuống, Damian đã tức giận buông một câu.

"Cậu biết được thân phận thật của bố cậu vào lúc nào? "

"Tôi nhất thiết phải trả lời câu hỏi này sao? "

Chúc An Sinh nghe thấy giọng nói không chút kiên nhẫn của Damian thì phì cười. Cô cảm thấy Damian đúng là một đứa trẻ cổ chấp, rõ ràng hần luôn dựng gai nhọn lên để đối chọi với người khác. Nhưng cô có thể hiểu được, đây là cách hần tự bảo vệ mình, nếu gai nhọn mà rơi xuống, thì người khác có thể chạm tới nơi mềm mại nhất trong lòng hần.

"Nếu cậu không muốn trả lời, thì không cần trả lời. " Chúc An Sinh chân thành nói một câu.

"Thật sao? " Damian bị sự chân thành của Chúc An Sinh làm lung lay, hần còn hỏi thêm một câu: "Cô sẽ không đi tố cáo tôi chứ? "

"Tôi tố cáo cậu làm gì? Cho dù là phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, thì đó cũng là bố cậu, liên quan gì tới cậu chứ? "

"Nhưng mà muốn trừng phạt bố tôi chắc cũng không cần tới pháp luật. Ông ấy còn trộm được một bức tranh buôn lậu trong tay trùm mafia ở Italy, còn rất nhiều người khác nữa. Bọn họ muốn trả thù bố tôi, thậm chí là cả tôi nữa. "

"Nếu để lộ thân phận của cậu thì có lợi gì với tôi chứ? Hơn nữa tôi còn biết cậu đem toàn bộ số tranh bố cậu trộm trả về cho chủ cũ của nó, mà tôi có thể nói cho cậu biết một tin. Sở dĩ cậu không tìm được chủ nhân cũ của bức tranh sơn dầu kia là vì đó là bức tranh bố cậu quang minh chính đại mang nó về. "

Chúc An Sinh khi này nghe Trì Trường nói chuyện này chỉ có số ít người biết, không lọt ra bên ngoài nên cô đoán là Damian cũng không biết chuyện này. Quả nhiên, sau khi nghe cô nói vậy, khuôn mặt Damian hiện lên vẻ vui sướng.

"Cô chắc chắn chứ? "

"Tôi lừa cậu thì có gì tốt sao? "

Damian lúc này mới nở nụ cười, một nụ cười từ tận sâu trong lòng hần. Tuy bố hần là một đạo tặc, nhưng hần cũng không vì điều đó mà xấu hổ. Nhưng mà, hần cũng biết hành vi này của bố hần là không đúng, cho nên sau khi bố hần mất hần đã gửi trả lại những bức tranh này. Damian biết chẳng qua là bố cậu chỉ yêu hội họa thôi, không làm ra chuyện gì quá đáng cả.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng tìm được trên gương mặt Damian một nụ cười đáng lẽ nên thuộc về độ tuổi này của hần. Cô bỗng cảm thấy giữa vụ án giết người lạnh lùng này có một chút gì đó ấm áp.

"Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết tình hình thực tế của vụ án giết hại Emma Bert không? "

Nói ra câu này, bỗng Chúc An Sinh rung mình một cái. Cô có cảm giác, chỉ cần sau khi biết đáp án thôi, chân tướng sẽ lộ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chân tướng (2) Damian thẳng thắn

Edit: Cái Trắng

" Cô có thể bắt được hắn không? "

Trước khi nói ra chân tướng, Damian chần chừ hỏi Chúc An Sinh một câu. Chúc An Sinh thấy trong đôi mắt hổ phách màu xanh biếc đó có một tia sáng lóe lên.

" Vậy phải xem cậu nói những gì cho tôi đã. Để xem chúng có thể giúp chúng tôi tìm ra được hung thủ thật sự không. " Chúc An Sinh đoán, cô không cho Damian một đáp án chắc chắn được, thế nên cô phải khéo léo trả lời một chút.

" Cô muốn biết những gì? " Ngữ khí Damian rất cuộc cũng dịu xuống, sự kháng cự trên người hắn cũng dần biến mất.

" Cậu và Emma Bert có quan hệ như thế nào? "

Chúc An Sinh hỏi ra vấn đề đầu tiên.

" Không có quan hệ gì. Thường sau khi cô ấy xem xong một bộ phim thì sẽ tới quán cà phê của chúng tôi để uống cà phê, rồi đọc sách. Đúng là tôi rất thích cô ấy, nhưng chưa từng ngỏ lời với cô ấy, mãi cho tới khi cô ấy bị kẻ lang thang kia quấy rối. "

" Cậu đang nói tới đoạn video được lan truyền trên mạng sao? "

Không biết Chúc An Sinh đã lấy sổ ghi chép ra từ lúc nào, Damian nói, còn cô thì cố gắng ghi lại một số điểm quan trọng. Thật ra cô còn bật chế độ ghi âm trong điện thoại nữa, nhưng cô lo nhờ đâu Damian lại nói hớ ra, liên quan tới cả việc bỏ cậu, thôi thì ghi lại có vẻ chắc chắn hơn.

" Không phải lần đó. "

Đột nhiên, Damian nói làm cho Chúc An Sinh đang cúi đầu ghi chép cũng hoảng hốt ngẩng đầu lên. Chúc An Sinh khó hiểu nhìn hắn: " Cậu nói vậy là có ý gì? Không phải lần đó? Chẳng lẽ kẻ lang thang đó không chỉ quấy rối Emma Bert một lần sao? "

" Đúng vậy, đoạn video kia lan truyền trên mạng được vài ngày rồi. Khi đó tôi vào rừng cây vẽ tranh, vẽ xong lúc đi về, tôi lại gặp kẻ lang thang đó quấy rối Emma trên một con đường nhỏ ít người qua lại. "

" Sau đó thì sao? " Chúc An Sinh vội vàng hỏi.

" Sau đó tôi chạy tới, đánh cho kẻ lang thang kia bỏ chạy. "

Chúc An Sinh kinh ngạc, cô không ngờ một người con trai trông vẻ ngoài có vẻ gầy gò này lại có dũng khí như vậy. Damian không phải là người có thân thể cường tráng, người khác nhìn vào đã sợ hãi như Lucas Levitt.

" Đúng rồi, ngày hôm qua đồng nghiệp của cậu có kể với tôi chuyện này. Khoảng mấy ngày trước, trước khi Emma Bert xảy ra chuyện, cô ấy có mang một lần bánh cookie tới quán cà phê, thật ra cái đó để cảm ơn cậu đã cứu cô ấy, đúng không? "

Chúc An Sinh bỗng dưng nhớ tới chuyện hôm qua Damian chạy trốn. Cô lúc đó đã dò hỏi đồng nghiệp của Damian một số tin tức, cô biết được khoảng mấy ngày trước, trước khi Emma xảy ra chuyện, cô ấy có mang bánh cookie tới quán cà phê. Lý do lúc đó Emma đưa ra là nhà cô ấy làm nhiều bánh cookie quá, nên cô ấy mang bánh tới cho mọi người. Giờ nghĩ lại, cái lần bánh đó thực ra là cảm ơn ân cứu mạng mới đúng.

Damian nghe Chúc An Sinh nói vậy cũng không lên tiếng phản bác, chỉ yên lặng gật đầu. Sau đó, Chúc An Sinh thấy trong mắt hắn ánh lên một tia bi thương.

" Vậy sao hai người không báo cảnh sát? Hai lần liên tiếp quấy rối, vì sao Emma và cậu lại không báo cảnh sát? " Chúc An Sinh hoang mang nhất chính là điểm này.

" Bởi vì Emma ngăn tôi lại. "

Câu trả lời của Damian một lần nữa khiến Chúc An Sinh khiếp sợ. Thậm chí, cô còn tưởng là mình nghe nhầm, rồi cô bỗng nhớ ra, chân tướng sau cái chết của Emma, có lẽ còn xa hơn những gì cô nghĩ tới.

" Emma cản cậu lại? Vì sao? "

" Cô ấy không nói cho tôi biết. Nhưng trực giác tôi mách bảo, chuyện này chắc chắn liên quan tới Lucas Levitt. "

" Thế nên cậu cảm thấy Lucas là hung thủ, thế nên cậu gửi thư cầu xin giúp đỡ cho chúng tôi? "

"Đương nhiên không chỉ có thể, ngày đó tôi không hiểu, tại sao Emma kiên quyết ngăn cản tôi báo cảnh sát? Hơn nữa chính Emma đã nói với tôi rằng, để cô ấy tự giải quyết chuyện này, lúc đó tôi biết chắc chắn Emma có bí mật gì đó, chỉ là không nói cho tôi biết. "

" Cho nên, tại sao cậu cảm thấy Lucas là hung thủ? "

" Ngày mà tôi cứu Emma, có lẽ là Emma phát hiện ra tôi thích cô ấy. Mà ngày hôm sau, lúc cô ấy mang bánh cookie tới quán cà phê, bỗng nhiên cô ấy nói cho tôi biết, chỉ cần tôi đồng ý, cô ấy sẽ hẹn hò với tôi. "

" Emma phát hiện ra cậu thích cô ấy? " Chúc An Sinh không hiểu tại sao cô lại bắt lấy điểm này, nhưng cô đối với chuyện này rất tò mò: " Cô ấy sao lại biết cậu thích cô ấy được? Chẳng lẽ lúc cậu cứu cô ấy đã nói cho cô ấy biết? "

Damian không trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, hẳn không muốn chia sẻ chuyện riêng tư của mình.

Chúc An Sinh thấy Damian không muốn trả lời, cô đành thôi. Mà đúng lúc đó, cô lại nghĩ tới cuộc điều tra hôm qua, đem manh mối xâu chuỗi lại với nhau, cô nghĩ là mình đã biết cái gì đó rồi.

" Là do bức tranh của cậu, đúng không? Vừa nãy cậu nói là hôm đó cậu vào rừng cây vẽ tranh, vậy chắc chắn cậu có mang theo kẹp vẽ của mình. Mà lúc cậu cứu Emma khỏi kẻ lang thang, cậu đã ném kẹp đó xuống, cậu ném kẹp xuống thì giấy bên trong sẽ bung hết ra. Sau đó Emma giúp cậu nhặt nó lên, cuối cùng cô ấy phát hiện trong kẹp của cậu có bức vẽ chân dung cô ấy, do đó cô ấy phát hiện cậu vẫn luôn yêu thầm cô ấy, đúng không? "

Dứt lời, Chúc An Sinh nhận được ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Damian. Điều cô đoán có lẽ đã đúng rồi, đây chính là nguyên nhân tại sao trong tủ đồ của Emma lại có bức tranh đó.

Một lúc sau, Damian vẫn còn đắm chìm trong sự kinh ngạc đấy. Hẳn nghĩ ngờ lúc đó Chúc An Sinh cũng có mặt ở đó để chứng kiến, nếu không sao cô có thể miêu tả không lệch một chút nào tình huống lúc đó?

Damian nghĩ tới lúc hắn xem giới thiệu về viện nghiên cứu của Trì Trùng ở trên mạng, trên đó nói rằng viện nghiên cứu của Trì Trùng rất xuất sắc. Cho nên Damian mới gửi thư cho Trì Trùng, muốn nhờ anh trợ giúp, hiện giờ hắn cảm thấy lời giới thiệu đó không sai tí nào.

"Được rồi, quay lại vấn đề chính đi. " Thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình xong, Chúc An Sinh lại đem tâm trí của mình tập trung vào vụ án: " Emma đồng ý cùng cậu hẹn hò, vậy bạn trai Lucas của cô ấy thì sao? Cậu hẳn cũng biết tới người này, đúng không? "

" Ừm, tôi biết. " Damian mở miệng nói, trong lời nói lúc này có chút gì đó kính trọng Chúc An Sinh: " Tôi cũng hỏi Emma về chuyện này, chính cô ấy đã nói với tôi rằng cô ấy không yêu Lucas nữa rồi. Lucas khiến cho cô ấy rất thất vọng. "

" Lucas làm cô ấy thất vọng? Cô ấy làm sao mà thất vọng về Lucas? Đã xảy ra chuyện gì vậy? "

Bởi vì càng điều tra sâu càng có thêm nhiều tin tức, nên giờ Chúc An Sinh càng kích động mà hỏi nhanh hơn.

" Emma không chịu nói cho tôi biết, nhưng tôi đoán là giữa Emma và Lucas có bí mật gì đó. Cho nên sau khi Emma mất tôi mới nghi ngờ Lucas là hung thủ thật sự. "

Chúc An Sinh gật gật đầu, cô có thể hiểu được. Ví dụ như một người khác rơi vào hoàn cảnh của Damian cũng sẽ thấy nghi ngờ, sau đó thì nghi ngờ Lucas là hung thủ thật sự.

Nhưng mà, giữa Lucas và Emma có bí mật gì? Emma vì sao lại thấy thất vọng về Lucas? Vì sao kẻ lang thang quấy rối Emma tận hai lần rồi mà Emma không báo cảnh sát? Emma thật sự bị Lucas sát hại sao?

Một đồng câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu cô, Chúc An Sinh cảm thấy thật nhức đầu. Bây giờ toàn bộ hy vọng của cô đều gửi cả trên mấy sợi mà cô rút được trên ố. Nếu cô với Trì Trùng đối chiếu được mấy sợi trên váy Emma và chứng cứ cô lấy được trùng khớp, thì bọn họ có thể thành công lật đổ khẩu cung của Lucas. Thế thì vụ án của Emma có thể xin được lệnh điều tra lần nữa.

" Cậu còn biết thêm gì nữa không? " Chúc An Sinh nhìn Damian, dò hỏi.

" Hình như không còn gì nữa. "

" Chỉ có như thế thôi, sao ngay từ đầu cậu không nói cho bọn tôi biết, ngược lại lại đi trốn tránh làm gì? "

" Ngày mà Emma bị sát hại cũng là ngày mà bọn tôi hẹn hò, thực ra, là từ sau lần Emma đưa bánh cookie tới, chúng tôi đã hẹn hò vài lần rồi. Nhưng mà tôi không thể nói chuyện này ra được, một khi nói ra tôi sẽ bị liệt vào danh sách kẻ tình nghi, sẽ bị điều tra. Đến lúc đó, bí mật của bố tôi có khi cũng bị cảnh sát điều tra ra. " Damian cảm thấy rất khó xử: " Hơn nữa, sự nghi ngờ của tôi với Lucas là không có chứng cứ. Cô chắc là biết được ở thị trấn Tanto, Lucas được chào đón như thế nào mà, mọi người đều cảm thấy cậu ta thật hoàn hảo, sẽ có ai tin lời tôi chứ? "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng hiểu lý do tại sao Damian làm như vậy, cô không nhận được mà thấy đau lòng thay hắn.

Khó có thể tưởng tượng được áp lực của Damian trong thời gian này lớn như thế nào. Toàn bộ thị trấn Tanto đều cho rằng hung thủ là kẻ lang thang, chỉ có mình Damian tin có khả năng Lucas Levitt là hung thủ. Mà Damian tới một người đề tâm sự cũng không có, hắn chỉ có thể tự nuốt lấy chuyện này, còn

thêm cả sự đau khổ do Emma bị giết.

" Trước khi bỏ tôi qua đời, ông ấy đã cấm tôi không được vào phòng ông ấy để những bức tranh nổi tiếng. Vì ông ấy cấm nên tôi chỉ có thể tra trên mạng để biết về chủ nhân bức tranh đó, cũng may, hầu như mỗi vụ trộm của bố tôi trên mạng đều có tin tức. Tìm được chủ nhân dễ dàng, tôi liền đem những bức tranh đó trả lại, còn một ít bức tranh không rõ nguồn gốc thì tôi đem tới viện bảo tàng. Cuối cùng, bức tranh tôi gửi cho mấy người, là bức tranh tôi không tìm thấy chủ nhân của nó, mà vừa hay, đó là bức tranh tôi thích nhất. "

" Tôi chỉ còn bức tranh kia, mẹ tôi khi sinh tôi vì khó sinh nên đã mất, bố tôi cũng đi rồi. Giờ tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, mấy người có thể giúp tôi tìm được hung thủ giết Emma không? "

Chúc An Sinh nhìn thẳng vào đôi mắt của Damian, nó chứa sự khẩn cầu rất chân thành. Cô thiếu chút nữa thì không kiềm chế được nước mắt, cô chưa từng thấy qua một đôi mắt nào u buồn như vậy, giống như là thiên thần bị gãy cánh đang rơi xuống địa ngục vậy.

" Chúng cứ sẽ giúp cậu tìm được hung thủ. "

Bỗng dưng, một thanh âm lạnh lùng vang lên, giọng nói này hấp dẫn Chúc An Sinh và Damian.

Chúc An Sinh nhìn thấy người vừa tới, không khỏi có chút vui mừng. Hôm nay, Trì Trùng mặc một thân âu phục được đặt may riêng, anh đi đôi giày Oxford được thiết kế khéo léo. Tóc anh được vuốt lên một cách cẩn thận, anh còn đeo cả kính.

Lúc Chúc An Sinh chính thức nhận chức mới biết được, thật ra Trì Trùng không cần. Anh đeo thẻ căn bản bởi vì anh thấy đẹp, hơn nữa nó cũng có thể che được phần nào đôi mắt mệt mỏi của anh.

Cách ăn mặc của Trì Trùng hôm nay có vẻ hơi trang trọng rồi.

" Anh đã tới rồi. " Chúc An Sinh chào hỏi Trì Trùng.

Trì Trùng gật đầu nhẹ với Chúc An Sinh, xem như là chào hỏi. Sau đó, anh nói với Damian: " Chúng cứ sẽ nói cho chúng ta biết ai là hung thủ. "

Dứt lời, Trì Trùng nhìn về phía Chúc An Sinh, cô lập tức hiểu ý mà chào tạm biệt Damian, sau đó cùng anh rời khỏi quán cà phê.

Ngồi lên xe, nhân lúc Trì Trùng còn chưa khởi động xe, cô đưa mắt đánh giá anh một lượt.

" Có vấn đề gì sao? "

" Hôm nay anh, ăn mặc có vẻ rất trang trọng. "

" Khó coi lắm sao? "

Trì Trùng hỏi ngược lại Chúc An Sinh, nhưng cô không trả lời anh. Tuy rằng cô rất muốn nói hôm nay anh khá được, nhưng Chúc An Sinh kiên quyết không cho anh thêm cơ hội để tự coi mình như mặt trời nữa. Nếu không, có khi Trì Trùng tự coi mình là một mặt trời có khả năng chiếu sáng thật đấy.

" Tạm được, nhưng mà anh ăn mặc nghiêm túc như này để làm gì? "

" Bởi vì chúng ta phải đi tới gặp một cặp bố mẹ đang đau khổ vì mất con, chúng ta cần họ cho quật mộ lên, cho nên tôi cảm thấy chúng ta cần phải dành cho họ một sự tôn trọng. "

Chúc An Sinh gật đầu, cô đồng ý với cách nghĩ này của Trì Trùng.

" Chúng cứ cô tìm được đầu rồi? "

Trì Trùng không quên chuyện Chúc An Sinh đã nhắc qua điện thoại. Mà anh vừa hỏi xong thì cô lôi ra từ trong túi mấy sợi nhân tạo, ngay sau đó Trì Trùng liền cho chúng vào túi vật chứng.

" Chúng ta trước tiên sẽ tới cục cảnh sát, Hanham* đang ở đó đợi chúng ta. Cậu ấy sẽ đem sợi nhân tạo mà cô tìm được về viện nghiên cứu so sánh. "

* Trước mình có dịch tên bạn này là Hán Nạp =>) giờ mình sẽ sửa lại đúng như tên tiếng Anh nha.

Vừa mới nói xong, Trì Trùng liền dẫm chân ga.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chân tướng (3)

Edit: Cài Trắng

[Q3] Chương 34: Chân tướng (3) Món ăn ngon trên trên đời này hóa ra là bánh cookie

Tôi cục cảnh sát, Chúc An Sinh gặp được trợ lý trước của Tri Trường, Hanham Cross.

" Cô là Chúc An Sinh sao? Chào cô, tôi là Hanham "

Hanham thấy cô thì lập tức thân thiện chào hỏi, Chúc An Sinh cũng mỉm cười đáp lại.

" Chào anh, tôi cũng chúc mừng anh đã được làm bố. "

Chúc An Sinh nhớ Tri Trường đã nói với cô rằng, Hanham giờ đã có con, hẳn không muốn đi lại công tác ở nhiều nơi, nên đã xin anh chuyển tới phòng phân tích vật chứng ở viện nghiên cứu.

Tri Trường im lặng nhìn hai người chào hỏi nhau xong, sau đó, anh đưa túi vật chứng sang cho Hanham.

" Giờ anh lập tức về phòng thí nghiệm, phân tích cho tôi mấy sợi dây này rồi tiến hành so sánh kết quả. Sau khi có kết quả phân tích thì lập tức gọi điện thoại cho tôi. "

Hanham chào tạm biệt Chúc An Sinh, sau đó anh cầm lấy túi vật chứng, rời khỏi cục cảnh sát.

" Tiếp theo chúng ta làm gì đây? " Hanham đi rồi, bỗng Chúc An Sinh cảm thấy hơi hoang mang.

" Đợi. Trên đường tới đây tôi đã gọi điện thuyết phục cảnh sát trưởng ban lệnh điều tra xuống, hiện giờ chỉ cần chờ có kết quả từ viện nghiên cứu thôi. Có lệnh điều tra là có thể trực tiếp đi bắt người, tới lúc đó cục cảnh sát sẽ cử người tới bắt Lucas Levitt, rồi còn lấy chứng cứ là đệm oto như cô nói. Còn chúng ta sẽ đi nói chuyện với bố mẹ Emma Bert, cho chúng ta khám nghiệm tử thi lần thứ hai. "

Chúc An Sinh khẽ thở dài một hơi, cô thật sự không biết nên đối diện với bố mẹ Emma như thế nào. Việc Emma mất đã đủ để bọn họ đau lòng rồi, giờ cô và Tri Trường còn đi xin bọn họ cho quật mộ lên để khám nghiệm tử thi lần thứ hai. Chúc An Sinh cảm thấy dường như bọn cô đang yêu cầu rất quá đáng.

" Đừng nghĩ nhiều quá, tới lúc đó cô chỉ cần đi theo tôi thôi, tôi sẽ thuyết phục bọn họ. "

Chúc An Sinh cúi đầu tự suy nghĩ lung tung, mà ánh mắt Tri Trường thì như nhìn thấu được nội tâm cô vậy. Một từ thôi cũng đủ để nói rõ tâm tư của cô, Chúc An Sinh ngẩng đầu lên, cô bất giác được về mặt chân thành của anh.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc này, Chúc An Sinh cảm nhận được có dòng nước ấm chảy qua. Mà sau đó dòng nước ấm này như lan ra khắp người cô, chắc cũng vì nguyên nhân này mà mặt cô mới nóng lên, nhỉ.

Chúc An Sinh chột dạ mà tự an ủi chính mình, cô có thể cảm nhận được mặt cô đang nóng như phát sốt vậy. Mà vì cái phản ứng kỳ lạ này, nó làm cho cô không dám nhìn thẳng vào Tri Trường.

Sao hôm nay lại có cảm giác Tri Trường không giống như trước nữa nhỉ? Trong lòng Chúc An Sinh bỗng nảy lên một cảm giác kỳ lạ. Không hiểu sao cô cảm thấy trên người Tri Trường như có ma lực, nó khiến cô không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng cũng làm cho ánh mắt cô không thể rời khỏi anh. Chúc An Sinh chỉ có thể nhìn vào người anh nhưng nhất quyết không nhìn vào khuôn mặt anh.

Giày Oxford hôm nay Tri Trường đi trông rất đẹp, Chúc An Sinh yên lặng khen ngợi một câu. Không chỉ có thế, cô còn thấy bộ âu phục anh đang mặc cũng rất đẹp. Ví dụ như cái quần âu kia, mặc trên người anh chẳng thấy nó không hợp chút nào, còn hoàn hảo phô ra đôi chân dài của Tri Trường.

Tri Trường đương nhiên không biết cái suy nghĩ lung tung trong đầu cô, anh chỉ cầm điện thoại lên đọc thư điện tử vừa được gửi tới. Đồng thời, anh cũng nói cục áo đầu tiên ra để cho thoải mái hơn, nhưng anh không biết, Chúc An Sinh nhìn theo động tác của anh mà hai tay hồng hồng đầy khả nghi.

Chúc An Sinh xấu hổ cúi đầu xuống. Nhưng cô mãi vẫn không quên được cảnh vừa rồi, khi mà Tri Trường nói cục áo ra, cô rõ ràng đã chú ý tới dáng người Tri Trường, đáng người tuyệt đẹp kia ẩn sau bộ âu phục.

Rốt cuộc cô đang làm cái gì thế này? Chúc An Sinh yên lặng mà tự lắc lắc đầu khiến cho bản thân tỉnh táo lại. Tuy rằng đã kiềm chế lại, nhưng cô vẫn không tự chủ được mà quay đầu nhìn về phía Tri Trường.

" An Sinh, cô muốn xem cái này không? "

Một lúc sau, cuối cùng Tri Trường cũng xem xong thư được gửi tới, anh quay đầu lại nói với Chúc An Sinh.

" Được thôi. "

Cuối cùng Chúc An Sinh cũng làm mình bình tĩnh trở lại. Cô đột nhiên ý thức được, vừa rồi là cô bị Trì Trùng mê hoặc sao? Chúc An Sinh không muốn chấp nhận sự thật này, cô tự thôi miên mình là do cô ở nước ngoài một mình lâu quá, nên đối với sự quan tâm của Trì Trùng, trong phúc chốc cô bị mê hoặc mà thôi.

Tuy rằng, Chúc An Sinh phải thừa nhận, Trì Trùng đúng là quá ưu tú. Đáng người không tồi, lớn lên thì... Chúc An Sinh đang ngẫm nghĩ xem nên dùng từ nào mới hợp thì cô đột nhiên nhớ tới lúc anh bước vào quán cà phê, cuối cùng vẫn không tự lừa bản thân được. Được rồi, Trì Trùng lớn lên cũng rất có khí chất.

Nhưng Chúc An Sinh càng hiểu rõ hơn, cô tới Mỹ là để làm việc, toàn thế giới này có mấy ai là theo đuổi được giấc mơ của mình? Chúc An Sinh tin rằng đây là sự may mắn mà bản thân cô có được, cô không muốn bỏ rơi cơ hội này.

"Chờ kết quả ở viện nghiên cứu chắc cũng phải mấy tiếng nữa, nhưng mà vừa lúc tôi lại nhận được thư về vụ án mới. Là vụ án phóng hỏa giết người ở Iowa, cảnh sát địa phương Iowa đã gửi thư tới yêu cầu tôi giúp đỡ. Tôi đã xem qua rồi, chờ xong vụ án này, vụ án tiếp theo của chúng ta là vụ án phóng hỏa giết người."

"Vụ án phóng hỏa giết người?"

Nghe thấy mấy từ này, Chúc An Sinh lập tức hứng thú mà ngẩng đầu lên. Cô và Trì Trùng mượn máy in ở cục cảnh sát để in thư và tài liệu được gửi tới, sau đó hai người lại mượn một cái bàn ngồi nghiêm túc xem hết đồng hồ tài liệu đó. Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã trôi qua năm tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, Trì Trùng cũng nhận được điện thoại từ viện nghiên cứu. Chúc An Sinh thì liên tục nhìn về phía anh, đợi anh nói chuyện xong, không bao lâu, anh đã cúp máy.

"Kết quả thế nào?" Chúc An Sinh sắp gấp tới không chịu được nữa.

"Đổi chiều thành công, chúng ta có thể xuất phát rồi."

Trì Trùng nói rất ngắn gọn, nhưng Chúc An Sinh vẫn chìm đắm trong sự vui vẻ không ngừng được. Nhưng vui vẻ qua đi, trong lòng cô chỉ còn lại sự thê lương.

Kết quả đổi chiều sợi nhân tạo đã có, kẻ tình nghi Lucas Levitt có thể xác định chính là hung thủ giết người. Nhưng mặc kệ có ra sao đi chăng nữa, thì luôn có một sự thật là Emma không thể sống lại, đồng thời Chúc An Sinh vẫn không hiểu, Lucas giết Emma là vì lý do gì chứ? Còn nữa, Emma cũng có những hành động rất kỳ lạ, tại sao cô ấy bị kẻ lang thang quấy rối tận hai lần rồi mà vẫn không báo cảnh sát? Giữa Lucas Levitt và Emma Bert có bí mật gì đây?

Còn rất nhiều sương mù đang bao vây lấy vụ án này, nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chúc An Sinh có dũng khí đối mặt với bố mẹ Emma.

Trước đó, Trì Trùng còn đem kết quả phân tích cho cảnh sát trưởng. Nhưng cảnh sát trong cục dường như không có mấy ai tin vào kết quả này lắm. Bọn họ cũng là cư dân sinh sống ở thị trấn Tanto, cho nên mấy người cảnh sát này không hiểu, một nhân vật nổi tiếng như Lucas Levitt tại sao lại giết người, hơn nữa người bị giết còn là bạn gái hắn?

"Tôi đã bảo Hanham gửi bằng báo cáo kết quả về đây, nhìn báo cáo thì thẩm phán có thể phê chuẩn lệnh điều tra và lệnh bắt. Nhớ kỹ điều tôi đã nói với ông, những sợi nhân tạo này là từ oto của Lucas Levitt, và cuối cùng, tôi cần có người giúp đỡ."

Cảnh sát trưởng đã nghe Trì Trùng nói rõ, nhưng trong thâm tâm ông vẫn không thể nào tin được một đứa trẻ như Lucas Levitt lại là tội phạm giết người. Mà chứng cứ đã bày ra trước mặt, ông không thể không làm theo, đồng thời ông còn cử thêm hai cảnh sát đi theo Trì Trùng.

Đi ra khỏi cục cảnh sát, Trì Trùng lại không để hai người này đi theo mình. Anh phân phó cho hai cảnh sát này đi xem xem có mượn được một cái máy đào đất người lái không. Hai cảnh sát nhận được nhiệm vụ lập tức đi làm, giờ chỉ còn lại Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi lên xe chuẩn bị tới nhà Emma Bert.

Hai mươi phút sau, tại phòng khách nhà Emma, bố Emma cũng từ phòng khám của mình trở về. Bốn người ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí của mình, cốc nước được để ở trước mặt, không khí nghiêm trọng dường như đang đọng lại.

"Cho nên, cậu muốn mở quan tài con gái tôi lên, tiến hành khám nghiệm tử thi một lần nữa?"

Bố Emma dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn hỏi lại một lần nữa, Chúc An Sinh cảm thấy người đàn ông trung niên này khi nói chuyện hai tay đều đang nắm chặt thành quyền.

"Chúng tôi phát hiện ra chứng cứ mới, chứng cứ mới nói cho chúng tôi biết, có thể hung thủ là một người khác. Mà tôi cũng tin rằng, trên người Emma vẫn còn lưu lại dấu vết của hung thủ, cho nên mong ngài cho chúng tôi một cơ hội, để Emma có thể thanh thản tự do trên thiên đường."

"Vậy ngay từ đầu sao mấy người không nói vậy? Vì sao lúc trước mấy người không phát hiện ra điều đó? Cậu bảo tôi tin tưởng cậu thế nào đây!!"

Bố Emma bất thành linh nổi cơn tức giận khiến Chúc An Sinh bị dọa, cô chưa gặp qua trường hợp nào như này, cô chỉ biết im lặng cúi đầu. Chỉ có sắc mặt Trì Trùng là không đổi, anh vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt bố Emma.

Đột nhiên, gân xanh trên cổ bố Emma biến mất, cả người như rời rạc hẳn ra, lưng ông hơi cong xuống, chớp mắt một cái trông ông già đi hơn mười tuổi.

"Mấy người có thể cho Emma chân tướng sao?"

Bỗng nhiên, bố Emma dùng ngữ khí gần như cầu xin hỏi Tri Trùng, thật khó tưởng tượng người giãy trước vừa tức giận chính là ông.

"Tôi sẽ dùng hết sức lực của mình để trả lời."

Tri Trùng không trả lời thẳng cho bố Emma biết, nhưng đột nhiên bố Emma lại bật cười.

Cuối cùng, Tri Trùng và Chúc An Sinh cũng được bố mẹ Emma đồng ý việc đó, nhưng mà lúc hai người rời đi, chuẩn bị tới phần mộ Emma, mẹ Emma lại gọi Chúc An Sinh quay lại.

"Cô gái, đây là bánh cookie tôi làm, cô cầm lấy một chút đi."

Chúc An Sinh không biết phải làm thế nào, cô sinh ra và lớn lên tại Trung Quốc, ở đó cô không có thói quen nhận đồ của người khác. Cho nên, trong lúc Chúc An Sinh không biết phải đáp lại như nào, thì Tri Trùng đã tình ý nhận ra điều đó, anh thay cô nhận lấy túi bánh cookie kia.

Nhận lấy túi bánh cookie, Tri Trùng lấy từ trong túi ra hai cái, đưa tới trước mặt Chúc An Sinh một cái.

Ánh mắt mẹ Emma dường như vô cùng mong đợi, Chúc An Sinh nhận lấy cái bánh từ trong tay Tri Trùng liền hiểu nó có nghĩa là gì, cô lập tức cầm cái bánh đó mà cắn một miếng.

"Ăn rất ngon."

Ăn xong miếng bánh cookie này, Chúc An Sinh mới khen ngợi một câu, điều đó làm cho mẹ Emma hết sức vui mừng.

"Bánh cookie này Emma cũng rất thích ăn. Nhưng mà hồi trước tôi không thích lắm lắm nên Emma tự học làm để ăn, nhưng mà con bé vẫn thích bánh cookie do tôi nướng nhất. Nướng xong bánh tôi chợt nhận ra là Emma không còn nữa, tôi chỉ có thể nhìn chỗ bánh cookie này mà nhớ tới nó."

"Cái bánh cookie này ăn rất ngon."

Tri Trùng lại cầm thêm một cái bánh cookie nữa, anh đã ăn xong một cái rồi, Chúc An Sinh bỗng nhiên phát hiện ra, nét mặt Tri Trùng là sự dịu dàng ấm áp trước nay chưa từng có.

Cuối cùng, Chúc An Sinh và Tri Trùng mỗi người cầm một túi bánh cookie rời khỏi nhà Emma. Mà trên đường tới mộ của Emma, cả hai người đều yên lặng ăn túi bánh cookie của mình.

Mãi cho tới khi thấy đầy túi, Chúc An Sinh mới dừng lại không ăn nữa. Cô không ngờ mình có thể ăn nhiều bánh quy như vậy.

"Tri Trùng, hôm qua anh uống nhiều cà phê như vậy, lại chưa được ngủ, anh không mệt sao?"

Chúc An Sinh nhìn một bên sườn mặt Tri Trùng, sự bi thương trong lòng chậm rãi biến mất.

Tri Trùng nhìn liếc qua Chúc An Sinh một cái, trong mắt anh là sự dịu dàng đầy ý cười.

"Tất cả đều phải kết thúc thôi."

Tác giả có lời muốn nói: Không có gì bất ngờ thì chương sau vụ án này sẽ kết thúc, thuận tiện tôi muốn thông báo một chút, vụ án thứ tư không phải vụ án phóng hỏa giết người được nhắc tới trong chương này, vụ án thứ tư rất ly kỳ, đáp án nằm ở phần văn án ~

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chân tướng (4)

Edit: Cài Trắng

[Q3] Chương 35: Chân tướng (4) Thảm vấn

Tới lúc mang được quan tài của Emma Bert lên đã là năm rưỡi chiều, nhưng mà Tri Trùng với Chúc An Sinh vẫn làm việc không ngơi tay. Bọn họ mới nhận được tin rằng Lucas Levitt hiện tại đang bị tạm giam ở cục cảnh sát, việc họ cần nhanh chóng làm bây giờ là tìm ra chứng cứ buộc tội Lucas Levitt, tiến hành giam giữ hẳn trước khi có luật sư tới bảo lãnh.

Mở quan tài của Emma Bert ra, mùi hôi thối nồng nặc bốc lên làm mọi người xung quanh né tránh. Chỉ có mỗi Chúc An Sinh và Trì Trùng là vẫn giữ nguyên vị trí.

Đi về phía trước mới có thể thấy rõ, trước khi an táng cho Emma Bert, thi thể cô ấy đã được xử lý để chống phân hủy. Tuy rằng thi thể bốc lên mùi hôi thối nhưng bề ngoài thì vẫn còn nguyên vẹn. Thấy tình trạng này, Trì Trùng không đợi lâu nữa, anh lập tức phân phó người mang thi thể này về phía nhà tang lễ, đồng thời Trì Trùng cũng nhận được tin liên quan tới pháp y, còn mười phút nữa là pháp y sẽ tới thị trấn Tanto.

Hóa ra để không phải mất nhiều thời gian, Trì Trùng đã nhờ cảnh sát trưởng điều thêm pháp y tới đây.

Nhận được tin tức này, Trì Trùng lập tức gửi địa chỉ nhà tang lễ cho pháp y. Đồng thời, anh cũng nói rõ điểm quan trọng cần kiểm tra trên thi thể.

Bởi vì phần đầu của Emma Bert bị một vật như búa làm thương, cho nên ở phần tóc Emma vẫn còn dính chút máu của mình. Khi Emma ngã xuống đất lại tiếp tục bị hung thủ bóp cổ dẫn tới việc hít thở không thông, sau đó là tử vong. Cho dù trước đó hung thủ đã để dính máu ở tóc Emma thì chắc chắn khi bóp cổ hung thủ vẫn tiếp tục dính máu vào tóc Emma, vì hai tay bóp cổ khẳng định có chạm tới tóc, thế nên vết máu trên tóc xuất hiện sẽ tương ứng với vị trí cổ Emma. Hơn nữa, máu lẫn trong mái tóc rối loạn như này, hung thủ nếu muốn rửa sạch sợ rằng cũng rất khó.

Căn cứ vào nguyên nhân vết thương, Trì Trùng phát hiện ra được miệng vết thương trên tay Lucas Levitt, từ đó có thể đoán được vị trí DNA Lucas lưu lại trên người Emma.

"An Sinh, chúng ta trở về cục cảnh sát trước." Gửi tin xong, Trì Trùng quay lại nói chuyện với Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh nhìn thoáng qua túi đựng thi thể Emma, có chút khó hiểu: "Không phải chúng ta sẽ tới nhà tang lễ trước sao?"

"Pháp y sẽ tới đây nhanh thôi, tôi đã gửi vị trí nhà tang lễ cho anh ta rồi. Anh ta sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi lần thứ hai tại đó, còn chúng ta tới cục cảnh sát lấy DNA của Lucas đã rồi nói tiếp."

Nghe được lời giải thích của Trì Trùng xong, cuối cùng Chúc An Sinh đã hiểu ra. Trì Trùng đúng là một chút thời gian cũng không để mất, cho dù giờ tìm được vết máu trên tóc Emma nhưng cũng phải tiến hành so kết quả với người bị tình nghi, bọn họ và pháp y chia nhau ra làm hai việc, vừa hay tiết kiệm được thời gian.

Dặn dò những cảnh sát di chuyển thi thể Emma lần cuối, rồi Trì Trùng và Chúc An Sinh mới yên tâm chạy tới cục cảnh sát. Cuối cùng, trước khi ra khỏi xe Trì Trùng cũng không quên lấy hộp dụng cụ thu thập chứng cứ mà mình mang theo. Thị trấn Tanto thật sự rất nhỏ, những dụng cụ này nọ không đủ để dùng, tới ngay cả pháp y cũng là được điều từ nơi khác tới.

Cầm theo hộp dụng cụ, hai người cùng nhau đi về phía cục cảnh sát, tiến vào bên trong phòng thẩm vấn. Mà lúc này, Lucas Levitt đang ngồi chờ sẵn bên trong phòng thẩm vấn. Đứng bên cạnh hắn là một người đàn ông mặc âu phục, chân đi giày da, nhìn có vẻ là luật sư của hắn. Lucas Levitt đang ngồi đối diện với cảnh sát trưởng, trên mặt hắn thể hiện sự buồn bực.

Đứng trước cửa phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh dừng chân lại. Cô hôm nay vừa mới đi tới nhà Lucas, có thể Lucas sẽ nhận ra cô, cô đương nhiên không thể để lộ mặt được. Vì thế, cô chọn tới đứng trước cửa kính một chiều, còn một mình Trì Trùng thì tới gõ cửa phòng thẩm vấn.

Cảnh sát trưởng ở trong phòng thẩm vấn không biết giờ nên làm thế nào, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, ông lập tức đi ra mở cửa. Mà nhìn thấy người tới là Trì Trùng, ông lại càng vui mừng hơn.

"Trì Trùng tiên sinh, cậu tới đúng lúc lắm, luật sư của Lucas tới nhanh quá, tôi còn chưa kịp hỏi gì cả. Bây giờ có luật sư cậu ta ở đây, tôi không cách nào cạy mở miệng cậu ta được."

Cảnh sát trưởng nói mấy lời mà ông cảm thấy ảm ức ra, Trì Trùng nghe xong chỉ gật đầu, ý bảo anh đã hiểu đại khái tình huống rồi.

Trì Trùng không nói lời nào, anh đi tới bên cạnh luật sư và Lucas, sau đó nhẹ nhàng đặt thùng dụng cụ lên trên bàn.

"Anh muốn làm gì?" Luật sư của Lucas rất cảnh giác, bắt đầu chất vấn.

"Tôi tới lấy DNA của Lucas, anh có ý kiến gì không?"

"Vì quyền lợi của đương sự tôi có quyền từ chối yêu cầu của anh, hơn nữa hiện tại tôi nghi ngờ các người làm chuyện không hợp pháp, tôi yêu cầu mấy người hãy thả đương sự của tôi ra."

Trì Trùng lạnh nhạt liếc nhìn vị luật sư đang từng bước ép sát mình, nhưng anh lại làm như không quan tâm, chỉ im lặng tìm vị trí cho mình rồi ngồi xuống, vừa vận đối mặt với người này giờ im lặng không nói, Lucas Levitt.

"Tôi nghĩ hai người trước mắt là không hiểu rõ vụ án này lắm, Lucas, cậu biết vì sao chúng tôi gọi cậu tới đây không? Bởi vì chúng tôi tìm thấy đồ trên váy của Emma Bert, cũng chính là bạn gái của cậu, thứ trên đó chính là ba sợi nhân tạo, mà cậu biết ba sợi nhân tạo này là gì không? Nó được lấy ra từ trên thảm trong oto của cậu."

Lúc Trì Trùng nói chuyện, Lucas Levitt vẫn cúi đầu im lặng, hắn làm bộ như không nghe thấy lời anh nói. Luật sư hắn thấy thế bắt đầu thay đương sự của mình phản bác lại.

" Cái anh nói chỉ là ba sợi nhân tạo trên thảm oto, mà lúc đó đương sự của tôi cùng nạn nhân có quan hệ người yêu với nhau, cô ấy chắc chắn thường xuyên đi cùng xe với đương sự, rồi chẳng may trên váy cô ấy có dính mới sợi, điều này có gì kỳ quái sao? "

" Nếu chỉ là ba sợi nhân tạo bình thường thì không có gì kỳ quái, nhưng vừa khéo, trên mấy sợi đó còn dính cả hai màu lam và đỏ. Lucas Levitt, cậu còn nhớ rõ sau khi Emma bị sát hại, cảnh sát đã lấy khẩu cung của cậu như nào không? "

Câu hỏi này đặc biệt Tri Trùng nhắm vào Lucas Levitt, đáng tiếc hắn vẫn giữ bộ dáng kia, không có lấy nửa điểm phối hợp.

" Được rồi, nếu cậu nghĩ không ra thì để tôi nói cho cậu biết. Trong phần khẩu cung của cậu, cậu đã nói trong ngày Emma bị sát hại, cậu ở nhà giúp son lại vách tường nhà, mà cậu biết điều trùng hợp nhất là gì không? Tường nhà cậu được son lại vừa lúc cũng là màu đỏ và lam. "

Tri Trùng nói xong lời này, luật sư của Lucas Levitt dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Lucas, hắn là luật sư hàng đầu ở thị trấn Tanto này, đương nhiên hắn biết Lucas Levitt là ai. Hắn còn từng đi xem Lucas Levitt thi đấu rồi, nhưng mà hắn không thể nào nghĩ được, một cầu thủ bóng bầu dục nổi tiếng như mình tỉnh này lại có thể là hung thủ giết người.

" Cậu có cần giải thích thêm gì không? " Tri Trùng tiếp tục truy hỏi Lucas.

Nghe xong Tri Trùng nói, cuối cùng Lucas cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn nhìn chằm chằm vào Tri Trùng, rồi nở một nụ cười.

" A, ba sợi dây, ha ha ha. "

Tri Trùng vẫn rất kiên nhẫn chờ Lucas cười xong, sau đó anh lại mở miệng nói: " Chỉ vì ba sợi nhân tạo mà bại lộ, điều này đúng là buồn cười, nhưng cậu vẫn chưa rõ sao? Trên thế giới này, bất cứ tên tội phạm nào làm gì cũng sẽ lưu lại dấu vết, nếu không phát hiện ra nó, chẳng qua là vì khoa học kỹ thuật chưa phát triển, đáng tiếc, dấu vết cậu lưu lại đã đủ rồi. "

" Tôi có thể biết, tại sao anh muốn lấy DNA của tôi không? " Cuối cùng, Lucas Levitt đã mở miệng.

" Nếu cậu để tôi thu thập trước, tôi sẽ nói cho cậu biết. Mặt khác, tôi hy vọng cậu sẽ hiểu rõ điều này, chúng tôi có thể tới nhà cậu để lấy mẫu tóc của cậu dính trên lược hoặc đồ vật gì đó, nhưng chúng tôi làm thế này là để tiết kiệm thời gian thôi, vừa tốt cho cậu, mà chúng tôi cũng được lợi, không phải sao? "

Lucas Levitt lần nữa nhìn chằm chằm vào Tri Trùng hồi lâu. Ánh mắt hắn sáng ngời, cũng không biết được hắn đang nghĩ gì, nhưng cuối cùng, hắn vẫn đồng ý với đề nghị của Tri Trùng.

Tri Trùng lấy từ trong thùng dụng cụ ra bông tăm chuyên dùng, sau đó anh đưa tới miệng Lucas Levitt một lúc, vậy là việc lấy chứng cứ đã hoàn thành.

" Vậy hiện tại anh nói cho tôi được chưa? " Lucas Levitt có vẻ không còn kiên nhẫn.

" Cậu còn nhớ vết thương trên tay mình không? " Tri Trùng nhắc nhở một câu, Lucas Levitt lập tức cúi đầu nhìn vết sẹo nhỏ trong lòng bàn tay mình: " Nó xuất hiện khi cậu dùng đá đập vào đầu Emma, cạnh đá sắc nhọn đã cứa vào tay cậu, mà Emma sau khi bị cậu đập một cái chắc chắn muốn chạy trốn. Cho nên, tuy rằng sau khi gây án, hiện trường đã bị nước mưa rửa trôi, nhưng vẫn có thể thấy được lờ mờ dấu vết Emma muốn chạy trốn. Nhưng mà, cậu không để Emma thực hiện được điều này, cậu đã ra tay bóp cổ cô ấy. "

Khi Tri Trùng nói qua trình tự gây án, ánh mắt Lucas Levitt bỗng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, cảnh sát trưởng đứng ở sau lưng Tri Trùng bất giác sờ lấy súng bên hông mình.

" Cậu có nghĩ tới không, khi cậu bóp cổ Emma, vết máu ở tay cậu không chỉ dính vào cổ Emma? Cho nên chỉ rửa sạch vết máu ở cổ thôi thì không đủ, cậu quên tóc của Emma rồi sao? "

Tri Trùng từng bước nói vào lỗ hổng phạm tội của Lucas Levitt, mà hắn sau khi nghe anh nói xong cũng chỉ cười gượng một tiếng, đồng thời sự hung dữ trong mắt hắn cũng theo lời kể của Tri Trùng mà chậm rãi biến mất.

" Chỉ như vậy thôi sao? "

" Đúng vậy, chỉ như vậy thôi, nhưng đủ để chứng minh cậu phạm tội. "

Dường như Tri Trùng đã chọc trúng chỗ đau của Lucas, hắn chỉ cúi đầu im lặng không nói gì. Thấy bộ dáng này của hắn, Tri Trùng muốn đứng lên để mang DNA tới nhà tang lễ, nhưng mà trong lúc anh định đứng dậy, anh lại đột ngột dừng lại. Tri Trùng có một ý nghĩ to gan hơn, anh muốn lột thêm một lớp chân tướng nữa.

" Tôi đã trả lời vấn đề của cậu, vậy giờ cậu có thể trả lời vấn đề của tôi không? "

Lucas Levitt có vẻ bị Tri Trùng gọi lên sự hứng thú, hắn lại lần nữa đón nhận ánh mắt của Tri Trùng.

" Anh muốn hỏi cái gì? Là liên quan tới cái mũ để lại ở hiện trường sao? " Lucas Levitt hơi nhếch khóe miệng lên, dường như hắn đang nhắc tới một chuyện vô cùng vinh quang.

" Cậu muốn nói tới cái mũ đó sao? Mán bíp bọm này của cậu đúng là không tồi, đã lừa được không biết bao nhiêu người. Nếu tôi đoán không sau thì kẻ lang thang đó đã bị cậu giết rồi đúng không? Cũng đúng thôi, bởi vì đã trải qua lần đầu tiên giết người, cho nên cậu mới dám giết Emma Bert, không phải sao? "

Trì Trường nói, về mặt của Lucas Levitt càng lúc càng khó coi, hiển nhiên Trì Trường lần nữa nói trúng tim đen của hắn.

" Nhưng mà cái tôi muốn hỏi cậu không phải cái này? " Trì Trường đột nhiên thay đổi câu chuyện, anh dùng ánh mắt hăm dọa nhìn chằm chằm vào Lucas Levitt: " Điều tôi muốn hỏi chính là, vì sao? Vì sao cậu lại giết Emma Bert? "

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chân tướng (5)

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 36: Chân tướng (5) Vụ án thứ ba - Xong

" Tại sao cậu muốn giết Emma? "

Trì Trường vừa nói xong, không khí trong phòng thăm vấn bỗng rơi vào im lặng. Đặc biệt là vị cảnh sát trưởng, ông ngẹn họng trân trối nhìn về phía Trì Trường, ông chưa từng thấy phương pháp thẩm vấn nào trắng trợn như vậy.

" Anh muốn biết sao? "

" Đúng. " Trì Trường đáp lại vừa nhanh vừa đúng trọng tâm, trong giọng nói của anh còn nghe ra được một chút thành khẩn.

" Được thôi, tôi có thể nói cho anh biết. Nhưng mà trước đó tôi muốn anh sửa chỗ sai này của anh, thực ra tôi không muốn giết Emma. Tôi yêu cô ấy như vậy, tại sao tôi phải giết cô ấy chứ? "

Trong lúc Lucas Levitt nói ra những lời này, mấy người ở đây đều sợ tới ngây người, còn có tình huống như vậy sao? Trong lòng mỗi người đều đang đặt ra một câu hỏi, kể cả người đang đứng trước mặt kính một chiều là Chúc An Sinh, nhưng mà cô cũng hiểu sao Lucas Levitt lại thẳng thắn như vậy, hẳn là vậy vì Trì Trường đã tìm được chứng cứ xác thực rồi.

" Cậu không nghĩ muốn giết cô ấy? " Trì Trường hừ lạnh một tiếng: " Chẳng lẽ Emma ép cậu làm sao? "

Lucas Levitt nghe thấy những lời này của Trì Trường, hai mắt cứ như đang phát sáng, thật giống như hắn đã tìm được một người bạn thân thiết.

" Đúng vậy, vì sao bọn họ luôn ép tôi như vậy? Vì sao phải ép tôi chứ? "

" Bọn họ? Ý cậu là cả kẻ lang thang cũng ép cậu? " Trì Trường lặp lại lời nói, trong lòng anh âm thầm hoảng loạn một phen.

" Đúng vậy, cái tên ghê tởm đó sau khi có được tiền rồi vẫn không thỏa mãn lòng tham, hắn nhiều lần tìm tới ép tôi, anh bảo tôi lúc đó phải làm sao? Tôi đương nhiên phải giết chết hắn rồi. "

" Cậu giết chết hắn? Vậy thi thể của hắn đâu? "

Trì Trường tiếp tục hỏi, nhưng Lucas Levitt đột nhiên nở nụ cười, hắn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn Trì Trường.

" Anh cho rằng tôi là một đứa ngốc sao? Bây giờ anh đã tìm được chứng cứ chứng minh tôi giết Emma, cho nên tôi mới không kháng cự nữa. Nhưng anh cảm thấy vì vậy mà tôi thừa nhận tôi giết thêm một mạng người nữa? Yên tâm đi, mấy người không thể tìm được thi thể của kẻ lang thang đâu, không có thi thể, mấy người vĩnh viễn không chứng minh được lời nói của tôi. "

" Vậy tại sao cậu không đem thi thể Emma xử lý giống với những gì cậu làm với kẻ lang thang. "

" Anh cho rằng xử lý thi thể đơn giản vậy sao? Không một ai quan tâm tới kẻ lang thang, cho nên tôi mới xử lý hắn hoàn hảo như vậy. Nhưng Emma thì không như vậy, rất nhanh sẽ có người phát hiện ra cô ấy mất tích, mà tôi với cô ấy có quan hệ thân thiết, tôi không có nhiều thời gian xử lý, cho nên tôi chỉ có thể lấy mũ kẻ lang thang để vào đó để làm mấy người nhiễu loạn. Ai mà biết được mấy người cảnh sát lại ngu ngốc như thế, một chút cũng không nghi ngờ tôi. "

Lucas Levitt nói xong, cảnh sát trưởng tức tới nổi suýt chút nữa thì ông xông lên đánh cho hắn một trận. Cũng may, Trì Trường ngăn được ông lại, nhưng mà anh cũng cảm thấy, lời Lucas nói không sai đâu.

"Vậy vì sao kẻ lang thang lại muốn ép cậu? Cậu có nhớ điểm gì hắn nắm được trong tay sao?" Ngăn được cảnh sát trưởng, Tri Trùng lại tiếp tục hỏi.

"Chuyện này sao có thể trách tôi được. Lúc trước, tôi tìm tới hắn chẳng qua là muốn nhờ giúp một chút thôi, ai mà biết được hắn lại ngu ngốc tới nỗi lấy cái đó để uy hiếp tôi, đúng là không biết tự lượng sức mình, cho nên tôi không muốn nhìn nữa, tôi giết hắn."

Nhờ giúp? Lời Lucas Levitt khiến Tri Trùng hơi nghi ngờ, kẻ lang thang thì giúp gì được cho Lucas Levitt chứ? Tri Trùng cẩn thận nhớ lại những lần chạm mặt của kẻ lang thang cùng với Lucas, sau đó đột nhiên Tri Trùng nhớ tới một chuyện, cùng lúc đó, anh dường như đã hiểu hết toàn bộ vụ án sát hại Emma.

"Lúc trước kẻ lang thang trên đũa Emma thực ra là một vở kịch, tất cả đều được dàn dựng lên, bao gồm cả cảnh anh hùng cứu mỹ nhân của cậu. Tất cả đều do cậu sắp đặt hết."

Tri Trùng nói, phản ứng của Lucas Levitt là chỉ bình thản cười, điều này xác nhận lời nói của anh là đúng.

Không người nào là không bị mấy lời nói của Tri Trùng làm cho khiếp sợ, đặc biệt là người đang đứng trước cửa kính một chiều, Chúc An Sinh. Nghe xong câu đó, cô tự mình rơi vào im lặng hồi lâu, tới lúc ngẩng lên, biểu cảm trên khuôn mặt cô cũng giống với Tri Trùng.

"Anh quả nhiên là không giống với đám cảnh sát phé vật kia." Lucas Levitt mỉm cười nói.

Gân xanh trên cổ cảnh sát trưởng lộ ra, nhưng mà ông vẫn phải nhịn lửa giận trong lòng xuống, ông dứt khoát không để ý tới Lucas Levitt nữa, quay người về phía Tri Trùng: "Tất cả là giả? Vì sao tên nhóc này phải sắp đặt như thế?"

Tri Trùng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lucas Levitt một cái, sau đó anh bắt đầu nói tới chân tướng vụ án.

"Đương nhiên là dùng để duy trì nhân khí trên mạng của cậu ấy." Tri Trùng dứt lời liền tiến người về phía trước, cách Lucas Levitt càng lúc càng gần: "Chắc là lúc trước ông cũng không thể tưởng tượng được đâu, có người lại trợ giúp một học sinh nổi tiếng như thế, video đó đăng lên mạng còn được đông đảo người hưởng ứng. Điều này khiến cho cậu ấy mang về rất nhiều danh tiếng tốt, cái thể hiện rõ nhất chính là số người theo dõi trên instagram, mà nhờ vào chỗ fan đó, sinh hoạt hằng ngày của cậu được cải thiện rõ rệt, không phải sao?"

"Nhưng mà dựa vào một sự kiện ngẫu nhiên mà nổi lên thì cũng chỉ giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn thôi. Cho nên cậu muốn duy trì được mức độ nổi tiếng của mình như hiện tại, cậu cần phải đáp nặn cho mình một hình tượng thật nổi tiếng trên mạng, một anh chàng đẹp trai ấm áp như ánh mặt trời. Nhưng mà vì bạn trai, chắc chắn Emma phải rất yêu cậu thì mới đồng ý diễn cái trò đó."

"Cậu ở trên mạng đáp nặn một hình tượng hoàn mỹ đương nhiên sẽ thu hút được một số lượng fan cố định. Nhưng thế này vẫn chưa đủ, con người luôn có lòng tham không đáy mà. Cho nên cậu quyết định động chân động tay làm một số chuyện, vì thế cậu tìm tới kẻ lang thang, hai người cùng nhau diễn một tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân. Mà nếu tôi đoán không sai thì đoạn video đó về sau chắc chắn là do cậu truyền ra."

Nói tới đây đột nhiên Tri Trùng nhớ tới lời Chúc An Sinh nói, trong năm tiếng đồng hồ chờ đợi kết quả phân tích, Chúc An Sinh đã đem cuộc nói chuyện giữa cô và Damian kể lại cho anh nghe. Cũng kể cho anh nghe một chút tình huống xảy ra lúc ở nhà Lucas Levitt.

"Vì nguyên nhân này, nên cậu mới bị kẻ lang thang kia uy hiếp. Cũng đúng, vì thế mà kẻ lang thang mới nhiều lần trắng trợn theo dõi và quấy rầy Emma. Nhưng mà buồn cười chính là, Emma luôn vì cậu mà không chịu báo cảnh sát."

Lucas Levitt nhìn người đàn ông trước mặt mình, ý cười trên khuôn mặt cũng thu lại. Hơn nữa, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao mình lại sụp đổ như bây giờ, đứng trước mặt người đàn ông này đúng là đáng sợ, bởi vì mỗi một phân tích của anh đều cực kỳ chuẩn xác.

"Cho nên anh có cảm thấy tôi đang bị ép không? Vì sao bọn họ phải ép tôi như thế chứ?"

"Thu lại cái bộ mặt dối trá của cậu đi. Cho nên giờ cậu thử nói cho tôi nghe xem, Emma đã vì cậu làm nhiều việc như vậy, diễn kịch cùng cậu, thậm chí còn cam chịu để cho kẻ lang thang quấy rầy, tại sao cậu lại giết Emma?"

"Còn không phải vì cô ấy phạm phải sai lầm sao? Tôi đã đi tới nước này rồi mà cô ấy còn bảo tôi thu tay lại? Mà anh biết tôi đã vì cô ấy mà làm cái gì không? Cô ấy nói cho tôi biết kẻ lang thang kia tới quấy rối cô ấy, cho nên vì cô ấy, tôi đã đi xử lý kẻ lang thang đó. Những việc đó chẳng lẽ cô ấy không biết, thế mà cô ấy lại nói với tôi rằng, cô ấy không yêu tôi nữa? Cô ấy phải rời khỏi tôi?"

"Cho nên cậu đã giết Emma?"

"Đúng vậy. Ngày đó tôi ở nhà sơn lại tường, nhưng mà lúc sơn hết tôi lái xe đi mua thêm sơn thì gặp cô ấy. Tôi bảo cô ấy lên xe, sau khi cô ấy lên xe lời cô ấy nói với tôi lại là muốn chúng tôi chia tay! Hơn nữa, lúc đó tôi mới biết được hóa ra hôm ấy cô ấy muốn đi hẹn hò với người khác."

"Ha ha, cho nên tôi nói dối rằng sẽ đưa cô ấy đi. Sau đó tôi đưa cô ấy tới con đường nhỏ không ai qua lại kia, cuối cùng tôi giết chết cô ấy! Tôi để kẻ lang thang lại nơi đó, sau đó thì tiếp tục về nhà sơn tường, lúc đó tôi đã nghĩ chuyện này chỉ có tôi và trời biết, không ngờ lại có người cao tay hơn cả tôi."

Lucas Levitt nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra câu cuối cùng.

"Cậu biết không, tôi đã từng nói rằng cậu sẽ không nói dối nữa, nhưng bây giờ, xem ra lời nói dối của cậu quá vụng về."

Trì Trùng trào phúng nói, mà Chúc An Sinh có thể nghe ra, ở trong giọng nói đầy sự trào phúng của anh, có sự kìm nén tức giận.

" Cậu nói kẻ lang thang ép cậu, nhưng trên thực tế thì chính cậu là người đang trầm luân trong cái dục vọng giả dối không thể thoát ra được. Cậu nói Emma ép cậu, nhưng sự thật là thế nào không phải cậu là người rõ nhất sao? Từ lúc cậu để lại mũ của kẻ lang thang, chắc cậu cũng mơ hồ nghĩ ra một kết thúc rồi, cậu sợ rằng Emma sẽ biến thành kẻ lang thang thứ hai. Cậu sợ lớp áo giả dối này của cậu có một ngày sẽ bị xé rách, cho nên lúc cậu biết Emma không còn thích cậu nữa, cậu đã ra tay giết cô ấy để diệt trừ mối tai họa ngầm, không phải sao? "

" Cuối cùng còn cả tên đầu gấu bắt nạt lần trước nữa, cậu cho rằng không ai biết mục đích dối trá của cậu sao? Cậu hơn nửa năm trước mới bắt đầu tham gia những buổi hoạt động tình nguyện và từ thiện, mà cậu làm như vậy với mục đích gì? Đương nhiên là cậu muốn lý lịch của mình đẹp một chút, vì rất nhanh thôi cậu sẽ tốt nghiệp cấp ba, làm như vậy cậu có thể tăng khả năng trúng tuyển vào ngôi trường mà mình mơ ước. Mà việc tên đầu gấu bắt nạt trong trường kia chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên khiến sự nổi tiếng của cậu bùng nổ, nó hoàn toàn đã lỗi ra được sự gian trá và dục vọng đen tối của cậu. Mà bây giờ, tên hung thủ máu lạnh tàn nhẫn mới chính là bộ mặt thật của cậu, không phải sao? "

Thanh âm lạnh lẽo của Trì Trùng đã xé toạc bộ mặt giả dối của Lucas Levitt. Anh có thể thấy được gương mặt của Lucas khi đó vô cùng vận vẹo. Nhưng mà Trì Trùng một chút cũng không để ý, còn cảnh sát trưởng thì ra tay nhanh hơn trước khi Lucas định làm gì. Vì thế thêm một người cảnh sát nữa đi vào trong phòng thẩm vấn, kiểm chế Lucas lại.

Trì Trùng nhìn thấy thân thể Lucas không ngừng giãy dụa, anh cảm tưởng như hắn đã biến thành một con dã thú, trong mắt chỉ còn lại một màu máu.

Trì Trùng không liếc nhìn Lucas Levitt thêm cái nào nữa, anh xách theo thùng dụng cụ, rời khỏi phòng thẩm vấn.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh đang đợi Trì Trùng, hai người bốn mắt nhìn nhau, sớm đã có ngàn lời muốn nói.

Ngày tiếp theo, mẫu tóc trên người Emma Bert đã có kết quả thử nghiệm DNA, hoàn toàn trùng khớp với DNA của Lucas Levitt. Lucas Levitt chính thức bị khép tội cố ý giết người.

Hai tháng sau, Lucas Levitt bị phán hai mươi lăm năm tù.

Một năm sau, khi Trì Trùng viết sách đã viết cho vụ án này một lời tựa.

[Khi một người bị dục vọng mê hoặc, khi bản thân hắn bước một bước sai lầm, cho dù cái sai lầm đó nhỏ bé không đáng kể, nhưng thực ra tội ác đang dần dần hướng hắn tới địa ngục, rồi cuối cùng bản thân hắn đã bị bóng tối nuốt chửng.]

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Phiên ngoại

Edit: Cải Trắng

[Q3] Chương 37: Phiên ngoại < Ô vàng của tình yêu >

Ba ngày sau khi Lucas Levitt bị bắt, một lần nữa vụ án sát hại Emma Bert lại lan truyền toàn nước Mỹ. Khắp nơi trên mạng đều có bài viết liên quan tới vụ án này, không một ai nghĩ rằng, đội trưởng đội bóng bầu dục, một anh chàng đẹp trai âm áp như ánh mặt trời lại là một tội phạm giết người. Tất nhiên, trừ Damian đã đoán ra từ trước.

Sau khi tin tức bay đầy trời, Damian vẫn còn nhớ, chuyện này sau đó người dân ở thị trấn Tanto vẫn còn nhắc lại rất nhiều. Thậm chí, đồng nghiệp của hắn sau khi xem tin tức xong lại không nhận được mà bàn luận với hắn đôi câu.

" Damian, cậu biết vụ án của Emma không? Hóa ra hung thủ sát hại Emma không phải là kẻ lang thang, người đó là bạn trai của cô ấy, là đội trưởng bóng bầu dục Lucas Levitt. Đáng tiếc, Emma là một cô gái tốt như thế, nghe nói hôm nay mọi người sẽ hạ táng cô ấy lần nữa. "

Đồng nghiệp của Damian đang hứng thú bưng bưng, hoàn toàn quên mất trước đây cô ấy thích Lucas như thế nào. Mà cô ấy nói nhiều như vậy, Damian cũng chỉ nghe lọt được mỗi câu cuối cùng.

" Tôi muốn đi ra ngoài một chút. "

Damian vừa dứt lời, hắn không quan tâm tới đồng nghiệp của mình phản ứng thế nào, trực tiếp cời tạp dề đi ra ngoài.

Damian một đạp xe một đường thẳng tới nghĩa trang chôn cất Emma, quả nhiên hôm nay Emma được hạ táng thêm lần nữa, ở nghĩa trang có rất nhiều tới tiền đưa người con gái này.

Mọi người theo thứ tự tới đặt hoa trước mộ cô, những bó hoa xinh đẹp dần dần biến thành một ngọn núi nhỏ, chỗ này ước chừng sắp thành nơi tỏa ra nhiều hương hoa nhất thế giới rồi.

Damian không đi lên, hắn chỉ yên lặng đứng đó thôi, yên lặng mà nhìn, nhìn cái nơi nhỏ bé kia, nhìn cái nơi đã chôn cất người con gái hắn yêu nhất.

Không biết đã qua bao lâu, đám người đó dần dần rời đi, trước bia mộ chỉ còn lại bốn người đang đứng đó. Bốn người đó hình như đang nói chuyện với nhau, Damian liếc nhìn bọn họ một cái, hắn nhận ra người đứng đó là bố mẹ Emma, còn có cả Tri Trường và Chúc An Sinh.

Cuối cùng, Damian quyết định xoay người rời đi, nhưng mà đúng lúc đó thì Chúc An Sinh phát hiện ra hắn. Chúc An Sinh nhanh chóng nói cái gì đó với bố mẹ Emma, sau đó bố mẹ Emma lập tức chạy tới chỗ hắn.

Lúc Damian vừa mới xoay người, hắn nghe thấy có tiếng gọi từ sau lưng hắn. Hắn xoay người lại, giờ hắn phát hiện ra, bố mẹ Emma đang đứng trước mặt hắn.

"Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu đã giúp con gái bác có được một chân tướng. Con bé nhất định sẽ bình yên mà rời đi, cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu đã yêu con bé như thế."

Damian nghe thấy mẹ Emma đang nói cái gì đó bên tai hắn, những lời nhẹ nhàng đó dường như có sức tấn công vô cùng mạnh mẽ. Sau cái chết của Emma, mọi việc đều tích tụ lâu ở trong lòng hắn, nỗi buồn đó giờ như được kích nổ, Damian không kiềm nén được chính nước mắt của mình. Hắn ở trong lòng mẹ Emma khóc tới thâm thiết, hắn thật giống như một đứa trẻ con đang lạc đường.

Tất cả đều kết thúc rồi sao? Hắn không biết.

Năm ngày sau, ngoài việc tới quán cà phê làm việc ra thì hắn chỉ ngồi ở nhà ngầy người. Hắn dường như đã biến thành một cái xác không hồn, mãi cho tới khi Chúc An Sinh tới thị trấn Tanto lần nữa, cô tìm được hắn.

"Cậu cứ định cả ngày thân tàn ma dại sao?" Chúc An Sinh nói, cô đảo mắt một vòng đánh giá căn nhà bừa bộn của Damian.

Damian không muốn trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, hắn chỉ nghĩ tới việc mau chóng tiễn cô ra khỏi chỗ này.

"Tri Trường bảo tôi tới là muốn hỏi cậu, cậu có muốn lấy lại bức tranh sơn dầu đó không?"

Nghe thấy tranh sơn dầu, ánh mắt Damian mới khôi phục lại một chút thần sắc, hắn kinh ngạc hỏi lại: "Cô muốn đem tranh sơn dầu trả lại cho tôi sao?"

"Sao có thể thế chứ? Chúng tôi phá án đâu phải phá không công."

"Vậy cô tới đây là có ý gì?"

"Ý của Tri Trường là trước tiên sẽ giúp cậu bảo quản tranh sơn dầu thật tốt, hơn nữa chúng tôi là người làm việc rất có nguyên tắc, không thể một lần phá án mà thu của cậu một bức tranh giá trị trăm triệu được. Cho nên, chờ tới một ngày cậu có thể vẽ ra một tác phẩm khiến Tri Trường lòng, anh ấy sẽ trả lại cho cậu bức tranh sơn dầu giá trị trăm triệu đó."

Nghe xong lời của Chúc An Sinh, Damian cười, hắn không phải người ngu ngốc, hắn sao có thể không biết đây là Tri Trường đang muốn giúp hắn?

"Vì sao? Vì sao mấy người lại muốn giúp tôi?"

"Cậu vẫn chưa rõ sao? Không phải chúng tôi muốn giúp cậu, mà là Emma không muốn thấy cậu suốt ngày đắm chìm trong đau khổ nữa." Chúc An Sinh nói xong liền lấy từ trong túi một xấp thư, giao cho Damian: "Cậu nhìn thấy cái này không? Đây là thứ mà Emma đã giúp cậu xin vào học viện nghệ thuật, sau đó Emma còn giúp cậu tìm được một căn phòng ở gần trường học."

Trong đầu Damian dường như vừa bị sấm đánh cho một cái, trong đầu hắn trống rỗng, trong phút giây hoảng hốt hắn như nghe thấy được giọng nói của Emma vang lên bên tai hắn.

"Anh thích em, đúng không?"

Damian còn nhớ ngày đó Emma đã thấy bức tranh hắn vẽ cô, điều mà Emma hỏi hắn.

Lúc đó, trong nháy mắt, hắn quên luôn cảm giác đau đớn ở cánh tay khi vừa rồi đánh đuổi kẻ lang thang. Hắn chỉ nhớ, ngày đó, Emma cùng với mái tóc đỏ chói đứng ở dưới trời nắng, cả người cô cứ như đang phát sáng. Giống như toàn thế giới đều trở thành phông nền, trong mắt hắn chỉ còn lại bóng hình của Emma thôi.

"Đúng vậy." Ma xui quỷ khiến thế nào, Damian lại vô cùng thân nhiên thừa nhận: "Anh rất thích em, vô cùng thích, đặc biệt thích."

Emma nghe thấy Damian nói thế thì bật cười thành tiếng, sau đó cô giống như đang tự nói với bản thân mình, giọng nói buồn man mác: "Anh có thể thích em được bao lâu chứ? Trên thế giới này thật sự có người sẽ toàn tâm toàn ý thích một người khác sao? Có lẽ, chúng ta vẫn nên tự thích lấy bản thân

mình đi. "

" Không! Thật sự là anh vô cùng thích em! Từ cái ngày đầu tiên em bước chân vào quán cà phê, thì anh đã biết, cả đời này anh không thể quên được em. "

Damian cho rằng Emma đang nói chuyện với mình, lập tức cảm xúc kích động hấn phản bác lại lời cô nói, Emma hoàn toàn bị hấn chọc cười.

" Anh vẽ rất đẹp. "

Emma bắt đầu thường thức bức chân dung Damian vẽ mình.

" Em rất xinh đẹp. "

Damian không tự chủ được lại buột miệng nói thêm câu nữa, Emma vui vẻ ra mặt.

" Anh muốn trở thành một họa sĩ sao? " Đột nhiên, Emma quay lại nghiêm túc hỏi hấn.

" Không. " Damian nhớ tới người bố thần trọng nổi tiếng của mình, nội tâm bỗng có cảm giác lùi bước: " Anh đơn giản là thích vẽ tranh thôi, nhưng anh cũng không nghĩ tới việc sẽ nổi tiếng. "

Emma nghiêm túc nhìn Damian hồi lâu, sau đó cô không còn thảo luận về chuyện này nữa, cô trực tiếp hỏi vào vấn đề chính: " Anh có muốn hẹn hò với em không? "

" Hẹn hò? Không phải em đã có bạn trai rồi sao? "

" Đúng vậy, nhưng rồi có lúc anh sẽ hiểu, đôi khi chúng ta không hề hiểu một người nào đó. " Ánh mắt Emma có phần âm trầm, nhưng đáng tiếc, Damian lúc đó nghe không hiểu những lời này của cô là có ý gì.

" Em cho anh năm cơ hội, nếu anh có thể để em yêu anh trước năm lần đó, em coi như sẽ thành bạn gái của anh, thế nào? "

Damian không hề do dự, lập tức đồng ý với yêu cầu của Emma. Dường như hấn rất sợ ngay sau đó Emma sẽ đổi ý.

Mà Damian vẫn còn nhớ như y ngày đầu tiên hẹn hò, hấn hôm đó còn đi mượn hấn một bộ tây trang, rồi còn dùng sáp để cố định kiểu tóc, chỉ là bộ dáng này của hấn cuối cùng lại đổi lấy một trận Emma ôm bụng cười.

Damian vốn tưởng rằng mình đã hết hy vọng rồi, nhưng mà hấn không nghĩ tới, trên đường hấn đưa Emma về nhà, cô đã trộm hôn vào sườn mặt hấn một cái.

Lần thứ năm hẹn hò, đáng lẽ ra Damian đã có được đáp án.

Chín năm sau.

Khi Chúc An Sinh và Tri Trùng nhận được thư mời của Damian, cả hai đều giật mình.

Đã qua chín năm rồi.

Chúc An Sinh vẫn còn nhớ, vào chín năm trước, sau khi cô gặp lại Damian, cậu ấy luôn cầm lấy bức thư của Emma mà đọc, bức thư mà Emma đã giúp hấn xin vào học viện nghệ thuật. Thời gian từ từ trôi qua, cả cô và Tri Trùng cũng đã quên mất câu chuyện cũ này rồi, nhưng thư mời mà Damian gửi tới đã đánh thức nó dậy.

Từ đó đến nay, vụ án từng làm bùng nổ nước Mỹ lúc đó đã bị mọi người quên mất. Thậm chí ngay cả Tri Trùng và Chúc An Sinh cũng không còn nhớ chuyện này nữa, nhưng mà thư mời gửi tới lại khơi gợi ký ức một lần nữa. Chúc An Sinh nhớ mấy năm trước cô còn nhận được mấy lá thư, mấy lá thư đó được bố mẹ Emma gửi tới, hóa ra sau khi Emma mất bọn họ đã cùng nhau đi du lịch khắp thế giới, mang theo cả máy ảnh yêu thích của Emma.

Tri Trùng nhận được thư mời xong lại một lần nữa lấy bức tranh sơn dầu đắt giá ra, anh cảm thấy đã tới lúc bức tranh này được về với chủ nhân thực sự của nó rồi.

Vào ngày triển lãm tranh, hai người đã sớm tới nơi tổ chức triển lãm tranh của Damian. Sau khi đi vào khu trưng bày tác phẩm nghệ thuật, cô bị những thứ mình nhìn thấy làm cho kinh ngạc.

Đôi mắt! Đưa mắt nhìn lại cả phòng trưng bày nghệ thuật, các bức tranh đều đang vẽ một đôi mắt, trong đôi mắt xinh đẹp đó dường như đang chứa đựng hàng vạn ngôi sao tinh tú, lại giống như chứa đựng toàn bộ vui buồn giận hờn của đời người.

Mà rất rõ ràng, đôi mắt này, là của một người thôi.

Chúc An Sinh và Tri Trùng liếc nhìn nhau một cái, bọn họ thấy được sự kinh ngạc trong ánh mắt nhau.

Đặc biệt là Chúc An Sinh, trong nháy mắt, đột nhiên cô nhớ tới một giấc mơ từ rất lâu rồi. Khi đó cô vẫn còn ở một phòng trong khách sạn nào đó tại thị trấn Tanto, cô mơ thấy Emma Bert, khi đó dường như Emma đã hóa thân thành cô gái cầm ô vàng trong bức tranh sơn dầu. Cô ấy chậm rãi xoay người lại, nhưng đôi mắt của cô ấy lại nhắm chặt.

Cuối cùng, vào chín năm sau, Chúc An Sinh có thể nhìn thấy đôi mắt trong mơ rồi.

Chúc An Sinh và Trì Trùng đều không ngăn được sự kinh ngạc trong lòng mình, cuối cùng hai người họ dừng chân ở trước bức tranh được trưng bày ở giữa phòng, nhưng mà trên bức tranh này vẫn còn phủ một lớp vải đỏ, không ai có thể thấy được trên bức tranh đó vẽ gì. Một đám người cao cao đứng đó cũng không cao bằng bức tranh được trưng bày ở đó.

Lúc này, một nhân viên công tác đi lên, hẩn cẩn thận dò hỏi Chúc An Sinh và Trì Trùng.

" Xin hỏi, đây có phải là Trì Trùng tiên sinh và tiểu thư Chúc An Sinh không? "

" Đúng vậy, là chúng tôi. "

Chúc An Sinh có chút không hiểu nhưng vẫn đáp lại, sau khi nhân viên công tác xác định xong thân phận của họ, tấm vải đỏ phủ trên bức tranh cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Tấm vải phủ trên bị bỏ ra, hai người lại bị kinh ngạc lần nữa.

Đây là một bức tranh được vẽ lại không khác mấy so với bức tranh sơn dầu của Edmund Owen. Cũng là chiếc ô màu vàng, cũng là bóng dáng của một người con gái, điều duy nhất khác thì chắc là bức tranh này rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với người bình thường.

Nhưng đương nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc, nhân viên công tác đó đợi Trì Trùng và Chúc An Sinh xem xong, họ bắt đầu di chuyển bức tranh, giờ hai người mới phát hiện, hóa ra bức tranh này có hẩn hai mặt.

Lại lần nữa, Chúc An Sinh và Trì Trùng thấy được bộ dáng của Emma Bert. Cô ấy giống như là đang đứng ở trước mặt hai người vậy, vô cùng xinh đẹp, cô ấy cầm chiếc ô vàng ở một bên tay, nở nụ cười nhân nhật.

Emma Bert qua đời tròn mười năm, Damian trở về thị trấn Tanto một lần nữa.

Hôm nay, mưa nhỏ rả rích, Damian cầm trong tay chiếc ô màu vàng, hẩn lần nữa đi tới nơi đặt mộ của Emma.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bia mộ của Emma, giống như là hắn đang vuốt ve gương mặt của người yêu mình vậy.

" Em còn nhớ câu hỏi mà em đã hỏi anh khi đó không? Em đã hỏi anh rằng, anh có thể thích em bao lâu? "

" Đã qua mười năm rồi, anh vẫn yêu em như cũ. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Diên cuồng phá, phát nổ nơi đất khách

Edit: Cải Trắng

Quyển 4: Ân mạng trên du thuyền và truyền thuyết mỹ nhân ngư

Chương 38: Diên cuồng phá, phát nổ nơi đất khách

Mexico, Guadalajara.

Nơi này là thành phố lớn thứ hai của Mexico, mà đối với Susanna mà nói, đây vốn là một ngày ở Guadalajara bình thường.

Hôm nay, Susanna thức dậy từ rất sớm. Vì bụng bầu của cô đã hơn tám tháng rồi nên không ngủ được lâu, năm rưỡi sáng cô đã dậy mở cửa tiệm tạp hóa nhà mình.

Chồng Susanna hôm nay đã đi nơi khác lấy hàng hóa, nên cửa tiệm tạp hóa giờ chỉ còn mình Susanna làm việc, trong khi đó cô còn đang mang thai, bụng rất to.

Tuy rằng có hơi vất vả, nhưng khi Susanna xoa xoa cái bụng tròn nhô lên của mình thì cảm thấy rất hạnh phúc, cô cảm nhận được một sinh mệnh mới đang ở trong bụng mình. Cuộc sống cứ thế mà trôi qua, tràn đầy sự phong phú và mỹ mãn, cầu mong thượng đế có thể chiếu cố cho phần hạnh phúc này.

Đương nhiên, đó sẽ là sự thật nếu như tên hung đồ kia không xông vào tiệm tạp hóa.

Lúc Chúc An Sinh và Trì Trùng chạy tới tiệm tạp hóa nhà Susanna thì nơi này đã được bao vây tầng tầng lớp lớp bởi cảnh sát Mexico. Trì Trùng vô cùng tức giận, anh liếc mắt một cái nhìn người cảnh sát trưởng đang đứng đằng sau mấy người cảnh sát được trang bị vũ khí đầy đủ.

"Tình huống như thế nào đây? Không phải tôi đã báo mấy người đi bắt kẻ đặt bom sao? Tôi tới địa điểm hắn đang lẩn trốn cũng chỉ ra rồi, sao lại còn làm thành thế này?"

Trì Trùng lạnh giọng quát lớn làm cho vị cục trưởng cục cảnh sát Guadalajara rất xấu hổ, nhưng mà ông không thể phản bác lại lời Trì Trùng nói được. Trì Trùng đã giúp bọn ông tìm được kẻ điên cuồng đặt bom ở Mexico, kẻ đã làm cho bao nhiêu cảnh sát bó tay, chẳng qua là dù Trì Trùng đã làm tới bước này rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị bọn họ phá hỏng mọi thứ.

"Khụ khụ." Cảnh sát trưởng ho nhẹ hai tiếng, giống như là ông đang cố ý làm vui bớt sự xấu hổ đi: "Chúng tôi đã phái người đi bắt hung thủ rồi, nhưng chúng tôi không ngờ hắn lại giảo hoạt như thế này, chạy thoát được một đường, còn bắt cóc thai phụ."

"Thai phụ?" Tâm trạng Chúc An Sinh đột nhiên bị kích động, cô hung hăng nhìn chằm chằm vào cục trưởng: "Ông nói con tin bị bắt giữ là một thai phụ?"

"Đúng vậy, hơn nữa theo như lời hàng xóm ở xung quanh đây, thì thai phụ này đã mang thai tới tháng thứ tám."

"Tám tháng!"

Chúc An Sinh kinh ngạc hô lên một tiếng, đúng lúc đó thì ở trong tiệm tạp hóa vang lên tiếng hét thất thanh. Tiếng hét thất thanh đó cơ hồ đều dọa cho mỗi vị cảnh sát ở đây hoảng sợ, thiết chút nữa thì họ bóp cò súng san phẳng tiệm tạp hóa nhỏ này, may mà Chúc An Sinh phản ứng kịp, ngăn không cho bọn họ hành động lỗ mãng.

"Đừng ai nhúc nhích cả! Đó không phải là tiếng con tin khi bị ngộ hại, là từ cung con tin đang bị co rút."

Cảnh sát trưởng yên lặng nhìn những cảnh sát khác đang bày trận địa như chuẩn bị nghênh đón quân địch, sau đó ông quay sang nói với Chúc An Sinh: "Người thai phụ kia muốn sinh con sao?"

"Chắc là do sự sợ hãi kích động tới, làm cho cô ấy muốn sinh non. Chuyên gia đàm phán đâu? Sao ở đây lại không có chuyên gia đàm phán? Phải nhanh chóng cứu người thai phụ này ra."

Chúc An Sinh vừa dứt lời, cô liền đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nơi này ngoại trừ cảnh sát ra thì chẳng có bóng dáng ai khác chứ đừng nói tới chuyên gia đàm phán.

Cảnh sát trưởng lại rơi vào xấu hổ lần nữa, ông cười cười, sau đó bọn họ không thể không thừa nhận, cục cảnh sát bọn họ không có chuyên gia đàm phán.

"Bây giờ nên làm sao đây?" Cảnh sát trưởng khản trương hỏi, bây giờ ông chỉ biết bắt lấy Trì Trùng với Chúc An Sinh, hai người họ như cộng rom cứu mạng của ông, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì chiếc ghế này của ông đừng nghĩ được ngồi nữa.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn tiệm tạp hóa nhỏ cách đó không xa, ở nơi đó vẫn không ngừng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết. Cô cảm giác tiếng kêu đó như gai nhọn đâm vào trong lòng mình, cuối cùng cô cắn răng mà đưa ra một quyết định.

"Tôi đi! Ông đi nói chuyện với kẻ bắt cóc ở bên trong, tôi hoán đổi vị trí cho con tin, kéo thai phụ kia trở về."

Chúc An Sinh nói với vị cảnh sát trưởng kia, nhưng ai ngờ cô vừa nói xong thì Trì Trùng lập tức giữ tay cô lại.

"Cô muốn làm cái gì? Cô có biết bên trong kia nguy hiểm thế nào không?"

"Đương nhiên tôi biết, nhưng lúc này ở bên trong đang có tới hai mạng người bị uy hiếp, chỉ có tôi đi mới có khả năng hoán đổi được vị trí, đưa con tin trở về. Mấy anh đều là đàn ông, kẻ đánh bom kia chắc chắn không muốn giữ các anh làm con tin."

Chúc An Sinh nghiêm túc phân tích ưu nhược điểm của chuyện này. Nhưng mà cuối cùng cô cũng không quên nói thêm một câu bông đùa, coi như là để cô lấy thêm can đảm đi: "Huống hồ nơi này liệu có mấy người thay tôi chế ngự được kẻ bắt cóc đó?"

Trì Trùng không nói lại được Chúc An Sinh, cô đã gia nhập viện nghiên cứu của anh được nửa năm rồi. Hai người bọn họ liên tiếp phá được rất nhiều vụ án, cũng chính vì thế mà Trì Trùng có thể nhìn rõ được năng lực làm việc của Chúc An Sinh cô không chỉ có năng lực của cảnh sát, mà tới võ cũng rất tốt. Bộ đội đặc chủng bình thường có khi còn không phải là đối thủ của Chúc An Sinh, cũng chỉ có người bạn bộ đội làm trên vùng tam giác* ở Mỹ của Trì Trùng có thể đánh ngang tài ngang sức với cô.

*Vùng tam giác: Nơi làm việc chủ chốt, quan trọng.

" Vậy được, tôi cho cô cơ hội lần này, nhưng mà nếu cô không thể an toàn mà đi ra tôi sẽ tính chuyện này vào lỗi sai trong khi làm việc. Sau đó tôi sẽ trừ 10% tiền lương của cô tháng này, cô hiểu chưa? "

Tuy rằng ngoài mặt Chúc An Sinh trừng mắt nhìn anh một cái nhưng trong lòng không nhận được lại cảm thấy ảm áp. Mà lúc này bên phía cảnh sát cũng thỏa thuận xong với kẻ bắt cóc, hẳn đồng ý đổi lấy Chúc An Sinh làm con tin.

Hai phút sau, Chúc An Sinh bỏ hết mấy thứ đồ không quan trọng trên người mình xuống. Giờ trên người cô chỉ còn một bộ quần áo đơn giản, áo thun cùng với quần, sau khi chuẩn bị xong, thấy chắc chắn kẻ bắt cóc sẽ hài lòng với điều này, cô mới đi vào bên trong, chính thức trao đổi con tin.

Cô từng bước một di chuyển vào trong tiệm tạp hóa nhỏ, giờ nếu cô nói mình không sợ hãi không khẩn trương thì chính là nói dối. Chúc An Sinh cảm giác được tim mình đang nhảy lên từng nhịp một, tiếng đập thình thịch cho thấy được sự bồn chồn, cuối cùng cô cũng đối diện với kẻ đã làm năm vụ nổ bom lớn tại Mexico.

Cuối cùng, Chúc An Sinh hít sâu một hơi, cô cần làm cho mình bình tĩnh trước.

Sau khi đi vào tiệm tạp hóa, đầu tiên, ánh mắt cô dừng trên người phụ nữ đang đau khổ nằm rên rỉ trên mặt đất, Susanna. Bên cạnh cô ấy, còn có một người đàn ông đang cầm súng đi vào đầu Susanna, đó chính là kẻ điên cuồng đặt bom.

Người đàn ông đó thấy Chúc An Sinh đi vào thì lập tức hướng súng về phía cô, sau đó hắn dùng tay trái ném cho Chúc An Sinh một bộ còng tay. Chúc An Sinh tự giác còng đôi tay mình lại, về khẩn trương và bất an trên mặt người đàn ông đó lúc này mới bớt đi một chút.

" Anh có thể để cô ấy đi ra ngoài trước không? Tôi biết anh đối với chính phủ Mexico bất mãn, nhưng điều đó không liên quan gì tới thai phụ đáng thương này. "

Trước đó, khi điều tra Chúc An Sinh và Trì Trường đã phát hiện ra, kẻ đặt bom này đã tiếp nhận sự giáo dục tới trình độ cao đẳng. Cho nên, giờ Chúc An Sinh nói tiếng Anh hẳn mới có thể nghe hiểu, đương nhiên, cũng vì chỉ học tới trình độ cao đẳng nên hẳn mới chế tạo nhiều bom như vậy, làm ra nhiều vụ tập kích để trả thù.

Người đàn ông đó nhìn thai phụ ở trên mặt đất, sau đó cũng đồng ý với đề nghị của Chúc An Sinh, bởi vì đối với hắn mà nói, thai phụ này cũng chỉ là người để hắn khống chế mà thôi.

Thai phụ sau khi được kẻ đặt bom thả ra thì rất khó khăn để đứng lên, từ cung cô ấy co rút khiến cô ấy không cách nào đứng thẳng người được. Cô ấy chỉ có thể lê thân mình chậm chậm ra phía bên ngoài, có thể thấy ánh mắt cô ấy nhìn thoáng qua về phía Chúc An Sinh, tràn đầy sự cảm kích.

" Cô lại đây, ngồi xuống, tự mình trói mình lên trên ghế đi. "

Kẻ đặt bom không chút khách khí, hắn bắt đầu ra lệnh cho Chúc An Sinh. Chúc An Sinh cũng giả bộ mềm yếu, một bộ dáng vô cùng khiếp đảm, nhưng trên thực tế cô muốn quan sát xem người thai phụ kia đã trốn thoát được thành công chưa. Mà sau khi cô thấy người thai phụ đó đã an toàn thì ánh mắt cô hiện lên một tia lạnh lẽo.

Chúc An Sinh chậm rãi đi tới chỗ ghế dựa, mà kẻ đặt bom lúc này đang đứng ở bên cạnh ghế dựa. Chúc An Sinh vẫn luôn chờ tới lúc mình chuẩn bị xoay người ngồi vào ghế dựa, trong nháy mắt cô nâng chân lên thúc vào bụng kẻ đặt bom một cái.

Một cú trực tiếp làm kẻ đặt bom ngã luôn ra đất, mà hắn thì cảm tưởng như cú đá vừa rồi của Chúc An Sinh làm lộn tung phèo hết lực phù ngũ tạng của mình. Mà nội tạng bên trong có vấn đề thì sẽ chảy máu nhiều, nhưng Chúc An Sinh không biết điều này, mà cô cũng chẳng thêm để ý. Kẻ đặt bom vừa ngã xuống Chúc An Sinh đã nhanh chóng bồi thêm một cú nữa, cô hát văng được súng trong tay hắn ra ngoài. Lúc này, Chúc An Sinh còn lấy còng tay nhanh chóng khóa kẻ đặt bom lại, để cho hắn không cách nào nhúc nhích được.

Sau khi chế ngự được kẻ đặt bom, Chúc An Sinh mới cất tiếng gọi những người đang ở ngoài tiệm tạp hóa nhỏ. Sau đó, cảnh sát nhanh chóng nhập cuộc, kẻ đặt bom bị bắt lại, Chúc An Sinh cũng tháo được còng tay trên tay mình ra.

" Tiền lương của tôi an toàn rồi chứ? "

Ánh mắt cô vừa nhìn thấy Trì Trường, liền cất tiếng chọc ghẹo.

" Bảo là bảo vệ, nhưng cô có thấy kẻ đặt bom kia chảy rất nhiều máu không, cô ra tay hình như hơi nặng rồi. " Trì Trường bình tĩnh nói, nhưng thật ra không ai có thể hiểu được giờ trong lòng anh như vừa trút đi được một gánh nặng vậy.

" Trì Trường, anh đừng có quá đáng thế chứ. " Chúc An Sinh bất mãn, cô cảm thấy Trì Trường đúng là một kẻ đầu gỗ, rõ ràng đây là một cơ hội rất tốt để anh thể hiện sự phong độ, thân sĩ của mình mà, thế nhưng Trì Trường ngay cả một câu an ủi cô cũng không có.

" Vậy thế này đi, tôi sẽ cho cô một phần thưởng. "

Nghe thấy có phần thưởng, mắt Chúc An Sinh lập tức sáng lên, cô gấp tới không chờ nổi rồi: " Là phần thưởng gì vậy? "

" Tôi để cô làm bạn gái của tôi, để cô cùng tôi đi tham gia tiệc tối chúc mừng tiểu thuyết của tôi chuyển thể thành phim điện ảnh, cô thấy thế nào? "

Chúc An Sinh sùng sốt mắt vài giây, ngay sau đó cô khinh thường nhìn anh: " Ai thèm cái đấy chứ! "

Dứt lời, Chúc An Sinh liền xoay người rời đi. Cũng chính lúc cô xoay người ra đằng sau, cô đã không nhận được mà hơi cong đuôi mắt lên, cười.

Trì Trùng yên lặng nhìn theo bóng của Chúc An Sinh, bỗng nhiên anh cảm thấy tim mình đập cực kỳ mãnh liệt. Anh đang suy nghĩ xem lần này về Mỹ anh có nên tới bệnh viện kiểm tra tim một chuyến không? Số lần tim anh đập nhanh càng lúc càng nhiều rồi.

Hai ngày sau, Chúc An Sinh cùng Trì Trùng đặt chân tới sân bay quốc tế New York, sân bay John F.Kennedy. Nhưng mà tới phía ngoài sân bay, hai người lại đường ai nấy đi.

Hóa ra sau khi ra khỏi sân bay Trì Trùng còn có một cuộc hẹn khác, cho nên Chúc An Sinh sẽ về biệt thự ở Manhattan trước, còn mang theo cả hành lý của cô và Trì Trùng.

Vừa về tới biệt thự thì Chúc An Sinh lập tức đi tắm rửa, cô vẫn còn bị chênh lệch múi giờ nên không thoải mái lắm, một chuyến đi liên đi tới tận mười ngày, chẳng trách Hanham không chịu được chức trợ lý của Trì Trùng.

Chúc An Sinh đem hành lý của Trì Trùng về phòng ngủ của anh, sau đó cô mới quay lại phòng mình thu dọn đồ đạc.

Thu dọn xong hành lý, Chúc An Sinh xem qua đồng hồ, bây giờ ở New York đã là tám giờ ba mươi phút sáng. Cô suy nghĩ trong lòng một chút, ở thành phố Hồ Thủy giờ chắc cũng tầm tám giờ ba mươi phút tối, giờ này chắc là chú Phương Trọng Bình chưa ngủ đâu. Nghĩ tới đây, Chúc An Sinh liền lấy điện thoại gọi cho Phương Trọng Bình.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Phương Trọng Bình nghe thấy giọng Chúc An Sinh thì vô cùng cao hứng. Ông hàn huyên cùng với Chúc An Sinh vài câu, sau đó hai người nhanh chóng quyết định sẽ trò chuyện qua video trên máy tính.

Video trò chuyện được kết nối thành công, cô kinh ngạc phát hiện ra bà nội cũng ở ngay bên kia màn hình. Ba người nhờ một chiếc máy tính mà có thể kết nối với nhau, vượt qua cả một biển Thái Bình Dương xa xôi rộng lớn. Chúc An Sinh vẫn luôn cố gắng duy trì nụ cười của mình trên môi, cô vô cùng hưng phấn kể cho hai người kia nghe về vụ án cô vừa mới phá. Đương nhiên, một số việc nguy hiểm cô lược bỏ đi, cô làm vậy để tránh cho bà nội lo lắng. Chúc An Sinh đương nhiên hiểu rõ việc cô "vẽ thêm cho đẹp" vào câu chuyện không qua nổi mắt Phương Trọng Bình.

Quả nhiên, vào giây phút ngắn ngủi khi chuẩn bị kết thúc video trò chuyện, Phương Trọng Bình đã nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương.

" An Sinh, nếu như con cảm thấy mệt mỏi, con phải nhớ kỹ rằng, ở nơi này luôn luôn có một chỗ cho con dựa vào. "

" Vâng, con hiểu rồi. "

Chúc An Sinh cười cười trả lời, nhưng sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô không thể nào kiềm nén được nước mắt nữa. Nước mắt cứ thế chảy ra liên tục.

Chờ qua một khoảng thời gian nữa, một khoảng thời gian nữa thôi, Chúc An Sinh quyết định tích góp thêm một số ngày nghỉ phép nữa để có thời gian về nước thăm Phương Trọng Bình và bà nội.

Chúc An Sinh yên lặng đưa ra quyết định như vậy.

Cùng người nhà nói chuyện xong, Chúc An Sinh liền tiến vào phòng ngủ, cô mơ thấy Phương Trọng Bình và bà nội đang ở bên cạnh cô trò chuyện.

Chúc An Sinh ngủ một giấc thẳng tới bốn giờ chiều, chờ cô xoa xoa đôi mắt kèm nhèm của mình xong thì cô phát hiện Trì Trùng không biết đã trở về từ lúc nào. Giờ Trì Trùng đang ngồi ở ngoài phòng khách nhâm nhi một ly trà xanh.

" Cô tỉnh rồi? " Trì Trùng mở miệng trước, coi như chào hỏi.

" Anh trở về lúc nào thế? " Chúc An Sinh tò mò hỏi, cô cũng tự rót cho mình một ly trà.

" Tôi trở về lâu rồi, nhưng cô phải nắm chặt thời gian đấy. "

" Nắm chặt thời gian? Vì sao chứ? "

Chúc An Sinh khó hiểu hỏi lại, nhưng Trì Trùng lại không trả lời cô. Trì Trùng đứng dậy đi ra ngoài, không biết anh lấy ở đâu ra hai hộp cực kỳ tinh xảo.

" Đây là cái gì? "

" Cô mở ra xem thì biết. "

Chúc An Sinh tới tới cùng cũng không biết là Trì Trùng đang úp úp mở mở cái gì. Cô tùy ý mở hai hộp kia ra, cô phát hiện trong đó có một hộp là để

váy được thù hờ họa tiết tinh xảo của Zuhair Murad, còn chiếc hộp còn lại là để một đôi giày cao gót cao bảy phân của Jimmy Choo.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Buổi dạ tiệc sóng gió

Edit: Cài Trắng

Chương 39: Buổi dạ tiệc sóng gió

Chúc An Sinh cảm thấy chiếc váy trước mặt mình mang theo một loại khí chất thần tiên, rồi tới đôi giày cao gót thoát tục nữa. Tiến lại gần để nhìn kỹ hơn, phản ứng đầu tiên của cô là ánh mắt lộ ra vẻ kinh diễm, sau đó cô lại nhìn về phía Trì Trùng với đôi mắt sắc bén, ánh mắt này giống như là đang tra hỏi phạm nhân vậy.

" Anh muốn tặng cho tôi sao? "

Trì Trùng bị Chúc An Sinh nhìn chăm chăm tới nỗi cả người không được tự nhiên. Anh cảm giác như kịch bản của mình có chỗ không đúng rồi, không phải thợ trang điểm đã bảo anh là bất kỳ người con gái nào nhìn thấy chiếc váy và đôi giày cao gót này đều sẽ mê tới thần hồn điên đảo sao? Sao sau khi mang tới chỗ Chúc An Sinh, ngược lại anh lại cảm thấy có gì đó bất ổn?

" Đúng vậy, cô không thích sao? " Trì Trùng làm ra vẻ bình tĩnh hỏi lại.

" Không có việc gì tự dưng lấy lòng, đó là điều không ổn rồi. Nói mau, lần này anh có điều gì không thể nói cho người khác biết mục đích à? "

Chúc An Sinh bắt đầu dùng ngữ khí bức người để ép hỏi. Cô vẫn còn nhớ có một lần Trì Trùng đột nhiên tăng tiền lương lên cho cô, hóa ra là anh muốn cô xuống dưới cống để thu thập chứng cứ. Mà cái người tên Trì Trùng kia thì không muốn xuống dưới cống thoát nước, Chúc An Sinh vì điều tra chứng cứ mà ngày người ở dưới cống tám tiếng đồng hồ.

Chúc An Sinh thật sự không thể quên được ngày hôm đó, hôm đó giống như đại lễ rửa tội linh hồn cô vậy. Giờ đột nhiên Trì Trùng lại hết mực ân cần, anh như thế khiến cô tự động bày ra tư thế sẵn sàng nghênh chiến quân địch.

" An Sinh, cô xem tôi là loại người gì vậy chứ? Cô quên mất hai ngày hôm trước tôi bảo cô đóng làm bạn gái tôi sao? Bộ lễ phục tặng cô này chính là để cho hôm đó mặc đấy. "

Chúc An Sinh nghe vậy lại cúi xuống nhìn bộ lễ phục trong tay, ừm, anh nói nghe có vẻ hợp lý đấy. Nhưng không biết vì sao, cô cứ cảm thấy không yên tâm với Trì Trùng thế nào ấy.

" Thật hay giả vậy? Anh cũng có lúc tốt tính như này sao? "

" An Sinh, cô thật sự coi tôi là Harpagon sao? " Lúc này Trì Trùng cực kỳ nghiêm túc hỏi lại, anh rất nghi ngờ, chẳng lẽ hình tượng của anh trong lòng Chúc An Sinh lại kém vậy sao?

" Harpagon chỉ là keo kiệt thôi, ý đồ xấu của hắn sao nhiều bằng anh. "

Trì Trùng bị Chúc An Sinh làm cho nghẹn lời không nói được gì, mà Chúc An Sinh cũng không thèm để ý tới anh nữa, Trì Trùng cứ thế nhìn theo Chúc An Sinh sung sướng ôm hộp quà trở về phòng.

Đảo mắt một cái đồng hồ đã chỉ tới năm giờ bốn mươi phút, Trì Trùng gửi cho Chúc An Sinh một tin, bảo cô chuẩn bị mọi thứ để sẵn sàng tham gia buổi tiệc tối nay. Chỉ một lúc sau, Chúc An Sinh mặc bộ váy mà vừa nãy Trì Trùng mới đưa, cô đi ra chỗ thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Chúc An Sinh từ bên trong thang máy đi ra, ánh mắt Trì Trùng vẫn không rời khỏi người cô dù chỉ nửa giây. Trì Trùng suy nghĩ trong chốc lát, chỉ sợ cả đời này anh khó lòng nào quên được cảnh tượng này.

Chúc An Sinh mặc bộ lễ phục vào, toàn thân trên dưới cô vô cùng ưu nhã. Bình thường phải đi điều tra vụ án, cô lúc nào cũng mang giày đế bằng và mặc quần jean chứ làm gì có chuyện ăn mặc sang trọng như này, rồi lại còn đi cả giày cao gót cao tới bảy phân?

" Có vấn đề gì sao? "

Chúc An Sinh cảm thấy ánh mắt của Trì Trùng luôn nhìn chăm chăm vào mình, khó tránh khỏi cảm giác không được tự tin cho lắm. Lúc này cô còn đang đi giày cao gót, cô có ảo giác như mình đang đi cà kheo vậy, cũng may, năng lực giữ thăng bằng của cô rất tốt, bằng không chuyện đi giày cao gót sẽ là một vấn đề lớn.

" Không, tôi đang suy nghĩ một chút thôi. Một lúc nữa nếu các nữ diễn viên điện ảnh gặp được cô, chắc chắn các cô ấy sẽ ghen ghét với cô. "

Chúc An Sinh thiếu chút nữa tưởng lỗ tai mình có vấn đề, không ngờ cô cũng có ngày nhận được lời khen của Trì Trùng? Hay là do vừa rồi anh đã ý thức được những điều sai lầm anh đã làm với cô trước đó, nên đang muốn cải thiện quan hệ hả?

Chúc An Sinh có hơi nghi ngờ. Nhưng mà thực tế đã trả lời cho cô biết, khi cô cùng Trì Trùng đi thăm dò, những ánh đèn flash nháy liên tục chính là minh chứng cho lời anh không phải nói đùa.

Đặc biệt là lúc ở trong buổi tiệc, rất nhiều người còn tưởng rằng Chúc An Sinh là diễn viên đóng vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh này. Rồi thấy cô ở bên cạnh Trì Trùng, họ lại tưởng cô lợi dụng quan hệ riêng để tiến vào. Mãi tới lúc bọn họ đi tới chào hỏi Chúc An Sinh thì họ mới nhận ra, hóa ra cô chính là nguyên mẫu của cô trợ lý trong quyển tiểu thuyết.

Cứ như vậy, người nổi người tới không dứt. Chúc An Sinh luôn miệng phải giải thích cho bọn họ biết thân phận của mình, lời của cô lặp đi lặp lại nhiều tới nỗi giờ cô muốn co chân bỏ chạy khỏi buổi dạ tiệc này. Nhưng mà đúng lúc đó, có một cô gái vì tò mò mà đi tới, Chúc An Sinh đành phải đứng lại giải thích cho cô gái đó một lần nữa.

" Hóa ra cô là trợ lý của Trì Trùng, ở trong sách anh ấy viết cô như một nữ chiến sĩ vậy, tôi còn tưởng là một cô nàng đô con có cơ bắp chứ, không ngờ cô lại là một người xinh đẹp như này. "

" Cái gì? "

Chúc An Sinh cảm thấy hình như chỉ số thông minh của cô còn thấp hơn cả con số 80, sao cô nghe không hiểu cô gái này đang nói gì vậy?

" Cô chưa thấy sách của Trì Trùng sao? Nhưng mà những kẻ bắt cóc đó đều bị cô đánh trọng thương đúng không, cô thật lợi hại. "

Dần dần, Chúc An Sinh cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra, sau đó cô mỉm cười chào tạm biệt cô gái kia. Ngay lúc sau, cô tìm được Trì Trùng đang đứng lẫn trong đám người kia, đang đứng nói chuyện với mọi người.

Chúc An Sinh chậm chậm mà đi qua chỗ đó, vẻ bề ngoài của cô vô cùng ung dung xinh đẹp, nhưng chỉ khi nhìn ly rượu vang trong tay cô mới thấy được giờ cô đang tức giận như thế nào.

" Ngại quá, tôi có một tin cần phải thông báo gấp cho Trì Trùng tiên sinh. Không biết, tôi có thể mượn anh ấy ra ngoài một chút được không? "

Chúc An Sinh nói với mấy người bạn đang cùng anh nói chuyện, bọn họ lập tức hiểu ý mà tránh khỏi đó, cuối cùng nơi này cũng chỉ có Trì Trùng và Chúc An Sinh đang đứng.

Trì Trùng kinh ngạc nhìn nhìn Chúc An Sinh. Gương mặt Chúc An Sinh vẫn duy trì nụ cười đó, cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng không hiểu sao, Trì Trùng lại cảm giác được sự lạnh lẽo lan từ trên đỉnh đầu xuống tới cổ, rồi lại lan tràn khắp tứ chi anh, đó là hơi thở của sự tử vong.

" An Sinh, cô có chuyện gì sao? " Anh cảm giác được bầu không khí kỳ quái giữa hai người, thế nên, anh đã dùng ngữ khí dịu dàng nhất cẩn thận hỏi lại cô.

Về tươi cười trên mặt Chúc An Sinh nhanh chóng biến mất, cô hung hăng trừng mắt nhìn Trì Trùng một cái, ánh mắt đó như muốn xé tan Trì Trùng thành từng mảnh.

Cuối cùng Trì Trùng cũng ý thức được chuyện này có gì đó không ổn.

" Trì Trùng, tôi hỏi anh, ở trong sách của anh, rốt cuộc anh đã viết tôi thành cái gì rồi? "

Giờ thì Trì Trùng biết tại sao cô tức giận rồi, phần lưng áo sơ mi của anh đã hơi ướt đẫm mồ hôi rồi. Anh chột dạ.

" Thì tôi đã miêu tả cô đúng cảm như thế nào, lại còn lợi hại, năng lực trinh sát cũng rất lớn nữa. "

" À, hóa ra là như vậy à, nhưng anh nói thử xem, vì sao anh lại viết về tôi quá mức hoàn hảo vậy. Nhờ những người đó cảm thấy tôi là một nữ chiến sĩ hung ác lại có cơ bắp thì sao? "

Vào lúc nguy hiểm như thế này, nghe mấy lời cô nói anh lại không nhận được muốn cười. Chúc An Sinh thấy khóe miệng anh run rẩy, thì lửa giận trong lòng càng bốc lên cao hơn. Giờ cô chỉ hận không thể ném Trì Trùng từ cửa sổ tầng hai mười xuống cho bở tức.

" Nhưng mà những kẻ bắt cóc đó thực sự bị cô chế ngự mà, mới hai ngày trước thôi này, kẻ đánh bom đó không phải cũng bị cô xử lý sao? Chắc cô không biết mấy cảnh sát đi theo phá án cùng chúng ta hăm mộ cô thế nào đâu. "

Thật sự là giờ Chúc An Sinh tức giận tới nỗi muốn giết người luôn rồi, nhưng những điều Trì Trùng nói đều là sự thật, cô không thể tùy tiện phản bác lại lời anh nói được. Đôi mắt của Chúc An Sinh vì tức giận mà hơi đỏ lên.

" Thế lần sau anh gặp nguy hiểm thì anh tự mình đi tìm chết đi! Tôi nhất định sẽ không cứu anh nữa. "

Chúc An Sinh kích động tới nỗi tự động nói ra tiếng Trung, giọng cô nâng cao lên thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây. Nhưng mà chẳng ai

hiểu được cô đang nói cái gì, mọi người nhìn về phía bên này đều lộ ra ánh mắt kỳ quái.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào, Chúc An Sinh cảm giác như da mặt cô sắp bốc cháy tới nơi rồi. Cô không quan tâm tới phản ứng của Trì Trùng nữa, lập tức xoay người rời khỏi buổi tiệc này.

Thấy Chúc An Sinh rời đi, Trì Trùng vội vã đuổi theo cô. Nhưng mà cô đi trước anh một bước, cô ra tới thang máy lập tức ấn nút xuống tầng, anh ra tới nơi chỉ có thể trở mắt nhìn cửa thang máy khép lại.

Chúc An Sinh trực tiếp ấn đi xuống, mà Trì Trùng chỉ đành đi thang máy bên cạnh cô.

Một mình ở bên trong thang máy, dần dần Chúc An Sinh cũng khôi phục được sự bình tĩnh. Cô bắt đầu tự hỏi chính mình, cô việc gì phải tức giận như vậy chứ?

Chắc là vì hành động muốn cười mà không thể cười của Trì Trùng rồi. Mà cô cũng không ngờ rằng, trong lòng anh hóa ra cô lại có hình tượng như một nữ chiến sĩ, nhưng mà tại sao cô lại vì chuyện đó mà tức giận với anh chứ?

Cô tự cảm thấy bản thân mình thật khó hiểu, hóa ra cô để ý tới cái nhìn của Trì Trùng như vậy sao? Có phải cô đang chuyện bé xé ra to không? Chúc An Sinh nghĩ tới nghĩ lui, nhưng mà cô đã đi ra ngoài rồi, ván đã đóng thuyền, Chúc An Sinh hiển nhiên không có khả năng quay lại buổi tiệc đó lần nữa.

Đã tới tầng một rồi, Chúc An Sinh bước ra khỏi thang máy, giờ thì đầu óc cô có chút mờ mịt, cô nên tới chỗ nào đây?

Chúc An Sinh còn đang mãi suy nghĩ vấn đề của mình, nhưng cô để ý tới thang máy Trì Trùng đuổi theo cũng tới nơi rồi. Thấy Trì Trùng, Chúc An Sinh theo bản năng mà chạy ra bên ngoài, tới cửa tòa nhà, cuối cùng anh cũng bắt được Chúc An Sinh.

" An Sinh, cô tức giận sao? Trong sách tôi không viết cô như thế đâu, cái hình tượng nữ chiến sĩ có cơ bắp đó là do cô tưởng tượng nhiều thôi, cô tin tôi đi. "

Chúc An Sinh im lặng đứng tại chỗ, cô không quay lại nhìn Trì Trùng, anh thì tưởng là cô vẫn không chịu tha thứ cho anh. Nhưng Chúc An Sinh hiểu rõ bản thân mình, bây giờ cô đang rất xấu hổ nên không thể nói chuyện với Trì Trùng được, rốt cuộc cô vẫn không hiểu tại sao mà vừa nãy mình tức giận nữa.

Trong lúc Trì Trùng và Chúc An Sinh còn đang giằng co, hai người họ cũng không phát hiện ra ở cách đó không xa có một đôi vợ chồng trung niên người Châu Á đã để ý hai người. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của bọn họ vẫn là Trì Trùng, ngay lúc vừa thấy Trì Trùng, hai mắt của bọn họ như phát sáng lên.

Bọn họ nhanh chân đi tới trước mặt Trì Trùng và Chúc An Sinh. Đang giằng co mà hai người cũng bị hành động của bọn họ dọa cho hoảng sợ. Trì Trùng theo bản năng kéo Chúc An Sinh ra đứng sau lưng mình, anh tiến lên một bước dùng thân thể chắn trước mặt cô. Chờ tới lúc Trì Trùng thấy người tới không hề có ác ý, anh mới buông sự cảnh giác xuống.

" Hai người có chuyện gì sao? "

Trì Trùng mở miệng hỏi, người vợ kia sau khi nghe thấy anh hỏi thì nước mắt tự động chảy xuống. Tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ, người vợ kia đã quỳ gối trước mặt Trì Trùng.

Chúc An Sinh và Trì Trùng một lần nữa bị dọa, hai người bọn họ thực sự không hiểu tình huống trước mặt là tình huống gì.

" Trì Trùng tiên sinh, tôi cầu xin cậu, tôi cầu xin cậu! Tôi cầu xin cậu giúp tôi tìm được con gái mình, tôi cầu xin cậu. "

Đột nhiên, người phụ nữ này bắt đầu quỳ lạy anh, nước mắt bà càng lúc chảy càng nhiều, từng giọt nước mắt chua xót chảy dài trên gương mặt bà, nhưng bà không quan tâm tới điều đó nữa.

Bà cố chấp quỳ lạy ở đó, thật giống như mình sắp chết đuối lại vớ được cọc rom cứu mạng vậy, vô cùng cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ninh Vũ Nhu mất tích

Edit: Cài Trắng

Chúc An Sinh và Trì Trùng bị một màn trước mặt dọa cho sợ ngây người, bọn họ còn chưa hoàn hồn được khi thấy người phụ nữ đó quỳ lạy, mãi một lúc sau họ mới phản ứng kịp. Hai người vội vàng tiến tới nâng người phụ nữ đó dậy.

" Bà không cần phải như vậy, hai người có vấn đề gì thì từ từ nói. "

Hành động của người phụ nữ đó đã hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường, dần dần có rất nhiều người đứng lại vây quanh xem. Trì Trùng nhìn nhìn mấy người qua đường, rồi lại nhìn tới một nam một nữ đột nhiên xuất hiện ở đây. Sau đó anh lại quay sang nhìn Chúc An Sinh như ra hiệu, cô lập tức hiểu ý mà cùng Trì Trùng dìu hai người đó vào bên trong tòa nhà.

Đi vào trong tòa nhà, bốn người tìm tới một nơi yên tĩnh để dừng lại.

" Bây giờ ở chỗ này không có ai, tôi cũng nghe lời vừa rồi bà nói, bà tìm tôi là muốn tìm lại con gái sao? "

Cuối cùng, Trì Trùng và đôi vợ chồng đó cũng có thể từ từ nói chuyện với nhau, nhưng cảm xúc của người phụ nữ đó vẫn chưa thể bình phục được, Chúc An Sinh đứng ở bên cạnh an ủi bà. Sau đó, người đàn ông trung niên bên cạnh lên tiếng nói ra câu chuyện.

" Tôi tên là Ninh Chí Minh, còn người này là vợ tôi, Tống Thục Nhân. Rất xin lỗi vì lần này đã tới quấy rầy cậu, nhưng chúng tôi thực sự cùng đường rồi, mong cậu có thể tha thứ. "

Trì Trùng hơi nhũn mày lại, anh có thể nhìn ra được đôi vợ chồng đứng trước mặt anh là hai người vô cùng thành thật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà họ lại đi tới đường cùng, rồi sau đó lại tới xin sự giúp đỡ của anh?

" Con gái hai người đã xảy ra chuyện gì sao? "

Trì Trùng lập tức nói vào trọng điểm, mà Ninh Chí Minh lúc nghe anh nhắc tới con gái mình, một người cẩn trọng như ông cũng không tránh khỏi để lộ ra chút thương tâm.

" Con gái của tôi, mất tích. "

Tiệc tối nơi tổ chức cuộc họp báo kết thúc lúc chín giờ, khi đó Trì Trùng gọi điện thoại cho nhân viên tiếp tân ở viện nghiên cứu, Jessica. Hỏi thăm tình hình từ chỗ Jessica, Trì Trùng đã biết được vào hai ngày trước đôi vợ chồng này đã từng tới viện nghiên cứu tìm anh, nhưng đáng tiếc, khi đó Trì Trùng và Chúc An Sinh lại đang ở Mexico lo vụ án của kẻ đặt bom.

Hơn nữa vì sao Jessica không gọi điện báo cho anh thì anh cũng hiểu, đối với loại vụ án rối loạn như mất tích thì thường Trì Trùng sẽ không nhận xử lý. Mà người trên thế giới này, số người cần Trì Trùng giúp đỡ đúng là nhiều không kể xiết, mà nơi nào cũng có những vụ án rất là hung tàn, mà vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích này xem ra cũng không quá khó, thế nên Jessica mới không gọi điện quấy rầy Trì Trùng.

Nhưng mà chẳng ai nghĩ tới bố mẹ Ninh Vũ Nhu lại quá cố chấp, sau khi tra được tin tức buổi họp báo vào tối hôm nay liền tới đây đợi mấy tiếng đồng hồ, chỉ để gặp được Trì Trùng một cái.

" Thế nào? " Chúc An Sinh lái xe, mắt thấy Trì Trùng cúp điện thoại, cô liền hỏi một câu.

" Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân đúng là đã tới viện nghiên cứu tìm tôi, nhưng mà lúc đấy chúng ta còn đang ở Mexico. Mà hơn nữa những vụ án dạng như này, từ trước tới nay tôi đều không nhận, cho nên Jessica cũng không nói cho tôi biết, cô ấy còn bảo chờ tới khi chúng ta trở về thì sẽ trực tiếp nói cho tôi biết để tôi tự mình xử lý. Nhưng mà hôm nay cả hai chúng ta đều có ai đi tới viện nghiên cứu. "

" Ừm, vậy anh tính bây giờ sẽ làm như thế nào? "

Chúc An Sinh hiểu rõ gật gật đầu. Từ lúc cô trở thành trợ lý của Trì Trùng cho tới nay, mỗi vụ án hai người tham gia đều là những vụ án quan trọng giống như vụ án kẻ đặt bom ở Mexico vậy. Vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích này nếu đem ra so sánh thì cũng chưa hẳn là quá nguy cấp, hơn nữa, điểm quan trọng của vụ án này là tình huống thực tế còn chờ phải nói chuyện.

Trì Trùng im lặng trong chốc lát, nhưng mà anh vẫn không trả lời Chúc An Sinh, còn hỏi người lại cô: " An Sinh, cô cảm thấy vụ án này như thế nào? "

" Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân đều nói là cảnh sát đối với vụ án con gái họ mất tích là bỏ qua, họ không có cách nào khác nên mới tìm tới sự giúp đỡ của anh. Nhưng mà sau khi nghe bọn họ nói xong, tôi cảm thấy thái độ của mấy vị cảnh sát đó không phải là không thể hiểu được. Trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích còn gửi tin nhắn tới cho bố mẹ, nói rằng cô ấy muốn cùng bạn đi ra biển. Nếu hiện tại thật sự Ninh Vũ Nhu đang ở biển chơi vô cùng hưng phấn thì sao? Cuối cùng cũng chỉ là hai bên tạm không liên lạc được với nhau trong vòng bảy ngày mà thôi. "

" Cô nói không phải là không có lý, Ninh Vũ Nhu là sinh viên của đại học Houston mà kỳ nghỉ hè sắp hết rồi, sinh viên rủ nhau đi chơi một lần cuối trước khi vào năm học cũng là có khả năng. Nhưng mà Ninh Chí Minh cũng nói là cảnh sát đã tới chỗ giáo sư có quan hệ thân thiết với Ninh Vũ Nhu và bạn học để hỏi qua, không một ai biết tung tích của cô ấy cả, cô không cảm thấy càng ngày nó càng giống như là mất tích sao? "

" Là một cô gái ngoan ngoãn, Ninh Vũ Nhu đã nói với bố mẹ trước, nhưng sau đó thì bảy ngày sau không có liên lạc, điều này đúng là rất bất thường. Nhưng mà căn cứ vào những gì cảnh sát nói, bạn cùng phòng của Ninh Vũ Nhu cũng xác nhận là vào bảy ngày trước cô ấy có thu thập hành lý đi ra ngoài. Ít nhất thì chuyện Ninh Vũ Nhu muốn đi ngắm biển không phải là giả, hơn nữa, cho tới nay bố mẹ Ninh Vũ Nhu cũng không thu được tin tức tổng tiền con tin, có thể loại trừ khả năng cô ấy bị bắt cóc. Ninh Vũ Nhu mất tích như thế nào đây? Là do ngoài ý muốn sao? Dù sao thì khi đối mặt với biển rộng, nếu Ninh Vũ Nhu và bạn cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì cho dù chúng ta muốn góp sức cũng không đủ. "

Tri Trường không nói gì nữa, bởi vì anh biết lời cô nói rất có lý, vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích cho tới nay vẫn chưa được bên cảnh sát xác định, đây mới là điểm khó khăn nhất của vụ án.

Không thể nào xác định được nếu như không có manh mối. Không có manh mối, thì giờ họ phải làm thế nào mới tìm được một người trưởng thành mất tích có hành vi, năng lực độc lập đây?

Điểm quan trọng chính là, anh thật sự muốn đi điều tra vụ án không rõ manh mối như thế này sao? Mà Tri Trường cũng biết, ở viện nghiên cứu còn nhiều vụ án đáng sợ hơn đang chờ anh xử lý, anh có nên đem tinh lực và thời gian của mình đặt vào một vụ án mất tích như thế này không?

Tri Trường tự rơi vào trong nghi hoặc của mình, hơn nữa, anh đột nhiên phát hiện ra chỉ cần anh nhắm mắt lại là anh sẽ nhớ tới bộ dáng khằn cẩu của Ninh Chí Minh và Tống Thục Nhân lúc tới gặp anh, anh thật sự sẽ bỏ mặc cấp bố mẹ đã bắt lực như thế sao?

Ninh Vũ Nhu, rốt cuộc cô đang ở chỗ nào?

Tri Trường nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảnh phố xá trên đường cứ thế lướt qua rất nhanh, giống như một dòng người vậy, rất vội vàng, rất khó để có thể lưu lại trong cuộc đời người một khoảnh khắc đẹp tới nao lòng.

Chúc An Sinh đương nhiên không biết được những suy nghĩ phức tạp trong lòng anh lúc này, cô cũng không biết được lúc này anh đã âm thầm đưa ra một quyết định.

Quay trở lại biệt thự, Chúc An Sinh trút bỏ lễ phục xuống rồi đi tắm một lần nữa, đặc biệt là lúc tháo giày cao gót ra, Chúc An Sinh cảm thấy mình như vừa được hồi sinh vậy. Sau đó cô liền nằm trên chiếc giường mềm mại, yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Chúc An Sinh tỉnh giấc đã là sáu giờ sáng ngày hôm sau, cô cảm giác như cổ họng mình sắp bốc cháy tới nơi vậy. Cô mới dậy nên đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng theo bản năng cô lại quay người đi về phía nhà bếp.

Mở tủ lạnh ra, cô vươn tay lấy chai nước khoáng trong tủ uống hết, giờ thì Chúc An Sinh sâu sắc cảm nhận được rằng, nước là thứ quan trọng không thể thiếu trong mỗi cuộc đời con người. Tối lúc cô quay người ném chai nước rỗng vào thùng rác, cô bỗng phát hiện ra hình như ở kệ bếp có cái gì đó hơi khác, chờ tới khi cô tới gần thì mới thấy hóa ra trên đó có mấy hạt cà phê.

Nhưng Chúc An Sinh nhớ rõ là hạt cà phê để trong phòng bếp còn rất nhiều cơ mà, sao đột nhiên lại còn ít như thế này? Mà ai lại loli hạt cà phê ra để ở ngoài này thế, cô nhớ trước khi cô và Tri Trường xuất phát đi Mexico, lần cuối cùng cô pha cà phê xong cô đã cất hạt cà phê vào trong tủ rồi cơ mà?

Chúc An Sinh khó hiểu cảm lấy chỗ hạt cà phê còn ít kia để lại vào trong tủ, mà đúng lúc cô định cho hạt cà phê vào trong tủ thì cô lại chú ý tới máy pha cà phê ở cách đó không xa.

Trong máy pha cà phê vẫn còn một ít cà phê ẩm áp, Chúc An Sinh thử rót một ly ra uống thử, cái sự đắng ngắt của cà phê nguyên chất đã làm con buồn ngủ còn sót lại của cô tiêu tan hoàn toàn. Chúc An Sinh vội vàng buông ly cà phê đó xuống.

Tại sao lại phải uống đắng như vậy chứ? Trong lòng Chúc An Sinh vừa mới xuất hiện điểm nghi vấn thì cô lập tức nghĩ ngay ra đáp án.

Ngoại trừ tên quái vật như Tri Trường ra thì làm gì còn ai uống được loại cà phê đắng như thế này chứ?

Chỗ cà phê này là Tri Trường làm? Vậy những hạt cà phê biến mất kia cũng do anh làm, nhưng mà Tri Trường pha cà phê uống từ lúc nào chứ? Thiếu nhiều hạt cà phê như vậy, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rồi?

Chúc An Sinh càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh, rốt cuộc Tri Trường muốn làm gì mà phải uống nhiều cà phê như thế chứ?

Cô đi tới gõ cửa phòng ngủ Tri Trường nhưng lại không có tiếng trả lời, cô liền tiếp tìm anh ở mấy phòng nữa, cuối cùng, cô tìm được Tri Trường đang ngồi trong phòng sách.

Trong phòng sách, Tri Trường đang vô cùng tập trung nhìn vào màn hình máy tính, mãi tới khi Chúc An Sinh đi tới gõ cửa phòng sách đang mở thì anh mới ý thức được là cô đã tới.

" Cô tỉnh ngủ rồi sao? "

Tri Trường chào hỏi Chúc An Sinh, nhưng mà cô thì không thèm để ý tới anh, cô chỉ đi tới bàn làm việc của anh nhìn một cái. Quả nhiên cô phát hiện ra một ly cà phê chỉ còn một nửa, cốc cà phê cũng không còn nóng nữa.

" Anh cả đêm không ngủ đúng không? "

Chúc An Sinh hỏi, trong thanh âm cô còn mang theo chút gì đó tức giận.

" Xin lỗi, tôi uống hết mất chỗ hạt cà phê trong tủ rồi, chắc lại làm phiền cô đi mua thêm một ít. "

Anh chú ý tới ánh mắt vừa rồi của Chúc An Sinh, anh biết, chuyện cả đêm mình không ngủ không thể giấu được cô.

" Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì thế? Cả đêm lại không ngủ, còn uống nhiều cà phê như thế, anh thấy mình sống lâu quá rồi đúng không? "

Trì Trùng nhìn bộ dáng cô đang tức giận xong chỉ trích mình, ngược lại, anh còn cảm thấy hơi buồn cười. Chúc An Sinh thấy anh cười thì càng tức giận hơn.

" Anh cười cái gì chứ! Anh cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao? "

" Tôi đang cười bởi vì bộ dáng vừa rồi của cô rất giống mẹ tôi. "

Trì Trùng vừa nói xong câu này, Chúc An Sinh đã tức tới thiếu chút nữa thì xông lên chấm dứt sinh mệnh nhỏ bé của Trì Trùng. May thay, anh chưa chấy kịp thời.

" Mẹ của tôi là một người rất xinh đẹp, cô cũng giống mẹ tôi vậy, cho nên cô cũng là một cô gái vô cùng xinh đẹp. "

Chúc An Sinh tức giận liếc nhìn anh một cái, cuối cùng cô cũng áp chế được cái ý nghĩ xông lên giết Trì Trùng, sau đó, cô quay lại vấn đề chính.

" Anh cả đêm không ngủ, rốt cuộc là đang làm cái gì? "

" Tôi cảm thấy chúng ta có thể tiếp nhận vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích. " Trì Trùng cũng khôi phục lại sắc mặt nghiêm túc, đôi mắt anh hơi lóe sáng lên tựa như con chim ưng đang săn mồi.

" Vì sao? " Chúc An Sinh không hiểu tại sao anh lại đưa ra một quyết định như vậy.

" Bởi vì thứ chúng ta đối mặt không phải là một vụ án mất tích, đó là một vụ mưu sát. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Du thuyền Eros gặp nạn, khách biển mất

Edit: Cái Trắng

" Bởi vì vụ án chúng ta đối mặt không phải là một vụ án mất tích, nó là một vụ mưu sát. "

Lúc Trì Trùng nói ra hai chữ cuối cùng, trái tim Chúc An Sinh như bị một cái búa to nặng đập một cái.

" Mưu sát? Sao anh biết được? "

Trì Trùng hơi mỉm cười, sau đó anh làm động tác ý bảo Chúc An Sinh tới gần đây.

" Đêm qua tôi không ngủ chính là muốn thử cho vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu một cơ hội, bố mẹ cô ấy cũng đã cầu xin tôi như thế rồi. Cho nên, tôi dùng một đêm không ngủ đó để xem mình có thể tìm được manh mối gì hay không, cuối cùng, quả nhiên tôi phát hiện được một số vết tích còn lưu lại. "

" Anh phát hiện ra cái gì? "

Chúc An Sinh vô cùng tò mò, sau đó ánh mắt cô nhìn theo tay anh chỉ về phía bàn máy tính, trên màn hình máy tính có hiện một số ảnh chụp, nhìn kỹ hơn thì thấy đây rõ ràng là ảnh chụp giao diện cá nhân của một người.

" Trong thời đại ngày nay, có thể nói không có người nào là không lưu lại một dấu vết ở trên mạng, thậm chí, cô có thể thông qua internet để hiểu được nội tâm sâu kín nhất của một người. Tôi đã nghĩ tới điều đó, thế nên nửa đêm ngày hôm qua tôi đã đánh thức lập trình viên Tom Taylor và nhờ cậu ấy giúp tôi tra tài khoản mạng xã hội mà Ninh Vũ Nhu thường dùng. Cuối cùng, tôi phát hiện ra trên trang cá nhân của cô ấy có điều bất thường, cô nhìn kỹ mà xem. "

Chúc An Sinh nghe theo anh bắt đầu đưa mắt nhìn trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu, cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở bài viết cuối cùng trên trang cá nhân của cô ấy.

Đó là một bức ảnh chụp tự sướng trong nhà vệ sinh, dòng trạng thái chỉ ghi đơn giản mấy chữ "Wonderful day." Mà từ bức ảnh cũng có thể nhìn ra được, nhà vệ sinh được chụp có vẻ không tồi, sạch sẽ sáng loáng, thậm chí còn đặt một cái bồn tắm trong này. Nhưng mà một nhà vệ sinh sạch sẽ sáng loáng như này, làm gì có chuyện đó là nhà vệ sinh trong một căn nhà bình thường chứ?

Mà không chỉ có thế, Chúc An Sinh còn chú ý tới một phần ghi khác ghi lại ngày đăng của bức ảnh. Bức ảnh này được đăng tải cách đây sáu ngày trước, mà sáu ngày trước...chính là ngày hôm sau sau khi Ninh Vũ Nhu nói với bố mẹ là muốn đi ngắm biển.

" Ninh Vũ Nhu ở khách sạn? Anh tra ra được khách sạn này chưa? " Chúc An Sinh vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói, nhưng Trì Trùng lại nhìn về phía cô

mà lúc đầu.

" Sao cô lại nghĩ đây là bức ảnh được chụp trong khách sạn chứ? "

Bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy đáy lòng mình như có cái gì đó rơi xuống, cô bắt đầu có dự cảm không lành rồi.

" Đầu tiên, tôi tra ra được trang cá nhân này thì tất nhiên cảnh sát cũng tra ra được rồi. Cũng không phải toàn bộ cảnh sát đều là người ngu ngốc, nhưng tôi nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân mà cảnh sát nghĩ có thể bỏ qua vụ án mất tích này. "

Trì Trùng nói xong liền dứt khoát phóng to ảnh chụp của Ninh Vũ Nhu lên.

" Cô nhìn bức ảnh tự sướng này đi, biểu hiện trên mặt Ninh Vũ Nhu có thể hiện ra chút sợ hãi nào không? Mà tin này được đăng lên vào ngày hôm sau, ngay sau cái hôm mà Ninh Vũ Nhu nhắn tin cho bố mẹ. Cho nên những cảnh sát đó mới có ý nghĩ giống cô, họ cũng nghĩ rằng Ninh Vũ Nhu chỉ là mãi ở biển chơi với bạn bè quá nên vẫn chưa trở về. Rồi còn mấy nguyên nhân như là không liên lạc được, có lẽ bọn họ đi du lịch không chỉ đơn giản là đứng ở bờ biển, nhờ địa phương họ tham quan không có tín hiệu sóng thì sao? Còn nữa này, những người cảnh sát đó cũng giống cô, họ tưởng rằng nhà vệ sinh mà Ninh Vũ Nhu chụp ảnh là ở trong khách sạn, thế nên, họ không tìm được bất kỳ manh mối nào cả. "

Nghe xong phân tích của Trì Trùng, Chúc An Sinh lập tức nhìn lại tấm ảnh được chụp trong nhà vệ sinh, nhưng cô vẫn còn điểm không rõ: " Cái nhà vệ sinh này không phải ở trong khách sạn sao? "

" Tôi nghĩ người bình thường lần đầu tiên nhìn vào sẽ nghĩ ngay đây là nhà vệ sinh trong một khách sạn, nhưng cô nhìn vào chỗ này đi. "

Trì Trùng nói xong lại chỉ về một hướng cho Chúc An Sinh xem. Nhưng cho dù Chúc An Sinh xem thế nào cũng không hiểu, chỗ mà anh chỉ là chỗ để khăn lông đấy, mà chỗ khăn lông chẳng qua là được đặt ở trước gương, ngay trên chỗ bồn rửa mặt thôi mà.

" Cái chỗ khăn lông này có vấn đề gì sao? "

Chúc An Sinh vẫn cảm thấy khó hiểu, Trì Trùng lại đưa tay lên chỉ vào ảnh chụp cho cô biết, góc đó chính là vách tường sáng bóng ở ngay phía sau lưng Ninh Vũ Nhu.

" Cái vách tường này..." Chúc An Sinh nhìn chằm chằm vào tấm ảnh hồi lâu, sau đó cô đã phát hiện ra được dụng ý của Trì Trùng: " Khăn lông, trên vách tường này phản chiếu hình ảnh ngược của khăn lông. "

Trì Trùng thấy cuối cùng Chúc An Sinh cũng chú ý ra điểm này, anh không nhịn được mà nở nụ cười, sau đó anh lại tiếp tục giải thích cho Chúc An Sinh hiểu: " Sau khi tôi phát hiện ra hình ảnh ngược của cái khăn lông đằng sau lưng Ninh Vũ Nhu, tôi đã gửi ảnh này tới cho Tom Taylor. Cuối cùng, sau hai giờ phóng to và làm rõ nét hình ảnh, Tom đã phóng to ra được ảnh của cái khăn lông ngược kia. Cô xem đi. "

Dứt lời, Trì Trùng đẩy máy tính về phía mặt bàn, anh nhấn mở một tấm ảnh trên máy tính.

Hình ảnh được bắt lên, Chúc An Sinh thấy được một chuỗi chữ tiếng Anh bị lộn ngược, sau đó, cô dùng mười mấy giây sau để suy nghĩ xem hàng chữ đó là hàng chữ gì.

" Du thuyền Eros, Ninh Vũ Nhu đang ở trên du thuyền. "

Chúc An Sinh vui sướng ra mặt, cô không ngờ Trì Trùng chỉ mất một đêm thôi đã tra ra được địa điểm mà Ninh Vũ Nhu đặt chân tới. Nhưng mà khi cô nói xong câu đó, cô phát hiện ra Trì Trùng không hề vui vẻ chút nào. Giờ cô mới nhớ tới câu đầu tiên mà anh nói với cô, Trì Trùng đã nói, đây có thể không phải là một vụ án mất tích, nó là một vụ án mưu sát!!

" Trì Trùng, sao anh lại cho rằng Ninh Vũ Nhu đã chết, hơn nữa, lại còn là bị mưu sát? "

Nghe thấy câu hỏi của Chúc An Sinh, trong đầu Trì Trùng bỗng nhiên hiện lên hình ảnh trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu. Thành tích học tập của Ninh Vũ Nhu rất ưu tú, lớn lên cũng rất xinh đẹp, cô ấy sở hữu làn da mà người Mỹ thích nhất chính là làn da có hơi ngăm đen một chút. Mà từ ảnh chụp có thể nhìn ra được Ninh Vũ Nhu là một con người vô cùng tài năng, Trì Trùng không cần suy đoán anh cũng chắc chắn rằng trong cuộc sống của Ninh Vũ Nhu, cô ấy là một người con gái được hoan nghênh nhất.

" Bởi vì tôi đã điều tra về du thuyền Eros rồi, chiếc du thuyền xa hoa này cung cấp dịch vụ nghỉ ngơi ba ngày hai đêm trên biển. Mà từ ảnh chụp của Ninh Vũ Nhu chúng ta cũng biết, địa điểm cuối cùng cô ấy đặt chân tới là du thuyền Eros, nơi mà cô ấy đã mất tích bảy ngày không liên lạc được. Du thuyền Eros cung cấp dịch vụ trong vòng ba ngày hai đêm, Ninh Vũ Nhu thì mất tích bảy ngày rồi, cho dù là vậy cô ấy cũng phải rời thuyền rồi chứ. "

" Bố mẹ cô ấy nói cô ấy là một người con gái ngoan ngoãn, thế thì sau khi rời khỏi du thuyền cô ấy nên gọi điện cho bố mẹ để báo tin bình an chứ. Nhưng mà cô ấy đã mất tích bảy ngày nay rồi, quan trọng hơn là tin nhắn cuối cùng cô ấy nhắn cho bố mẹ là cùng bạn đi ngắm biển. Cô ấy cùng bạn đi ngắm biển sao? Cô ấy đã mất liên lạc bảy ngày rồi, vậy bạn cô ấy đâu? "

Chúc An Sinh im lặng nghe phân tích của Trì Trùng, nhưng mà càng nghe cô càng cảm thấy rợn tóc gáy, Ninh Vũ Nhu là một người trưởng thành sống sờ sờ ra đấy, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu chứ? Rồi còn cả người bạn không biết tên của Ninh Vũ Nhu nữa, Ninh Vũ Nhu rốt cuộc đã lên du thuyền Eros với ai đấy? Cô ấy, thật sự là bị mưu sát sao?

" Nhưng mà đó chưa phải là tất cả những tin tức mà tôi điều tra được. "

Trì Trùng nói một câu đơn giản mà như nhéo vào lòng Chúc An Sinh một cái, Chúc An Sinh cảm giác một vụ án mất tích bình thường thôi mà giờ nó lại biến thành một cái đầm lầy rồi. Bề ngoài thì sóng yên biển lặng không khiến cho người ta sợ hãi nhưng thực ra sâu bên trong nó lại có sát khí ngấm. Mà những nỗi băn khoăn trong đó giống như là một đáy vực sâu, tưởng tượng mà xem, bỗng dưng có một con quỷ lộ đầu ra từ bên trong đầm lầy đó, nó bắt lấy cổ chân bạn và kéo xuống đầm lầy.

"Tôi cần cứ vào thời gian Ninh Vũ Nhu chụp ảnh mà điều tra du thuyền Eros một lần. Sau khi trả khách về bờ, cô nghĩ xem tôi đã điều tra ra được cái gì? Tôi phát hiện ra trong vòng mười ngày này con thuyền sẽ được tu dưỡng bảo trì, căn bản là sẽ không có du khách đi lên đây. "

"Anh nói cái gì cơ? "

Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh không màng tới hình tượng mà hét lên đầy hoảng hốt. Cô quay đầu lại nhìn hình ảnh trong màn hình máy tính, trong hình ảnh rõ ràng có chiếc khăn lông thêu dòng chữ là – Du thuyền Eros. Chứng cứ đã bày ra trước mặt, nhưng du thuyền Eros sao lại không đón khách chứ? Vây Ninh Vũ Nhu đi lên đó bằng cách nào?

"Sao có thể chứ? Vây bức ảnh tự sướng của Ninh Vũ Nhu là như thế nào? Trên chiếc khăn lông kia rõ ràng là có thêu dòng chữ du thuyền Eros mà. "

Chúc An Sinh không thể tưởng tượng nổi nữa, mà Trì Trùng có lẽ đã sớm trải qua cảm giác lúc này của Chúc An Sinh, cho nên giờ anh vô cùng bình tĩnh.

"Đây chính là vấn đề quan trọng mà chúng ta phải làm rõ. Mà giờ chúng ta có thể đính chính lại một chút, đây chắc chắn không phải là một vụ án mất tích bình thường. "

Chúc An Sinh cố gắng tiêu hóa hết tin tức mà Trì Trùng nói cho mình. Cô cảm thấy những điều này đúng là vượt quá cả sức tưởng tượng của cô, thậm chí cô còn cảm thấy vụ án này đáng sợ hơn cả những vụ án có sát thủ giết người liên hoàn bởi vì vụ án này thật sự quá kỳ dị.

"Bây giờ chúng ta phải làm như thế nào đây? Đem chỗ tin tức này nói cho cảnh sát biết sao? "

Chúc An Sinh phát hiện ra đây là lần đầu tiên cô không có chủ ý như vậy, là cái cảm giác vô cùng hoang mang.

"Không thể nói cho cảnh sát biết, đằng sau vụ án này chắc chắn vẫn còn rất nhiều bí mật. Mà cô có biết chủ nhân của chiếc du thuyền Eros này là ai không? Chiếc du thuyền này thuộc về tập đoàn Martinez, mà tập đoàn này là xí nghiệp lớn nhất ở Houston. Đồng thời tập đoàn này cũng là nhà phân phối du thuyền lớn nhất trên thế giới, cả công ty có giá trị hơn trăm triệu đô la Mỹ! Nếu chúng ta đem chuyện này ra nói cho cảnh sát biết, cô cảm thấy cảnh sát có đủ năng lực để điều tra chân tướng của con quái vật khổng lồ này không? Cho nên giờ chúng ta không thể công khai những tin tức mà chúng ta đã điều tra được. "

"Vậy giờ chúng ta nên làm cái gì đây? "

"Chờ, vào ngày mai du thuyền Eros sẽ mở và đón đợt khách du lịch đầu tiên, tôi sẽ mua vé du thuyền cho cả tôi và cô. Lúc đó chúng ta có thể tự mình đi điều tra việc này, rồi phải chờ cho tới khi tôi nắm đủ chứng cứ trong tay, thì mới có thể công bố tất cả ra. Chúng ta không thể để cho tên hung thủ mà chúng ta chưa biết mặt có cơ hội chạy thoát. "

Chúc An Sinh máy móc gật gù đầu, cô vẫn chưa tiêu hóa hết được đồng tin tức khổng lồ này: "Ừm, được. "

"Vậy trước tiên cô đi thu dọn hành lý đi, tôi sẽ đi đặt vé máy bay, chúng ta cần nhanh chóng đi tới Houston. "

Chúc An Sinh làm mọi việc theo sự an bài của Trì Trùng. Lúc mà cô đi ra khỏi phòng sách, nhìn theo bóng lưng cô, bỗng Trì Trùng cảm thấy hơi áy náy. Nửa năm nay dường như cô chẳng có cơ hội nghỉ ngơi nào, cứ liên tục làm việc với cường độ cao như vậy, Chúc An Sinh gọi anh là Harpagon, hình như cũng không sai tí nào.

Nhưng mà Trì Trùng không biết, anh đau lòng Chúc An Sinh thì Chúc An Sinh cũng rất quan tâm anh. Sau khi trở về từ Mexico cô đã ngủ được hai giấc rồi, nhưng mà ông chủ như Trì Trùng lại vô cùng vất vả. Cho nên trong lúc thu dọn hành lý Chúc An Sinh còn cố ý mang lên máy bay gối và bật mắt. Quả nhiên vừa lên máy bay một cái thì Trì Trùng lấy gối và bật mắt của Chúc An Sinh, sau đó thì ngủ mất rồi.

Bốn giờ chiều ngày hôm đó, trải qua năm tiếng bay trên bầu trời, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng đặt chân tới Houston.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người điên cùng với mỹ nhân ngư (1)

Tới Houston, Chúc An Sinh và Trì Trùng tới khách sạn gửi hành lý trước. Sau đó bọn họ quyết định đi tới chỗ du thuyền Eros ở vịnh Nhân Ngư để điều tra một chút.

Vịnh Nhân Ngư thuộc phía Tây Bắc của thành phố Houston. Nơi đó cư dân sống khá vắng vẻ, vị trí cũng tương đối hẻo lánh, nhưng chính vì thế mà nơi này mới thích hợp để một chiếc du thuyền khổng lồ như du thuyền Eros thả neo.

Vì để tiện đi lại, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã thuê một chiếc xe ở đây. Bọn họ chạy xe mất một tiếng mới tới nơi, khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống thì họ mới tới vịnh Nhân Ngư.

Vịnh Nhân Ngư lấp ló ở ngay phía sau đường cao tốc, bên cạnh đường cao tốc còn có người bảo vệ và hàng rào chắn nữa. Chúc An Sinh và Trì Trùng xuống xe, hai người đi tới bên cạnh rào chắn, giờ họ mới có thể nhìn thấy được toàn bộ vẻ đẹp của vịnh Nhân Ngư.

Hai bên vịnh Nhân Ngư đều có những vách núi cao và rất dốc, mà ở giữa vách núi vừa khéo vẽ thành một cái eo biển cực kỳ duyên dáng, đó chính là bãi biển ở vịnh Nhân Ngư.

Đưa mắt nhìn xa xa, hai người có thể thấy được ở vách núi bên trái có bến tàu. Xung quanh bến tàu đó có rất nhiều những con tàu lớn nhỏ khác nhau, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất chính là con tàu ở phía xa xa, nó đỗ lại ở phần đuôi của bến tàu, nó cứ như một con quái thú đang ngủ say chờ ngày vùng dậy thu phục mặt biển. Đây chính là du thuyền Eros.

Cuối cùng hai người cũng được thấy tận mắt chiếc du thuyền, Chúc An Sinh và Trì Trùng không hên mà cùng im lặng. Hai người lập tức xuất phát đi về phía bến tàu.

Từng bước chân đi theo ánh mặt trời trải dài trên bờ cát. Ở phía chân trời xa xa, mặt trời giống như một hòn lửa lặn xuống mặt biển, nó ánh lên muôn vàn màu sắc khác nhau, màu cam, màu đỏ, màu vàng, màu lam, màu tím, những màu sắc đẹp để đó hiện lên chính là khoảnh khắc đẹp nhất trên thế gian này. Ánh mặt trời như muốn nhuộm thế giới này trong màu sắc đẹp nhất, là bức tranh tuyệt vời nhất không gì sánh được. Nó khiến cho mọi từ ngữ trên thế giới này cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nó.

Nhưng mà mặt trời không thể ngờ được, nó đã dựng tâm tạo ra một cảnh tượng đẹp tuyệt trần như thế này, mà Trì Trùng và Chúc An Sinh lại không nhìn tới vẻ đẹp đầy một cái.

Chúc An Sinh và Trì Trùng yên lặng đi trên bờ cát, hai người cứ nhắm vào mục tiêu của mình mà đi tới. Họ không để ý tới phong cảnh trước mặt, đối với họ phong cảnh hoàng hôn mỹ lệ này thật giống như những hạt cát nhỏ bé dưới chân họ. Dù Chúc An Sinh có thỉnh thoảng ngẩng đầu lên thì ánh mắt cô cũng dừng lại trên du thuyền.

Ninh Vũ Nhu năm nay mới khoảng 20 tuổi, đây là độ tuổi xinh đẹp giống như một trái đào chín, cô ấy ở trên du thuyền rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao cô ấy lại giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy? Rồi cuộc cô ấy đã đi đâu? Cô ấy đã chết rồi sao?

Mấy vấn đề này giống như là bùa chú đang vây lấy suy nghĩ của Chúc An Sinh, đặc biệt là tin tức tồi qua mà Trì Trùng đã điều tra ra được.

Vào thời gian Ninh Vũ Nhu mất tích, du thuyền Eros vẫn đang trong thời gian bảo trì và tu dưỡng, đã dừng việc tiếp khách lại rồi, nhưng tại sao Ninh Vũ Nhu vẫn xuất hiện được trên du thuyền này? Cô ấy nói cô ấy đi ngấm biển với bạn mình, bạn cô ấy là ai? Và vấn đề cuối cùng nữa, ở trên chiếc du thuyền mang tên Eros, rồi cuộc đã cất giấu bao nhiêu bí mật rồi?

" Trì Trùng, tiếp theo anh định làm gì nữa? "

Chúc An Sinh phát hiện ra cô và Trì Trùng rất nhanh đã đi tới bến tàu, cô theo thói quen liền hỏi anh một câu.

" Ở trong vụ án này, có một vấn đề mà chúng ta phải giải quyết nó trước. " Trì Trùng nói, ánh mắt dừng lại ở một nơi cách đó không xa, nơi đó có một người đang đánh cá.

Chúc An Sinh lập tức hiểu được ý của anh, bước chân cô trở nên nhanh hơn, lúc sau cô đã đi trước cả Trì Trùng.

Làm việc bên cạnh Trì Trùng được nửa năm, cả hai người đều phát hiện ra một vấn đề, đó chính là mỗi khi phải hỏi thăm người khác thì Chúc An Sinh luôn đem mức độ tin cậy cho họ cao hơn. Cho nên dần dần, hai người đã hình thành thói quen là chỉ cần phải đi thăm hỏi người khác thì Chúc An Sinh sẽ là người đi hỏi.

Chúc An Sinh là người đầu tiên bước tới bên cạnh người đánh cá, Trì Trùng ở phía sau đi vô cùng thong dong, anh duy trì khoảng cách nhất định với cô và người đánh cá, chỉ đứng ở chỗ mà đủ để cho mình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

" Xin chào. "

Chúc An Sinh đi tới, cô vô cùng nhiệt tình chào hỏi người đánh cá. Công việc của người đánh cá ngừng lại, tới khi hắn xoay người nhìn thấy người đi tới, ngay cả một chút tức giận vì người này làm gián đoạn công việc của hắn cũng không có.

Những điều này đều được Trì Trùng nhìn thấy, trong lòng anh tỏ rõ thái độ không hài lòng với người đánh cá này. Nhưng mà chuyện này cũng không có gì ghê gớm lắm, lúc anh và Chúc An Sinh đi thăm hỏi những người làm chứng là phụ nữ thì không phải họ thường thích nói chuyện với anh hơn sao? Thậm chí có khi có người làm chứng là đàn ông cũng thích nói chuyện với anh đấy, nhưng mà Trì Trùng căn bản không để bụng chuyện này đâu, một chút cũng không.

" Xin chào cô, xin hỏi, tôi có thể giúp được gì cho cô đây? "

" Tôi chỉ có mấy vấn đề đơn giản muốn hỏi ngài thôi, ngài ngày nào cũng ra biển đánh cá sao? "

" Đương nhiên rồi. Tôi có mười mấy năm kinh nghiệm đánh cá đấy, cô muốn mua cá sao, tôi có thể giới thiệu cho cô mấy loài cá. "

" Ha ha, vậy làm phiền ngài rồi. "

Chúc An Sinh miễn cưỡng nói một câu, cô không thể không bội phục trí thông minh của người đánh cá này, ai lại đi xa thế này mà mua cá ở bến tàu chứ? Người đánh cá này nhìn là biết Chúc An Sinh có điều cần hỏi hử, hử chỉ thuận nước đẩy thuyền một vụ làm ăn cho mình thôi.

" Nhưng mà tôi còn một vấn đề nữa muốn hỏi ngài, nửa tháng nay ngài ra biển đánh cá có thấy chiếc du thuyền khổng lồ kia ra khơi lần nào không? " Chúc An Sinh nói, tay cô chỉ về hướng du thuyền Eros.

" Nửa tháng gần đây sao? Vậy thì không giúp gì được cho cô gái rồi, nửa tháng gần đây chính phủ mới gửi tin xuống nói trong nửa tháng đó ra biển dễ gặp gió lốc, cho nên nửa tháng nay chúng tôi chưa ra biển lần nào. Hai ngày gần đây chúng tôi mới bắt đầu ra biển đánh cá trở lại, vấn đề của cô chắc là tôi không trả lời được rồi. "

Nghe thấy câu trả lời này, Chúc An Sinh cảm thấy đáy lòng cô như lạnh đi một nửa, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Trì Trùng, sắc mặt anh cũng là một vẻ rầu rĩ.

Người đánh cá chú ý tới hành động này của Chúc An Sinh, hử rút cuộc cũng hiểu ra, hóa ra Chúc An Sinh đi cùng với người đàn ông khí chất bất phàm đáng kia.

" Cô gái này, cô cùng với vị tiền sinh kia nhất định phải biết tại sao du thuyền Eros không ra biển sao? "

Ban đầu Chúc An Sinh đang định rời đi, nhưng câu hỏi tiếp theo của người đánh cá lại thành công thu hút sự chú ý của cô, khiến cô phải dừng bước. Cô ngạc nhiên nhìn về phía người đánh cá, cô biết ngay người đánh cá này là một người rất tinh ý mà. Năng lực quan sát của hử không hề thua những cảnh sát dày dạn kinh nghiệm là bao. Hơn nữa, Chúc An Sinh còn chú ý tới, khi người đánh cá nói ra câu hỏi này, giọng nói của hử có chút gì đó thay đổi với trước đó, trở nên càng khiêm tốn hơn.

Trì Trùng và Chúc An Sinh cùng lúc phát hiện ra sự thay đổi của người đánh cá. Anh bắt đầu dĩ nộ một nụ cười, anh chắc chắn rằng người đánh cá này đã chú ý tới anh nên mới có sự thay đổi này. Bởi vì chỉ cần là người có ánh mắt một chút, hử sẽ nhận ra rằng quần áo mà Trì Trùng đang mặc trên người đều có giá trị rất xa xỉ.

Nghĩ thông suốt mọi việc, anh quyết định không bỏ đi nữa, anh trực tiếp đi lên phía trước để nói chuyện cùng với người đánh cá kia, đi thẳng vào vấn đề.

" Chắc anh có thể cho chúng tôi biết đáp án. Như vậy đi, nếu như anh cho tôi một đáp án khiến tôi hài lòng, tôi sẽ đưa cho anh 100 đô la. "

Dứt lời, Trì Trùng liền rút ví ra, đây là một chiếc ví của Hermes. Anh nhanh chóng rút từ trong ví ra 100 đô la.

Người đánh cá nhìn thấy tiền, rút cuộc hử cũng vui vẻ ra mặt. Chúc An Sinh nhìn thấy bộ dáng này của hử, nhin không được ở trong lòng khẽ mắng, đúng là tiền có thể điều khiển ma quỷ mà, quả nhiên đây là chân lý của cả thế giới.

" Tôi đúng là không thể nói cho mấy người biết nhiều nhưng tôi biết có một người chắc chắn có thể cho hai người đáp án. Hử mỗi ngày đều đi tới vịnh Nhân Ngư để ngắm biển, lần thấy gần đây nhất chính là mấy tiếng trước. "

" Mỗi ngày đều tới sao? "

Trì Trùng nghi ngờ hỏi lại hử một câu, anh có chút không tin những lời người đánh cá nói lắm. Tuy rằng biển rộng rất đẹp, nhưng làm gì có người bình thường nào mỗi ngày đều tới đây ngắm biển chứ?

" Tiền sinh, ngài không cần nghi ngờ tôi. Người này ở chỗ chúng tôi rất nổi tiếng, ngài cứ tùy tiện hỏi bừa một người sống ở vịnh Nhân Ngư này, họ đều biết tới một người có biệt danh là kẻ điên Lyon. "

" Kẻ điên Lyon? " Nghe thấy hai từ kẻ điên này, sự nghi ngờ trong lòng Trì Trùng càng dâng cao hơn.

" Tuy rằng mọi người đều gọi ông ta là kẻ điên Lyon nhưng trí thông minh của ông ta hoàn toàn bình thường không có vấn đề gì. Tôi đoán có khi ông ta mặc chứng ảo tưởng rất nghiêm trọng đấy, nhưng tôi nghĩ điều đó sẽ không ảnh hưởng gì tới việc ông ta nói cho hai người đáp án chính xác đâu. " Người đánh cá giải thích cho Trì Trùng hiểu.

" Chứng ảo tưởng? Ông ta ảo tưởng chuyện gì chứ? "

Nghe xong lời giải thích của người đánh cá, đột nhiên Trì Trùng phát hiện ra hình như anh có chút hứng thú với tên kẻ điên Lyon này, anh hỏi thêm câu nữa.

Người đánh cá chắc là đoán được Trì Trùng đang nghĩ tới kẻ điên Lyon, hử phụt cười thành tiếng, giống như kiểu câu chuyện về kẻ điên Lyon là câu chuyện nực cười nhất thế giới mà hử được nghe.

" Ông ta luôn nói với người khác rằng lúc mà ông ta suýt chút nữa chết đuối thì có mỹ nhân ngư đã cứu ông ta. Nhưng mà, ngài cũng biết rồi đấy, nơi này của chúng tôi được gọi là vịnh Nhân Ngư, tới cả một đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu được rằng mỹ nhân ngư chỉ có trong truyền thuyết. Nhưng Lyon lại không giống vậy, ông ta rất tin tưởng việc nơi này của chúng tôi có mỹ nhân ngư, hơn nữa ông ta đều nói với tất cả mọi người như vậy. Thậm chí mỗi ngày ông ta đều tốn vài tiếng đồng hồ chỉ để ra đây nhìn biển rộng, tính ra thì cũng được chục năm như thế rồi. Ông ta hiện giờ 60 tuổi rồi, nhưng mà khi ông ta gặp mọi người, ông ta đều nói ông ta đã nhìn thấy mỹ nhân ngư. "

Dứt lời, bỗng nhiên người đánh cá nhớ tới bộ dáng già nua của Lyon, sự tươi cười trên mặt hắn cũng thu lại đôi chút: " Nhưng mà Lyon là người tốt. Ngoại trừ việc ông ta ảo tưởng chuyện đó ra thì những mặt khác ông ta đều rất tốt. Hơn nữa, tôi biết được là sau khi ông ta tới ngắm biển xong thì thường đi tới quán rượu Sam's House uống chút rượu. Nếu giờ hai người đi tới quán rượu Sam's House thì chắc là sẽ thấy ông ta đang ngồi ở đó đấy. "

Chúc An Sinh và Tri Trùng nghe người đánh cá nói xong thì theo thói quen liếc nhìn nhau một cái. Quả nhiên bọn họ thấy được sự nghi ngờ trên nét mặt của nhau, nhưng mà có một điều rất rõ ràng, kẻ điên Lyon chính là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Tri Trùng đưa cho người đánh cá 100 đô la, sau đó anh lại hỏi người đánh cá vị trí của quán rượu đó. Hai người không hề nán ná ở đây lâu, họ lập tức di chuyển tới quán rượu. Sắc trời càng ngày càng tối, một lát nữa bọn họ còn muốn về khách sạn nghỉ ngơi, bởi vì ngày mai bọn họ phải tới du thuyền Eros. Đó cũng là ngày đầu tiên du thuyền Eros mở cửa chào đón khách, Tri Trùng đã lấy được vé lên thuyền rồi. Ngày mai anh và Chúc An Sinh sẽ lên du thuyền Eros.

Điều duy nhất Tri Trùng và Chúc An Sinh cảm thấy may mắn là vịnh Nhân Ngư không lớn. Hai người hỏi thăm người qua đường mấy câu liền đi tới được quán rượu đó.

Quán rượu này ngay cả một tấm biển hiệu cũng không có, tường gỗ cổ xưa cùng với ánh đèn mờ mờ trong quán rượu làm cho nó càng thêm vẻ tang thương, sự tang thương tăng dần lên theo năm tháng.

Chúc An Sinh và Tri Trùng cẩn thận đi vào trong quán rượu, mỗi động tác của bọn họ đều rất nhẹ nhàng, giống như là họ sợ mình chỉ cần gây ra tiếng động lớn hơn chút thôi là phá nát bầu không khí cổ xưa im lặng của quán rượu.

Khách ngồi trong quán rượu cũng không nhiều, Tri Trùng vào bên trong tùy ý gọi hai ly rượu, sau đó anh hỏi phục vụ ở đây chỗ ngồi của Lyon.

Thấy hai người xa lạ trước mặt muốn tìm Lyon, người phục vụ này có vẻ hơi giật mình, nhưng mà hắn vẫn chỉ cho hai người biết chỗ của Lyon.

Nhìn theo tay chỉ của người phục vụ, Chúc An Sinh và Tri Trùng liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trong góc quán rượu. Trên bàn có một cốc bia, người đó mặc một bộ tây trang, đó chính là Lyon.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Người điên cùng với mỹ nhân ngư (2)

" Xin hỏi, chúng tôi có thể ngồi đây được không? "

Sau khi được người phục vụ chỉ dẫn, Tri Trùng và Chúc An Sinh cầm lấy cốc rượu của mình mà đi về phía bàn Lyon.

Lyon đang viết cái gì đó trên bàn, đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện, ông kinh ngạc ngẩng đầu lên. Thấy người tiến về chỗ mình là hai người xa lạ trẻ tuổi, vẻ nghi ngờ càng hiện rõ hơn trên khuôn mặt ông. Nhưng cuối cùng ông vẫn đồng ý với Tri Trùng và Chúc An Sinh, cũng nhìn hai người nở một nụ cười hiền lành.

" Hai người tìm tôi có chuyện gì sao? "

Đội Chúc An Sinh và Tri Trùng ngồi xuống xong, Lyon mới mở lời hỏi. Tri Trùng nhìn ông lão trông có vẻ nho nhã phong độ trước mặt, nét mặt anh lộ ra vẻ tươi cười hứng thú hiếm thấy.

" Sao ngài biết là chúng tôi tới đây để tìm ngài? " Tri Trùng cố ý hỏi ngược lại một câu.

" Ở quán rượu này có nhiều chỗ trống như thế, nhưng hai người lại cố tình chọn bàn của tôi, điều đó khẳng định rằng hai người tới đây là để tìm tôi. "

Lyon vừa dứt lời thì sự tươi cười trên khuôn mặt lại tăng thêm vài phần. Ánh mắt màu xanh lam của ông như lóe lên vài phần thông thái. Chúc An Sinh ngạc nhiên phát hiện ra rằng, mái tóc hoa râm của Lyon là thứ khác biệt nhất, ánh mắt của ông thì lại giống như một viên ngọc bích quý hiếm tinh khiết. Ở trong ánh mắt của ông, Chúc An Sinh không hề nhìn thấy những dấu vết mà năm tháng lưu lại.

Tri Trùng nhận được câu trả lời của Lyon thì vui vẻ uống một ngụm rượu. Anh có thể xác định là trí tuệ hay tư duy của người đàn ông này đều bình thường, thậm chí Tri Trùng còn cảm thấy, ông lão 60 tuổi đang ngồi trước mặt anh đây, đầu óc ông còn linh hoạt hơn cả một số người trẻ tuổi khác.

“Ngài đang viết cái gì đó sao? Chúng tôi có đang làm phiền ngài không?” Tri Trùng vô cùng lễ phép hỏi. Chúc An Sinh có chút khó hiểu mà liếc qua nhìn anh, bình thường anh luôn luôn coi trọng hiệu suất công việc cơ mà, thế mà lúc này anh lại không vội vã dò hỏi Lyon.

“Từ sau khi tôi nghỉ hưu thì tôi có khá khá khoảng thời gian rảnh rỗi, thật khó để có hai người trẻ tuổi nguyện ý cùng lão già như tôi đây nói chuyện đây. Đương nhiên tôi rất vui, mà cái này, hai người có muốn xem một chút không?”

Lyon nói xong liền nhiệt tình đưa notebook mà mình vừa viết xong cho hai người xem. Chúc An Sinh chú ý tới trên tay Lyon còn đeo cả bao tay nữa, bao tay này lại vừa khéo phù hợp với bộ tây trang mà ông mặc trên người, chỉ là, ông đi đâu mà phải ăn mặc long trọng như thế này?

Chúc An Sinh không hiểu cho lắm, rất rõ ràng, sự trang trọng của Lyon thật sự không phù hợp với quán rượu nhỏ bé này chút nào.

“Thế thì tốt quá.”

Tri Trùng không khách khí mà nhận lấy notebook từ trong tay ông, sau đó anh nghiêm túc đọc nó, Chúc An Sinh cũng đưa mắt nhìn qua vài lần. Trên giấy là một số bảng biểu và các con số.

“Ngài đang ghi lại những biến hóa của biển và khí hậu ở vịnh Nhân Ngư sao?”

“Tôi cho rằng hai người là vì việc này mà tới chứ, hai người không phải là phóng viên sao?”

Đối với phản ứng của Tri Trùng, Lyon vô cùng ngạc nhiên. Ông còn tưởng là Tri Trùng và Chúc An Sinh giống với mấy người đó, đều tìm tới ông để lấy những số liệu cần thiết.

“Ông Lyon, tôi nghĩ có thể ông có hiểu lầm gì đó với chúng tôi rồi, chúng tôi không phải là phóng viên.”

Biết được Tri Trùng và Chúc An Sinh không phải là phóng viên, thái độ của Lyon thay đổi rõ ràng, ông trở nên cảnh giác hơn rất nhiều. Đặc biệt là lúc Tri Trùng nói ra tên ông.

“Hai người là ai? Rốt cuộc hai người muốn cái gì?”

Lyon nghĩ không ra, nếu hai người trẻ tuổi trước mắt không phải là phóng viên, thì bọn họ tới tìm ông làm gì chứ, bọn họ vì sao lại tìm tới ông?

“Chúng tôi chỉ muốn tìm ngài để biết một đáp án đơn giản thôi, vào khoảng hai mươi ngày trước cho tới thời điểm này, ngài vẫn đều đặn mỗi ngày ra biển một lần ở chỗ vịnh Nhân Ngư sao?”

Tri Trùng không biết rằng cái vấn đề anh hỏi làm Lyon cảm thấy hoang mang. Nhưng mà ông cảm giác được thái độ của Tri Trùng là thân thiện, hơn nữa vấn đề của anh cũng chẳng khó gì, cho nên Lyon thành thật mà trả lời vấn đề của Tri Trùng: “Đúng vậy, mọi người ở nơi này đều biết chuyện đó, cho dù có ra sao thì mỗi ngày tôi đều tới vịnh Nhân Ngư để ngắm biển.”

“Vậy ngài có thể nói cho tôi chuyện này không. Mấy ngày nay lúc ngài tới ngắm biển, ngài có chú ý tới ở chỗ bến tàu vịnh Nhân Ngư có một du thuyền hạng sang là du thuyền Eros không, nó có từng đi ra biển không?”

“Eros, ý cậu nói là du thuyền khổng lồ đó sao?”

Lyon không nghĩ tới vấn đề Tri Trùng hỏi lại là vấn đề này, mà ông không hiểu lắm, cái thuyền đó có ra biển hay không thì có gì quan trọng sao? Điểm này có gì đặc biệt để hai người họ chạy tới tận đây để tìm ông? Ông nhìn không được bắt đầu tò mò về thân phận của hai người trẻ tuổi xa lạ trước mặt.

“Đúng, chính là du thuyền khổng lồ đó, ông có từng thấy nó đi ra biển không? Thời gian chính xác thì vào khoảng tám hay chín ngày trước đây.”

“Tám ngày trước à...” Lyon cũng bắt đầu nghiêm túc nhớ lại một số chuyện, cuối cùng ông cũng nhớ ra chuyện vào tám ngày trước, ông nói: “Có, đại khái là vào khoảng tám ngày trước, tôi không thấy du thuyền lớn đó đâu cả. Tôi còn nhớ là vào lúc đấy những người đánh cá ở đây còn không ra biển nữa, bởi vì khoảng thời gian đó trên biển thường xuyên có gió lốc. Nhưng mà lúc đó tôi nghĩ là du thuyền lớn như thế thì chẳng sợ gió lốc đâu, dù sao thì ngày hôm sau tôi lại thấy nó ở chỗ cũ rồi, tôi không thích du thuyền lớn như thế này cho nên tôi có thể nhớ rõ việc này.”

Câu trả lời của Lyon tựa như tiêm thuốc kích thích cho Tri Trùng với Chúc An Sinh vậy, trên mặt bọn họ đồng thời để lộ ra sự vui vẻ.

Có trang cá nhân của Ninh Vũ Nhu, có tấm ảnh chụp đó, có lời làm chứng của Lyon nữa, tất cả cơ bản có thể xác định rằng bảy ngày trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích thì du thuyền Eros có hoạt động. Mà cũng chỉ cần bằng tin tức thôi thì cũng đã đủ để xin lệnh điều tra du thuyền Eros rồi.

Nhưng mà đương nhiên Tri Trùng chưa thể nói tin tức này cho cảnh sát biết được, bởi vì anh vô cùng hiểu biết về sự to lớn của tập đoàn Giant Wheel, rồi còn cả thế lực của gia tộc Martin nữa. Nếu như anh chưa nắm đủ chứng cứ mà đã giao vụ án này cho bên cảnh sát thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn gia tộc Martin sẽ nhúng tay vào vụ việc này và nhấn chìm luôn vụ án này xuống đáy biển.

Du thuyền Eros thuộc về sản nghiệp của tập đoàn Giant Wheel, mà một du thuyền xa hoa như thế này, liệu ai là người có năng lực đưa Ninh Vũ Nhu lên thuyền trong lúc thuyền còn đang không hoạt động? Không chỉ có như thế, bất kể du thuyền lớn nào giống như du thuyền Eros, mỗi lần khởi động nó đều cần kinh phí không hề nhỏ chút nào, ai là người có năng lực đưa Ninh Vũ Nhu lên đây và khởi động du thuyền này đây?

Có vẻ như không chặn chừ một chút nào, Tri Trùng có thể chắc chắn rằng vụ án này cùng với gia tộc Martin là có liên quan tới nhau. Mà nếu Tri Trùng

muốn bắt được kẻ đứng sau vụ việc này, thì anh cũng chẳng sợ việc gia tộc Martin có che đậy được hết chuyện này không.

“Vô cùng cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã giúp đỡ chúng tôi.” Tri Trùng nói, một lời cảm ơn chân thành từ tận đáy lòng với Lyon.

Lyon có thể cảm nhận được rất rõ sự chân thành biết ơn của Tri Trùng, vì thế ông càng thêm không hiểu, rốt cuộc câu trả lời của ông đã giúp Tri Trùng giải được vấn đề khó khăn nào chứ?

“Xem như tôi đã giúp cậu được một phần rồi, mà rốt cuộc cậu là ai, cậu đang muốn làm cái gì chứ?”

“Rất xin lỗi ông, Lyon. Tạm thời tôi không thể nói cho ông toàn bộ sự việc được, nhưng xin ông hãy tin tưởng ở tôi, chờ sau khi việc này kết thúc, tôi sẽ nói và giải thích tất cả cho ông hiểu. Hơn nữa, rất có khả năng tôi còn cần tìm tới ngài nữa, nhưng ngài có thể tin rằng, hiện tại những hành động của ngài đều là đang giúp đỡ một cô gái vô tội.”

“Tôi cũng rất vui vì đã giúp được cậu.”

Lyon bắt đầu đi nói. Tri Trùng đã nói tới nước này rồi, thì có lẽ phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa ông mới có thể biết toàn bộ sự việc được. Nhưng mà có thể giúp đỡ được Tri Trùng, thật sự là ông rất vui, ông nhìn ra được, Tri Trùng là một người vô cùng thiện lương.

Mà Tri Trùng ở bên kia vì giải quyết được một vấn đề khó khăn nên giờ tâm trạng của anh rất tốt. Anh một ngụm uống cạn sạch ly rượu trong tay mình, thậm chí anh còn cảm thấy chưa đủ, anh còn gọi thêm hay ly Schwarzbier.

Chúc An Sinh thấy thế thì yên lặng buông ly rượu trong tay mình xuống, trong hay người bọn họ buộc phải có một người luôn giữ tỉnh táo, lát nữa bọn họ còn phải lái xe về nữa.

Schwarzbier được đưa tới thì Tri Trùng và Lyon mỗi người cầm lấy một ly, hai người bọn họ thật giống một cặp bạn bè chỉ hận gặp nhau đã quá muộn.

“Ông Lyon, tôi còn một vấn đề nhỏ nữa, không biết ngài có thể nói sự thật cho tôi không?”

Có vẻ như có sẵn hơi men trong người, ngay cả những lời đáng lẽ Tri Trùng nên giữ kín anh cũng nói thẳng ra, trực tiếp hỏi luôn vấn đề mà anh tò mò từ nãy tới giờ.

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Những số liệu mà ngài ghi lại đó, có phải là có liên quan tới mỹ nhân ngư không?”

Nghe xong vấn đề mà Tri Trùng hỏi, ngay cả Chúc An Sinh cũng lắp bắp kinh hãi, cô và anh đều biết rằng Lyon vì chuyện mỹ nhân ngư này mà hàng chục năm nay đều bị mọi người gọi là ‘kẻ điên Lyon’. Chúc An Sinh thật sự rất sợ nếu như Lyon vì thế mà tức giận, nhưng trái với suy đoán của cô, khi đối mặt với chuyện này, thái độ của Lyon lại bình tĩnh tới kỳ lạ.

“Xem ra hai người cũng biết được những câu chuyện xưa về tôi rồi, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu biết, đúng là như thế đấy.”

“Thật sự có mỹ nhân ngư sao?”

Bỗng nhiên Tri Trùng buông ly rượu trong tay xuống, ngữ khí của anh vô cùng chân thành, thật giống như một nhóc học sinh ham học hỏi.

Chúc An Sinh thấy, khi nhắc tới vấn đề này thì Lyon quay đầu ra nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã trở nên sẫm màu. Mà Chúc An Sinh cảm giác như đôi mắt của Lyon có ma lực, ánh mắt của ông có thể xuyên qua đêm tối và bóng ma, nhìn xuyên qua thời gian, hay có khi còn nhìn xuyên qua cả những khoảng thời gian tuổi trẻ của mình, ở một nơi nào đó đang có chàng thiếu niên giãy dụa mình trong sóng biển mãnh liệt.

“Cậu tin rằng trên đời này có mỹ nhân ngư sao?”

Lyon không trả lời vấn đề của Tri Trùng.

“Tôi tin rằng ngài thật sự yêu người đó.”

Tri Trùng không thể trả lời được câu hỏi của Lyon. Tri Trùng cảm thấy quá là thần kỳ, rốt cuộc là có điều gì chống đỡ mà khiến Lyon dùng cả đời của mình để hoài niệm về mỹ nhân ngư đã từng cứu lấy ông? Thật sự có mỹ nhân ngư sao? Lý trí của Tri Trùng đang không ngừng cung cấp cho anh kết quả, mà lúc anh đối mặt với Lyon, anh đột nhiên phát hiện ra, anh không cách nào giữ vững được quan niệm như thế trong vòng hơn hai mươi năm nếu như không có cơ sở khoa học để tin tưởng.

Lyon rơi vào im lặng, hai tay ông gút gao đan vào nhau. Có chút hoảng hốt, tựa như ông đang nhìn thấy một chàng thiếu niên đang giãy dụa trong vòng giữa biển khơi rộng lớn.

Lyon vẫn còn nhớ, ông vẫn luôn nhớ như thế, người đó thật sự rất đẹp. Chính là đã qua nhiều năm như vậy rồi, Lyon vẫn không thể tự xác định được, đó có phải là gương mặt xinh đẹp ông chỉ gặp qua trong mơ thôi không.

Thật sự là có mỹ nhân ngư sao? Lyon cũng không biết.

Chương 44: Cuộc hành trình địa ngục

Edit: Cải Trắng

Bởi vì Tri Trùng và Lyon nói chuyện với nhau khá lâu nên lúc hai người quay lại khách sạn đã là mười giờ tối rồi. Nhưng mà trước khi đi Tri Trùng cũng đã nhớ được địa chỉ nhà riêng của Lyon rồi.

Lyon dường như không thích những đồ quá hiện đại, ngay cả điện thoại ông cũng không dùng. Về sau chắc là Tri Trùng còn cần làm phiền tới Lyon đi làm chứng cho vụ án của Ninh Vũ Nhu, vì vậy anh cần chuẩn bị trước.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Chúc An Sinh đã thức dậy và rời giường. Có lẽ Tri Trùng không dậy sớm như cô đâu, anh mấy ngày nay quá mệt mỏi rồi, cộng thêm tối hôm qua còn uống rượu nữa, mà anh cũng không có thói quen dậy sớm. Vì thế sau khi rửa mặt xong cô quyết định tới nhà ăn của khách sạn để chờ anh, hơn nữa cô đã dùng điện thoại gửi tin nhắn qua cho Tri Trùng rồi.

Đi vào trong nhà ăn, Chúc An Sinh vừa ăn bữa sáng nhạt nhẽo của mình, vừa chăm chú tra kiếm cái gì đó trên di động. Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đồng hồ đã chỉ bảy giờ bốn mươi phút, lúc này Tri Trùng mới đi xuống nhà ăn, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chúc An Sinh đang cúi đầu.

" Cô đang xem gì vậy? Ngay cả trứng chiên cũng lạnh rồi. "

Nghe thấy tiếng Tri Trùng, lúc này Chúc An Sinh mới phát hiện ra là anh đã tới, đồng thời Chúc An Sinh cũng cúi xuống nhìn phần đồ ăn sáng lạnh băng nằm trên đĩa đã được giải quyết một nửa của mình.

" Vừa rồi tôi thấy cô hơi thất thần, cô có khỏe không đấy? "

Tri Trùng xoa xoa huyết thái dương của mình, quả nhiên anh không phải người có thể uống rượu. Lúc này, vừa đúng lúc người phục vụ đi ngang qua, Tri Trùng liền thuận miệng gọi luôn một phần ăn sáng cho mình: " Một ly café đặc, một phần sandwich thịt xông khói. "

Sau khi ghi đơn xong người phục vụ chuẩn bị rời đi, nhưng mà Chúc An Sinh lại gọi giật hần lại.

" Ngại quá, làm phiền một chút, làm phiền anh đổi ly café đặc thành sữa bò nhé. "

Người phục vụ nhìn thoáng qua Tri Trùng, thấy anh không có phản ứng gì thì hần cúi đầu xuống sửa thực đơn trong tay mình.

Chúc An Sinh thấy người phục vụ đi xa rồi thì định cúi xuống tiếp tục xem điện thoại, nhưng ngay lúc cô chuẩn bị cúi đầu xuống thì cô bất gặp nụ cười kỳ quái của Tri Trùng.

" Trên mặt tôi có vết bầm sao? " Tri Trùng cứ nhìn chăm chăm vào Chúc An Sinh mà cười, Chúc An Sinh theo bản năng sờ sờ khuôn mặt mình, nhưng mà mặt cô có dính cái gì kỳ lạ đâu chứ.

" Vừa rồi là cô đang quan tâm tôi sao? "

Đột nhiên Tri Trùng hỏi một câu không đầu không đuôi. Giờ thì cô hiểu Tri Trùng đang suy nghĩ chuyện gì rồi, theo thói quen thì Chúc An Sinh đang định cãi lại anh nhưng cô bỗng ý thức được rằng, đúng là cô đang quan tâm anh mà.

" Đương nhiên rồi, tôi sợ ông chủ của tôi uống nhiều café đặc quá thành ra trái tim không được khỏe mạnh. Nhớ một ngày nào đó tim không chịu nổi mà đình công, không phải tôi sẽ thất nghiệp sao? "

" Lời cô nói cũng có đạo lý đấy. "

Chúc An Sinh mạnh miệng thoái thác cho mình, thế mà Tri Trùng không hề tức giận, ngược lại, vẻ mặt anh giống như là đang cố nín cười vậy.

Chúc An Sinh cảm thấy xấu hổ, vì thế cô vội vàng chuyển đề tài sang chuyện khác: " Khụ khụ, đúng rồi Tri Trùng, anh còn nhớ cuộc nói chuyện hôm qua giữa anh và Lyon không? Anh cảm thấy trên thế giới này thực sự có mỹ nhân ngư sao? "

" Ai biết được đây? Lyon là người tốt, nhưng mà tôi là người chỉ tin tưởng vào khoa học thôi. Nếu một ngày nào đó tôi tận mắt nhìn thấy được mỹ nhân ngư thì tôi sẽ tin rằng trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư. "

" Mỹ cái đầu anh ý. " Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Tri Trùng một cái, cô còn đang muốn tận mắt nhìn thấy mỹ nhân ngư đây, nhưng mà liệu có ai đã từng gặp được mỹ nhân ngư đây: " Nhưng mà nói tới chuyện này tôi lại có lời muốn nói, tôi cảm thấy, nếu trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư thì chắc

chấn nó phải ở vịnh Nhân Ngư. "

" Sao lại nói thế? " Lòng hiếu kỳ của Trì Trừng nhanh chóng bị gọi lên.

Chúc An Sinh đắc ý lấy di động của mình ra, sau đó cô giờ ra cho Trì Trừng xem toàn bộ tài liệu cô tra được trong lúc ăn bữa sáng.

" Sau khi tra thông tin trên mạng tôi mới biết được, hóa ra ở vịnh Nhân Ngư có truyền thuyết về mỹ nhân ngư từ một trăm năm trước hay thậm chí còn lâu hơn thế nữa. Hơn nữa nó còn kéo dài mãi cho tới khi trên vịnh Nhân Ngư bắt đầu có con người sinh sống. "

" Bắt đầu từ lúc ấy, trên vịnh Nhân Ngư luôn lưu truyền câu chuyện xưa về mỹ nhân ngư. Tất cả mọi người đều nói rằng mỹ nhân ngư chính là con gái của thần biển cả, người có khả năng điều khiển sấm chớp và mưa lũ. Hơn nữa các cô ấy còn là người sở hữu giọng hát hay nhất trên thế giới này, thậm chí, vào năm 1932 còn có người chụp được ảnh mỹ nhân ngư! Tuy rằng ảnh được chụp ở khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng, bóng dáng trong bức ảnh đó thật sự rất giống mỹ nhân ngư, mà câu chuyện này cũng từng làm xôn xao vịnh Nhân Ngư một thời gian đấy. "

" Sau đó thì không biết ra sao nữa. Tuy rằng khoa học kỹ thuật càng ngày càng phát triển tiên tiến hơn, nhưng vẫn không ai có khả năng chụp lại được bức ảnh giống như năm 1932. Nhưng mà cho tới bây giờ, cứ qua một đoạn thời gian là lại có người nói rằng mình đi tới vịnh Nhân Ngư và đã gặp được mỹ nhân ngư. "

Trong lúc Chúc An Sinh giải thích cho Trì Trừng hiểu thì anh cũng đang xem bức ảnh mà cô vừa nhắc tới. Bức ảnh này đúng là quá cũ rồi, nhưng đúng là có thể thấy được bóng đen nhỏ bé phản chiếu hình ảnh rất giống với mỹ nhân ngư, cái bóng đen đó đang nằm trên mỏm đá ở đằng xa xa.

" Vốn dĩ tôi cũng khá tin tưởng Lyon, nhưng sau khi xem được tám ảnh mà cô tìm này, ngược lại tôi lại không tin nữa. " Trì Trừng đem điện thoại trả lại cho Chúc An Sinh, sau đó cười khò một tiếng: " Thời đó mấy ảnh còn thô sơ đã chụp được một bức ảnh như thế này rồi, chẳng lẽ bây giờ mấy ảnh hiện đại hơn lại không chụp được tấm khác rõ nét hơn sao, qua nhiều năm như vậy rồi, cô tin rằng chuyện này là thật sao? Tôi thấy, bức ảnh này có tới tám phần là giống câu chuyện quái vật ở hồ Loch Ness. "

Chúc An Sinh cảm lấy di động của mình, cô thừa nhận, lời Trì Trừng nói rất có lý, cái mà mỹ nhân ngư gì gì đó, cũng chỉ là hư cấu lên mà thôi.

Kết thúc màn nói chuyện phiếm, đồ ăn sáng của Trì Trừng cũng đã được mang lên, anh nhanh chóng trong hai ba miếng giải quyết xong bữa sáng. Sau đó hai người bắt tay vào chuẩn bị hành lý để lên du thuyền. Hành trình trên du thuyền là ba ngày hai đêm, cho nên hành lý hai người mang theo không nhiều lắm, hơn nữa lúc mà lên du thuyền chắc chắn sẽ có kiểm tra an ninh, những công cụ điều tra đều bị bỏ lại đây cả. Cuối cùng, hai người chỉ mang theo một số đồ mà không khiến người khác hoài nghi theo.

Mà việc này cần phải nhắc tới sự nhanh trí của Chúc An Sinh. Trước đó Chúc An Sinh còn chuẩn bị một túi đồ trang điểm nữa, mấy thứ như là đồ để lấy dấu vân tay hay thuốc thử đều được cô thả hết vào trong túi đựng đồ trang điểm, mấy thứ này mà thả vào trong đồng đồ trang điểm thì chả ai nghi ngờ gì cả, hoàn toàn không có gì bất thường.

Cuối cùng, sau khi hai người gửi lại những hành lý không mang theo xong, cả hai liền bắt đầu bước vào cuộc hành trình trên du thuyền Eros.

Lúc tám giờ ba mươi phút, du thuyền Eros phái xe chuyên dụng tới đón Trì Trừng và Chúc An Sinh tại khách sạn mà họ đang ở. Chúc An Sinh nhìn chiếc xe Rolls-Royce, chần chừ trong giây lát.

" Trì Trừng, anh chắc chắn là nó tới đón chúng ta sao? "

" Nếu cô biết được số tiền tôi bỏ ra mua vé tàu thì khi cô nhìn thấy chiếc xe Rolls-Royce cô sẽ không ngạc nhiên. "

Chúc An Sinh im lặng mà hít sâu một hơi, tuy rằng cô không phải người coi tiền như cặn bã, nhưng tốt xấu gì thì cô cũng là người không thích theo đuổi danh lợi. Nhưng dù là như vậy, Chúc An Sinh vẫn bị cái ý nghĩ tư bản đánh sâu vào trong tâm hồn.

" Đừng có mà khiếp sợ, tôi tin rằng sau khi lên thuyền cô còn giật mình hơn nữa. " Trì Trừng tiếp tục nói.

" Rốt cuộc thì chúng ta đi trên một con thuyền như thế nào vậy? "

" Căn cứ vào tư liệu lần trước tôi tra được thì du thuyền Eros tổng cộng là có sáu tầng, nhưng mà chỉ có tầng thứ ba và thứ tư là nơi để cho khách nghỉ ngơi, bốn tầng còn lại đều là những nơi vui chơi giải trí. Cũng chính vì nguyên nhân này mà du thuyền Eros có thể cung cấp được đủ mọi thứ cho chuyến đi ba ngày hai đêm này. Hơn nữa, trên du thuyền Eros còn có một điểm rất đặc biệt, phòng cho khách trên thuyền không sắp xếp theo cấp bậc gì cả, nhưng mà tôi tin rằng là do giá cả chúng ta bỏ ra đều bằng nhau đấy. "

" Đúng là tội ác của giai cấp tư sản. " Chúc An Sinh lú lờ, cô thở dài. Giờ thì cô hiểu tại sao Ninh Vũ Nhu lại đồng ý bước lên du thuyền này rồi.

Thử hỏi xem, liệu ai có thể tính toán được với sự mê hoặc như thế này? Nhưng mà bây giờ vẫn còn điểm đáng ngờ, là ai đã tạo cơ hội cho Ninh Vũ Nhu bước lên thuyền? Là cái người mà tự xưng là bạn của Ninh Vũ Nhu sao?

Lần đầu tiên Chúc An Sinh cảm nhận rõ ràng được cái chống lưng khổng lồ đằng sau con du thuyền hào nhoáng mang tên Eros.

" Xuất phát thôi. " Cuối cùng, Trì Trừng nói.

Lúc chuẩn bị lên du thuyền, Chúc An Sinh có hơi khấn trương. Cô sợ rằng cái vali đựng công cụ của cô sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, nhưng trên thực tế, kết quả lại ngoài dự đoán của cô và Trì Trường. Nhân viên kiểm tra an ninh của du thuyền chỉ đơn giản dùng máy kim loại quét qua một chút, xác nhận hai người không mang theo các loại súng ống nguy hiểm thì cho đi qua luôn. Toàn bộ quá trình, cái vali đó cũng không mở ra.

"Nếu biết trước là kiểm tra theo kiểu như này, chúng ta không nên vứt lại quá nhiều công cụ ở đó." Chúc An Sinh vừa đi vừa ảo não nói.

"Điều này tôi cũng không nghĩ tới. Nhưng kiểu kiểm tra nhẹ nhàng như này tôi có thể hiểu được nguyên nhân của nó, người mà mua được vé lên du thuyền thì chắc chắn không phải người thường, có lẽ là nhân viên công tác cũng không muốn đắc tội với khách hàng."

"Hắn là như vậy rồi, đáng tiếc, những dụng cụ đó chúng ta không mang theo." Chúc An Sinh vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

"An Sinh, cô không cần cảm thấy tiếc nuối, tôi cảm thấy những dụng cụ mà chúng ta đem theo ở đây là đủ rồi. Mặt khác, nếu chúng ta đem theo quá nhiều đồ lên thì sẽ khiến cho người khác chú ý tới, để tìm được chứng cứ đằng trước, chúng ta phải khiêm tốn hết mức có thể."

"Ừm, tôi hiểu rồi."

Trong lúc Chúc An Sinh và Trì Trường nói chuyện với nhau thì hai người đã đi về phía boong tàu rồi. Hành lý của bọn họ đã được nhân viên công tác đưa tới phòng từng người một, vì thế nên bọn họ khá là nhẹ nhàng, giờ họ có thể đi tìm hiểu một chút về con tàu khổng lồ này rồi.

Lúc này, trên boong tàu đã có rất nhiều vị khách quý với những bộ cánh vô cùng đẹp đẽ. Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ tươi cười, hiển nhiên, họ rất chờ mong vào chuyến du lịch lần này. Nhưng mà đúng lúc đấy lại có một tiếng sửa hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chúc An Sinh và Trì Trường cũng bị tiếng sửa điên cuồng đó hấp dẫn, nương theo tiếng mà nhìn, hóa ra là một con chó dẫn đường không biết tại sao lại điên cuồng sửa như vậy.

Trì Trường nhìn thấy thân thể con chó dẫn đường đó hơi cong lên, giống như là bất cứ lúc nào nó cũng có thể lao ra khỏi boong tàu vậy. Trì Trường có thể hiểu được, nếu không phải nó vẫn còn mang theo trách nhiệm bên mình thì chắc chắn nó sẽ lao luôn ra khỏi boong tàu. Nhưng cho dù không thể tự ý hành động thì con chó dẫn đường đó vẫn không thể kiềm chế được, sửa như điên.

Rất nhanh, những nhân viên công tác ở xung quanh tiến tới hỗ trợ, người chủ của con chó dẫn đường cũng ngồi xổm xuống mà an ủi chú chó. Cuối cùng, con chó dẫn đường đó cũng không còn sửa như điên nữa, nhưng mà Chúc An Sinh và Trì Trường vẫn cảm thấy được ánh mắt chú chó đó vẫn nhìn chăm chăm ra phía bên ngoài.

"Chắc là chú chó dẫn đường này sợ nước rồi."

Sau khi thấy tình huống phát sinh đột ngột được giải quyết xong, Chúc An Sinh mới quay đầu mà nói với Trì Trường. Cô vừa nói xong thì phát hiện ra sắc mặt Trì Trường có hơi kỳ quái. Là cái đáng vẻ như đang trầm tư suy nghĩ.

"Làm sao vậy?" Chúc An Sinh quan tâm, hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là tôi thấy con chó đó có chỗ hơi kỳ lạ thôi."

Nghe vậy, Chúc An Sinh cười cười, nhưng mà vẻ tươi cười vừa qua đi, sắc mặt cô liền trở nên u ám.

"Tế bào khứu giác của con người là có khoảng 500 nghìn tế bào, mà khứu giác của chó lại có tới 300 triệu tế bào, khứu giác của chó nhạy hơn so với người tới 60 lần. Có lẽ, là nó sớm ngửi thấy mùi tội ác trên chiếc du thuyền này rồi?"

Chúc An Sinh vừa nói xong câu đó không bao lâu, còi trên du thuyền vang lên một hồi. Giờ phút này, Chúc An Sinh chỉ cảm thấy du thuyền Eros như đang co lại thành một cụm, nó bắt đầu lao về phía vực sâu của tội ác.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Tác dụng của vịt quay

Edit: Cài Trắng

[Q4] Chương 45: Tác dụng của vịt quay

"Có lẽ là vậy." Trì Trường thở dài một hơi, nói cho cùng thì những thứ này cũng chỉ như một khúc nhạc đệm thôi. Nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ bây giờ vẫn là tìm kiếm chứng cứ: "An Sinh, trước tiên chúng ta về phòng đi, chờ chút nữa chúng ta chia nhau ra hành động."

" Ừm, được. "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Lúc trước, khi mà Trì Trùng đặt vé tàu thì anh đã có ý đặt cho mỗi tầng một phòng, mục đích chính là để tiết kiệm thời gian điều tra, phòng của Chúc An Sinh là ở tầng bốn, phòng 202.

Sau khi chia tay Trì Trùng, cô về như Chúc An Sinh không chán chừ một chút nào, cô ngay lập tức tìm được phòng nghỉ của mình. Đứng ở ngoài cửa, Chúc An Sinh dùng thẻ mà khi lên thuyền cô lấy được để mở cửa phòng ra.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt cô là một cảnh tượng vô cùng xa hoa. Đây là lần thứ hai cô bị ý nghĩ của giai cấp tư sản đánh sâu vào trong trí não. Cho nên, lần này cô vô cùng bình tĩnh, thứ duy nhất hấp dẫn cô là những hành lý đã được mang lên trước đó.

Đóng cửa phòng lại, việc đầu tiên Chúc An Sinh làm là thu dọn hành lý của mình trước, cô đem những công cụ phục vụ cho việc điều tra lấy ra hết. Mà vừa lấy ra xong, cô lại chẳng còn tâm trạng nào mà thu dọn quần áo của mình, cô dứt khoát thô bạo đem hành lý của mình nhét vào trong tủ quần áo, nhét xong thì cứ tính là cô dọn rồi đi.

Làm xong việc này, Chúc An Sinh mới có tâm trạng ngắm nghía căn phòng mình đang nghỉ ngơi. Không thể nghỉ ngơi gì nữa, căn phòng này thực sự rất xa hoa, chăn ga gối đệm trên giường đều được làm bằng chất liệu tơ tằm, Chúc An Sinh ngồi ở bên mép giường còn tí nữa thì trượt thẳng xuống dưới.

Đồng thời, Chúc An Sinh còn thấy được trong phòng nghỉ cho khách này còn được tặng một ít quà. Tuy rằng cũng chỉ là mấy thứ đồ lật vặt như khăn choàng các kiểu nhưng cô kinh ngạc phát hiện ra là, cái khăn lụa này hóa ra lại là hàng của hãng Burberry, bên trên còn thêu tên cô, dĩ nhiên là tên viết tắt.

" Thực sự quá khoa trương rồi. "

Chúc An Sinh xem xong liền buông món đồ đó xuống, cô đối với mấy cái này không có hứng thú lắm, chỉ là cô bị sự phục vụ tinh tế này dọa cho khiếp sợ thôi.

Cô cảm thấy lời của tổ tiên nói đúng là rất có đạo lý, tiền nào của nấy, thậm chí cô cảm thấy căn phòng cô đang ở này mọi thứ đều có giá trị vô cùng xa xỉ. Ví dụ như ở trên ban công có đặt pho tượng thần Cupid được nhập khẩu, tượng được khắc vô cùng tinh xảo, khuôn mặt đáng yêu của thần Cupid sinh động như thật, vừa nhìn là biết đây là một sản phẩm chất lượng cao.

" Cái pho tượng này đúng là rất hợp với nơi đây. "

Chúc An Sinh lẩm bẩm tự nói với bản thân. Du thuyền này có tên là Eros, mà trong thần thoại Hy Lạp cũng có một vị thần tên là Eros, đó chính là thần tình yêu. Nghe qua những câu chuyện được kể lại thì, thần Eros là một vị thần có đôi cánh trắng nhỏ được gắn ở sau lưng, tay thì cầm cung tên tình yêu. Thần Eros có hình dáng là một đứa bé, mà theo như truyền thuyết La Mã thì mũi tên chính là thứ mà thần Cupid tiếp cận bọn họ. Vì thế mà hình tượng của Eros và thần Cupid hóa thành cùng một người. Cho nên, ở trên du thuyền Eros mà trưng bày pho tượng của thần Cupid thì không còn gì thích hợp hơn nữa.

Ngắm nhìn pho tượng xong, Chúc An Sinh lại đi vòng quanh ban công một vòng, phía ngoài ban công chính là đại dương rộng bao la, trời và biển hòa thành một màu, giống như là cả thế giới này đều ngập tràn sắc xanh.

" Thật đẹp. "

Chúc An Sinh không kìm lòng được mà cảm thán một câu. Có lẽ là do gió biển quá mức say lòng người nên trong mắt cô dường như có thứ nước âm ỉ chảy ra. Nhưng liệu ai có thể biết được, ở dưới cảnh đẹp như thế này, ở một nơi nào đó trong đại dương bao la rộng lớn này, đến tận cùng là đã che giấu biết bao nhiêu tội ác đây?

Lúc trước, liệu Ninh Vũ Nhu có giống như cô bây giờ, đứng ở trên ban công ngắm nhìn biển cả rộng lớn không? Bỗng nhiên trong đầu Chúc An Sinh lóe lên một vấn đề, mà chính trong khoảnh khắc đó, biển cả đẹp đẽ này cũng mất đi sự xinh đẹp của nó.

Không còn tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp nữa, Chúc An Sinh trở lại phòng của mình tiếp tục quan sát, nơi cuối cùng cô tới chính là nhà vệ sinh trong phòng nghỉ.

Quả nhiên, nhà vệ sinh trong phòng Chúc An Sinh giống hệt với bức ảnh mà Ninh Vũ Nhu chụp đăng lên trên mạng. Điều này phù hợp với suy đoán lúc trước của Chúc An Sinh, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy hơi thất vọng.

Phòng ở trên du thuyền Eros quả nhiên là được trang trí giống hệt nhau, nhưng nếu mà như thế, thì làm sao cô có thể tìm được chính xác căn phòng mà Ninh Vũ Nhu đã ở hôm đó? Chúc An Sinh nghĩ tới điều đó mà đau đầu.

Trong lúc Chúc An Sinh đang buồn rầu thì Trì Trùng gọi tới bắt đầu kế hoạch hành động, lập tức Chúc An Sinh lên đây cốt tinh thần, phấn chấn đi ra khỏi phòng.

Căn cứ theo kế hoạch Chúc An Sinh và Trì Trùng vạch ra lúc trước thì bọn họ là nhóm du khách lên thuyền trước. Trước khi bọn họ lên thuyền thì Ninh Vũ Nhu chính là vị khách cuối cùng bước lên thuyền, mà bây giờ chuyến du lịch mới bắt đầu, các vị khách khác lúc này chắc chắn còn đang ở trong phòng mình thu dọn đồ đạc. Cho nên, nhân lúc này Trì Trùng và Chúc An Sinh phải kiểm tra du thuyền Eros một chút. Nếu như giờ bọn họ tìm được dấu vết khả nghi nào lưu lại thì rất có khả năng đó chính là dấu vết của Ninh Vũ Nhu. Ít nhất có thể chắc chắn rằng dấu vết đó không thể nào là do du khách mới lên thuyền hôm nay tạo ra.

Mà để tiết kiệm thời gian thì Chúc An Sinh và Trì Trừng chỉ có thể chia nhau ra mà hành động. Chúc An Sinh sẽ kiểm tra các khu vực ở tầng năm và sáu, Trì Trừng sẽ kiểm tra các khu vực ở tầng một và hai.

Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh đặt chân tới tầng thứ năm của du thuyền Eros, ở tầng này có tới một phần hai khu vực là nhà ăn, đồ Pháp, đồ Trung Quốc, đồ Thái,... đều có, vô cùng đa dạng. Cũng có một hai vị khách đã đặt chân tới đây bắt đầu thưởng thức các món ăn, hơn nữa Chúc An Sinh còn nhớ là, mọi dịch vụ trên du thuyền Eros đều được thanh toán khi mua vé tàu, nói cách khác, giờ cô có vào nhà hàng Pháp và gọi một phần tôm hùm thì cô cũng được phục vụ hoàn toàn miễn phí.

Chúc An Sinh không thể không thừa nhận là đây lòng cô hơi dao động, nhưng đây cũng không phải là chuyện quá quan trọng với cô. Nhưng mà Chúc An Sinh đã âm thầm quyết định rằng mình phải để dành một khoảng thời gian để tới khu vực này ăn uống cho thỏa thích mới được.

Kiểm tra xong khu vực nhà ăn thì Chúc An Sinh vẫn không phát hiện ra có điều gì bất thường. Nhưng mà cô cũng không cảm thấy thất vọng, cô hiểu rõ, việc làm lần này của cô và Trì Trừng là hoàn toàn dựa vào vận may. Rốt cuộc Ninh Vũ Nhu có bị sát hại trên du thuyền Eros hay không thì hung thủ cũng sẽ lưu lại dấu vết trong quá trình phạm tội, nhưng để có thể làm được điều này thì chắc chắn hung thủ cũng phải có khả năng xóa sạch những dấu vết liên quan tới mình.

Mà một khi đã như vậy thì tại sao Trì Trừng và Chúc An Sinh còn bước lên du thuyền Eros làm gì chứ? Đó là bọn họ đang thử xem vận may của mình tới đâu. Nếu trong lúc hung thủ xóa chứng cứ phạm tội còn để sót dấu vết nào đó thì sao?

Hai người chính là muốn tìm ra cái chứng cứ bị bỏ sót đó. Nhưng nếu chuyện này mà báo cho cảnh sát thì một chút manh mối còn sót lại kia đừng hòng có thể tìm thấy được, chỉ bằng thể lực của gia tộc Martin thôi cũng đủ làm cho không kẻ nào tìm được manh mối đó. Điều này hai người đều hiểu.

Không tìm được manh mối nào ở nhà ăn, Chúc An Sinh cũng không nản chí, cô tiếp tục đi về phía rạp chiếu phim ngay bên cạnh nhà ăn.

Ba tiếng sau, Chúc An Sinh kiểm tra xong quầy bar cuối cùng ở trên tầng sáu, mà trước đó cô đã kiểm tra qua phòng sách, sòng bạc, phòng tập thể thao hay cả chỗ spa. Tuy rằng chỗ này khá rộng, muốn tỉ mỉ kiểm tra từng chi tiết là điều không thể nhưng cả đường những chỗ nào cần kiểm tra Chúc An Sinh đều kiểm tra kỹ hết sức có thể rồi. Nhưng mà kết quả lại không được như mong muốn.

Chúc An Sinh chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm lên chỗ mà Trì Trừng kiểm tra thôi. Cô gửi cho Trì Trừng một tin nhắn rồi xoay người đi tới một nhà hàng Trung Quốc nằm ở tầng năm.

Trong nhà hàng đã có không ít người, nhưng mà Chúc An Sinh vẫn tìm được một chỗ ngồi khá là yên tĩnh. Ngồi xuống xong cô lập tức gọi một đĩa vịt nướng, thêm một phần bánh bao chiên, sau đó là những món ăn được chế biến bằng bào ngư cũng không thoát khỏi mắt cô. Không bao lâu sau, trước mặt Chúc An Sinh đã là một bàn thức ăn ngon.

Đầu tiên, Chúc An Sinh ăn một hơi hết ba cái bánh bao chiên, mỗi một miếng bánh bao đều mang theo hương vị ngon ngọt của thịt bên trong khiến vị giác cô muốn nổ tung. Hơn nữa, điều làm cô kinh ngạc hơn là, từ món vịt nướng cho tới bánh bao chiên, đều được chế biến trăm phần trăm theo phương pháp của Trung Quốc. Chúc An Sinh tới Mỹ hơn nửa năm rồi, đây là lần đầu tiên cô được ăn mùi vị chính tông của quê nhà trên đất khách đầy.

Mà cũng vì thế nên cô rất chuyên tâm vào việc ăn uống. Mãi cho tới khi Trì Trừng ngồi xuống ghế đối diện cô thì cô mới biết là anh đã tới.

Nhìn thấy Trì Trừng, Chúc An Sinh lập tức buông phần vịt nướng mà cô định cho lên miệng xuống.

" Thế nào? Anh có tìm được manh mối nào khác không? "

Trì Trừng lắc đầu, anh khẽ thở dài một tiếng: " Không có chỗ nào khả nghi cả, nhưng mà vì tất cả quá bình thường nên càng khiến tôi nghi ngờ hơn. Trước khi Ninh Vũ Nhu mất tích, chắc chắn cô ấy đã đặt chân lên du thuyền Eros rồi, nhưng cô biết không, lúc tôi nói bóng nói gió hỏi qua những nhân viên công tác ở đây, bọn họ bảo là, nửa tháng trước bọn họ đều được phân công phục vụ trên những con du thuyền khác. Mãi cho tới khi du thuyền Eros bắt đầu đón du khách thì họ mới về đây. "

Trì Trừng nói xong thì rất tự nhiên cầm lấy luôn miếng vịt nướng Chúc An Sinh vừa mới xé xong, nhưng mà Chúc An Sinh lại chẳng còn hơi đâu mà để ý chi tiết nhỏ đó.

" Nhân viên công tác bị điều tới chỗ khác? Thế còn thuyền trưởng thì sao? Rồi cả một số thuyền viên quan trọng trên thuyền nữa, nếu như du thuyền Eros muốn khởi hành thì chắc chắn sẽ không thể thiếu bọn họ. "

" Cô cảm thấy nếu tôi mà đi hỏi bọn họ, thì bọn họ sẽ nói cho tôi biết hết sao? " Trì Trừng vừa nuốt xong miếng vịt nướng, vừa lăm bậm nói.

" Ủ đúng, người đó đã làm nhiều việc vậy rồi, việc bắt những thuyền viên kia ngậm miệng lại thì có gì là khó đâu? " Chúc An Sinh tự giễu một câu, giống như là cô đang tự cười nhạo chính mình ngu dốt.

" Cô cũng không cần phải như thế, nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ sử dụng tới kế hoạch cuối cùng. Nhưng mà trước đó, chúng ta phải có một cơ hội khác. "

" Cơ hội khác? " Chúc An Sinh khó hiểu hỏi lại, cô biết kế hoạch cuối cùng mà Trì Trừng nhắc tới là gì, nhưng mà một cơ hội khác? Sao cô nghe thế nào cũng thấy không hiểu nhỉ?

" Lúc tôi nói chuyện với mấy nhân viên công tác ở đó thì vô tình nghe được thông tin khác. Hóa ra du thuyền Eros là du thuyền thuộc quyền quản lý của công ty con chuyên khởi hành các chuyến tàu, trực thuộc tập đoàn Giant Wheel. Mà cô cũng hiểu mà, người có thể ra lệnh cho du thuyền Eros khởi hành không nhiều, thậm chí có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Mà trong đó, cô có biết tổng giám đốc bộ phận chuyên quản lý những chuyến tàu là ai không? "

" Là ai? " Chúc An Sinh không biết, ánh mắt cô lúc này như đang phát ra những tia sáng lấp lánh.

" Parker Martinez. "

Trong nháy mắt, cái tên Parker Martinez như một mũi tên nhọn hoắt đâm thẳng vào trong tim Chúc An Sinh.

Ai là người có quyền khởi hành du thuyền Eros khi trên du thuyền chỉ có một vị khách là Ninh Vũ Nhu? Ai là người có thể điều đi một số lượng lớn những nhân viên công tác trên du thuyền Eros chứ? Ai là người có thể khóa miệng thuyền trưởng du thuyền Eros lại? Ai có thể làm được tất cả, rồi giấu diếm mọi người?

Chúc An Sinh biết, có thể làm được tất cả điều này thì chắc chắn rằng người đó không chỉ là một tổng giám đốc quản lý bộ phận nhỏ. Người có thể làm được tất cả điều này, chính là vị giám đốc mang tên, Parker Martinez.

Tri Trùng thấy được vẻ u ám trên gương mặt Chúc An Sinh đã biến mất, hơn nữa, những lời tiếp theo anh nói càng làm cho cô cảm thấy hưng phấn hơn.

" Giờ chúng ta nên ăn nhiều một chút, ăn nhiều để tôi nay có sức đối phó với người bí ẩn trong truyền thuyết của gia tộc Martin. "

Nói xong, Tri Trùng đưa tới trước mặt Chúc An Sinh một gói vịt nướng đã được quán xong đẹp đẽ. Thịt vịt nướng bên trong lộ ra lớp da màu vàng ươm mỡ người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Parker Martinez

Chúc An Sinh tiếp nhận gói vịt quay từ trong tay Tri Trùng. Rõ ràng trước đó cô đã ăn không ít, nhưng không biết vì sao giờ bụng cô lại réo lên tiếng đói bụng. Cô nhanh chóng giải quyết xong cái gói vịt quay khi này, Tri Trùng cũng bắt đầu ăn với cô, rất nhanh, hai người đã giải quyết xong đồng đồ ăn trên bàn.

Com no rượu say, Chúc An Sinh lại gọi cho mình và Tri Trùng mỗi người một ly nước dưa hấu lạnh nữa, uống xong nước ép dưa hấu, đề tài của hai người lại một lần nữa quay trở lại vụ án.

" Tri Trùng, về cái người tên Parker Martinez này, anh còn thông tin nào về người này không? "

" Tôi còn biết hần là người trong gia tộc Martin. "

Tri Trùng dùng bộ dáng nghiêm túc mà nói ra một câu vui đùa. Trong chốc lát, Chúc An Sinh cảm thấy cả người mình như đóng băng, cô yên lặng đẩy ly nước ép dưa hấu mất lạnh sang chỗ khác, bây giờ cô cảm thấy bản thân cô cũng đủ mất mát lắm rồi.

" Tri Trùng, không biết đã có người nói với anh câu này chưa nhỉ. Tuy rằng anh rất thông minh, nhưng về khiếu hài hước, anh hoàn toàn không có thiên phú đâu. "

Tri Trùng che giấu sự xấu hổ bằng cách ho nhẹ hai tiếng. Sau đó anh cầm ly nước ép dưa hấu lên uống vài ngụm, như thể anh muốn dùng ly nước ép dưa hấu này để xua tan đi sự xấu hổ của mình.

" Về mảng truyền thông, gia tộc Martin khổng chế được không tôi, thế nên trên mạng không có mấy thông tin về gia đình Martin. Nhưng mà tôi có một người bạn có địa vị khá cao trong xã hội, ước chừng chỉ có cậu ta mới có thể ở cùng một tầng lớp với gia tộc Martin thôi. Lúc đó, cậu ta suy nghĩ một lúc mới nhớ ra cái người tên Parker Martinez này, theo như lời cậu ta nói thì Parker Martinez là con trai của Javier Martinez, cũng là em trai của Anthony Martinez, người đứng đầu gia tộc Martinez hiện nay. "

Chúc An Sinh thiếu chút nữa thì bị mấy cái tên đó dọa cho hồ đồ, cũng may nửa năm nay cô đã tiếp xúc nhiều với người nước ngoài, biết được tên của họ khá phức tạp. Cho nên, cô cũng hiểu được phần nào quan hệ của bọn họ rồi.

Anthony Martinez, hiện nay là người đứng đầu gia tộc Martin. Mà Parker Martinez là em trai của Anthony, không những thế, hần còn là con trai của Javier Martinez nữa.

" Được rồi, tôi hiểu rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tri Trùng, bạn bè của anh đúng là nhiều thật đấy. " Chúc An Sinh nói, cô cùng Tri Trùng trải qua khá nhiều vụ án rồi, trong đó cũng có không ít những vấn đề khó khăn, nhưng mà mặc kệ cho nó có khó khăn như thế nào thì chỉ cần một cuộc điện

thoại Trì Trùng gọi cho bạn, vấn đề đó đã được giải quyết một cách nhẹ nhàng.

"Nếu không cô thử nghĩ xem tôi bỏ thời gian ra đi tới các buổi tiệc để làm gì chứ? Cho dù một người thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có giới hạn của nó thôi, hiển nhiên tôi không thể bỏ quá nhiều thời gian ra để đi tìm hiểu một thứ được, lúc này bạn bè của tôi ở trong xã hội thượng lưu có thể giúp tôi mà."

Trì Trùng nghiêm túc trả lời như thế khiến Chúc An Sinh á khẩu không nói được câu nào. Nhưng thật ra Chúc An Sinh đã sớm hiểu rõ, Trì Trùng chính là loại người yêu sự nghiệp bằng cả trái tim chân thành đấy. Nếu không, với trí thông minh của anh thì anh có thể chọn đại một công việc nào đó nhẹ nhàng hơn để làm mà. Mà Chúc An Sinh cũng biết, cho dù anh chọn ngành nghề nào đi chăng nữa thì chắc chắn anh sẽ thành công trong lĩnh vực đó.

"Vậy xem ra về sau tôi nên cùng anh đi tham gia một số buổi tiệc như thế nhỉ."

"Rất sẵn lòng, chỉ cần bình thường cô không rảnh ra một chút là lại đi luyện võ thì tôi tin chắc rằng cô sẽ có rất nhiều thời gian."

"Chúng ta vẫn nên nói tiếp về Parker Martinez đi." Chúc An Sinh vừa thấy Trì Trùng chuyển đề tài sang bản thân mình thì lập tức di chuyển chủ đề: "Anh nói hôm nay chúng ta có thể gặp hần hả? Bây giờ hần đang ở trên thuyền sao?"

"Đúng vậy, căn cứ theo thông tin mà tôi nghe được, tôi có thể chắc chắn rằng đêm nay hần sẽ tham gia vũ hội trên con thuyền này. Bởi vì trước đây hần thường xuyên tới những vũ hội trên du thuyền, hơn nữa ở vũ hội hần sẽ lên tiếng với tất cả mọi người, tôi đoán đại khái là hần thích cảm giác trở thành tâm điểm chú ý của những người khác."

"Nói thế là sao?"

"Parker Martinez là em trai của người đứng đầu gia tộc Martin hiện nay, theo lý mà nói, địa vị của hần trong gia tộc hần là không thấp. Hơn nữa, theo như lời bạn tôi nói thì bố của Parker Martinez là Javier Martinez, quyền lực trong tập đoàn Martin của ông ấy cũng không nhỏ. Nhưng mà cô nhìn chỗ đứng hiện tại của hần xem, không ngờ hần lại phải tới một nơi như Houston để giữ chức tổng giám đốc nho nhỏ quản lý nơi này, An Sinh, cô nói xem, đây là có ý gì?"

Trì Trùng đem những gì mình điều tra được nói cho Chúc An Sinh biết, anh nghĩ nên có người thứ hai biết được những việc này, như vậy, anh có thể xác định xem suy đoán của mình có hợp lý hay không.

"Tôi nghĩ, có thể Parker Martinez là một kẻ bất tài, vô dụng." Chúc An Sinh trực tiếp nói ra suy đoán của mình: "Theo như lời anh nói thì Parker Martinez có một bối cảnh rất lớn, nhưng tại sao hần chỉ được làm cái chức tổng giám đốc quản lý nho nhỏ như thế? Tôi nghĩ gia tộc Martin có thể cho hần một vị trí tốt hơn, công việc nhẹ nhàng, lại không bị coi là đồ phế vật. Mà phía trước hần vẫn còn rất nhiều cơ hội đang chờ đợi, nhưng những cơ hội này đều bị hần gạt bỏ hết rồi, vậy nên gia tộc Martin mới nghĩ rằng hần chẳng có tài cán gì. Vì vậy, họ mới đem chức vụ như thế này giao cho hần."

Sau khi Trì Trùng nghe được những phân tích của Chúc An Sinh thì nở một nụ cười: "Ý nghĩ của tôi với cô là giống nhau. Hơn nữa trước đó tôi cũng nói rồi, Parker Martinez trong những bữa tiệc cực kỳ thích lên tiếng để gây sự chú ý với mọi người. Hần thích cái cảm giác được mọi người chú ý, mà tôi nghĩ nguyên nhân hần thích làm điều này là vì những điều mà cô vừa phân tích xong."

Trì Trùng nói, bỗng nhiên anh cảm thấy trước mắt anh như hiện ra một người với một hình tượng, bề ngoài hào nhoáng, dối trá, kiêu ngạo không ai bì nổi, nhưng trên thực tế thì nội tâm người này vô cùng yếu ớt, không thể chịu nổi sự tổn thương cho dù đó chỉ là một chút.

"Trì Trùng." Bỗng nhiên Chúc An Sinh dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc để hỏi anh: "Anh cảm thấy Parker Martinez là hung thủ sao?"

"An Sinh, cả tôi và cô đều hiểu rõ mà, người có thể khiến du thuyền Eros đang bảo dưỡng mà xuất phát, có thể chỉ chở một người trên du thuyền đó, có thể làm được những việc này, những người đó đếm trên đầu ngón tay."

Trì Trùng không trả lời trực tiếp vấn đề của Chúc An Sinh, nhưng đáp án bày ra ngay trước mắt, khỏi nói cũng tự biết.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Chúc An Sinh hoang mang hỏi lại. Cô đang nghĩ tới Parker Martinez, cho dù đối với gia tộc Martin thì hần là một kẻ bất tài vô dụng, nhưng dù sao phía sau lưng hần cũng có một gia tộc khổng lồ chống đỡ, liệu cô và Trì Trùng có thể đưa hung thủ ra ánh sáng không đây?

"Chúng cứ, cần tìm được chứng cứ vững chắc nhất, chứng cứ sẽ dẫn dắt chúng ta tìm ra chân tướng."

Trì Trùng trả lời vừa nhanh lại vừa kiên định, sau đó anh quay qua chỗ Chúc An Sinh, cười nói: "An Sinh, tôi nghĩ chúng ta cần phải trở về để chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay, cô có biết khiêu vũ không?"

Tối khoảng sáu giờ tối, Chúc An Sinh kéo tay Trì Trùng đi vào trong đại sảnh tổ chức tiệc. Trong đại sảnh giờ đã vô cùng ồn ào náo nhiệt, đã có rất nhiều người tới đây, quần áo trên người bọn họ đều là hàng hiệu, họ cứ đứng túm năm tụm ba lại mà nói chuyện với nhau.

Những vị khách trên du thuyền này, tuy rằng đa số gia thế của họ không thể sánh bằng gia tộc Martin hùng mạnh nhưng mỗi người ở đây đều là người của giới thượng lưu. Cho nên mọi người đều muốn nhân bữa tiệc này có thể kết giao thêm bạn bè mới, có thể nói, không có người khách nào là không tham gia bữa tiệc tối nay cả.

" Anh có phát hiện ra cái gì khác không? "

Chúc An Sinh nhìn quét qua đám người đang đứng trong đại sảnh, nhưng mà cô không phát hiện ra người nào là người khả nghi cả.

" Cô đang nói tới Parker Martinez sao? Tôi không phát hiện ra hắn, nhưng mà theo như những gì chúng ta phác họa về hắn thì tôi cảm thấy giờ hắn đang đứng ở trong một góc nào đó, âm thầm nhìn chăm chú chúng ta mới đúng. "

" Thật biến thái. " Chúc An Sinh nhíu mày, giọng nói đầy vẻ ghét bỏ.

" Tuy rằng tôi không phát hiện ra Parker Martinez, nhưng tôi lại phát hiện ra một số thứ khác. " Trì Trùng nhìn bộ dáng chán ghét của Chúc An Sinh, anh bị cô chọc cười rồi.

" Anh phát hiện ra cái gì? "

" Tôi phát hiện, rất nhiều người đang nhìn trộm về phía bên này để nhìn cô đấy, cô thật sự rất thích hợp mặc những bộ váy lễ phục như thế này. "

Chúc An Sinh không ngờ Trì Trùng lại chuyển chủ đề sang việc này. Phản ứng đầu tiên của cô là ngăn ra, ngay sau đó cô cảm giác được hai bên mang tai của mình đang nóng lên, rõ ràng là Trì Trùng đang khen cô, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi xấu hổ. Dù thế thì khóe miệng cô không khỏi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

" Trì Trùng, hôm nay miệng anh uống mật đúng không? Không phải là anh lại có chủ ý gì đó chứ? "

" Cô đang lấy lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử sao? Cô nghĩ tôi là loại người âm hiểm như thế sao? "

" Phải. " Chúc An Sinh trả lời ngay, không chút do dự.

" Vậy được rồi, nếu cô đã nói như vậy thì tôi sẽ không giả vờ như không biết nữa..."

Trì Trùng mới nói được một nửa, Chúc An Sinh đã bày ra vẻ mặt "mình biết ngay mà" Nhưng mà hành động tiếp theo của Trì Trùng lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh không biết, từ lúc Trì Trùng bước vào đại sảnh cho tới giờ, anh luôn chú ý tới dàn hòa tấu đang ngồi cách đó không xa, chơi nhạc cụ. Khi Trì Trùng thấy dàn hòa tấu đang chuẩn bị đổi bài thì anh mới hành động tiếp.

" Tiểu thư Chúc An Sinh, không biết, tôi có thể mời cô nhảy cùng tôi một điệu không? "

Chúc An Sinh thấy Trì Trùng hơi khom người xuống, sau đó anh vươn tay phải của mình về phía cô. Chúc An Sinh nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, bỗng nhiên, cô cảm giác trái tim cô hình như lệch đi một nhịp.

Mãi cho tới khi tiếng nhạc du dương vang lên, Chúc An Sinh mới khôi phục được tinh thần, sau đó, cô vội vàng đặt tay của mình lên tay Trì Trùng.

Một tay của Trì Trùng nhẹ nhàng vòng qua eo cô mà đỡ, lúc ngón tay chạm vào làn da cô, Chúc An Sinh cảm thấy, thật ra cô chẳng bài xích cảm giác này chút nào, cô chỉ cảm thấy đôi tay của Trì Trùng rất ấm áp.

" Trì Trùng, rốt cuộc anh đang muốn làm cái gì thế? " Chúc An Sinh bắt đầu khiêu vũ cùng với Trì Trùng, cô nói nhỏ bên tai anh một câu, cô không hiểu tại sao đột nhiên Trì Trùng lại mời cô khiêu vũ. Bọn họ tới chỗ này đâu phải để khiêu vũ đâu.

" Đừng nói như vậy, cô chỉ cần nhảy theo bước chân của tôi là được, tới lúc đó, cô sẽ là tiêu điểm của buổi vũ hội lần này. "

Chúc An Sinh vẫn không hiểu sao Trì Trùng lại làm như thế này. Nhưng hiện tại, cô cũng chỉ có thể làm theo lời anh nói thôi. Ngày trước, khi cô còn đi học cô cũng từng nhảy qua một chút, nhưng cũng chẳng ăn thua vào đâu, may mà có Trì Trùng nhảy rất giỏi, cô chỉ cần đi theo bước nhảy của anh là được. Chỉ có thể thôi, nhưng từng bước nhảy thật giống như một chú bướm xinh đẹp đang bay lượn.

Chúc An Sinh phát hiện ra càng lúc càng có nhiều ánh mắt dừng lại trên người cô và Trì Trùng, nhưng cô vẫn không hiểu được dụng ý của anh. Mãi cho tới khi Trì Trùng và cô nhảy xong một bài, một người có dáng người cao gầy nhưng sắc mặt tái nhợt đi tới chỗ bọn họ, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu được chuyện mà từ nãy tới giờ anh làm là gì rồi.

Quả nhiên, Trì Trùng chính là một con cáo già! Chúc An Sinh thầm mắng trong lòng một câu, thế mà từ nãy tới giờ cô còn nghĩ tới nghĩ lui, không biết vì sao đột nhiên Trì Trùng lại khen mình, hóa ra anh đang muốn dùng bản thân mình để dụ con mồi ra bên ngoài, dụ Parker Martinez xuất đầu lộ diện.

Thế mà cô còn nghĩ rằng Trì Trùng thật sự mời cô khiêu vũ cùng anh nữa chứ? Chúc An Sinh thầm mắng bản thân đúng là đồ ngu ngốc, Trì Trùng đâu phải loại người hiểu được phong tình.

Nhưng cho dù giờ phút này tâm trạng của Chúc An Sinh phức tạp tới thế nào thì trong phút chốc cô sẽ phải quên đi tâm tình nhỏ này. Bởi vì điều quan trọng nhất hiện tại là người đang đứng trước mặt hai người họ đấy. Đó là người đàn ông thỉnh thoảng quét ánh mắt lạnh nhạt nhưng đầy mê hoặc lòng người để đánh giá Chúc An Sinh, là Parker Martinez.

Tác giả có lời muốn nói: Phần đầu của vụ án về cơ bản đã kết thúc rồi, tiếp theo đây tình huống sẽ vô cùng lắt léo. Nhưng mà trước đó tôi đã sửa không

ít chỗ, không biết có bị mọi người nhìn ra không, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Suy luận của Trì Trùng

Edit: Cài Trắng

[Q4] Chương 47: Suy luận của Trì Trùng

" Chào hai người. "

Parker Martinez là người đầu tiên đi tới chỗ Trì Trùng và Chúc An Sinh chào hỏi, đồng thời hần tùy ý để ly rượu sâm panh trông không bên tay phải vào khay đựng rượu của một tên bồi bàn đi qua đó.

" Xin chào. " Chúc An Sinh mỉm cười đáp lại lời chào của hần.

Sắc mặt Trì Trùng có phần kỳ quái liếc nhìn Chúc An Sinh. Ban đầu anh tính toán là để Chúc An Sinh hấp dẫn ánh mắt của Parker Martinez lại đây, sau đó anh sẽ cùng hần nói chuyện đôi chút. Anh hy vọng từ cuộc trò chuyện này anh có thể lấy được một chút tin tức hữu dụng. Nhưng mà anh không nghĩ rằng, khi Parker Martinez đi tới chỗ này, Chúc An Sinh lại cướp lời nói trước anh, là người đầu tiên lên tiếng chào hỏi Parker Martinez.

Rốt cuộc Chúc An Sinh đang muốn làm gì? Trong lòng Trì Trùng cảm thấy không vui, rõ ràng cả anh và Chúc An Sinh đều biết, rất có khả năng Parker Martinez là hung thủ trong vụ án này, vậy mà giờ Chúc An Sinh không chỉ không tránh sang một bên mà còn trực tiếp đi ra nghênh đón hần. Nhờ đâu giờ chuyện này xảy ra việc ngoài ý muốn thì sao?

Ánh mắt Chúc An Sinh vẫn hơi liếc qua chỗ anh, để ý tới hành động của anh. Đương nhiên, cô phát hiện ra được sắc mặt của Trì Trùng có thay đổi, khóe miệng cô không kiềm chế được mà hơi giương lên.

Đương nhiên, cô biết Trì Trùng đang có ý nghĩ như thế nào. Cô biết, người tên Parker Martinez là một nhân vật nguy hiểm, thế mà không ngờ Trì Trùng chỉ định lợi dụng cô để hấp dẫn hần tới đây sau đó đá văng cô ra. Chuyện như thế này sao Chúc An Sinh có thể nhẫn nhịn được cơ chứ? Huống hồ, nếu thật sự có chuyện gì nguy hiểm, Chúc An Sinh cảm thấy, Trì Trùng mới là người cần phải bảo vệ đấy.

" Hai người cùng nhau lên du thuyền hưởng tuần trăng mật sao? " Parker Martinez bắt chuyện với hai người, hần dùng giọng nói vô cùng thân thiện. Nhưng mà ánh mắt của hần trước sau như một, chỉ dừng lại trên người Chúc An Sinh thôi, hoàn toàn không để ý tới Trì Trùng.

" Đi hưởng tuần trăng mật? Tiên sinh, chắc là ngài có hiểu lầm gì đó rồi? "

Chúc An Sinh lập tức phủ nhận. Cô còn cần phải tiếp xúc với Parker Martinez để tìm kiếm chứng cứ. Mà rất rõ ràng, Parker Martinez có ý với cô, lúc nào sao cô có thể thừa nhận với hần là cô và Trì Trùng có quan hệ được.

" Đây là một người bạn tốt của tôi, Peter. Anh ấy rất đẹp trai đúng không? Nhưng mà anh ấy sẽ không thích tôi đâu, bởi vì anh ấy là gay. "

Chúc An Sinh nói xong còn thân thiết cầm lấy cánh tay của Trì Trùng, cô giả bộ như hai người là một đôi bạn thân vậy.

Trì Trùng thiếu chút nữa chết vì sặc, nhưng mà giờ anh đang đối mặt với Parker Martinez, anh chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh lại mình, mỉm cười cho qua. Bằng không, những cố gắng lúc trước anh và Chúc An Sinh làm đều thất bại trong nháy mắt.

Nghe vậy, trong ánh mắt Parker Martinez hiện lên một tia chán ghét nhàn nhạt, nhưng mà ý cười của hần với Chúc An Sinh thì càng lúc càng tươi hơn: " Thì ra là thế. "

" Không biết quý danh của tiên sinh là gì nhỉ? Tôi tên là Anna, anh cũng tới đây du lịch sao? "

Chúc An Sinh vẫn mỉm cười như cũ, nhưng sau lưng cả cô và Trì Trùng thầm cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng vào được chủ đề chính rồi.

" Tôi tên là Parker Martinez. Nhưng mà tôi không phải là khách trên du thuyền, tôi chỉ tới đây kiểm tra xem chiếc du thuyền này của tôi vận hành như thế nào thôi. "

Parker Martinez dùng một giọng điệu vô cùng kiêu ngạo để nói. Chúc An Sinh biết hần đang dùng thứ này để hấp dẫn mình, vậy nên, như mong muốn của hần, Chúc An Sinh bắt đầu vận dụng kỹ thuật diễn mang đẳng cấp giải Oscar ra để diễn về vô cùng kinh ngạc.

" Anh là ông chủ chiếc du thuyền này sao, thật lợi hại. "

" Chẳng qua tôi chỉ giữ một chức vụ nhỏ trong công ty thôi, không có gì đâu. " Parker Martinez khiêm tốn nói một câu, ở trong mắt hắn, Chúc An Sinh thật sự rất giống một con thỏ nhỏ chuẩn bị sập bẫy.

Parker Martinez nói chuyện qua lại với Chúc An Sinh vài câu, sau đó hắn nói ra mục đích khi mình đi tới đây: " Tôi có thể mời hai người uống một ly rượu không? "

Ý đồ của Parker Martinez đều đặt ở trên người Chúc An Sinh. Nhưng mà Chúc An Sinh đã nói cô và Trì Trùng là bạn bè, hắn không thể không biết tốt xấu mà gạt Trì Trùng sang một bên vào lúc này được. Nhưng mà, Parker Martinez đã sớm nghĩ tới những chuyện khác rồi, chắc chắn hắn sẽ gạt được cái người cản đường tên Trì Trùng này ra chỗ khác.

Chuyện lần này Chúc An Sinh và Trì Trùng làm, mục đích chính là để tiếp xúc với Parker Martinez nhiều hơn, cũng hy vọng mượn cơ hội này có thể tìm trên người hắn một ít manh mối. Cho nên, hai người rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu này của Parker Martinez. Chỉ là, trong lúc ba người chuẩn bị bước đi, Trì Trùng kéo giật Chúc An Sinh lại, không để cô đuổi kịp Parker Martinez.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh khó hiểu, đồng thời cô nhìn thoáng qua người đang đi đằng trước là Parker Martinez.

" Chờ chút nữa cô đi lên chỗ Parker thì hãy giả vờ như là mình bị đau chân nhé, sau đó để cho hắn đỡ cô dậy. Chờ sau khi hắn đỡ cô dậy xong tôi sẽ tìm cơ hội đem cô rời khỏi chỗ này. "

Sự hoang mang trong ánh mắt của Chúc An Sinh ngày càng rõ hơn, cô không hiểu vì sao bỗng nhiên Trì Trùng lại hành động như vậy.

" Trì Trùng, anh sợ hắn sẽ làm gì quá đáng với tôi sao? Anh không cần lo lắng điều này, yêu cầu đầu tiên của chúng ta là tìm được chứng cứ đã. "

Rốt cuộc là tại sao Trì Trùng đột ngột thay đổi kế hoạch ban đầu? Chúc An Sinh chỉ có thể nghĩ tới lý do là Trì Trùng sợ cô sẽ bị người ta làm chuyện gì đó quá đáng, nhưng mà lúc cô phát hiện ra trên gương mặt Trì Trùng xuất hiện nụ cười giả hoạt, cô lại nghĩ còn một khả năng nữa.

" Anh tìm được manh mối rồi! " Chúc An Sinh vừa vui sướng vừa kinh ngạc.

Trì Trùng không trả lời Chúc An Sinh, anh chỉ nhìn cô mà nở một nụ cười ngầm thừa nhận. Lập tức, trong lòng Chúc An Sinh có cảm giác vừa khiếp sợ lại vừa vui sướng.

Điều khiến Chúc An Sinh vui mừng là cuối cùng bọn họ cũng tìm được manh mối rồi. Còn điều khiến cô khiếp sợ chính là cho dù Chúc An Sinh có gãi tới rách cả da đầu cô cũng không ra làm sao mà Trì Trùng phát hiện được manh mối? Chẳng lẽ là vừa rồi, trong lúc mà cô đang nói chuyện với Parker Martinez? Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Trì Trùng có thể phát hiện ra chuyện gì đây?

" Anna? "

Parker Martinez đang đi phía trước, một lúc sau hắn phát hiện ra Chúc An Sinh và Trì Trùng đuổi theo không kịp. Vì thế, hắn liền quay người lại gọi Chúc An Sinh một tiếng, một giây sau Chúc An Sinh thay đổi sắc mặt, miệng tươi cười đi tới bên cạnh hắn.

Trì Trùng đi phía sau, cách hai người họ một khoảng khá xa. Chúc An Sinh đi ở phía trước, nhìn bộ dáng cô thì hình như cô đang nói chuyện với Parker vô cùng vui vẻ. Mãi cho tới khi ba người họ gần tới không gian riêng của Parker Martinez, Chúc An Sinh cuối cùng cũng phò ra việc mình bị "trẹo chân"

Trì Trùng im lặng nhìn Chúc An Sinh tự ngã xuống đất, sau đó Parker Martinez vươn tay kéo Chúc An Sinh đứng dậy.

" Xin lỗi, xem bộ dạng này của tôi, chắc là bị trẹo chân rồi. "

Sau khi Chúc An Sinh được Parker Martinez đỡ dậy thì cô giả bộ như rất đau đớn. Giống như là ngay cả đứng cô cũng không đứng được vậy, Parker Martinez thấy thế thì định ôm lấy bả vai của Chúc An Sinh. Nhưng đúng lúc này, trước khi Parker kịp chạm tới bả vai của Chúc An Sinh thì Trì Trùng lại xông tới, chen giữa hai người.

" Cô không sao chứ? " Trì Trùng "sốt ruột" quan tâm hỏi han.

" Chắc là trẹo chân rồi, chỉ sợ vũ hội ngày hôm nay tôi không thể tham gia được nữa. " Chúc An Sinh dùng giọng điệu vô cùng "tiếc nuối", phối hợp với Trì Trùng để diễn kịch.

" Ai da, vậy thì tiếc quá rồi. Nếu không thì như vậy đi, tôi đỡ cô trở về phòng, sau đó tôi giúp cô chườm nóng và chăm sóc một chút nhé? "

Parker Martinez nghe không hiểu Trì Trùng đang nói cái gì nhưng hắn nghe ra được Trì Trùng bảo đỡ Chúc An Sinh trở về phòng, lập tức hắn lộ ra sắc mặt không vui: " Hai người phải đi sao? "

Parker tiên sinh, xin lỗi anh. Chân tôi bị đau như thế này, chỉ sợ là không có tâm trạng nào để uống rượu. Nhưng mà Peter là một bác sĩ đồng y rất nổi tiếng với thuật châm cứu, để anh ấy giúp tôi châm cứu một chút thì chân tôi đêm nay có thể tốt hơn rồi. Nếu không, chờ ngày mai chân tôi khỏi rồi tôi sẽ đến tìm ngài nhé, để ngài đưa tôi đi tham quan du thuyền một chút, được không? "

Chúc An Sinh cảm thấy, chính bản thân cô cũng sắp bị diễn xuất của mình thuyết phục rồi. Mà sau khi Parker Martinez nghe cô nói như vậy, sắc mặt hắn cũng hòa hoãn đi không ít.

" Vậy ngày mai cô hãy tới tìm tôi. Cô chỉ cần tùy tiện hỏi nhân viên trên thuyền là được, bọn họ đều biết tôi ở chỗ nào mà. "

" Thế thì tốt quá, nhưng mà đáng tiếc hôm nay tôi không thể cùng Parker tiên sinh đây uống rượu rồi. Chờ ngày mai, ngài có thể mang tôi đi tới phòng điều khiển trên du thuyền không? "

Chúc An Sinh còn nhớ, trước đó cô đã từng xem một số bộ phim điện ảnh của Mỹ. Trong số còn có những nữ phụ ngực to nhưng gốc gác, nữ phụ sẽ dùng nhan sắc xinh đẹp của mình để dụ dỗ nam chính đưa mình đi tham quan mấy thứ như kiểu máy bay hay xe tăng. Mà đây chính là hình tượng Chúc An Sinh đang đáp nện cho mình, hiển nhiên Parker Martinez cũng chớp ngay lấy thời cơ này.

" Đương nhiên là có thể, đây chỉ là chuyện nhỏ. "

Nói tới giờ phút này, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trừng cũng có thể tự nhiên mà rời đi. Tất cả dường như đã kết thúc viên mãn rồi. Nhưng hai người họ không ngờ, hai người còn chưa kịp đi ra khỏi đại sảnh đã có một nhân viên trên thuyền gọi hai người lại.

" Tiểu thư Anna, ngài Peter, xin chờ một chút. "

" Cậu có chuyện gì sao? " Trì Trừng kiên nhẫn hỏi lại.

" Ngài Parker nói để tôi đưa hai người trở về. Ngài ấy sợ ngài Peter một mình đỡ Anna tiểu thư về sẽ rất vất vả. "

" Làm phiền cậu rồi, Parker tiên sinh cũng thật biết chăm sóc người khác. " Chúc An Sinh nói, có hơi "cảm động". Cô cảm thấy, nếu cô không phải là người biết rõ sự việc mà là một người con gái bình thường khác thì chắc chắn cô sẽ bị hành động này của Parker làm cho mê hoặc: " Nhưng mà không cần làm phiền cậu đâu, cậu trở về chuyển lời giúp tôi tới Parker tiên sinh rằng, tôi rất biết ơn. "

Nghe vậy, người nhân viên này hết nhìn Chúc An Sinh lại quay sang nhìn Trì Trừng, sau đó mới rời đi.

Rốt cuộc cũng đuổi được người nhân viên này đi, giờ Chúc An Sinh và Trì Trừng mới có thể thuận lợi rời khỏi đại sảnh. Hai người họ đi tới một hành lang dài không có bóng người, lúc này Chúc An Sinh mới thở phào nhẹ nhõm.

" Trì Trừng, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết anh mới phát hiện là gì không? "

Vừa đi tới chỗ hành lang dài, Chúc An Sinh đã không nhận được mà vội vàng hỏi Trì Trừng.

" Đương nhiên là có thể. " Trì Trừng có cảm giác vô cùng sung sướng sau khi thành công, đồng thời anh còn nhớ rõ cả bộ dáng vừa rồi lúc Chúc An Sinh diễn kịch: " Nhưng mà tôi có một câu phải nói trước với cô, diễn xuất của cô đúng là không tồi. "

" Đó là đương nhiên. " Chúc An Sinh cũng chẳng thêm giả bộ khiêm tốn trước mặt anh nữa, cô cảm thấy, vai diễn tồi tệ nhất của cô là vai diễn tuyệt vời nhất trong cả đời cô.

" Cô có nhớ, lúc mà Parker Martinez đỡ cô dậy, hân đã dùng tay nào không? "

Cuối cùng, Trì Trừng cũng không vòng vo nữa, nhưng mà câu hỏi đầu tiên của anh đã khiến Chúc An Sinh hơi nghi hoặc.

Điều Trì Trừng phát hiện và tay của Parker Martinez có liên quan gì tới nhau sao? Dù hơi nghi hoặc nhưng Chúc An Sinh cũng cố gắng nhớ lại xem, sau đó cô trả lời một cách chắc chắn: " Tay phải, tôi nhớ là hân dùng tay phải đỡ tôi đứng dậy. Làm sao thế? "

" Đúng vậy, là tay phải. Nếu cô để ý kỹ thêm một chút nữa thì lúc mà Parker Martinez đi tới chỗ chúng ta, trên tay hân còn cầm một ly champagne, mà lúc đó hân cũng dùng tay phải. "

" Nhưng như thế thì sao? " Chúc An Sinh không thể hiểu nổi, một người dùng tay phải cầm ly rượu, rồi dùng tay phải đỡ cô dậy, những chuyện đó có vấn đề gì sao?

" Nhưng mà, Parker Martinez thuận tay trái. "

" Parker Martinez thuận tay trái? " Chúc An Sinh ngạc nhiên: " Trì Trừng, sao anh biết được chuyện này? "

" Bởi vì tôi phát hiện ra trên bàn tay trái của Parker Martinez có vết chai, mà bàn tay phải của hân lại rất trơn nhẵn. Mà An Sinh, cô biết đấy, một người có địa vị cao như Parker Martinez thì không thể hình thành vết chai trên tay do lao động nặng nhọc được. Rốt cuộc hân đã làm những gì để bên bàn tay trái của hân xuất hiện vết chai dày như vậy, một tay khác thì lại không có vết chai? "

Chúc An Sinh yên lặng suy nghĩ hồi lâu, nhưng cuối cùng cô cũng đành lắc đầu.

" Đáp án chính là chơi golf. "

" Thói quen của người chơi golf là khi họ sử dụng tay phải để chơi thì họ sẽ đeo bao tay lên tay trái. Bởi vì tay trái không phải tay thuận của họ, cho nên họ cần mang bao tay vào để giảm bớt lực sử dụng lên gậy đánh golf. Cho nên sau một thời gian dài, trên tay phải những người đó thường xuất hiện những vết chai dày hơn tay trái. "

" Cũng như thế nhưng nếu dùng tay trái đánh golf thì tay phải sẽ phải đeo bao tay. Cho nên cô đã hiểu tại sao khi tôi thấy vết chai trên tay trái Parker Martinez đã kết luận là hấn thuận tay trái chưa? "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Sau khi nghe Tri Trùng giải thích một hồi thì cô cũng hiểu rõ vấn đề rồi. Golf là môn thể thao của giới quý tộc, một người bình thường như Chúc An Sinh đương nhiên là không hiểu mấy thứ như này rồi.

Hơn nữa, Chúc An Sinh còn hiểu rõ một việc, với tính cách của cô, cô không thể nào quan sát tỉ mỉ tinh tế lại nhanh nhẹn như Tri Trùng được. Đây chính là sự chênh lệch giữa cô và Tri Trùng.

" Thế rõ ràng là Parker Martinez thuận tay trái, nhưng sao hấn lại luôn sử dụng tay phải trong hôm nay chứ? "

Chúc An Sinh tiếp tục đưa ra câu hỏi, cô cảm giác được cô đã cách mạnh mẽ mà Tri Trùng đưa ra rất gần rồi. Gần trong gang tấc. Nhưng mà cô khó lòng có thể chọc vỡ được tầng giấy mỏng đó.

Vì sao chứ? Vì sao một người thuận tay trái như Parker Martinez lại luôn làm mọi thứ bằng tay phải? Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Sự thay đổi đáng sợ

Edit: Cải Trắng

" Bởi vì hấn bị thương. "

Tri Trùng nói đáp án ra. Vào lúc này, Chúc An Sinh bỗng hiểu ra tất cả, tầng giấy mỏng kia cũng bị đâm thủng.

" Từ vết chai trên tay trái của hấn, chúng ta có thể suy đoán rằng, hấn không phải là người thích cưỡng ép mình sử dụng tay phải, tay thuận của hấn là tay trái, nhưng tại sao khi ở trước mặt chúng ta hấn luôn dùng tay phải chứ? Đó là vì, hấn không thể sử dụng tay trái, bởi vì trên tay trái của hấn có vết thương chưa khép lại được. "

Chúc An Sinh cẩn thận nhớ lại hành động của Parker Martinez ngày hôm nay, giờ cô mới phát hiện ra, hóa ra mỗi một hành động hôm nay hấn thực hiện đều rất cẩn thận, tránh để cho tay trái bị ảnh hưởng quá mạnh.

" Tri Trùng, anh cảm thấy là tay Parker Martinez bị thương có liên quan tới Ninh Vũ Nhu sao? "

" Nếu không thì còn vì cái gì nữa? Miếng vết thương của hấn vẫn chưa hoàn toàn khép lại, điều này có thể chứng minh rằng hấn bị thương cách đây không lâu, mà người có thân thể cao quý như hấn, thì liệu hấn phải làm việc gì dẫn đến bị thương chứ? "

Tri Trùng nói, trong đầu anh bỗng xuất hiện một hình ảnh. Sóng biển cuộn cuộn, biển rộng trải dài, bóng tối bao trùm lên tất cả. Du thuyền Eros giống như một lá bèo trôi nổi lênh đênh trên mặt biển vậy, nhưng người bắt lực nhất chính là người con gái đang ở trên du thuyền Eros, cô ấy liều mạng trốn, nhưng cô ấy không thể trốn thoát khỏi nhà giam đội lột chiếc du thuyền xa hoa này, ác ma sẽ tới, hấn sẽ bắt được cô ấy.

" Nếu có thể tìm được thi thể Ninh Vũ Nhu thì tốt rồi, chắc chắn lúc xảy ra chuyện cô ấy đã phản kháng. "

" Anh đã tin rằng Ninh Vũ Nhu bị sát hại sao? " Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng, trong ánh mắt cô hiện lên một tia không đành lòng, bởi vì cô nghĩ tới bố mẹ Ninh Vũ Nhu. Đặc biệt là người mẹ tên Tống Thục Nhân, trước đó, để có thể có được sự trợ giúp của Tri Trùng, bà không màng bất cứ thứ gì khác, còn quỳ hấn xuống trước mặt anh, cảnh tượng đó cô không thể nào quên được.

" Đúng vậy. Tôi biết cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng sự thật là thế nào, cả tôi và cô đều là người hiểu rõ. Tay bị thương của Parker Martinez là tay trái. Trong lúc phản kháng, nếu trong tay Ninh Vũ Nhu đang cầm vũ khí thì cô ấy sẽ không đi công kích vào cánh tay Parker Martinez. Người bình thường sẽ không làm như vậy, khi đó cô ấy phải tấn công vào điểm yếu của Parker Martinez. Nhưng vị trí bị thương của Parker Martinez lại là cánh tay trái, An Sinh, cô thử nói xem, phải gặp tình huống nào thì cánh tay trái của hấn mới bị thương. "

Ánh mắt Chúc An Sinh tối sầm lại, giống như là cô đang thấy được tình huống khi đó, làm sao mà Parker Martinez bị thương: " Ninh Vũ Nhu muốn chạy trốn, nhưng Parker Martinez lại bắt được cô ấy. Hấn bắt lấy cô từ phía sau, dùng tay khóa cả người cô ấy lại, Ninh Vũ Nhu không còn cách nào khác, cô ấy chỉ có thể tấn công vào bộ phận mà hấn tiếp cận cô ấy, cô ấy đã cắn vào cánh tay trái của hấn. "

" Hấn là như vậy rồi, cho nên tôi mới nói rằng hy vọng có thể tìm được thi thể của Ninh Vũ Nhu, bởi vì trong miệng của cô ấy nhất định còn lưu lại DNA của Parker Martinez, đó sẽ là chứng cứ mang tính thuyết phục nhất. "

" Nhưng mà sao có thể chứ? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi nhụt chí: " Con đường mà du thuyền đi là biển rộng mênh mông, chỉ cần Parker Martinez ném thi thể của Ninh Vũ Nhu xuống biển thì biển rộng sẽ giúp hấn che đi tội ác tày trời này. "

“Biển rộng cũng sẽ không giúp che giấu hành vi phạm tội đâu, là con người chúng ta đang làm ô nhiễm sự thuần khiết của nó.” Tri Trùng sửa lại câu nói của Chúc An Sinh.

“Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây? Trước mắt, chúng ta mới chứng minh được rằng Ninh Vũ Nhu từng ở trên du thuyền Eros. Hơn nữa, sau khi lên du thuyền Eros xong cô ấy đã mất tích, chúng ta không cách nào chứng minh được cô ấy đã tử vong, rồi còn cả hành vi phạm tội của Parker Martinez nữa.”

“Trước mắt, sự lo lắng của chúng ta là giống nhau, nhưng tính logic của chuyện này vẫn không thay đổi. Bởi vì người có thể điều động nhân viên trên du thuyền Eros đi chỗ khác chỉ có Parker Martinez hay cấp dưới của hắn là hai quản lý nhân viên cấp cao thôi. Về điểm này, chúng ta có thể xác định được hẳn chính là kẻ tình nghi. Nhưng mà chúng ta vẫn chưa có chứng cứ xác thực là Ninh Vũ Nhu đã tử vong, cho nên Parker Martinez có thể thừa nhận là Ninh Vũ Nhu đã lên du thuyền và sau đó vẫn an toàn rời khỏi du thuyền. Hẳn đối với việc Ninh Vũ Nhu mất tích không liên quan gì cả, nếu chuyện đó xảy ra, hẳn sẽ giải thích như vậy, hơn nữa, hẳn sẽ mời đoàn đội luật sư tốt nhất để bào chữa cho mình, cuối cùng, sự nghi ngờ còn chưa kết thúc thì hắn đã được thả ra vì vô tội rồi.”

Cũng đúng, vậy bây giờ nên làm cái gì đây? Chúc An Sinh buồn rầu nghĩ. Giờ đừng nói đến chứng cứ phạm tội của Parker Martinez, trước mắt, ngay cả chứng cứ xác nhận Ninh Vũ Nhu tử vong bọn họ vẫn chưa tìm được đâu.

Trong vô thức, Chúc An Sinh cắn cắn môi mình. Bỗng nhiên, cô như nghĩ ra cái gì đó, ánh mắt sáng ngời, cô lập tức bắt lấy Tri Trùng mà hỏi: “Tri Trùng, vừa rồi anh gấp gấp muốn đưa tôi ra ngoài, ngoại trừ việc anh biết Parker Martinez thuận tay trái và tay đó của hắn đang bị thương thì còn một nguyên nhân khác nữa, đúng không?”

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy, cô và Tri Trùng cũng khá giống nhau đấy, đều là những người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Nếu như chỉ mới phát hiện ra Parker Martinez thuận tay trái và tay đó của hắn bị thương, không có chứng cứ nào thiết thực, thì Tri Trùng sẽ không gấp gấp rời đi như thế, chắc chắn Tri Trùng đã có tính toán riêng của mình.

“Theo như lời tôi vừa nói thì, ngoại trừ phải tìm được chứng cứ phạm tội của Parker Martinez ra thì trước mắt chúng ta vẫn còn một vấn đề khó nữa, đó là yêu cầu chứng minh được Ninh Vũ Nhu tử vong. Cho nên, sau khi tôi phát hiện ra tay Parker Martinez bị thương, tôi liền nghĩ tới, rất có thể khi đó hắn còn ngược đãi Ninh Vũ Nhu nữa. Đây là hắn đang trả thù vì Ninh Vũ Nhu đã cắn vào tay hắn, cho nên rất có thể trên thuyền còn lưu lại vết máu của Ninh Vũ Nhu.”

“An Sinh, cô cũng biết mà, cho dù vết máu đã được rửa sạch sẽ nhưng trong máu có chứa cả nguyên tố sắt nữa, chúng sẽ bám lại ở trên các vật thể rất lâu, thậm chí là cả một khoảng thời gian mấy năm liền. Mà những dấu vết đó mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng mà chỉ cần sử dụng phương pháp đặc biệt, là có thể tái hiện lại được vết máu khi đó. Mà thứ chúng ta cần tìm chính là vết máu của Ninh Vũ Nhu, chỉ cần có nó thì chúng ta sẽ chứng minh được Ninh Vũ Nhu tử vong.”

Nghe được Tri Trùng giảng giải như vậy, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu được kế hoạch của Tri Trùng là gì, cô kinh ngạc hô lên một tiếng: “Anh đang muốn dùng kế hoạch cuối cùng sao?”

Tri Trùng chỉ cười mà không nói, xem như thừa nhận vấn đề mà Chúc An Sinh đưa ra.

Trái lại với sự ung dung của Tri Trùng, Chúc An Sinh lại thấy có chút thấp thỏm. Trước khi cô và Tri Trùng lên thuyền, hai người họ đã thảo luận trước một ít kế hoạch rồi, kế hoạch đầu tiên chính là phân công nhau ra mà kiểm tra du thuyền Eros, nhưng hiển nhiên là kế hoạch đầu tiên của bọn họ chẳng thu lại được kết quả gì. Cho nên, Chúc An Sinh và Tri Trùng cùng đường, họ chỉ có thể hành động theo kế hoạch cuối cùng kia thôi, chẳng qua là trước đó, họ đã có một kế hoạch dự phòng, thế nên mới ngoài ý muốn tham gia buổi vũ hội.

Kế hoạch này trở thành kế hoạch tác chiến cuối cùng là vì kế hoạch này mang lại cho bản thân sự nguy hiểm quá lớn, tuy rằng nội dung kế hoạch đơn giản nhưng thực tế thao tác lại rất khó khăn.

Dựa theo nội dung kế hoạch thì Tri Trùng sẽ gọi tới phòng chăm sóc khách hàng để được phục vụ. Mà Chúc An Sinh ở bên cạnh sẽ giúp anh lấy trộm thẻ mở phòng nghỉ của khách ở chỗ nhân viên phục vụ, sau đó Tri Trùng sẽ sao chép thẻ đó ra một bản nữa, như vậy thì hai người họ có thể tự do ra ra vào vào ở những phòng nghỉ khác rồi. Tới khi trả lại thẻ cho nhân viên phục vụ, Chúc An Sinh sẽ nói rằng sau khi người nhân viên đó đi ra khỏi phòng thì đã làm rơi thẻ ở trong phòng của cô. Mà thực tế là cô sẽ đợi cho tới khi Tri Trùng hoàn tất công việc sao chép thẻ phòng thì mới có thể trả thẻ chính trở về. Đây chính là kế hoạch bất đắc dĩ của Chúc An Sinh và Tri Trùng.

“Anh thật sự muốn dùng kế hoạch này sao? Nhờ đâu kế hoạch này bị lộ ra, việc điều tra không chỉ bị ngừng hẳn mà ngay cả tính mạng của anh và tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy.”

Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng, như thể cô muốn anh xác định lại lần nữa. Nhưng mà, anh vẫn bình tĩnh như thế, hoàn toàn không có chút đáng vẻ lo lắng nào giống cô.

“Không mạo hiểm lao vào nguy hiểm một lần thì làm sao có thu hoạch? Hơn nữa, tình huống bây giờ khác với kế hoạch của chúng ta lúc trước. Kế hoạch trước đó chúng ta khai triển là lấy được thẻ phòng của nhân viên sau đó đến phòng tắm trong phòng nghỉ của từng vị khách một để lấy dấu vân tay trên nắm cửa. Bởi vì đó là địa điểm đầu tiên chúng ta xác định được Ninh Vũ Nhu có tiếp xúc. Cuối cùng, thông qua những dấu vân tay khác và bắt đầu loại trừ dần, từ đó chúng ta có thể biết được Ninh Vũ Nhu đã ở trong phòng nào. Mà vì chuyện này quá phức tạp nên chúng ta liệt nó vào kế hoạch cuối cùng, nhưng mà tình huống bây giờ không cần chúng ta phải làm như thế nữa. Chúng ta chỉ cần lấy được thẻ phòng thôi, sau đó, chỉ cần dùng chất luminol để thử phản ứng, việc này so với việc thu thập dấu vân tay thì đơn giản hơn nhiều.”

Chúc An Sinh đã hiểu toàn bộ lời Tri Trùng nói. Cô thừa nhận, lời Tri Trùng nói rất có đạo lý, công cụ cô mang tới có cả chất luminol. Đến lúc đó, chỉ cần có thể mở cửa phòng thôi, rồi dùng chất luminol phun lên để chờ phản ứng, chỗ nào có máu thì lập tức chất sẽ phản ứng lại, như vậy là có thể xác định phòng đó là Ninh Vũ Nhu đã từng ở.

“Được rồi, nếu như anh đã muốn dùng biện pháp này thì dùng thôi.”

Thấy Chúc An Sinh đã đồng ý với kế hoạch của mình, Tri Trùng để lộ ra vẻ tươi cười, sau đó anh còn an ủi Chúc An Sinh vài câu: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ thành công thôi, chỉ cần tìm được vết máu, là có thể chứng minh rằng Ninh Vũ Nhu bị sát hại, đến lúc đó chúng ta sẽ đi báo cảnh sát, xin lệnh điều tra chính thức.”

Chúc An Sinh gật gù đầu, hai người thảo luận thêm một lúc nữa mới kết thúc. Cuối cùng, Tri Trùng bảo anh sẽ đưa Chúc An Sinh trở về phòng, hai người họ thuận lợi đi đến tầng thứ tư du thuyền Eros. Ở hai bên hành lang đều là phòng dành cho khách, Chúc An Sinh ở phòng số 202 bên phải.

Tri Trùng và Chúc An Sinh sống vai đi cùng nhau, đứng từ phía xa Tri Trùng cũng có thể thấy được biển số phòng của cô, nhưng mà chỉ còn một chút nữa thôi là tới phòng, Tri Trùng bỗng nhận ra, Chúc An Sinh đã dừng chân.

Tri Trùng quay đầu lại, đầy nghi hoặc nhìn Chúc An Sinh. Anh phát hiện ra Chúc An Sinh đang đứng yên tại chỗ, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cái gì đó.

“An Sinh, cô làm sao vậy?”

Tri Trùng đi về phía Chúc An Sinh, anh cảm thấy khó hiểu.

“Tri Trùng, tôi nhớ kế hoạch của chúng ta là tìm vết máu để thử phản ứng, đúng không? Anh mau nhìn cái vệt đen nhỏ này xem, nó có giống vết máu không?”

Tri Trùng nghe vậy liền nhìn theo ánh mắt của Chúc An Sinh, chỉ một lúc sau, ánh mắt anh cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nói một cách chính xác thì đó là vết nhỏ màu nâu đen, nó dính ở trên đỉnh vách tường hành lang, mà điểm đặc biệt ở đây chính là, cái điểm nhỏ màu đen này lại còn kéo dài.

“An Sinh, cô mau đem công cụ ở trong phòng cô lấy ra đây, nhớ kỹ, lấy thêm một ít luminol ra.”

Chúc An Sinh nghe theo tiếng anh mà hành động, Tri Trùng thì đứng im tại chỗ mà quan sát điểm đen nhỏ nhỏ đấy.

Nó là một vệt đen lớn bằng hạt đậu nành, nhìn qua thì vô cùng bé nhỏ không đáng kể, ở trong mắt người thường thì vệt đen này chẳng qua chỉ là một vết bẩn mà thôi, không có ai để ý tới nó, nhưng mà trong mắt Tri Trùng, nó lại rất có trọng lượng.

Tri Trùng quan sát thêm phần kéo dài của vệt đen đó, nó đang kéo dài về phía trước. Điều này có thể thể hiện rằng, vết máu này bị bắn lên vách tường khi đang hoạt động, lúc đó chắc chắn là có công cụ gì đó giơ lên nên mới có thể hình thành vết máu như này.

Nghĩ xong, thậm chí Tri Trùng còn bắt chước lại động tác lúc đó.

Ngay trên hành lang này, trên nền đất này, dường như Tri Trùng có thể thấy được một người con gái đang run bần bật, cô ấy đau khổ mà van xin. Cô ấy khẩn cầu trong sự tuyệt vọng, nhưng mà người trước mặt cô ấy lại không hề dừng tay. Lúc đó nhất định hẳn đang cầm công cụ gì đó, nó giống như một chiếc gậy đánh golf vậy, đánh ra một đường cong hoàn mỹ.

Vết máu tươi kia liền bắn lên vách tường.

Chỉ là một giọt máu tươi thôi, nó nhỏ bé không đáng kể. Thậm chí, nó nhỏ bé tới nỗi tội phạm còn xem nhẹ nó.

“Tri Trùng.”

Chúc An Sinh gọi một tiếng, kéo Tri Trùng đang chìm đắm trong suy nghĩ tỉnh lại. Sau đó, anh không nói thêm gì nữa mà nhận lấy công cụ từ trong tay Chúc An Sinh.

Trước tiên, Tri Trùng chụp lại vệt màu đen đó. Sau đó, anh lấy một miếng bông gòn hơi ướt dính lên vệt đen đó, vệt đen đó thành công thấm vào miếng bông gòn. Cuối cùng, Tri Trùng lấy thuốc thử luminol ra xịt lên phần đen đen dính trên bông gòn, bông gòn lập tức chuyển thành màu lam.

Chúc An Sinh và Tri Trùng đều thấy được sự vui sướng và hưng phấn trong ánh mắt của đối phương. Nhưng ngay lúc đó, không biết sao Tri Trùng lại cảm thấy tim mình đập rất nhanh, vẻ tươi cười trên mặt anh cũng cứng lại. Anh vội vàng đem công cụ và miếng bông gòn kia sắp xếp lại, sau đó lại đưa túi công cụ đó cho Chúc An Sinh.

“An Sinh, cô mau đem những thứ này về phòng của cô đi. Sau đó, cô lập tức báo cảnh sát, phải nói cho họ biết thân phận của chúng ta đấy! Nhanh lên!!”

Chúc An Sinh cảm thấy hơi mơ hồ, cô tiếp nhận những đồ vật kia. Sau đó, cô theo bản năng chạy về phòng, còn thực hiện theo tất cả những gì mà Tri Trùng nói. Chỉ là, cô làm xong hết tất cả mọi việc rồi, cô vẫn không rõ, sao đột nhiên Tri Trùng lại làm như thế.

Mãi cho tới khi Chúc An Sinh ra khỏi phòng một lần nữa, khi cô nhìn thấy một đám người đang đứng ở hành lang, thì cô lập tức biết được nguyên do là gì.

Không biết từ khi nào, Parker Martinez đã đứng ở trên hành lang này. Hắn đứng đối diện với Trì Trùng, mà ở phía sau hắn, là năm người đàn ông cường tráng cao lớn, vẻ mặt không thân thiện chút nào.

Chúc An Sinh cẩn thận đi qua chỗ đó, Trì Trùng phát hiện ra cô đã tới gần đây, hơn nữa vẻ mặt cô hiện rõ lên sự căng thẳng. Nhưng anh vẫn chưa nói gì, anh chỉ im lặng mà đứng ở phía trên Chúc An Sinh.

"A, vị này là Anna tiểu thư sao? Tôi không biết đấy, trợ lý mới của Trì Trùng tiên sinh không phải tên là Chúc An Sinh sao, sao đã đổi tên rồi?"

Parker Martinez nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra câu cuối cùng. Trong phút chốc, Chúc An Sinh cảm thấy trái tim cô như bị rần đập cắn một phát.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Vụ án mưu sát Ninh Vũ Nhu

Sao Parker Martinez lại biết được thân phận thật của cô và Trì Trùng? Chúc An Sinh cảnh giác nhìn mấy người ở đây, trong lòng cô tràn ngập sự hoang mang.

"Đúng là không thể tin được. Vị thần thám nổi tiếng Trì Trùng lại ở trên du thuyền của tôi, khiến tôi vô cùng hãnh diện. Nếu không phải tôi là một người thích đọc lại danh sách khách lên thuyền, thì sợ là tôi sẽ nhận ra hai người muộn rồi. Trì Trùng tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh phải giấu diếm thân phận của mình không? Anh sớm nói cho tôi biết thì tôi nhất định sẽ làm một bàn tiệc thịnh soạn để tiếp đãi hai người."

Trong lúc Parker Martinez đang nói, Chúc An Sinh phát hiện ra, ở phía sau hắn còn có người nhân viên vừa rồi bị hai người họ từ chối. Chúc An Sinh vẫn nhớ, khi người nhân viên này chuẩn bị rời đi, cậu ta đã liếc mắt nhìn cô và Trì Trùng một cái, hóa ra là cậu ta đã nhận ra Trì Trùng.

Suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân xong, Chúc An Sinh ai oán liếc mắt nhìn Trì Trùng một cái. Nếu Trì Trùng không dùng khuôn mặt mình làm ảnh chụp để in lên bìa sách, thì làm sao mà người nhân viên kia có thể nhận ra hai người bọn họ được?

"Lúc này chúng tôi đang mang theo nhiệm vụ bên người, không tiện để nói cho người khác biết quá nhiều, hy vọng ngài Parker thứ lỗi."

Trì Trùng dùng thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh, nghiêm túc giải thích cho Parker Martinez. Chúc An Sinh ở một bên chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Trì Trùng đang thừa nhận mình lên du thuyền Eros là để điều tra vụ án sao? Chúc An Sinh không thể tin được, cô nhìn Trì Trùng, chỉ cảm thấy khiếp sợ mà thôi.

"Thì ra là thế."

Parker Martinez còn nở một nụ cười tươi với hai người, hàm răng trắng lộ ra có chút quỷ dị. Chúc An Sinh cảm giác như cô thấy được rất nhiều xương trắng.

"Thế tôi có thể hỏi thêm một câu không, nhiệm vụ của Trì Trùng tiên sinh là gì vậy? Có cái gì cần tôi hỗ trợ không? Nhất định tôi sẽ toàn lực phối hợp với anh."

Parker Martinez nói xong thì càng cười tươi hơn. Trong nháy mắt, toàn bộ hành lang như bị nhấn chìm trong mặt biển đen rộng lạnh băng. Mà Parker Martinez chính là con cá mập trong biển đen đó, con cá mập đó đang nhe răng nanh ra.

"Không lẽ ngài Parker đây không biết chuyện này sao? Vào chín ngày trước, một người con gái tên là Ninh Vũ Nhu đã bước lên du thuyền này, từ đó trở đi thì mất tích. Hóa ra ngài không biết tí gì về chuyện này sao, đúng không?"

Lúc Trì Trùng nói ra hai chữ cuối, vẻ tươi cười trên mặt Parker Martinez đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cứng ngắt, không có chút cảm xúc nào.

"Thế sao, còn có chuyện như thế nữa à. Thế mà tôi lại không được nghe tới chuyện này đấy." Nói, Parker Martinez quay đầu nhìn mấy người đứng ở phía sau hắn: "Mọi người có biết chuyện này không?"

Chúc An Sinh thấy, mấy người đứng đằng sau hắn lắc đầu giống như một con rối gỗ. Mà khóe miệng Parker Martinez lại hơi giương lên, hắn mỉm cười. Sau đó, hắn một lần nữa nhìn về phía Trì Trùng và Chúc An Sinh.

"Xem ra, người của tôi cũng không biết chuyện này, chỉ có Trì Trùng tiên sinh và tiểu thư Chúc An Sinh biết thôi."

Không cần phải suy nghĩ nhiều, Chúc An Sinh cũng nhìn thấy được sát ý mãnh liệt trong ánh mắt Parker Martinez. Giống như là chỉ cần chờ hắn ra lệnh, những người đang đứng phía sau lưng hắn sẽ lập tức xông lên phía trước. Họ giống như một bầy sói đang chờ thời cơ để xé tan tác Trì Trùng và Chúc An Sinh ra từng mảnh. Thấy thế, Chúc An Sinh nhanh chóng bước ra, đứng chắn ở trước mặt Trì Trùng.

Nhìn thấy bóng dáng của Chúc An Sinh, phản ứng đầu tiên của Trì Trùng là ngẩn người ra, sau đó thì mỉm cười. Tư thế này của cô rất giống một dây cung đang được kéo căng ra, sẵn sàng nghênh đón quân địch bất cứ lúc nào.

Hình như mỗi lần lâm vào tình thế nguy hiểm, giữa anh và Chúc An Sinh luôn xuất hiện những tình huống trái với bình thường. Mọi người thường nói, anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng sự thật là, nhìn Trì Trùng giống đối tượng cần được bảo vệ hơn.

"Khụ." Trì Trùng ho nhẹ một tiếng, sau đó anh vươn tay ngăn cái người đang sẵn sàng ra trận ở đằng trước lại, Chúc An Sinh.

"Ngài Parker, anh không cảm thấy, ở một số thời điểm có một số việc không nên nói quá nhiều không?"

Nghe vậy, sát ý trong ánh mắt Parker Martinez dần tiêu tan đi, hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Trì Trùng. Nhưng mà, sự thật là, Chúc An Sinh cũng không biết, trong hồ lô của Trì Trùng rốt cuộc đã có loại thuốc gì*

*Ý ở đây là muốn nói tới kế hoạch của Trì Trùng.

Đang trong lúc hai bên giằng co nhau, thì chuông điện thoại của Parker Martinez vang lên. Chúc An Sinh có thể thấy rõ sắc mặt hắn sau khi nhận điện thoại càng lúc càng âm trầm. Không lâu sau, hắn kết thúc cuộc gọi.

"Anh đã báo cảnh sát?" Parker Martinez nhìn chằm chằm vào Trì Trùng, hung hăng chất vấn anh.

"Có khó khăn đương nhiên phải tìm đến cảnh sát. Ngài Parker, tôi nghĩ ngài nên đi thông báo cho các vị khách trên du thuyền một chút, cuộc hành trình này nên kết thúc ở đây rồi." Trì Trùng vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn qua thì giống như anh đang đưa ra cho Parker Martinez một phương pháp giải quyết tốt.

"Ha ha ha!" Parker Martinez cười to, một tràng cười của hắn làm cho người ta sợ hãi, nhưng Chúc An Sinh cảm nhận được rõ ràng, hắn đang hận không thể đem Trì Trùng ra ăn tươi nuốt sống cho hả giận: "Cũng trách tôi, trách tôi bình thường đọc ít sách quá, nên không nhận ra vị thần thám trong truyền thuyết như Trì Trùng. Tôi cũng mong Trì Trùng tiên sinh nhanh chóng phá án, không nên bị vấp ngã ở biển rộng này, lại hủy hoại luôn thanh danh cả đời này của mình."

"Cảm ơn ngài Parker đã quan tâm, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực."

Chúc An Sinh trợn mắt há hốc mồm, đang trong tình thế nguy hiểm mà Trì Trùng chỉ nói vài ba câu đã hóa giải được nó. Mãi đến khi Parker Martinez mang theo đám người đó rời đi, Chúc An Sinh vẫn không thể tin được đây là sự thật.

"Trì Trùng, rốt cuộc anh đã làm cái gì?" Chúc An Sinh hỏi, từ giọng cô có thể nghe ra được sự ngạc nhiên quá đỗi.

"Không phải tôi bảo cô báo cảnh sát sao? Cô cũng nghe thấy những gì Parker Martinez nói rồi đấy, bởi vì cô đã báo cảnh sát nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ." Trì Trùng cố tình giả ngơ như không biết gì.

"Không thể có chuyện đó được, tuy rằng tôi đã báo cảnh sát, nhưng mới được bao lâu chứ. Cứ cho là cảnh sát Houston tận lực tận trách đi, nhưng hành động của bọn họ cũng không thể nhanh thế được, nhất định là có chuyện gì mà tôi không biết." Chúc An Sinh nhạy bén chọc thủng được những lỗ hổng trong lời nói dối của Trì Trùng.

"Chúng ta trở về phòng nghỉ của cô rồi nói tiếp. Du thuyền Eros sẽ trở lại điểm xuất phát, những vị khách khác sẽ nhanh chóng trở về phòng, hành lang này không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện."

Chúc An Sinh nhìn thoáng qua hành lang mình đang đứng, cô đồng ý với ý kiến của Trì Trùng, vì thế hai người cùng nhau đi vào phòng của Chúc An Sinh.

"Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?" Vừa đi vào phòng, Chúc An Sinh đã không thể nén được cơn tò mò, cô hỏi.

Trì Trùng vừa quan sát căn phòng của Chúc An Sinh, vừa giải thích cho cô hiểu: "Thật ra trong lúc cô báo cảnh sát thì tôi đã gọi cho bố tôi, tôi nói với ông ấy là nếu lúc này bố mà không giúp con, thì bố sẽ mãi mãi mất đi đứa con trai này, bây giờ có thể thấy được, ông ấy vẫn còn rất để ý đứa con trai này."

Dứt lời, Trì Trùng còn nhìn về phía Chúc An Sinh mà cười một cái, sau đó, anh tiếp tục quan sát đánh giá căn phòng này.

Lúc này Chúc An Sinh mới hiểu rõ tất cả. Thế nên cô mới nói, chỉ dựa vào việc cô báo cảnh sát thôi thì làm sao cảnh sát Houston có thể phản ứng nhanh thế được, chỉ có bố Trì Trùng đang làm trong sở cảnh sát ở Ohio mới có bản lĩnh khiến cho cảnh sát ở Houston hành động nhanh chóng như vậy thôi.

"Nhưng mà Trì Trùng này, anh tin tưởng cảnh sát Houston sao?"

Chúc An Sinh nhớ, lúc trước cô và Trì Trùng đều không tin tưởng vào cảnh sát lắm vì có thể họ sẽ e ngại trước thế lực khổng lồ của gia tộc Martin. Thế

nên, hai người mới tự mình chạy tới du thuyền Eros để thu thập chứng cứ. Nhưng bây giờ Trì Trừng lại đem toàn bộ vụ án này giao vào trong tay cảnh sát, nhờ đầu gia tộc Martin điều khiển thế lực của mình gây trở ngại cho vụ án này thì sao.

"Không tin, nhưng cũng không còn cách nào khác. Ai bảo chúng ta bị người khác phát hiện chứ? Vừa rồi, lúc tôi kiểm nghiệm vết máu kia, đột nhiên tôi nghĩ tới ánh mắt trước khi rời đi của người nhân viên khi nãy. Ánh mắt của cậu ta khiến tôi cảm thấy bất an, cho nên để phòng ngừa trường hợp ngoài ý muốn, tôi đã để cô báo cảnh sát. Cũng may, chúng ta đã tìm được một chút chứng cứ rồi, vết máu dính trên miếng bông gòn ẩm kia cần được đem đi xét nghiệm DNA, rồi so sánh với mẫu DNA của Ninh Vũ Nhu. Sau đó, chúng ta có thể xác định được Ninh Vũ Nhu bị sát hại trên du thuyền Eros, vụ án của cô ấy không đơn giản chỉ là vụ án mất tích. "

"Hy vọng là như thế. " Chúc An Sinh chỉ có thể cầu nguyện trong yên lặng, cô hy vọng cô gái tên Ninh Vũ Nhu này nhanh chóng được siêu thoát.

12 giờ đêm, bởi vì cảnh sát Houston đã đưa lệnh du thuyền phải nhanh chóng quay trở lại điểm xuất phát, thế nên, du thuyền Eros một lần nữa quay trở lại bến tàu ở vịnh Nhân Ngư.

Gió biển lạnh lẽo không ngừng gào thét, từng đợt từng đợt sóng biển vỗ vào bờ cát, mà không khí lạnh như theo từng đợt sóng đánh vào bờ cát, từng chút một thấm vào trong xương cốt của con người.

Các du khách phải rời khỏi thuyền đều đang kêu than rất nhiều, may mà Trì Trừng đã biết được, vì sự cố xảy ra đột xuất nên những du khách đó sẽ được bồi thường, điều này làm giảm bớt sự áy náy của Trì Trừng với mọi người.

Anh và Chúc An Sinh là một trong những người đi xuống cuối cùng. Khi còn ở trên thuyền, từ đằng xa hai người đã nhìn thấy được xe cảnh sát đang đỗ ở chỗ bến tàu. Không hề có tiếng báo hiệu xe cảnh sát, nhưng chiếc đèn được lắp trên xe đã phát ra ánh sáng chập chờn trong đêm tối.

Sau khi Chúc An Sinh và Trì Trừng rời khỏi du thuyền, hai người liền ngồi lên xe cảnh sát. Ở trên xe cảnh sát, hai người gặp được phó cục trưởng của cục cảnh sát Houston.

"Chào hai vị. Tôi là phó cục trưởng của cục cảnh sát Houston, hai người có thể gọi tôi là Frank. Hy vọng mọi chuyện đều giống như ngài Trì đã nói, có chứng cứ quan trọng, chỉ có như thế mới không phụ lòng tôi nữa đêm lại tự mình chạy tới đây bảo vệ hai người an toàn. " Frank nở một nụ cười chất phác.

"Ngài quen bố tôi sao? " Trì Trừng thấy vị phó cục trưởng này có hơi quen mắt, nên anh tò mò.

"Bố cậu đã dạy tôi rất nhiều thứ, những thứ mà bố cậu dạy tôi đã đem lại cho tôi rất nhiều lợi ích, cho nên mọi việc hai người đều có thể tin tưởng tôi. "

"Ngài có được sự tin nhiệm của bố tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ tin tưởng ngài. "

"Vậy được, từ trước tôi cũng được nghe qua rất nhiều chuyện về cậu rồi. Bây giờ, tôi mới được tận mắt chứng kiến để mở mang tầm mắt, tôi nhớ lúc mà hai người gọi điện báo cảnh sát, hai người đã bảo là tìm được chứng cứ mới trong vụ Ninh Vũ Nhu mất tích, đúng không? "

"Frank, tôi nghĩ tôi cần sửa lại một lỗi sai nhỏ trong lời nói của anh. "

"Là có ý gì? "

"Bởi vì Ninh Vũ Nhu không mất tích, cô ấy bị sát hại. "

Trì Trừng vừa nói xong, bầu không khí trong xe lập tức rơi vào yên lặng, dường như đêm càng trở nên dài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trước cơn giông bão

"Bị sát hại? " Nghe thấy ba chữ này, Frank lập tức bị kích động: "Cậu đang nói Ninh Vũ Nhu bị sát hại sao? Trì Trừng, cậu nên biết là những lời này không thể nói bừa đâu. "

"Tôi dám nói như vậy, đương nhiên là vì tôi đã nắm đủ manh mối. Nhưng mà trước khi nói cho anh biết, tôi cần anh đáp ứng tôi một điều kiện. "

Frank có hơi do dự mà nhìn Trì Trừng. Vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích ở trong tay hắn đã bị chậm trễ hơn một tuần rồi, bây giờ hắn cần giải quyết gấp vụ án này. Đặc biệt, Frank còn nhớ rất rõ, mấy hôm trước sau khi báo tin Ninh Vũ Nhu mất tích, bố mẹ cô ấy mỗi ngày đều đến cục cảnh sát hỏi thăm về tình hình vụ án. Nhưng hắn lại không dám đối mặt với bố mẹ Ninh Vũ Nhu, hai người đã đủ đau lòng rồi.

"Điều kiện của cậu là gì? "

"Trong vụ án này, tôi yêu cầu cảnh sát Houston phối hợp điều tra cùng với viện nghiên cứu của tôi trong cả quá trình tra án. Đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho nhân viên ở viện nghiên cứu mang đồ tới đây. Mà từ giờ trở đi, những bước đột phá của vụ án, đặc biệt là có liên quan tới các vật chứng và công tác giám định, cần thiết phải có nhân viên của tôi tham gia vào. "

"Ha ha, hóa ra điều kiện cậu nói là cái này sao? Viện nghiên cứu của cậu nổi tiếng như vậy, bình thường chúng tôi muốn mời còn mời không được, cậu lại muốn cùng chúng tôi hợp tác, chúng tôi đúng là cầu còn không được. " Frank thở phào nhẹ nhõm một hơi, hẳn còn tưởng Trì Trùng sẽ nói ra điều kiện nào đó làm hắn khó xử chứ, không ngờ là Trì Trùng chỉ ra điều kiện để mình tham gia vào giải quyết vụ án này. Đây không phải giống miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao? Frank còn mừng không kịp.

"Frank, nếu tôi là anh, tôi nhất định sẽ không vui mừng sớm như vậy đâu. Tôi cảm thấy vụ án này sẽ trở thành vụ án khó giải quyết nhất, đồng thời nó ảnh hưởng tới cả chức vụ hiện tại của anh đây. "

Lời Trì Trùng nói làm vẻ tươi cười trên khuôn mặt Frank cứng lại, hắn nhìn người thanh niên đang ngồi trước mặt mình, bỗng nhiên lại cảm thấy bất an.

"Trì Trùng, ý của cậu là gì? Vụ án này có vấn đề gì sao? "

"Frank, tôi cần hỏi anh một số vấn đề, anh có biết khách sạn Khải Hàng không? "

"Biết chứ, đó là khách sạn lớn nhất ở đây, những du khách là người thành đạt, khi đặt chân tới Houston đều lựa chọn ở khách sạn Khải Hàng. "

"Vậy được, thế anh có biết tập đoàn Giant Wheel không? "

"Trên thế giới này còn ai không biết tập đoàn Giant Wheel chứ? Trì Trùng, rốt cuộc là cậu đang muốn nói cái gì? " Frank có chút mất kiên nhẫn rồi.

"Được, nếu anh đã biết những điều đó, thì tôi có thể nói thẳng với anh rồi. " Trì Trùng cố ý tạm dừng một chút, giống như là anh đang cho Frank thời gian để chuẩn bị tinh thần: "Khách sạn Khải Hàng là khách sạn lớn nhất ở Houston, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ bên dưới của tập đoàn Giant Wheel thôi. Mà Frank, anh có hiểu biết về tập đoàn Giant Wheel, vậy hẳn là anh cũng biết, đằng sau lưng tập đoàn Giant Wheel này, người khổng lồ xí nghiệp khổng lồ này chính là gia tộc Martin... "

"Trì Trùng, rốt cuộc cậu đang muốn nói cái gì? Điều này có liên quan gì tới vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu sao? "

Frank cắt ngang lời Trì Trùng nói, bởi vì hắn cảm thấy Trì Trùng càng nói càng đi xa khỏi vấn đề. Cái mà hắn và anh cần thảo luận bây giờ chỉ là vụ án một cô gái mất tích mà thôi, hắn không hiểu tại sao Trì Trùng lại nhắc tới những điều xa xôi đó làm gì.

"Được rồi. " Trì Trùng cười khỏ, nói: "Tôi tìm được chứng cứ chứng minh Ninh Vũ Nhu mất tích ở trên du thuyền Eros. "

Frank nghe xong liền nhìn thoáng qua chiếc xe đi đằng sau một cái, sau đó hắn lại nhìn về phía Trì Trùng: "Du thuyền Eros, có phải là chiếc du thuyền mà hai người vừa mới xuống không? "

"Đúng vậy, chính là chiếc du thuyền đó. Nhưng mà Frank, có một điểm mà anh chưa rõ đâu, đó là thời điểm mà Ninh Vũ Nhu đặt chân lên du thuyền Eros thì du thuyền đang trong thời gian được bảo dưỡng. Mà với tình huống bình thường thì trong thời gian đó Ninh Vũ Nhu không nên đặt chân lên du thuyền. Hơn nữa, tôi còn tìm được một người làm chứng, ông ấy nói trong thời gian mà du thuyền đang bảo dưỡng, ông ấy đã nhìn thấy du thuyền đi ra biển một lần. "

"Cậu nói cái gì? " Ban đầu Frank còn đang oán giận Trì Trùng vòng vo nhiều, không ngờ tới lúc Trì Trùng nói cho hắn biết tất cả sự việc, hắn đột nhiên phát hiện ra, mình khó có thể tiêu hóa hết những tin tức vừa rồi.

"Trì Trùng, ý của cậu là, cậu tìm được chứng cứ chứng minh Ninh Vũ Nhu mất tích ở trên du thuyền Eros, nhưng mà sự thật là lúc đó du thuyền Eros đang trong thời gian dừng hoạt động, vậy Ninh Vũ Nhu làm sao mà bước lên du thuyền được? "

"Frank, anh cảm thấy như thế nào? Hơn nữa tôi có thể nói cho anh thêm một tin tức nữa, trong lúc du thuyền Eros tạm dừng hoạt động thì một số lượng lớn nhân viên trên du thuyền đã được điều đi nơi khác. Mà lúc đó du thuyền Eros đang dừng hoạt động bỗng nhiên lại nhổ neo, anh cảm thấy ai sẽ làm được tất cả những việc này? "

Ánh mắt Frank như đại ra, nhưng không bao lâu sau, ánh mắt hắn lại lấp ló một tia sáng.

"Khách sạn Khải Hàng. "

Thấy Frank đã nghĩ thông suốt, Trì Trùng liền nở nụ cười, nhưng mà lúc này nụ cười của anh lại mang theo chút gì đó bất đắc dĩ: "Frank, những lời tiếp theo đây anh có thể làm như anh không nghe thấy gì, nhưng tôi vẫn hy vọng ông nhớ kỹ những điều kiện mà anh đã đáp ứng tôi trước đó. "

Frank nhìn Trì Trùng, trong nháy mắt, hắn có cảm giác như mình sắp bị bóng tối nhấn chìm.

"Tổng giám đốc hiện tại của khách sạn Khải Hàng có tên là Parker Martinez. "

Mấy chữ cuối cùng kia, dường như Trì Trùng đang gằn từng chữ ra để nói, mà Frank thì cảm giác như có ai đó đang bóp lấy yết hầu của mình.

Dòng họ Martin. Frank đương nhiên hiểu đây là dòng họ cao quý như thế nào, mà khi mấy chữ đó được nói ra, trong xe cảnh sát lại rơi vào sự im lặng.

Mãi một lúc lâu sau, Frank mới mở miệng, lúc này hắn vô cùng bình tĩnh, hắn nhàn nhạt liếc nhìn Trì Trùng một cái: " Trì Trùng, tiếp theo đây chúng ta sẽ làm cái gì? "

Nghe thấy Frank nói những lời này, Trì Trùng có hơi xúc động, anh hiểu rõ người đàn ông đang gần tuổi trung niên ngồi trước mặt anh đây phải lấy dũng khí lớn như thế nào.

" Chúng ta cần phải nhanh chóng hành động. Tôi sẽ lập tức gọi điện cho nhân viên của tôi tới đây, còn có, chúng ta chắc phải đi quấy rầy người làm chứng kia một chút. Tôi và An Sinh ở đây sẽ đốc toàn lực phối hợp với mấy người, cần phải nhanh chóng gọi điện cho bố mẹ Ninh Vũ Nhu có mặt tại Houston, từ giờ trở đi, muộn nhất là giữa trưa ngày hôm nay, vụ án mất tích của Ninh Vũ Nhu cần phải có bước đầu định tính. Giám định vật chứng cũng phải nhanh chóng hoàn thành, chúng ta không thể để cho kẻ tình nghi có thời gian tìm cơ hội phản kích lại chúng ta. "

" Được. "

Frank lên tiếng đồng ý, Chúc An Sinh cũng gật gật đầu. Xe cảnh sát bắt tri bắt giác mà tốc độ nhanh hơn.

Nửa đêm, mười hai giờ hai mươi phút, Trì Trùng bấm chuông cửa nhà Lyon. Vài phút sau, mọi người thấy được một người mặc áo khoác, hai tay đang đút trong túi áo ngoài đi ra, người đó là Lyon.

" Là cậu. " Nhìn Lyon hoàn toàn không có chút tức giận nào vì bị quấy rầy khi đang ngủ cả, ngược lại, nhìn ông có vẻ khá kinh ngạc và vui mừng.

" Rất xin lỗi, quấy rầy ông rồi, Lyon. Nhưng mà đã tới thời điểm tôi cần sự giúp đỡ của ông rồi. "

" Chờ một chút, tôi cần phải đi thay quần áo đã. "

Lyon dứt lời liền đóng cửa lại. Chờ tới khi ông đi ra lần thứ hai, bộ trang phục của ông đã được đổi thành tây trang, nhìn vô cùng chính trực.

" Muộn như vậy rồi mà tôi còn tới quấy rầy giấc ngủ của ông. " Trên xe cảnh sát, Trì Trùng lại xin lỗi Lyon thêm lần nữa.

Có vẻ như đây là lần đầu tiên Lyon được ngồi trên xe cảnh sát, vẻ mặt ông lúc này giống như một đứa trẻ vậy, hưng phấn và hồn nhiên.

" Người càng già sẽ càng không thích ngủ, cậu không cần để ý việc này. Hơn nữa, là tôi nguyện ý trợ giúp cho cậu mà. "

" Bởi vì chúng ta là bạn bè sao? " Trì Trùng tò mò hỏi lại.

" Bởi vì có những người thiện lương, chỉ một cái liếc mắt là có thể nhận ra rồi. "

Được Lyon khích lệ, trên mặt Trì Trùng xuất hiện một tia xấu hổ hiếm thấy. Mà Trì Trùng cảm thấy, Lyon chính là người mà liếc mắt một cái có thể nhìn thấy được sự thiện lương sâu bên trong nội tâm con người.

Năm giờ chiều ngày hôm đó, trải qua nhiều lần liên tiếp ghi chép và thẩm vấn, rồi thêm cả chứng cứ mà Trì Trùng cung cấp, vụ án Ninh Vũ Nhu mất tích một lần nữa được xác định. Mà sáng ngày hôm đó, lúc mười giờ sáng, hiện trường phạm tội trên du thuyền Eros tạm thời bị niêm phong lại. Cảnh sát Houston cũng phải thêm nhân viên của mình lên trên đó điều tra lấy bằng chứng.

Trì Trùng và Chúc An Sinh hôm nay phải đi lấy lời khai nên không thể đi làm những việc trước mắt, nhưng trước đó Trì Trùng đã gọi điện cho trợ lý cũ của mình là Hanham tới để thay mình giải quyết những công việc đó, đi điều tra lấy bằng chứng.

Đêm qua, Trì Trùng đã gọi điện thoại cho bọn họ, có vẻ như còn phải dùng mệnh lệnh để uy hiếp mới có thể khiến bọn họ giữa đêm rời khỏi giường mà chạy tới cục cảnh sát ở Houston.

Đồng thời, những nhân viên trong viện nghiên cứu được Trì Trùng gọi tới đây còn có Kiều Trì Na, đám người Jeffrey nữa. Có bọn họ ở đây giám sát, Trì Trùng mới yên tâm giao miếng bông gòn có dính máu ra, DNA để so sánh cũng nhanh chóng được chuẩn bị.

Bố mẹ Ninh Vũ Nhu nhận được tin tức có thể con gái của họ đã bị sát hại, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Tổng Thục Nhân vẫn khóc rống lên, bà khóc tới nỗi muốn ngất đi. Ninh Chí Minh thì trầm mặc, ông giống như một ngọn núi lớn ôm lấy Tổng Thục Nhân. Bầu trời âm u ở Houston như bị tiếng khóc của Tổng Thục Nhân chạm tới, tạo thành một vết nứt.

Tất cả mọi việc có thể coi như vô cùng thuận lợi, ngoại trừ lúc hơn năm giờ, vào lúc đó, Trì Trùng nhận được một cuộc gọi ngoài ý muốn.

" Alo? "

" Xin chào. " Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam trầm thấp, nhưng nó cũng không kém phần mạnh mẽ và ưu nhã.

" Xin hỏi anh là? "

" Anh có thể gọi tôi là ngài Martin, hoặc có thể gọi trực tiếp tên tôi, Anthony. "

Ngay thời khắc này, đồng tử Trì Trùng hơi co rút lại. Chúc An Sinh đứng ở một bên thấy bộ dáng khiếp sợ hiếm gặp này của anh cũng tỏ ra tò mò.

" Vậy xin hỏi ngài Anthony, anh tìm tôi có chuyện gì sao? "

Cái tên Anthony này, phản ứng đầu tiên của Chúc An Sinh là cảm thấy nó rất xa lạ. Nhưng mà lúc sau, dường như cô đã ý thức được gì đó, cô cũng để lộ ra vẻ mặt khiếp sợ như Trì Trùng.

Anthony, Anthony Martinez! Người hiện tại đang đứng đầu tập đoàn Giant Wheel.

" Anh là một thần thám nổi danh thế giới, nhưng anh lại không đoán ra được ý của tôi sao? "

" Đúng vậy, rất xin lỗi ngài Anthony, chỉ sợ tôi đoán không ra được ý của ngài. "

" Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi và các anh giống nhau, đều chán ghét thứ phế vật kia. Nhưng mà có vẻ như các anh vẫn chưa rõ vấn đề này, danh dự của gia tộc Martin không thể có bất kỳ một vết bẩn nào. "

" Có vết bẩn, phải lau đi nó mới sạch, phải dùng những lớp vải vóc xinh đẹp bên ngoài để ngụy trang. Cái chuyện tự lừa dối mình này, tôi nghĩ ngài Anthony đây hẳn là hiểu rất rõ. "

" Anh tên là Trì Trùng đúng không, tôi thích cùng anh nói chuyện. Nhưng mà xem ra anh vẫn chưa rõ tình huống hiện tại. Nếu sau này anh thay đổi chủ ý, tôi lúc nào cũng sẽ hoan nghênh anh gọi điện cho tôi. Có lẽ một lúc nào đó chúng ta có thể ngồi cùng nhau và uống ly cà phê? Hy vọng hiểu rõ được những điều hiện tại mình đang làm. "

Dứt lời, Anthony liền cúp điện thoại. Chúc An Sinh nhanh chóng chạy tới chỗ này, cô vô cùng tò mò: " Là Anthony Martinez sao? Anh ta gọi điện thoại cho anh sao? "

" Ừm. " Dường như Trì Trùng đang suy nghĩ vấn đề nào đó, nên anh trả lời rất ngắn gọn.

" Anh ta nói cái gì với anh vậy? "

" Vậy cô cảm thấy anh ta sẽ nói gì đây? " Trì Trùng có chút buồn cười, anh hỏi ngược lại: " Nhưng mà tôi cảm giác như tôi nghe không hiểu những gì anh ta nói. "

" Anh ta nói cái gì? "

" Tôi không nói thành lời được, đây là một cảm giác vô cùng khó hiểu, An Sinh, cô có hiểu được không? "

Chúc An Sinh cảm thấy cô đã bị Trì Trùng quay cho mấy vòng sắp hôn mê tới nơi rồi, cô lắc lắc đầu, dứt khoát dời chủ đề sang chuyện khác: " Mấy người Hanham đã đi thu thập bằng chứng về rồi, anh ấy đã gọi điện cho tôi, chúng ta có nên tới đó xem một chút không? "

Trong lòng Trì Trùng vẫn quanh đi quẩn lại cảm giác ban nãy, nhưng anh nghĩ không ra cái gì cả, trước tiên, anh chỉ có thể đồng ý với đề nghị của Chúc An Sinh.

Hai người họ vừa mới đứng dậy để chuẩn bị đi tới khoa vật chứng thì một cơn gió to thổi ngang qua đấy. Nó thổi tới làm cho cửa sổ trong nhà hơi rung lên, Chúc An Sinh nhanh chân chạy đi đóng hết cửa sổ lại. Cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời không biết từ khi nào đã ngưng tụ lại những đám mây đen rất dày. Đám mây đen đó dường như đã che lấp hết bầu trời, giống như là nó đang chuẩn bị nuốt trọn cả thế giới này.

Mà ngay bên dưới những tầng mây đen đó là những trận gió lớn đang nổi loạn khắp nơi, ở trên đường dường như không thấy người đi đường nữa. Những cành cây ở trên đường nhìn qua trông rất đáng thương, nó bị gió lớn thổi tới mức lung lay sắp đổ, mấy chiếc xe trên đường thì chạy như muốn chạy trốn, lao băng băng rất nhanh.

" Thời tiết này đúng là kỳ lạ. "

Đóng xong cửa sổ, Chúc An Sinh quay lại nói với Trì Trùng một câu.

Trì Trùng gật gù đầu. Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh lại vang lên lần nữa, là cuộc gọi từ Kiều Trì Na.

" Kiều Trì Na? "

" Trì Trùng! "

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Kiều Trì Na, nghe giọng có chút gấp gáp. Trong nháy mắt, Trì Trùng dường như đã hiểu ra cái cảm giác khó hiểu trong lòng anh lúc này là gì rồi. Đó là cảm giác tuyệt vọng cùng với hơi thở của cái chết, đó là điềm xấu.

" Xảy ra chuyện gì rồi? "

" Kết quả giám định DNA đã có rồi, đó không phải là DNA của Ninh Vũ Nhu. "

" Cái gì? " Giọng điệu của Trì Trùng từ trước tới nay chưa bao giờ có sự chất vấn như lúc này: " Cô chắc chắn chứ? Cô chắc chắn là việc kiểm tra không có vấn đề gì chứ? "

" Tôi chắc chắn! Việc kiểm tra hoàn toàn không có vấn đề gì! Vết máu trên miếng bông gòn đó không phải là của Ninh Vũ Nhu. "

Trì Trùng rầu rĩ cúp điện thoại, anh nhìn thoáng qua Chúc An Sinh, còn Chúc An Sinh lại dùng vẻ mặt hoang mang mà nhìn anh.

Sao có thể chứ? Sao có thể đây? Vết máu đó sao lại không phải là của Ninh Vũ Nhu chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì rồi? Chân tướng là gì? Vết máu tươi đó là thuộc về ai?

Trì Trùng liếc nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, cảnh tượng ngoài cửa sổ lúc này như là cảnh tượng của ngày tận thế vậy.

Ninh Vũ Nhu, rốt cuộc cô đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Liên tiếp rơi vào địa ngục

Edit: Cái Trắng

" Làm sao thế? "

Từ trước đến nay, Chúc An Sinh chưa từng thấy Trì Trùng có bộ dáng nôn nóng như lúc này. Cô đi tới bên cạnh Trì Trùng, cô vô thức đặt bàn tay lên vai anh, nhẹ nhàng an ủi, cũng nhẹ giọng hỏi.

" Kết quả kiểm nghiệm đã có rồi, phần máu đó không phải của Ninh Vũ Nhu. "

Có sự an ủi của Chúc An Sinh, Trì Trùng cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, anh kể cho Chúc An Sinh nghe nội dung cuộc trò chuyện với Kiều Trì Na.

" Tại sao lại như vậy chứ? " Cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu tại sao ban nãy Trì Trùng lại có phản ứng như vậy, tới cô sau khi nghe kết quả này còn cảm thấy nghi ngờ nữa.

" Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, từ vị trí, hình dáng của vết máu cho thấy, đây không thể là vết máu lưu lại dưới một tình huống bình thường. Cho nên chúng ta đều cho rằng, vết máu đó là của Ninh Vũ Nhu để lại khi cô ấy bị sát hại trên du thuyền Eros mà khi hưng thủ xử lý sạch các vết máu khác thì đã xem nhẹ vết máu nhỏ còn để lại này. Nhưng hôm nay kết quả kiểm nghiệm đã có, đó lại không phải là vết máu do Ninh Vũ Nhu để lại. "

" Chẳng lẽ trên du thuyền Eros còn xảy ra một vụ án giết người nữa sao? "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nói ra suy đoán trong lòng mình, nó khiến cho cô kinh hãi không thôi. Từ vụ án của Ninh Vũ Nhu cho tới vết máu không rõ là của ai kia, rốt cuộc trên du thuyền Eros có bao nhiêu bí mật không thể nói cho người khác biết?

Trì Trùng im lặng, anh không trả lời vấn đề Chúc An Sinh đặt ra, bởi vì trong lòng anh cũng giống như Chúc An Sinh, có quá nhiều điểm nghi vấn.

" An Sinh, này cô bảo là bọn Hanham đã đi thu thập xong chứng cứ trên du thuyền Eros rồi đúng không? Trước tiên, chúng ta cứ đi xem chứng cứ mà bọn họ tìm được đã. "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Cô cảm thấy, hai người bọn cô đã quay về điểm xuất phát của vụ án rồi. Giờ đây, bọn họ cần thêm nhiều chứng cứ có tác dụng hơn nữa, chỉ có thế mới có thể chạm được tới chân tướng vụ án.

Hai người lập tức đứng dậy một lần nữa, vài phút sau, hai người đã có mặt tại văn phòng bên đó. Hanham đang ở trong văn phòng chờ hai người.

" Hai người tới rồi. " Nhìn thấy hai người, Hanham tiến lên đón.

" Kết quả điều tra của mọi người sao rồi? Có phát hiện ra cái gì không? "

Trì Trùng hỏi Hanham, nhưng Hanham lại để lộ ra sắc mặt khó coi.

"Lệnh xin điều tra lần này của chúng ta có phạm vi rất lớn, trên cơ bản, từ trong ra ngoài du thuyền Eros chúng tôi đã kiểm tra đơn giản một lượt rồi. Thậm chí, một số điểm khả nghi cũng được kiểm tra kỹ lưỡng, nhưng đều không có phát hiện gì. Ngoại trừ chỗ mà hai người lấy được vết máu, ở chỗ đó chúng tôi đã dùng một lượng lớn luminol để thử nghiệm, cuối cùng đã chụp được một khu vực có vết máu bắn lên. "

"Ảnh chụp đâu? " Trong thanh âm của Trì Trùng lộ ra một chút gì đó thất vọng, nhưng mà anh có thể hiểu được, cho dù Ninh Vũ Nhu thật sự bị sát hại trên thuyền thì cũng đã qua rất nhiều ngày rồi. Trong thời gian này hung thủ có thể làm sạch hiện trường phạm tội, muốn tìm được chứng cứ, đúng là rất khó.

Hanham nghe vậy thì lấy một chồng ảnh ra đặt vào trong tay Trì Trùng, sau đó Trì Trùng chưa một nửa chồng ảnh đó cho Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh và Trì Trùng cúi đầu xem ảnh chụp, Hanham thì ở bên cạnh giải thích cho hai người hiểu.

"Tại hiện trường xuất hiện rất nhiều vết máu, cho nên về cơ bản có thể phán đoán ở nơi đó là một hiện trường giết người. Mà căn cứ vào các dấu vết ở hiện trường, chúng ta có thể suy đoán thêm là khi nạn nhân còn sống đã bị hung thủ dùng cách thức tàn nhẫn nhất để giết chết. Hơn nữa, chúng tôi còn phát hiện ra hiện tượng vết máu trùng lên nhau, điều này chứng minh rằng, những vết máu bắn trên tường lần đầu đã bắt đầu đọng lại rồi thì lại có đợt thứ hai bắn lên, chỉ có thể mới hình thành được hiện tượng trùng nhau. Mà thời gian tạo ra hai vết máu không giống nhau, nên hình dáng cũng khác nhau. "

Nghe Hanham nói xong, Trì Trùng một lần nữa đứng thẳng người lên. Ánh mắt anh có phần hơi mờ mịt, nhìn vào bức ảnh.

"Hiện tượng trùng lên nhau, điều này có nghĩa là, hung thủ không chỉ hành hạ nạn nhân một lần cho tới chết, mà là trong một thời gian dài, liên tục hành hạ tới chết. "

Trì Trùng nói xong câu đấy, anh cảm thấy như mình đã nhìn thấy được hiện trường khi đó. Mà Hanham thì tự vuốt đầu mình một cái, hẳn không thể hình dung được tâm trạng mình lúc mà phun thuốc thử luminol lên, tắt đèn đi, hẳn thấy trong bóng đêm chiếu ra vô số ánh sáng màu lam.

Hanham không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là phải bạo hành thế nào mới có thể lưu lại vết máu khủng bố như thế.

Trì Trùng nhìn ảnh chụp, tự mình rơi vào trầm tư. Đặc biệt, anh còn biết là, những vết máu này không thuộc về Ninh Vũ Nhu, chúng đều thuộc về một nạn nhân khác.

"Người này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? "

Trì Trùng tự lẩm bẩm với bản thân một câu, anh cảm thấy như mình nghe thấy được một giọng nói, một giọng nói đang bày tỏ sự oan khuất của mình với anh.

"Hanham. "

Đột nhiên, Chúc An Sinh gọi Hanham một câu. Thanh âm của cô vang lên có chút kích động, lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ của Trì Trùng và Hanham. Hai người bọn họ đều tò mò đi tới bên cạnh cô.

Thấy Hanham đi tới gần, Chúc An Sinh mới cầm một tấm ảnh lên nói với hắn: "Hanham, mấy người chỉ thực hiện phản ứng luminol ở chỗ Trì Trùng phát hiện ra vết máu sao? "

"Ừ, đúng vậy. Vì du thuyền Eros thực sự quá lớn, chúng tôi cần có thời gian để đi điều tra những chỗ khác, cho nên chỉ tiến hành thử phản ứng luminol ở chỗ này, có chuyện gì sao? "

"Tấm ảnh này có thể phóng to lên không? " Chúc An Sinh hỏi, có chút nôn nóng.

"Đương nhiên có thể. "

Hanham nói xong liền ngồi xuống trước bàn máy tính ở trong văn phòng, hắn tìm được trên máy tính bản gốc của bức ảnh trong tay cô: "Cô muốn phóng to chỗ nào? "

"Chỗ này. "

Chúc An Sinh chỉ rõ khu vực cho hắn thấy, Hanham nhanh chóng đem khu vực Chúc An Sinh chỉ phóng to lên. Nhìn khu vực bị phóng to lên, trong đầu Trì Trùng chợt lóe lên một tia sáng.

"Trong bức ảnh đó, tuy rằng vết máu xuất hiện rất nhiều, hơn nữa lại còn có hiện tượng trùng lên nhau. Nhưng nếu anh để ý kỹ thì có thể phát hiện ra chúng vẫn đi theo một quỹ đạo nhất định, điều này chứng minh rằng, vết máu bắn lên chỉ thuộc về một nạn nhân thôi. Nhưng mà anh xem chỗ này đi, anh xem vết máu nhỏ này này. Không biết là anh có phát hiện ra không, vết máu nhỏ này nó có hướng hoàn toàn khác với những vết máu kia. "

Hanham cảm thấy như có một tia sét đánh ngang qua đầu mình, hắn ngẩng người nhìn vào màn hình máy tính, tai như ù đi, trong lòng...chỉ có đúng một ý nghĩ là khó mà tin được.

"Sao có thể? Sao lại xuất hiện vết máu này chứ? " Hanham kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Trong khoảng khắc này, một ý nghĩ điên cuồng, một ý nghĩ đáng sợ đang hình thành trong đầu ba người.

" An Sinh! Chúng ta lập tức tới vịnh Nhân Ngư! "

Tri Trùng nói với Chúc An Sinh, giọng điệu vô cùng gấp gáp. Chúc An Sinh cũng không suy nghĩ thêm gì nữa mà gật đầu.

" Hôm nay đi lấy bằng chứng về sớm như này, là vì chúng tôi nghe nói hôm nay ở biển có gió lốc. Bây giờ hai người lại muốn đi tới vịnh Nhân Ngư, sẽ gặp nguy hiểm đấy. " Hanham lo lắng mà can ngăn hai người lại.

" Tôi đi, An Sinh, cô ở lại. " Đột nhiên Tri Trùng ý thức được sai sót trong lời nói của mình, anh lập tức sửa lại.

" Tri Trùng, anh muốn tới chỗ du thuyền Eros, nhưng lại đẩy trợ lý như tôi ở lại, có phải anh đang tìm cơ hội trừ tiền lương của tôi không? " Chúc An Sinh làm như không hiểu ý của Tri Trùng, ngay cả mắt cô cũng không buồn chớp, nhìn chằm chằm vào Tri Trùng.

" An Sinh, vừa nãy thời tiết trong thành phố như thế nào cô cũng biết rồi đấy, hôm nay chỉ sợ sẽ có gió lốc, cô vẫn nên ở lại đây đi. "

" Anh sợ tôi gặp nguy hiểm sao? Tri Trùng, tới lúc thật sự gặp nguy hiểm, còn chưa biết là ai sẽ cứu ai đâu. Huống hồ, nếu nói tới việc chết chóc thì anh mới là người cần phải giữ lấy mạng mình đấy. Tôi một nghèo hai trắng*, tôi sợ cái gì chứ, ngược lại là anh ấy, anh thành công trong công việc như vậy, ngày tháng an lành còn chưa biết hưởng thụ được bao lâu, nếu giờ mà chết thì tiếc lắm đấy. "

*Một nghèo hai trắng: có nghĩa là không có gì trong tay cả, đã nghèo lại còn trắng tay.

Cuối cùng, Tri Trùng cũng không thể phản bác lại lời Chúc An Sinh. Bởi vì anh không có cách nào nói ra những lời phản bác.

Anh nên nói như thế nào với Chúc An Sinh đây? Chúc An Sinh là một cô gái dùng cảm nhất, lợi hại nhất, đáng sợ nhất, và cũng xinh đẹp nhất mà anh từng gặp. Gom vô số ngôi sao lấp lánh trên bầu trời lại vẫn chưa thể so sánh được với ánh mắt của cô. Cứ ở cạnh Chúc An Sinh nhiều thêm một ngày, vị trí của cô trong lòng anh lại nặng thêm một chút. Tri Trùng sợ, một ngày nào đó Chúc An Sinh sẽ chiếm trọn cả trái tim anh.

Chúc An Sinh không hiểu tại sao Tri Trùng lại làm như thế, cô nghe được trong giọng nói của anh có chút gì đó bất đắc dĩ. Nhưng cô không hiểu ánh mắt mà anh đang nhìn cô, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Tri Trùng. Cho nên, cô chỉ có thể yên lặng mà hơi cúi đầu.

" Được rồi, chúng ta đi thôi. "

Tri Trùng thở dài một hơi, sau đó cười nói.

Chúc An Sinh tự giác đi thu dọn một ít dụng cụ, hơn nữa, cô lấy được từ chỗ Hanham một tấm thẻ mở cửa tự động các phòng trên du thuyền Eros. Một lúc sau, cô và Tri Trùng đã yên vị trên xe, xe đưa họ tới thẳng vịnh Nhân Ngư.

Đến khi Tri Trùng và Chúc An Sinh tới được vịnh Nhân Ngư thì ở bến tàu đã không còn bóng người. Ngoại trừ những trận gió lớn điên cuồng cùng với sóng biển dữ dội đang đánh lên những con thuyền đánh cá. Dù sóng biển này có lớn nhưng nó lại không mấy may ảnh hưởng gì tới du thuyền Eros, đó là một con quái vật khổng lồ.

Bởi vì đã bị niêm phong nên ở trên du thuyền Eros chỉ còn lại một người nhân viên cùng với một người canh sát. Họ phải đứng lại gọi rất nhiều cuộc điện thoại mới có người nhận máy, cuối cùng cũng có thể lên thuyền, quần áo của hai người đã bị ướt vì khi đó hai người không mặc áo mưa.

Sau khi lên thuyền, quần áo của cả hai người đã dính gần hết nước mưa. Bất chấp việc quần áo đã ướt hơn một nửa, hai người lập tức đi lên tầng thứ tư của du thuyền, nhân viên trên thuyền kia cùng với người canh sát đã về vị trí công tác của mình.

Mở đèn pin, Chúc An Sinh và Tri Trùng thuận lợi đi lên tầng thứ tư của du thuyền, sau đó, hai người tắt đèn pin đi, mở đèn chứa tia từ ngoại lên. Cứ thế, một mảng sáng sáng nho nhỏ màu lam hiện lên trong bóng đêm, yếu ớt phát ra tia sáng.

" Rất cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì? " Chúc An Sinh nhíu chặt mày lại, nhìn chỗ kia phát ra nhiều tia sáng màu lam, cô không thể tưởng tượng nổi nơi này đã xảy ra vụ việc thảm khốc như thế nào.

Mà dựa vào trí nhớ, rất nhanh Chúc An Sinh đã tìm được vết máu mà mình nhìn thấy trên ảnh chụp. Đúng lúc cô định tiến lên một bước để điều tra thì Tri Trùng nắm tay cô lại.

" Đi theo tôi. "

Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng bằng ánh mắt kỳ quái. Nhưng mà thân thể cô vẫn hành động theo như lời Tri Trùng nói, cô đi theo Tri Trùng tới trước một căn phòng nghỉ dành cho khách. Chúc An Sinh liếc nhìn số trên cửa phòng, không ngờ đó lại là căn phòng lúc trước mà cô ở, phòng 202.

" Tri Trùng, chúng ta đi tới chỗ này làm gì? "

" An Sinh, không biết cô có còn nhớ không nhỉ. " Tri Trùng nói, anh nhanh chóng dùng thẻ phòng mở cửa phòng 202: " Tối hôm qua, lúc tôi mới đi vào phòng cô, tôi vẫn luôn chú ý quan sát phòng cô, cô biết tại sao không? "

" Tại sao? "

" Bởi vì, lúc đây trong lòng tôi dấy lên một cảm giác kỳ quái, mãi cho tới khi chúng ta so sánh DNA của Ninh Vũ Nhu thất bại, rồi cả vết máu cô phát hiện được ngay sau đó, đột nhiên, tôi ý thức được rằng tại sao tôi cảm thấy nó kỳ quái rồi. "

Chúc An Sinh nghe thấy liên liếc nhìn căn phòng số 202 đang chìm trong bóng tối, nhưng mà cô chẳng nhìn ra nó kỳ lạ chỗ nào cả.

Tri Trường cũng không giải thích gì, anh mở thùng dụng cụ ra, lấy ra thuốc thử luminol mà phun. Sau đó, góc ngách nào trong căn phòng này cũng được phun luminol, anh không buông tha cho bất kỳ chỗ nào cả.

Chúc An Sinh dùng ánh mắt nghi hoặc Tri Trường hoàn thành xong công việc, cuối cùng, một lần nữa Tri Trường mở đèn tia tử ngoại lên.

Trong nháy mắt, Chúc An Sinh cảm giác được trái tim mình đập mạnh hơn. Cô che miệng lại, hoảng sợ trước cảnh tượng trước mắt, trong cuộc đời của cô, chưa từng gặp một cảnh tượng khủng bố như thế này.

" Âm!! "

Một tia sấm sét xẹt ngang qua, giống như nó muốn đem thế giới này chia thành hai nửa.

Sau đó, thế giới một lần nữa chìm vào trong bóng tối, phòng 202 lại sáng lên vô số những tia sáng màu lam, chúng ở trên tường, trên trần nhà, nơi đây giống như là đáy của sông Vong Xuyên, nơi chứa vô số những oan hồn ác linh.

Nhưng thứ khiến Chúc An Sinh không thể nào quên được chính là dấu tay màu lam trên cửa phòng số 202, nó như chứa đựng cả sự bất lực và tuyệt vọng. Cùng với đó, chính là dấu tay màu lam ở trên nắm cửa, dấu vết ở trên cửa phòng kéo dài, rồi trượt xuống bên dưới, cuối cùng trở nên vụn vỡ, thật giống như khuôn mặt của quỷ!

Đây là địa ngục sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Anh không thể chết!!

Edit: Cài Trắng

Đây là địa ngục sao?

Đó là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong lòng Chúc An Sinh. Rốt cuộc căn phòng này đã diễn ra cảnh tượng thảm khốc tới mức nào, mới có thể biến nó thành một nơi giống như địa ngục đây?

Chúc An Sinh không kìm nén được cảm xúc của mình, những giọt nước mắt nóng bỏng đã tràn ra khỏi khóe mi. Cô không thể tin được những gì mà hai mắt mình nhìn thấy, là ai đã gặp phải cảnh tượng đau khổ như này?

Hắn là cô ấy cảm thấy rất đau, chảy nhiều máu như vậy mà. Chắc chắn rằng cô ấy đã bị đánh cho thương tích đầy mình, máu thịt lẫn lộn vào nhau nhìn không rõ. Máu bắt đầu bắn ra khắp nơi vì có những vết thương hở.

Chắc chắn cô ấy cảm thấy rất đau, nhưng mà không một ai nghe thấy lời kêu cứu của cô ấy.

Nhất định cô ấy rất muốn tìm một chỗ để trốn, nhưng mà cô ấy không thể mở được cánh cửa, không thể giải thoát mình khỏi chỗ này. Cô ấy chỉ có thể tuyệt vọng đập vài tiếng vào cánh cửa, mà ác ma thì đang đứng ở phía sau cô ấy.

Rồi cô ấy không còn chút sức lực nào nữa, ác ma lại giáng xuống cho cô ấy một đòn, khuôn mặt cô ấy liền trượt xuống dần theo chiều dài cánh cửa. Cô ấy chết rồi, cuối cùng cô ấy cũng có thể chết rồi, cô ấy đã trốn thoát khỏi địa ngục này rồi.

Chúc An Sinh không thể kiềm chế được, chưa lúc nào cô cảm thấy sợ hãi tới tột cùng như lúc này. Cô lập tức bỏ nhào vào trong lòng Tri Trường, cô bắt đầu khóc nức nở, Tri Trường chỉ có thể đứng yên một chỗ cắn chặt răng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô, an ủi.

" Rốt cuộc người đó là ai? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì? Người đó là Ninh Vũ Nhu sao? "

Chúc An Sinh hỏi, giọng nói của cô có phần nghẹn ngào. Cô không ngờ trên thế giới này vẫn còn một hiện trường thảm khốc như thế, rốt cuộc đây là cái chết đau khổ như thế nào? Sống không bằng chết, chắc chắn cô ấy cảm thấy mình sống không bằng chết, thậm chí cô ấy còn hy vọng mình chết nhanh lên một chút, chỉ để có thể rời xa khỏi tên ác ma kia.

" An Sinh, cô phải bình tĩnh lại. Những người đó còn chờ chúng ta giúp đỡ, chỉ có chúng ta mới có thể giúp họ thôi. "

Gần như Trì Trùng đang gần từng chữ một, để nó bật ra khỏi cổ họng, anh cố nén cảm giác chua xót ở mũi, yên lặng mà nhìn cảnh tượng thảm khốc trước mắt.

Cảnh tượng khiến người khác sợ hãi như thế này, Trì Trùng không thể đoán trước được. Anh không cách nào tưởng tượng ra hình ảnh này, rốt cuộc khi chết người đó đã chịu bao nhiêu đau khổ?

" Trì Trùng, sao anh lại phát hiện ra cái này? " Chúc An Sinh cố gắng nín khóc, theo như lời của Trì Trùng nói thì chỉ có cô và anh là có thể giúp được các nạn nhân, cô muốn tìm ra chân tướng!

" Từ lúc tôi bước vào căn phòng này tôi đã cảm giác được nó có gì đó kỳ lạ, nhưng mãi tới bây giờ tôi mới nghĩ ra điều này. "

" Cô còn nhớ không, sau khi chúng ta nhận được kết quả so sánh DNA của Ninh Vũ Nhu và vết máu khô kia không khớp, rồi cô lại phát hiện một vết máu lạ khác, mãi tới lúc đó tôi mới chợt nhận ra, vụ án mà chúng ta phải đối mặt không chỉ là một vụ án mưu sát đơn giản. Nó là một vụ án mưu sát điên cuồng, là một vụ giết người liên hoàn mà trước nay chưa từng gặp. "

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng giải thích từng chút một, cuối cùng, cô cũng cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút. Nhưng mà sự bình tĩnh này lại giống như núi lửa trước khi phun trào, mặt biển phẳng lặng trước khi một cơn gió lớn kéo tới. Cô phải nhẫn nhịn một chút, cô cần đợi tới lúc bắt được hung thủ, nhất định lúc đó cô sẽ cho hắn một nhát trí mạng.

" Mà An Sinh, cô cũng biết rồi đấy. Ví dụ như vụ án Mã Tân Văn, hắn ta thích thu thập đầu nạn nhân. Bình thường, hung thủ trong các vụ án giết người liên hoàn hay có một đặc điểm nhận dạng, hắn thường thích lưu lại dấu vết đặc biệt của mình trong vụ án. Vì thế, cuối cùng tôi cũng biết được tại sao tôi lại cảm thấy trong phòng của cô rất kỳ lạ. "

Nói xong, Trì Trùng đi về phía ban công trong phòng, Chúc An Sinh nhìn theo. Sau đó, anh dừng lại trước cửa ban công, cô kinh ngạc phát hiện ra mục tiêu mà anh nhắm tới chính là tượng thần Cupid.

" Trong phòng này của cô có đặt tượng, nhưng phòng tôi thì không có. An Sinh, cô đã hiểu ý của tôi chưa? "

Chúc An Sinh kinh ngạc nhìn pho tượng đang được đặt ở ban công. Cô nhớ, lần đầu tiên cô đặt chân vào căn phòng này, thứ cô chú ý đầu tiên chính là pho tượng đó. Pho tượng đó được làm tinh xảo đẹp đẽ như thế, cô còn đứng ngắm ra một lúc lâu chỉ để ngắm nó đấy.

" Ý của anh là... " Chúc An Sinh không cách nào nói ra được nửa câu sau.

" Đúng vậy, tôi cảm thấy pho tượng này chính là dấu hiệu. Cô xem, pho tượng này được chạm trổ tinh xảo như vậy, chắc chắn rằng giá trị của nó vô cùng xa xỉ. Tuy rằng du thuyền Eros là một du thuyền hết sức xa hoa, nhưng không đến nỗi trong mỗi phòng nghỉ của khách đều đặt một pho tượng như thế này làm vật trang trí. Ví dụ như phòng tôi không có, thế nên pho tượng này được đặt trong phòng cô là có ý nghĩa khác, bây giờ chúng ta đã biết ý nghĩa của nó là gì rồi đấy. "

Chúc An Sinh cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó cô có chút hoảng sợ mà ngẩng đầu lên nhìn Trì Trùng: " Thế trên du thuyền này có bao nhiêu pho tượng? "

Trì Trùng liếc mắt nhìn phần mặt tượng thần Cupid đang tươi cười hết sức đáng yêu, anh bỗng cảm thấy khuôn mặt thần Cupid như đang dần thay đổi. Ngũ quan của nó dần trở nên vặn vẹo, cuối cùng còn để lộ ra răng nanh có dính máu.

" Nếu có thể, tôi hy vọng đây chỉ là một giấc mơ. "

" Bùm!! "

Lại một tia sét nữa rạch ngang bầu trời đêm trong cảnh tượng mưa rào gió lớn. Nhưng tia sáng đó chỉ hiện lên trong chớp mắt, sau đó thì tắt cả lại rơi vào bóng tối dài vô tận, bóng tối tựa như muốn nuốt chửng cả đất trời.

Biển rộng đang gào thét đầy giận dữ, sóng biển là những tiếng rít gào, nó như là một người không lồ đang bị giam cầm. Giờ nó đã được sống lại, vì thế nó bắt đầu phát tiết, nó muốn cho cả thế giới biết nó đang tức giận như thế nào.

Mà đúng lúc này, Trì Trùng và Chúc An Sinh bước ra khỏi căn phòng cuối cùng ở trên tầng bốn.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Trì Trùng, cô chưa từng bắt gặp Trì Trùng với sắc mặt trắng bệch như thế này.

Trì Trùng cũng quay qua nhìn Chúc An Sinh, anh vươn tay lên, dùng tay áo mình lau đi mồ hôi lạnh trên trán cô.

" Mười bảy cái, đã có mười bảy cái rồi. "

Ánh mắt Chúc An Sinh như đại ra, cô nhỏ giọng nói.

" An Sinh, cô có thể tiếp tục đi xuống bên dưới kiểm tra không? Vẫn còn một tầng là phòng nghỉ cho khách chưa được kiểm tra, hay là tôi xuống bên dưới kiểm tra một mình. "

Tri Trùng vừa dứt lời thì hai hàng nước mắt lại lăn dài trên gò má Chúc An Sinh.

" Vẫn còn một tầng nữa. " Giọng nói của Chúc An Sinh dường như hơi mê man: " Tri Trùng, chỗ này là địa ngục sao? "

Tri Trùng cảm thấy câu hỏi của Chúc An Sinh thật khó trả lời, bởi vì anh cảm thấy, có khi địa ngục còn không đáng sợ bằng du thuyền Eros này.

Mười bảy cái, chỉ riêng các phòng nghỉ cho khách ở tầng thứ tư thôi, Chúc An Sinh và Tri Trùng đã phát hiện ra mười bảy pho tượng như thế rồi.

Mười bảy cái. Lúc này, Tri Trùng chỉ hy vọng suy đoán của mình là nhầm lẫn, mười bảy pho tượng trong các phòng, tượng trưng cho mười bảy mạng người đây.

" Tri Trùng, chúng ta chia nhau ra hành động đi! "

Đột nhiên, Chúc An Sinh lau nước mắt đi, để lộ ra ánh mắt vô cùng kiên định.

" Cô muốn làm cái gì? "

" Hanham vẫn chưa rải hết thuốc thử luminol trên hành lang tầng thứ tư này, giờ tôi muốn kiểm tra xem ở trên hành lang này còn vết máu nào không. Giờ anh cứ tới tầng thứ ba kiểm tra các phòng nghỉ trước đi, trên này xong xuôi tôi sẽ xuống đó tìm anh, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm được kha khá thời gian. "

Tri Trùng hiểu được ý của Chúc An Sinh, cô muốn nhanh chóng thu thập xong tất cả chứng cứ, sau đó thì nhanh chóng phá án.

" Được, vậy cô chú ý an toàn, khi nào làm xong thử nghiệm thì xuống tầng dưới tìm tôi. "

Chúc An Sinh gật gật đầu. Cuối cùng, Tri Trùng còn đưa mắt nhìn cô một cái, sau đó Tri Trùng mới đi xuống tầng ba.

Một lần nữa, Chúc An Sinh xách theo thùng dụng cụ đi tới đầu khác của hành lang, ở chỗ đó chính là chỗ mà ngày hôm qua cô phát hiện ra vết máu.

Chính là chỗ này, chỉ từ một vết máu nhỏ bé không đáng kể mà tội ác trên du thuyền Eros đang từng chút một bị vạch trần. Chỉ là chân tướng này có phần nặng nề, cả hai người đều không kịp trở tay.

Ninh Vũ Nhu phải chết trong đau khổ như thế sao? Mà trước khi Ninh Vũ Nhu đặt chân lên trên này, địa ngục nhân gian như du thuyền Eros đã mai táng bao nhiêu sinh mệnh vô tội đây?

Tưởng tượng thôi, mà tim Chúc An Sinh đã đập nhanh rồi. Cô không dám tưởng tượng thêm nữa, đợi tới khi bố mẹ Ninh Vũ Nhu biết được chân tướng, bọn họ biết được con gái bọn họ đã phải trải qua đau khổ như thế nào, thì bọn sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Cái cảm giác đó là cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng mà trước đó, cô nhất định phải bắt được tên hung thủ kia lại. Tên hung thủ đó nhất định phải được đưa ra ngoài ánh sáng! Chúc An Sinh kiên định tự hứa với lòng mình như thế.

Cô mở đèn tia ngoại tử lên lần nữa, những vết máu được Hanham phun chất luminol lên kiểm nghiệm tỏa ra ánh sáng màu xanh. Chúc An Sinh căn theo quỹ đạo của những vết máu đó mà phun luminol lên những chỗ tiếp theo. Từng chút một, từng chút một, mãi cho tới khi Chúc An Sinh bắt tri bắt giác quay trở lại chỗ mà ban nãy cô và Tri Trùng vừa tách nhau ra.

Không ngờ cô đã phun luminol toàn bộ hành lang!

Chúc An Sinh chẳng nói được lời nào, cô nhìn một mặt tường được mình phun hết luminol lên, cô cầm đèn tia tử ngoại lên, chậm rãi đi qua.

Ở một bên vách tường, vô số vết máu hiện ra, nó như đang tố cáo một tình trạng tra tấn dã man. Nó giãy dụa, kêu to lên, rách toạc ra, vụn vụn, cuối cùng, nó liền kết lại về lên một bức tranh về địa ngục cực kỳ rõ nét.

Chúc An Sinh đi tới chỗ phòng 228, cô nhớ ở trong căn phòng này cũng tìm thấy được một pho tượng. Mà bắt đầu từ căn phòng này, Chúc An Sinh phát hiện ra trên tường có rất nhiều dấu vân tay khác nhau để lại.

Nạn nhân ở trong phòng 228 cũng chạy ra ngoài sao? Cô ấy không giống như nạn nhân ở trong phòng số 202, cô ấy đã trốn ra được khỏi phòng.

Nhưng mà dù cô ấy có chạy ra được khỏi phòng, thì những vết thương để lại ở đây đã thể hiện rằng hơi thở lúc đó của cô ấy cực kỳ mong manh. Cả một đường cô ấy đi đều rất khó khăn, nhưng mà cô ấy vẫn chống tay vào tường, kiên trì muốn chạy trốn khỏi đây! Rồi khỏi cái nơi như địa ngục này!

Chúc An Sinh tiến thêm mười mấy bước nữa, ở chỗ này, dấu bàn tay đã biến mất.

Cô ấy đã ngã xuống ở đây sao? Hay là tên ác ma đó đã đuổi theo tới đây rồi? Hay thật ra là tên ác ma đó vẫn đi theo cô ấy, chỉ là hấn chậm rãi đi đằng sau để thưởng thức đáng về chạy trốn hải hước của nạn nhân, chờ tới khi hấn nhìn chán rồi, hấn lại vung hung khí lên một lần nữa.

Chúc An Sinh yên lặng nhìn vào nơi dấu bàn tay đã biến mất, trong mắt cô hần lên cả tơ máu, tay cô nắm chặt lại thành nắm đấm.

Mãi một lúc lâu sau, Chúc An Sinh mới thả lỏng tay ra, cô lấy máy ảnh chụp lại dấu vân tay đó.

Không cần phải nghĩ nhiều, Chúc An Sinh cũng biết được mặt vách tường bên kia có những gì, nhưng mà cô không có đủ dũng khí làm kiểm nghiệm thêm lần thứ hai. Cô thu thập mọi thứ xong xuôi liền đi tới chỗ cầu thang, giờ cô sẽ xuống tầng ba để tìm Trì Trùng.

Bóng đêm bao trùm. Khác với bên ngoài gió lốc âm âm, bên trong du thuyền Eros vẫn rất yên lặng. Ở chỗ cầu thang có ánh đèn mờ mờ, cho nên Chúc An Sinh cũng không cần phải mở đèn pin lên mà đi, ở đây yên tĩnh tới nỗi cô có thể nghe thấy được cả tiếng hô hấp của mình, cả tiếng trái tim đang đập thình thịch nữa.

Tới khi cô chỉ còn một bước nữa là tới chỗ ngõặt, chuẩn bị đi vào hành lang tầng ba, thì một âm thanh nặng nề vang lên phá tan sự yên tĩnh trên du thuyền Eros.

Chúc An Sinh nghi ngờ, bước chân cô vô thức bước nhanh hơn. Cô nghe được âm thanh vang lên ở phía trước, mà ngay lúc này, một người mặc quần áo đen bước ra từ một căn phòng nghỉ, người đó đứng cách Chúc An Sinh không xa.

" Ai! "

Trong một thoáng, giọng nói của Chúc An Sinh trở nên mạnh mẽ hơn, nó tựa như tiếng sấm vang lên ở trong hành lang. Người đó dường như bị hoảng sợ, hấn có ý định chạy trốn, nhưng ngay sau đó hấn phát hiện ra người tới là con gái, nên hấn dừng bước chân lại.

" Anh là ai! "

Thanh âm của Chúc An Sinh vang lên lần nữa, nhưng người đó có vẻ không quan tâm tới câu hỏi của cô, người đó trực tiếp lấy ra mũi tên sắc bén mà phi về phía Chúc An Sinh.

Thấy người áo đen đó đột kích, Chúc An Sinh liền di chuyển thân thể, linh hoạt trốn được mũi tên đó. Người áo đen đó đương nhiên không biết được thân thủ của Chúc An Sinh lại nhanh nhẹn như vậy. Vì thế hấn lại muốn chạy trốn một lần nữa, nhưng lần này làm sao mà cô để cho hấn được như mong muốn?

Mất thấy người áo đen đó chuẩn bị cất bước bỏ trốn, Chúc An Sinh nhanh chóng tiến thêm một bước, đá quét ngang qua hấn. Một tiếng động giòn giã vang lên, cô đã đá trúng phần đầu của người áo đen đó rồi, người áo đen đó lập tức ngã xuống đất, ngất luôn tại chỗ.

Ban đầu Chúc An Sinh còn muốn bước lên kiểm tra tình trạng của tên áo đen đó, nhưng đột nhiên cô nhớ ra vẫn còn một việc khác. Người áo đen này xuất hiện ở đây, chắc chắn là thân thủ của hấn không tồi, mà người như thế này, vì sao lại xuất hiện trên du thuyền Eros chứ?

Trì Trùng gặp nguy hiểm!

Trong nháy mắt, ý nghĩ này đã lướt qua đầu Chúc An Sinh. Cô lập tức đứng dậy chạy vào căn phòng mà vừa rồi người áo đen đó đi ra, nhưng mà trong phòng lại không có bóng người nào.

Đúng lúc Chúc An Sinh chuẩn bị thở phào một hơi thì cô lại thấy ở trên ban công có một đôi giày.

" Trì Trùng! "

Chúc An Sinh vọt tới chỗ ban công, nhưng mà bên dưới ban công chỉ có sóng to gió lớn đang nổi lên trên biển.

Thiếu chút nữa là Chúc An Sinh định nhảy xuống ngay lập tức. May mà lý trí của cô đã kịp thời kéo cô lại, nếu cô mà nhảy xuống ngay lập tức thì chắc chắn sẽ ngã ra ngoài. Bởi vì chỉ cần đạt tới độ cao nhất định, thì cho dù phía dưới có là nước thì nó cũng sẽ giống như nền xi măng vậy, gây chết người.

Chúc An Sinh còi giầy ra, chỉ đứng đây có một tí thôi mà mưa gió đã làm cô ướt hết cả người, nhưng Chúc An Sinh làm gì có thời gian quan tâm tới mấy cái này.

Chúc An Sinh trèo ra ngoài phần rìa ban công, tay cô nắm chặt lấy lan can. Ở trong màn mưa này, cô mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được vị trí của ban công phía dưới, đây chính là cách nhanh nhất để đi xuống dưới tầng.

Nhờ đâu cô trượt chân thì sao? Chúc An Sinh đoán rằng, khi cô hòa mình vào mặt biển rộng lớn, cô sẽ dần mất đi ý thức, cuối cùng là bị chết chìm.

Nhưng mà Chúc An Sinh không hề sợ hãi chút nào, cuối cùng cô cũng tìm được vị trí chính xác của ban công bên dưới. Trên bầu trời lại xuất hiện thêm một tia chớp rạch ngang bầu trời, tia sáng lóe lên đột ngột chắn ngang tầm mắt cô, nhưng cô vẫn quyết định sẽ nhảy xuống.

Có thể nhảy tới cái ban công bên dưới không? Chúc An Sinh không biết, cô chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Nhưng mà Chúc An Sinh biết, Trì Trùng không thể chết được, nhất định Trì Trùng không được chết.

Cô không cho phép Trì Trùng chết!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đuôi cá

Edit: Cài Trắng

Bị kẻ lưu manh đánh lên, Trì Trùng cũng tự rơi vào trong suy nghĩ của mình.

Anh có thể cảm giác được kẻ lưu manh đang kéo người anh, nhưng ngay cả một ngón tay anh cũng không thể động đậy.

Kẻ lưu manh này là ai? Là ai đã bảo hấn tới đây? Là Parker Martinez sao? Hay là những người khác trong gia tộc Martin?

Nhưng mà vào lúc này, những vấn đề đó chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Điều khiến Trì Trùng lo lắng nhất vẫn là Chúc An Sinh. Chúc An Sinh vẫn còn ở trên du thuyền, nhưng mà Trì Trùng không thể nói được một chữ nào, anh không có cách nào để báo hiệu cho cô biết.

Cũng may, Trì Trùng biết được võ của cô rất tốt, cho nên anh tin tưởng rằng Chúc An Sinh có thể hóa nguy thành an.

Sau đó, anh lại nghĩ tới bố mẹ mình. Anh tin tưởng rằng mạng mình tới ngày hôm nay là tận số rồi, bố anh sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì anh, còn mẹ, chắc mẹ sẽ cảm thấy đau khổ một thời gian thôi. Nhưng Trì Trùng biết, bố anh sẽ chăm sóc bà, chắc chắn bà có thể vượt qua được khoảng thời gian khó khăn này.

Cho nên, tất cả đều kết thúc rồi sao?

Trì Trùng có thể cảm nhận được dòng nước lạnh băng đang dần dần nhấn chìm cơ thể anh xuống. Bỗng nhiên, cả người anh nặng trĩu rơi xuống, chìm vào biển rộng, anh mất đi ý thức.

Mình đã chết rồi sao? Dù là vậy, nhưng trong lòng Trì Trùng vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Anh cảm thấy rất khó chịu, giống như là có một tảng đá lớn nghìn cân đang đè lên ngực anh vậy. Anh mở miệng ra muốn hít thở, nước biển lập tức tràn vào khoang miệng anh, sau đó đi xuống cổ họng, đây đúng là sự đau khổ nhất mà đời này Trì Trùng trải qua.

Bỗng nhiên, có một lực nhẹ nhàng nâng Trì Trùng lên, anh còn cảm giác được nước trong khoang miệng mình đã biến mất. Ngược lại, những thứ đó lại là bầu không khí trong sạch nhất anh được tận hưởng.

Giống như là có một dòng nước ấm mang theo dưỡng khí luồn lách vào từng góc trong cơ thể Trì Trùng. Anh cảm giác như mình đã quay trở lại lúc còn bé, khi mà anh còn là một đứa trẻ sơ sinh trong vòng tay người mẹ, đó là thời khắc vô ưu vô lo nhất trong cuộc đời con người.

Anh cảm thấy mình rất giống một chú thiên nga trắng đang nằm trên chiếc giường êm ái. Con buồn ngủ nhanh chóng ập tới với anh. Trì Trùng nghĩ, hay là mình cứ nhắm mắt ngủ luôn, nhưng không hiểu tại sao, một cảm giác nguy hiểm ập tới khiến cho Trì Trùng phải giật dụa.

Trì Trùng không hiểu tại sao lại như thế. Nhưng anh hiểu rõ, vào giờ phút này anh không thể ngủ được, nếu như anh ngủ thì mãi mãi anh không thể tỉnh lại.

Trì Trùng bắt đầu cử động thân thể, giống như là một con cá đang cố gắng bơi đi giữa biển khơi rộng lớn. Theo bản năng, cánh tay anh cử động, ngay sau đó, cánh tay lại truyền tới một cơn đau bùng phát.

Đau đớn khiến cho Trì Trùng tỉnh táo hơn, anh mở mắt, nhưng nước biển tối đen đã cản trở tầm nhìn của anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ một đuôi cá lớn duyên dáng khẽ lướt qua, sau đó còn có người nào đó đập thật mạnh vào đầu anh, Trì Trùng nghiêng hẳn mặt sang một bên. Từ chỗ đó, anh có thể nhìn thấy được, đáy thuyền lớn của du thuyền Eros.

Trì Trùng có thể thề, đó là hình ảnh mà kiếp này không thể tin được mình có thể gặp, sau đó, anh mất ý thức.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nhảy xuống biển khơi rộng lớn, cô ở trong những làn sóng mãnh liệt mà tìm kiếm Trì Trùng. Lý trí của cô nói rằng, việc làm này của cô chính là một việc làm rất vô dụng, nhưng cô vẫn cố chấp tìm kiếm anh trong làn nước biển sâu thăm thẳm này.

Một lần nữa, Chúc An Sinh bắt lực ngoi lên mặt biển, cô bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng và lớn tiếng khóc. Nước mắt cô hòa cùng với nước mưa rơi xuống mặt biển, cô thấy đây chính là hành động vô dụng nhất. Nhưng, cô không thể tin được, khi cô vừa mới xoay đầu lại, cô nhìn thấy được Tri Trùng đang nằm trên mặt biển cách đó không xa.

Bản thân cô đang nằm mơ sao? Sao Tri Trùng lại nổi lên trên mặt biển như thế kia?

Chúc An Sinh dùng hết sức mình mà bơi qua đó. Cô không chú ý rằng, vào lúc cô sắp tới gần anh, cái bóng đen ở dưới người Tri Trùng giống như một tinh linh lặng lẽ biến mất, hòa mình vào trong biển rộng tối đen.

Mất thấy thiếu chút nữa thì Tri Trùng lại chìm xuống biển sâu, Chúc An Sinh vội vàng bơi qua ôm lấy anh. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Tri Trùng, cô lập tức nín khóc mà cười, cô quay đầu lại nhìn bến tàu cách đó vài chục mét, cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu vừa kéo anh vừa cố gắng bơi về chỗ bến tàu.

Tuy rằng biển động khá dữ dội nhưng vẫn có sóng nổi, nó có lực giúp Chúc An Sinh đưa được Tri Trùng về bờ, đây cũng là điều may mắn cho cả hai người. Cho nên, đối với Chúc An Sinh mà nói, việc đưa Tri Trùng vào bờ cũng không khó khăn lắm. Nhưng dù vậy, sau khi kéo được anh vào bến tàu, toàn thân cô đã mất hết sức lực.

Chúc An Sinh rất muốn nằm xuống luôn, không cần động dậy gì cả, nhưng bên cạnh cô vẫn còn Tri Trùng đang chết đuối. Cô cắn chặt môi mình tới mức bật máu, ép buộc tinh thần mình phải tỉnh táo lại. Mùi máu tươi lập tức tràn ngập khoang miệng, giờ cô phải tiến hành ép tim để khôi phục lại hô hấp cho Tri Trùng. Nhưng kỳ lạ là, sau khi Chúc An Sinh tách được miệng anh ra, cô phát hiện, bên trong khoang miệng anh rất sạch sẽ, không giống với những người chết đuối bình thường khác. Thường thì khi chết đuối bên trong khoang miệng sẽ có những tạp chất.

Hơn nữa, Chúc An Sinh còn phát hiện ra một việc thần kỳ hơn, hô hấp của Tri Trùng rất ổn định, so ra thì người đang thở dốc như cô còn chật vật hơn.

Đây là ảo giác của cô sao? Nhưng mà Chúc An Sinh đủ tỉnh táo để phát hiện ra phần miệng mình truyền tới cảm giác đau, không thể tin được, cuối cùng cô có thể thấy được kỳ tích.

Ở gần đó có một chiếc thuyền đánh cá, Chúc An Sinh nhanh chóng đưa Tri Trùng tới chỗ thuyền đánh cá đó để tránh mưa. Cô lấy điện thoại di động ra từ trong túi quần, bây giờ cô cảm thấy mình đúng là rất may mắn khi lựa chọn mua một chiếc điện thoại không thấm nước.

Đúng lúc Chúc An Sinh định ấn 911 để báo cảnh sát thì cô nghe thấy một tiếng động rất lớn. Ở xa xa, cô nhìn thấy được một chiếc du thuyền khác ở phía sau du thuyền Eros đang bắt đầu khởi hành.

Lập tức, Chúc An Sinh hiểu tại sao kẻ bắt cóc kia có thể lặng im không một tiếng động mà lên vào du thuyền Eros, cũng thiếu chút nữa thì giết hại được Tri Trùng.

Nhưng, trước mắt đây không phải là vấn đề quan trọng. Bởi vì Chúc An Sinh không có khả năng đuổi theo du thuyền đó, cô vẫn nên báo cảnh sát thì hơn, hơn nữa còn gọi một cuộc tới cho Frank.

Hai tiếng sau, sau khi Frank nghe xong những chuyện Chúc An Sinh kể lại, hần im lặng mất một lúc rồi mới mở miệng nói chuyện: " Hai người chắc chắn chứ? Ở trên du thuyền đó có tận mười bảy mạng người? "

" Không phải là tổng có 17, mà là trước mắt mới phát hiện được 17 thôi. Sau khi kiểm tra xong tầng thứ tư của du thuyền thì tôi và Tri Trùng chia nhau ra hành động, cũng vì thế nên chúng tôi đã tạo cơ hội cho kẻ bắt cóc kia. Cho nên, giờ ở tầng thứ ba du thuyền có pho tượng nào hay không thì tôi không biết. "

" Ôi trời ơi! " Frank nói với một giọng điệu vô cùng đau xót, đồng thời hần còn làm hình chữ thập ở trước ngực mình: " Nếu những gì cô nói là sự thật thì đây chính là vụ án tàn bạo nhất trong lịch sử của Houston. "

" Tôi cũng không tin lắm. Nhưng mà đây là anh vẫn chưa được nhìn thấy phản ứng của những vết máu trên du thuyền Eros, hiển nhiên, sau khi hung thủ gây án xong đã tiến hành làm sạch hiện trường. Mà vết máu đâu phải là thứ có thể dễ dàng rửa sạch được, chỉ cần một thủ đoạn nho nhỏ là sẽ khiến những vết máu khi đó tái hiện lại, lúc này, hần sẽ không còn cách nào che giấu hành vi phạm tội của mình. "

" Nếu vụ án này thật sự hung tàn như lời cô nói thì có vẻ tôi đã hiểu vì sao lại có kẻ muốn ám sát Tri Trùng rồi. Vụ án này chắc chắn sẽ khiến cho mọi người trên thế giới khiếp sợ. "

" Cũng vì nguyên nhân đó, cho nên tôi càng lo lắng hơn. Vụ án này chỉ nghe không thôi đã thấy rợn cả người, chắc chắn gia tộc Martin sẽ không ngồi yên nhìn chuyện này tiếp tục diễn biến. Nó không chỉ liên lụy tới tài sản dưới quyền sở hữu của tập đoàn mà còn liên lụy trực tiếp tới người trong gia tộc Martin. "

" Cô đang lo lắng bọn họ sẽ hành động điên cuồng hơn? "

" Không biết trước được. Nhưng cũng vì không biết trước, nên tôi càng cảm thấy khẩn trương hơn. " Chúc An Sinh nói, giọng nói tràn đầy vẻ lo lắng: " Còn nữa, về việc thẩm vấn những nhân viên công tác trên du thuyền Eros, mọi người tiến hành tới đâu rồi? "

" Chúng tôi đã điều tra ra được những người đi theo chuyến ra biển của du thuyền Eros ngày đó rồi. Có một số nhân viên đã ở lại thuyền, trong đó có vài người là thành viên chủ chốt trên thuyền. Nhưng mà bọn họ đều nói là do nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, hơn nữa, sau khi tiếp nhận vị trí thì bọn họ không hề rời khỏi chỗ làm việc của mình. Mãi cho tới khi có người báo với bọn họ là thuyền đã cập bến thì họ mới biết, bọn họ không biết chuyện gì đã

xảy ra trên du thuyền. "

" Tôi cảm thấy những người nhân viên đó nói thật. Bởi vì chuyện này càng ít người biết thì càng tốt, nhưng mà hiện trường phạm tội ở trên thuyền đã được lau dọn rất sạch sẽ, điều này khẳng định rằng đã có người giúp đỡ hung thủ. Có lẽ là không nhiều, nhưng chắc chắn có người biết được tình huống thật. Cho nên vẫn phải tiếp tục thẩm vấn, có thể thu nhỏ phạm vi lại. Cứ như vậy việc thẩm vấn sẽ đơn giản hơn nhiều. "

" Tôi sẽ giao cho cấp dưới thẩm vấn những người này, cô yên tâm. "

Dứt lời, đột nhiên Frank nhận được một cuộc điện thoại. Lúc này, hần và Chúc An Sinh đang đứng ở hành lang bệnh viện. Nhận được cuộc gọi đến, hần lập tức tìm một chỗ khác yên tĩnh hơn để tiếp nhận cuộc gọi.

Chúc An Sinh đứng nguyên tại chỗ, vừa lúc bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, cô vội vàng hỏi thăm tình hình: " Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi? "

" Phần đầu và cánh tay của bệnh nhân có vết thương, nhưng không có gì đáng lo, tôi đã giúp cậu ấy băng bó lại rồi. Việc còn lại là chờ bệnh nhân tỉnh dậy thì tiến hành kiểm tra lại phần đầu một lần nữa, à, có phải cô đã cho bệnh nhân thở bình oxy không? "

" Hỗ trợ thở bằng bình oxy? Không đâu. " Chúc An Sinh cảm thấy nghi ngờ.

" Không có sao? Trước mắt, bệnh nhân có hiện tượng trúng độc do hít phải khí oxy* quá nhiều. Hơn nữa, cô nói bệnh nhân bị ngã xuống biển, nhưng tôi thấy trên người nạn nhân hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy nạn nhân bị chết đuối. "

*Trúng độc khí O2: Oxy là một chất không thể thiếu dùng để duy trì sự sống, nhưng nếu hít quá nhiều oxy cũng sẽ gây hại cho cơ thể. Thở oxy quá nhiều sẽ gây ức chế chức năng hô hấp, giảm thông khí, gây nên việc tăng CO2 trong máu.

" Há? "

Bác sĩ cũng không rõ. So với bác sĩ, Chúc An Sinh càng cảm thấy kỳ quái hơn, bởi vì cô biết được chính xác là Tri Trùng đã rơi xuống biển, lại còn ngất xỉu nữa. Thế tại sao Tri Trùng lại không có biểu hiện của việc chết đuối, ngược lại, lại là bị trúng độc khí oxy?

" Được rồi, trước mắt cứ như vậy đã, giờ bệnh nhân đã không còn gì đáng lo nữa rồi. Chẳng qua, phải mất một chút thời gian nữa cậu ấy mới có thể tỉnh lại. Cô cứ yên tâm đi. "

" Cảm ơn bác sĩ. "

Chúc An Sinh tiễn bác sĩ đi, sau đó cô đi vào phòng bệnh, cô thấy được Tri Trùng đang ngủ say. Ở cánh tay và phần đầu của anh đều được quấn băng gạc, phần ngực phập phồng thể hiện sự hô hấp nhẹ nhàng.

Mọi người thường nói, thoát khỏi đại nạn, cuối đời ắt sẽ hạnh phúc. Nhìn Tri Trùng, Chúc An Sinh hy vọng rằng bọn họ sẽ có đủ may mắn để thuận lợi bắt được hung thủ.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cô nhìn thấy Frank đã trở lại sau khi tiếp nhận cuộc điện thoại. Và cô phát hiện ra sắc mặt hần rất quái dị.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu.

" Chúng tôi đã phát hiện ra kẻ tập kích Tri Trùng. " Frank dừng lại một chút: " Hần chết rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bước đường cùng

Edit: Cái Trắng

" Hần chết rồi? " Chúc An Sinh giật mình, cô đột nhiên nhớ tới lúc đó cô dùng chân đá một phát vào đầu tên lưu manh. Không phải tên lưu manh đó bị cô đá cho một cái đá tử vong chứ? Tốt xấu gì thì tên đó cũng là một tên tội phạm hung người khác, sẽ không yếu ớt như thế chứ?

" Căn cứ theo những gì pháp y kiểm tra được ở hiện trường thì có thể nhận định là trúng độc. Bởi vì ở trên cổ của hần có một vết như bị kim đâm. "

Nghe thấy Frank nói vậy, Chúc An Sinh như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, cô còn tưởng rằng mình đã mang phiền toái về chứ. Sau đó, Chúc An Sinh bỗng nhớ tới một du thuyền khác đã rời đi ngay trong lúc cô cứu được Tri Trùng.

" Lúc tôi cứu được Tri Trùng thì có bắt gặp một chiếc du thuyền khác đang di chuyển, anh có nghĩ là trên du thuyền đó có kẻ đã giết chết tên lưu manh không? "

“Tôi thấy cũng có thể là như vậy.” Frank tán đồng với ý kiến của Chúc An Sinh.

“Thế tại sao người đó đã giết chết tên lưu manh rồi mà không mang theo thi thể của hắn đi? Chẳng lẽ người đó không sợ bị bại lộ thân phận sao?”

Chúc An Sinh nói xong, Frank cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này. Một lúc sau, vẻ mặt Chúc An Sinh thoáng hiện lên sự vui vẻ, nhưng sau đó cô lại nhíu chặt mày.

“Frank, tôi nghĩ chúng ta đang vướng phải phiền toái lớn.”

“Là như thế nào?”

“Tên lưu manh bị giết chết chắc chắn là do hắn đã hành động thất bại. Hơn nữa, lúc đó hắn còn bị tôi đá cho một cước, hắn ngất. Tôi cảm thấy người ở trên du thuyền đó nghĩ mang theo hắn rồi đi thì quá phiền phức, mà cũng lo lắng nếu hắn bị bắt thì sẽ để lộ bí mật, cho nên đã giết hắn bằng thuốc độc.”

“Nhưng ở đây lại nảy ra một vấn đề khác. Theo như lời vừa rồi tôi nói thì vì sao người đã giết tên lưu manh đó bằng thuốc độc không sợ để lại thi thể sẽ bại lộ thân phận đây? Có một loại khả năng có thể xảy ra, đó là người đó không hề lo lắng chuyện này, nguyên nhân chính là chúng ta không thể tra ra được thân phận hay tin tức của tên lưu manh. Mà trên thế giới này, người có thể hành động chuyên nghiệp lại không danh cũng không phận, chỉ có thể là...”

Cuối cùng, Frank cũng nghĩ tới đáp án mà Chúc An Sinh nói: “Sát thủ.”

“Đã có người thuê sát thủ chuyên nghiệp để ám sát Trì Trùng, thậm chí, có khi tôi cũng nằm trong danh sách cần phải giết chết.” Chúc An Sinh nói, ánh mắt cô hiện lên sự lo lắng, cô liếc nhìn Trì Trùng, cô không ngờ thứ khiến mình khản trương, nghĩ tới đầu tiên không phải là bản thân cô.

“Có cần tôi phải thêm mấy cảnh sát nữa tới bảo vệ cô không?” Trên khuôn mặt Frank cũng hiện lên sự lo lắng.

“Anh nên huy động những cảnh sát đó tới bảo vệ Trì Trùng đi, hiện tại anh ấy mới là người cần được bảo vệ nhất. Hơn nữa, anh ấy phải được bảo vệ 24/24. Còn tôi, anh giúp tôi lấy được một cây súng là sự bảo vệ lớn nhất đối với tôi rồi.”

Đột nhiên, sắc mặt Frank trở nên lúng túng, hắn cảm thấy rất khó xử: “Cô An Sinh là người Trung Quốc đúng không, người ngoại quốc ở Mỹ mà dùng súng là vi phạm pháp luật đấy.”

“Anh cảm thấy tôi không biết điều này sao?” Chúc An Sinh cười tươi một cái.

Frank nhìn vào đôi mắt tràn ngập ý cười của Chúc An Sinh, hắn cảm thấy cô gái đang đứng trước mặt mình đúng là quyến rũ quá mức cho phép rồi. Hơn nữa, Frank vẫn chưa quên câu nói vừa rồi của Chúc An Sinh, cô đã chân một cái đã khiến tên lưu manh kia bất tỉnh rồi.

Rốt cuộc sức lực của Chúc An Sinh lớn tới mức nào chứ? Frank không cách nào biết được đáp án chính xác nhất, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng Chúc An Sinh là cô gái phi thường nhất mà hắn từng gặp. Quả nhiên người bên cạnh Trì Trùng đều là nhân tài ần dật.

“Tôi đã có giấy phép về việc săn bắn ở đây rồi. Hơn nữa, dựa theo tình huống hiện tại của tôi thì tôi có thể được coi như là đang trợ giúp mấy người. Ở trong tình huống như này, anh giúp tôi xin được một khẩu súng, chắc là không khó khăn lắm.”

“Cô đã có giấy phép săn bắn rồi? Sao cô không nói sớm cho tôi biết chứ?” Frank ngạc nhiên, hắn càng cảm thấy cô gái này tài giỏi hơn nữa: “Chờ lúc nữa tôi sẽ đi xin cho cô một khẩu súng phù hợp và phải thêm cảnh sát tới đây để bảo vệ Trì Trùng.”

“Thế thì tôi phải cảm ơn anh trước.”

“Là tôi phải cảm ơn hai người mới đúng. Nếu như không có hai người thì chỉ sợ tôi ác trên du thuyền Eros mãi mãi không có người phát hiện ra. Hơn hết, tôi tin tưởng một điều là, những nạn nhân vô tội bị giết hại chắc chắn cũng muốn cảm ơn cô và Trì Trùng.”

Frank bất ngờ khen ngợi Chúc An Sinh như vậy khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ. Nhưng cô biết, tất cả là nhờ vào sự kiên trì của Trì Trùng thì mới có biến chuyển, ngay từ lúc ban đầu Chúc An Sinh cũng cho rằng đây là một vụ án mất tích bình thường. Là lúc trước Trì Trùng không ngại vất vả, thức trắng một đêm để phát hiện ra điều bất thường trong vụ án của Ninh Vũ Nhu.

Chúc An Sinh yên lặng ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, rồi cô cầm tay Trì Trùng lên. Tay anh có chút lạnh lạnh, Chúc An Sinh liền xoa bóp bàn tay anh, một lúc sau tay Trì Trùng cũng ấm dần lên.

“Trì Trùng, nhất định anh phải nhanh chóng tỉnh lại đây. Tôi có thể cảm giác được chúng ta sắp chạm đến bước cuối cùng rồi, anh cũng biết kẻ thù của chúng ta đáng sợ tới mức nào mà, nếu anh không tỉnh lại thì tôi sợ một mình tôi sẽ không chống đỡ được.”

Chúc An Sinh nhẹ nhàng thì thầm với anh bằng tiếng Trung. Cô chăm chú nhìn khuôn mặt Trì Trùng, cô hy vọng rằng giây tiếp theo mình có thể thấy Trì Trùng mở mắt.

Bây giờ sáng ngày hôm sau, Chúc An Sinh đã có mặt tại cục cảnh sát Houston để xem những vật chứng đã được thu thập. Mà những chứng cứ này là

được Hanham cùng với những cảnh sát khác ở hiện trường điều tra suốt đêm mới thu thập được, trong đó phần lớn là ảnh chụp những vết máu ở trên du thuyền Eros.

Bên Tri Trùng đã có những cảnh sát được Frank phái tới bảo vệ rồi, tới lúc đó Chúc An Sinh mới yên tâm rời đi, mà lúc đó đã là ba giờ sáng rồi. Frank khuyên cô nên nghỉ ngơi một chút nhưng mà Chúc An Sinh không thể ngủ nổi, cô chỉ ngủ được ba tiếng đồng hồ là lại tới cục cảnh sát Houston để xem chứng cứ.

“ Chào buổi sáng. ”

Mấy nhân viên phải làm thêm giờ ngày hôm qua đều cảm thấy kinh hãi sau khi nhìn thấy Chúc An Sinh. Hôm nay, vì có tình huống đặc biệt nên họ mới tới sớm hơn bình thường một chút, nhưng mà họ không ngờ mình còn có thể gặp được Chúc An Sinh ở đây.

“ Ừm. ” Chúc An Sinh mỉm cười gật đầu thay cho lời chào, sau đó cô một lần nữa vui đầu vào trong đồng ảnh chụp.

“ Chị là trợ lý của Tri Trùng tiên sinh sao? ” Có một cô gái khá là trẻ tuổi mang theo một cốc cà phê bước tới gần chỗ Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh cười cười, có thể xem như cô đang ngầm thừa nhận. Hơn nữa, cô vẫn chưa chịu buông ảnh chụp trong tay ra.

“ Đúng là chị rồi! Sáng sớm ngày hôm nay, cả cục cảnh sát này đang rầm rì bàn tán về chị đấy, chị thật sự dùng chân đá một cái đã khiến tên lưu manh bất tỉnh sao? ”

“ Chị nghĩ có thể là do hấn quá yếu. ” Chúc An Sinh không nhịn được đánh mở miệng giải thích, cô không ngờ hình tượng của cô trong lời đồn lại càng ngày càng trở nên đáng sợ, càng lúc càng khoa trương hơn.

“ Trời ơi, chị giỏi lắm đấy! Trong cục bọn em có mấy tên con trai thôi, ngày thường lúc nào cũng tự thổi phồng bản thân lên, nói rằng mình vô cùng lợi hại. Nhưng mà theo em thấy, chị so với bọn họ thì lợi hại hơn nhiều. ” Trên mặt cô gái nhỏ đó còn hiện lên sự kiêu ngạo nho nhỏ, đồng thời cô ấy còn liếc mắt nhìn đồng nghiệp nam của mình một cái, một cái nhìn vừa khiêu khích vừa khinh thường.

“ Cảm ơn. ” Chúc An Sinh bị hành động của cô gái nhỏ này chọc cười.

“ Chị đang xem chứng cứ sao? Hôm qua bọn họ đã phát hiện ra những gì? ” Cô gái nhỏ đó đã chuyển dời sự chú ý của mình lên mấy bức ảnh đang nằm trên mặt bàn, cô cầm một bức ảnh lên xem, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc: “ Những cái này là cái gì thế? ”

“ Em cảm thấy những cái này là cái gì nào? ” Chúc An Sinh hỏi ngược lại cô gái nhỏ đó.

Cô gái đó cầm lấy bức ảnh, trong bức ảnh chỉ có những tia sáng một lam yếu ớt phát sáng trong bóng đêm, đó chính là phản ứng của máu. Sau đó, cô ấy hoảng sợ, lắp bắp nói: “ Những, những cái đó đều là máu sao? ”

Câu nói của cô gái đó đã hấp dẫn cả đồng nghiệp của mình. Lập tức mọi người đều vây quanh lại chỗ này để xem, bọn họ ồn ào cầm lấy ảnh chụp mà quan sát. Cuối cùng, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi và vô cùng khó tin, chỉ có Chúc An Sinh là bình tĩnh nhìn bọn họ.

“ Tất cả chỗ này đều là vết máu sao? ”

Lại một người nữa kinh hãi hỏi lại, Chúc An Sinh gật đầu.

“ Ôi trời ơi, tất cả chỗ này đều là ảnh chụp vết máu ở hiện trường sao? Nhiều thế này, rốt cuộc là đã có bao nhiêu người chết đây? ”

Nghe thấy vấn đề này, động tác của Chúc An Sinh dừng lại. Tay cầm ảnh chụp của cô run lên, cô nhớ tới điều sáng nay Hanham đã nói lại với cô.

“ 37 người. ”

Giọng nói của Chúc An Sinh vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mà cô lại khiến không khí trong phòng rơi vào sự yên lặng. Trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây như bị dừng hình vậy.

“ 37 người!!! ” Có người kinh ngạc kêu lên, cô gái đó bị con số này dọa sợ tới mức ném luôn ảnh chụp trong tay mình đi.

“ Hung thủ có thói quen là sau khi giết hại một người, hấn sẽ để lại trong phòng của người đó một pho tượng Cupid, ngày hôm qua bọn họ đã phát hiện ra tổng cộng có 37 pho tượng. ”

Cốc cà phê cô gái đó cầm đã rơi xuống mặt đất, nhưng không có ai để ý tới điều đó.

Cô gái đó vì quá sợ hãi mà nhào vào trong lòng một người đồng nghiệp của mình, bắt đầu khóc nức nở.

“ Đừng sợ, chỗ này của chúng ta là bang Texas, người đó nhất định sẽ nhận bản án tử hình. ” Có người bắt đầu an ủi cô gái đó.

“ Đối với loại người ác độc như thế này, tử hình là quá dễ dãi với hấn rồi. ”

“ Chứa oi... ”

Chúc An Sinh cảm thấy hoang mang khi thấy mấy người họ nói chuyện với nhau. Kỳ lạ thật đấy, sao cô nghe không hiểu mấy người đó đang nói gì nhỉ?

“Mọi người đang nói cái gì thế? Người đó? Là người nào vậy? Mọi người biết ai là hung thủ rồi sao?”

“Cô vẫn chưa biết sao? Hung thủ đã nhận tội rồi.”

Cuối cùng cũng có người giải thích cho Chúc An Sinh hiểu, nhưng mà lời giải thích của hắn vẫn không làm cho Chúc An Sinh hết nghi ngờ.

“Parker Martinez đã nhận tội rồi?” Chúc An Sinh ngạc nhiên: “Lúc nào vậy?”

“Parker Martinez? Anh ấy là ai vậy?”

Nghe thấy Chúc An Sinh nói ra tên Parker Martinez, mọi người đều cảm thấy hoang mang.

“Tổng giám đốc của khách sạn Khải Hàng, Parker Martinez, kẻ tình nghi trong vụ án.”

Nói xong câu đó, sự bất an trong lòng Chúc An Sinh tăng vọt lên.

“Tổng giám đốc của khách sạn Khải Hàng? Người nhận tội là phó giám đốc khách sạn Khải Hàng, mới hai tiếng trước thôi, hắn đã nhận tội rồi. Trong cục đều truyền tai nhau như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn.”

“Cái gì? Vậy còn Parker Martinez thì sao?”

“Cô đang nói tới tổng giám đốc khách sạn Khải Hàng hả? Ngày hôm qua, mấy người bọn họ đúng là đã tới cục cảnh sát để tiếp nhận thẩm vấn, nhưng mà tôi nhớ là đêm qua tổng giám đốc khách sạn Khải Hàng đã dùng món tiền rất lớn để bảo lãnh cho mình ra ngoài.”

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng hiểu rõ tất cả. Cô cảm thấy trước mắt mình như tối sầm lại, cả người như tê liệt dựa vào ghế. Trong lòng cô cũng giống như bị ai đó đào tung lên vậy, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất...

Xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ba trong một

Edit: Cải Trắng

Rốt cuộc, tình huống Chúc An Sinh lo lắng nhất cũng xuất hiện rồi. Sở dĩ, cho tới bây giờ cô vẫn luôn không ngừng tìm kiếm chứng cứ là vì cô biết bọn họ không có cách nào tìm được chứng cứ trực tiếp nhất có thể trói buộc Parker Martinez.

Hiện tại, việc trên du thuyền Eros xảy ra một vụ án đẫm máu là điều không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng mà, liệu có đúng là có 37 người đã bỏ mạng ở trên du thuyền không, điều này chưa ai có thể khẳng định chắc chắn được.

Tuy rằng, Chúc An Sinh và Trì Trường đều tin vào kết quả mình tìm được, nhưng trên tòa, thẩm phán cần những chứng cứ đáng tin cậy hơn nữa. Từ khi, Chúc An Sinh có thể chứng minh được rằng trên du thuyền Eros có tổng cộng đúng 37 kết quả xét nghiệm máu khác nhau, hoặc là cô phải tìm được thi thể của 37 nạn nhân đó. Nếu không, con số 37 này khó mà có được sự thừa nhận của mọi người.

Nhưng dù là ai đi chăng nữa, họ cũng sẽ nghĩ chuyện này không có khả năng xảy ra. Trong lúc vô tình, Chúc An Sinh và Trì Trường thật may mắn khi phát hiện ra một vết máu còn sót lại. Sao cô có thể mong ước xa vời hơn là tìm được điểm khác nhau trong ba mươi bảy vết máu đây?

Cuối cùng, là việc tìm được 37 thi thể, việc này nằm ngoài sức tưởng tượng rồi. Sau khi hung thủ gây án xong, chắc chắn hắn đã ném luôn thi thể xuống biển, mà căn cứ theo những vết tích ở hiện trường, có thể thấy được trên thi thể nạn nhân be bét máu như thế nào. Ném thi thể xuống biển, thi thể sẽ sớm bị bầy cá dưới đó rỉa sạch sẽ. Vì thế, Chúc An Sinh có thể đi đâu tìm thi thể nạn nhân bây giờ?

Hiện tại, đây là vấn đề lớn nhất cần giải quyết. Bởi vì, nếu không cách nào chứng minh được số lượng người chết thì khâu khởi tố hung thủ ở cuối cùng chỉ là một dấu chấm đen tròn trĩnh, không quyết được.

Nhưng mà trong hoàn cảnh khó khăn như thế này, Chúc An Sinh lại gặp thêm vấn đề khó giải quyết tương tự. Đó chính là, trong vụ án lần này, kẻ bị tình nghi không chỉ có Parker Martinez.

Tuy rằng mọi người đều hiểu rõ môn một là ai có thể điều động nhân viên trên du thuyền Eros, ra lệnh cho du thuyền Eros xuất phát, chịu được mọi chi

phí khi vận hành du thuyền, người có thể thỏa mãn tất cả những điều kiện trên thì chỉ có một người là Parker Martinez, nhưng trên thực tế, dựa theo những lý luận đó thì các quản lý cấp cao của khách sạn Khải Hàng cũng có thể. Nhờ đâu Parker Martinez có thể động tay động chân để khiến một trong số mấy người đó gánh tội thay hắn thì sao?

Không phải Chúc An Sinh và Trì Trùng không nghĩ tới vấn đề này, nhưng hai người cảm thấy, làm gì có ai mạo hiểm đi gánh một tội danh nghiêm trọng này thay cho Parker Martinez chứ?

Phải biết rằng, tuy hai người không thể chứng minh được trên du thuyền Eros rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu vụ án đẫm máu, nhưng hai người có thể chắc chắn là con số không dừng ở một hai vụ. Trước mắt, ít nhất bọn họ đã xác định được việc Ninh Vũ Nhu mất tích và vết máu không rõ nạn nhân, chỉ riêng hai vấn đề này thôi đã thể hiện ra đây là hai vụ án. Mà tội danh này, ở bang Texas không hủy mức án tử hình, cho nên, làm gì có ai bất chấp nguy cơ mình có thể bị tử hình để gánh tội thay chứ? Thậm chí, trong tình huống tốt nhất thì cũng bị lĩnh mức án tù chung thân, như thế, vẫn có người gánh tội thay Parker Martinez sao?

Cho dù Chúc An Sinh có gãi rách cả da đầu cũng không thể nghĩ ra được. Rốt cuộc Parker Martinez đã làm gì để mua chuộc được phó giám đốc khách sạn Khải Hàng đây? Dùng tiền sao? Nhưng mà, trong tình huống tốt nhất thì cũng bị hưởng mức án tù chung thân, bị giam trong tù cả đời, dùng tiền tài để trao đổi thì có ích lợi gì chứ?

Chúc An Sinh càng nghĩ càng không thể hiểu nổi. Cuối cùng, cô dứt khoát chỉnh sửa lại một ít tài liệu, chào tạm biệt mọi người rồi tiến thẳng đến phòng thẩm vấn của cục cảnh sát Houston.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh bị một cảnh sát đứng bên ngoài chặn lại.

" Xin lỗi tiểu thư, hiện tại nơi này không cho phép người khác đi vào. "

Chúc An Sinh nhìn xuyên qua cửa kính, cô nhìn được bên trong phòng thẩm vấn có một người đàn ông. Dáng người ông trung bình, tóc và râu đều có điểm bạc trắng, nhìn một lúc, thậm chí Chúc An Sinh còn nghi ngờ rằng liệu giây tiếp theo ông ấy lên con đau tim rồi từ vong không? Riêng điểm này thôi, cô cũng đã không tin người này có thể là hung thủ của một vụ giết người đẫm máu trên du thuyền Eros.

" Làm ơn, tôi chỉ đi vào đó hỏi mấy câu thôi, hỏi xong tôi sẽ đi luôn. "

Chúc An Sinh nhìn vị cảnh sát kia, khẩn cầu nói, nhưng mà sắc mặt anh ta vẫn lạnh nhạt y như cũ.

" Để cho cô ấy vào đi. "

Đột nhiên, trong lúc Chúc An Sinh đang cảm thấy hụt hẫng thì một giọng nói vang lên. Chúc An Sinh quay đầu lại nhìn người mới tới, lập tức nở nụ cười.

Frank đi tới bên cạnh Chúc An Sinh, sau đó nói với người cảnh sát đang đứng ngoài phòng thẩm vấn: " Để cho cô ấy vào đi. "

" Phó cục, mong ngài đừng làm tôi khó xử. " Thái độ của người cảnh sát đứng canh cửa đã thay đổi hẳn, trên nét mặt anh ta lộ rõ vẻ khó xử.

" Cậu chỉ cần mở cửa ra thôi, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm. "

Frank không chừa đường lui nào cho anh ta. Cuối cùng, người cảnh sát đó không thể làm hắn thay đổi ý định, đành chậm rãi mở cửa ra.

" Cảm ơn anh, Frank. " Chúc An Sinh cảm kích nhìn hắn.

Nghe được lời cảm ơn của Chúc An Sinh, Frank cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên. Sau đó, hắn nói một câu, mang ý vị sâu xa: " Những gì tôi có thể làm chỉ có thể thôi, cô nên nắm chặt thời gian. "

" Được. "

Tiếng nói vừa dứt, Chúc An Sinh đã bước chân vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. Ánh mắt ông vẫn luôn nhìn theo Chúc An Sinh, mãi cho tới khi Chúc An Sinh ngồi xuống đối diện ông.

" Ông chính là phó giám đốc của khách sạn Khải Hàng? " Chúc An Sinh nhanh chóng mở miệng.

" Những gì nên nói tôi cũng đã nói hết rồi, mấy người còn vấn đề gì sao? "

Người đàn ông trung niên này nhìn có vẻ hơi chán chường. Chúc An Sinh cảm giác như ông giống một chú chim đã bị con người nhốt hết lông.

" Thế tôi cũng không lòng vòng nữa, ông có thể cho tôi biết vì sao ông lại muốn gánh tội thay cho Parker Martinez không? "

Chúc An Sinh dùng ánh mắt bức người của mình nhìn chằm chằm vào ông, hiển nhiên, người đàn ông này không nghĩ tới cô lại dùng ánh mắt bức người như vậy, ông hơi cúi đầu xuống.

" Tôi không hiểu cô đang nói cái gì. Tôi nghiệp chương quá nặng nề, cho nên tôi cảm thấy sấm hối với hành vi phạm tội của mình, cô nên rời đi thôi. "

Người đàn ông này còn đưa tay ra hiệu mời cô rời đi, nhưng đời nào Chúc An Sinh cam tâm rời đi dễ dàng như thế.

"Đương nhiên ông là một người nghiệp chướng nặng nề rồi! Ông có biết tội của ông là gì không? Ông đang trợ giúp cho một tên ác ma thoát khỏi sự trừng phạt đầy, ông khiến cho 37 người bị hại không có chỗ giải oan, mà không chỉ có thế, tên ác ma đó sẽ vẫn ung dung ở bên ngoài vòng pháp luật, cho nên, tương lai có lẽ sẽ có thêm người vô tội bị hại chết đầy. Tất cả những điều này, ông có hiểu không? "

Giọng nói của Chúc An Sinh giống như một khẩu súng đã lên đạn, rồi viên đạn bay ra nhắm thẳng về phía người đàn ông này. Ông chỉ có thể đỏ con mắt mà nhìn Chúc An Sinh.

"Xin lỗi, nhưng mà cô không thể hiểu đâu. Trên thế giới này, không phải tất cả sự chính nghĩa đều có thể thực hiện, tôi cần phải làm như vậy, tôi biết tôi sẽ xuống địa ngục, tôi cũng không thể biện giải thêm cho bản thân mình, cho nên cô không thể thuyết phục được tôi đâu. "

Cuối cùng, ánh mắt Chúc An Sinh cũng lộ ra sự tuyệt vọng. Cô nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, rõ ràng cô có thể cảm nhận được tâm địa lương thiện của ông, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để có thể khiến một người lương thiện như ông ra sức bảo vệ cho một con quỷ khát máu?

Chúc An Sinh không thể hiểu.

"Cốc, cốc cốc. "

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Chúc An Sinh, cô quay đầu lại, không biết từ khi nào cánh cửa phòng thẩm vấn đã bị mở ra. Ngoài cửa, xuất hiện thêm một người đàn ông trung niên xa lạ, mà ở bên cạnh ông, chính là anh chàng cảnh sát vừa mới ngăn không cho cô vào đây.

"Cô Chúc An Sinh, tôi nghĩ cô nên rời khỏi đây thôi. "

Ngoài cửa, người đàn ông trung niên đó mỉm cười nhìn về phía Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh có chút không cam lòng mà rời khỏi phòng thẩm vấn, ở ngoài thẩm vấn, cô bắt gặp nét mặt áy náy của Frank.

"Cô Chúc An Sinh, nếu về sau cô vẫn muốn đi vào phòng thẩm vấn, tôi nghĩ cô nên tới hỏi tôi trước. Đương nhiên, tôi rất cảm ơn cô và Trì Trường tiên sinh vì đã tới đây trợ giúp phá vụ án này, nhưng mà tôi hy vọng cô sẽ không hành động lỗ mãng như thế này lần nữa. Cuối cùng, mỗi người có một chức vụ khác nhau, đều phải làm tròn bổn phận của mình, không phải sao? "

Người đàn ông xa lạ đứng trước mặt cô đang nói với giọng điệu khá ôn hòa, nhưng Chúc An Sinh cảm giác được đằng sau khuôn mặt tươi cười này chính là sự lạnh lẽo. Đặc biệt, là ở hai câu cuối mà ông nói, Chúc An Sinh cảm thấy ông đang ám chỉ điều gì đó.

"Xin lỗi, xin hỏi ngài là ai? "

"Tôi là cục trưởng cục cảnh sát Houston. Mấy ngày nay tôi đang bận rộn với một chút công việc, nên không biết ở đây lại xảy ra một vụ án lớn như này. Cậu vất vả rồi, Frank, cậu đã giúp tôi giải quyết rắc rối lớn như này. Cả tiểu thư Chúc An Sinh và Trì Trường tiên sinh nữa, hai người cũng vất vả rồi. Tôi nghe nói Trì Trường tiên sinh vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, cậu ấy không có việc gì chứ? "

"Cảm ơn cục trưởng đã quan tâm, nhưng mà tôi tin rằng vụ án trên du thuyền Eros vẫn chưa được giải quyết. Chắc chắn Trì Trường cũng không có việc gì. "

Cuối cùng, Chúc An Sinh đã hiểu được tình huống trước mắt. Cô cảm thấy, bình thường chắc Frank đã chịu không ít sự chèn ép từ vị cục trưởng này, hiện giờ thì vị cục trưởng này càng thêm bất mãn với Frank vì đã nhúng tay vào vụ án này. Không cần đoán Chúc An Sinh cũng biết, vị cục trưởng này đã bị Parker Martinez mua chuộc.

"Sao nào, An Sinh tiểu thư đây còn cảm thấy vụ án này có vấn đề gì sao? Nhưng mà lúc tôi thẩm vấn, kẻ tình nghi đã khai hết cách thức phạm tội của mình và tình huống thực tế. Xem ra vụ án này không cần Trì Trường tiên sinh nhúng tay vào rồi, cô nói xem có đúng không, An Sinh tiểu thư? "

Dứt lời, vị cục trưởng này còn cười ha ha hai tiếng, nhưng mà ông ta không phát hiện ra chính Chúc An Sinh đang cười nhạo ông ta.

"Hóa ra tất cả đều là công sức do cục trưởng phá án rồi, nhưng cục trưởng không cảm thấy mình nói như này là quá sớm sao, làm gì có chuyện nhanh chóng phủi sạch mọi thứ đi như vậy? Nếu tôi là ông, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thêm một công việc nữa cho mình. "

"Nói thế là có ý gì? " Nghe thấy Chúc An Sinh nói như vậy, sắc mặt cục trưởng bỗng trở nên khó coi.

"Ông có muốn xem ảnh chụp hiện trường phạm tội không? " Chúc An Sinh nói, đồng thời cô đưa tập tài liệu mình đang cầm ra cho cục trưởng xem. " Nếu ông là cục trưởng cục cảnh sát Houston thì tôi nghĩ ông không thể không hiểu trạng thái máu bắn lên như thế này. "

Vị cục trưởng này có chút hoảng loạn khi cầm lấy ảnh chụp, sau đó, Chúc An Sinh và Frank có thể thấy sắc mặt cục trưởng càng lúc càng khó coi.

"Ông xem đã hiểu chưa? Trong bức ảnh chụp hiện trường phạm tội này, máu đã vận động theo quỹ đạo này rất đều, điều đó chứng minh hung thủ là một người thuận tay trái. Mà ông thấy người đàn ông đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia không? Ở trên ngón trỏ tay phải của ông ấy có một vết chai rất rõ ràng, điều đó có thể nói lên rằng ông ấy là một người thuận tay phải. Vậy ông hãy giải thích cho tôi xem tại sao một người thuận tay phải như vậy mà khi thực hiện hành vi phạm tội lại lưu lại dấu máu theo chiều hướng của người thuận tay trái? "

Tối khi Chúc An Sinh nói xong, bầu không khí ở đó đã trở nên yên lặng tới khác thường. Một lần nữa, một người đàn ông trung niên bị những câu phản pháo của Chúc An Sinh làm cho không nói được gì.

Những người ở đây đều khiếp sợ nhìn về phía Chúc An Sinh. Xong thỉnh thoảng ánh mắt của bọn họ lại liếc về phía phó giám đốc đang ngồi trong phòng thẩm vấn, thậm chí còn có người nhìn phó giám đốc bằng ánh mắt đồng tình. Ông ấy còn không biết mấy lời khai của mình đã bị vài ba câu nói của Chúc An Sinh lật đổ.

"Bây giờ ông đã biết rõ rồi chứ? " Lần này đến lượt Chúc An Sinh nhìn về phía cục trưởng mà cười. Đặc biệt, cô còn nhanh chóng lấy lại tập tài liệu của cô từ trong tay cục trưởng về: " Ông yên tâm, xem ra vụ án này vẫn được viết vào tiểu thuyết của Tri Trùng. Mà cuộc đối thoại ngày hôm nay của chúng ta, sẽ được sao chép y nguyên vào cuốn tiểu thuyết đó, hy vọng ông nên nhanh chóng giải thích với mọi người. Hơn nữa, Mỹ là một quốc gia dân chủ. "

Dứt lời, Chúc An Sinh nhanh chóng muốn rời đi, nhưng vị cục trưởng này lại cản cô lại.

"Quả nhiên cô vẫn không hiểu, cô nghĩ rằng cô phát hiện được người này thuận tay phải thì xong sao? Cô vẫn không có chứng cứ mang tính thuyết phục, không chứng minh được ai là hung thủ, nếu như cô có thì tôi nghĩ cô cũng chẳng lãng phí thời gian mà chạy tới đây. Cô không hiểu rồi, cô có biết để chế ngự được một con rắn độc thì phải làm như thế nào không? Chặt đứt đầu nó sao? Nhưng mà cô có biết, cứ cho là cô chặt đứt được đầu của con rắn đi, cho dù vậy thì chất độc ở nanh nó cũng đã bắn ra bên ngoài rồi. Sau đó, chất độc đó sẽ bắn lên mắt của cô, huống chi, cô có dám chắc được là mình có dao để chặt đứt đầu con rắn không? "

"Không có dao thì tôi sẽ đi tìm, tìm không thấy thì tôi có thể mua, mua không được thì tôi có thể đào lấy quặng sắt, sau đó tinh luyện nó, chắc chắn nó sẽ trở thành một con sắc bén. Còn về nọc độc, cục trưởng, ông cảm thấy một con rắn không phải là rắn độc thì nó có thể bắn ra chất độc gì đây? "

"Ha ha. " Cục trưởng nghe xong càng cười như điên, giống như là ông ta đang được nghe một câu chuyện buồn cười nhất thế giới: "Chúc An Sinh tiểu thư, tôi cũng đã xem qua sách của Tri Trùng tiên sinh rồi. Cho nên, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô là người Trung Quốc. Nếu cô không phải người Mỹ thì cô có biết một người muốn làm tổng thống Mỹ thì bước đầu tiên người đó phải làm gì không? "

Chúc An Sinh có chút không hiểu, sao việc mà cục trưởng đang nói lại xa vời như thế? Đột nhiên, trong lòng cô cảm thấy có gì đó sắp xảy ra.

"Ở Mỹ, một người muốn lên làm tổng thống, trước tiên, người đó cần phải có đoàn đội riêng của mình. Những lúc như thế, người đó còn cần chạy đi khắp nước Mỹ để tuyên truyền quan điểm chính trị của mình. Và bây giờ, có chỗ đứng nhất định trong giới truyền thông cũng là một yếu tố quan trọng trong việc tranh cử. Mà cô có biết, thứ để chống đỡ những cái này gọi là gì không? "

"Đó là tiền, tổng số tiền đó lớn đến nỗi cô khó có thể tưởng tượng ra được. Mà cô cảm thấy có mấy người được đề cử tranh cương vị tổng thống này có thể làm được hết thảy? Cho nên, muốn trở thành tổng thống Mỹ, bước đầu tiên là phải có được một nhóm bạn bè giàu có bậc nhất nước Mỹ. Cô thấy đấy, cô đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng tôi nghĩ, cô cũng không có cái quyền có thể biết được mấy việc liên quan tới tổng thống Mỹ đâu. "

Cục trưởng vừa dứt lời, bỗng nhiên Chúc An Sinh nhớ lại lời nói lần trước của Tri Trùng. Lúc trước, điều khiến anh lo lắng nhất chính là thế lực của gia tộc Martin, thế nên Tri Trùng và cô mới âm thầm đi lên du thuyền Eros, tự mình điều tra. Nhưng cho tới hôm nay, Chúc An Sinh mới cảm nhận được chân thực quyền lực to lớn đó của gia tộc Martin.

"Nhưng mà cũng chẳng ai để cho cục trưởng xử lý một vụ án qua loa thế này đâu, rồi đây sẽ là vụ án dân chúng không đồng ý ân xá nữa, đúng chứ? "

Chúc An Sinh hừ lạnh một tiếng. Cuối cùng, cô quay người rời khỏi phòng thẩm vấn, không thèm quay đầu lại nhìn lấy một lần. Frank chỉ cười cười rồi đi theo cô, chỉ còn lại vị cục trưởng vẫn đứng im tại chỗ với sắc mặt hung ác, sự nham hiểm ánh lên trong ánh mắt của ông, ánh mắt ông thì vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

Frank bước nhanh hơn để đuổi kịp Chúc An Sinh, sau đó, hắn mới cười, nói với Chúc An Sinh: "An Sinh tiểu thư, cô lợi hại thật đấy. Chúng tôi còn không chú ý tới điểm đó, không ngờ cô mới liếc mắt một cái đã nhìn thấu. Parker Martinez đã hao tổn nhiều tâm tư như vậy để tìm người gánh thay tội, không ngờ bị lật đổ rồi. "

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn Frank một cái. Khác với hắn, cô chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Chúc An Sinh hiểu, vừa rồi cô có thể đâm thủng lời nói dối của người gánh tội thay là nhờ vào phát hiện lúc trước của Tri Trùng, anh đã nhận ra Parker Martinez là một người thuận tay trái. Cho nên, Chúc An Sinh đặc biệt để ý tới sự khác biệt ở trên tay người gánh tội thay. Sau khi xác định được ông ấy là một người thuận tay phải, cô lập tức bác bỏ lời khai trước đó của ông ấy.

Nhưng mà đây chỉ được coi như là thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc thôi, Chúc An Sinh biết, chỉ cần cô không tìm thấy chứng cứ mang tính quyết định thì Parker Martinez có khi sẽ tìm được thêm người thứ hai, thậm chí là người thứ ba gánh tội thay mình.

"Frank, Tri Trùng đã tốt hơn chút nào chưa? " Bỗng nhiên, Chúc An Sinh quay về phía Frank mà hỏi. Bởi vì cô cảm thấy, nếu đổi lại là Tri Trùng nói thì anh chắc chắn sẽ đưa ra được biện pháp tốt hơn.

"Cô yên tâm đi. Tri Trùng ổn hơn rất nhiều rồi, người tôi phải tới bảo vệ cậu ấy là những người cảnh sát tôi tin nhiệm nhất và cũng là một trong những người ưu tú ở cục. "

"Tôi nghĩ tôi nên đi thăm anh ấy. "

" Có cần tôi lái xe đưa cô đi không? " Frank chủ động hỏi.

" Anh nên ở lại cục thì hơn. Nếu anh đi rồi thì tôi chỉ sợ vị cục trưởng trong kia bắt đầu động tay động chân làm gì đó. Có anh ở đây, ít nhất ông ta cũng không dám làm gì thiếu suy nghĩ. "

" Cô nói cũng có lý đấy, vậy tôi đưa cô tới cửa cục cảnh sát rồi gọi cho cô một chiếc xe nhé. "

Giờ Chúc An Sinh cũng không còn lý do gì để từ chối nữa. Cô và Frank cùng nhau đi ra tới cửa cục cảnh sát, đang lúc Frank chuẩn bị gọi xe tới đưa cô đi thì một người đàn ông mặc âu phục đi tới bên cạnh hai người họ.

" Xin hai người đợi một chút. " Người đàn ông đó mở miệng, nói một cách rất cung kính.

" Cậu có chuyện gì sao? " Frank hỏi, giọng hần lạnh băng. Đồng thời, hần theo thói quen bắt đầu lần mò tới cái súng ở bên hông.

" Hai người không cần khẩn trương. Tôi chỉ làm theo lệnh của ông chủ, mời Chúc An Sinh tiểu thư tới uống một cốc cà phê thôi. "

" Ông chủ của anh? " Chúc An Sinh nhanh chóng cắt ngang.

" Chính là ngài Parker Martinez. "

Nghe thấy cái tên này, Frank mới từ từ rời tay ra khỏi súng bên hông. Hần tức giận, nói: " Ngài quá, An Sinh tiểu thư còn đang giúp cục cảnh sát chúng tôi phá án, mà ông chủ của cậu cũng là kẻ tình nghi hàng đầu, tôi nghĩ chúng ta không nên... "

Vốn Frank đang muốn giúp Chúc An Sinh từ chối, nhưng mà hần còn chưa nói xong đã bị Chúc An Sinh ngăn lại rồi. Sau đó, hần khó hiểu nhìn Chúc An Sinh đồng ý lời mời đó.

" Thời gian của tôi không nhiều, cho nên tôi chỉ có mười phút thôi, anh đã hiểu rõ chưa? "

" Tất nhiên rồi, ông chủ của chúng tôi đang ở quán cà phê gần đây đợi cô. "

Dứt lời, người đàn ông đó chạy tới chỗ chiếc xe Bentley màu đen đang đỗ ven đường, sau đó, hần mở cửa xe ra cho Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh đang định chạy nhanh qua bên đó thì bất ngờ Frank giữ cô lại.

" An Sinh tiểu thư, đi sang bên đó sợ sẽ có nguy hiểm đấy. "

" Frank, anh biết rất rõ người tôi đi gặp bây giờ là Parker Martinez. Nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn thì đó chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Anh ta và vụ án đâm máu trên du thuyền Eros có thể thoát sao? Cho nên, anh yên tâm đi, hoảng hốt, tôi có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt. "

Dù Chúc An Sinh an ủi như thế nhưng Frank vẫn cảm thấy lo lắng. Do dự mất một lúc, cuối cùng hần cũng dứt khoát rút luôn súng bên hông của mình ra giao cho Chúc An Sinh.

" Súng tôi xin giúp cô vẫn chưa được phê chuẩn, nhưng mà cô có thể cầm lấy súng của tôi trước. "

Chúc An Sinh hiểu hành động của Frank bây giờ có nghĩa là gì. Bởi vì, nếu có người dùng súng của Frank làm chuyện xấu thì chắc chắn Frank sẽ bị liên lụy, điều đó khiến cho cô càng thêm cảm động. Đồng thời, cô cũng kiên định với ý nghĩ chắc chắn sẽ nói cho Trì Trùng biết cái việc làm ngu xuẩn của cục trưởng. Chỉ cần một ngày nào đó Trì Trùng viết vụ án này một cách chi tiết, thì tới lúc đó cách làm của cục trưởng Houston sẽ bị rất nhiều người phản đối. Ngay Frank có thể đứng lên sẽ xuất hiện. "

" Cảm ơn. "

Cảm ơn xong, Chúc An Sinh liền cầm ngay lấy khẩu súng, sau đó cô ngồi lên chiếc xe Bentley đó.

Giống như lời người đàn ông đó nói, Parker Martinez đang ở trong một quán cà phê trên phố đợi cô. Nhưng mà, trong quán cà phê đó chỉ có một mình Parker Martinez là khách, hần đang ngồi ở một góc, mỉm cười nhìn Chúc An Sinh đang đi vào quán cà phê.

Khi mà tầm mắt Parker Martinez dừng trên người cô, cô cảm tưởng như đó là ánh mắt của một con rắn độc đang theo dõi cô, cảm giác đó khiến cô sợ hãi. Nhưng mà, bề ngoài cô vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh, cô muốn lần gặp mặt này thành công trôi lọt, bởi vì trong túi áo khoác này của cô, di động của cô sớm đã được chuyển sang chế độ ghi âm rồi.

" Chào cô, Chúc An Sinh tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi. "

Tới khi Chúc An Sinh đến gần, Parker Martinez còn đứng dậy làm một động tác chào. Hành động của hần lúc này vô cùng thân sĩ. Nhưng Chúc An Sinh cảm thấy, nhìn xong thì cả ngày nay cô ăn không ngon.

" Ngài Parker mời tôi tới đây, chẳng lẽ chỉ để thực hiện một chuyện nhằm chán như thế này thôi sao? "

Chúc An Sinh chậm rãi ngồi xuống, nhưng mà cô vẫn duy trì tư thế thoải mái nhất để có thể tùy cơ mà hành động.

" An Sinh tiểu thư, cô nói đúng rồi đấy, tôi mời cô tới đây không chỉ để làm chuyện nhảm chán đó đâu. Đơn giản chỉ là tôi cảm thấy nhớ Chúc An Sinh tiểu thư thôi. Mân khiêu vũ của An Sinh tiểu thư hôm đó trên du thuyền Eros, tôi nghĩ tôi khó có thể quên được. "

Nghe vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh nhoen miệng cười. Parker Martinez nhìn nụ cười của cô, thiếu chút nữa thì hấn cũng bị nụ cười đó làm cho mê hoặc rồi.

" Không ngờ ngài Parker đây vẫn còn nhàn nhã lịch sự như vậy, thiếu chút nữa thì tôi còn tưởng rằng người ngày hôm qua bị cảnh sát thẩm vấn không phải anh đây. Vừa mới trải qua kiếp nạn to lớn, giờ đã có thể ngồi đây thảnh thơi uống cà phê, quả nhiên ngài Parker đây không phải người bình thường. "

" A, An Sinh tiểu thư vẫn chưa biết sao? Hung thủ của vụ án mưu sát trên du thuyền Eros đã bị bắt rồi, người đó chính là một trong số những cấp dưới của tôi, thật không ngờ ông ấy lại là một người đáng sợ như vậy. May mắn là đã bắt được, không thì cũng không biết còn bao nhiêu cô gái nữa bị tàn sát độc ác đây. "

Chúc An Sinh đang dùng thìa khuấy cốc cà phê của mình lên. Đột nhiên, sau khi nghe Parker Martinez nói xong, Chúc An Sinh lại đập cái thìa xuống bàn, thiếu chút nữa thì cốc cà phê của Parker Martinez bị sánh ra ngoài.

" Ngài Parker đây đúng là thần thông quảng đại, trước mắt chúng tôi mới biết được ở trên du thuyền Eros xảy ra tổng cộng 37 vụ án thảm khốc. Nhưng xem ra vẫn còn kém ngài Parker đây nhiều lắm, không ngờ anh còn biết được nạn nhân đều là những cô gái vô tội nữa. "

Nụ cười của Parker Martinez trong phút chốc cứng đờ. Cuối cùng, hấn cũng thu lại bộ dáng tươi cười giả dối của mình, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh tanh.

" Cái người tên là Ninh Vũ Nhu mà mấy người đang tìm kiếm không phải là con gái sao? Cho nên, tôi cũng tự động nghĩ rằng những người còn lại đều là con gái. "

" Thật không? " Lần này, ngược lại là Chúc An Sinh mỉm cười nhìn Parker Martinez. " Nhưng mà tôi nghĩ tin tức của ngài Parker vẫn chưa được nhiều lắm, nếu không, chắc chắn anh không ngồi nhàn nhã uống cà phê ở đây. "

" Cô muốn nói cái gì? "

" Đấy, xem ra ngài Parker vẫn còn chưa biết hết rồi. Anh biết không, từng có một người nói với tôi rằng, dù là bất cứ ai, khi làm bất cứ một việc nào đó thì họ cũng sẽ lưu lại dấu vết. Theo như tính chất công việc của tôi thì tôi gọi những dấu vết đó là chứng cứ, anh có muốn biết chứng cứ tôi phát hiện trên du thuyền Eros là gì không? Chúng tôi phát hiện ra, hung thủ là một người thuận tay trái, mà người cấp dưới kia, thì lại là một người thuận tay phải. "

Khi Chúc An Sinh nói ra chữ cuối cùng, dường như đôi đồng tử của Parker Martinez co rút lại. Theo bản năng, hấn còn tự nhìn tay trái của mình.

" Nhưng ngài Parker biết không? Thật ra, tôi rất hiểu anh đấy, trong một thời gian như vậy mà anh đã tìm được một người gánh tội thay cho mình, quả là rất khó khăn, làm sao mà anh còn có thời gian chú ý tới điểm nhỏ này? Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy khá tò mò, rốt cuộc anh đã dùng biện pháp gì mà khiến cho người đó chấp nhận gánh cho anh một tội danh nghiêm trọng như vậy? "

Nhìn Chúc An Sinh bây giờ rất giống một người thợ săn đang từng bước ép sát con mồi của mình. Cô chỉ chờ Parker Martinez nói ra những lời này thôi, chỉ cần ghi âm lại những lời này thì trong tương lai, khi vụ án này được đưa ra xét xử trên tòa án, nó có thể trở thành vũ khí chứng minh được Parker Martinez chính là hung thủ.

Nhưng mà Parker Martinez vẫn im lặng như cũ. Chúc An Sinh vô thức nắm lấy điện thoại di động của mình thật chặt, cô đang chờ đợi khoảnh khắc Parker Martinez mở miệng ra nói. Bỗng nhiên, cô chỉ thấy Parker Martinez ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười.

" An Sinh tiểu thư, cô đang dự tôi nói ra sao? "

Chúc An Sinh khần trương tới nỗi thiếu chút nữa thì cô rút luôn khẩu súng mà ban nãy Frank đưa cho cô để phòng thân. Cô không ngờ, Parker Martinez lại có thể nhìn thấu được mục đích của cô.

" An Sinh tiểu thư, chắc cô không dùng tới mấy thủ đoạn tầm thường trong phim điện ảnh chứ. Chẳng lẽ cô không biết bình thường những cuộc hội thảo thương nghiệp luôn chuẩn bị sẵn thiết bị chống nghe trộm hả? Mà tôi có thể nói rõ cho cô biết rằng, tại quán cà phê này cô sẽ không có được bất kỳ chứng cứ nào hết. "

Nghe Parker Martinez nói như vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh bật cười. Cô đang tự cười chính bản thân mình. Nếu Parker Martinez đã nói như vậy thì chắc hẳn là trước đây hấn đã rất nhiều lần bị bại lộ khi phạm pháp.

" Một khi đã nói như vậy, không biết ngài Parker có thể nói cho tôi biết chân tướng không? "

" Cô muốn biết cái gì? " Parker Martinez nói, bộ dáng của hấn vô cùng thảnh thơi.

" Rốt cuộc anh đã giết bao nhiêu người? "

" Chẳng lẽ cô không biết sao? Dù sao tôi cũng không nhớ được, nhưng mỗi khi tôi giết một mạng người thì tôi sẽ lưu lại một đồ vật. Nếu cô có thể cho

tôi thời gian đi đếm từng cái một thì tôi sẽ nói cho cô biết đáp án. "

" Ý anh là đang nói tới mấy pho tượng Cupid sao? "

" Ha ha ha, quả nhiên mấy người rất thông minh. Trách không được mấy người có thể ép tôi tới bước đường này. " Parker Martinez nói, vẻ tươi cười trên mặt đã biến mất, ngược lại, cô có thể thấy được ánh mắt âm trầm quỷ dị của hắn: " Đáng tiếc, những điều mấy người có thể làm chỉ đến đây thôi, tuy rằng bí mật của tôi bị mấy người phát hiện khiến tôi cảm thấy đáng tiếc, nhưng các người không thể bắt được tôi đâu. "

" Thật không? Ngài Parker tự tin như vậy sao? "

" Cô cảm thấy tôi tự tin, thật ra, tôi chỉ đang nói sự thật cho cô biết thôi. Vừa nãy cô hỏi tôi làm thế nào để cho tên phó giám đốc đó gánh tội thay sao? Tôi có thể nói cho cô biết, chuyện này cũng không phải chuyện gì cần giấu diếm, ông ấy cần một quả thận cho con trai mình, mà tôi có thể giúp ông ấy tìm được quả thận đó. "

Khi Parker Martinez nói ra chân tướng, dường như Chúc An Sinh nhớ tới người đàn ông bụng phệ ngồi trong phòng thẩm vấn đó, ông ấy là một người đàn ông vô cùng bình thường.

Chúc An Sinh còn nhớ rất rõ lời ông ấy nói. Ông ấy nói, bản thân ông ấy đã mang nghiệp chướng nặng nề, ông ấy hiểu rất rõ mình phải xuống địa ngục, ông ấy cần phải làm như vậy.

" An Sinh tiểu thư, cô vẫn không rõ sao? Giống như tên cấp dưới của tôi đây, chờ đợi một quả thận thích hợp tới với ông ấy, đúng là khó như lên trời, nhưng đối với tôi mà nói thì đó chỉ là một câu ra lệnh thôi. Hơn nữa, cô đã tới tận đây rồi mà vẫn không hiểu hết hã, tôi có thể nói thẳng cho cô biết, tôi đã giết chết 37 cô gái, tôi còn nhớ rất rõ hình ảnh các cô ấy khóc lóc, chạy trốn khỏi thuyền như thế nào, mà tôi thì đuổi theo các cô ấy. Hắn là cô sẽ hiểu ý của tôi, cái này giống như một trò chơi vậy, kết quả của trò chơi này ra sao đã sớm được định trước rồi. Giống như là vĩnh viễn tôi sẽ không bao giờ phải chịu tội. "

Thật khó có thể hình dung được sự tức giận trong lòng Chúc An Sinh, cô nhìn chăm chăm vào Parker Martinez, hai con mắt cô đỏ ngầu. Còn bộ dáng Parker Martinez vẫn thản nhiên như thế.

Chúc An Sinh nghĩ, giờ cô có nên rút súng ra nhắm thẳng vào Parker Martinez, cho hắn một phát đoạt mạng không? Nhưng như thế có thể gọi là đang giúp những cô gái vô tội bỏ mạng trên du thuyền Eros báo thù không? Chẳng lẽ trên thế giới này chân lý không còn tồn tại? Parker Martinez sẽ mãi mãi không bị chịu sự thẩm phán?

Chúc An Sinh không phục!

Bây giờ cô nên làm cái gì đây? Cô có thể làm gì đây?

Lần đầu tiên Chúc An Sinh cảm thấy phân vân như vậy, đột nhiên cô nghĩ tới, những việc cô đang làm liệu có ý nghĩa gì không?

Rõ ràng, cô và Trì Trùng đã làm rất nhiều việc, thậm chí còn mạo hiểm chính mạng sống của mình, nhưng Parker Martinez vẫn dễ dàng tìm được một người vô tội gánh tội thay cho hắn. Rốt cuộc, cô và anh đã làm chuyện buồn cười như thế nào đây?

Chúc An Sinh ngồi yên trong quán cà phê, mãi cho tới khi Parker Martinez nở một nụ cười khinh miệt rồi rời đi thì cô vẫn ngồi im ở đấy. Giống như là giờ đây cả thế giới đã mất đi ánh mặt trời, mất đi độ ẩm, mất đi cả màu sắc.

Sự kiên trì dai dẳng của cô có ý nghĩa gì chứ?

Đột nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy rất nghi ngờ. Thậm chí, cô còn muốn đi hỏi những người theo đạo, nếu như trên thế giới này có phạt tử, có thượng đế, có thần linh như lời mọi người nói thì tại sao bọn họ có thể chịu đựng được khi những chuyện này phát sinh?

Nếu thần linh chỉ tồn tại để cho mọi người cung phụng thì thần linh tồn tại có ý nghĩa gì chứ?

Giống như tín ngưỡng của Chúc An Sinh vậy, cô chỉ tin vào chính nghĩa, cô không tin vào tôn giáo. Không phải Chúc An Sinh không hiểu lòng dạ đen tối của con người, nhưng cô tin chắc rằng trên thế giới này vẫn còn sự tồn tại của chính nghĩa. Cho nên, cô có thể phấn đấu vì nó, trả giá tất cả vì nó.

Bỗng nhiên, lại có một người nhẩy ra cười vào sự tin tưởng đó của cô, điều đó khiến cô nghi ngờ, trên thế giới này thật sự còn tồn tại chính nghĩa sao?

Nếu có, vậy tại sao một kẻ mang tội đầy mình như Parker Martinez lại có thể tự do tự tại ở bên ngoài, hắn dựa vào cái gì mà bắt một người đáng tuổi bố mình chịu tội cả đời cho hắn chứ? Đây mà là chính nghĩa sao?

Chúc An Sinh không hiểu.

Chúc An Sinh không biết mình rời khỏi quán cà phê bằng cách nào, cũng không biết cô đã đặt chân tới bệnh viện khi nào. Cô ngồi yên ở trên ghế, sau đó ghé vào bên cạnh giường Trì Trùng.

" Trì Trùng, chúng ta có thể đòi lại công bằng cho những cô gái vô tội kia sao? Công bằng là cái gì chứ? Chúng ta thật sự có thể đem Parker Martinez ra trước luật pháp sao? Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi chưa từng nghĩ tới việc từ bỏ nó, nhưng bây giờ tôi thấy tôi sắp không kiên trì nổi nữa. "

" Một sao? Một thì ngủ một chút đi. "

Đột nhiên một giọng nam vang lên khiến Chúc An Sinh giật mình, cô bị dọa nên lập tức ngồi thẳng dậy.

" Tri Trùng! "

Chúc An Sinh mừng rỡ, cô reo lên, sau đó cô lập tức nhào tới ôm lấy Tri Trùng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

" Anh làm tôi sợ muốn chết! Sao anh có thể yếu như vậy chứ, không ngờ anh còn bị người ta ném luôn xuống biển. "

" Không phải tôi vẫn an toàn trở về sao? "

Tuy rằng Tri Trùng nghe ra được Chúc An Sinh đang oán giận anh, nhưng anh vẫn cảm thấy tâm trạng mình vô cùng vui vẻ. Mỗi một lúc sau hai người mới buông nhau ra.

" Sao vừa nãy em lại nói những lời như thế? " Tri Trùng bắt đầu vào chủ đề chính.

" Tri Trùng, anh thấy chúng ta có thể đưa Parker Martinez ra ngoài ánh sáng không? "

" Làm sao thế? "

Tri Trùng có chút không hiểu biểu hiện này của Chúc An Sinh. Lập tức, Chúc An Sinh kể lại đầu đuôi sự việc cho anh nghe, bắt đầu từ lúc anh bất tỉnh cho tới giờ.

" Thì ra là thế. " Nghe xong sự việc, Tri Trùng vẫn bình tĩnh nở nụ cười.

" Tri Trùng, anh không cảm thấy lo lắng chút nào sao? Tôi cảm thấy chúng ta khó có thể bắt được Parker Martinez. "

" Em không cần nghe cục trưởng nói hươu nói vượn. Tuy rằng những lời ông ta nói cơ bản đều là sự thật, nhưng em nghĩ Parker Martinez có tư cách gì để khiến cho gia tộc Martin đi làm phiền tổng thống ban lệnh đặc xá. Trên thực tế, tôi có thể nói cho em biết, cho dù Anthony Martinez có nhúng tay vào vụ án này thì tổng thống cũng sẽ không mạo hiểm thanh danh của mình mà giúp. Tuy rằng thế lực của gia tộc Martin rất mạnh, nhưng nó chưa tới mức có thể một tay che trời. Tôi tin rằng có mấy người bạn làm phóng viên của tôi rất hứng thú với vụ án này. Cho nên bước tiếp theo của chúng ta là công bố vụ án này ra bên ngoài, khiến cho nó càng nổi càng tốt, náo loạn cho tới khi gia tộc Martin không dám động tay động chân tới mới thôi. "

" Những điều anh nói là thật? " Dường như, Chúc An Sinh cảm thấy đồng tro tàn trong lòng mình lại bắt đầu có ánh lửa.

" Cứ để cho Parker Martinez đắc ý một chút cũng được. Lúc này, hắn muốn chạy cũng không chạy thoát được. "

Nụ cười của Tri Trùng mang đầy vẻ tự tin, bởi vì anh còn nhớ rất rõ hình ảnh mà anh nhìn thấy trước khi ngã xuống biển. Ở chỗ đó, chính là cái nơi mà không ai có thể ngờ được, cô ấy đã phải chờ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kẹo

Edit: Cài Trắng

[Q4] Chương 56: Kẹo

" Tri Trùng, có phải anh đã phát hiện ra cái gì đó không? " Chúc An Sinh nhìn bộ dáng vui vẻ của Tri Trùng thì cảm thấy tò mò. Bởi vì cô cũng coi như là người khá hiểu Tri Trùng, chỉ khi Tri Trùng đã biết được vụ án này được định sẵn kết cục mới có dáng vẻ như vậy.

" Tuy rằng lúc đây tôi không được tỉnh táo lắm nhưng chắc chắn là tôi không nhìn nhầm. Cho nên, An Sinh, em nên kiên nhẫn chờ một chút nữa là được rồi. Chờ một lúc nữa chúng ta cùng nhau đi tới vịnh Nhân Ngư xem lần nữa, đến lúc đó thì công việc của chúng ta cũng hoàn thành rồi. "

Chúc An Sinh không hiểu Tri Trùng làm ra vẻ bí ẩn làm cái gì, nhưng từ tận đáy lòng cô âm thầm cầu nguyện Tri Trùng đã tìm ra được chứng cứ xác đáng để buộc tội Parker Martinez. Hơn nữa, Chúc An Sinh còn phát hiện ra rằng, từ khi Tri Trùng tỉnh lại, bỗng dưng cô lại có quyết tâm phá vụ án này.

Tiếp theo, cô thấy được Tri Trùng đang gọi vài cuộc điện thoại, trong đó có một cuộc gọi cô nghe thấy Tri Trùng nhắc tới một người tên là Geoffrey, thế nên, cô cảm giác hình như cô biết anh đã phát hiện ra cái gì rồi.

" Tri Trùng, có phải anh đã phát hiện ra thì thế không? "

Trì Trùng vừa mới cúp điện thoại, Chúc An Sinh đã vội hỏi. Ở trong ấn tượng của cô, người tên Geoffrey mà Trì Trùng biết chỉ có một người, đó chính là pháp y ở viện nghiên cứu. Mà Trì Trùng mới này còn gọi điện thoại báo khẩn nhanh chóng tới Houston, mục đích của Trì Trùng được thể hiện khá rõ ràng.

"An Sinh, em còn nhớ lúc chúng ta mới lên du thuyền Eros chứ, khi đó, trên boong tàu chúng ta đã gặp được một con chó dẫn đường, đúng không?"

Chúc An Sinh cố gắng nhớ lại cảnh tượng hôm đó, đúng là hôm đó cô có thấy một con chó dẫn đường sủa như điên ở trên boong tàu: "Tôi nhớ chứ, lúc đó anh còn nói là cảm thấy hơi kỳ lạ nữa."

"Đúng vậy, bởi vì chó dẫn đường là một loài chó được huấn luyện rất kỹ càng. Mà người chủ của con chó đó có thể mang nó lên trên thuyền, điều đó chứng minh chủ chó này không hề sợ nước. Thế vì sao con chó đó vẫn sủa như điên chứ? Tôi nghĩ là tôi đã biết đáp án rồi."

"Khứ giác của loài chó nhanh nhạy hơn con người tới 60 lần, anh là đang nói tới chủ chó đã ngửi thấy mùi của thi thể?"

"Chắc là không sai đâu. Nếu không phải thi thể còn đang tồn tại ở đây thì tôi nghĩ không ra tại sao lúc đó con chó đấy lại kích động như vậy."

"Nhưng mà chúng ta đã sớm kiểm tra một lượt du thuyền Eros rồi mà. Không chỉ có tôi và anh, mà còn cả đám người Hanham cũng lên du thuyền Eros kiểm tra rất kỹ càng. Có thi thể, thế sao chúng ta không phát hiện ra chứ?"

Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh một cái, cười khế, sau đó anh nói: "An Sinh, em biết rồi đấy, khứu giác của chó nhạy gấp người 60 lần, thậm chí còn hơn thế nữa, cho nên, chúng nó không chỉ ngửi được mùi thi thể trên du thuyền."

"Thi thể trên du thuyền?" Đối với cái này, Chúc An Sinh mờ mịt không rõ: "Trì Trùng, rốt cuộc ý của anh là gì vậy? Chẳng lẽ con chó đó còn ngửi thấy cả thi thể đang chìm dưới mặt biển sao?"

Thực ra Chúc An Sinh chỉ đang nói đùa thôi, nhưng cô phát hiện ra, khi cô nói câu sau thì biểu cảm của Trì Trùng càng nghiêm túc hơn, đột nhiên cô ý thức được, hình như mình nói đúng rồi!

"Đúng thế, An Sinh. Lúc tôi rơi xuống dưới biển, tôi đã có mấy giây đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, tôi mở mắt nhìn xung quanh, tôi thấy được một chút gì đó. Rồi còn cả đáy của du thuyền Eros nữa, trước khi tôi hoàn toàn rơi vào hôn mê, tôi đã thấy được ở bên dưới đáy thuyền Eros có thi thể."

Không thể hét ra tiếng, Chúc An Sinh tự dùng tay che miệng mình lại. Cô cảm thấy không thể tin được, đúng là rất khó tin. Cô nhìn Trì Trùng, thậm chí cô còn nghĩ anh đang nói đùa với cô nữa. Nhưng nét mặt của Trì Trùng vẫn nghiêm túc như vậy.

"Đáy du thuyền Eros? Anh chắc chắn chứ, Trì Trùng?"

Một lúc lâu sau, Chúc An Sinh mới ổn định được tâm trạng và nói chuyện như bình thường. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy khó tin lắm.

Sao lại có một thi thể lơ lửng ngay bên dưới đáy thuyền Eros chứ? Đó là thi thể của ai?

"Tôi tin rằng tôi không nhìn nhầm, hơn nữa đó cũng là lời giải thích hợp lý nhất cho việc tại sao con chó dẫn đường đó lại kích động như vậy."

Lý do mà Trì Trùng đưa ra khiến Chúc An Sinh dờ khóc dờ cười. Đúng vậy! Nếu đúng như lời Trì Trùng nói thì hành động kỳ lạ của chó dẫn đường hôm đó đã được giải thích rồi. Nhưng mà không lẽ anh không biết, cứ như vậy thì còn rất nhiều vấn đề chưa tìm ra lời giải đáp sinh ra sao?

"Được rồi, giờ thì tôi tạm thời tin tưởng anh. Thế thi thể đó là ai đây? Chẳng lẽ là nạn nhân trên du thuyền Eros sao? Trì Trùng, anh biết đấy, người cuối cùng Parker Martinez sát hại tính tới thời điểm hiện tại là Ninh Vũ Nhu, mà thời gian từ hôm Ninh Vũ Nhu mất tích cho tới giờ cũng đã mười ngày rồi. Không lẽ anh nghĩ thi thể Ninh Vũ Nhu vẫn còn nguyên ở dưới đáy thuyền Eros mười ngày sao? Anh nói xem, một thi thể thì làm thế nào để chạy theo được một du thuyền khổng lồ như thế?"

Chúc An Sinh càng nói càng cảm thấy nó rất hoang đường, trong lòng cô mới nhen nhóm lên một chút hy vọng đã bị dập tắt.

"An Sinh, bây giờ tôi không có cách nào cho em một đáp án chính xác, nhưng tôi sẽ đợi tới lúc Geoffrey đi tới đây. Hơn nữa, tôi sẽ thuê một số thợ lặn tới, khi tất cả mọi người tập hợp đông đủ, chúng ta sẽ quay lại du thuyền Eros tìm chân tướng một lần nữa."

"Trì Trùng, anh thật sự nhìn thấy thi thể sao?" Chúc An Sinh biết, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ ủng hộ Trì Trùng vô điều kiện. Chỉ là có một số việc cô không muốn mất công vô ích mà thôi. Cho nên, cô xác nhận với Trì Trùng lần cuối cùng: "Lúc anh rơi xuống biển là lúc mưa gió rất dữ dội, đầu anh còn bị thương nữa, anh có chắc đó là lúc ý thức rõ ràng không?"

"An Sinh, tôi chắc chắn."

"Được rồi, chút nữa chúng ta sẽ quay lại du thuyền Eros một lần nữa."

Chúc An Sinh bất đắc dĩ nói. Trì Trùng cũng hơi cảm động, thật ra anh biết ý nghĩ này của mình rất hoang đường. Nhưng mà anh không thể không nói cho Chúc An Sinh một chuyện nữa, chuyện này có khi còn hoang đường hơn.

"An Sinh, thật ra lần này ngoại trừ việc quay lại vịnh Nhân Ngư để điều tra du thuyền Eros thì tôi còn muốn đi gặp Lyon nữa."

"Tim Lyon? Anh có chuyện gì cần tìm ông ấy sao?" Chúc An Sinh khó hiểu.

"An Sinh, nếu tôi nói, lần này tôi có thể sống được là có mỹ nhân ngư cứu, em có tin tôi không?"

Nói xong câu đó, Trì Trùng cũng không nhịn được cười. Bởi vì, anh chỉ nhớ được lúc đó hình như anh nhìn thấy một đuôi cá lớn lướt qua, nói đó là ảo giác có khi anh cũng tin. Khác với khi anh nhìn thấy thi thể, cái đuôi cá này biến mất quá nhanh, nhưng mà trong lòng Trì Trùng có một cảm giác, lần này anh có thể sống được là nhờ có mỹ nhân ngư cứu.

Thế nhưng phản ứng của Chúc An Sinh lại không giống như dự đoán của Trì Trùng, tới một chút cảm giác nghi ngờ Chúc An Sinh cũng không có, ngược lại, Chúc An Sinh lại nghiêm túc một cách khác thường, cô nhìn anh.

"Trì Trùng, anh cảm thấy mỹ nhân ngư đã cứu anh thật sao?"

"Tôi cũng không biết, chỉ là tôi cảm giác được mình đã thấy một đuôi cá rất lớn, nhưng chưa tới một giây thì đuôi cá đó đã biến mất. Sau đó, tôi thấy được đáy du thuyền Eros, lúc đó tôi nhìn được rất rõ ràng, đó là hình ảnh tôi chưa bao giờ thấy qua, tôi thấy được một thi thể nữ đang lơ lửng ở dưới đáy du thuyền Eros."

Nói xong, Trì Trùng lại yên lặng để chờ xem phản ứng của Chúc An Sinh. Không ngờ phản ứng của cô vẫn nằm ngoài dự đoán của anh, Chúc An Sinh còn có ý nghĩ giống hệt như anh vậy.

"Trì Trùng, tôi cảm thấy, có lẽ lúc đó anh thật sự gặp được mỹ nhân ngư."

"Tôi hỏi em một chuyện, An Sinh, vì sao em tin chuyện tôi được mỹ nhân ngư cứu hơn là chuyện tôi đã nhìn thấy thi thể?"

Chúc An Sinh do dự một lúc, sau đó cô lại nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt kỳ quái, cô nói: "Bởi vì lúc anh rơi xuống biển, một lúc sau tôi mới tìm thấy anh và đưa được anh lên bến tàu. Theo như bình thường thì đáng lẽ ra anh phải có biểu hiện đuối nước mới đúng, mà có lẽ là anh chưa biết, anh chẳng những không có biểu hiện của sự đuối nước, ngược lại, anh lại có biểu hiện của việc trúng độc Oxy."

"Trúng độc Oxy? Em chắc chắn chứ?" Trì Trùng cũng rất ngạc nhiên, anh rơi xuống biển sâu như thế mà lại trúng độc Oxy? Chẳng lẽ, thực sự có mỹ nhân ngư đã cứu anh?

"Đương nhiên là tôi chắc chắn, bác sĩ còn tưởng rằng tôi cho anh thở bằng bình oxy rồi đấy."

"An Sinh, tôi thật sự được mỹ nhân ngư cứu?" Trì Trùng càng ngạc nhiên hơn, anh còn tưởng rằng chuyện đó là do anh tự vọng tưởng chứ. Nhưng xem ra, hình như trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư nhỉ?

"Không biết được, mà nói đi cũng phải nói lại, trải qua việc này, chúng ta có được coi như là gặp đại nạn không chết ắt sẽ hạnh phúc tới cuối đời không?" Chúc An Sinh bỗng nghĩ tới ý nguyện trong lòng mình lúc Trì Trùng còn đang bất tỉnh.

"Nói không chừng đúng là trải qua đại nạn ắt sẽ có hạnh phúc tới cuối đời đấy. An Sinh, em nói xem, về sau liệu có cô gái nào chạy tới tìm tôi không?"

"Anh nghĩ đẹp quá cơ! Người ta là con vua đấy, anh là cái gì chứ? Huống hồ, anh thấy đấy, Lyon bởi vì đợi mỹ nhân ngư mà tới giờ vẫn chưa kết hôn, người ta 60 tuổi rồi bộ dáng vẫn rất chín chu. Nhìn thể thôi cũng có thể tưởng tượng được hồi còn trẻ ông ấy đẹp trai như thế nào, mà anh thì sao, anh có cái gì? Sợ là anh chuẩn bị sống cô độc cả phần đời còn lại ấy chứ."

Chúc An Sinh không tiếc lời châm chọc anh, hai người vui vẻ trêu chọc nhau như vậy, thật ra đã giảm đi rất nhiều sự u ám đang bao trùm lấy vụ án này.

"Tiếp theo đây chúng ta sẽ đi tới vịnh Nhân Ngư sao?" Kết thúc màn trêu chọc lẫn nhau, Chúc An Sinh lại quay sang hỏi Trì Trùng.

"Không vội, chúng ta còn có một số chuyện quan trọng hơn để làm."

"Chuyện quan trọng hơn? Đó là chuyện gì?"

Chúc An Sinh không hiểu, cô cắn cắn môi mình. Đột nhiên, cô thấy Trì Trùng đang nhích lại gần chỗ cô, ngũ quan của anh như được phóng to ra trước mắt cô, càng thêm rõ ràng. Chúc An Sinh cảm giác mình như đang bị giam lại, muốn động cũng không dám động.

Trì Trùng đang muốn làm cái gì? Khuôn mặt Trì Trùng càng lúc càng gần hơn khiến Chúc An Sinh cảm thấy hơi khản trương. Ngay cả thở mạnh cô cũng không dám thở, khản trương khiến máu cô như dồn lên bên trên, từ cổ tới mặt cô đều trở nên đỏ ửng.

Cuối cùng, Chúc An Sinh hạ quyết tâm nhắm luôn hai mắt lại.

Thật ra, Trì Trùng chỉ đang muốn giúp Chúc An Sinh gạt một sợi lông mi bị rụng ra mà thôi. Nhưng mà sau khi Chúc An Sinh nhắm mắt lại, thứ khiến Trì Trùng chú ý lại là đôi môi hồng nhuận như quả anh đào của cô, một luồng điện như vừa chạy qua người anh vậy. Anh có thể cảm nhận được, hơi thở của anh và Chúc An Sinh dường như hơi nóng lên.

Anh có nên hôn không? Chúc An Sinh là trợ lý của anh, nếu như giờ anh hôn cô, nhờ đâu sau này quan hệ của hai người thay đổi thì phải làm sao? Chúc An Sinh có thích anh không? Trì Trùng không biết, anh chỉ sợ, sau khi hôn xong thì sau này ngay cả cơ hội phá án cùng cô cũng không còn nữa.

Hay là thôi đi.

Tri Trùng đã nghĩ như vậy, lý trí nói cho anh biết, anh còn muốn sống chung lâu dài với Chúc An Sinh, anh nhất định phải từ bỏ.

Nhưng Tri Trùng lại hôn lên môi cô, môi Chúc An Sinh vô cùng mềm mại, lại hơn lạnh lạnh, giống như một viên kẹo đang tan dần ra, chạm tới tận tim của Tri Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đi tìm bản đồ

Edit: Cái Trắng

Hai mắt Chúc An Sinh vẫn luôn nhắm chặt, mãi cho tới khi Tri Trùng rời khỏi môi cô, cô mới từ từ mở mắt ra.

" Khụ. "

Chúc An Sinh xấu hổ, cô ho nhẹ một tiếng. Cô rất muốn giả vờ như từ nãy tới giờ không phát sinh ra chuyện gì cả, nhưng Tri Trùng lại luôn nhìn chăm chăm vào cô, nó làm cho Chúc An Sinh có cảm giác muốn tránh né mà không thể tránh được.

" Tri Trùng, đây là việc quan trọng anh nói hả? " Chúc An Sinh nói, từ giọng cô có thể nghe ra được cô đang quở trách anh, bởi vì cô cảm thấy nụ hôn của Tri Trùng quá đột ngột, đột ngột tới mức cô chẳng có cơ hội để chuẩn bị tâm lý.

" Vừa rồi không phải em nhắm mắt vào sao? Thực ra lúc đó anh chỉ định lấy một sợi lông mi bị rụng ra cho em thôi. "

Lời Tri Trùng nói là thật, anh còn giờ luôn sợi lông mi bị rụng của Chúc An Sinh ra cho cô xem. Chúc An Sinh nhìn nó, nhất thời, cô cảm thấy mình khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Cuối cùng, dường như nội tâm cô sụp đổ rồi, chỉ biết cúi đầu xuống thấp hơn.

Tri Trùng cảm thấy vui vẻ khi nhìn động tác nhỏ này của Chúc An Sinh. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ thấy cô có bộ dáng yêu kiều như thế này. Sau đó, anh cầm lấy tay Chúc An Sinh.

" An Sinh, anh muốn nói cho em biết điều này. Nụ hôn ngày hôm nay khiến anh nhớ tới lúc mình bị đẩy xuống biển từ trên du thuyền Eros, lúc đó anh tưởng như mình sắp chết rồi, anh đột nhiên phát hiện ra một điều. Anh không phải là một người thích quanh co lòng vòng, cho nên hôm nay anh biết mình cần phải nói rõ cho em biết, An Sinh, anh thích em rồi. "

" Cho nên, anh nói cho em nghe những điều này để làm gì? " Chúc An Sinh làm bộ như đang chất vấn Tri Trùng, nhưng khóe môi cô đang cong lên, nó bán đứng nội tâm đang vô cùng sung sướng của cô.

" Anh còn muốn như thế nào chứ? Anh đã độc thân nhiều năm như vậy rồi, hơn nữa, em xem anh cũng phá được rất nhiều vụ án, cứ coi như mỗi lần phá án là anh tích chút đức đi, cộng lại với nhau cũng có thể thấy anh tích đức được rất nhiều rồi. Cho nên, ông trời đã để anh gặp được một cô gái vô cùng xinh đẹp, anh nghĩ ông trời đã phải cô gái xinh đẹp này tới để cứu rỗi anh ra cuộc đời độc thân. "

" Vậy thì đúng là anh nghĩ nhiều rồi! "

" Anh đã nghĩ tới điều này không ngừng, rồi anh còn muốn nhặt giúp cô gái xinh đẹp đó thêm vài sợi lông mi nữa. "

Nghe Tri Trùng nói tới việc nhặt lông mi, Chúc An Sinh không nhịn được, đưa mắt liếc Tri Trùng một cái. Ở trong lòng cô tràn ngập nghi hoặc, sao cô lại không phát hiện ra Tri Trùng là một người miệng lưỡi trơn tru nhỉ?

" Nhặt lông mi đúng không? Thế này đi Tri Trùng, nếu vụ án này chúng ta có thể giải quyết thuận lợi thì em sẽ tự mình xuống bếp nấu cho anh một bàn tiệc, được không? "

" Thật không? " Tri Trùng kinh ngạc, anh đương nhiên biết tài nấu ăn của Chúc An Sinh vô cùng tốt.

" Em lừa anh làm gì, chỉ cần vụ án này được giải quyết, Parker Martinez bị đưa ra trước pháp luật. "

Đột nhiên nhắc tới Parker Martinez, bầu không khí trong phòng dường như dừng lại. Vẻ tươi cười trên mặt Chúc An Sinh và Tri Trùng đều biến mất.

" Tri Trùng, anh có thể nắm chắc mình giải quyết được vụ án này sao? "

" Anh sẽ dốc hết toàn lực. "

Ban đầu, Trì Trùng định nói câu khác, nhưng không biết vì sao lời nói lên tới miệng lại đổi thành như vậy. Trì Trùng nghiêm túc tự suy nghĩ mất một lúc, sau đó anh bắt đầu phân tích xem những ý nghĩ bên trong nội tâm mình là gì.

Trì Trùng tin rằng, chắc chắn mình có thể đem Parker Martinez ra pháp luật để đền tội, chỉ là anh không biết mình có thể làm tới bước nào. Bởi vì, cho tới bây giờ, theo như phán đoán của anh thì trên du thuyền Eros có tới 37 nạn nhân, nhưng anh không thể xác định được mình có thể giúp được mấy người lấy lại công đạo.

Giống như là mấy tên tội phạm giết người liên hoàn nổi danh trong lịch sử thế giới vậy, thật ra số án mạng bọn họ gây ra nhiều hơn rất nhiều so với những vụ án được công khai. Nhưng cảnh sát lại không tìm ra được chứng cứ trực tiếp để buộc tội, cho nên rất nhiều vụ án dù biết hung thủ là ai thì vẫn không thể phá được vụ án đó.

Tình huống hiện tại của Trì Trùng cũng tương tự như vậy. Thậm chí, còn phiền toái hơn, bởi vì cho tới giờ phút này, ngoài Ninh Vũ Nhu ra, Trì Trùng vẫn chưa biết được thân phận của những nạn nhân còn lại trên du thuyền Eros.

Không cách nào biết thân phận, riêng vấn đề xác định thân phận nạn nhân thôi cũng là một vấn đề lớn rồi. Trì Trùng nên làm thế nào để giúp những nạn nhân vô tội đó giải oan đây?

Mãi một lúc sau, Trì Trùng cảm thấy, có lẽ giờ anh không thể giải quyết vấn đề khó khăn đó ngay được.

" An Sinh, em ngủ một lúc đi, khi nào xuất phát anh sẽ gọi em dậy. " Trì Trùng tạm thời buông tha cho vấn đề khó khăn đó, anh cần phải giải quyết phiền toái trước mắt đã.

" Nhưng mà em không buồn ngủ. "

" Em thử nhìn mình trong gương lần nào chưa? Em có biết trong mắt của em ngay cả tơ máu cũng hiện lên không? Em đi nghỉ ngơi một chút đi, vừa lúc giờ anh có chuyện khác cần giải quyết, giải quyết xong anh sẽ gọi em dậy. "

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng không thể lay chuyển được ý của Trì Trùng. Cô nằm trên giường, chưa tới một phút sau đã ngủ thiếp đi. Có lẽ, đây là giây phút cô cảm thấy an tâm nhất từ khi bước lên du thuyền Eros tới giờ.

Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh đang ngủ say mất một lúc, sau đó anh mới lấy điện thoại ra bắt đầu gửi tin nhắn.

Trì Trùng không gọi điện thoại, bởi vì anh sợ nó sẽ quấy rầy tới giấc ngủ của Chúc An Sinh.

Hơn nữa, anh cần phải sửa lại một chút tài liệu trước khi gửi cho người kia.

Không lâu sau, Trì Trùng nhận được tin nhắn trả lời.

Thấy tin nhắn của người kia, trên khuôn mặt Trì Trùng lại xuất hiện nụ cười. Anh biết chắc rằng người này sẽ có hứng thú với vụ án, mà cũng chính người này vào hai năm trước đã đạt được giải thưởng Pulitzer*. Ngoại trừ hẳn ra, chỉ sợ Trì Trùng không tìm được người thứ hai để anh có thể nói thẳng vụ án ra như thế này.

*Giải Pulitzer: là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt là mảng báo chí, giải Pulitzer được coi là giải thưởng danh giá nhất.

<Đương nhiên là thấy rồi, chỉ là tôi hơi khiếp sợ.>

Sau khi nhận được tin nhắn này, Tri Trùng cũng không trả lời người bạn làm phóng viên của mình nữa. Phòng bệnh lại rơi vào yên lặng một lần nữa.

Tri Trùng thoát ra khỏi ứng dụng nhắn tin, giờ anh có thể tưởng tượng được bộ dáng ngồi gõ bàn phím liên tục của người bạn kia.

Cứ coi như đây là lần đếm ngược cuối cùng đi. Tri Trùng biết, giờ anh đã dùng hết tất cả thủ đoạn mà mình có thể làm rồi, giờ anh muốn xem kết quả cuối cùng sẽ là kết quả gì đây. Liệu nó có đúng như lời Parker Martinez nói không, những việc bọn họ làm chỉ như châu chấu đá xe, còn Parker Martinez mãi mãi không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Tri Trùng rất mong chờ kết quả cuối cùng.

Ước chừng khoảng năm phút sau, Tri Trùng lại gửi cho Frank một tin nhắn, tin nhắn anh gửi cho Frank là nhờ hán giúp anh lấy được tài liệu về những vụ án mất tích ở Houston trong năm năm trở lại đây. Frank đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Tri Trùng nhờ cảnh sát đang canh gác ở cửa giúp anh lấy một cái máy tính về đây, sau đó anh bắt đầu xem những vụ án mất tích trong vòng năm năm trở lại đây tại khu vực Houston.

Vì sao Tri Trùng lại lựa chọn những vụ án mất tích bắt đầu từ năm năm trước? Đó là vì Tri Trùng biết, vào năm năm trước Parker Martinez mới bị điều tới đây quản lý khách sạn Khải Hàng.

Năm năm, tuổi tác khoảng trên dưới 30 tuổi, diện mạo ưa nhìn, đó chính là những đặc điểm mà Tri Trùng có thể suy đoán. Anh rất nhanh đã lọc ra được 86 vụ mất tích có đặc điểm tương tự. Cuối cùng, anh tìm được bản đồ về khu vực Houston được đánh dấu rất chi tiết, bản đồ được lấp kín bởi các chi tiết, Tri Trùng bắt đầu đánh dấu những vị trí phát sinh vụ án mất tích.

" Tri Trùng. "

Đột nhiên, anh nghe được tiếng Chúc An Sinh gọi. Lúc này, anh mới phát hiện ra, không biết Chúc An Sinh đã tỉnh lại từ lúc nào.

" Anh đang làm cái gì thế? "

Chúc An Sinh đi giày xong liền bước tới chỗ bản đồ, cô thấy trên bản đồ được đánh dấu rất nhiều vị trí.

" Anh vừa mới tìm được những vụ mất tích phù hợp với vụ án, sau đó căn cứ theo địa điểm mất tích mà đánh dấu lên bản đồ. "

Chúc An Sinh nhìn mấy chỗ bị đánh dấu trên bản đồ, đột nhiên cô nghĩ ra cái gì đó: " Mấy vụ mất tích này có vẻ không bình thường, Tri Trùng, anh đã phát hiện ra điều gì sao? "

" Đừng vậy, hán là em cũng nhìn ra rồi. Tuy rằng Houston là thành phố lớn nhưng mật độ dân số ở đây không cao, có thể xem như một thành phố "hoang vắng" tiêu biểu, những vụ mất tích ở đây đều rải rác mỗi chỗ một ít, ngoại trừ hai địa điểm này. "

Tri Trùng nói, sau đó anh vẽ hai vòng tròn lên bản đồ.

" Em nhìn hai khu vực này đi, anh đã hỏi qua cảnh sát đang đứng bên ngoài, bọn họ nói hai khu vực này có một khu là trường đại học, khu còn lại là quán bar, nơi tụ tập ăn chơi. Mà hai khu vực này trong năm năm trở lại đây đã xảy ra khoảng 50 vụ án mất tích. "

" Hơn nữa, hai khu vực này là nơi tập trung nhiều người trẻ tuổi nhất. " Chúc An Sinh thuận tiện bổ sung giúp Tri Trùng: " Tri Trùng, em nghĩ anh đã tìm được quy luật tìm con mồi của Parker Martinez. " Trong thanh âm của Chúc An Sinh còn mang theo chút vui sướng, nhưng cô lại phát hiện ra trên mặt Tri Trùng không xuất hiện ý cười.

" Làm sao thế? " Chúc An Sinh khó hiểu, cô hỏi.

" An Sinh, anh cảm thấy có chút kỳ lạ. Nếu Parker Martinez có thói quen tìm kiếm con mồi ở hai khu vực này thì sao trong năm năm nay không có ai nghi ngờ hán? Ở trên du thuyền Eros chúng ta đã phát hiện ra 37 pho tượng, chúng là sự hiện diện của 37 nạn nhân, cũng có nghĩa là Parker Martinez đã thành công hấp dẫn được 37 cô gái đặt chân lên du thuyền Eros. Nếu thật sự hán có thể hấp dẫn được 37 cô gái thì không thể không có ai nghi ngờ hán. "

Rốt cuộc, Parker Martinez đã làm gì để hấp dẫn được nhiều cô gái đặt chân lên du thuyền Eros? Tiết lộ thân phận của mình sao? Nhưng mà trên thế giới này, không phải cô gái nào cũng bị tiền tài làm cho mờ mắt, như thế thì không thể lúc nào Parker Martinez cũng thành công. Vì thế hán càng phải thực hiện điều này nhiều lần hơn, nhưng mà vì sao hán tiếp cận nhiều người như vậy mà vẫn không để lại bất cứ manh mối gì?

Tri Trùng không hiểu, Parker Martinez đã làm gì để thành công hấp dẫn bọn họ, lại còn lặng yên không một tiếng động nữa.

Trong lúc Tri Trùng vẫn đang cau mày suy nghĩ thì bỗng nhiên Chúc An Sinh như nhớ ra cái gì đó, cô quay đầu nhìn về phía Tri Trùng.

" Tri Trùng, anh còn nhớ đám người mà Parker Martinez đưa theo lúc đi tìm chúng ta không? Anh có cảm thấy, đám người như thế được nhiều cô gái hoan nghênh không? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Chuyện xưa về mỹ nhân ngư

Edit: Cái Trắng

Tri Trường cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nhưng mà anh cảm thấy dù sao mình cũng là đàn ông, cảm nhận của anh chưa chắc đã chính xác, cho nên anh quay sang nhìn Chúc An Sinh, nói: “Em thực sự cảm thấy những người đó có sức hấp dẫn đối với các cô gái sao?”

“Nếu những người đó tìm cơ tiếp cận những cô gái, rồi đưa ra lời mời những cô gái đó lên một chiếc du thuyền xa hoa thì em nghĩ không có mấy người từ chối lời đề nghị hấp dẫn đó đâu.”

“Anh nghĩ chúng ta đã bước đầu xác định được cách thức Parker Martinez dụ dỗ các nạn nhân lên thuyền rồi.” Tri Trường nói xong lại đưa mắt nhìn những vị trí mà mình đánh dấu trên bản đồ: “An Sinh, em mau gọi điện thoại cho Frank đi, nhờ Frank điều tra một chút về những thuộc hạ của Parker Martinez.”

“Được.”

Chúc An Sinh gật gù đầu, sau đó cô xoay người đi lấy đi động của mình để gọi điện.

Tạm thời Tri Trường bỏ mấy vụ án mất tích này sang một bên, anh cầm điện thoại lên xem tin nhắn, người bạn làm phóng viên của anh đã gửi cho anh một bản sơ thảo tin tức cho anh rồi.

Xem qua một chút, trên mặt Tri Trường bỗng hiện lên nụ cười.

Tin nhắn cuối cùng Tri Trường gửi đi, anh cảm thấy mình chưa thể nắm chắc phần thắng được. Vừa lúc đó, Chúc An Sinh cũng kết thúc cuộc gọi, việc tiếp theo hai người làm là quay lại tập trung vào mấy vụ án mất tích vừa rồi.

Tổng cộng có khoảng 50 vụ án mất tích, cuối cùng Tri Trường và Chúc An Sinh cũng khoanh vùng lại được 32 vụ án.

Ở trong 32 vụ án mất tích này, về cơ bản hai người đã xác định được một điểm chung, người mất tích hơn phân nửa là phụ nữ Châu Á, hơn nữa lớn lên lại vô cùng xinh đẹp. Trước khi mất tích, các nạn nhân không có bất cứ một dấu hiệu bất thường nào, tính cách và tính thần vẫn luôn duy trì sự tươi sáng vui vẻ. Sau đó, vào một ngày nào đó đột ngột mất tích, tiếp theo là không có bất cứ thông tin gì để lại để làm manh mối, cũng vì thế mà những vụ án này rơi vào tình trạng kéo dài không thể giải quyết được.

“32 vụ án mất tích xảy ra mà không có bất cứ ai phát hiện ra điều bất thường sao?” Chúc An Sinh nhìn tờ giấy mình đang viết đi sửa lại, bỗng dưng cảm thấy tức giận.

“An Sinh, em cũng biết đấy, những gì nhân chứng có thể thấy được là có người tiếp cận những cô gái đó và hết. Những người đó không chỉ có ngoại hình khác nhau, mà ngay cả màu da có khi cũng khác biệt, cảnh sát không cách nào đem những vụ án này liên hệ với nhau. Về mặt tình cảm, chuyện này có thể tha thứ.”

“Đúng là một tên giảo hoạt khôn nạn!!”

Chúc An Sinh không nhịn được mà nắc nứ một câu. Những phân tích trước đó của cô và Tri Trường dường như đã được nghiệm chứng bởi kết quả rồi, Parker Martinez đã tìm rất nhiều người có sức hấp dẫn với các cô gái để thay hẳn đi tìm con mồi. Cuối cùng, khi cô gái đó đặt chân lên du thuyền Eros, thì chẳng khác nào cô gái đó đã đặt chân vào cửa địa ngục.

“Tri Trường, em cảm thấy chúng ta nên tới chỗ người nhà của mấy nạn nhân trong vụ án mất tích này điều tra một chút. Anh cảm thấy thế nào?”

Tri Trường liếc nhìn thời gian, sau đó anh nói: “Giờ chỉ sợ không kịp rồi, trước tiên chúng ta phải tới vịnh Nhân Ngư trước, sau khi gặp được Lyon thì chắc bọn Geoffrey cũng tới rồi. Thế này đi, việc này chúng ta cứ giao cho Frank trước, anh sẽ để Hanham đi điều tra cùng Frank. Dù sao thì khi làm việc này cần phải có người của mình đi theo giám sát, anh mới an tâm.”

Chúc An Sinh đồng ý với ý kiến của Tri Trường. Vì thế, khi chuẩn bị lên xe đi tới vịnh Nhân Ngư, Chúc An Sinh đã gọi điện thoại cho Frank, hơn nữa,

anh còn bảo cô nói phát hiện của hai người cho Frank biết.

Frank đồng ý vô cùng sẵn sàng, thậm chí hắn còn hứa mình sẽ để Hanham đi điều tra cùng. Bởi vì Frank hiểu rằng, điều này không chỉ giúp những cô gái đó giải oan mà còn khiến cho con đường thăng chức sau này của hắn rộng mở.

Một tiếng sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh đã có mặt tại vịnh Nhân Ngư, nơi hai người hướng tới đầu tiên là nhà Lyon. Nhưng ngại nhất chính là giờ Lyon không có ở nhà, hỏi hàng xóm xung quanh thì hai người mới biết giờ Lyon đang ngồi ở quán rượu Sam's House. Mà người hàng xóm này cũng vừa trở về từ quán rượu Sam's House.

Sau đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng lập tức đổi hướng đi tới quán rượu Sam's House. Giờ đây, cuối cùng bọn họ cũng gặp được ông già Lyon đang ngồi trong quán rượu.

“Chào ông, Lyon.”

Chúc An Sinh còn chưa đi tới nơi đã cất tiếng chào hỏi Lyon, Lyon vừa thấy hai người cũng lập tức nở nụ cười.

“Hai người lại tới nữa rồi, vẫn còn cần tôi làm chứng sao? Giờ lúc nào tôi cũng có thể đi cùng hai người đấy.”

Lyon vừa nói xong câu đó thì hai người cũng đi tới trước bàn của ông. Chúc An Sinh và Trì Trùng tùy tiện tìm hai cái ghế dựa kéo tới ngồi xuống.

“Cảm ơn ông, Lyon. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sao mới sáng ra ông đã tới đây uống rượu vậy?” Chúc An Sinh cảm thấy hơi khó hiểu.

“Giờ tôi già rồi, còn công việc gì nữa đây. Muốn uống rượu thì sẽ đi uống tới vui về thì thôi, không thì còn chờ tới khi nào nữa.” Lyon nói xong liền cười to, cười xong, ông lại thích chí uống thêm một hớp rượu.

Uống rượu xong, Lyon mới nhìn về phía Trì Trùng và Chúc An Sinh mà hỏi: “Lần này nếu không phải hai người tới tìm tôi để đi làm chứng thì vụ án này hai người đã phá rồi sao? Tôi vẫn còn nhớ hai người từng nói khi giải quyết xong sẽ nói vụ án này cho tôi nghe đấy.”

“Đó là điều tất nhiên.” Trì Trùng nói, bởi vì chuyện hứa hẹn này là do chính anh đồng ý: “Nhưng mà hiện tại vụ án vẫn chưa được giải quyết, lần này chúng tôi tới đây là có một chuyện khác muốn hỏi ông.”

“Chuyện khác, tôi còn có thể giúp hai người chuyện gì sao? Chỉ cần tôi có thể, thì hai người cứ hỏi đi, tôi sẽ trả lời.”

Tuy rằng Lyon đồng ý vô cùng thoải mái nhưng Trì Trùng vẫn cảm thấy hơi do dự, anh lo lắng rằng điều này sẽ xâm phạm đến quyền riêng tư của Lyon. Nhưng chỉ cần nghĩ tới mỹ nhân ngư mà mình đã từng thấy được, anh lại có thêm dũng khí.

“Lyon, thật ra điều chúng tôi muốn hỏi ông có liên quan tới mỹ nhân ngư, ông có biết được chuyện gì không?”

“Mỹ nhân ngư? Chuyện hai người muốn biết là đây sao?” Lyon cảm thấy khá kinh ngạc khi Trì Trùng đề cập tới vấn đề này, nhưng ông không hề biểu hiện ra sự không vui khi nghe thấy Trì Trùng nhắc tới vấn đề này.

Lyon quay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Ông nhìn mất một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt lại, sau đó ông lại uống thêm một ngụm rượu nữa, hành động này giống như là ông đang cổ vũ chính mình vậy.

“Được rồi, nếu hai người muốn biết thì tôi cũng có thể nói cho hai người biết. Dù sao hai người cũng không giống đám người đó, cho nên tôi có thể nói. Cuối cùng, tôi không muốn cái bí mật này bị tôi đem chôn vùi khi đã xuống mộ.”

“Lúc trước, từ sau khi tôi được mỹ nhân cứu, thật ra còn xảy ra một số chuyện kỳ lạ khác. Ví dụ như sau khi được người khác đưa về nhà, tôi phải hôn mê mất hai ngày mới tỉnh lại. Sau đó, khi tôi nói với mọi người rằng tôi được mỹ nhân ngư cứu thì không có ai tin tôi. Thậm chí, còn có người nói với tôi rằng, nếu thực sự có mỹ nhân ngư thì hắn sẽ bắt lấy một người, như thế là hắn phát tài rồi.”

“Cũng chính từ lúc đó, mọi người thường gọi tôi là kẻ điên. Nhưng mà tôi không quan tâm, hàng ngày tôi vẫn ra vịnh Nhân Ngư để ngắm biển, ngắm những khối đá ngầm ở biển. Có đôi khi còn ở đây ngây ngẩn cả một ngày, về sau, vì nguyên nhân sinh hoạt hàng ngày mà tôi có rất ít thời gian để đến đây ngắm rặng đá ngầm. Cũng may, giờ tôi lại có đủ thời gian để đi ngắm biển rồi.”

“Thế vì sao ông lại kiên trì nhiều năm như vậy? Cũng là vì trước khi rơi xuống biển, ông đã có một ấn tượng mơ hồ sao?” Trì Trùng không kiềm chế được tò mò, bắt đầu đặt câu hỏi.

Lyon liếc nhìn Trì Trùng một cái, cười nói: “Tôi đã biết thân phận của cậu rồi, hơn nữa tôi cũng đã xem xong một quyển sách của cậu. Cậu là một người rất giỏi đấy.”

Sau đó, dường như Lyon lại tự đắm mình trong hồi ức, tiếp tục kể: “Cậu nói đúng, tôi có thể kiên trì được nhiều năm như vậy là vì tôi có một số việc không nói cho người khác biết.”

Nói đoạn, Lyon lấy từ trong túi áo của mình ra một thỏi chocolate: “Cậu xem, đây là một loại chocolate mà tôi rất thích ăn. Bỗng một ngày tôi nảy ra một ý, lúc rời khỏi rặng đá ngầm tôi đã để thỏi chocolate này lên đây, mà cậu đoán xem đã có chuyện gì xảy ra? Ngày hôm sau, khi tôi tới chỗ rặng đá ngầm, tôi phát hiện không thấy thỏi chocolate đâu nữa, mà theo như tôi biết thì thủy triều cũng không thể nhấn chìm cả mòm đá. Cho nên, chắc chắn thỏi chocolate đó đã bị người khác cầm đi rồi.”

“ Ông cảm thấy mỹ nhân ngư đã lấy thôi chocolate đó? ”

Trì Trùng ngạc nhiên. Chúc An Sinh ngồi một bên nghe cũng thấy mình sắp say luôn rồi, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghe một câu chuyện xưa kỳ diệu như vậy.

“ Ngay từ đầu tôi đã nghĩ như vậy. Cho nên, những ngày sau mỗi khi tôi rời khỏi rặng đá ngầm đó thì sẽ để lên đó một thôi chocolate, sau đó có khi tôi còn để thêm một số loại kẹo khác. Mãi cho tới khi tôi 23 tuổi, cô gái sống bên cạnh nhà tôi tên là Anna Hox đã nói cho tôi biết là cô ấy thích tôi. Lúc đến, cô ấy còn mang theo cả một hòm kẹo, khi đó tôi mới biết mỗi khi tôi rời khỏi rặng đá ngầm thì cô ấy luôn tới và cắm số kẹo tôi để trên đá đi. Mãi cho tới năm tôi 23 tuổi, cô ấy không thể nào giữ nổi mối tình đơn phương nữa, cô ấy đã tỏ tình với tôi. ”

“ Ôi trời!! ” Theo bản năng, Chúc An Sinh thốt ra một câu cảm thán đầy kinh ngạc, đây chính là phần hay nhất khiến cho cô động lòng bởi câu chuyện xưa này: “ Sau đó thì sao? ”

“ Sau đó tôi đã quyết định không nằm mơ viễn vông nữa, tôi và Anna Hox yêu nhau. Thậm chí, thiếu chút nữa chúng tôi đã kết hôn rồi, nhưng sau đó cô ấy lại rời khỏi vịnh Nhân Ngư, còn nghe nói cô ấy đã gả cho một người làm phi công, thế cũng tốt. ”

“ Ra là vậy. ” Chúc An Sinh nghe vậy cũng cảm thấy hơi mất mát. Nhưng mà Trì Trùng lại không như vậy, Trì Trùng nhìn Lyon bằng ánh mắt phức tạp, anh biết Lyon không nói thật, chỉ có Chúc An Sinh đang bị câu chuyện xưa làm cho cảm động nên không để ý tới sơ hở trong lời kể của Lyon.

Nếu tất cả đúng như lời Lyon nói thì hẳn ông nên thôi nghĩ về việc mỹ nhân ngư có tồn tại hay không mới đúng. Sao ông có thể tiếp tục ra biển và đi về phía rặng đá ngầm đó trong suốt nhiều năm như vậy?

Nhưng, Trì Trùng cũng không muốn ép Lyon phải nói ra chân tướng. Anh chỉ cảm thấy hơi buồn bực, vì thế anh liền gọi cho mình một ly Schwarzbier. Giống như là ý trời đã sắp đặt trước, trong lúc phục vụ mang một ly Schwarzbier tới đây, phục vụ đã không cẩn thận làm đổ một chút bia lên người anh, đồng thời, chỗ bị bia làm ướt đó đã để lộ ra một vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Lyon

Edit: Cài Trắng

" Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. "

Người phục vụ đó nói, vẻ mặt vô cùng áy náy, nhưng có vẻ Trì Trùng không để ý tới chuyện này lắm, anh chỉ bảo người phục vụ mang cho anh mấy tờ khăn ướt tới đây, người phục vụ đó lập tức làm theo.

Trong lúc Trì Trùng đang lau chỗ rượu bị bắn lên quần áo thì Chúc An Sinh lại chú ý tới một vết thương trên tay anh cũng bị hắt rượu vào. Chúc An Sinh còn bảo người phục vụ đó đem tới cho mình một ít băng gạc, cô chờ sau khi Trì Trùng lau hết vết bẩn dính trên quần áo rồi mới kéo tay anh về phía mình, giúp anh xử lý vết thương.

Chúc An Sinh vén tay áo lên giúp Trì Trùng. Sau đó, cô cẩn thận đem miếng băng gạc cũ tháo ra, đây là lần đầu tiên cả cô và Trì Trùng thấy được miệng vết thương ở trên tay.

" Trì Trùng, anh có nhớ tại sao anh lại có vết thương này không? "

Nhìn miệng vết thương, Chúc An Sinh mới giật mình, hỏi. Lúc trước, khi cô cứu anh ở dưới biển thì không nhìn thấy vết thương này, hôm đó anh còn mặc áo sơ mi nên cô không nhìn thấy được vết thương. Không ngờ, vết thương của anh là có hình dạng như thế này.

" Anh không biết. "

Trì Trùng lắc đầu. Vẻ mặt anh vô cùng hoang mang khi nhìn thấy vết thương ở trên tay mình, vết thương đó dường như bị tạo thành do anh đụng phải thứ gì đó rất nóng, nhưng bề mặt vết thương lại không lớn. Nhưng nó vẫn hình thành rất rõ ràng một vết thương sưng đỏ lên, có khi còn để lại sẹo.

" Trì Trùng, sao em cảm thấy miệng vết thương của anh giống như là bị bỏng thế? "

Chúc An Sinh suy nghĩ mất một lúc, cô chỉ nghĩ được rằng vết thương này của Trì Trùng là do bị bỏng gây nên. Nhưng mà, sao hôm đó Trì Trùng có thể bị bỏng được? Hơn nữa, miệng vết bỏng này còn hơi kỳ lạ.

Sau khi kể xong câu chuyện cũ, Lyon trở nên thất thần. Theo thói quen, ông đưa mắt mình nhìn về phía cửa sổ, giống như là đang chìm đắm trong hồi ức, mãi cho tới khi ông nghe thấy Chúc An Sinh bảo cái gì đó bông.

Ông thu hồi tầm mắt của mình lại, sau đó ông lại nhìn thấy vết thương ở trên tay Trì Trùng, rồi Lyon bỗng cười, cười như điên dại, nụ cười trước nay chưa từng thấy.

Trì Trùng và Chúc An Sinh bị phản ứng bất ngờ này của Lyon làm cho kinh hãi, hai người họ không hiểu vì sao ông lão đang ngồi trước mặt mình lại có phản ứng như vậy.

" Có phải gần đây cậu đã bị rơi xuống biển không? "

Lyon kích động, ông đập tay lên bàn một cái. Giọng nói của ông vang hơn, hấp dẫn không ít ánh mắt của người trong quán quay lại nhìn. Chỉ là, sau khi mọi người biết người đang nói là kẻ điên Lyon thì đều quay đi với vẻ mặt như nhìn mãi cũng thành quen. Sau đó, không còn ai để ý tới ông nữa.

Trì Trùng và Chúc An Sinh lấy làm khó hiểu, sao tự dưng Lyon lại kích động như thế? Nhưng, Chúc An Sinh vẫn kiên nhẫn giải thích cho ông hiểu sự tình: " Đúng vậy, ngày hôm qua xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, Trì Trùng còn bị người khác đẩy xuống biển. "

Lúc Chúc An Sinh nhắc tới từ "đẩy", Trì Trùng hơi nhú mày, nhưng anh không thể phản bác được lời cô nói. Anh chỉ có thể âm thầm đưa ra quyết định, chờ sau khi vụ án này kết thúc, anh nhất định sẽ về nhà chăm chỉ rèn luyện thể lực.

" Ha ha ha, ha ha ha. "

Sau khi vấn đề mình thắc mắc được giải thích, Lyon lại cười to một tràng. Lúc sau ông mới có thể bình tĩnh ngồi xuống mà nói chuyện với hai người.

Ánh mắt Lyon như phát sáng, nhìn về phía Trì Trùng, nói: " Chả trách, chả trách cậu lại chạy tới đây tìm tôi, có phải sau khi rơi xuống biển cậu đã thấy một thứ khác không? "

" Tôi nghĩ tôi đã thấy một cái đuôi cá. "

Cuối cùng, Trì Trùng cũng chẳng thèm giấu diếm nữa. Rồi anh phát hiện ra, sau khi anh nói xong, vẻ mặt Lyon như muốn khóc vậy, thiếu chút nữa thì chảy nước mắt.

" Cuối cùng, cuối cùng em cũng trở lại rồi sao? " Dường như Lyon đang tự lẩm bẩm.

" Em? Ông đang nói tới mỹ nhân ngư sao? "

Trì Trùng nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt trong câu nói của Lyon. Lyon cũng không định nói dối tiếp.

" Thật ra, ngoại trừ câu chuyện liên quan tới thanh chocolate, tôi còn có một bí mật nữa. Vì lo sợ có người sau khi biết chuyện này sẽ đi bắt mỹ nhân ngư, nên tôi quyết định giấu nó cả đời. "

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhìn về phía Lyon với vẻ rất chờ mong. Sau đó, ở trước mặt bọn họ, Lyon chậm rãi tháo găng tay mình đang đeo xuống, lúc Lyon vừa tháo găng tay xuống, đột nhiên Chúc An Sinh nhận ra, hóa ra từ trước tới nay hai người chưa từng được nhìn thấy tay Lyon.

" Trong mấy chục năm nay, hai người là những người đầu tiên được nhìn thấy đôi tay của tôi. "

Lyon mỉm cười, sau đó ông giơ bàn tay của mình ra cho Chúc An Sinh và Trì Trùng xem.

Lúc nhìn thấy bàn tay của Lyon, hai người còn ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt có sự kinh ngạc không thể giấu nổi.

Tay của Lyon không phải là thứ gì đó thần kỳ, chỉ là trong lòng bàn tay Lyon có một vết sẹo. Là một vết sẹo hình thoi nhàn nhạt.

Chúc An Sinh liếc mắt nhìn vết thương trên tay Trì Trùng và vết sẹo ở lòng bàn tay Lyon vài lần, cứ liếc qua liếc lại như thế. Cuối cùng, cô đành thừa nhận một sự thật là vết thương của anh và vết sẹo của Lyon giống nhau y như đúc, ngoại trừ việc vết thương của Trì Trùng còn chưa khép hẳn lại.

" Tại sao lại thế này? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi kinh hãi.

" Nếu đúng là cậu đã được cô ấy cứu thì tôi có thể nói bí mật này cho hai người biết. "

Chúc An Sinh có thể thấy, trên khuôn mặt già nua của Lyon xuất hiện sự dịu dàng hiếm có. Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người nghe được bí mật của Lyon rồi, cuối cùng Lyon cũng chịu nói bí mật của mình ra cho người khác biết.

" Thật ra, vào cái ngày tôi rơi xuống biển, khi tôi được cô ấy cứu tôi đã khôi phục được ý thức. Tôi thấy được bộ dáng của cô ấy, đó là một cái đuôi cá có vẩy hình thoi. "

" Tôi đã bị cảnh tượng đó làm cho kinh ngạc. Vì thế, tôi không kiềm chế được mà muốn đưa tay ra đụng vào đuôi cá đó, tôi muốn chạm thử xem có phải mình đang nằm mơ hay không. Sau đó, đôi tay của tôi chạm vào đuôi cá nên bị phỏng. Tôi nghĩ tôi chắc chắn rằng bàn tay của tôi khi chạm vào đuôi của mỹ nhân ngư mà bị bỏng, rất nóng. "

Nghe Lyon nói thế, bỗng nhiên Trì Trùng lại cảm thấy hình như mình nhớ ra chuyện gì đó lúc rơi xuống biển. Hình như lúc đó, trong vô thức anh đã muốn

đưa tay chạm vào cái đuôi kia, cũng vì chạm vào nên nó khiến anh đau đốn, đau tới nỗi anh phải mở mắt ra.

" Cho nên, mỹ nhân ngư là có thật, trên thế giới này thật sự có mỹ nhân ngư. "

Chúc An Sinh cảm thấy, trong giờ khắc này, hình như giá trị quan của cô được thay đổi rồi. Có nằm mơ cô cũng không ngờ mỹ nhân ngư trong truyền thuyết lại có thật.

" Tôi chỉ thích gọi cô ấy là Nhân Ngư, bởi vì cô ấy không có năng lực gì thần kỳ giống như trong truyện cổ tích. Ngoại trừ việc cô ấy sống ở biển, rồi còn có đuôi cá ra thì tôi nghĩ cô ấy cũng chỉ là một con người được sinh trưởng ở biển mà tới nay chúng ta vẫn chưa khám phá ra. Mà chúng ta không biết cũng đúng thôi, có vẻ như họ không muốn tiếp xúc với chúng ta. "

Tri Trường chỉ yên lặng nghe Lyon nói, so ra với Chúc An Sinh thì có vẻ anh vô cùng thoải mái chấp nhận sự thật này.

" Thế bây giờ ông có thể nói cho tôi biết sự thật về thời chocolate không? "

Lyon nghe thấy vấn đề này, chỉ có thể nở nụ cười: " Tôi biết tôi không thể lừa cậu. "

" Nhưng tôi không nói dối toàn bộ câu chuyện. Đúng là Anna Hox đã tới và cầm đi kẹo tôi để lại trên mỏm đá, nhưng mỗi lần để kẹo lại, tôi đều nhớ rất rõ tôi đã để bao nhiêu cái. Mà số kẹo Anna có được vẫn còn thiếu, nhưng tôi vẫn đồng ý với lời tỏ tình của cô ấy, thiếu chút nữa là kết hôn rồi. "

" Con người là một loài sinh vật rất kỳ lạ. Lúc trước, mỗi ngày tôi đều ra ngắm biển, khi đó tôi chỉ mong có thể gặp cô ấy thêm một lần nữa nhưng mãi vẫn không gặp được. Dần dần, tôi cũng bắt đầu tự nghi ngờ, có khi nào mọi việc giống như những người khác đã nói, là do tôi tự ảo tưởng, thật ra chẳng có mỹ nhân ngư nào cả. Sau đó, Anna đã xuất hiện, vì thế tôi thuận theo đó mà từ bỏ ý định gặp lại mỹ nhân ngư, tôi tự lừa gạt bản thân là cô ấy không tồn tại. Mãi cho tới thời điểm tôi chuẩn bị kết hôn với Anna. Tôi phát hiện ra, tôi không tự lừa gạt bản thân được, bởi vì tôi biết, cô ấy thực sự tồn tại. "

" Cho nên, tôi lại chạy tới chỗ rặng đá ngầm đó, tôi lại để kẹo xuống đó. Tôi hướng mặt về phía biển lớn mà gọi, sau đó tôi nhắm hai mắt lại, cái tôi cần xác nhận đã được xác nhận, cuối cùng, khi tôi mở mắt ra, đã không thấy kẹo đâu nữa.

" Vì thế ông mới muốn ở lại vịnh Nhân Ngư và đợi cô ấy cả đời sao? "

Lúc này Tri Trường cảm thấy có chút cảm động, Lyon có chỗ nào giống người điên chứ, rõ ràng ông là một người rất đáng yêu.

" Cậu nói sai rồi, không phải tôi chờ cô ấy cả đời, mà là cô ấy làm bạn với tôi cả đời. "

Lyon nghiêm túc nói lại.

" Nói chung là tôi không thể thay đổi được sự thiếu hụt từ sâu bên trong nội tâm mình. Tuổi tác tôi càng lúc càng lớn, mười mấy năm nay, kẹo tôi đặt ở trên mỏm đá một lúc sau không còn biến mất nữa. Tôi bắt đầu không nhận được tự hoài nghi bản thân. Thậm chí tôi còn nghĩ, cô ấy thực ra không hề tồn tại. Cho nên tôi muốn cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã để tôi thấy cô ấy thêm một lần nữa. "

Chúc An Sinh cố gắng nhịn xuống sự chua xót. Cô biết Lyon đang rất hạnh phúc nên cô không muốn rơi nước mắt trước mặt Lyon, Tri Trường yên lặng nắm lấy tay cô.

" Tôi thật đáng chết. Trong quá khứ, đáng lẽ lúc này tôi nên ở chỗ rặng đá ngầm, nhưng mà gần đây tôi trở nên không tin tưởng chính mình, mãi cho tới khi hai người xuất hiện. "

Giọng nói của Lyon có phần ảo não.

" Có cần chúng tôi đưa ông đi một đoạn không? Vừa lúc chúng tôi cũng muốn chạy tới vịnh một chuyến. "

" Vậy không còn gì có thể tốt hơn nữa. "

Lyon vui vẻ đồng ý với đề nghị của Tri Trường. Chúc An Sinh nhanh chóng giúp Tri Trường băng bó xong vết thương, sau đó ba người liền chuẩn bị rời khỏi quán rượu.

Đứng dậy, theo thói quen, Lyon định đeo găng tay của mình lên. Nhưng mà đột nhiên lúc này ông lại do dự, cuối cùng ông nhét luôn găng tay của mình vào túi áo.

Chúc An Sinh và Tri Trường đưa Lyon tới chỗ rặng đá ngầm, nơi đó giống như là một địa điểm riêng của ông. Chúc An Sinh chú ý tới mấy mỏm đá ở đây đều có dấu hiệu bị mài mòn, đặc biệt là chỗ Lyon vẫn hay ngồi, bóng loáng tới nỗi như ngày nào cũng được mài.

Cuối cùng, lúc hai người chuẩn bị rời đi, Lyon còn gọi Chúc An Sinh lại.

" Thời chocolate này cho cô. "

Chúc An Sinh vui vẻ nhận lấy thời chocolate đó, cô chưa bao giờ được ăn một thời chocolate như vậy, nó kỳ diệu tới nỗi khiến người ăn không nhận được muốn khóc.

Đi được một khoảng xa rồi, bỗng nhiên Chúc An Sinh quay đầu lại nhìn về phía rặng đá ngầm. Trên mỏm đá, có một bóng người đang ngồi.

Cô thấy được, có ánh sáng chiếu vào tảng đá, nó khiến mỏm đá đó giống như là một viên minh châu tỏa sáng giữa vịnh Nhân Ngư.

Chúc An Sinh biết, ánh sáng đó vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Câu đố về thi thể

Edit: Cải Trắng

Chào tạm biệt Lyon, Chúc An Sinh và Tri Trùng quay trở về chỗ bến tàu lần nữa, du thuyền Eros vẫn lẳng lặng đứng im ở một chỗ. Nhưng mà trước đó, cả Tri Trùng và Chúc An Sinh đều không biết, chào đón mình lại là một chuyến du hành địa ngục.

" Chào hai người. "

Đang trong lúc hai người nghỉ chân đứng nhìn du thuyền Eros thì sau lưng họ vang lên tiếng nói. Xoay người lại, hai người mới phát hiện ra đó chính là người đánh cá cung cấp thông tin về Lyon cho bọn họ.

" Ồ, là anh sao? "

Tri Trùng híp mắt lại nhìn người đánh cá, trên tay hắn còn đang cầm một cái bánh mì gặm dở. Tri Trùng nhớ, để đổi lấy thông tin anh đã đưa cho người đánh cá này 100 đô la.

" Giờ hai người tới đây là để điều tra vụ án sao? Hai người đã bắt được hung thủ chưa? " Hai mắt người đánh cá như phát sáng, nhìn bộ dáng của hắn thì có vẻ đang rất tò mò.

" Anh thông minh thật đấy, không ngờ còn biết chúng tôi tới đây để điều tra vụ án. " Tri Trùng buông lời trêu đùa, anh cảm thấy người đánh cá này có gì đó khác khác, người như này đáng lẽ ra nên đi làm cảnh sát mới đúng. Nhưng mà làm cảnh sát là một công việc mệt chết người, hơn nữa bình thường toàn mang thêm tiếng xấu chứ chả được gì. Đặc biệt là ở Mỹ, bất cứ lúc nào cảnh sát cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên cũng chẳng mấy ai tình nguyện đi làm cảnh sát.

" Ở vịnh Nhân Ngư chúng tôi bình thường có rất ít người đi tới đây, đặc biệt là kiểu người lịch sự như hai người thì càng ít. Hơn nữa, sau khi hai người hỏi thăm tôi về du thuyền Eros xong thì rất nhiều thông tin trên du thuyền đó bị lộ ra, như là có hàng chục nạn nhân ở trên du thuyền Eros. Rồi tôi còn chứng kiến hai ngày nay cảnh sát cứ ra ra vào vào bên tàu, đương nhiên tôi nghĩ tới việc này chắc chắn có liên quan tới hai người. "

" Nếu anh đã hiểu rõ thì tôi sẽ cho anh một lời khuyên. Hoặc là tí nữa anh không cần quay trở lại thuyền, hoặc là giờ anh ném luôn cái bánh mì trong tay xuống. "

Người đánh cá đưa mắt nhìn Tri Trùng, một cái nhìn vô cùng khó hiểu. Sau đó, hắn lại nhìn miếng bánh mì trong tay mình, Chúc An Sinh lập tức nhớ ra cái gì đó, rồi cũng quay về phía người đánh cá gật gù đầu, ý bảo hắn cứ làm như lời Tri Trùng nói đi.

Chúc An Sinh nghĩ, nếu tất cả đúng như lời Tri Trùng nói, ở dưới đáy du thuyền Eros có thi thể thì nó sẽ là một cảnh tượng như thế nào đây? Đặc biệt là, không biết thi thể này đã bị ngâm trong nước bao nhiêu lâu rồi.

Nghĩ đến đây, tự nhiên Chúc An Sinh cảm thấy may mắn vì ngày hôm nay cô chưa ăn gì.

Đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa mới thấy Geoffrey và thợ lặn đi tới, kèm theo đó là hộp dụng cụ. Với mệnh lệnh bất thành linh này của Tri Trùng, Geoffrey cảm thấy rất bất mãn, bởi vì hắn là một người không thích ngồi máy bay, còn Tri Trùng thì đồng ý sau vụ án này sẽ bồi thường cho hắn.

Sau khi nói chuyện xong với Geoffrey, Tri Trùng liền đi tới chỗ thợ lặn lấy một bộ quần áo lặn, Chúc An Sinh thấy thế lập tức hỏi: " Tri Trùng, anh cũng muốn xuống nước sao? "

" Đó là tất nhiên, anh còn muốn xuống đó thu thập chứng cứ và chụp ảnh lại. " Tri Trùng nói xong thì giơ chiếc máy ảnh trong tay ra, đây là máy ảnh mà thợ lặn mang tới.

" Anh sẽ lặn xuống nước sao? " Chúc An Sinh cảm thấy hơi lo lắng, hỏi.

" Cũng không có gì khó, hồi trước khi đi Hawaii giải quyết một vụ án, anh và Hanham đều phải lặn xuống nước rồi, chỉ là lặn xuống tìm chứng cứ thôi mà. "

Nghe thấy Tri Trùng nói anh đã từng lặn, Chúc An Sinh mới yên tâm hơn. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy hơi khiếp sợ, sao cái gì anh cũng biết thế, anh có phải là người không đấy?

Sau này, Chúc An Sinh cũng dành một chút thời gian để trải nghiệm cái gọi là lặn xuống nước. Giờ cô mới hiểu được, đúng như lời Tri Trùng nói, chỉ lặn thế này thôi thì cũng khá đơn giản, đương nhiên nếu muốn lặn sâu và chuyên nghiệp hơn nữa thì phải có giấy phép mới được, điều đó là vô cùng khó khăn.

Tri Trùng cùng ba người thợ lặn mượn một con thuyền đánh cá để ra biển, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ để xuống dưới nước. Chúc An Sinh và Geoffrey chỉ có thể đứng ở bên tàu âm thầm cổ vũ bọn họ cổ lên.

Chúc An Sinh nhìn thấy bọn họ nhảy xuống nước, nước biển chỗ đó bỗng bắn lên bọt biển trắng xóa, sau đó mặt biển lại quay trở về vẻ yên lặng, thời gian cứ chậm rãi mà trôi qua.

Người đánh cá đứng bên cạnh vẫn chưa rời đi, hẳn vì tò mò nên đứng yên ở chỗ cũ để xem. Hắn muốn mình là người đầu tiên có được tin tức về vụ án thám sát trên du thuyền Eros, như thế hắn có thể khoe lác vài câu với bạn bè về đề tài này. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn đã biết, đây là chuyện khiến hắn hối hận nhất từ trước tới giờ.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, Tri Trùng là người ngoi lên mặt biển đầu tiên, trong tay còn túm lấy một lưới đánh cá khá nặng.

" Mau, đưa túi đựng thi thể đã chuẩn bị sẵn ra đây. "

Tháo ống thở oxy xuống, Tri Trùng quay về phía Chúc An Sinh và Geoffrey mà nói, mà cái lưới đánh cá lớn được Tri Trùng kéo vào từng chút một.

Rất nhanh, ba người thợ lặn kia cũng ngoi lên mặt nước, một mùi hôi thối nồng nặc ập tới.

Đúng lúc này, người đánh cá tìm một góc bắt đầu điên cuồng nôn mửa. Giờ thì hắn hiểu vì sao lúc này Tri Trùng và Chúc An Sinh bảo hắn nên rời đi.

Đó là một cái đựng thi thể khá lớn, thi thể là một nạn nhân nữ. Nó đã bị phình to ra như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nổ. Nhưng điều kinh khủng hơn là trên làn da của nạn nhân nữ này có rất nhiều vết cắt, lộ ra được phần thịt màu đỏ bên trong đã biến thành màu trắng nhợt mờ hồ ở bên trong.

Chúc An Sinh nhìn thấy cảnh tượng này cũng muốn nôn, chỉ có Geoffrey là người bình tĩnh nhất. Hắn tiến lên giúp ba người thợ lặn chuyển thi thể vào túi đựng thi thể, nhưng vào ngay lúc khóa túi được kéo lên, Chúc An Sinh nhận ra người bị hại, đó là cô gái có khuôn mặt xinh đẹp Ninh Vũ Nhu.

" Đúng là cô ấy rồi. " Chúc An Sinh nhìn về phía người mới kéo lưới đánh cá lên, là Tri Trùng đi tới bên cạnh cô.

" Anh nhìn ra rồi. " Thanh âm của Tri Trùng chưa bao giờ trầm thấp như lúc này, thật sự giống như một con dã thú đang cực kỳ tức giận.

Dứt lời, anh quay về phía ba người thợ lặn, sắc mặt của bọn họ vô cùng khó coi, anh mở miệng xin lỗi rồi nói: " Tôi sẽ trả thù lao gấp đôi cho mọi người, cảm ơn mọi người. "

Cuối cùng, Geoffrey là người đầu tiên trở về cục cảnh sát để tiến hành khám nghiệm tử thi. Trước đó, Tri Trùng còn nói với hắn là chú ý kiểm tra cẩn thận khoang miệng Ninh Vũ Nhu một chút. Mà Chúc An Sinh và Tri Trùng thì ở lại bên tàu thêm một lúc.

Thi thể Ninh Vũ Nhu vừa được đưa từ dưới biển lên nên trên này giờ toàn là mùi khó ngửi, buồn nôn. Nhưng mà, Tri Trùng và Chúc An Sinh đâu có tâm tư để ý mấy chi tiết ấy.

" Sao Ninh Vũ Nhu lại ở dưới đáy du thuyền Eros chứ? " Chúc An Sinh vẫn cảm thấy khó hiểu.

" Vừa rồi anh phát hiện ra trên thi thể của Ninh Vũ Nhu không có vết thương nào khác thường, những vết thương hình thành trên người cô ấy đều là do bị lưới đánh cá quấn chặt mà xuất hiện. "

" Cô ấy bị quấn chặt lấy bởi lưới đánh cá sao? Sao ở dưới đáy du thuyền Eros lại có lưới đánh cá được? "

" Không phải là có lưới đánh cá ở dưới đáy thuyền Eros, mà đánh cá đó bị mắc vào cánh quạt ở thân thuyền, ngay chỗ có ống dẫn. Hơn nữa, dựa vào ảnh mà anh đã chụp được thì lưới đánh cá đó đã bị mắc vào ống dẫn một thời gian rồi và hơn hết, ở trên cổ tay Ninh Vũ Nhu có dấu vết bị lưới cá siết chặt vào. "

Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng, vẻ mặt cô hoang mang. Cô đang cố gắng suy nghĩ xem việc Ninh Vũ Nhu bị lưới cá siết chặt vào tay là có ý gì.

" Nếu sau khi chết Ninh Vũ Nhu mới bị ném xuống biển và lưới đánh cá quấn vào người thì đó là trong trạng thái vô thức. Như vậy thì trên tay cô ấy không thể có vết siết được, cho nên... " Chúc An Sinh mới nói được một nửa thì ngập ngừng không nói nữa, bởi vì cô đã nghĩ tới chuyện đáng sợ kia.

" Cho nên, sau khi bị ném xuống biển, chắc chắn Ninh Vũ Nhu đã tỉnh lại. " Tri Trùng nói tiếp ý của Chúc An Sinh: " Sau đó cô ấy thấy ở dưới đó có một cái lưới đánh cá, cho nên cô ấy túm vào nó, đem lưới quấn vào người mình một vòng, rồi sau đó còn quấn vào bụng. "

" Đó chính là tình huống thực tế anh nhìn được ở dưới đáy du thuyền Eros. Lúc trước, hẳn là vì thắt chặt quá rồi còn bị rơi vào phần giữa nên không có cách nào thoát được. Cũng chính vì thế mà trên thi thể Ninh Vũ Nhu xuất hiện rất nhiều vết cắt, mới này anh cũng phải cắt bỏ lưới cá mới có thể kéo thi thể Ninh Vũ Nhu ra ngoài. "

" Rốt cuộc cô ấy đã trải qua những gì? " Chúc An Sinh thực sự không dám tưởng tượng những gì Ninh Vũ Nhu đã phải trải qua, phải tuyệt vọng như thế nào, đau khổ như thế nào cơ chứ.

" Parker Martinez đã từng nói với em rồi còn gì, cái hấn muốn thương thức chính là đáng về nạn nhân khi giãy dụa. Cho nên anh nghĩ sau khi Ninh Vũ Nhu cắn vào tay khiến hấn bị thương thì trong cơn thịnh nộ hấn đã đánh ngất Ninh Vũ Nhu. Lúc đó chắc là Parker Martinez cho rằng Ninh Vũ Nhu chết rồi nên trên thi thể Ninh Vũ Nhu mới không xuất hiện dấu vết bị bạo hành. "

" Mà Ninh Vũ Nhu thì chưa chết, sau khi rơi xuống biển cô ấy đã khôi phục lại ý thức, sau đó cô ấy thấy được lưới đánh cá. "

" Anh nghĩ ban đầu cô ấy muốn mượn lưới đánh cá đó để có thể nổi lên mặt biển, nhưng mà cô ấy vừa tóm lấy lưới đánh cá đó được một lúc thì du thuyền Eros lại khởi động một lần nữa. Cánh quạt xoay sinh ra lực lớn khiến cô ấy thiếu chút nữa là bị hất văng ra ngoài, cho nên trên tay cô ấy mới xuất hiện vết cắt, có lẽ lúc đó Ninh Vũ Nhu đã biết mình không còn khả năng được cứu nữa. Khi đó, cô ấy đã chọn cách thức không để cho mình bị chìm xuống biển. "

Đó sẽ là một hình ảnh như thế nào chứ? Khi Ninh Vũ Nhu ra sức chống lại sức chuyển động của cánh quạt thì cô ấy phải tiếp nhận một sự thật là mình không thể sống được nữa. Lúc ấy, vết cắt trên cánh tay chẳng còn đau đớn nữa, trong lòng Ninh Vũ Nhu chỉ xuất hiện duy nhất một ý nghĩ.

Cô không thể chết như này được! Cô không thể mãi mãi ngủ say dưới đáy biển được! Cô muốn được về nhà!!

Khi Ninh Vũ Nhu cột chặt mình vào lưới đánh cá, khi cánh quạt đó chuyển động khiến cô dần mất đi ý thức, khi cô có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực ở lồng ngực, khi cô hiểu rõ sinh mạng của mình không thể cứu được nữa, cô chỉ có thể hướng lên trời mà cầu nguyện.

Ôi thần linh!! Con không muốn để cho bố mẹ con phải đau khổ, con càng không muốn con phải ôm sự tiếc nuối mà rời khỏi thế giới này, con vẫn còn muốn được gặp bố mẹ con lần cuối. Mong người tha thứ cho sự ích kỷ của con, mong người có thể đem con trở về, con sẽ mãi mãi biết ơn người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nhận tội

Edit: Cài Trắng

" An Sinh, em có biết thứ chambers nhất là cái gì không? Nếu Parker Martinez nghiêm túc bảo dưỡng du thuyền Eros thật cẩn thận, không tốn thời gian phạm tội vào việc khác thì chắc chắn lưới đánh cá đó sẽ bị bỏ đi, rồi hấn sẽ tiếp tục ung dung ở ngoài vòng pháp luật. "

" Nhưng mà Trì Trường, anh cảm thấy chúng ta có thể bắt được hấn không? "

Chúc An Sinh ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào du thuyền Eros, bỗng nhiên trong lòng cô xuất hiện cảm giác hoang mang. Cô cảm tưởng như Parker Martinez đã biến thành một con quái vật giống như con thuyền này, khó có thể vượt qua được hấn.

" Ít nhất chúng ta cũng làm được những gì mình có thể làm. "

Ban đầu, Trì Trường muốn cổ vũ cô một chút, nhưng lời ra tới miệng lại hóa thành lời an ủi, bởi vì anh hiểu rõ vụ án mà mọi người đang đối mặt đây khó giải quyết như thế nào.

Holmes đã từng nói, những vụ án ly kỳ ngoài sức tưởng tượng thường là những vụ án dễ dàng phá giải nhất, mà ngược lại, vụ án khó tra ra được chân tướng nhất lại là những vụ án nhìn vẻ bề ngoài bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn.

Vụ án của Parker Martinez là vụ án thuộc loại sau.

Từ khi tìm kiếm nạn nhân, hấn đã rất cẩn thận, mỗi một nạn nhân đều là nguyện ý muốn bước tới. Cho nên, hấn không hề gây sự chú ý với bất cứ ai. Mà hấn cũng chẳng giống như những tên sát thủ giết người hàng loạt khác, hấn không cao giọng tuyên bố với mọi người, hấn chỉ lặng lẽ ẩn nấp như một ác ma trong bóng đêm. Hơn nữa, hấn luôn mang cho mình một mặt nạ rực rỡ ánh sáng, sẽ không để ai phát hiện ra chân tướng đáng sợ đó.

Biển rộng giúp hấn che giấu thi thể. Từ khi sinh ra hấn đã có được tiền tài và quyền thế, nó giúp hấn ngay từ bước đầu vì hấn có thể đứng ở ngoài vòng pháp luật. Mà Trì Trường với Chúc An Sinh phải tốn rất nhiều tâm tư mới có thể kéo được hấn tới gần hơn ranh giới của pháp luật.

" Đáng tiếc, những vết máu trên du thuyền Eros không được rõ ràng. Nếu không, chúng ta có thể thử phân tích dấu vân tay, biết đâu lại xác định được một số thân phận của người bị hại. " Chúc An Sinh cắn chặt răng, có chút không cam lòng.

" Đó là do hấn may mắn. Nhưng An Sinh này, không phải ông trời đã để cho chúng ta tìm thấy Ninh Vũ Nhu rồi sao. "

Trì Trùng cười khỏ một tiếng, đúng lúc đó, cả điện thoại của anh và Chúc An Sinh đều nhảy sáng mấy cái. Sau khi mở màn hình mới có thể thấy, hóa ra kế hoạch của Trì Trùng đã có tác dụng, tin tức về vụ án đâm máu trên du thuyền Eros đang bị đẩy lên trên mạng internet.

“Trì Trùng, đây là cách làm cuối cùng của anh sao?”

Chúc An Sinh vừa xem những bình luận để lại trong tin tức nóng mới nổ ra, vừa quay sang hỏi Trì Trùng.

“Bây giờ chúng ta không thể xác định được thân phận của người bị hại khác trên du thuyền Eros, em hiểu không? Giờ chỉ có Ninh Vũ Nhu là hy vọng của chúng ta thôi, anh không thể chối buộc được Parker Martinez bằng một vụ án sát hại Ninh Vũ Nhu, nhưng chúng ta may mắn có được vụ thảm sát lớn này, mà ở tình huống như này, cho dù gia tộc Martin có dốc toàn lực mà giúp thì Parker Martinez cũng khó lòng mà rút lui an toàn được.”

“Thế còn những người khác thì sao? Sự oan khuất của các cô ấy thì sao? Chẳng lẽ cứ để như vậy sao?” Chúc An Sinh vẫn không thể hiểu nổi.

“Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai chúng ta có khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn thì sao? Giống như là trước kia cho dù trong tay có vết máu của hung thủ cũng không cách nào tìm được hung thủ vậy. Mà bây giờ chúng ta có thể thông qua DNA để xác định nghi phạm rồi, biết đâu một ngày nào đó trong tương lai, trên thế giới này sẽ không còn án treo nữa thì sao?”

“Anh tin như vậy sao?”

“Không tin.” Trì Trùng trả lời một cách vô cùng dứt khoát: “Nhưng ít ra chúng ta cũng đã cố gắng rồi, ai bảo chúng ta đi làm công việc khiến mọi người vừa yêu vừa hận chứ?”

Trì Trùng mỉm cười. Anh thấy, ở phía chân trời đằng xa có đám mây đã bị nhuộm đỏ bởi ánh nắng, cảnh tượng này giống như ngày đầu anh và Chúc An Sinh đặt chân tới vịnh Nhân Ngư.

Trên xe trở về Houston, Trì Trùng đã gọi điện thoại cho Frank để hỏi về kết quả điều tra nhân viên của Parker Martinez. Có vẻ lần này ông trời không chiều cổ bọn họ nữa.

“Frank không tra ra được những thuộc hạ dưới quyền Parker Martinez, bọn họ giống như đã bốc hơi khỏi thế giới rồi.”

Trì Trùng nói tin này cho Chúc An Sinh biết, nhưng về mặt cô khi nghe lại rất bình tĩnh.

“Cũng dễ đoán thôi, không phải suýt chút nữa hẳn cũng làm cho chúng ta bốc hơi khỏi thế giới này sao? Điều là do chúng ta không nghĩ tới sớm hơn, nếu chúng ta đi trước một bước, bắt được những người đó lại thì có khi thông qua việc thẩm vấn bọn họ, chúng ta đã có thể chứng minh được hành vi phạm tội của Parker Martinez nhưng bây giờ, chúng ta đã hoàn toàn mất đi cơ hội còn lại để giúp các nạn nhân nữ khác giải oan.”

“Có khi chút tin tức này có thể an ủi em, anh vừa nhận được tin từ Geoffrey, cậu ấy đã tìm được ở kệ rãng của Ninh Vũ Nhu một ít mảnh vụn da và thịt nhỏ, mà chỗ thịt nhỏ đó đã được đưa đi xét nghiệm DNA rồi.”

“Đây không phải điều chúng ta sớm đoán được rồi sao? Có lẽ, trước đó chúng ta đã hiểu rất rõ ràng chúng ta không có đủ khả năng để ép buộc Parker Martinez đứng ra chịu tội trước pháp luật.”

“Nhưng ít ra chúng ta đã tìm được Ninh Vũ Nhu. Chúng ta không phụ sự nhờ cậy của bố mẹ Ninh Vũ Nhu. Hơn nữa, An Sinh, em phải biết rằng, ít nhất chúng ta đã giúp Ninh Vũ Nhu lấy lại được công đạo. Cho nên, trước mắt, chúng ta không thể nhụt chí được.”

Chúc An Sinh lại một lần nữa cảm nhận được sự tuyệt vọng của mình trong lúc Trì Trùng đang hôn mê, nhưng đúng lúc đó, Trì Trùng lại kéo cô ra khỏi vực sâu tối tăm đó.

“Đúng vậy, chúng ta không thể nhụt chí, ít nhất chúng ta còn có thể giúp được Ninh Vũ Nhu.”

Chúc An Sinh cảm giác như mình đã được Trì Trùng đánh thức, bây giờ làm sao cô có thể nhụt chí đây? Tiếp theo chỉ cần kết quả so sánh DNA trong miệng Ninh Vũ Nhu thành công, thế thì bọn họ có thể đòi lại công đạo cho Ninh Vũ Nhu rồi.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Chúc An Sinh cũng cảm thấy hăng hái hơn, mãi cho tới khi hai người tới cục cảnh sát. Ở phía ngoài cục cảnh sát, Chúc An Sinh và Trì Trùng gặp được một người đàn ông mặc âu phục, đi giày da và có mái tóc nâu.

Chúc An Sinh còn đang định đi luôn vào cục cảnh sát, nhưng đột nhiên cô phát hiện ra không biết Trì Trùng đã dừng bước chân từ lúc nào. Cô thấy Trì Trùng đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông tóc nâu đó, người đó đang đi vào một quán cà phê.

Chúc An Sinh lại quay trở lại bên cạnh Trì Trùng, rồi hỏi: “Anh sao thế? Anh quen người đó à?”

“Đương nhiên, mấy năm nay ở Mỹ anh ta là vị luật sư nổi tiếng nhất, Tarren. Mới 30 tuổi thôi anh ta đã trở thành luật sư hàng đầu của văn phòng luật sư.”

“Giờ anh ta lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ...”

Không cần nói hết, Chúc An Sinh cũng biết câu trả lời của mình rồi.

“An Sinh, chỉ sợ phiền toái lần này của chúng ta còn lớn hơn.”

Giờ tôi lượt Trì Trừng biến thành người nhụt chí.

“Nếu chỉ là vấn đề về luật sư thôi thì chúng ta tìm cho bố mẹ Ninh Vũ Nhu một luật sư khác tốt hơn là được mà.” Chúc An Sinh biết Trì Trừng quen rất nhiều người, giúp bố mẹ Ninh Vũ Nhu tìm một luật sư tốt cũng không có việc gì khó.

“An Sinh, nếu Tarren trở thành luật sư của Parker Martinez thì cũng có nghĩa là Parker Martinez đang có được một đoàn luật sư hàng đầu trong nước. Hơn nữa, điều này cũng thể hiện rằng, Tarren rất có tự tin sẽ giúp Parker Martinez thắng được vụ kiện này. Hơn nữa, ở đây có sự có mặt của văn phòng luật sư Cấp Đức* nên sẽ không còn văn phòng luật sư hàng đầu nào tham gia vào vụ án này nữa. Giống như là vũ khí sắc bén nhất trên thế giới sẽ không va chạm với thứ cứng rắn nhất, đây là quy tắc trong ngành luật sư.”

“Nhưng mà chúng ta có chứng cứ. Em nghĩ, DNA trong khoang miệng Ninh Vũ Nhu không thể là của người khác được. Cứ cho là anh ta rất giỏi đi, nhưng chỉ cần chúng ta có chứng cứ, anh ta cũng không thể che giấu được sự thật này.”

“An Sinh, em biết vụ án Simpson giết vợ không? Em có biết vì sao lúc đó trên khắp nước Mỹ đều cho rằng hung thủ là O.J, nhưng cuối cùng Simpson vẫn không phải chịu cảnh ngục tù không? Ở chuyện này, nguyên nhân chủ yếu là do sai lầm của cảnh sát, nhưng quan trọng hơn là lúc đó Simpson đã tìm được luật sư giỏi, thậm chí còn tìm được một đội giám chứng tốt nhất để giúp hắn chỉ ra sai lầm của cảnh sát. Bởi vậy, hắn được phóng thích vì vô tội.”

“Nhưng mà chứng cứ của chúng ta đâu có vấn đề gì.”

“Ở trong mắt chúng ta thì có lẽ là vậy.”

Lần đầu tiên, đứng trước kết quả của một vụ án, Trì Trừng lại không dám chắc.

“Mau đi thôi.” Trì Trừng nói với Chúc An Sinh, tạm thời anh chỉ có thể gác chuyện này sang một bên.

Đi vào cục cảnh sát, người đầu tiên Trì Trừng và Chúc An Sinh thấy là Hanham với Frank. Bọn họ đem những gì hôm nay bọn họ điều tra được nói cho Trì Trừng biết.

Theo như lời Trì Trừng nói thì có tổng cộng 32 vụ án, trong đó có 25 vụ án là nạn nhân có người nhà ở Houston. Tất cả 25 nhà này bọn họ đều đi hỏi thăm cả rồi, chẳng có manh mối nào hữu dụng cả.

Chuyện còn lại chỉ có chuyện Trì Trừng nhờ Frank đi điều tra các thuộc hạ của Parker Martinez. Frank đã phái cảnh sát đi xem nhưng không thấy mấy người đó đâu, thậm chí họ còn không phát hiện ra ai là người bên cạnh Parker Martinez có lực hấp dẫn đối với con gái. Bởi vậy, manh mối này đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Rồi Frank còn nhắc tới những phóng viên đã tìm tới cửa cục cảnh sát, họ muốn được phỏng vấn. Hắn phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể khiến bọn họ quay về, hơn nữa, hắn còn phải đồng ý là ba ngày sau sẽ họp báo.

Cuối cùng, Trì Trừng hỏi tới Tarren.

“Hôm nay chúng ta gọi Parker Martinez tới đây để lấy mẫu xét nghiệm DNA, khi đó hắn đã đi cùng luật sư, điều này có vấn đề gì sao?” Frank giải thích xong lại thuận tiện hỏi thêm một câu.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi. Hơn nữa còn là vấn đề lớn.” Trì Trừng nói, có chút gì đó lo lắng: “Lúc này, nếu chúng ta muốn định tội Parker Martinez, chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Sau đó, Trì Trừng lại tiếp tục giải thích cho Hanham và Frank hiểu thân phận của Tarren. Đồng thời, sau khi biết được những điều đó, cả Frank và Hanham đều để lộ ra sắc thái lo lắng.

Có thể đưa Parker Martinez ra thẩm phán không?

Không có ai có thể đưa ra được đáp án chính xác, nhưng không lâu sau, một cảnh sát đi tới chỗ họ. Bọn họ nhận được tin tức mới, trong nháy mắt, bọn họ còn nghĩ là lỗi tai mình có vấn đề.

“Parker Martinez nhận tội.”

Người cảnh sát kia đứng bên cạnh Frank, giọng nói của cậu ta vừa đủ để cho mấy người đứng ở đây nghe thấy được. Mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn cậu ta, đặc biệt là Frank, hắn còn túm chặt lấy bờ vai của cậu ta.

“Cậu nói lại lần nữa tôi nghe xem?”

“Parker Martinez, hắn vừa mới nhận tội.”

Người cảnh sát kia lặp lại câu trả lời lần nữa, khẳng định vấn đề mà Frank hỏi, cuối cùng, mọi người buộc phải tiếp nhận chuyện này là có thật.

Nhưng sao lại thế được? Rõ ràng mới này mọi người còn lo lắng xem phải làm thế nào để Parker Martinez nhận tội, mà giờ dùng một cái nhận được tin rằng Parker Martinez đã nhận tội rồi, chẳng lẽ là bánh từ trên trời rơi xuống? Sao có thể như thế được?

“Cậu nói rõ ràng xem nào, sao hắn lại nhận tội?” Tri Trùng hỏi vào trọng điểm trước.

“Hắn thừa nhận rằng hắn bất ngờ gặp được Ninh Vũ Nhu, sau đó hắn mời Ninh Vũ Nhu lên du thuyền Eros dạo chơi. Hắn cho rằng Ninh Vũ Nhu đã thích hắn rồi, cho nên hắn muốn tiến thêm một bước nữa trong quan hệ của hai người. Nhưng mà không ngờ Ninh Vũ Nhu lại hiểu nhầm hắn, trong lúc chạy trốn hắn thì đã bị ngã chết. Nhất thời, trong lúc sợ hãi, Parker Martinez đã ném Ninh Vũ Nhu xuống biển.”

Nghe tới đây, sắc mặt mọi người mới bình thường trở lại. Trên mặt mỗi người đều hiện lên một nụ cười lạnh, Parker Martinez nhận tội lúc nào, rõ ràng hắn đang muốn phui sạch quan hệ với tội danh mưu sát.

“Mọi người thấy thế nào?” Tri Trùng hỏi.

“Em cũng không hiểu. Chắc chắn nguyên nhân dẫn tới cái chết của Ninh Vũ Nhu là chết đuối, nhưng trong khoang miệng của Ninh Vũ Nhu lại có DNA của Parker Martinez, có chứng cứ này, chắc chắn Parker Martinez không thoát khỏi việc liên quan, vì sao hắn phải làm vậy?” Chúc An Sinh mở lời phân tích đầu tiên.

Tri Trùng suy nghĩ khá lâu, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, trên trán anh đã rịn một tầng mồ hôi lạnh.

“Đột nhiên hắn tới nhận tội, tôi cảm thấy hắn là hắn đã ý thức được việc mình bị cần thương có liên quan. Hắn hiểu rõ giờ mà muốn thoát tội sẽ rất khó khăn, cho nên hắn lựa chọn bày ra một câu nói dối có trăm ngàn chỗ sơ hở.”

“Mục đích cuối cùng của hắn là gì?” Frank cảm thấy nghi hoặc.

“Hắn sợ rằng chúng ta sẽ tìm được mối liên hệ giữa vụ án của Ninh Vũ Nhu và vụ thảm sát trên du thuyền Eros. Hắn không thể mạo hiểm thêm nữa, bởi vì một khi đoàn thám tra tin rằng hắn là hung thủ, thì cái ghế đón hắn ở Texas chính là tội tử hình. Cho nên hắn lựa chọn phương án bảo thủ nhất, nhưng cũng là phương án an toàn nhất!”

Tri Trùng phân tích từng chút một.

“Giống như những gì An Sinh đã nói, trong tay chúng ta có chứng cứ, có thể nhẹ nhàng lật đổ lời khai của Parker Martinez. Thế sau đó kết quả như thế nào? Tôi thấy cao nhất cũng chỉ kết án là tội danh mưu sát không thành thôi, trừ phi, sau khi Ninh Vũ Nhu tử vong hắn còn làm một số chuyện xấu xa nữa. Frank, anh là người có kinh nghiệm, anh thử nói cho tôi xem bình thường tội danh này sẽ nhận mức phạt nào?”

“Chắc chắn là nhận được 20 năm ngồi tù rồi.”

“Đúng vậy. Đó là trong tình huống bình thường. Nhưng bây giờ cái chúng ta phải đối mặt chính là một người có đoàn luật sư hàng đầu của Mỹ, ở trong hoàn cảnh như này, tôi nghĩ việc Parker Martinez có thể giảm mức án xuống mười năm tù là không thành vấn đề. Mà tù giam ở Mỹ chẳng khác nào đang cho Parker Martinez được nghỉ ngơi hưởng thụ trong mười năm, hưởng chi, hắn còn có thể giảm hình phạt xuống nữa, đúng không?”

“Nhưng vì sao hắn lại làm như vậy?”

Hanham và Frank vẫn không hiểu. Trong tình huống này, đáng lý ra Parker Martinez phải tìm đủ mọi cách để biến mình thành một người vô tội chứ. Riêng Chúc An Sinh sau khi nghe những lời Tri Trùng phân tích, cô đã dần dần đoán ra được hắn đang muốn làm gì.

“An Sinh, lúc phát hiện ra thi thể Ninh Vũ Nhu tôi đã nói với em rồi đấy, trên thi thể Ninh Vũ Nhu không có bất kỳ dấu vết nào là dấu tích của việc ngược đãi. Các miếng vết thương trên người cô ấy đều là do lưới đánh cá tạo thành, mà những vết máu trên du thuyền chúng ta phát hiện ra đều được khẳng định rằng đó là do bị ngược đãi tới chết.”

“Nhất định là có người đã báo tin này cho Parker Martinez, thế nên hắn mới có thể tìm ra được sự khác nhau này. Hắn đang muốn dựa vào chỗ khác nhau đó để tách riêng vụ án của Ninh Vũ Nhu và vụ thảm sát ra làm hai. Hơn nữa, chỉ cần hắn kiên trì thừa nhận là do hắn muốn tiếp cận Ninh Vũ Nhu nên cô ấy mới lên thuyền thì hắn đã phui sạch được toàn bộ quan hệ của mình đối với 32 vụ án mất tích mà chúng ta phân tích được. Dù sao những người đi tiếp cận mấy cô gái đó đâu phải là hắn.”

“Hắn đang muốn chịu cái nhỏ để tránh cái to, mục đích thật sự của hắn là muốn thoát khỏi diện tích nghi trong vụ thảm sát đẫm máu trên du thuyền Eros.”

“Đúng là nực cười.”

Nói xong câu này, Chúc An Sinh cảm thấy như mình mất hết sức lực. Cô và Tri Trùng không ngờ rằng, việc mình cực khổ tìm được thi thể Ninh Vũ Nhu, không ngờ lại giúp một tay cho việc Parker Martinez thoát tội?

Ông trời đang châm chọc hành động theo đuổi chính nghĩa của bọn họ sao?

Chúc An Sinh không biết. Nhưng cô có thể thấy, bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đi, đêm, đã trải rộng khắp nơi!

Tác giả có lời muốn nói: Viết chương này thật sự rất khó khăn, tôi đã từng nghĩ ra một kết cục và chân tướng u ám hơn nữa nhưng viết ra chỉ sợ quyền truyện này sẽ biến thành trò cười, thế nên tôi sửa lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Xét xử, nước mắt ở Houston

Edit: Cài Trắng

Một tháng sau, khi Chúc An Sinh ngồi trong tòa án, cô bắt đầu hồi tưởng lại từ đầu tới cuối vụ án đầm máu trên du thuyền Eros.

Khi cô và Trì Trường gặp được đôi vợ chồng Tổng Thực Nhân, Ninh Chí Minh, hai người cũng không ngờ là mình gặp được một vụ án khắc cốt ghi tâm suốt đời như thế này.

Hai người cũng không ngờ được, tất cả đều bắt đầu từ người con gái tên Ninh Vũ Nhu rồi phát sinh ra cả vụ án liên quan tới du thuyền Eros, kéo theo đó là liên hoàn án kéo dài trong suốt năm năm liền.

Trong thời đại công nghệ phát triển hiện nay, liệu có mấy tin tức được toàn nước Mỹ chú ý tới, rồi toàn thế giới để ý lâu như thế này không?

Không chỉ vì sự tàn nhẫn của vụ án đầm máu trên du thuyền Eros làm cho mọi người bị chấn động mà còn vì vụ án này có liên quan tới gia tộc Martin nữa. Đây là một trong những gia tộc có danh tiếng nhất trên toàn thế giới, tất cả những yếu tố đó gộp vào, cuối cùng lại làm những người bình thường bị kinh ngạc.

Nhưng mà kết quả cuối cùng lại khiến mọi người thất vọng. Tất cả mọi người đều âm thầm biết được hung thủ là ai, nhưng không tìm thấy thi thể các nạn nhân nên không cách nào chứng minh được vết máu trên du thuyền Eros là của ai. Đồng thời có vẻ nữ thần may mắn đã bỏ rơi Chúc An Sinh và Trì Trường, vết máu hai người tìm thấy không trùng khớp với DNA của người bị hại gần đây nhất, cho nên vụ huyết án trên du thuyền Eros trở thành án treo.

Hầu như tất cả mọi chuyện đều giống như suy đoán trước đó của Trì Trường và Chúc An Sinh, lần ra tòa này cho vụ án Ninh Vũ Nhu chính là cơ hội cuối cùng để bọn họ phán xét Parker Martinez.

"Anh cảm thấy chốc nữa trong phiên tòa bọn họ sẽ biện hộ như thế nào?" Chúc An Sinh quay về phía Trì Trường, hỏi.

"Còn có thể thế nào nữa, thì là cái kiểu đổi trắng thay đen đấy. Đẩy mọi tội lỗi về phía nạn nhân, xóa dần tội lỗi cho hung thủ, cuối cùng còn giữ mấy giọt nước mắt để lấy sự đồng tình của đoàn thẩm phán. Mấu chốt là, tuy rằng chúng ta đoán được kịch bản của bọn họ nhưng muốn đạt được thắng lợi thì rất khó."

Chúc An Sinh hiểu tại sao Trì Trường nói như vậy. Trong một tháng này, Trì Trường đã giúp Ninh Chí Minh và Tổng Thực Nhân tìm rất nhiều văn phòng luật sư nổi tiếng, nhưng không có một văn phòng nào dám tiếp nhận án này. Cuối cùng, điều Trì Trường có thể làm được chỉ là tìm giúp cho Ninh Chí Minh và Tổng Thực Nhân một luật sư tương đối giỏi thôi.

Cứ để như thế sao? Tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này sao?

Chúc An Sinh cắn chặt môi, cô không thể tiếp thu được sự thật này, nhưng sự thật là, cả cô và Trì Trường đều bất lực rồi.

Chúc An Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phong cảnh ngoài cửa sổ xe lướt qua rất nhanh, hệt như lúc cô mới đặt chân tới thành phố New York. Ở Houston có tới hơn triệu người, mỗi một người đều xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi người đều giống như cái bánh răng nhỏ bé nhưng gộp lại có thể tạo ra thế giới của chúng ta. Nhưng bỗng nhiên, Chúc An Sinh cảm thấy, trong thế giới này cô không nhìn thấy được ánh sáng.

Quá u ám, cô không thể thấy nổi con đường phía trước, cô cảm thấy vô cùng rét lạnh, cho dù cô có khoác lên mình một lớp quần áo thật dày, cũng không thể chống lại được cơn rét buốt ấy.

Thần linh đã ngủ đông rồi, không có ai có thể xét xử được tội ác trên thế giới này nữa, đúng không?

Sự đau khổ này giống như những chiếc gai nhọn đang đâm vào Chúc An Sinh, sau đó còn đâm thẳng vào trái tim cô, cô không tránh được.

Chúc An Sinh thấy có khi cô phải ngủ một giấc, mắt cô đã nặng trĩu rồi. Mãi cho tới khi những bậc thang bằng đá ở tòa án hiện ra thì có một cái gì đó màu đen mạnh mẽ đập vào mắt cô.

"Trì Trường, đó là cái gì?"

Trì Trường vừa mới tìm được một chỗ để dừng xe, bỗng nhiên anh nghe được Chúc An Sinh nói thì quay sang nhìn. Anh cũng thấy được chỗ mà cô đang chỉ, có thể là do anh đang hoảng hốt mà sinh ra ảo giác, anh còn tưởng đây là một đám người da đen cầm kiếm Damocles chứ.

Vội vàng dừng xe, rồi Trì Trường và Chúc An Sinh đi về phía có "cái gì đó" màu đen. Nhưng mà đột nhiên lại có một đám phóng viên vây quanh hai người, Chúc An Sinh biết người đám phóng viên này có hứng thú nhất vẫn là Trì Trường, nên cô đẩy anh đi ứng phó với đám phóng viên. Còn cô thì nhân cơ hội đó lên ra ngoài rồi chạy thoát.

Cuối cùng, Chúc An Sinh còn quay lại nhìn Trì Trường bằng ánh mắt thương cảm, sau đó cô đi về phía "cái gì đó" màu đen, đến gần rồi cô mới thấy rõ, hóa ra đó là một đám người mặc trang phục màu đen đang đứng đó.

Đám người đứng đó hình như là có hơn chục người, bọn họ giống như đang lẳng lặng bày trận ở trước cửa tòa án. Trên mặt mỗi người đều bày ra vẻ mặt trang trọng nghiêm túc, bọn họ bình tĩnh nhìn chăm chú vào cửa tòa án. Dáng vẻ của bọn họ giống như là nhìn thấu được qua cả mảnh vải che mắt nữ thần chính nghĩa, bọn họ thấy được đôi mắt của cô ấy.

Chúc An Sinh không rõ lai lịch của bọn họ là gì, cô chỉ thấy có rất nhiều phóng viên đã quay sang chụp ảnh đám người đó, sau đó, trong đám người đang đi qua đi lại, cô nhìn thấy Frank.

Chúc An Sinh vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy tới, Frank nhìn thấy cô cũng lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

" Hai người tới rồi. "

" Đúng vậy, lần này tôi và Trì Trường tới để đảm nhận vai trò nhân chứng, còn anh thì sao? "

" Đây có thể là vụ án quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, đương nhiên tôi không thể vắng mặt lúc này được. "

" Đúng rồi, anh có biết bọn họ là ai không? " Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nhắc tới vấn đề mình đang thắc mắc.

" Ôi tôi quên mất, cô không biết cũng phải thôi, lúc đó hai người đã về New York rồi. "

" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

" Sau khi tin tức về vụ án trên du thuyền Eros bị lộ ra, có rất nhiều người nhà của các nạn nhân trong những vụ án mất tích trước đó chưa được giải quyết tìm tới dò hỏi về tình hình vụ án. Hình như có hai gia đình cuối cùng tới gặp tôi và Hanham đã nghe phong phanh được trong cục cảnh sát là vụ án này được đưa ra xét xử. Sau đó, họ đã âm thầm liên hệ với 25 gia đình trước đó chúng tôi thăm hỏi, những người đó đều tin rằng, người nhà của bọn họ mất tích chắc chắn có liên quan tới du thuyền Eros. Vì thế, hôm nay bọn họ đều chạy tới đây chờ kết quả xét xử vụ án của Ninh Vũ Nhu. "

Trong chốc lát, Chúc An Sinh không nói được lời nào. Giờ thì cô đã hiểu tại sao đám người đó đều mặc đồ đen, họ đang thương tiếc cho người thân của mình.

Chúc An Sinh thấy rất áy náy, cô không thể giúp mọi người đòi lại công đạo.

Cách đó không xa, cuối cùng Trì Trường cũng thoát khỏi đám phóng viên, lúc sau anh chạy tới đây, anh cũng đã biết rõ mọi chuyện.

" Trì Trường, chúng ta đã rất cố gắng rồi đúng không? "

Nghe thì như Chúc An Sinh đang hỏi Trì Trường, nhưng thật ra, cô đang tự hỏi bản thân mình.

" Đúng vậy, chúng ta rất cố gắng rồi. "

Đương nhiên, Trì Trường hiểu bọn họ không có cách nào phá được vụ án này, vụ án này thật sự rất rắc rối. Nếu không phải có vết máu đó thì chỉ sợ Trì Trường và Chúc An Sinh không bao giờ phát hiện ra những vết máu còn lại. Trừ cái đó ra thì chẳng còn chứng cứ, manh mối nào nữa.

Sự giàu có của Parker Martinez khiến cho hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với các sát thủ khác. Hắn có thể thỏa mãn được dục vọng đáng sợ của mình. Nếu không phải Ninh Vũ Nhu đem thân thể mình buộc vào lưới đánh cá thì Trì Trường sợ là chỉ dựa vào tấm ảnh chụp đó và lời nói của Lyon cũng khó có thể giải oan được cho cô ấy.

Cho nên, đúng là Trì Trường và Chúc An Sinh đã làm hết sức mình rồi. Nhưng mà tận sâu trong đáy lòng Trì Trường, anh cũng giống như Chúc An Sinh, đang tự hoài nghi.

Đối mặt với một tên ác ma điên cuồng giết người như thế, chẳng lẽ bọn họ cứ buông tha hắn như vậy sao?

Trì Trường cũng không cam lòng, nhưng anh hết cách rồi.

" Trì Trường tiên sinh, anh có thể cho tôi chụp một bức ảnh không? "

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, đó là một phóng viên đang cầm máy ảnh. Giọng nói của hắn khá to nên đã hấp dẫn đám người áo đen đó nhìn về phía bên này, họ nhìn thấy Trì Trường.

Có một người phụ nữ trung niên đứng cách đó gần nhất đã tiến lên ôm anh.

" Vô cùng cảm ơn cậu. "

Trong nháy mắt, người thân của các nạn nhân đều quay qua đây có ý cảm ơn. Nước mắt của Chúc An Sinh không kiềm chế được nữa, cô khóc rồi.

" Cô là Chúc An Sinh tiểu thư sao? "

Người phụ nữ đó vừa ôm Trì Trùng một cái xong liền quay sang nhìn về phía Chúc An Sinh đang đứng.

" Cầu mong Chúa sẽ phù hộ cho hai người. "

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhớ rất rõ về chân thành tha thiết của người phụ nữ đó khi chúc phúc cho bọn họ. Cũng giống như cô sẽ nhớ rõ dáng vẻ của Tổng Thục Nhân khóc muồn ngắt đi lúc ra khỏi tòa án.

Tất cả những điều này Chúc An Sinh sẽ không quên được. Và cô cũng mãi mãi nhớ dáng vẻ của Parker Martinez khi bước ra khỏi tòa án, hắn đã quay đầu lại mỉm cười nhìn bọn họ.

Bọn họ đã thua rồi. Cuối cùng, Parker Martinez chỉ bị xử bảy năm tù giam thôi, Chúc An Sinh không ngờ thẩm phán lại tin vào lời của Parker Martinez.

Việc khám nghiệm tử thi Ninh Vũ Nhu cho thấy không có dấu hiệu xâm hại nào, ngoại trừ những vết thương ngoài da do va chạm gây nên thì cũng không có dấu vết bị ngược đãi. Cuối cùng, Chúc An Sinh chỉ nắm được chứng cứ là DNA trong khoang miệng Ninh Vũ Nhu, nó là chứng cứ cho sự phản kháng của cô ấy. Nhưng không ngờ Parker Martinez lại nắm được một thông tin khác, nó khiến cho mọi người kinh ngạc, nó trở thành con át chủ bài.

Hóa ra Ninh Vũ Nhu từng đi nạo thai.

Parker Martinez tìm được ghi chép cho thấy Ninh Vũ Nhu từng đi nạo thai, hơn nữa còn đưa bạn trai cũ của Ninh Vũ Nhu ra tòa làm chứng, lấy cái này để công kích phẩm hạnh của Ninh Vũ Nhu.

Nhìn thấy phần ghi chép đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng đều hiểu được họ thua rồi, bởi vì bang Texas là một bang bảo thủ nhất nước Mỹ, ở đây tôn giáo chiếm đa số nên bọn họ kịch liệt phản đối hành vi nạo thai. Thế nên cuối cùng thẩm phán và quan tòa đã phủ quyết việc Parker Martinez có hành vi cưỡng hiếp, giết người không thành và hủy bỏ thi thể, bọn họ lựa chọn tin lời làm chứng cho Parker Martinez.

" Trì Trùng, chúng ta thua rồi. "

Chúc An Sinh nói ra lời thật lòng, cô và Trì Trùng cố gắng lâu như vậy, Trì Trùng còn suýt thì mất mạng nữa, cuối cùng chỉ đổi được con số bảy năm tù như có như không.

" Đi thôi, trời hôm nay sắp mưa rồi. "

Trì Trùng bình tĩnh nói, nhưng từ nãy tới giờ cả anh và Chúc An Sinh đều như mất đi ba phần sức lực rồi.

Đây là kết quả cuối cùng sao? Quả nhiên giống như lời Chúc An Sinh nói, thật là nực cười.

" Trì tiên sinh, xin chờ một chút. "

Có người gọi Trì Trùng. Quay đầu lại, anh phát hiện ra người bước tới là Ninh Chí Minh, ông đã giao Tổng Thục Nhân cho người khác chăm sóc rồi.

" Thời gian lâu như thế này rồi, tôi còn chưa có lần nào nghiêm túc cảm ơn Trì Trùng tiên sinh và Chúc An Sinh tiểu thư. "

Dứt lời, Ninh Chí Minh đã quỳ xuống, Trì Trùng có hơi hoảng hốt, anh vội vàng đỡ ông đứng lên.

" Rất xin lỗi, tôi không thể làm tốt hơn được nữa. "

" Không. Có thể để Ninh Vũ Nhu an nghỉ tốt, tôi đã rất vui rồi. Nhưng mà con bé đúng là quá ngốc, chỉ vì ngốc mà lên thuyền cùng người khác. Tới cả việc phá thai cũng không nói cho chúng tôi biết, làm cho chúng tôi luôn nghĩ rằng con bé vẫn còn là một đứa nhỏ không hiểu sự đời, chuyện này cũng trách tôi. "

Ninh Chí Minh nói tới đây còn nỡ nụ cười tự giễu.

" Nhưng con bé vẫn là một đứa bé ngoan. Tôi nghĩ nếu không phải con bé thấy rõ bộ mặt thật của bạn trai cũ thì con bé sẽ không phá thai. Hắn là con bé nghĩ đứa bé không nên có một người bố như thế. "

" Có lẽ là vậy. Chỉ là con bé quá ngốc, cho nên không hiểu, tôi là bố nó, cho nên dù con bé có ra sao thì tôi vẫn yêu thương nó. Giống như lúc còn nhỏ vậy, khi đó con bé bị những đứa trẻ khác bắt nạt, tôi nhất định sẽ giúp con bé giáo huấn những đứa trẻ đó một trận. Nhưng mà có vẻ trẻ nhỏ thường không hiểu tấm lòng của bố mẹ, cậu nói xem có phải không, Trì tiên sinh? "

" Cô ấy thật hạnh phúc. "

" Thế sao? Nói nhiều như vậy rồi, có làm chậm trễ thời gian của Tri tiên sinh không? Cuối cùng, tôi hy vọng cậu và Chúc An Sinh tiểu thư có thể bình an, khỏe mạnh cả một đời, tạm biệt. "

Sau đó, Chúc An Sinh và Tri Trùng cũng không còn gặp lại Ninh Chí Minh nữa, hai người cũng không gặp lại đám người mặc đồ đen kia.

Chúc An Sinh chỉ nhớ là, về sau, cả thành phố Houston đều chìm trong nước mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Vụ án này thật sự kết thúc rồi. Nhưng vẫn còn một chương nữa kể về câu chuyện trước đó, đây chính là điểm mấu chốt của câu chuyện.

Còn nữa, vụ án lần này quá nặng nề rồi, vụ án tiếp theo tôi viết sẽ nhẹ nhàng hơn, cũng sẽ không dài như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: 12 người đàn ông giận dữ [12 Angry Man]

Edit: Cải Trắng

**12 Angry Man: Đây là một bộ phim của Mỹ được sản xuất năm 1957. Bộ phim được chuyển thể từ vở kịch truyền hình cùng tên của Reginald Rose. Bộ phim được chính Rose viết kịch bản và sản xuất, đạo diễn phim là Sidney Lumet. Các bạn có thể tìm hiểu thêm về bộ phim trên google nhé ^^*

Hôm nay Charlie Garcia không đi tới chỗ làm của mình, đó là một chỗ bán oto, ngược lại, vị khách hàng muốn mua xe lại gọi điện cho hắn. Charlie Garcia đem sự thật là chiếc xe được khách hàng nhìn trúng thật ra một chiếc xe đã qua sử dụng cho khách hàng biết.

Không lâu sau đó, cấp trên của Charlie Garcia gọi điện thoại tới. Trong cơn tức giận, ông chuẩn bị sẵn sàng giáo huấn Charlie Garcia một trận, nhưng lúc này Charlie Garcia lại không nhận điện thoại của ông. Charlie Garcia chỉ liếc mắt nhìn điện thoại một cái, sau đó hắn nhấn nút tắt cuộc gọi.

Sau khi tắt điện thoại, Charlie Garcia cười đầy thỏa mãn, hắn nhìn vào trong gương như thấy bóng hình mình từ mười mấy năm trước. Cuối cùng, hắn một lần nữa mặc trang phục đưa xe lên.

Đáng tiếc, bây giờ hắn đã không còn sự hăng hái khí phách như thời còn trẻ nữa, hiện giờ hắn giống phần lớn người đàn ông trung niên, bụng phệ, trên đầu tóc càng lúc càng thưa thớt. Tất cả mọi thứ đều có vẻ quá tệ, Charlie Garcia dám đánh cược rằng, trước đó hắn không nghĩ bây giờ mình lại có bộ dáng như này.

Nhưng Charlie Garcia không hối hận. Ngay lúc nghe thấy trong phòng sinh vang lên tiếng khóc, hắn liền hiểu rõ, cả đời này hắn sẽ không hối hận.

Hiện giờ, cuối cùng Charlie Garcia cũng mặc lại được bộ trang phục đưa xe. Đáng tiếc, giờ việc đưa xe không còn giống với lúc trước nữa, lúc đi vào cửa hàng bán xe đưa, ông chủ còn bị hắn làm cho khiếp sợ, ông chủ cửa hàng không ngờ một người đàn ông tuổi này rồi còn đi mua xe đưa.

Cuối cùng, Charlie Garcia cũng mang theo chiếc xe yêu thích của mình vừa được đổi mới đi tới thành phố Houston, một nơi nổi tiếng về đưa xe.

Dường như Charlie Garcia nghe được tiếng cười đầy trào phúng của đám thanh thiếu niên. Hắn trực tiếp đặt cược khoảng một nghìn đô la Mỹ, cuối cùng, sau mười mấy năm, hắn lại được tận hưởng cảm giác phóng nhanh như điện xẹt rồi.

Thiếu niên cùng thi đấu với Charlie Garcia cũng phải giật mình với thực lực của hắn. Cậu không thể tưởng tượng được, một người đàn ông như này lại có một kỹ thuật đưa xe kinh người.

Nhưng mà cậu không ngờ rằng, ngay tại lúc Charlie Garcia sắp dành được thắng lợi, đột nhiên hắn lại giảm tốc độ rồi lập tức rẽ ngang đâm về phía đèn đường.

Cũng giống như lúc trước vậy, Charlie Garcia không hối hận vì mình đã bê một đứa bé gái đáng yêu trắng trẻo, lúc này, hắn cũng không hối hận.

**

Lúc Ed Kaynish tỉnh lại, nằm ngay bên cạnh hắn là một người con gái trẻ tuổi hôm qua mới theo hắn vào đây.

Hắn vẫn còn nhớ, ngày trước, mỗi ngày hắn tỉnh lại, người bên cạnh hắn luôn luôn là những cô gái khác nhau. Bởi vì chỉ cần hắn muốn thì bên cạnh hắn không bao giờ thiếu những cô gái thích hắn, ngay cả hiện tại cũng vậy, bên cạnh hắn không thiếu những người thường xuyên liếc mắt đưa tình với hắn.

Cho nên, vào ngày hôm qua, khi hắn dễ dàng mời được cô gái khác, rồi cùng cô thưởng thức bữa tối.

Bữa tối qua đi, mang theo hơi men ngà ngà say, cô gái đó còn muốn cùng Ed Keynish tiến thêm một bước nữa, nhưng mà lại một lần nữa Ed Keynish lại từ chối ý tốt đó.

Có lẽ hắn đã quên mất, người ngày trước suốt ngày cưỡi ngựa thong dong suốt cả vạn hoa, một người đàn ông phong lưu không biết từ lúc nào đã học được cách từ chối.

Có lẽ là từ lúc người bạn gái cũ bí mật sinh ra một đứa con rồi trả lại cho hắn, cũng từ đó về sau thì mất tích vậy.

Bởi vì bắt đầu từ ngày đó, Ed Keynish phải luôn nắm chặt thời gian, hắn không biết lúc nào thì đứa bé đó sẽ đột ngột khóc toáng lên. Có lúc nửa đêm hắn còn phải bò dậy thay tã hoặc pha sữa cho đứa bé đấy. Cứ như vậy, đứa bé đó đã chiếm hết toàn bộ thời gian sinh hoạt của Ed Keynish.

Mãi cho đến khi tiểu thiên sứ của hắn trưởng thành, thậm chí Ed Keynish bắt đầu tưởng tượng tới viễn cảnh ở trước mặt chồng con gái mình hắn nên mang theo về uy nghiêm như thế nào. Nhưng mặc kệ là hắn đã nghĩ ra bao nhiêu cảnh tượng, hắn lại không nghĩ tới, cái điều hắn không nghĩ là sẽ xảy ra lại xảy ra.

Ed Keynish cầm lấy điện thoại của cô gái đó được đặt trên giường, đầu tiên là hắn gửi một tin nhắn tới cho bố mẹ của cô gái, sau đó hắn còn liên lạc với cả bạn trai của cô gái.

Ed Keynish biết, người hắn gọi điện chính là người ngày trước làm tiểu thiên sứ của hắn đau lòng. Cho nên, người này không ngờ rằng, trong khi cậu chuẩn bị khí thế giảo huấn cho hắn một trận vì đã để cậu đội ‘nón xanh’ thì nghênh đón cậu lại một cú đấm.

Đã rất lâu rồi Ed Keynish không động tay động chân với ai, cho nên lúc hắn phóng thích được sự áp lực của bản thân, hắn cảm thấy, người làm tiểu thiên sứ của hắn đau lòng thì đều đáng chết.

Trong lúc người đó còn đau khổ nằm trên mặt đất rên rỉ thì Ed Keynish đã chủ động báo cảnh sát. Khi điện thoại báo cảnh sát vừa được thông qua, Ed Keynish biết, hắn không hề hối hận.

**

Ngày hôm qua, Ninh Chí Minh ở trong quán làm việc suốt đêm, ông làm gần nghìn cái bánh bao, sau khi hấp một phần bánh bao đầu tiên, ông ăn một cái, đây vẫn là hương vị Ninh Vũ Nhu thích ăn nhất.

Trời vừa tờ mờ sáng, Ninh Chí Minh đã làm xong hết chỗ bánh bao. Mùi hương của bánh bao hấp dẫn những người khách qua đường ở bên ngoài, nhưng bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra, quán này mới khai trương cách đây không lâu, buôn bán vô cùng tốt, nhưng có vẻ hôm nay không có ý định mở cửa.

Ninh Chí Minh đem chỗ bánh bao mình đã làm chia thành một phần năm cái. Sau đó ông bỏ vào trong túi giấy. Cuối cùng, ông và Tống Thục Nhân mang theo chỗ bánh bao đó lên xe, rong theo ánh nắng ban mai đi về phía thành phố Houston.

Ánh nắng ban mai lấp ló thức dậy tại thành phố Houston, Ninh Chí Minh đem từng phần bánh bao phát cho những kẻ lang thang ở trong thành phố.

Đây là một ngày Ninh Chí Minh nhận được nhiều lời cảm ơn nhất, nhưng mà mỗi một lần nhận được lời cảm ơn, ông đều đặt một nụ hôn lên chiếc vòng cổ mình đang đeo. Vòng cổ ông đang đeo có ảnh chụp Ninh Vũ Nhu, cô vẫn tươi cười xinh đẹp và đầy ngọt ngào.

Khi còn lại sáu chiếc bánh bao cuối cùng, ông đem chúng tới trước phần mộ của Ninh Vũ Nhu. Ông cẩn thận dùng khăn lau của mình lau đi sương sớm còn đọng lại trên phần mộ cô, sau đó ông đặt xuống đây sáu chiếc bánh bao ông đem theo.

“Vũ Nhu, con ở bên kia có khỏe không? Hôm nay bố lại tới thăm con đây, con xem, bố còn đem theo bánh bao tới cho con nữa, bây giờ con không cần sợ ăn xong lại béo lên nữa rồi. Trước đó, vì sợ béo, con toàn cố ý không ăn bánh bao thôi.”

“Vũ Nhu à, bố và mẹ đều rất nhớ con, nhưng mà con yên tâm, mẹ con sẽ dần dần bình ổn lại thôi. Chỉ là, bố sợ đây là lần cuối cùng bố có thể tới thăm con, cho nên sau này con đừng vì bố không tới thăm con mà tức giận nhé, được không?”

Ninh Chí Minh cứ thế ở trước bia mộ khoảng một tiếng đồng hồ, trong một tiếng này, ông dường như đã nhớ lại toàn bộ kỷ niệm của ông và Ninh Vũ Nhu.

Cuối cùng, ông sờ sờ vào vũ khí lạnh băng nằm trong túi mình.

Ninh Chí Minh đi tới một con phố có đông người qua lại, vừa vặn lúc đó có mấy chiếc xe cảnh sát gầm rú inh ỏi đi qua, điều đó đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra vậy. Chuyện gì xảy ra hấp dẫn nhiều xe cảnh sát vậy.

Ninh Chí Minh mỉm cười khi nhìn thấy tất cả. Ông hiểu đang có chuyện gì xảy ra, bọn họ đều sẽ không hối hận.

Ninh Chí Minh quay đầu nhìn thấy một cửa hàng, ông bình tĩnh đi vào trong đó, cuối cùng, ánh mắt ông còn xẹt qua một tia lạnh lùng, ông lấy súng ra chìa thẳng về phía nhân viên thu ngân.

“ Xin lỗi, nhưng mà cô có thể lấy hết toàn bộ tiền mặt ở đây đưa cho tôi không? ”

Nhân viên vừa kinh ngạc vừa cảm thấy sợ hãi, cô nhanh chóng lấy toàn bộ tiền mặt hiện có để đưa. Nhưng mà cô không hiểu sao lại có người cướp kỳ lạ như thế này nữa, cho dù nhìn thấy khách hàng trong cửa hàng báo cảnh sát cũng không hề ngăn lại hay có hành động gì khác.

Trên thực tế, những người này đều không biết, vào giây phút này, toàn bộ thành phố Houston đã xảy ra 12 vụ án ‘phạm tội’.

**

Lúc Ninh Chí Minh nhìn thấy một mình Parker Martinez đi vào trong nhà vệ sinh, ông liền yên lặng lấy từ dưới đáy giường ra một chiếc chủy thủ ông đã giấu sẵn dưới đó.

Ninh Chí Minh vào ngục giam này đã được hai ngày, ông cũng đã thăm dò tình huống ở đây.

Quả nhiên, dù đang ở trong ngục giam, sinh hoạt của Parker Martinez vẫn giống như một vị vua.

Thức ăn hán ăn đều do đầu bếp chuyên nghiệp làm, phòng trong nhà tù của hán cũng được chuẩn bị phòng đơn, thậm chí ngay cả nhà vệ sinh hán cũng được một cái riêng. Có thể nói, ngoại trừ việc hán không thể ra ra vào vào ở ngục giam thì sinh hoạt của hán cũng chẳng có gì thay đổi.

Đây là công đạo của pháp luật sao? Ninh Chí Minh nghĩ mà buồn cười. Đặc biệt, ông còn hiểu rất rõ ràng, nếu không phải vụ án này hấp dẫn độ chú ý quá cao thì có khi ở trong ngục giam hán cũng liên tục vùng tiền để mua sự xa hoa trong tù. Thế mới đúng như một kỳ nghỉ phép giành cho hán.

Nhưng mà sao Ninh Chí Minh có thể chịu đựng được tất cả những điều này?

Ông không thể nhìn được! Người nhà của những nạn nhân mất tích khác cũng không thể nhìn được! Cho nên, sau khi phán quyết trôi qua sáu tháng, bọn họ đã nghĩ ra một kế hoạch không có kẽ hở nào.

Bao gồm cả Ninh Chí Minh thì có mười hai người cùng nhau phạm tội. Không ai biết mình có thể tiếp xúc được với Parker Martinez trong ngục giam hay không, hay không ai biết mình phải chấp hành đạo phù của thẩm phán.

Ninh Chí Minh cảm thấy vô cùng hưng phấn khi biết mình có thể trở thành người kia.

Mà ở trong nhà giam chung ông có quen một người đang ở trong ngục giam nhưng vẫn buồn lậu vật phẩm nguy hiểm. Cho nên, Ninh Chí Minh đã lấy từ chỗ hán được một cây chủy thủ này.

Cuối cùng, vào lúc người khác không để ý, Ninh Chí Minh cũng đi vào nhà vệ sinh đó.

Parker Martinez đang giải quyết trong nhà vệ sinh. Căn bản hán không nghĩ tới sẽ có người theo hán đi vào trong này, hán càng không ngờ rằng, khi hán vừa mới thấy người kia, ở giây tiếp theo, người kia đã vọt tới trước mặt hán. Cuối cùng, một cây chủy thủ hung hăng đâm vào ngục hán.

“ Ông... ”

Parker Martinez muốn nói chuyện nhưng mà Ninh Chí Minh không hề cho hán có thời gian để mở miệng. Chợt, thêm một nhát nữa đâm xuyên qua bụng hán.

Mới vừa đâm xong nhát thứ hai, Ninh Chí Minh dường như phát điên mà đâm liên tục thêm bảy nhát nữa. Parker Martinez đã sớm chết trong tình trạng hai mắt vẫn mở trừng trừng, máu từ trong miệng hán trào ra, rồi từ những vết thương trên người nữa, máu của hán chảy ra nhiều tới như muốn chảy ra một biển máu.

Nhưng Ninh Chí Minh vẫn không dừng tay lại. Ông vẫn liên tục đâm chủy thủ vào người Parker Martinez, mỗi một lần cây chủy thủ được rút ra đều kéo theo máu văng ra bắn tung tóe. Một vệt máu hiện lên trên vách tường, một vệt máu xuất hiện trên trần nhà, tất cả như được tái hiện lại thảm án trên du thuyền Eros.

Tổng cộng là ba mươi bảy nhát dao, cuối cùng cả người Ninh Chí Minh như được tắm máu mà đi ra khỏi chỗ của Parker Martinez.

Tất cả đều kết thúc rồi.

Cuối cùng, Ninh Chí Minh cũng có thể vui vẻ cười một tiếng, một ít máu theo dòng chảy vào miệng ông. Thực sự đau khổ.

**

Cùng một ngày hôm đó, trong khi Trì Trùng còn không biết Parker Martinez đã chết thì anh lại nhận được một tin do Ninh Chí Minh gửi tới.

Ở trong tin được gửi, Ninh Chí Minh đã viết cho anh một đồng thoại*:

**Đồng thoại: Câu chuyện dành cho thiếu nhi.*

Ngày xưa, ngày xưa, từ rất lâu trước kia, ở trong rừng rậm có một người thợ săn sống với vợ mình. Mỗi một ngày, thợ săn đều bắt được rất nhiều con mồi, dựa vào bản lĩnh săn bắn, thợ săn cùng vợ của mình đã trải qua những ngày tháng vô cùng hạnh phúc.

Mãi cho tới một ngày, vợ của người thợ săn sinh được một bé gái. Vì để cho con gái có một cuộc sống tốt hơn, người thợ săn đã từ bỏ nghề săn thú, hẳn đưa vợ con mình dọn tới thị trấn để ở, ở nơi đó, người thợ săn bắt đầu học trồng trọt.

Tất cả mọi người đều yêu quý người thợ săn. Bởi vì bọn họ không biết trước đây hẳn từng là một người thợ săn, mọi người chỉ cảm thấy hẳn là một người hàng xóm vô cùng tốt bụng lại còn thân thiện. Mãi cho tới một ngày, một con sói độc ác bắt mất con gái của người thợ săn.

Một ngày đó, người thợ săn lại một lần nữa cảm cao sủng của mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Răng

Edit: Cải Trắng

Vụ thám án trên du thuyền Eros trôi qua được hai tháng, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng có được một kỳ nghỉ hiếm hoi. Sự thật là, Trì Trùng đã cho toàn bộ nhân viên trong viện nghiên cứu nghỉ, ba ngày tiếp theo viện nghiên cứu sẽ từ chối tất cả vụ án được ủy thác.

Cho nên, Chúc An Sinh quyết định hôm nay sẽ làm cho Trì Trùng một bữa tiệc lớn như đã hẹn.

Ở trong siêu thị trên phố người Hoa, Chúc An Sinh đang tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn mình cần, Trì Trùng ngoan ngoãn đi theo phía sau cô, đẩy xe chở hàng.

"An Sinh, em định làm món nào cho anh ăn vậy?"

Trì Trùng tò mò hỏi cô một câu, đúng lúc này thì Chúc An Sinh dừng lại trước quầy hàng bán cải trắng. Vì thế cô cầm một cây cải trắng lên, để lộ ra nụ cười狡 hoạt.

"Canh trần châu phi thúy bạch ngọc."(*)

*Canh trần châu phi thúy bạch ngọc: đây là một món canh được làm từ các nguyên liệu như cải trắng, rau chân vịt (là phi thúy), đậu hũ (là bạch ngọc) rồi nấu lên cùng với com cháy còn thừa (là trần châu). Trong dân gian tương truyền tên món canh "trần châu phi thúy bạch ngọc" này bắt nguồn từ Thái tổ Chu Nguyên Chương. Hoàn cảnh nhà Chu Nguyên Chương nghèo khó, chưa từng được ăn no bụng, thường xuyên xảy ra cảnh cả ngày không được miếng ăn nào. Có một lần, ba ngày liên tiếp ông không có gì ăn, đói quá hoa mắt, ông ngất đi ngay giữa phố. Có một bà lão đi qua thấy thế mới cứu ông đưa về nhà. Khi đó trong nhà bà lão chỉ có rau chân vịt và đậu hũ, một ít rau xanh và com thừa. Bà nấu một bát lên cho Chu Nguyên Chương ăn. Chu Nguyên Chương ăn xong, lấy lại được tinh thần, sau đó ông hỏi bà lão xem vừa nãy ông được ăn cái gì. Bà lão đã nói đùa rằng đây là "canh trần châu phi thúy bạch ngọc"

"Canh trần châu phi thúy bạch ngọc? Tên gọi này đúng là rất dễ nghe, là món ăn bí mật của em sao?"

Chúc An Sinh bị bộ dáng hứng thú của Trì Trùng chọc cười, quả nhiên Trì Trùng không biết ý nghĩa của canh trần châu phi thúy bạch ngọc là gì. Sau đó, cô còn làm ra vẻ mình là một cô giáo đang đứng giảng cho học sinh nghe.

"Tiếng Trung của anh đúng là không tồi, nhưng sự thật là lịch sử Trung Quốc lâu đời như thế mà anh chẳng biết tí gì. Vậy em sẽ nói thật cho anh biết, canh trần châu phi thúy bạch ngọc chính là com thừa canh cạn trộn vào nhau để cho anh ăn đấy."

"Chuyện này sao trách anh được, ai bảo anh sinh ra ở Mỹ chứ. Em chưa nghe thấy câu nói này bao giờ sao? Trên thế giới, những cuốn sách mỏng nhất là về lịch sử nước Mỹ và món ăn của Anh. Nhưng mà, vừa vặn lịch sử và các món ăn của Trung Quốc lại thuộc vào danh sách những thứ nhiều nhất thế giới. Em thông minh như vậy, anh nghĩ hôm nay chắc chắn em sẽ mở mang kiến thức cho anh một lần."

"Được rồi."

Chúc An Sinh làm ra vẻ như mình sẽ cố gắng làm thật tốt. Nhưng mà vừa mới nói xong, cô đột nhiên ý thức được hình như có cái gì đó không đúng lắm.

"Trì Trùng, sao miệng anh hôm nay lại ngọt thế?"

"Có à?"

Trì Trùng muốn phủ nhận nhưng Chúc An Sinh lại bắt được vẻ hí hửng thoáng hiện lên trên khuôn mặt anh.

" Nói nhanh! Rốt cuộc anh đang âm mưu chuyện gì? "

Dáng vẻ của Chúc An Sinh trong phút chốc biến thành dáng vẻ uy nghiêm như đang hỏi cung phạm nhân, ánh mắt của cô khiến Trì Trùng không thể né tránh.

" Được rồi, anh nói. Thật ra hôm nay còn có người khác muốn tới nhà chúng ta ăn cơm. " Trì Trùng nói, dáng vẻ của anh như là mình oan ức lắm.

" Người khác? Ai thế? "

" Em quên rồi à? Lúc trước, khi mà anh cần Geoffrey bay gấp tới thành phố Houston, anh đã hứa với cậu ấy là sẽ bồi thường. Nhưng mà khi cậu ấy nghe thấy việc em sẽ làm cho anh một bữa tiệc lớn thì cậu ấy vút luôn không cần tới chỗ tiền thưởng, anh đã đồng ý việc cậu ấy muốn tới đây ăn cơm. "

Nghe Trì Trùng thành thật nói xong, bỗng Chúc An Sinh không biết nên khóc hay nên cười. Cô dùng ánh mắt hận thù nhìn Trì Trùng, rõ ràng đây là một cơ hội tốt để tận hưởng thế giới hai người, không ngờ Trì Trùng vì tiết kiệm một chút tiền thưởng mà phá luôn.

" Anh vui vẻ là được rồi. "

Chúc An Sinh nói xong liền muốn rời khỏi đó, nhưng cô không ngờ Trì Trùng thế mà chưa nói xong.

" Thật ra vẫn còn một việc nữa. "

Nói ra những lời này, Trì Trùng bỗng cảm thấy hơi xấu hổ, anh ho khan một tiếng để chữa ngượng.

" Vẫn còn nữa? Trì Trùng, rốt cuộc anh đã là những chuyện gì rồi? Em cho anh ba mươi giây để kể lại hết tất cả mọi việc. "

" Sau khi anh đồng ý với việc mời Geoffrey tới ăn cơm, cậu ấy lại đưa ra lời đề nghị để trợ lý Brian của cậu ấy tới ăn cơm cùng. Sau đó, Brian không cần thận mà để lộ tin tức về buổi tiệc ra ngoài, vì thế, những người khác ở viện nghiên cứu cũng biết hết rồi..."

Trì Trùng vừa nói tới đây thì không dám nói tiếp nữa, bởi vì anh phát hiện ra sắc mặt Chúc An Sinh càng lúc càng tái xanh.

" Trì Trùng, anh nói thật đi, rốt cuộc ngày hôm nay có bao nhiêu người tới nhà anh ăn cơm. "

" Đại khái là, hình như là, mọi người trong viện nghiên cứu đấy. "

Trì Trùng nhanh chóng nói nốt nửa câu sau, dù là thế nó cũng không cứu anh ra được khỏi biển lửa.

" Anh đang đùa em đúng không? " Giờ Chúc An Sinh cảm thấy vô cùng hoài nghi nhân sinh.

" Em yên tâm, thật ra bọn họ dễ nuôi lắm. Em không cần làm món gì phức tạp đâu, em cứ làm đơn giản một chút là được. Ví dụ như cái này này..." Trì Trùng nói, đồng thời anh tiến tới trước một quầy hàng khác lấy một gói lớn xúc xích: " Anh cảm thấy, bằng tài nấu ăn của em, hay là em cứ đem xúc xích chiên lên cho bọn họ ăn đi, có khi thế thôi cũng làm bọn họ ngạc nhiên lắm đấy. "

" Anh đúng là một ông chủ tốt. "

Chúc An Sinh trừng mắt nhìn Trì Trùng một cái, sau đó cô quay người đi thẳng tới khu hải sản, không thèm quay đầu lại nhìn anh nữa.

" An Sinh, em muốn làm gì đấy? "

Trì Trùng vội vàng bỏ gói xúc xích lại, đẩy xe hàng đuổi theo cô.

" Anh giúp em mời nhiều người như vậy, đương nhiên em không thể bạc đãi bọn họ rồi. Hôm nay em sẽ làm cho mọi người ăn tôm nõn xào với rau xanh, sườn xào chua ngọt, còn có cả sủi cảo gói thịt của nữa. "

Nghe thấy Chúc An Sinh nói những lời này, Trì Trùng cười tươi đến nỗi để lộ ra hàm răng sáng bóng.

" An Sinh, em đúng là tốt nhất. Anh biết chắc chắn em sẽ không từ chối anh, đương nhiên, cho dù bây giờ em từ chối cũng vô dụng. Bây giờ bọn họ đã bắt đầu đến nhà chúng ta mở tiệc rồi. "

Trì Trùng vừa nói xong thì đột nhiên Chúc An Sinh dừng bước chân lại. Sau đó, cô từng chút từng chút tiến tới gần Trì Trùng, cô còn đưa tay chỉnh sửa lại quần áo cho anh, chờ chỉnh xong rồi, cô lại đặt hai tay mình lên vai anh.

" Giờ anh mới biết em tốt như vậy sao? Thế, nếu em đã tốt như vậy thì anh nên thể hiện chút gì đó chứ? Cho nên, tí nữa anh hãy bóc tôm và lọc thịt của nhé, Trì Trùng, anh cảm thấy thế nào? "

Đúng là kịch bản mà! Hóa ra đây là kịch bản mà Chúc An Sinh đã chuẩn bị!

Cuối cùng Trì Trùng cũng hiểu ra tất cả. Nhưng anh không dám từ chối lời đề nghị của cô, bởi vì anh sợ nhờ đâu Chúc An Sinh không vui, có khi cô có thể chặt đầu anh cho vào nồi ninh lên đấy.

Nhưng mà bóc đủ số tôm để cho người ở viện nghiên cứu, rồi cuộc anh phải bóc bao nhiêu đây?

Giờ bỗng nhiên Trì Trùng cảm thấy hận cái lúc mình đồng ý để Geoffrey tới ăn cơm, sao lúc đó anh có thể ngu như thế chứ.

Cuối cùng, Trì Trùng gặt đầu một cách khó khăn. Anh vẫn phải duy trì nụ cười trên môi mình, vì anh biết tay của Chúc An Sinh vẫn còn đang đặt trên vai anh. Thấy anh nghe lời như thế, cuối cùng Chúc An Sinh cũng để lộ ra một nụ cười hài lòng.

Mua sắm ở siêu thị xong quay trở lại biệt thự, việc đầu tiên Chúc An Sinh làm là đem con cua lớn đi hấp. Sau đó, cô mang một túi tôm lớn ra cho Trì Trùng. Đột nhiên, Trì Trùng có cảm giác như mình là một nhân viên bé nhỏ dưới quyền một ông chủ có lòng dạ đen tối. Nhưng mà anh không dám giận cũng chẳng dám nói, anh chỉ có thể ngồi yên lặng cúi đầu bóc tôm.

"Ngoan lắm, anh nhớ bỏ sạch những phần không cần thiết đi nhé."

Chúc An Sinh nói xong còn không quên sờ sờ vuốt vuốt mặt Trì Trùng mấy cái, cô càng sờ thì đầu Trì Trùng cúi xuống càng thấp. Trong nháy mắt, không hiểu sao cô cảm giác Trì Trùng giống như người vợ nhỏ đang tủi thân thế nhỉ?

Đối với việc này, cô vô cùng hài lòng.

Nhìn Trì Trùng bóc tôm được một lúc thì cô cảm thấy nhàm chán. Chúc An Sinh xoay người đi ra khỏi phòng bếp, cô đi tới chỗ thang máy, đi xuống tầng hầm của biệt thự để gia nhập bữa tiệc với mọi người.

Hai mươi phút sau, một lần nữa Chúc An Sinh quay trở lại phòng bếp. Động tác của Trì Trùng không nhanh không chậm, anh đã bóc được một nửa chỗ tôm đấy, Chúc An Sinh liếc nhìn đầu ngón tay Trì Trùng hơi phồng lên vì bóc tôm, nhìn xong không nhìn được mà đau lòng.

"Được rồi, anh cứ để đó đi, chỗ còn lại em sẽ làm tôm rim chua ngọt."

Trì Trùng nghe xong liền nhanh chóng bỏ đồ dùng trong tay ra, nhưng mà giây tiếp theo, Chúc An Sinh lại bê ra cua lớn đã được hấp xong.

Lúc hấp, Chúc An Sinh không để lửa lớn, cho nên giờ thời gian cũng vừa vặn để hấp chín cua.

"Còn nữa à?"

Trì Trùng kêu lên một cách đầy tuyệt vọng. Chúc An Sinh nhìn bộ dáng đáng thương của anh thì không nhìn được cười. Sau đó, Chúc An Sinh thuận thực bằm một chút gừng, rồi cô bỏ chỗ gừng bằm đó vào một khay nhỏ để giấm.

"Đáng tiếc, cua ở đây chỉ là cua Mỹ. Nếu như là loại cua lớn ở hồ Dương Trùng thì ăn sẽ có mùi vị tuyệt vời hơn nhiều. Nhưng mà, chỗ của này bây giờ coi như tạm chấp nhận."

Chúc An Sinh nói, sau đó cô thuận thực bê một bên càng cua ra. Đầu tiên, cô lấy gạch cua ra, rưới lên đó một chút giấm, cuối cùng cô đút cho Trì Trùng ăn.

"Ăn rất ngon."

Trì Trùng nuốt gạch cua xuống, anh nhìn không được muốn cười, anh biết, Chúc An Sinh vẫn đau lòng vì anh.

"Hóa ra hai người ở đây ăn vụng à."

Một thanh âm vang lên phá vỡ bầu không khí ở đây. Chúc An Sinh và Trì Trùng xấu hổ phát hiện ra mọi người trong viện nghiên cứu không biết từ lúc nào đã chạy tít lên đây rồi.

Người đầu tiên đi vào phòng bếp là Kiều Trì Na, cũng chính cô ấy là người kinh ngạc kêu lớn. Theo sau cô ấy, là mười mấy nhân viên khác chen nhau đi vào trong phòng bếp.

Vì để xua đi sự xấu hổ, Chúc An Sinh chỉ có thể lấy cớ là Trì Trùng đang giúp bọn họ thử đồ ăn. Sau đó, Chúc An Sinh đành từ bỏ việc làm sùi cảo nhân thịt cua, cô trực tiếp bùng chỗ cua đó đi ra ngoài, rồi hướng dẫn mấy người Mỹ ở đó cách ăn cua này như thế nào.

Chúc An Sinh còn làm thêm nước chấm cho bọn họ, vì thế Chúc An Sinh thấy được hình ảnh một đám người Mỹ đang cố gắng để ăn được cua.

"Trì Trùng, anh ở đây tiếp mọi người đi, em đi vào trong nấu đây."

Cuối cùng, Chúc An Sinh không thể nhìn cười được trước cách ăn của mọi người. Cô quyết định sẽ tạm lánh vào trong phòng bếp một lúc, một lần tránh này của cô là tránh nửa tiếng đồng hồ. Nhưng cũng nhờ thế mà Chúc An Sinh thuận lợi làm xong tôm nõn xào rau xanh, sườn xào và tôm rim chua ngọt. Sau khi cô mang mấy món ăn phù hợp với khẩu vị người nước ngoài lên, trong một ngày, cô lại thu thập được một biệt danh mới, là đầu bếp Michelin.

Ngày hôm sau, khi Chúc An Sinh đang ngồi trong thư phòng đọc sách thì nhận được điện thoại của Trì Trùng. Qua cuộc điện thoại này cô biết, Trì

Trùng muốn cô đi cùng anh ăn bữa cơm trưa này.

Ban đầu, Chúc An Sinh chẳng có chút hứng thú nào, nhưng sau khi cô nghe được ai là người tới cùng, cô lập tức gạt đầu.

Hôm nay, người cùng ăn trưa với Tri Trùng chính là người bạn làm phóng viên của anh. Đó là Mark Spiegel. Chúc An Sinh biết, đây chính là người đạt được giải thưởng Pulitzer, một nhân vật lớn như thế này không lẽ cô lại không muốn làm quen.

Huống hờ, Chúc An Sinh vẫn còn nhớ, những lúc gặp khó khăn trong việc phá án, Tri Trùng chỉ cần một cuộc điện thoại là đã giải quyết được. Cô cũng muốn mình có quan hệ rộng như vậy.

Cuối cùng, lúc chuẩn bị lên, Chúc An Sinh cũng thấy được Tri Trùng bên ngoài cửa nhà hàng.

Trong nhà hàng, Chúc An Sinh gặp được Mark Spiegel, chào hỏi nhau một lượt xong, người phục vụ đã đi sang bên này đợi Chúc An Sinh gọi món.

Món ăn chính Tri Trùng dùng là bít tết, còn món ăn của Mark Spiegel thì cô thấy hơi lạ, Chúc An Sinh không nhận được mà tò mò hỏi một câu.

" Đây là gì thế? "

" Đây là món ăn đặc biệt trong nhà hàng chúng tôi. Chân giò hun khói chiên lên cùng với phô mai, chân giò hun khói được nhập từ nhà xưởng chuyên cung cấp lớn nhất New York và đây cũng là nơi cung cấp tốt nhất nữa. Chân giò hun khói được cắt ra rồi chiên sơ qua dầu ăn, cuối cùng, chúng tôi sẽ rưới lên phần chiên đó một lớp phô mai nóng. Đây là món ăn bán chạy nhất ở nhà hàng chúng tôi. "

Người phục vụ kiên nhẫn giải thích cho Chúc An Sinh hiểu.

" Cô có thể nếm thử, tôi thường xuyên tới đây ăn món này đó. "

Mark Spiegel nói xong liền cắt một miếng chân giò hun khói, hán bọc lên đó một lớp phô mai nóng chảy, cuối cùng, hán đưa vào miệng.

Chúc An Sinh thấy thế cũng bị cuốn hút theo. Cô kiểm tra lại lần nữa món ăn cô gọi ở chỗ người phục vụ, sau đó đúng lúc người phục vụ chuẩn bị rời đi thì Mark Spiegel kêu lên một tiếng đầy thâm thiết.

Tiếng kêu của hán hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau đó, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, hán nhả miếng chân giò hun khói mà hán vừa cho vào miệng ra.

Chúc An Sinh thấy một đồng thức ăn bị nhai tới nát như đó có dính chút gì đó đỏ đỏ, mà trong miệng Mark Spiegel dường như phun ra cả máu.

Chúc An Sinh không hiểu tại sao đột nhiên Mark Spiegel lại như vậy. Nhưng Tri Trùng đã đứng lên, chỉ thấy anh đang dùng nĩa giúp Mark Spiegel nhổ đồ gì đó trong miệng ra. Không ai hiểu rõ cuộc anh đang làm cái gì, thậm chí, còn có người nhìn về phía anh bằng ánh mắt chán ghét, mãi cho tới khi bọn họ nhìn thấy thứ mà Tri Trùng lấy ra.

Đó là một cái răng của con người.

Tác giả có lời muốn nói: Vụ án trước đó quá nghiêm trọng, cho nên chương này tôi sẽ viết một chút về cuộc sống hàng ngày. Còn nữa, chúc mọi người sẽ được thưởng thức nhiều món ăn ngon nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: New York trở thành ác mộng

Chúc An Sinh tròn hai mắt nhìn cái răng, không ai có thể tưởng tượng được, thứ mà Mark Spiegel nhổ ra lại là thứ này.

" Gần đây cậu không tới chỗ nha sĩ sao? "

Tri Trùng vừa hỏi Mark Spiegel vừa lấy khăn tay ra đưa cho hán. Nhưng sau khi Mark Spiegel lau miệng xong, hán lại nói một câu khiến cho người khác thấy kinh hãi.

" Đây không phải là răng của tôi. "

Chúc An Sinh và Tri Trùng đồng thời quay lại nhìn về phía cái răng đã được lấy ra, trong phút chốc, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng có một suy nghĩ, xảy ra chuyện lớn rồi!

" Chồng, anh xem xem, nếu cái răng kia không phải của anh ấy thì là của ai chứ? "

Ở một chỗ xa xa, có một người phụ nữ khó hiểu quay ra hỏi người đàn ông đang ở bên cạnh mình. Mà cô ấy không phát hiện ra, lúc này, chồng cô ấy đang nhìn đĩa chân giò hun khói chiên phủ sốt phô mai mình đã ăn được một nửa bằng ánh mắt cực kỳ hoảng sợ. Khóe miệng hắn còn hơi run rẩy, ở bên trong dạ dày của hắn giống như là có một bàn tay đang quẩn lầy. Cuối cùng, hắn không thể kiềm chế được, bắt đầu nôn mửa.

Khi người đàn ông này nôn, ở đây cũng bắt đầu nháo nhào cả lên. Các thực khách trong nhà hàng, đa số là những thực khách đã gọi món chân giò hun khói chiên phủ sốt phô mai, họ đang thi nhau trút hết những cái gì có trong dạ dày của mình ra. Đây là cơn ác mộng mà cả đời này bọn họ khó có thể tưởng tượng ra.

Tri Trường không có thời gian đi quan tâm tới các thực khách đang bắt đầu phản ứng lại. Sự chú ý của anh bây giờ đã đặt toàn bộ lên đĩa chân giò hun khói chiên phủ sốt phô mai mà Mark Spiegel chưa ăn hết. Chúc An Sinh thấy anh dùng dao nhẹ nhàng cắt miếng chân giò hun khói ra, bề ngoài chân giò hun khói được chiên lên nên hơi sạm màu, nhưng bên trong thì lại vô cùng hấp dẫn.

Tri Trường cắt một miếng thịt chân giò hun khói, xiên bằng nĩa rồi cho lên mũi người người, mùi hương của món ăn xông thẳng lên đại não anh.

“Tri Trường, anh đừng nói với em là anh định ăn luôn miếng chân giò hun khói đang trong tay anh nhé.”

Chúc An Sinh dùng vẻ mặt ghét bỏ mà nhìn Tri Trường, đặc biệt, ở xung quanh cô lúc này có rất nhiều thực khách đang nôn mửa. Từ trước tới nay cô chưa từng xem Hannibal*, Chúc An Sinh biết Hannibal chính là một nhân vật nghệ thuật được tô vẽ tỉ mỉ, vô cùng hoàn hảo.

**Hannibal: Là một bộ phim dài tập thể loại kinh dị viễn tưởng, điều tra hiện trường vụ án của Mỹ, được sản xuất vào năm 2012. Các bạn có thể xem thêm trên các web phim ^^*

“Anh không có sở thích đặc biệt như thế đâu.” Tri Trường cười nói, đồng thời anh buông miếng chân giò hun khói kia xuống: “Chỉ là, anh nghe thấy được hơi thở của sự phạm tội.”

Nói xong với Chúc An Sinh, Tri Trường lại nhìn về phía người còn lại đang đứng một bên, đó là người phục vụ đã bị dọa cho ngây người ra rồi.

“Ngại quá, cô có thể nói cho tôi biết công ty chuyên cung cấp chân giò hun khói là công ty nào không?”

“Hả?” Người phục vụ đó như được đánh thức khỏi cơn ác mộng, sau đó cô máy móc trả lời: “Công ty Bill, đúng, chính là công ty Bill.”

“An Sinh, bây giờ em lập tức lên mạng tìm hiểu về công ty Bill đi, anh sẽ báo cảnh sát.”

Nhận được sự phân phó của Tri Trường, Chúc An Sinh không dám chậm trễ một giây phút nào. Cô lập tức lấy điện thoại di động ra, lên mạng tìm mọi thông tin xuất hiện trên mạng liên quan tới công ty này. Cùng lúc đó, Tri Trường cũng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nhưng mà người đáng để bội phục nhất vẫn là Mark Spiegel. Từ vẻ mặt rối rắm của hắn có thể thấy, sự đau đớn của hắn vẫn chưa biến mất. Nhưng hắn chỉ nhủ chặt mày, rồi lôi cái máy ảnh hắn hay mang theo bên người ra, hắn chụp lại toàn bộ cảnh tượng trong nhà ăn, chụp xong rồi hắn mới ngã ra ghế, mất hết sức lực.

“Tra được gì không?”

Báo cảnh sát xong, Tri Trường quay sang hỏi tình hình bên Chúc An Sinh, đồng thời anh đem cái răng mà Mark Spiegel vừa nhổ ra đặt vào một cái khay sạch khác. Tri Trường đổ một chút nước vào khay, rửa sạch cái bản bám trên răng, hình dáng ban đầu của răng lộ ra.

“Tra được rồi. Công ty Bill là một công ty được thành lập cách đây mấy năm, hiện tại đang là nơi cung cấp thịt lớn nhất ở đây. Có thể nói, ở mỗi góc ngách tại New York đều có sản phẩm của công ty Bill. Thậm chí, hai năm trở lại đây, thị trường của công ty đã được mở rộng, họ bắt đầu xuất khẩu sản phẩm của mình ra bên ngoài. Nhưng bây giờ xem ra, khả năng động tay động chân của mục tiêu là không lớn.”

Chúc An Sinh nói xong, cô lại không nhìn được mà nhìn về phía Mark Spiegel, có thể nói, chuyện chân giò hun khói mà công ty Bill cung cấp có lần rằng người trong đó, không phải là chuyện xui xẻo nhất đối với công ty. Mà người xui xẻo nhất ở đây chính là người ăn phải đĩa chân giò hun khói có răng đó, Mark Spiegel, đây còn là một vị phóng viên có tiếng.

“Ừm, được rồi. À, Chúc An Sinh, em thử lại đây nhìn xem, em có thể biết được tin tức gì từ cái răng này không?”

Tri Trường để cho Chúc An Sinh tiến tới gần chỗ mình, mà lời anh nói cũng khiến Mark Spiegel cảm thấy hứng thú.

“Chỉ có một cái răng ở đây, hai người có thể nhìn ra cái gì chứ?” Mark Spiegel hỏi một câu, hắn vô cùng tò mò đấy, nhưng đó chỉ là phản ứng xuất phát từ bản năng của một người phóng viên. Còn Mark Spiegel, hắn không muốn nhìn thấy cái răng đó nữa.

“Mark, cậu không nên coi thường một cái răng như thế. Tuy rằng nó rất nhỏ nhưng ở một số thời điểm, nó lại chứa đựng rất nhiều tin tức.”

“Đây là răng hàm, hơn nữa nó còn là cái răng hàm đầu tiên. Nhìn về bề ngoài có thể thấy nó có màu trắng ngà, điều này chứng minh rằng chủ nhân của chiếc răng này trong cuộc sống sinh hoạt khá dư dả và rảnh rỗi, chỉ có thể mới có thời gian đi chăm sóc răng hàm của mình kỹ lưỡng như này. Dù sao thì nơi này cũng là nước Mỹ.”

Chúc An Sinh nói ra phân tích của mình, cuối cùng, cô còn không quên nói ra một câu về việc đi nha sĩ ở Mỹ rất đắt. Nếu không phải trước đó Tri Trường

đã giúp cô làm một thẻ bảo hiểm về răng hàm mặt, còn tính nó vào phúc lợi khi công tác thì chỉ sợ một ngày nào đó Chúc An Sinh mà có vấn đề răng, cô cũng sẽ tự ép khô chính mình phải tích góp cho đủ tiền để đi.

“Được rồi, vậy hai người tiếp tục xem đi, giờ tôi muốn tăng tốc viết cho xong bản thảo. Hy vọng sau khi viết xong bản thảo này, số tiền thưởng tôi nhận được sẽ đủ xoa dịu đi sự đau khổ của tôi.”

Sự ghê tởm trong lòng Mark Spiegel mãi vẫn không thể biến mất. Bây giờ hắn lại còn nghe Chúc An Sinh giải thích nhiều thứ liên quan tới răng như vậy, hắn thật sự không chịu nổi nữa mà muốn chạy khỏi đây. Hắn yên lặng trốn vào một góc, còn lòi ra cái máy tính lúc nào hắn cũng mang theo bên người nữa. Những thực khách đang nôn mửa trong nhà hàng bắt đầu tranh chấp với nhân viên, đây đúng là tư liệu hoàn hảo cho hắn viết một bài báo.

Tri Trùng có chút buồn cười nhìn về phía Mark Spiegel. Sau đó, đột nhiên anh nhớ ra lúc này Chúc An Sinh cũng gọi một phần chân giò hun khói chiên phủ sốt phô mai.

“An Sinh, hôm nay em đúng là may mắn thật đấy. May mắn là Mark Spiegel đã ăn phải phần chân giò hun khói có răng, không thì người ăn phải nó đã là em rồi.”

“Tri Trùng, không phải chỉ hôm nay chúng ta gặp may mắn. Anh còn nhớ hôm qua anh có mang đi một phần lớn chân giò hun khói không? Nếu em nhớ không nhầm thì đó cũng là chân giò hun khói thuộc công ty Bill.”

Tri Trùng cẩn thận nhớ lại từng chút một, đúng là mọi thứ giống y hệt những gì Chúc An Sinh nói. Giờ thì anh cảm nhận được chuyện này đáng sợ như thế nào rồi.

“Xem ra, chân giò hun khói của công ty Bill trong thành phố New York đúng là chỗ nào cũng có. Chuyện này sẽ thành phiên toái lớn mất.”

“Đúng vậy, số người ăn chân giò hun khói ở New York có rất nhiều, giờ chỉ sợ nó đã thành cơn ác mộng của hàng triệu người.”

Tất cả đều đúng như những gì mà Chúc An Sinh suy đoán. Cũng trong ngày đó, sau khi Tri Trùng và Chúc An Sinh lấy xong khẩu cung và trở về nhà, chưa tới hai giờ sau, trên internet đã bùng nổ thông tin về vụ chân giò hun khói.

Đương nhiên, lúc mới đọc tin tức thôi Chúc An Sinh vẫn không cảm nhận được ngọn sóng mãnh liệt của việc này. Mãi cho tới lúc nhá nhem tối, khi Chúc An Sinh ra ngoài chạy bộ, thiếu chút nữa thì cô đập phải một hộp thịt, giờ thì cô mới ý thức được sự nghiêm trọng của vụ việc.

Trên đường về nhà, những thùng rác ven đường Chúc An Sinh nhìn thấy đều đầy ắp thực phẩm của công ty Bill bị vứt ra. Trong đó, phần lớn chúng còn chưa được mở ra. Đặc biệt là lúc Chúc An Sinh đi ngang qua siêu thị, cô thấy được có người đi từ trong siêu thị ra mang theo một bọc lớn đựng thịt chân giò hun khói và thịt hộp. Họ vác những thứ đó tới bên một xe tải có hàng chữ ‘Công ty Bill’, còn có người phần nộ ném đất đá về phía xe tải nữa. Cuối cùng, tài xế xe tải hốt hoảng mang theo thịt chân giò hun khói và thịt hộp rời khỏi.

“Quá đáng sợ.”

Chúc An Sinh trầm nghĩ, tốt xấu gì thì cô cũng là người đã trải qua việc vào sinh ra tử, nhưng khi cô gặp được cảnh tượng hàng trăm hàng triệu người đồng thời phần nộ, bầu không khí này cũng khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Cuối cùng, khi vừa về tới nhà, sự nặng nề trong lòng Chúc An Sinh cũng vơi đi. Cả đường đi cô đều cảm thấy sợ sợ, không biết lúc nào thì một hộp thịt nữa bay ra đập chết mình, như vậy cô có thể ghi tên vào danh sách một trong ba người có cách chết kỳ lạ nhất thế giới.

Sau đó, lại thêm một việc nữa xảy ra khiến cô cảm nhận được sâu sắc sự ảnh hưởng của thịt chân giò hun khói, đó là cuộc gọi của Phương Trọng Bình. Nhờ có sự nhắc nhở của Phương Trọng Bình, Chúc An Sinh mới biết được, giờ đã có người tìm tới cửa công ty Bill để đánh nhau, trước mắt, cảnh sát New York cũng vào cuộc để áp chế việc này lại.

Kết thúc cuộc gọi, Chúc An Sinh mở TV lên xem, quả nhiên đa số các đài truyền hình đều thi nhau đăng tin về sự việc chân giò hun khói ngày hôm nay. Trong đó, phần được quan tâm nhất ngày hôm nay là bài viết của Mark Spiegel, rồi còn cả ảnh chụp hiện trường các thực khách nôn mửa trong nhà hàng hôm nay.

Thậm chí, Chúc An Sinh còn phát hiện ra có một bức ảnh chụp được cả cô và Tri Trùng. Giờ thì cô phải thừa nhận, đúng là trong bất cứ hoàn cảnh nào, cô vẫn vô cùng xinh đẹp.

Chúc An Sinh cảm thấy giờ mình đúng là vừa mặt dày vừa vô sỉ, nhưng đúng lúc này Tri Trùng lại đi tới, cắt ngang sự tự luyện của cô.

“Tri Trùng, anh đến xem tin tức à?” Chúc An Sinh chỉ về phía TV, sau đó cô nói hết mấy chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô còn nhắc tới việc thiếu chút nữa trong lúc chạy bộ cô bị đập chết bởi thịt hộp.

“Tin tức thì anh chưa thấy, nhưng anh biết được chuyện này nghiêm trọng như thế nào.”

“Nếu anh không thấy tin tức thì làm sao anh biết được?” Chúc An Sinh đặt ra một câu hỏi.

“Bởi vì vừa rồi công ty Bill đã gọi tới cho anh, An Sinh, chỉ sợ là kỳ nghỉ của chúng ta tới đây là kết thúc rồi.”

“Trì Trùng, anh nói xem, anh đang trêu em đúng không?”

Chúc An Sinh nhìn chằm chằm vào Trì Trùng, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng mình đã nghe nhầm rồi. Phải biết, hiếm hoi lắm cô mới có được một kỳ nghỉ như thế này, ai ngờ vừa ra ngoài ăn cơm trưa một cái là cuộc sống của cô lại rẽ sang một hướng khác. Khoan hãy nhắc tới việc này, giờ Trì Trùng còn nói có khi kỳ nghỉ của cô lại kết thúc trước thời hạn.

“Anh cũng hy vọng đây chỉ là trò đùa. Nhưng số tiền mới nhận được trong ngân hàng đã không ngừng thúc giục anh, cho nên, An Sinh, anh yêu cầu em lập tức đi thu dọn đồ đạc, bằng không, tiền thưởng tháng sau của em sẽ...”

“Trì Trùng, anh đúng là không phải người!”

“Đúng vậy! Trước kia không phải em gọi anh là Harpagon sao? Giờ thì anh đồng ý với biệt danh này của em đây, mau đi thu dọn đồ đạc đi, anh sẽ chờ em ở bên ngoài.”

Trì Trùng không để cho Chúc An Sinh có cơ hội từ chối, anh nói xong thì lập tức đi về phía thang máy, chỉ còn lại Chúc An Sinh đang ngả người xuống sofa.

Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu cái gì thực sự là ác mộng. Sau khi vụ án này qua đi, chỉ sợ một thời gian dài sau đó cô sẽ tạm biệt món chân giò hun khói này. Đây đúng là một con ác mộng, New York trở thành ác mộng.

Tác giả có lời muốn nói: Hơn nửa đêm rồi mà còn phải làm việc, đói bụng... Còn nữa, vụ án này được lấy ý tưởng từ một vụ án có thật ở Mỹ, đây là một vụ án xảy ra rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tàn thuốc

Edit: Cải Trắng

Đúng bây giờ tối ngày hôm đó, Trì Trùng và Chúc An Sinh đã vội vàng chạy tới nhà xưởng của công ty Bill, nó nằm ở thị trấn Winter.

Trên đường đi, Trì Trùng đã gọi điện thoại tới cho ông chủ công ty Bill một lần, giọng nói của ông chủ công ty đó vô cùng nôn nóng. Ông ấy cho Trì Trùng biết rằng, trước cửa siêu thị ở thị trấn Winter, ông ấy đã cho người phụ trách ra đón tiếp hai người. Lúc Trì Trùng và Chúc An Sinh chạy tới đó, bọn họ không thấy người phụ trách đâu cả. Vài phút sau, bọn họ mới thấy một người đi về phía bên này, trong miệng còn ngậm điều thuốc lá.

Rất rõ ràng, người đó đã chú ý tới Trì Trùng và Chúc An Sinh. Hắn nhanh chóng dập tắt điều thuốc lá trong tay mình đi, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt hai người.

"Ngài là Trì Trùng tiên sinh sao?" Người nọ nhìn về phía Trì Trùng hỏi.

"Anh lái xe tới đây sao?" Trì Trùng biết vụ án này đối với công ty Bill cấp bách như thế nào, cho nên anh không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Đúng, nó ở ngay đằng kia."

Người nọ nói xong liền chỉ cho Trì Trùng thấy một chiếc xe đỗ ở phía sau.

"Anh tên là gì? Ông chủ của các anh để anh tới đây tiếp đón chúng tôi, hẳn là thân phận của anh cũng không tầm thường đâu."

"Tôi tên là Jeremy, là giám đốc quản lý việc an toàn thực phẩm ở nhà xưởng. Hôm nay cảnh sát đã tới đó để điều tra, cũng nói chuyện với tôi khá lâu, trước khi tới đây tôi đã ở chỗ bọn họ suốt. Cho nên, ông chủ bảo tôi tới đây, ngài có vấn đề gì cần hỏi thì trực tiếp hỏi tôi đi."

"Được rồi. Không bằng chúng ta lên xe tôi nói chuyện một chút? Có vẻ như nhà của anh cũng ở trong thị trấn Winter này, xong việc, anh quay trở lại đây lấy xe là được."

"Không thành vấn đề."

Vì thế, Jeremy lên xe Trì Trùng. Trong lúc đó, hắn vừa chỉ đường đi cho Trì Trùng vừa trả lời những câu hỏi mà anh đưa ra.

"Vừa nãy anh nói, hôm nay cảnh sát đã tới nhà xưởng để điều tra tình huống ở đó?"

"Đúng vậy. Sau khi tin tức bùng nổ, việc đầu tiên cảnh sát làm là chạy tới nhà xưởng để điều tra. Hiện tại, toàn bộ nhà xưởng đã đình công, cộng thêm việc tin tức bùng nổ nữa, những sản phẩm của công ty về cơ bản là bị trả về hoặc là bị niêm phong lại. "

"Nói như vậy là mấy người đã biết vấn đề của sản phẩm nằm ở đâu rồi? "

"Chúng tôi đã phái người tới nhà hàng gia đình đó để kiểm tra. Cái mà bọn họ sử dụng chính là loại chân giò hun khói chất lượng tốt nhất gần đây của chúng tôi. Nó mới được cho ra mắt cách đây năm ngày. "

"Năm ngày trước? Nói cách khác, sản phẩm trong vụ án lần này mới xuất hiện lần đầu tiên cách đây năm ngày? Trong thời gian ngắn như thế này, hẳn là nhà xưởng các anh vẫn còn giấy tờ ghi chép của quản lý nhỉ? "

Tri Trường hỏi hết từ vấn đề này sang vấn đề khác. Chúc An Sinh thì hơi liếc mắt về phía Jeremy, lúc này hắn bắt đầu đổ mồ hôi rồi. Nhìn thấy biểu hiện này của Tri Trường, Chúc An Sinh biết, anh đang muốn nhanh chóng phá xong vụ án.

"Theo lý mà nói thì đúng là như thế, số liệu theo dõi của nhà xưởng chúng tôi sẽ được làm mới lại một tuần một lần. Hôm nay, lúc cảnh sát tới điều tra tôi cũng nghĩ là vẫn còn, nhưng tới lúc chúng tôi lấy số liệu theo dõi mới phát hiện ra, số liệu từ ba ngày trước đã bị đồng bộ hóa rồi. "

"Không thể khôi phục dữ liệu sao? "

"Ông chủ của chúng tôi thường xuyên sợ hãi việc bí mật kinh doanh của mình sẽ bị lộ nên cứ bảy ngày là ông ấy lại đồng bộ hóa lại toàn bộ số liệu. Cũng vì vậy mà số liệu cũ của nhà xưởng không thể khôi phục được. "

"Thật không? " Tri Trường làm ra vẻ suy tư.

"Cho nên, căn cứ vào những tin tức anh mới nói cho tôi biết, tôi có thể khẳng định rằng, năm ngày trước tại thị trấn Winter đã xảy ra án mạng. Hung thủ có lẽ là người nào đó làm trong nhà xưởng của các anh. Chắc chắn người này hiểu rất rõ đường đi bên trong nhà xưởng, hơn nữa còn hiểu được cả việc làm đồng bộ hóa số liệu. Jeremy, anh là giám đốc phụ trách an toàn thực phẩm của nhà xưởng, anh có thể kể cho tôi xem trong nhà xưởng có nhân viên nào phù hợp với điều kiện trên không? À, vói lại anh cảm thấy người đó có phải là kẻ tình nghi không? "

"Xin lỗi Tri Trường tiên sinh. Nhà xưởng của chúng tôi có khoảng mấy trăm công nhân viên, trong đó có tới hơn một nửa người là phù hợp với điều kiện mà anh đưa ra, tôi không nghĩ ra được là mình sẽ nghi ngờ ai. "

"Anh không cần phải khẩn trương như vậy, anh không nghĩ ra được ai cũng là điều bình thường thôi. Nếu ai cũng tự phán đoán được kẻ tình nghi thì tôi phải kiếm cơm ăn bằng gì đây? "

Tri Trường vui vẻ pha trò một câu.

"Nếu đã như vậy thì địa điểm tới đầu tiên chúng ta tới không thể là nhà xưởng rồi. Theo như lời anh nói thì cảnh sát đã đi tới đó điều tra một lần rồi đúng không? Giờ chúng ta trực tiếp tới cục cảnh sát là được, Jeremy, anh có thể dẫn đường cho chúng tôi không? "

"Đương nhiên, không thành vấn đề. "

Sau đó, dưới sự dẫn đường của Jeremy, Tri Trường đã thay đổi lộ trình đi, một lúc sau, ba người đã có mặt tại cục cảnh sát.

Ở bên ngoài cục cảnh sát, Jeremy và Tri Trường tạm biệt nhau tại đây. Hắn còn phải trở lại siêu thị để lấy xe của mình, Tri Trường cũng không có ý kiến gì. Cuối cùng, anh và Chúc An Sinh là hai người đi vào cục cảnh sát.

Cảnh tượng ở đây vẫn trước sau như một. Lúc Tri Trường mới bước vào cục cảnh sát, còn chưa kịp nói vì sao mình tới đây thì những cảnh sát ở đó đã nhận ra anh.

Đối với việc này, Chúc An Sinh chẳng cảm thấy kinh ngạc gì. Dù sao thì thị trấn Winter này cũng nằm trong phạm vi thuộc thành phố New York, mà New York chính là nơi chủ yếu mà Tri Trường hoạt động. Nếu ở đây mà có cảnh sát không quen biết Tri Trường thì đó mới là điều đáng kinh ngạc.

"Lần này anh tới đây là do ngài Bill nhờ sao? "

Sau khi cảnh sát ở đây biết được rõ vì sao Tri Trường lại có mặt ở đây thì thái độ của bọn họ càng cố gắng phối hợp hơn. Đặc biệt là chuyện này có liên quan tới công ty Bill, công ty có tới hơn nửa sản nghiệp được đặt tại thị trấn Winter.

Những cảnh sát ở đây cũng muốn nhanh chóng phá cho xong vụ án này. Một khi công ty Bill phải chịu tổn thất thì thị trấn Winter cũng phải chịu tổn thất không ít.

"Anh có ý kiến gì về vụ án này không? " Một cảnh sát mới buổi chiều nay đi điều tra ở nhà xưởng bắt đầu hỏi ý kiến Tri Trường.

"Khoảng năm ngày trước, mọi người có nhận được vụ án mất tích nào do người dân báo không? " Tri Trường lập tức đưa ra câu hỏi, đây là mối liên kết tốt nhất mà anh nghĩ được lúc ở trên xe. Đó cũng là một điểm đột phá.

Theo như lời Jeremy nói thì những công nhân viên ở nhà xưởng có đầy đủ điều kiện gây án thực sự quá nhiều. Cho nên, nếu muốn nhanh chóng phá được vụ án này thì phải bắt đầu ra tay từ phía nạn nhân.

"Tiên sinh, chắc anh không biết rồi. Chỗ này của chúng tôi chỉ là một thị trấn nhỏ, bình thường ngay cả mấy vụ trộm cắp vặt vãi cũng không có chứ đừng nói gì tới việc mất tích. À, tôi nhớ là trong năm nay có một vụ là một cậu bé bơi ở dưới sông bất ngờ bị cuốn trôi theo dòng nước, nhưng vụ án đó đã xảy ra cách đây ba tháng rồi. Ngoại trừ lần đó ra thì thị trấn Winter của chúng tôi thực sự rất yên bình. "

"Nhưng đúng là có người đã tiêu hủy thi thể ở nhà xưởng, đúng không? Hơn nữa, phần chân giò hun khói chứa chứng cứ phạm tội đó đã xuất hiện cách đây ít nhất năm ngày. Nếu người này là người ở thị trấn Winter, đã biến mất nhiều ngày nay rồi mà vẫn không có ai báo án, mấy người thử xem xem có ai có đặc điểm như thế này không nhé. "

"Đầu tiên, người đó không có người thân, cũng không có bạn bè gì. Bằng không, nhất định sẽ có người báo án. Hẳn thích cảm giác đơn độc, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày cũng nhiều điều thú vị, hơn nữa, rất có khả năng hẳn là một người rất để ý về bề ngoài của mình. Bởi vì, hẳn là một người rất chú tâm chăm sóc răng miệng. "

Nghe thấy Trì Trùng nhắc tới tình huống của nạn nhân, mắt những cảnh sát ở đây như phát sáng.

"Đúng là có người như thế này. Nhưng Trì Trùng tiên sinh, có một điều anh nói sai rồi, người đó không phải là đàn ông, mà là phụ nữ. "

"Cô ấy là ai? "

"Ruby Smith. "

*

Hai mươi phút sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh đã có mặt tại cửa nhà Ruby Smith cùng với hai cảnh sát đi theo. Mà qua hai người cảnh sát này, Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng hiểu đại khái lai lịch của Ruby Smith.

Lúc trước, khi Ruby Smith 27 tuổi đã được gả tới thị trấn Winter, chồng của cô ấy là một thương nhân đã về hưu. Tuổi tác giữa hai vợ chồng chênh lệch rất lớn, khoảng trên dưới 50 tuổi. Cuối cùng, quả nhiên khi Ruby Smith chưa qua tuổi ba mươi thì người thương nhân về hưu đó đã qua đời.

Mà người thương nhân này không có bố mẹ cũng chẳng có con cái, thế nên, toàn bộ tài sản mà ông ấy để lại đều thuộc về Ruby Smith. Điều này trùng khớp với miêu tả của Trì Trùng và Chúc An Sinh về điều kiện đời sống hàng ngày của nạn nhân.

Những cũng vì tất cả điều này mà rất nhiều người ở thị trấn Winter cho rằng Ruby Smith là một người ham vật chất không có gì hay ho. Vì thế, nó đã tạo cho Ruby Smith một cuộc sống sinh hoạt cô độc, điều này lại tiếp tục trùng khớp với suy đoán của Trì Trùng.

Hai cảnh sát đứng trước cửa gỗ cửa một lúc lâu mà vẫn không có ai đáp lại. Đúng lúc đó thì một người cảnh sát đi ra hỏi thăm hàng xóm xung quanh đây. Theo như lời hàng xóm ở đây thì nhà của Ruby Smith mấy buổi tối gần đây đều không sáng đèn. Đã đến bước này rồi thì trong lòng mọi người đều có đáp án khẳng định. Cuối cùng, người cảnh sát còn lại tung chân đá vỡ cửa ra.

Cửa được mở ra, việc đầu tiên Trì Trùng làm là ngăn hai người cảnh sát đang định xông vào luôn lại, anh mở đèn pin ra bắt đầu soi xuống chỗ chốt cửa. Sau đó anh còn xác nhận xem ở đây có dấu vết, dấu chân hay chứng cứ nào khác không, làm xong tất cả mọi việc anh mới để cho mọi người cùng đi vào.

Tiến vào bên trong, bốn người bọn họ cảm nhận được bầu không khí u ám, lạnh lẽo. Đây là một căn nhà đã một thời gian rồi không có người ở. Hơn nữa, Chúc An Sinh và Trì Trùng còn phát hiện ra nhiều nội thất ở trong nhà đã phủ một tầng bụi mỏng.

Chúc An Sinh tiến tới trước một bức ảnh chụp. Cô mang gắng tay bảo hộ vào rồi mới cầm khung ảnh đó lên xem. Trên ảnh là một cô gái trẻ, xinh đẹp với phong thái vô cùng quyến rũ. Nhìn xong, lập tức Chúc An Sinh hiểu vì sao vị thương nhân già kia lại cưới Ruby Smith.

Nhưng, tự dung cô lại nghĩ tới việc một người phụ nữ xinh đẹp như này bị biến thành miếng chân giò hun khói, nghĩ tới đây, Chúc An Sinh cảm thấy sợ hãi.

"Chúng ta chia nhau ra hành động đi. "

Trì Trùng nói với Chúc An Sinh và hai người cảnh sát điều tra đi theo. Ba người còn lại cũng không tỏ ra mơ hồ, lập tức chia nhau ra kiểm tra căn nhà này. Thời gian đã trôi qua nửa tiếng, bọn họ lại tập trung lại một chỗ, vẫn không có thu hoạch gì mới.

"Phòng trong nhà không có bất cứ dấu vết nào cho thấy đã bị đột nhập, cũng không có chỗ nào đáng nghi, có khi nào chúng ta nhầm rồi không? Ruby Smith chỉ đi đâu đó xa nhà thôi thì sao? "

Một người cảnh sát nói với về mặt thất vọng. Cậu nói điều này với Chúc An Sinh, cô cũng chỉ có thể lắc đầu, sau đó, đột nhiên cô phát hiện ra, không thấy Trì Trùng đâu cả.

Lập tức, Chúc An Sinh nhớ tới cảnh tượng lúc ở trên du thuyền Eros, đó là ký ức kinh hoàng nhất. Nhưng may mắn là, lần này, cô rất nhanh chóng tìm được Trì Trùng đang ở trong gara.

Lúc tìm được Trì Trùng, cô thấy anh đang ở trong gara di chuyển hai cái xe lớn chứa rác.

" Tri Trùng, anh đang làm cái gì đấy? "

" An Sinh, em không phát hiện ra gì sao? Căn nhà này quả thật sạch sẽ tới mức đáng sợ, anh nghĩ rằng chúng ta sẽ không tìm thấy chứng cứ gì trong căn nhà đó đâu. Nhưng vẫn luôn có một số chỗ bị người bình thường tránh xa cất giấu chứng cứ. "

Tri Trùng vừa mới nói xong thì dường như anh đã tìm thấy một vật gì đó giống như là bảo bối. Anh hưng phấn cầm món đồ đó lên cho Chúc An Sinh xem, Chúc An Sinh thấy, đây là một tàn thuốc.

" Tiên sinh, anh tìm một lúc lâu như vậy chỉ để tìm tàn thuốc này sao? " Có một người cảnh sát điều tra vẫn không hiểu hành động này của anh, nói: " Cái tàn thuốc này không biết đã nằm trong đồng rác này bao lâu rồi, bây giờ nếu chúng ta đưa nó đi kiểm tra thì không biết có phát hiện ra thứ gì không. Hơn nữa, nhờ đâu tàn thuốc này là do Ruby Smith hút thì sao? "

" Không thể nào. " Đúng lúc này, Chúc An Sinh đứng ra, cô phủ nhận điều mà người cảnh sát điều tra kia vừa nói một cách chắc chắn: " Ruby Smith là một người rất yêu quý hàm răng của mình, chắc chắn cô ấy sẽ không làm việc gì để ảnh hưởng tới hàm răng của mình đâu. "

" An Sinh, em nói được tới đây đúng là không tồi. Nhưng mà, em vẫn chưa phát hiện ra điểm khác của cái tàn thuốc này sao? "

Điểm khác? Chúc An Sinh cẩn thận quan sát cái tàn thuốc bản đó, nhưng cô thật sự không nhìn ra cái gì khác ở tàn thuốc này.

" An Sinh, em vẫn không nhận ra? Cái tàn thuốc này cùng với điều thuốc mà Jeremy hút, cùng loại. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Kết phim lúc tám giờ trở thành vụ án mưu sát(*)

Edit: Cải Trắng

(*) *Chút giải thích: Ý nói diễn biến của vụ án giống như những bộ phim truyền hình được chiếu lúc tám giờ. Cụm từ 'phim truyền hình lúc 8 giờ' này là để chỉ những bộ phim hay chứa đựng một xô cầu huyết không thể nói hết bằng lời =)))*

" An Sinh, em vẫn chưa phát hiện ra sao? Cái tàn thuốc này và thuốc lá của Jeremy hút, là cùng một loại. "

Chúc An Sinh cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó. Rồi, cô nhớ ra lúc ở trước cửa siêu thị, cô và Tri Trùng đã bắt gặp Jeremy, khi đó trong miệng hắn vẫn còn đang ngậm một điều thuốc lá. Nhưng Chúc An Sinh cũng chỉ nhớ được tới thế thôi, vì ngay sau đó Jeremy đã vứt điều thuốc đi.

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, không ngờ Tri Trùng còn nhớ được cả hãng thuốc lá mà Jeremy hút. Đúng là một trí nhớ đáng sợ! Chúc An Sinh âm thầm cảm thán trong lòng một câu.

" Nhưng những nhân viên khác trong nhà xưởng cũng có thể hút loại thuốc lá này mà, dù sao đây cũng không phải là một loại thuốc lá đặc biệt. " Chúc An Sinh bổ sung thêm.

" Rất có khả năng đấy. Nhưng mà An Sinh, em vẫn nên nhớ lại một chút nữa, bộ dáng của Jeremy. "

Chúc An Sinh nghe theo lời đề nghị của Tri Trùng, lại một lần nữa cô cố gắng nhớ lại bộ dáng của Jeremy. Từ đầu xuống chân, Chúc An Sinh không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

" Em nhớ lúc mà anh ta đi qua người mình, em có thể ngửi thấy được mùi nước hoa của nam rất nhạt. Theo lý mà nói, nếu là một người biết sử dụng nước hoa thì anh ta hẳn phải là một người rất chín chu khi đi giao tiếp. Nhưng lúc đó cả vạt của anh ta có hơi lệch, điểm này có chút khác thường. "

" Thứ hai, trên tay anh ta có đeo nhẫn cưới, chứng tỏ anh ta là một người đàn ông đã kết hôn. Đồng thời, điều này cũng giải thích được nghi vấn đầu tiên, tại sao anh ta lại biết chọn nước hoa để sử dụng mà lại đeo cả vạt lệch. "

" Thứ ba, anh ta là một người đã kết hôn, vợ anh ta có thể là người đã lựa chọn nước hoa giúp anh ta, nhưng sao cô ấy lại không để ý tới chi tiết cả vạt bị thất lệch chứ? "

" Cho nên ở đây xảy ra hai khả năng. Thứ nhất, trong chuyện tình cảm vợ chồng của anh ta nảy sinh xích mích. Nhưng cá nhân em nghĩ khả năng thứ hai có khả năng xảy ra lớn hơn. Khả năng thứ hai là vợ của anh ta có chuyện quan trọng hơn phải chú ý tới, đó là con bọn họ. Bởi vì khi này em đã nhìn thấy trên cổ tay áo sơ mi của anh ta có dính chút vụn yến mạch. Vì phải chăm sóc con nên cô ấy không thể để ý tới chi tiết nhỏ như cả vạt của chồng bị lệch. Đồng thời, điều này cũng có thể giải thích cho việc tại sao cổ tay áo của anh ta dính vụn yến mạch, hẳn là trong lúc bón cho con đã dính lên. "

Chúc An Sinh căn cứ vào những gì đại não mình còn lưu lại và trí nhớ của mình, đây là những chi tiết nhỏ trong quá trình trinh thám. Cô không có cách nào để làm được giống Tri Trùng, trong thời gian ngắn có thể tổng hợp lại hết những ý đó. Nhưng, cô cũng có cách thức riêng của mình.

Bình thường, cô hay để ý kỹ một số chi tiết để chỉ cần tới khi cần sử dụng nó, cô có thể nhớ lại một cách dễ dàng. Điều đó có thể khiến cô không quá mệt mỏi khi làm việc. Dù sao cũng không phải ai cũng giống như Tri Trùng, là một thiên tài.

Nhưng mà, phương pháp này của cô vẫn có mặt hạn chế. Ví dụ như cô không hề chú ý được chi tiết liên quan tới thuốc lá. Dù vậy, ở trong mắt người thường, trí nhớ này của Chúc An Sinh cũng đủ để khiến họ kinh ngạc rồi. Giống như hai vị cảnh sát điều tra kia đang nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Rất tốt.” Tri Trùng hài lòng mỉm cười, rồi anh nói: “Cho nên, giờ em đã biết tại sao anh lại nghi ngờ Jeremy chưa?”

“Bởi vì anh cảm thấy giữa Jeremy và Ruby Smith có quan hệ không bình thường?” Chúc An Sinh thử đoán ý của Tri Trùng.

“Chính là như vậy. Giống như những điều vừa rồi em đã nói, vì có con nên sự quan tâm của vợ Jeremy đã chuyển dời từ chồng sang con, cô ấy chăm sóc cho con mình nhiều hơn. Hơn nữa, có một điều không cần phải nói cũng biết, đó là trong khoảng thời gian mang thai chín tháng, đoạn thời gian này đủ dài để khiến cho Jeremy tìm tới một sự ‘an ủi’ khác. Trong ảnh chụp, em có thể thấy Ruby Smith vô cùng xinh đẹp, người trong thị trấn Winter này thì coi khinh cô ấy, nên cô ấy rất cô đơn. Cuối cùng, cũi khô bốc lửa, kết quả là gì thì khỏi cần nói cũng biết.”

Hai vị cảnh sát kia sau khi nghe xong phân tích của Tri Trùng, không nhịn được mà cười. Mà đúng lúc đó, bọn họ cũng bất gặp được ánh mắt xem thường của Chúc An Sinh.

“Mấy người đàn ông như các anh đúng là giỏi tìm cớ. Cái gì mà tìm kiếm sự an ủi chứ? Ôi, người mang thai chín tháng là phụ nữ, người mạo hiểm cả đáng người của mình vì có thể mang thai mà biến dạng, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng của mình cũng là phụ nữ, thật không hiểu nổi mấy người các anh tìm kiếm sự an ủi gì.”

Về mặt của Chúc An Sinh hiện rõ lên vẻ khinh thường, cô hừ lạnh một tiếng. Tri Trùng nhìn thấy cũng cảm thấy xấu hổ mà ho khan hai tiếng, tuy rằng lời cô nói khiến mình cảm thấy tổn thương nhưng cô nói không sai mà.

“Nếu sự thật đúng như những gì chúng ta đã phân tích thì kết cục của nó cũng không có gì khó đoán.”

Tri Trùng tiếp tục nói suy đoán của mình.

“Tình nhân thì thường không cam chịu số phận làm tình nhân của mình. Nhưng có lẽ, họ đã đánh giá quá cao vị trí của mình rồi. Người đàn ông này từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới việc vì cô ấy mà có thể vứt bỏ đi gia đình hoàn hảo của mình, nhưng mà người tình nhân này nào chịu để yên. Thậm chí, cô ấy còn đe dọa sẽ phá hủy toàn bộ cuộc sống của người đàn ông. Người đàn ông đó sợ hãi, cuối cùng anh ta lựa chọn một phương thức có thể khiến người kia ngậm miệng vĩnh viễn.”

“Nếu như vậy thì chúng ta phải cảm ơn Thượng Đế rồi. Xem ra, ngay cả Thượng Đế cũng nhìn không vừa mắt người đàn ông có bộ mặt dối trá này. Cho nên, những điều anh ta làm, cuối cùng lại vì Mark Spiegel ăn phải phần thịt cái răng đó mà bị phát hiện.”

“Có lẽ, đây là ý trời trong truyền thuyết.”

Tri Trùng cũng vui vẻ góp thêm một câu. Xem ra, hiện tại vụ án này đã có được đường đi rõ ràng, đây đúng là một vụ án mưu sát có cốt truyện như phim truyền hình lúc tám giờ.

**

Cùng ngày hôm đó, mười giờ tối, Jeremy đã bị gọi tới cục cảnh sát để tiến hành thẩm vấn. Đồng thời, người cảnh sát tới dẫn hắn đi đã chứng thực một chuyện, trong nhà hắn có một đứa bé chưa tới hai tuổi, cùng với đó là vợ của hắn đang rất hoang mang.

Trong phòng thẩm vấn, Tri Trùng đã gặp lại Jeremy.

“Chào anh, Tri Trùng tiên sinh, muộn như thế này rồi mà các anh vẫn gọi tôi tới đây, chẳng lẽ, vụ án có phát hiện gì mới sao? Nếu có điều gì anh cần tôi giúp thì chỉ cần tôi biết tôi sẽ nói hết.”

Sắc mặt Jeremy lúc nói chuyện vô cùng bình thản, điều này khiến cho người khác cảm thấy hắn thực sự không biết chuyện gì cả, chỉ là hắn được đưa tới đây để hỏi một số việc thôi.

“Đúng là tôi có một vấn đề muốn hỏi anh. Không biết anh có nhận ra cái tàn thuốc này không?”

Tri Trùng nói xong liền lấy ra một túi đựng vật chứng. Thứ bên trong túi chính là tàn thuốc mà anh phát hiện ra. Anh để túi vật chứng lên mặt bàn, Jeremy nhìn vào nó mà cảm thấy khó hiểu.

“Đây là cái gì?”

Jeremy nghi hoặc hỏi lại một câu. Tri Trùng đã nhìn ra, có thể hắn thực sự chưa hiểu, vì hắn nghĩ, việc hắn phạm tội đã được che đậy vô cùng hoàn hảo rồi.

“Đây là cái tàn thuốc chúng tôi vừa mới tìm được trong nhà Ruby Smith, thế nào, anh không cảm thấy quen sao?”

Cuối cùng, sau khi Trì Trùng nhắc tới cái tên Ruby Smith, sắc mặt của Jeremy có hơi thay đổi. Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn đã trở lại về bình thường như trước.

“ Xin lỗi Trì Trùng tiên sinh, tôi không hiểu ý của anh. ”

“ Thật không? Chẳng lẽ anh không phát hiện ra, cái tàn thuốc này cùng một loại với thuốc lá mà anh đang hút? ”

“ Xin lỗi anh, loại thuốc lá mà tôi đang hút là một nhãn hiệu rất bình thường. Mặt khác, tuy rằng tôi có biết Ruby Smith tiểu thư nhưng tôi không quen cô ấy. Hơn nữa, tôi cho rằng lần này tôi tới đây chỉ để trả lời một số câu hỏi đơn giản, nhưng nếu anh có làm điều gì quá hơn thì tôi nghĩ tôi cần phải mời luật sư. ”

“ Không không không. Jeremy, tôi nghĩ, anh hiểu lầm tôi rồi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa làm điều gì lên án anh mà. ”

Trì Trùng mỉm cười, nói. Khi trong tay anh chưa có chứng cứ xác thực, anh sẽ không buộc tội Jeremy. Nếu không, có khi hắn có thể cáo buộc anh tội danh vu hãm mất.

“ Nếu như anh không biết gì về cái tàn thuốc này thì được rồi, hôm nay anh có thể về. Mặt khác, lần này anh tới đây, tôi muốn anh giúp tôi chuyển lời này tới cho ông chủ của anh. Hãy bảo với ông ấy là, việc điều tra vụ án đang được tiến hành rất thuận lợi, tôi đã xác nhận được thân phận nạn nhân, tôi nghĩ tôi sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ cho ông ấy thôi. Anh nói xem phải không, Jeremy? ”

“ Ha ha, đó là điều tất nhiên. ”

Jeremy cười tươi, nhưng trong lòng hắn thì chả cảm thấy vui về tí nào. Trong chớp mắt, ánh mắt của hắn như hiện lên lưỡi dao sắc bén, có thể giết người. Nhưng mà hắn không biết, về tươi cười như này của hắn, Trì Trùng đã được thấy rất nhiều rồi.

Có đôi khi, Trì Trùng nghĩ, nếu như những tên tội phạm bị anh bắt được có ý định trả thù anh thì chắc chắn anh sẽ trở thành người có cái chết thảm nhất trên thế giới này. Nhưng anh cũng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không quan tâm lắm, bởi vì những kẻ muốn trả thù anh đã sớm bị anh tổng vào trong tù rồi.

Không lâu sau, Jeremy rời khỏi cục cảnh sát, Chúc An Sinh lại đi tới bên cạnh Trì Trùng.

“ Anh gọi anh ta, nhưng lại chẳng thu được kết quả gì. Rốt cuộc mục đích của anh là gì? ”

“ Mục đích của anh đương nhiên là quấy rầy phòng tuyến của anh ta rồi. Từ cách xử lý thi thể của anh ta có thể thấy, anh ta là một người vô cùng cẩn thận, cách thức phạm tội của anh ta hẳn là anh ta phải suy nghĩ rất nhiều lần rồi. Mà đối mặt với tình huống này, cách tốt nhất là tự đề đối phương đề lộ ra sơ hở của mình, anh nghĩ sẽ rất nhanh thôi, anh ta sẽ rơi vào sự hoảng loạn. ”

“ Anh đúng là cái đồ giảo hoạt. ”

“ Cái này phải gọi là thông minh. ”

Trì Trùng khoe khoang một câu, sau đó anh không để cho Chúc An Sinh có cơ hội phản bác đã xoay người đi tìm một cảnh sát gần đó để hỏi thăm. Anh bảo bọn họ an bài một người đi theo dõi Jeremy, để ý hành động hắn, nhưng phải cẩn thận, không được để bị phát hiện.

Người cảnh sát kia đồng ý một cách sáng khoái. Mọi thứ dường như được tiến hành vô cùng thuận lợi, mọi việc ở đây đều đang nằm trong sự kiểm soát của Trì Trùng. Nhưng bọn họ không ngờ rằng, tin tức tiếp theo sẽ làm rối loạn hành động của Trì Trùng.

Trong lúc Trì Trùng và người cảnh sát kia đang nói chuyện thì một người cảnh sát khác chạy tới cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

“ Có phát hiện mới. ” Người cảnh sát chạy tới kích động nói.

“ Phát hiện mới? Đó là phát hiện gì? ”

“ Vừa mới nãy có một người đồng nghiệp của tôi nói sau khi về nhà cậu ấy đã kể chuyện của Ruby Smith với vợ của mình, không ngờ vợ của cậu ấy nói mới năm ngày trước còn gặp qua Ruby Smith. ”

“ Thật không? ” Trì Trùng kinh ngạc. Anh không ngờ vụ án này lại có thể tiến hành thuận lợi tới mức này, đây đúng là sự vui mừng ngoài ý muốn: “ Vợ của người đồng nghiệp đó thấy Ruby Smith ở đâu? ”

“ Nhìn thấy ở trung tâm mua sắm. Lúc vợ cậu ấy đi vào trung tâm đã gặp Ruby Smith, đó là lúc Ruby Smith rời khỏi trung tâm. ”

“ Thật sự quá tốt rồi! ”

Người cảnh sát đang đứng bên cạnh Trì Trùng bỗng vui mừng kêu lên một tiếng, Trì Trùng cảm thấy hơi khó hiểu, hỏi: “ Làm sao vậy? ”

“ Đó là trung tâm mua sắm, ở các cửa hàng đều có camera theo dõi, chúng ta có thể biết được hướng đi của Ruby Smith qua nó. ”

Đây là cái bánh rơi từ trên trời xuống sao? Trì Trùng càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn. Ban đầu anh còn đang định theo dõi Jeremy, đợi hắn tự đề lộ ra dấu vết nhưng không ngờ giờ có lẽ là không cần phải làm vậy nữa rồi.

Mãi cho tới ngày hôm sau, khi Trì Trùng cùng cảnh sát đi tới trung tâm mua sắm để xem camera theo dõi của năm ngày trước thì Trì Trùng mới biết được, hóa ra mình chẳng phải là người được trời cao chiếu cố.

Bởi vì, Trì Trùng đã thấy, những đoạn ghi hình mà quay được Ruby Smith đều đã không cánh mà bay.

Tác giả có lời muốn nói: Một chương này thôi đã khiến tôi tốn rất nhiều thời gian. Càng ngày càng cảm thấy, quả nhiên viết trinh thám rất khó, tôi cảm giác như té bảo nào của mình sắp bị ép khô rồi. Nhưng cốt truyện thể loại trinh thám vẫn là kết đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phần thời gian biến mất

Edit: Cải Trắng

Trì Trùng không tin vào những gì hai mắt mình vừa nhìn thấy, anh xem lại một lần nữa đoạn băng theo dõi hôm ấy. Cuối cùng, anh không thể không tiếp thu một sự thật rằng, đoạn băng ghi lại hình ảnh Ruby Smith đã "biến mất"!!

Trì Trùng có thể nhìn thấy rất rõ Ruby Smith lúc ở trong trung tâm thương mại, mua xong đồ, cô ấy cầm điện thoại lên xem một lúc, sau đó, cô ấy đi ra khỏi trung tâm.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Trì Trùng muốn xem cả đoạn băng ghi hình trên phố mua sắm ở đó. Nhưng xui xẻo cho anh là, ở ngoài phố người ta không lắp camera theo dõi, chỉ có hai cái camera một đầu một cuối con phố, giao với hai con đường khác thôi. Sau đó, cho dù anh có nhìn chăm chăm vào cái camera này bao lâu đi chăng nữa, anh cũng không nhìn thấy bóng dáng Ruby Smith đi ra khỏi phố mua sắm.

Mà Trì Trùng biết hôm đó chắc chắn Ruby Smith không lái xe đi, vì xe của cô ấy vẫn còn để trong gara kia. Hơn nữa, trung tâm thương mại này cách nhà cô ấy cũng khá gần, không nhất thiết phải lái xe ra khỏi nhà mới tới nơi.

Cho nên, nếu Ruby Smith muốn rời khỏi khu phố mua sắm thì chắc chắn cô ấy phải xuất hiện ở đầu hoặc cuối con phố và rời khỏi đó. Nhưng, mặc kệ cho anh nhìn vào băng ghi hình bao lâu đi chăng nữa, giữa dòng người, Trì Trùng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Ruby Smith.

Sao có thể chứ? Chẳng lẽ sau khi vào trung tâm thương mại xong, Ruby Smith còn đi vào một cửa hàng khác?

Trì Trùng đã nghĩ tới khả năng này. Cho nên, anh đã để cảnh sát đi điều tra hết tất cả camera theo dõi ở cửa hàng trên phố, cả Chúc An Sinh cũng đi xem nữa. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào tất cả camera ghi hình. Sau khi xác nhận hết tất cả camera theo dõi trong cửa hàng trên phố không hề có bóng dáng của Ruby Smith, mọi người mới hiểu được trước mắt bọn họ đang có một sự thật khó tin.

Ruby Smith biến mất.

"Này này này, chẳng lẽ chúng ta gặp ma rồi?"

Có một người cảnh sát nói với vẻ hoảng sợ, nhưng mà không ai có thể trả lời vấn đề hán đang nghi ngờ. Bởi vì tất cả bọn họ đều "nhìn thấy" quá trình Ruby Smith biến mất.

"Sao có thể chứ."

Hiếm khi Trì Trùng để lộ ra sự kinh ngạc. Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Ruby Smith đến và đi ra khỏi trung tâm thương mại. Nhưng bọn họ lại không thấy Ruby Smith đi tới con đường giao phía trước của khu phố mua sắm. Đồng thời, bọn họ cũng biết rằng sau khi đi ra khỏi trung tâm thương mại, cô ấy không tiến vào bất kỳ cửa hàng nào khác trên phố. Nói cách khác, trong khoảng thời gian này Ruby Smith chắc chắn có mặt ở trên phố, nhưng sau đó cô đã đi đâu? Sao cô ấy có thể biến mất trong chớp mắt được?

Những nghi vấn khổng lồ đang bao trùm lên tất cả mọi người.

"Ở trên phố mua sắm liệu có còn con đường nào khác để đi ra ngoài không?" Chúc An Sinh nhìn về phía mấy vị cảnh sát kia, hỏi.

"Không có đâu. Có thể trong các cửa hàng trên phố sẽ có cửa sau để đi ra ngoài, nhưng mà trong camera các cửa hàng không hề quay được Ruby Smith, cho nên chỉ cần Ruby Smith muốn rời khỏi khu phố mua sắm thì cô ấy chắc chắn phải xuất hiện ở đầu hoặc cuối con đường."

Cho tới đây, mọi thứ dường như đang đi vào ngõ cụt, không có lời giải đáp. Chỉ có Trì Trùng vẫn yên lặng nhìn chăm chăm vào camera theo dõi, không hề rời mắt.

Bởi vì Trì Trùng biết, không thể nào có chuyện một người đang sống sờ sờ ngay trước mặt lại biến mất không rõ lý do được. Nhất định trong chuyện này

có chỗ nào đó anh không chú ý tới.

Rốt cuộc, Ruby Smith đã rời khỏi khu phố mua sắm bằng cách nào? Theo như cách nói của cảnh sát, chỉ cần Ruby Smith muốn rời khỏi khu phố mua sắm thì chắc chắn cô ấy sẽ xuất hiện trong camera ghi hình ở đầu và cuối đường. Nhưng sao cho tới giờ bọn họ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Ruby Smith?

Rốt cuộc, vấn đề nằm ở đâu?

Cùng lúc đó, Chúc An Sinh cũng nhìn chăm chăm vào camera ghi hình không rời mắt. Cô và Trì Trùng đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, có vấn đề nào bọn họ đang không chú ý đây?

Bỗng, như có một dòng điện nào đó xẹt qua trong đầu Chúc An Sinh và Trì Trùng, hai người họ nhìn thoáng qua nhau như muốn nói cái gì đó. Nhưng khi ánh mắt hai người giao nhau, hai người đã biết rõ thứ mà đối phương đang suy nghĩ là gì.

" Là xe! "

Chúc An Sinh và Trì Trùng đồng thời nói ra, đáp án y hệt nhau.

" Sau khi đi ra khỏi trung tâm thương mại, Ruby Smith đã ngồi lên một chiếc xe! " Chúc An Sinh bổ sung thêm ý cho câu nói vừa rồi của cô và Trì Trùng.

Mấy người cảnh sát còn lại cũng đưa mắt nhìn vào trong camera ghi hình, trong đó đang chiếu hình ảnh ở hai giao lộ, những chiếc xe oto ở hai con đường đó đang phóng như bay. Trong nháy mắt, tất cả mọi người như đã hiểu ra.

" Nhưng trên đường này có nhiều xe như vậy, làm sao chúng ta biết được chiếc xe nào đang có Ruby Smith? " Một cảnh sát đưa ra nghi vấn.

" Cậu có bị ngốc không đấy, chúng ta chỉ cần điều tra một chút xe của Jeremy là được. Sau đó chúng ta theo dõi mấy chiếc xe trong camera ghi hình này một chút thì không phải đã tìm ra chiếc xe chở Ruby Smith sao? " Một cảnh sát khác cười cười nhìn về người cảnh sát kia.

" Không chắc. "

Trong lúc mấy cảnh sát còn lại đồng ý với ý kiến này thì Trì Trùng lại lên tiếng cắt ngang sự vui sướng của họ.

Mấy cảnh sát đó đều nhìn Trì Trùng với vẻ mặt vô cùng hoang mang. Chúc An Sinh lại nhìn về phía bọn họ gật gật đầu, tỏ ý rằng cô cũng đồng ý với ý kiến của Trì Trùng.

" Dùng máy móc của nhà xưởng để nghiền nát thi thể, hơn nữa, tôi có lý do để tin rằng sau khi Jeremy gây án xong anh ta sẽ xóa toàn bộ dữ liệu của nhà xưởng. Chỉ là số liệu ở nhà xưởng cứ bảy ngày lại được đồng bộ hóa một lần, khiến bây giờ chúng ta rất khó có thể kiểm tra lại. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì trong vụ án lần này Jeremy đã có kế hoạch hành động từ trước, hơn nữa còn làm rất cẩn thận. Cho nên, tôi nghĩ rằng anh ta sẽ không ngu ngốc tới nỗi dùng xe của mình để hành động đâu. "

" Bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Trong camera theo dõi này có rất nhiều xe, chúng ta làm sao có thể xác định được chiếc xe nào có Ruby Smith? "

Hiển nhiên, những cảnh sát này đều bị lời lẽ của Trì Trùng thuyết phục, giờ họ đang thỉnh giáo anh.

" Tôi cũng chỉ nói là không chắc thôi mà, có thể Jeremy không thông minh tới mức đó? Cho nên mọi người cứ điều tra về xe của Jeremy đi, sau đó tiến hành so sánh kết quả. Mặt khác, tôi và Chúc An Sinh sẽ ra ngoài một chuyến, hy vọng sau khi tôi trở về thì chân tướng có thể phơi bày. "

" Hai người muốn đi đâu? "

Một người cảnh sát không hiểu sao vào lúc này Trì Trùng và Chúc An Sinh lại muốn rời đi.

" Đi mua sắm. "

**

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng lái xe tới khu phố mua sắm đó, nơi mà Ruby Smith đã "biến mất"

Lúc sắp đi vào khu phố mua sắm, Trì Trùng tháo đồng hồ của mình xuống rồi đưa cho Chúc An Sinh, anh để Chúc An Sinh bấm thời gian.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong, Trì Trùng lại nhìn thoáng qua bảng đề vận tốc tối đa được di chuyển trong khu mua sắm, cuối cùng, anh dùng tốc độ tiêu chuẩn như thế tiến vào khu phố mua sắm.

Mọi thứ được tiến hành rất thuận lợi, 1 phút 46 giây, đó là khoảng thời gian anh dùng để đi ra khỏi khu phố mua sắm.

Bởi vì con phố này có hai đường để đi ra, nên để chắc chắn, Trì Trùng đã quay đầu xe và đi ra khỏi đó bằng con đường còn lại. Lần này, bọn họ mất 1 phút 45 giây để đi ra khỏi đó.

Sau khi có được hai con số này, thời gian thực nghiệm của Trì Trùng kết thúc. Xong việc, anh trở về cục cảnh sát với Chúc An Sinh.

Ở trong cục cảnh sát, những cảnh sát đó ngồi với nhau với vẻ mặt vô cùng ủ rũ, nhưng mà sau khi thấy Trì Trùng trở về, bọn họ nhanh chóng vực dậy tinh thần.

" Mọi người điều tra tới đâu rồi? " Trì Trùng nhìn về phía mấy người cảnh sát, hỏi

" Chúng tôi đã điều tra chiếc xe mà Jeremy đang sử dụng, cả biển số xe nữa, nhưng ở trên camera ghi hình không xuất hiện chiếc xe đó. "

" Điều này cũng không phải điều gì quá kinh ngạc. Nhưng, cho dù hung thủ có là một người cẩn thận như thế nào, hao tổn tâm trí ra sao thì chắc chắn hẳn vẫn lưu lại một số manh mối nhỏ. Ví dụ như vụ án này, Jeremy không có cách nào thay đổi được thời gian. "

" Thời gian? Có ý gì vậy? "

Mấy người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, bọn họ nghe không hiểu Trì Trùng đang nói gì.

" Mới nãy, tôi vừa tự mình tới khu phố mua sắm để thực nghiệm. Tôi thuận lợi xác nhận được thời gian để đi xe ra khỏi khu phố mua sắm là 1 phút 46 giây, đó là giới hạn rồi. Nếu một chiếc xe dừng trong khu phố mua sắm để chờ đón người thì chắc chắn nó sẽ phải chờ mất hơn 1 phút 46 giây. Cho nên, việc tiếp theo của chúng ta là theo dõi thời gian những chiếc xe đó chạy, như vậy là xác định được Ruby Smith đã lên xe nào rồi. "

" Ôi trời, đúng là khéo quá! " Một viên cảnh sát cất tiếng cảm thán đầy kinh ngạc: " Thông tin của xe thì con người có thể tác động và thay đổi, nhưng thời gian thì không thể. Đây là một chứng cứ vô cùng hữu dụng đấy, Trì Trùng tiên sinh, anh đúng là rất thông minh! "

" Cũng không chỉ có tôi là người thông minh đâu. " Trì Trùng nói, tầm mắt anh hơi liếc về phía Chúc An Sinh: " Đây là chỉ là một chi tiết nhỏ thôi, cũng không có gì lạ, giờ chúng ta cứ tìm ra được chiếc xe đó đã rồi nói tiếp. "

Trì Trùng nói xong, tất cả mọi người đã lập tức hành động. Việc tính toán thời gian chạy của một chiếc xe là một công việc vô cùng nhàm chán, nhưng chỉ trong chớp lát, mọi người lại cảm thấy chuyện này cũng khá thú vị.

Sự nhiệt tình của mọi người lúc này là một trăm phần trăm. Thế nên, không đến nửa tiếng sau, họ đã phát hiện ra một chiếc xe có thời gian chạy rất khác thường.

" Thời gian để chiếc xe này ra khỏi đây là 2 phút 52 giây. " Một người cảnh sát nói kết quả này cho Trì Trùng biết.

" Nơi đó là khu phố mua sắm, nếu nói chiếc xe này dừng lại để mua đồ thì cũng rất bình thường thôi. Nhưng thời gian còn không tới một phút đồng hồ, chiếc xe này có thể mua cái gì đây? Chính là nó. "

Sau khi được Trì Trùng xác nhận, cảnh sát đã tiến hành theo dõi đường đi của chiếc xe này. Mãi cho tới khi, chiếc xe này biến mất ở cái camera cuối cùng.

" Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Điều tra hướng đi của chiếc xe này sao? " Như một thói quen, mấy viên cảnh sát quay về phía Trì Trùng, hỏi.

" Ừm, có thể làm vậy, hoặc cũng không cần làm. Anh mở lại đoạn ghi hình này đi, đúng, chính là chỗ này, có thể phóng to lên một chút không? "

Cảnh sát làm theo những gì Trì Trùng nói, Trì Trùng nhanh chóng chụp lại đoạn theo dõi này gửi tới cho Tom Taylor. Một lúc sau, Tom Taylor đã gửi lại hình ảnh này sau khi được xử lý.

Hình ảnh trở nên rõ ràng hơn, mọi người có thể thấy được ở bên ghế của người điều khiển xe, cửa sổ xe đang được mở ra. Mà trong hình ảnh đó, có một thứ đang dừng lại ở giữa không trung, đó là tàn thuốc.

" Tôi nhớ là lần trước có tìm được một tàn thuốc để trong túi rác khá lâu rồi, nó khiến chúng ta khó mà xác nhận được DNA, đúng không? Nhưng có vẻ giờ chúng ta đã tìm được tàn thuốc mới rồi. "

Trì Trùng mỉm cười, nói, những cảnh sát khác hiểu ý anh, lập tức hành động. Theo như hình ảnh trong camera ghi hình thì nơi này thuộc phạm vi thị trấn Winter, chẳng qua là nơi đó ít người qua lại. Cho nên, bọn họ nghĩ có thể tàn thuốc đó vẫn còn ở đấy.

" Thế này là kết thúc rồi sao? "

Nhìn thấy hành động của cảnh sát vô cùng nhanh chóng, Chúc An Sinh có chút kinh ngạc.

" Em cảm thấy rất đơn giản đúng không? " Trì Trùng nói một cách vui vẻ, giờ thì anh an tâm nhận được tiền thù lao rồi: " Không phải vụ án nào cũng khó nhằn giống như vụ thảm án trên du thuyền Eros đâu. "

" Em cảm thấy vụ án này đã dạy cho chúng ta một số đạo lý, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm đấy. " Chúc An Sinh nói xong cũng cảm thấy buồn cười.

" Còn cả việc vứt rác nữa, không thể vứt rác bừa bãi nơi công cộng được. "

Trì Trùng bồi thêm một nhát dao, anh quyết định sẽ tìm một cơ hội để giảng giải đạo lý cho Jeremy nghe.

Tác giả có lời muốn nói: Vụ án vẫn chưa kết thúc đâu, nhưng mà mọi người nhớ nhé, hút thuốc rất có hại cho sức khỏe, còn nữa, không được vứt rác bừa bãi nơi công cộng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phần thừa của thi thể

Edit: Cài Trắng

Cũng trong ngày hôm đó, cảnh sát của cục cảnh sát thị trấn Winter đã tìm thấy mẫu tàn thuốc đó. Ngày hôm sau, sau khi có kết quả so sánh DNA, không tới nửa tiếng sau, Jeremy đã bị bắt.

"Anh có điều gì muốn nói không?" Trì Trùng nói với vẻ vô cùng bình tĩnh, giờ Jeremy đang ngồi đối diện anh.

"Tôi còn có thể nói gì đây?" Jeremy nói, trong giọng nói của hắn còn nghe ra chút tự giễu.

"Anh không định tìm luật sư biện hộ cho mình sao?"

"Luật sư có thể giúp tôi thay đổi kết quả giám định DNA của mấy người sao? Nếu không thể thì tôi tìm luật sư làm gì?"

"Anh không nên vứt rác bừa bãi như thế, còn nữa, hút thuốc rất có hại cho sức khỏe."

Trì Trùng mỉm cười nói, Jeremy sau khi nghe xong câu này cũng không nhịn được mà cười phá lên.

"Đúng vậy. Tiếc là trước kia tôi không để ý đạo lý này. Bây giờ xem ra tất cả đều là ý trời, dù kế hoạch của tôi có cẩn thận chặt chẽ tới mấy thì vẫn có một số sai sót nhỏ. Nhưng mà có thể thua ở trong tay một vị thần thám như anh, tôi vẫn cảm thấy không mất mặt lắm."

"Anh đã đọc qua sách của tôi sao?" Trì Trùng tò mò hỏi một câu.

"Không chỉ sách đâu, ngay cả phim điện ảnh được chuyển thể, tôi cũng xem."

"Nếu anh đã xem qua nhiều tác phẩm của tôi như vậy thì sao anh vẫn không hiểu phạm tội chính là tự đẩy bản thân mình xuống vực sâu của địa ngục? Huống hồ, anh có biết Trung Quốc có một câu thành ngữ như này không? Là câu "Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt" Ý nghĩa của câu này là trời cao rất công bằng, đã làm điều ác thì nhất định sẽ phải chịu trừng phạt, chỉ một việc làm nhỏ thôi cũng có thể là nguyên nhân dẫn tới kết quả sau này. Cho nên, việc anh bị bắt đã là kết quả được chắc chắn từ trước, từ khi anh nảy ra ý định giết người."

"Cảm ơn anh đã chỉ bảo, nhưng mà tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Anh nói đi."

"Anh sẽ viết vụ án này thành sách, đúng không?"

Trì Trùng không ngờ rằng, từ này tới giờ mình khuyên bảo Jeremy nhiều như thế, cuối cùng hắn chỉ hỏi mỗi câu này.

"Anh muốn tôi đem câu chuyện này của anh viết thành sách sao?"

"Nếu có thể tôi sẽ cảm thấy rất vinh hạnh."

"Vậy mong anh hãy khai báo thành thật quá trình phạm tội của mình. Tôi sẽ căn cứ theo sự thẳng thắn của anh mà suy xét."

Trì Trùng không ngờ rằng chuyện mình viết sách lại có thể có ích như thế này. Xem ra, có rất nhiều người thích cảm giác bị mọi người chú ý tới, giống như là trong lịch sử đã có người mạo danh tên tội phạm khét tiếng, mục đích chỉ là để hấp dẫn sự chú ý của mọi người thôi.

"Chuyện này chả có gì để giấu diếm, tôi giết cô ta vì cô ta đáng chết thôi." Jeremy nói vô cùng thẳng thắn.

"Hừm? Ruby Smith đáng chết là vì cô ấy trong lúc anh đang cô đơn đã tới an ủi hay là cô ấy đáng chết vì muốn làm vợ anh?" Trì Trùng buông lời trào phúng.

"Không không không, Trì Trùng tiên sinh, anh không hiểu rồi. Nếu cô ta vì yêu tôi mà muốn phá tan gia đình tôi thì tôi không tới mức phải giết cô ta. Tôi giết cô ta làm gì chứ? Tôi giết cô ta, đơn giản là vì cô ta đáng chết thôi."

Tri Trùng nhìn chằm chằm Jeremy, nhưng anh không phát hiện ra dấu hiệu nào cho thấy Jeremy đang nói dối. Bỗng nhiên, anh nhận ra có thể là phán đoán trước đó của anh đã có một lỗi nhỏ, Ruby Smith không phải vì muốn phá nát gia đình của Jeremy mà bị giết. Jeremy giết chết Ruby Smith, có thể đơn giản chỉ là cô ấy đáng phải chết.

"Rốt cuộc cô ấy đã làm gì để anh nghĩ rằng cô ấy đáng chết?" Tri Trùng đưa ra câu hỏi.

"Tôi nghĩ anh cũng biết qua rằng trước đó Ruby Smith đã kết hôn với một ông già 75 tuổi rồi, anh cảm thấy cô ta làm vậy là vì gì?"

"Cô ấy vì tiền mà tự bán thân mình, đó là chuyện của cô ấy, liên quan gì tới anh chứ?"

"Tri Trùng tiên sinh, nếu tôi là anh, tôi chắc chắn sẽ không biện hộ ngay cho Ruby Smith, mong anh kiên nhẫn nghe hết những gì tôi nói."

Jeremy nói với một vẻ vừa kiên định vừa bình tĩnh, giống như là hẳn chắc chắn rằng sau khi nghe xong những lời này, Tri Trùng sẽ bị hẳn thuyết phục.

"Anh có biết người chồng cũ của Ruby Smith, chính là lão già kia đó, đã chết như thế nào không? Tất cả mọi người đều nghĩ rằng do ông ta qua đời do tuổi già sức yếu, bệnh tim đột ngột tái phát mà qua đời, nhưng tôi biết, sự thật không phải như vậy."

"Tôi nhớ có một lần tôi làm việc liên tục 24 tiếng đồng hồ, tôi rất mệt nhưng tôi không muốn về nhà. Khi đó, con gái tôi vừa mới sinh ra, nó rất quấy, anh hiểu mà, trẻ nhỏ luôn là người khiến cho chúng ta vừa yêu vừa ghét."

"Thế nên, tôi đã tới nhà Ruby. Nhưng sau khi tới nhà Ruby, cô ta vô cùng muốn lên giường với tôi, vào lúc đó thì tôi làm gì còn sức lực để nghĩ tới chuyện khác, chỉ muốn nằm ngủ thôi. Vì thế, Ruby đã lấy ra một lọ thuốc, nhìn thấy lọ thuốc kia tôi mới biết được, hóa ra sau khi Ruby kết hôn với ông già kia, cô ta luôn để cho ông ta sử dụng loại thuốc này. Tới đây rồi, Tri Trùng tiên sinh đã hiểu rõ vì sao ông ta đột ngột tái phát bệnh tim mà qua đời chưa?"

"Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới anh? Tôi không nghĩ anh lại là một người có tinh thần trượng nghĩa như vậy đâu." Tri Trùng đáp trả lại không chút khách khí.

"Đúng vậy, anh nói không sai." Jeremy không hề tỏ ra ngại ngùng, xấu hổ gì về vấn đề này: "Anh biết vì sao Ruby trở thành tình nhân của tôi không? Đây cũng không phải tin đồn vô căn cứ gì, thật ra, hồi còn học cấp ba tôi đã quen Ruby."

"Cấp ba? Hai người là bạn học thời cấp ba với nhau sao?"

Tri Trùng không ngờ sự việc lại phát triển theo chiều hướng này. Anh cảm thấy Ruby Smith đúng là một cái ngòi lửa, đụng tới cô ấy, bao nhiêu bí mật từ trước tới giờ lập tức bị tung ra.

"Không, anh đoán sai rồi. Khi đó, cô ta là bạn gái của anh trai tôi."

Lúc này, Tri Trùng không nói được câu nào. Anh nhìn về phía Jeremy bằng ánh mắt khiếp sợ. Không chỉ anh, mà phần lớn vẻ mặt của những cảnh sát đứng bên ngoài cùng với Chúc An Sinh cũng thay đổi.

Cốt truyện này hình như có phần cầu huyết hơn cả phim truyền hình được chiếu lúc tám giờ. Ý nghĩa đó âm thầm nảy lên trong lòng Chúc An Sinh.

"Nhưng anh đừng hiểu lầm." Jeremy tiếp tục nói: "Anh trai tôi lớn hơn tôi hai tuổi, tôi chưa từng nghĩ tới việc tranh giành bạn gái với anh trai mình. Anh có thể đặt niềm tin ở tôi, anh trai tôi chính là người tôi yêu quý nhất, là người quan trọng nhất trên thế giới này đối với tôi."

"Lúc tôi say rượu, tôi đã nghe thấy Ruby nói với tôi rằng, anh tôi mất vì tai nạn xe cộ là do chính cô ta đã chuốc cho anh tôi rất nhiều rượu. Cô ta cảm thấy chia tay anh tôi rất phiền toái, bởi vì anh trai tôi rất yêu cô ta, thế nên cô ta đã chuốc cho anh tôi say rượu, dứt khoát giết chết anh ấy bằng một tai nạn ngoài ý muốn. Anh có hình dung ra được tâm trạng tôi lúc đó khi nghe thấy tin này không?"

"Anh chắc chắn?" Tri Trùng hỏi lại lần nữa.

"Ha ha."

Đột nhiên, Jeremy cười lạnh một tiếng khiến mọi người cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc, Ruby Smith là một người phụ nữ như thế nào?

"Có lẽ đây chính là ý nghĩa câu nói 'lưỡi trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt' anh vừa nói. Chắc chắn Ruby không thể ngờ được, trước đó cô ta dùng rượu hại chết anh trai tôi, giờ chính cô ta cũng vì rượu mà mất mạng, đây là nhân quả như anh nói, đúng không?"

"Cho nên, anh đã giết cô ấy?"

"Đúng vậy. Tôi phải báo thù thay cho anh trai tôi, nhân tiện, cũng giúp mấy người bạn trai trước kia của Ruby luôn qua đời 'ngoài ý muốn'."

"Mấy người bạn trai trước đó? Anh có ý gì?" Tri Trùng càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh.

"Từ trước tới nay, ai là bạn trai của cô ta thì đều qua đời 'ngoài ý muốn', anh nghĩ đây là sự trùng hợp sao? Giống như là người chồng của cô ta chết vì lên cơn đau tim đấy?"

Tri Trùng im lặng, đột nhiên anh cảm thấy Ruby Smith đúng là rất đáng chết, đương nhiên, nếu như những gì Jeremy nói đều là sự thật.

"Tôi không thông minh được như Ruby Smith, không thiết kế ra được một vụ giết người "ngoài ý muốn". Anh thấy đấy, giờ tôi chẳng giấu diếm điều gì nữa, coi như đây là số mệnh sắp đặt đi. "

"Theo như đúng kế hoạch ban đầu của tôi thì toàn bộ thi thể của Ruby Smith sẽ bị tiêu hủy. Nhưng mà tôi không ngờ rằng trong lúc tính toán tôi lại phạm lỗi, máy móc ở nhà xưởng không thể xử lý nhiều đồ như vậy. Sau khi máy móc ở nhà xưởng bị trục trặc, tôi đã đi kiểm tra và thấy một thùng đựng xương. Nhìn thấy chỗ xương gần như bị nghiền nát, tôi đã biết, có thể kế hoạch của tôi sẽ thất bại. "

Cuối cùng, Jeremy cũng nói ra hết những gì mình biết, bây giờ hẳn cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhõm. Hắn cũng không hề phát hiện ra Tri Trùng, người đang ngồi đối diện hắn đã rơi vào trầm tư.

Mãi cho tới khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Tri Trùng vẫn không nói chuyện với ai cả, dù chỉ một câu. Thậm chí, Chúc An Sinh gọi anh rất nhiều lần, nhưng dường như anh không nghe thấy gì.

Tri Trùng chạy ra một góc khác, không biết giấy bút đã xuất hiện trong tay anh từ bao giờ, sau khi anh gọi điện cho ông chủ công ty Bill xong, anh điên cuồng ở trên giấy viết cái gì đó.

Chúc An Sinh đứng ở phía xa xa mà nhìn Tri Trùng, cô không hiểu tại sao đột nhiên Tri Trùng lại như vậy. Nhưng đúng lúc này, ở cục cảnh sát truyền ra một tin tức, có người tới nhà Jeremy lục soát đã tìm ra một cái hòm, bên trong cái hòm đó là một bộ hài cốt.

Jeremy thẳng thắn nói hết mọi chuyện ra, khi hắn thấy máy móc gặp trục trặc hẳn đã hiểu được tất cả, vì thế hắn chủ động sửa chữa lại máy móc, thật ra, hắn muốn thừa thời cơ mang bộ hài cốt này đi.

Tri Trùng nghe thấy nhắc tới bộ hài cốt thì anh buông giấy bút xuống, sau đó, dưới sự nghi hoặc của mọi người, anh mang chỗ hài cốt được lấy về vào trong một căn phòng, giấu co với nó cả ngày trong đó.

Chúc An Sinh hoàn toàn không thể hiểu nổi hành động của Tri Trùng. Theo như tính toán của hai người thì hôm nay hai người sẽ trở về New York, nhưng vì hành động bất ngờ này của Tri Trùng, Chúc An Sinh đành ở lại thị trấn Winter thêm một ngày nữa.

Rốt cuộc, Tri Trùng đang muốn làm cái gì? Chúc An Sinh không hiểu, cũng may, vào lúc 11 giờ sáng ngày hôm sau, sau cái ngày mà Jeremy nhận tội, Tri Trùng đã bước ra khỏi căn phòng đó.

"Tri Trùng, anh đang làm cái gì vậy? "

Chúc An Sinh vẫn đứng chờ ở bên ngoài phòng. Nhìn thấy Tri Trùng đã đi ra, Chúc An Sinh liền tiến tới chỗ anh.

"An Sinh, có lẽ chúng ta phải ở thị trấn Winter thêm một thời gian nữa. " Nhìn vào đôi mắt của Tri Trùng là biết anh rất mệt mỏi, dù thế, trong ánh mắt anh vẫn phát ra một tia sáng rực rỡ.

"Vì sao? "

"Lúc Jeremy nhận tội, anh ta không nghĩ tới trường hợp thi thể của Ruby Smith không thể tiêu hủy, mà chúng ta cũng luôn cho rằng cái răng trong miệng chân giò hun khói kia là ngoài ý muốn. Nhưng bây giờ, anh phát hiện ra, mọi thứ đang diễn ra không phải là ngoài ý muốn, tất cả đều này đang diễn ra theo đúng những gì đã sắp đặt. "

"Tri Trùng, anh đang muốn nói gì? " Chúc An Sinh vẫn cảm thấy rất khó hiểu.

"Sau khi thẩm vấn Jeremy xong, anh đã gọi điện cho ông chủ công ty Bill để kiểm tra số liệu máy móc trong nhà xưởng. Loại máy móc đó mỗi ngày đều được đưa vào một số lượng nguyên liệu nhất định, cũng vì thế mà không có giai đoạn nào con người phải nhúng tay vào, nguyên liệu hoàn toàn là do máy làm. "

"Căn cứ theo trọng lượng thi thể Ruby Smith. Nếu trong quá trình sản xuất có nhét thêm thi thể Ruby Smith vào thì lúc sản xuất hẳn là không xảy ra trục trặc gì mới đúng. Thế nhưng cuối cùng máy móc lại gặp trục trặc, em thử nói xem vì sao? "

Chúc An Sinh cúi đầu rơi vào trầm tư, đồng thời, cô đã hiểu ra tại sao hôm qua Tri Trùng lại có một loạt hành động kỳ quái như vậy.

Theo như lời Tri Trùng nói thì số nguyên liệu mà máy móc xử lý mỗi ngày đều là số lượng cố định. Nếu chỉ thêm mỗi thi thể Ruby Smith vào thì đối với máy móc mà nói, hẳn là nó có thể xử lý trót lọt, nhưng cuối cùng nó lại xảy ra vấn đề.

"Theo như cách anh nói thì máy móc chắc chắn có thể xử lý trót lọt thi thể của Ruby Smith, nhưng cuối cùng máy móc lại xảy ra vấn đề, em nghĩ đây cũng là nguyên nhân vì sao Mark Spiegel lại ăn phải cái răng đó. Cho nên, vấn đề lớn nhất bây giờ là tại sao máy móc lại gặp trục trặc? "

"Anh nghĩ anh đã biết đáp án rồi? " Tri Trùng khẽ thở dài một hơi.

"Bởi vì lúc đó trong máy vẫn còn một thi thể khác, nguyên vật liệu đưa vào vượt quá số lượng quy định ban đầu quá nhiều, cho nên máy móc đã gặp trục trặc. "

Chương 70: Giải mã những bí ẩn

Edit: Cải Trắng

“Bởi vì lúc đó trong máy móc vẫn còn một thi thể khác, số lượng nguyên liệu đưa vào quá tải đối với máy, cho nên máy đã xảy ra vấn đề.”

Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt nghiêm túc, bởi vì cô hiểu rõ những điều Trì Trùng là đang muốn ám chỉ cái gì. Thế nên, cô không thể không xác nhận lại lời anh nói: “Trì Trùng, anh chắc chắn chứ?”

“Đúng, anh chắc chắn.” Trì Trùng trả lời không chút do dự: “Bằng không cả đêm hôm qua em nghĩ anh thức trắng đêm để làm gì chứ?”

“Vậy cả đêm qua anh làm gì?” Nghe Trì Trùng nói thế Chúc An Sinh mới nhớ tới việc anh thức cả đêm qua, vì thế cô hỏi.

“Trước tiên đừng quan tâm tới việc này. An Sinh, em nói cho anh biết, sau đó Jeremy có khai cách thức giết Ruby Smith không?”

Chúc An Sinh không hiểu tại sao đột nhiên Trì Trùng lại thay đổi chiều hướng câu chuyện, nhưng cô vẫn trả lời anh: “Anh ta khai hết, không giấu diếm chuyện gì. Theo như lời anh ta nói thì vào ngày xảy ra vụ án, anh ta đã gửi tin nhắn cho Ruby Smith, nên lúc đó Ruby Smith mới rời khỏi trung tâm thương mại. Chờ cô ấy lên xe xong, anh ta đưa Ruby Smith tới một hơi khá hẻo lánh, cuối cùng, anh ta giết chết Ruby Smith.”

“Xe của anh ta thì sao?” Trì Trùng lại hỏi.

“Chiếc xe ngày hôm đó anh ta dùng là một chiếc xe đã qua sử dụng, là hàng second-hand. Hơn nữa, sau khi tiêu hủy thi thể Ruby Smith xong, anh ta còn tưởng rằng sẽ không một ai biết là Ruby Smith đã chết, cho nên anh ta cực kỳ hào phóng mà bán luôn chiếc xe đã qua sử dụng đó.”

“Hóa ra là như vậy.” Nghe xong những gì Chúc An Sinh nói, dường như Trì Trùng đang suy nghĩ tới điều gì đó.

“Anh hỏi cái này để làm gì?” Trả lời xong vấn đề của Trì Trùng, giờ tới Chúc An Sinh hỏi anh vấn đề mình đang thắc mắc.

Thấy Chúc An Sinh hỏi mình, Trì Trùng cũng không trả lời cô. Anh nắm lấy tay cô rồi kéo cô vào trong căn phòng anh đã ngồi lì ở trong đó suốt đêm qua.

Trong căn phòng đó, Chúc An Sinh thấy được ở chính giữa căn phòng là một cái bàn dài hình chữ nhật, ở trên mặt bàn là một ít xương cốt được bày ra xung quanh, nó tản ra mùi vị hôi thối. Chúc An Sinh nhìn chỗ xương cốt bị chia làm hai làm ba đó đã hiểu đây chính là chỗ xương được cảnh sát phát hiện ra trong nhà riêng của Jeremy.

“Những cái này là?” Chúc An Sinh nhìn đồng xương cốt bị chia thành từng mảnh nhỏ kia, cô hỏi.

“Em muốn biết sao anh biết được trong lúc Jeremy tiêu hủy thi thể, trong máy đã có sẵn một thi thể khác sao? Chính là vì cái này. Ngày hôm qua, anh đã dùng thời gian cả một buổi tối để nhặt ra những cái xương này và phân loại chúng.”

Nghe thấy Trì Trùng báo cả đêm qua anh ngồi trong phòng nhặt, phân loại xương cốt thì Chúc An Sinh lặng lẽ rút tay lại. Lúc vào cô cũng không nhìn thấy trong căn phòng có chỗ rửa tay, thế nên, tuy rằng Trì Trùng có đeo bao tay lúc phân loại nhưng tới lúc tháo ra anh cũng không đi rửa tay.

“Sao anh lại đem chỗ xương đó chia làm ba phần?”

“Bởi vì trong chỗ xương Jeremy mang về, thật ra nó có rất nhiều xương động vật sau khi róc nguyên liệu xong bị bỏ lại. Anh đã dùng thời gian một đêm để phân loại cái nào là xương động vật, cái nào là xương người. Sau khi làm xong thì phân loại ra được ba phần như này?”

“Sao lại là ba phần?” Chúc An Sinh chỉ vào đồng xương được chia làm ba phần không đều nhau đó.

“Bởi vì trong lúc phân loại, đột nhiên anh nhận ra một điều, những cái xương này không thuộc về cùng một người. Ít nhất là đồng xương trước mắt này, anh có thể chắc chắn trong đồng xương người này, nó là phần xương thuộc về ba người khác nhau.”

“Ba người.”

Chúc An Sinh kêu lên một tiếng đầy hoảng sợ. Đột nhiên, cô nhận ra mình thật may mắn khi không thích ăn thịt chân giò hun khói hay những vật tương tự như vậy. Hơn nữa, cô không thể tưởng tượng được, nếu Trì Trùng đem tin tức này công bố ra bên ngoài thì nó còn gây nổi kinh hoàng tới mức nào nữa.

“Nhưng Trì Trùng, chỗ này chỉ có một chút xương, sao anh có thể chắc chắn như vậy?” Chúc An Sinh thay mặt hơn mấy triệu người dân đang sống ở New York, đồng thời cũng là nạn nhân của chân giò hun khói, hỏi anh.

“Anh chắc chắn. Anh đã tìm được chính cú xác thực rồi.”

Tri Trùng nói xong thì đi về phía đằng trước, sau đó anh bung một cái khay lên, anh bung cái khay đó tới trước mặt Chúc An Sinh, cô cũng đưa mắt nhìn vật được để trong khay đó hồi lâu.

“Những phần xương này đều là những phần xương vụn, thế nên để phân biệt được chúng là việc khó vô cùng. Nhưng đối với người từ nhỏ đã thích nghiên cứu về xương cốt như anh thì khác, chuyện này em cũng biết mà, An Sinh. Không chỉ phân loại được xương mà anh còn có thể phân biệt được từng bộ phận xương, nhưng vẫn có một phần xương nhỏ nhỏ anh không biết nó thuộc cái gì. Dù vậy, chỗ xương đã được phân loại này cũng đủ rồi.”

“Trong lúc phân loại chỗ xương người, anh đã tìm được một phần xương hông tương đối hoàn chỉnh, mà em có thể nhìn rõ phần ngoài rìa này của xương hông khá mỏng, nên chắc chắn phần xương hông này thuộc về một người phụ nữ. Sau khi tìm được xương hông, anh đã có mục tiêu tìm kiếm nhất định. Cuối cùng, anh tìm thêm được hai phần xương mu ở dưới xương hông. Hai phần xương dưới này không hề cân xứng với nhau, nó thể hiện rất rõ ràng một cái là của đàn ông và một cái là của phụ nữ.”

Trong lúc Tri Trùng nói, ánh mắt Chúc An Sinh không hề rời khỏi cái khay anh đang cầm. Mà tất cả đều đúng như những gì Tri Trùng nói, vật ở trên khay là một phần xương hông tương đối hoàn chỉnh, đặc biệt nó còn rất phù hợp với những gì Tri Trùng nói lại. Đây là phần xương hông thuộc về một người phụ nữ. Thậm chí, cô có thể lớn mật khẳng định thêm một chút, đây là phần xương hông thuộc về Ruby Smith.

Sau đó, cô nhìn thấy bên cạnh xương hông đặt hai phần xương mu phía dưới.

Theo như bình thường thì hai phần cánh cung mở ra của xương mu ở nam giới là từ 70 tới 75 độ, hai phần xương mu của nữ giới thì khác, nó có phần cánh cung khoảng 90 đến 100 độ. Đây là thứ phân biệt được khá rõ ràng của nam và nữ. Khi Tri Trùng tìm được chúng và thử ghép lại với nhau thì độ cung của chúng không đúng, có sự chênh lệch khá rõ ràng, tất cả những điều trên đã chứng minh được lời anh nói.

“Sự khác biệt rõ ràng thế này đã chứng minh được giới tính khác nhau của hai thi thể, cũng đồng thời chứng minh được việc trong lúc Jeremy xử lý thi thể Ruby Smith thì bên trong máy còn một thi thể nữa. Mặt khác, phần xương nhỏ cuối cùng trên khay chính là nguyên nhân tại sao anh lại nhắc tới người thứ ba.”

Chúc An Sinh nhanh chóng tìm một đôi găng tay và mang vào. Xong xuôi, cô mới cẩn thận cầm phần xương nhỏ cuối cùng mà Tri Trùng nhắc tới lên.

Đây là phần xương cầm, vấn đề duy nhất ở đây là phần cầm này rất nhỏ. Ở phần bên trên nó còn có mấy cái răng nhỏ yếu ớt, tựa như chỉ cần phẩy tay một cái chỗ răng nhỏ này cũng sẽ rơi ra.

Sau khi thấy được rõ ràng phần xương cầm, Chúc An Sinh lại nhẹ nhàng đặt nó trở về khay. Rồi cô quay về phía Tri Trùng, thanh âm cô run nhẹ nhẹ: “Đây là xương của một đứa trẻ.”

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng nói ra một sự thật mà ngay cả Tri Trùng cũng không dám đối mặt. Cho nên, Tri Trùng mới để cho Chúc An Sinh đi vào đây, để cô tự mình khám phá ra chân tướng.

Phần xương nhỏ cuối cùng này đúng thuộc về một đứa trẻ, cũng là nạn nhân thứ ba của vụ án. Căn cứ vào độ lớn của hàm răng, Tri Trùng đoán là đứa trẻ này không quá tám tuổi.

“Ôi trời!”

Chúc An Sinh thờ dãi trong vô thức. Ở một vài vụ án cô đã xử lý trước đó, trẻ con luôn là điểm mấu chốt của các vấn đề. Giờ thì cô hiểu rồi, vụ việc chân giò hun khói của công ty Bill chắc chắn sẽ là con ác mộng không thể nào quên của người dân New York.

“Tri Trùng, anh nghĩ xem ai là người đã làm ra chuyện tàn nhẫn này, là Jeremy sao?”

“Anh cảm thấy hung thủ không phải là Jeremy. Đầu tiên, hai nạn nhân sau có điểm khác biệt quá lớn với Ruby Smith, không phù hợp với đặc tính của vụ án giết người liên hoàn. Đồng thời, Jeremy cũng không có động cơ để gây ra các vụ án giết người liên hoàn. Hơn nữa, em cũng có thể thấy rằng trong anh ta không hình thành nhân cách phản xã hội hay bị tâm thần phân liệt, cho nên không thể tồn tại khả năng anh ta tùy hứng giết người. Anh nghĩ vẫn còn một tên tội phạm khác đang ung dung nằm ngoài vòng pháp luật, chỉ là cả hấn và Jeremy đều không ngờ được, bọn họ lại cùng tiêu hủy hai thi thể trong một ngày, dùng chung một cách thức với nhau. Vì vậy, nó đã khiến máy móc ở nhà xưởng gặp trục trặc, không thể làm việc như bình thường, do đó đã làm ra một cái răng bị mắc lại ở miếng chân giò hun khói.”

“Còn nữa, An Sinh, em đã xem tin tức mới được đưa ra sáng nay chưa?”

“Tin tức? Tin tức gì?”

Cả đêm hôm qua Chúc An Sinh bận lo lắng cho Tri Trùng, cô đâu còn lòng dạ nào mà sáng nay đi xem tin tức.

“Sáng nay trong lúc anh đang phân loại xương thì thấy trên điện thoại cập nhập một tin tức mới. Có một trạch nam bởi vì ham mê trò chơi điện tử nên không đọc thông tin về công ty Bill. Cậu ta đã đặt một phần chân giò hun khói của công ty đó và ăn, cuối cùng, cậu ta bị trúng độc và phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.”

“Trúng độc?”

“Đúng vậy, nếu như anh đoán không sai. Cùng vào ngày hôm đó, trong máy còn một thi thể nam nữa tử vong vì trúng độc. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà anh suy đoán rằng Jeremy không phải là người đã giết hai người còn lại.”

“À, hóa ra đó là lý do tại sao lúc trước anh hỏi em thủ pháp giết người của Jeremy như thế nào.” Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu tại sao lúc đi ra khỏi phòng và nhìn thấy cô, Trì Trùng đã hỏi chuyện này.

“Ít nhất giờ chúng ta đã xác nhận được còn một hung thủ nữa đang trà trộn lẫn trong các nhân viên ở nhà xưởng.” Chúc An Sinh nói thêm, Trì Trùng gật gù đầu tỏ ý đồng ý với ý kiến của cô.

Sau khi cùng Chúc An Sinh phân tích xong thân phận của hung thủ, Trì Trùng lại đeo bao tay lên và cầm lấy phần xương cầm đang để trên khay. Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu, cô nhìn anh.

“Lại làm sao vậy?”

“An Sinh, em có phát hiện ra không, màu sắc ở phần xương hàm này không giống với những phần xương khác?”

“Hình như hơi khác, màu ở phần xương này thâm màu hơn nhiều.” Chúc An Sinh nhìn vào phần xương cầm đó, rồi lại nhìn nhìn những phần xương khác.

“Chính xác, vậy tại sao màu sắc của chúng lại không được giống nhau?”

Câu hỏi Trì Trùng đưa ra khiến nhất thời Chúc An Sinh không giải quyết được.

“Trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Chúc An Sinh vội vàng hỏi.

“Trừ khi phần xương hàm này đã nằm ở trong máy được một thời gian, thế nên nó mới tạo ra màu sắc thâm hơn như này. Mà ở phần xương của Ruby Smith và nạn nhân nam kia thì không có màu sắc như vậy. Bởi vì phần xương cốt của bọn họ không ở trong máy lâu.”

“Ý của anh là, đứa bé kia đã bị giết được một khoảng thời gian rồi?”

“Chính là ý này, nhưng anh nghĩ việc này còn liên quan tới cái khác, An Sinh, anh nghĩ anh biết đứa trẻ đó là ai rồi?”

“Anh biết?” Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Đây chỉ là anh dựa vào trực giác mà đoán thôi. An Sinh, em có còn nhớ lúc chúng ta vừa mới tới thị trấn Winter không? Người cảnh sát khi đó chúng ta từng hỏi thăm, không phải đã nhắc tới vụ án mất tích của một bé trai bị dòng sông cuốn đi hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kẹo

Edit: Cài Trắng

"Đây chỉ là suy đoán dựa theo trực giác của anh thôi. An Sinh, em có còn nhớ lúc chúng ta mới đặt chân tới thị trấn Winter không? Khi đó, chúng ta đã hỏi thăm qua một vị cảnh sát, có phải người cảnh sát đó đã nói rằng ba tháng trước có một bé trai bị cuốn trôi theo dòng chảy xiết của sông không?"

"Anh cảm thấy phần xương nhỏ đó chính là của bé trai?" Chúc An Sinh nhìn Trì Trùng, hỏi. Lúc này, trong tay anh đang cầm phần xương cầm.

"Thị trấn Winter là một thị trấn nhỏ, có khi phát hiện ra một loại cỏ một loại cây thôi cũng trở thành tin tức lớn. Huống chi, kia còn là một đứa trẻ. Hơn nữa, từ trước tới nay, có vẻ ở thị trấn Winter có mỗi đứa bé trai kia là tử vong ngoài ý muốn."

"Thế còn thi thể người đàn ông không rõ danh tính kia, anh có ý kiến gì không?"

"Trước mắt, chứng cứ vẫn còn quá ít, anh chưa nhìn ra được điều gì kỳ lạ cả. Nhưng mọi chuyện đều giống như anh nói trước đó, thị trấn Winter chỉ là một địa phương nhỏ, một chút việc nhỏ trong nhà cũng trở thành việc lớn. An Sinh, em thử nói xem tại sao sau khi người đàn ông này bị sát hại, không ai chú ý tới sự biến mất của hắn? Cũng không phải cũng rơi vào trường hợp như Ruby Smith đâu."

"Anh nói cũng đúng. Nếu ở thị trấn Winter vẫn còn một người cô đơn, không có họ hàng thân thích, cũng không ai hỏi thăm như Ruby Smith thì lúc chúng ta miêu tả đặc điểm nạn nhân cho cảnh sát biết, họ đã nói cho chúng ta rồi. Nhưng mà, cảnh sát cũng chỉ nghĩ tới một mình Ruby Smith. Điều này

chứng minh rằng ở thị trấn Winter này không còn ai có quan hệ xã hội ít ỏi như Ruby Smith. "

" Nói cách khác, nếu có người ở thị trấn Winter mất tích thì hẳn phải có người tới báo cảnh sát. Nhưng cho tới thời điểm này, phía cảnh sát không nhận được một vụ án mất tích nào có người mất tích là đàn ông cả. Điều này sẽ chứng minh cái gì? " Tri Trùng lập tức tiếp lời Chúc An Sinh.

" Chứng minh rằng có thể người đàn ông vô danh đó không phải người của thị trấn Winter. Thậm chí, đứa bé trai kia cũng không phải người ở thị trấn Winter. Tri Trùng, anh cảm thấy thế nào? "

" Anh còn cảm thấy đứa bé trong vụ án lần này chính là đứa bé đã mất tích vào ba tháng trước. Không chỉ vì màu sắc của phần xương cằm này kỳ dị mà còn vì ở phần xương này có dấu hiệu bị ăn mòn. Thậm chí, độ cứng của xương cũng thấp hơn lúc ban đầu rất nhiều. Tất cả những điều này đều chứng minh rằng phần xương cằm này đã nằm trong máy móc được một thời gian, mà đứa bé kia mất tích lại vào ba tháng trước, những điều này cũng quá trùng hợp rồi. "

" Em cảm thấy chúng ta nên đi hỏi thăm tỉ mỉ về vụ án liên quan tới đứa bé này. Nếu vụ án này có điểm gì đáng ngờ, có lẽ chúng ta sẽ xin bố mẹ của đứa bé có phần xương cằm này làm giám định DNA. "

" Đây là cách tốt nhất. "

Tri Trùng đồng ý với cách làm của Chúc An Sinh. Hai người nhanh chóng thu dọn một chút đồ đạc trong căn phòng này, sau đó, Chúc An Sinh đem phần xương Tri Trùng vừa mới phân loại ra bỏ vào túi vật chứng.

Mang theo phần xương này đi, Tri Trùng và Chúc An Sinh cũng tìm được vị cảnh sát lúc trước hai người đã hỏi thăm qua.

" Tri Trùng tiên sinh, cuối cùng anh cũng đi ra rồi, mọi thứ đều ổn chứ? " Vị cảnh sát đó nhìn thấy Tri Trùng thì vui mừng khôn xiết, hành động đột ngột ngày hôm qua của Tri Trùng đã khiến mọi người hoảng sợ.

" Cảm ơn anh đã quan tâm. "

Tri Trùng nói một câu cảm ơn, nhưng nhìn biểu hiện trên mặt anh, người cảnh sát điều tra kia không tìm thấy một chút vui vẻ nào trên gương mặt anh.

" Sao vậy? Jeremy đã nhận tội rồi, chúng tôi đang muốn mời phóng viên đến đây để công bố sự việc, anh còn chuyện gì không vui sao? "

" Tôi nghĩ chuyện mời phóng viên anh nên để một thời gian ngắn nữa rồi làm. "

Tri Trùng mang phần xương cốt đó ra cho mọi người xem, sau đó, anh giải thích thêm lần nữa với người cảnh sát điều tra kia.

" Chuyện này sao có thể chứ!! "

Người cảnh sát điều tra đó hoang mang tới nỗi nói năng lộn xộn. Hẳn không thể tin được, một thị trấn nhỏ như thế này cũng có thể xảy ra một vụ án mạng lớn.

" Chúng cứ đã có ở đây rồi. Tôi nghĩ trước tiên anh vẫn nên lùi lại thời gian công bố sự việc với phóng viên đi. Còn nữa, tôi có một vấn đề hy vọng anh có thể cho tôi biết đáp án. "

" Mời anh nói, nhất định tôi sẽ trợ giúp anh hết sức mình. " Người cảnh sát điều tra kia nói bằng giọng vô cùng thành khẩn. Hẳn hiểu rõ, chuyện hẳn có thể thuận lợi phá án hay không, tất cả đều dựa vào Tri Trùng. Đồng thời, lúc này hẳn cũng biết rõ là, trải qua sự việc lần này, công ty Bill đã không còn hy vọng có thể vực dậy được nữa. Nền kinh tế của thị trấn Winter cũng sẽ gặp tổn thất nặng nề. "

" Anh còn nhớ vụ án ngoài ý muốn xảy ra vào ba tháng trước không? "

" Ý anh nói là vụ việc một bé trai bị rơi xuống sông? "

" Đúng vậy, tình huống lúc đó như thế nào? Có người tận mắt nhìn thấy tất cả mọi chuyện sao? "

" Đứa bé đó tự ý xuống dưới sông tắm, không có một ai biết chuyện này cả, không ai biết thì làm sao có người chứng kiến được đây? Nếu như có người chứng kiến được hết mọi việc thì đã không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này. "

" Không có người nhìn thấy, vậy tại sao mọi người lại kết luận rằng đứa bé đã bị dòng chảy xiết của sông cuốn đi? "

" Bởi vì quần áo và giày của đứa bé đều được đặt trên bờ. Nếu không phải xuống sông bơi lội thì sao đứa bé lại cởi hết quần áo và giày ra? "

Nghe đến đó, Chúc An Sinh và Tri Trùng liếc nhìn nhau một cái theo thói quen. Hai người bọn họ đều hiểu rõ, điểm đáng ngờ đã xuất hiện rồi.

" Anh biết địa chỉ nhà của bố mẹ đứa bé kia không? Tôi nghĩ tôi sẽ cùng An Sinh đi tới gặp bọn họ một chút. "

" Tôi thăm bọn họ, vì sao... "

Người cảnh sát điều tra kia còn chưa nói xong, đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ. Sau đó, hắn dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn túi vật chứng mình

đang cầm trên tay.

" Ý của anh là... "

Cái ý nghĩ trong đầu người cảnh sát điều tra thật khó nói ra, nhưng Trì Trùng đã hiểu hẳn đang nghĩ cái gì, anh chỉ gật gật đầu.

" Vậy tôi sẽ giúp anh hỏi xem địa chỉ bố mẹ đứa bé kia. "

Cuối cùng, người cảnh sát điều tra kia cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Vì thế, hắn đem túi vật chứng mình đang cầm trả lại cho Trì Trùng, sau đó xoay người rời khỏi đó.

**

Ba mươi phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã có mặt tại gia đình Cruise, đi cùng bọn họ là người cảnh sát điều tra kia.

Người mở cửa cho bọn họ là bà Cruise, Michelle. Khi bà nhìn thấy Chúc An Sinh và Trì Trùng thì phản ứng đầu tiên của bà là cảnh giác, vì hai người họ là hai người hoàn toàn xa lạ. Nhưng mà người cảnh sát điều tra kia đã đánh tan sự bồn chồn trong lòng bà, thị trấn Winter không lớn nên có thể nói là mọi người đều quen biết nhau. Hiển nhiên, Michelle rất tin nhiệm vụ người cảnh sát điều tra kia.

Đi vào trong nhà họ Cruise, Michelle đã pha cho ba người bọn họ một ấm trà, sau đó bốn người bắt đầu ngồi xuống sofa bàn việc chính.

" Mấy người có chuyện gì cần tìm tôi sao? "

Michellen uống một ngụm trà rồi hỏi. Chúc An Sinh âm thầm quan sát căn nhà, sự kiện "ngoài ý muốn" kia đã trôi qua ba tháng rồi, nhưng không khí trong nhà vẫn bị bao phủ bởi bầu không khí tịch mịch, yên ắng.

" Michelle, lần này chúng tôi tới đây là để nói về một chút việc liên quan tới bé Cruise. "

" Mấy người tìm được thằng bé rồi đúng không? Có phải mấy người tìm được nó rồi không? "

Michelle nghe thấy họ nhắc tới con mình thì trở nên kích động, người cảnh sát điều tra kia vội chạy tới trấn an bà.

" Trước tiên bà đừng gấp, hai người đang ngồi trước mặt bà đây là Trì Trùng tiên sinh và Chúc An Sinh tiểu thư, bọn họ sẽ giúp bà tìm được đáp án. "

Người cảnh sát điều tra kia thuận tiện giới thiệu luôn Trì Trùng và Chúc An Sinh, Michelle lập tức giương mắt nhìn hai người, như đang chờ đợi.

" Phu nhân, xin hỏi, tôi có thể lấy mẫu DNA của bà không? Nếu bà muốn biết đáp án thì điều này có thể giúp bà. "

Từ trước tới nay, Trì Trùng là người không quanh co, anh trực tiếp nói ra mục đích của mình khi đến đây. Bởi vì anh nhìn ra được Michelle sẽ đồng ý với đề nghị của anh, bà ấy hy vọng mình sẽ tìm được con mình.

Michelle đưa mắt nhìn người cảnh sát điều tra kia như để hỏi ý kiến, người cảnh sát kia gật đầu một cái, Michelle cũng đồng ý để cho Trì Trùng lấy mẫu DNA.

Trì Trùng dùng bông tăm chuyên dụng thuận lợi lấy được niêm mạc trong khoang miệng Michelle. Sau đó, anh lập tức gói ghém lại cẩn thận mẫu DNA. Vậy coi như đã lấy được mẫu DNA của Michelle rồi, việc tiếp theo bọn họ cần làm là mang mẫu DNA này đi giám định và tiến hành so sánh kết quả với DNA phân xương kia.

Làm xong tất cả mọi việc, Trì Trùng và Chúc An Sinh không rời đi ngay. Khi này, khi bọn họ hỏi thăm người cảnh sát điều tra kia thì hẳn có nói ở chỗ bờ sông phát hiện được quần áo của đứa nhỏ Cruise, giờ bộ quần áo đó đã được trả lời cho gia đình rồi. Chúc An Sinh và Trì Trùng muốn kiểm tra lại bộ quần áo đó một lần nữa.

Bởi vì nếu đứa nhỏ Cruise bị người khác sát hại thì chắc chắn là bộ quần áo ở bờ sông của bé đã được người khác đặt ở bờ sông nhằm để ngụy tạo chứng cứ. Làm như đứa nhỏ Cruise đã bị dòng chảy xiết của sông cuốn đi. Nói như vậy thì không chừng ở trên quần áo của đứa nhỏ Cruise có lưu lại dấu vết của hung thủ.

" Bộ quần áo và giày của đứa nhỏ Cruise được đặt ở bờ sông, bà còn giữ không? "

" Còn, cậu có gì cần yêu cầu sao? " Michelle vô cùng phối hợp, bà có thể làm bất cứ điều gì, chỉ cần có thể tìm được con trai bà.

" Nếu có thể, tôi muốn nhìn thấy chúng. "

Không lâu sau, Michelle mang hai cái hộp đi ra, cái hộp đầu tiên được Trì Trùng mở ra, bên trong đựng quần áo của một đứa trẻ.

" Quần áo này bà đã giặt qua lần nào chưa? " Trì Trùng lại hỏi.

" Chưa. Chồng tôi vẫn luôn tin rằng Cruise vẫn chưa rời đi, cho nên quần áo và giày được lấy về không hề động vào, chúng tôi chỉ giữ lại nó như thế thôi. "

Trì Trùng gật đầu, đây đúng là tình huống tốt nhất. Sau đó, anh đem hộp đựng quần áo này giao cho Chúc An Sinh, chính mình thì mở cái hộp còn lại ra. Trong đó đựng một đôi giày thể thao màu trắng.

Trì Trùng cầm đôi giày thể thao màu trắng đó lên, quan sát một cách cẩn thận, sau đó dường như anh đang muốn xác nhận lại lần nữa: "Phu nhân, bà chắc chắn là ngay cả đôi giày này bà cũng không giặt sao? "

Michelle gật đầu khẳng định, sau đó Trì Trùng đưa mắt nhìn người cảnh sát điều tra kia, ánh mắt như mang theo chút gì đó trách cứ: "Nếu đứa nhỏ Cruise thật sự đi bơi ở sông thì anh không cảm thấy đôi giày này sạch sẽ quá mức sao? Anh mau nhìn xem phần bên của giày này, dựa theo tình hình xung quanh tại bờ sông, anh cảm thấy đôi giày này có sạch sẽ quá mức không? "

Người cảnh sát điều tra kia cầm đôi giày lên quan sát, sau đó ánh mắt hần lộ ra chút áy náy, ngay cả lúc đặt giày xuống cũng cảm thấy khó khăn.

"Xin lỗi, lúc đó chúng tôi đều cho rằng đây là một sự việc ngoài ý muốn, cho nên ở những phương diện khác mọi người cũng không tìm hiểu qua. Bọn tôi không ngờ ở thị trấn Winter lại có một vụ án đáng sợ như thế này. " Người cảnh sát điều tra kia cảm thấy hơi xấu hổ.

"Làm sao thế? " Michelle nhìn mọi người bằng ánh mắt khó hiểu.

Trì Trùng cầm lấy đôi giày, giải thích cho Michelle hiểu: "Nếu đứa nhỏ Cruise thật sự đi tới bờ sông thì giày của bé không thể sạch sẽ như thế này được. Cho nên ý của tôi là có người cố tình đặt đôi giày này ở bên bờ sông, đôi giày này chưa từng được dùng để đi dạo ở bờ sông, chính vì thế đôi giày mới sạch sẽ như này. "

Chân tướng ủa tới khiến Michelle không kịp thích ứng, bà lập tức khóc òa lên. Trì Trùng an ủi bà vài câu nhưng Chúc An Sinh ngồi bên cạnh lại vỗ vỗ vào vai anh.

"Trì Trùng, anh xem. "

Nghe thấy tiếng cô gọi, Trì Trùng quay lại, anh nhìn thấy Chúc An Sinh lấy từ trong túi quần ra được một viên kẹo nhỏ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào giấy gói kẹo khiến nó phát ra thứ ánh sáng lấp lánh giống như một viên đá quý. Nhưng Trì Trùng biết, bề ngoài càng hoàn mỹ ngọt ngào thì sau khi bóc lớp vỏ ngoài ra sẽ thấy được thứ bên trong dơ bẩn tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Cạm bẫy

Edit: Cải Trắng

Trì Trùng nhận lấy viên kẹo từ tay Chúc An Sinh, một suy nghĩ đáng sợ bỗng xuất hiện trong đầu anh, nhưng anh vẫn ôm một chút hy vọng quay sang hỏi Michelle: "Viên kẹo này là bà đưa cho bé Cruise sao? "

"Không đâu, tuy thằng bé giờ đã mười tuổi nhưng một thời gian ngắn trước thằng bé mới phải thay răng nên chúng tôi không cho thằng bé ăn kẹo nữa. " Michelle trả lời, đồng thời hình ảnh bé Cruise làm nũng với bà đòi ăn kẹo ủa về, bà cảm thấy sống mũi mình chưa xót, Michelle không nhịn được lại khóc òa lên.

Nghe thấy tiếng khóc đau thương của Michelle, Chúc An Sinh và Trì Trùng cảm thấy trái tim mình như bị bàn tay ai đó bóp mạnh một cái. Đồng thời, trong đầu bọn họ cũng xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ, mà ý nghĩ này quá mức tàn nhẫn với một người mẹ đang đau lòng vì con.

Chúc An Sinh và Trì Trùng chỉ có thể chờ tới khi ba người bọn họ rời khỏi nhà của bé Cruise, khi đó bọn họ mới tiếp tục thảo luận vấn đề liên quan tới viên kẹo.

"Em cũng có ý nghĩ giống anh sao? " Trì Trùng là người mở miệng bắt đầu trước.

"Anh cũng nghĩ như vậy sao? " Giây phút này Chúc An Sinh mới dám chắc chắn rằng những gì mình đoán là đúng, nhưng cô cũng rất hy vọng những ý nghĩ đó đều không phải thật.

"Hai người đang nói gì thế? " Người cảnh sát điều tra kia đi bên cạnh Trì Trùng và Chúc An Sinh, cũng tò mò hỏi.

"Không lẽ anh không chú ý tới viên kẹo kia? " Chúc An Sinh kiên nhẫn trả lời vấn đề của người cảnh sát điều tra.

"Viên kẹo đó có vấn đề gì sao? "

" Vừa nãy Michelle có nói từ lâu rồi bọn họ đã không cho bé Cruise ăn kẹo, thế nên viên kẹo kia là do người khác "bắt nạt" cho bé, mà anh cảm thấy trong ngày hôm đó ai sẽ là người đưa kẹo cho thằng bé? "

" Ý của cô là đang nói hung thủ là người đưa kẹo cho bé Cruise? " Cuối cùng, người cảnh sát điều tra kia cũng hiểu được nội dung cuộc trò chuyện của Tri Trùng và Chúc An Sinh.

Tri Trùng im lặng, anh đợi tới khi Chúc An Sinh và người cảnh sát điều tra kia nói xong, anh mới nói tiếp: " Không chỉ có thế, tính chất vụ án này cũng thay đổi rồi. "

" Tôi đã từng nghĩ tới việc cái chết của bé Cruise là do hung thủ vô tình gây nên, sau đó hẳn quá sợ hãi, quá sợ việc phải chịu tội nên đã ngụy tạo hiện trường như một vụ chết đuối. Nhưng giờ viên kẹo đó đã xuất hiện rồi, ở vụ án bé Cruise này thấy rõ được hành vi của hung thủ là đang dụ dỗ. Giờ thì chúng ta phải thừa nhận rằng rất có khả năng hung thủ mà chúng ta phải đối mặt là một "yêu trẻ con". "

" Sao có thể? Từ trước tới nay thị trấn Winter không bao giờ phát sinh ra sự việc như thế. " Người cảnh sát điều tra nói bằng ngữ khí hoài nghi.

" Nếu không phải công ty Bill phát sinh ra vụ án liên quan tới chân giò hun khói thì làm sao mấy người có thể nghĩ tới sự việc này. " Tri Trùng lên tiếng phủ nhận, trong giọng anh nghe ra được sự không kiên nhẫn, anh sắp không chịu nổi kiểu cảnh sát không có tài cán gì như này rồi.

" Chúng ta nên làm gì đây? " Chúc An Sinh cảm thấy bầu không khí có chỗ không đúng, cô đành lên tiếng đánh tan nó.

Chúc An Sinh vừa hỏi, đầu óc Tri Trùng đã tiếp tục suy nghĩ tới việc phá án, bây giờ mong muốn duy nhất của anh chỉ là bắt được hung thủ và tìm ra chân tướng.

Nên làm thế nào bây giờ? Tri Trùng lấy từ trong túi ra túi vật chứng chứa viên kẹo, anh đưa nó lên cẩn thận quan sát. Trước mắt, chứng cứ bọn họ có được hình như chỉ có mỗi viên kẹo này thôi, chỉ dựa vào một viên kẹo, làm sao anh có thể tìm được hung thủ đây?

" An Sinh, anh nhớ trước đó chúng ta đã phân tích là hung thủ chắc chắn là nhân viên của công ty Bill, đúng không? "

" Đúng là chỉ có nhân viên của công ty Bill mới làm được hết những việc này, nhưng mà toàn bộ trên dưới công ty có hơn trăm người, làm sao chúng ta tìm được người đã mưu hại bé Cruise đây? "

Tri Trùng lại im lặng không nói. Giờ có tới hơn trăm người tình nghi mà chứng cứ hiện có chỉ là một viên kẹo, anh nên làm gì để tìm được hung thủ đây?

Mãi một lúc lâu sau, trên khuôn mặt Tri Trùng mới hiện lên nụ cười.

" Anh đã nghĩ ra một cách. "

**

Ba giờ chiều ngày hôm đó, tất cả các nhân viên của công ty Bill đều được triệu tập tới sân bóng của trường tiểu học thị trấn Winter. Hơn trăm người ước chừng đã chiếm một nửa diện tích sân bóng, vì thế những bạn nhỏ trong trường tiểu học chỉ có thể chơi đùa ở nửa sân trống còn lại.

Nhóm nhân viên này tùm nập ba lại bàn tán, bọn họ nghe nói cảnh sát đã bắt được hung thủ, thế nên bọn họ không hiểu tại sao mình lại được triệu tập tới đây.

Không biết từ lúc nào, có một người nói cảnh sát phát hiện ra ở máy móc trong nhà xưởng phát hiện ra thi thể thứ hai, lần này triệu tập bọn họ là để điều tra xem ai là người đã sát hại nạn nhân thứ hai.

Tin tức này tựa như một con virus, nhanh chóng lan rộng. Tất cả mọi người đều nhỏ giọng bàn tán, trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên sự cảnh giác và sợ hãi, bởi vì bọn họ biết vẫn còn một tên hung thủ nữa đang lẩn trốn trong đám người bọn họ.

Tri Trùng thong dong đi tới sân bóng, nghe thấy tiếng mọi người đang bàn tán, lập tức Tri Trùng để lộ ra nụ cười hài lòng. Sau đó, lẩn trong dòng người đông đúc, anh tìm được Chúc An Sinh lúc này đang cải trang thành một nhân viên, cô cũng chính là người tung ra tin tức kia.

Đột nhiên, Chúc An Sinh cảm nhận được ánh mắt ai đó đang nhìn mình, rồi cô phát hiện ra người đó là Tri Trùng. Lúc nhìn thấy anh, cô còn cười với anh một cái, ý bảo mọi việc đều tiến hành rất thuận lợi.

Làm xong những việc này, Tri Trùng quay lại văn phòng mà bọn họ đã mượn tạm ở trường tiểu học. Hai người đang ngồi trong văn phòng là hai người cảnh sát đang ngồi sẵn để chờ người bị thẩm vấn đến.

Ở bên ngoài văn phòng, người cảnh sát điều tra mới cách đây không lâu bị Tri Trùng thẳng thừng phủ nhận ý kiến tiến lên, cẩn thận hỏi anh: " Tiên sinh, có thể bắt đầu được chưa? "

" Chờ chút nữa. "

Tri Trùng nhìn cảnh tượng ở sân bóng phía xa xa, một nửa là một đám người đông nghịt, lo lắng không thôi, nửa còn lại là đám trẻ con vẫn vô tư chơi đùa.

Thời gian cứ thế trôi qua, mãi cho tới nửa tiếng sau, Trì Trùng tin rằng đám nhân viên đó đã không còn kiên nhẫn nữa, thế nên, anh tuyên bố thực hiện bước tiếp theo như trong kế hoạch.

Tiếp theo, cứ từng người nhân viên một bị gọi vào văn phòng, sau đó cái bọn họ phải tiếp nhận đợt thẩm vấn.

Người cảnh sát điều tra kia đứng ở cửa nhìn, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng. Căn cứ theo nội dung mà Trì Trùng đã phân phó thì bọn họ chỉ cần hỏi một số tin tức cá nhân của đám nhân viên đó. Cuối cùng, còn phải hỏi bọn họ xem thường ngày trong số nhân viên của nhà xưởng có cảm thấy ai đáng nghi không. Sau đó, dù cho nhận được câu trả lời như thế nào thì đám nhân viên đó vẫn có thể bình yên mà rời đi.

Đương nhiên, những nhân viên đã được thẩm vấn không thể rời khỏi trường học, bọn họ được đưa tới sảnh lớn của trường học, ở chỗ đó, bọn họ phải tiếp tục chờ đợi.

Người cảnh sát điều tra kia chỉ có thể trở mắt nhìn vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, hắn không thể không lo lắng được, vì hắn không hiểu tại sao Trì Trùng lại làm như thế.

" Trì Trùng tiên sinh, tại sao chúng ta phải làm như vậy? " Người cảnh sát điều tra kia sau khi trải qua một lần ý kiến của mình bị Trì Trùng thắng tay bác bỏ thì lúc nói càng trở nên cẩn thận hơn.

" Anh còn nhớ tôi đã nói có khả năng hung thủ là một người "yêu trẻ con" không? " Trì Trùng nhìn sắc trời bên ngoài càng lúc càng tối, xem ra mọi việc sắp kết thúc rồi, vì thế, anh kiên nhẫn giải thích cho người cảnh sát điều tra kia.

" Tôi nhớ, nhưng tôi vẫn không hiểu, làm thế này thì làm sao chúng ta xác định được đâu là kẻ tình nghi? "

" Anh biết tại sao tôi lại lựa chọn trường tiểu học là nơi để triệu tập bọn họ không? "

Người cảnh sát điều tra sợ mình ăn nói vụng về lại chọc giận Trì Trùng, vì thế hắn suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: " Là vì anh cảm thấy hung thủ có sở thích "yêu trẻ con" sao? "

" Đúng vậy, chính là vì nguyên nhân này. Sân bóng trong trường tiểu học chính là nơi để tập trung mọi người, những đứa trẻ vui đùa ở nửa sân bóng còn lại kia là do tôi sắp xếp đấy. "

" Vì sao? "

Người cảnh sát điều tra vẫn không hiểu, sắp xếp để hung thủ có sở thích "yêu trẻ con" tới trường học, hành động này, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp logic.

" Anh có biết trong tâm lý học có một cụm từ được gọi là tâm lý ám thị không? Địa điểm tập trung là trường học, những đứa trẻ được tôi sắp xếp cho chơi đùa trên sân bóng, tất cả đều là những ám thị tôi để lại cho hung thủ. Tôi muốn để cho hung thủ nhìn thấy cảnh tượng này, để cho hắn nhớ lại hành vi phạm tội của chính bản thân mình. "

" Mục đích của anh khi làm vậy là gì? "

" Khi một người làm ra một hành động nào đó thì nó luôn có liên quan tới ý nghĩ, tới tâm lý của bản thân người đó. Giống như hiện tại, có phải anh rất muốn hút thuốc không? Cách đây một tiếng, tôi đã nhìn thấy hành động của anh sau khi hút xong một điếu thuốc, khi ngón tay trỏ và ngón giữa của anh cứ liên tục chạm vào nhau thì nó đang biểu hiện việc anh đang muốn hút thuốc. "

Nghe thấy Trì Trùng nói như vậy, người cảnh sát điều tra kia mới kinh ngạc phát hiện ra đúng là ngón trỏ và ngón giữa của hắn đang liên tục chạm vào nhau, hành động một cách máy móc. Sau đó, hắn quay sang nhìn Trì Trùng bằng ánh mắt nể phục.

" Đúng là một chuyện thần kỳ, có phải anh muốn thông qua tâm lý ám thị để dụ nghi phạm làm ra hành động khác thường? "

" Đúng thế, nhưng những gì tôi làm không chỉ dừng ở đó. Lúc trước, khi tất cả mọi người đã tới đông đủ rồi mà mãi tôi không chịu tiến hành thẩm vấn là có lý do, đó là tôi muốn sự khấn trương trong lòng hung thủ dâng cao. "

" Lúc này nhất định hắn vô cùng khấn trương, đặc biệt là khi tôi cố tình để cho An Sinh đi tung một chút tin tức ra. Hắn hiểu rõ chắc chắn chúng ta đã tra ra được cái gì đó, cho nên hắn càng khấn trương hơn. Làm như thế khiến cho hắn không tự chủ được mà nghĩ tới hành vi phạm tội của mình, mà những cái đó sẽ ảnh hưởng tới nhất cử nhất động của hắn. "

" Đúng là không thể tin được! " Người cảnh sát điều tra kia cảm thán một câu: " Thế cuối cùng làm thế nào để anh xác nhận được người đó? "

" Đã thẩm vấn được khoảng một nửa số người rồi đúng không? Tiếp theo, anh hãy đi nói cho An Sinh kêu lên câu này, nói là đã kết thúc việc thẩm vấn, trong quá trình thẩm vấn chúng ta đã bắt được hung thủ. Cuối cùng, hãy đưa tất cả số nhân viên còn lại tới sảnh lớn, sắp đến bữa tối rồi, chắc chắn bọn họ đang rất đói bụng, tôi có chuẩn bị một số thức ăn ngon cho bọn họ. "

Tuy rằng Trì Trùng không nói thẳng đáp án ra nhưng trong lòng người cảnh sát kia cảm thấy kiên định hơn rất nhiều. Hắn nhanh chóng chạy đi làm việc mà Trì Trùng đã phân phó. Khi những người nhân viên đó nghe được tin hung thủ đã bị bắt thì ai cũng để lộ ra khuôn mặt tươi cười, vui vẻ hoan hô.

Mười lăm phút sau, các nhân viên còn lại cũng được đưa tới sảnh lớn, ở nơi đó, Trì Trùng đã chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều đồ ăn.

Trong đó, món được hoan nghênh nhất chính là món cà ri nóng hổi, còn cả loại bánh sandwich mới nữa. Những đồ ăn đó đều được đặt trên một cái bàn dài ở giữa sảnh lớn, tất cả mọi người đều có thể tiến lên lấy phần ăn của mình.

Đợi tới khi người cảnh sát điều tra kia nhìn thấy ở trên chiếc bàn dài có một rổ kẹo lớn, thì hắn mới hiểu được lời Tri Trùng nói khi nãy, cũng như biết được đáp án.

Đa số những người nhân viên ở đây đều lựa chọn com cà ri, sandwich cùng một chút salad hoa quả. Cũng có một số người lựa chọn những chiếc bánh ngọt xinh xắn. Thứ duy nhất mà không ai thèm ngó ngang tới chính là rổ kẹo lớn đó. Tri Trùng suy nghĩ trong giây lát, nếu như ở chỗ này có trẻ con thì chỗ kẹo đó sẽ rất được hoan nghênh.

Mà ở trong cái rổ đó có rất nhiều loại kẹo, và Chúc An Sinh cũng phát hiện ra trong rổ kẹo đó có một loại kẹo giống y hệt cái kẹo đã được lấy làm vật chứng.

Tri Trùng biết trong trí nhớ của hung thủ chắc chắn còn nhớ rõ viên kẹo này, chắc chắn hắn sẽ nghĩ tới cảnh tượng hắn đưa viên kẹo này cho bé Cruise.

Bây giờ, cảnh sát đã tìm được một người chịu tội thay hắn, hắn sẽ không cảm thấy khản trương nữa. Tâm trạng hắn đã được thả lỏng rồi, sau đó hắn sẽ nghĩ tới những đứa trẻ đang chơi đùa ở sân bóng.

Những đứa bé đó thật đáng yêu, bọn họ giống như bé Cruise, đều là những thiên sứ nhỏ.

Cuối cùng, Tri Trùng cũng thấy một người đàn ông đi về phía rổ kẹo. Còn Tri Trùng thì giống như một người thợ săn đang chờ sẵn, giờ phút này anh rất muốn nổ súng.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không bóp cò súng, bởi vì sự việc anh không tưởng tượng được đã xảy ra.

Người đàn ông đó đi ngang qua chỉ tùy ý bốc lên một nắm kẹo, sau đó hắn đem chỗ kẹo đó nhét vào túi áo, rồi hắn lại xoay người đi lấy những thức ăn ngon khác.

Rõ ràng người đàn ông này là một người nghiện ăn đồ ngọt, thế còn hung thủ đâu? Chẳng lẽ hắn đã né được cái bẫy Tri Trùng thiết kế?

Không phải. Không lâu sau Tri Trùng lại thấy một người khác đi về phía rổ kẹo, lần này là một người phụ nữ có khuôn mặt khá ưa nhìn. Cô ta đi tới nơi lấy kẹo, sau đó nhìn chăm chăm vào rổ kẹo đó, cuối cùng, cô ta nhẹ nhàng lấy đi một viên kẹo có hình dáng giống như một viên đá quý.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Xương trắng

Edit: Cải Trắng

Hung thủ là một người phụ nữ?

Kết quả thu được ngoài dự đoán của Tri Trùng, không phải anh chưa từng gặp qua vụ án "yêu trẻ con", nhưng vụ án mà hung thủ là phụ nữ thì đây là lần đầu anh gặp.

Là trùng hợp sao? Trong Tri Trùng giờ đây lại xuất hiện sự do dự hiếm thấy. Tới khi đám nhân viên đó dùng xong bữa com và rời đi thì cả bữa tối chỉ có vồn vẹn đúng năm người tiến tới lấy kẹo ở rổ kẹo đó. Ba người tới sau giống y như người đàn ông đầu tiên, chỉ tùy tiện đi tới cầm một nắm kẹo, chỉ có duy nhất người phụ nữ kia, cô ta cầm viên kẹo lên tỉ mỉ xem xét.

Đợi tới khi tất cả mọi người đều rời đi, Chúc An Sinh mới chạy tới sảnh lớn tìm anh, lúc này anh đang đứng ở trước rổ kẹo.

"Tình huống thế nào rồi?" Chúc An Sinh hỏi, trong giọng cô nghe ra được sự nôn nóng.

Tri Trùng nhìn chăm chăm vào rổ kẹo, sau đó anh lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên, nơi anh đã bố trí camera ẩn để theo dõi những người tới chỗ rổ kẹo.

"An Sinh, em cảm thấy hung thủ là một người như thế nào?"

"Sao thế?" Chúc An Sinh không hiểu lắm vấn đề mà Tri Trùng đưa ra, chẳng lẽ kế hoạch của anh thất bại?

"Nếu anh nói cho em biết, có khả năng hung thủ là một người phụ nữ thì sao?"

Lúc này, Tri Trùng không hề nhận được bất cứ câu trả lời nào từ Chúc An Sinh. Nhưng từ vẻ mặt của cô cũng có thể thấy được cô đang kinh ngạc.

**

Suốt đêm hôm qua, Tri Trùng đã phái người đưa phần xương hàm kia cùng với DNA của Michelle đến New York để tiến hành làm giám định. Chín giờ sáng ngày hôm sau đã có kết quả, phần xương hàm kia đúng là thuộc về bé Cruise. Vì thế, không đến một tiếng đồng hồ sau, tất cả năm người ngày hôm qua lấy kẹo đã được gọi tới cục cảnh sát.

Trong cục cảnh sát, mấy người họ được sắp xếp ngồi ở phòng họp. Tri Trùng và Chúc An Sinh đi tới, nhưng hai người không vào trong phòng ngay, anh còn đứng ở ngoài cửa quan sát động tĩnh bên trong.

"Mấy người nói xem, mấy người đó gọi chúng ta tới đây làm gì?" Trong phòng họp có một người đàn ông mở miệng.

"Tôi có quen một người cảnh sát trong này, lúc cậu ấy tới tìm tôi có nói bọn họ đã nắm giữ được một số tin tức của hung thủ, gọi chúng ta tới chỉ để hỗ trợ lấy lời khai thôi."

Người này vừa nói xong thì một người phụ nữ ngồi trong phòng họp đang nghịch điện thoại bỗng ngẩng đầu lên. Sau đó, Tri Trùng thấy được người phụ nữ đó bất an đặt điện thoại xuống bàn, rồi cô ta còn cầm lấy chai nước khoáng uống một hơi hết gần nửa chai.

Nhìn tới cảnh này, rốt cuộc Tri Trùng và Chúc An Sinh cũng đẩy cửa đi vào phòng họp.

Năm người trong phòng họp chăm chú nhìn theo bước chân di chuyển của Tri Trùng và Chúc An Sinh, họ cứ nhìn như thế cho tới khi hai người đứng yên. Khi anh đưa mắt nhìn bao quát mọi thứ thì không khí ở đây dường như bị ngưng lại.

"Chào mọi người. Tôi nghĩ mọi người đang rất hoang mang, không hiểu tại sao bọn tôi lại kêu mọi người tới đây một lần nữa, bây giờ tôi có thể tạm thời cung cấp cho mọi người một số tin tức chưa được công khai." Tri Trùng nói một cách chậm rãi.

"Chắc mọi người cũng đã biết, ngoại trừ vụ việc của Ruby Smith, trong máy móc của nhà xưởng chúng tôi còn phát hiện ra được phần xương của một thi thể khác, trong đó chúng tôi đã chứng minh được phần xương này là của một đứa bé mất tích "ngoài ý muốn", bé Cruise. Giờ tôi có thể nói rõ cho mọi người biết rằng, người chúng tôi đang truy bắt bây giờ là hung thủ giết hại bé Cruise."

"Bé Cruise bị người khác sát hại?"

Có người nói với vẻ khiếp sợ. Có thể thấy trên mặt ai cũng biểu hiện nỗi khiếp sợ, ngoại trừ người phụ nữ đang cúi đầu.

"Sao có thể? Tại sao lại có người muốn giết hại một đứa bé như thế?" Lại có người đặt câu hỏi.

"Vấn đề anh vừa đưa ra chính là chuyện tiếp theo tôi muốn hỏi mọi người đây." Tri Trùng tiếp tục nói: "Trên bộ quần áo được cho là bé Cruise đã mặc khi mất tích, chúng tôi đã tìm được một viên kẹo. Viên kẹo này chính là chứng cứ duy nhất thể hiện rằng bé Cruise ngày hôm đó đã bị người nào đó dùng kẹo dụ dỗ, một thủ đoạn hiểm độc. Cho nên, vào ngày hôm qua chúng tôi đã tiến hành thử nghiệm, cuối cùng đã đưa ra kết quả là năm vị ngồi đây có lấy kẹo."

Giờ đã có người nhớ ra ngày hôm qua lúc ở sảnh lớn trường tiểu học mình có lấy một ít kẹo về, nhưng ngay sau đó người này đã bùng nổ cơn giận dữ: "Ý của cậu là gì? Cậu đang nghi ngờ chúng tôi giết hại bé Cruise sao? Con gái của tôi là bạn học của bé Cruise đấy, kẹo ngày hôm qua tôi lấy là để mang về cho con gái tôi, sao tôi có thể giết hại bé Cruise chứ!"

Lời này nói ra như quả bom bị kích nổ, nó đã làm bùng phát cảm xúc của những người đang ngồi đây. Nhưng cũng may Tri Trùng đã liệu trước được tình huống này sẽ xảy ra, anh dùng giọng chân thành nhất để nói với mọi người: "Tôi có thể hiểu được tâm tình của mọi người, nhưng tôi cũng mong mọi người có thể hiểu rõ chuyện này, đây là một sự thật không thể thay đổi, đó là hung thủ giết hại bé Cruise vẫn còn đang ung dung ngoài vòng pháp luật, đang có mặt tại thị trấn Winter. Lần này chúng tôi mời mọi người tới đây chỉ để lấy lời khai thôi, điều này không chỉ giúp mọi người lấy lại được sự trong sạch mà còn giúp chúng tôi bắt được hung thủ nữa."

"Đương nhiên, chúng tôi còn có thể xin lệnh điều tra, nhưng như thế quá mất thời gian, mà mọi người làm sao hình dung được hung thủ còn có thể làm ra loại chuyện đáng sợ nào nữa? Vị tiên sinh này, anh cũng là một người bố, anh còn quen cả bé Cruise nữa, anh có hiểu những gì tôi đang nói không?"

Chúc An Sinh nghe Tri Trùng dùng giọng điệu chân thành, tha thiết như vậy, thiếu chút nữa hốc mắt cô cũng đỏ. Nhưng cũng may, cô biết, đây là mưu kế của Tri Trùng.

Đúng như lời Tri Trùng nói, sau khi có được kết quả giám định DNA, quả thật bọn họ có thể đi xin lệnh điều tra, nhưng làm như thế thì lại phải đợi thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, cho nên, Tri Trùng đã nghĩ ra biện pháp này.

Tri Trùng cho gọi năm người này tới cục cảnh sát, sau đó nói những lời như vừa rồi. Thật ra những lời này chỉ nhằm để người phụ nữ đó không thể không đồng ý điều tra, quả nhiên mưu kế của anh đã thành công.

Ngoại trừ người phụ nữ đó thì bốn người còn lại đều bị lời nói của Tri Trùng làm cho cảm động. Đặc biệt là người bố ban đầu còn đang rất kích động. Sau khi hắn nghe được có thể con gái của hắn có thể gặp nguy hiểm thì hắn lập tức đồng ý cho Tri Trùng đi tới nhà bọn họ để điều tra. Sự việc diễn ra suôn sẻ cho tới khi bọn họ thấy người phụ nữ đang cúi đầu không nói.

"Silvia, sao cô không nói gì?" Trong lúc bốn người còn lại đang sôi nổi bàn luận, đồng ý thì cô ta lại ngồi cúi đầu, vì thế người bố kia mới quay sang cô

ta hỏi.

Thời gian cứ từng giây từng giây trôi qua, Silvia vẫn duy trì sự im lặng của mình. Dần dần, dường như mọi người hiểu ra cái gì đó.

" Silvia!! "

Lại có người kêu tên người phụ nữ đó, nhưng cô ta vẫn duy trì sự im lặng như cũ, hoàn toàn không nghĩ tới việc mở miệng nói chuyện, không khí trong phòng họp rơi vào sự im lặng giăng co.

"Tĩnh..."

Bỗng nhiên, tiếng chuông thông báo tin nhắn tới vang lên, phá vỡ sự yên lặng trong phòng họp. Khi mọi người thấy màn hình điện thoại của Silvia sáng lên, bọn họ đã cảm thấy chẳng còn gì để nghi ngờ nữa. Bởi vì hình nền điện thoại của Silvia là hình một bé trai vô cùng đáng yêu.

Silvia đang cúi đầu bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, trong một thoáng cô ta đã muốn đưa tay cất điện thoại đi, nhưng tới khi cô ta ngẩng đầu lên, cô ta biết là muộn mất rồi.

**

Vào hai giờ chiều ngày hôm đó, Chúc An Sinh và Trì Trường đã đi vào căn nhà hẻo lánh của Silvia. Nhà của Silvia là một căn nhà gỗ kiểu cũ, tổng cộng có hai tầng, nhưng hai người chỉ đi vào và đứng ở tầng một.

" Anh ngửi thấy gì không? " Chúc An Sinh quan sát nhà Silvia, cô nhún mày hỏi.

" Ừm "

Trì Trường trả lời ngắn gọn, bởi vì anh biết rằng cả anh và Chúc An Sinh đều ngửi thấy mùi hương này, đây là mùi hương của thi thể đang bị thối rữa.

" Ở chỗ này. "

Đột nhiên, Chúc An Sinh dừng bước, cô hoảng sợ nhìn phần sàn nhà dưới chân mình.

Qua nhắc nhở của Chúc An Sinh, Trì Trường cũng phát hiện ra được cái mùi hương kỳ lạ đó được thoát ra từ sàn nhà. Sau đó, anh vội vàng bảo mấy người cảnh sát đứng ngoài kia vào phá bỏ sàn nhà.

" Rầm! Rầm! Rầm! "

Mỗi một tiếng riu đập xuống, dường như nó còn đang phá tan cả cõi lòng Trì Trường và Chúc An Sinh. Phần lớn sàn nhà đã bị mở ra, mùi hương khó ngửi lan tỏa và kèm theo đó là cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Mấy người cảnh sát ở thị trấn Winter chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng như vậy, bọn họ lựa chọn rời khỏi chỗ này, cuối cùng, Trì Trường là người chủ động đi xuống cái hầm bên dưới sàn nhà vừa được mở ra.

Ở bên dưới sàn nhà tối đen, nó không thể nào ngăn được mùi vị hôi thối đang xộc thẳng tới mũi Trì Trường. Trì Trường chỉ có thể cắn răng tiếp tục bò về phía trước, bỗng nhiên, anh cảm nhận được tay mình đụng phải thứ gì đó, anh đưa tay sờ sờ vài cái, anh cảm nhận được có cái gì đó mượt và hơi cong, anh nhận ra là, thứ anh sờ vào là đầu lâu.

Bốn giờ chiều ngày hôm đó, bọn họ đã lôi ra được tổng cộng tám thi thể không hoàn chỉnh ở dưới sàn nhà Silvia. Những thi thể đó đã được ra ngoài ánh sáng. Mấy người cảnh sát đi theo Trì Trường và Chúc An Sinh tới đây không có mấy người can đảm bước tới, vẫn là Chúc An Sinh tốn nhiều sức lực nhất, cô giúp anh mang mấy thi thể này ra ngoài.

Mang thi thể ra xong, Chúc An Sinh đã chạy đi sửa sang lại một chút. Đợi tới khi cô quay lại thì thấy Trì Trường đang ngồi xổm bên cạnh mấy thi thể để quan sát.

" Có phát hiện gì sao? "

" Có vẻ tám thi thể này được chôn dưới sàn nhà một khoảng thời gian rồi, trong đó có bảy thi thể hoàn toàn chỉ còn lại xương trắng, còn thi thể còn lại cũng đã bị thối rữa nghiêm trọng rồi, hiển nhiên là đã bị sát hại được một thời gian. Phần thi thể đang bị thối rữa nghiêm trọng này không còn cánh tay trái, nhưng cũng không phải do bị tàn tật, chắc là đã chết do bị phanh thây. Nhưng tại sao thi thể này chỉ bị chém đứt một bên tay? "

" Những cái khác thì sao? "

" Những thi thể khác đều chỉ còn lại xương trắng, tương đối rối loạn. Chỉ sợ cái này phải đợi anh sắp xếp lại mới có thêm manh mối, à nhưng có cái này, phần đầu hai khớp xương này không khít lại. "

" Phần đầu hai khớp xương này không khít nhau, nói cách khác, nạn nhân ở đây là một người trẻ tuổi? "

Phân tích tới đây rồi, trong lòng Trì Trường và Chúc An Sinh đã có sẵn kết luận, xem ra tội phạm mà hai người cần bắt đúng là một người "yêu trẻ con"

" Nhưng sao thi thể này lại bị giấu ở dưới sàn nhà? Vì sao Silvia không đem chỗ thi thể này tới nhà xưởng để tiêu hủy? "

Tri Trường nói ra nghi hoặc trong lòng mình, anh nghĩ không ra.

" Nếu chúng ta hoàn toàn có thể hiểu được tâm lý tội phạm thì sợ là chúng ta cũng sắp thành tội phạm mất rồi. " Chúc An Sinh an ủi.

" Không đúng, chắc chắn là có vấn đề gì đó. An Sinh, em ở lại đây tiếp tục điều tra chứng cứ, anh sẽ mang chỗ thi thể này về cục cảnh sát trước, anh muốn thăm vấn Silvia. "

Đối với đề nghị của Tri Trường, Chúc An Sinh hoàn toàn không có ý kiến gì. Cho nên lúc sau Tri Trường mang theo tám thi thể và hai người cảnh sát sắp nôn tới ngất quay trở về cục cảnh sát.

...

Ở cục cảnh sát, Tri Trường gặp lại Silvia. Tri Trường không nói nhiều lời vô nghĩa, anh lập tức ném chỗ ảnh chụp nhà Silvia trong cuộc điều tra vừa rồi lên trên bàn.

" Cô còn lời gì muốn nói không? "

Tri Trường hỏi, nhưng mà Silvia lại không thèm nhìn anh, cô ta trung ra vẻ mặt như kiểu để mặc cho người khác tự mình định đoạt.

" Được, nếu cô không nói thì tôi có chuyện này muốn hỏi cô đây. Rõ ràng cô có thể đem chỗ thi thể đó tới nhà xưởng để tiêu hủy, nhưng sao cô lại lựa chọn giấu chỗ thi thể đó dưới sàn nhà? "

Nghe thấy Tri Trường nhắc tới thi thể, ánh mắt của Silvia đã quay về phía anh, đó là ánh mắt oán giận nhất mà đời này Tri Trường gặp phải. Ban đầu, có thể nói là Silvia có một khuôn mặt khá ưa nhìn, nhưng giờ đây nhìn cô ta chả khác nào một con quỷ đang để lộ nanh vuốt.

" Có phải cô còn bí mật gì nữa không? "

Tri Trường nhìn không thấu ánh mắt của Silvia, anh nghiêng người về phía trước để nhìn rõ Silvia, nhưng Silvia lại giống như đang chấp nhận thua cuộc, quay đầu đi hướng khác.

Việc dò hỏi của Tri Trường rơi vào thế giằng co, đúng lúc này, anh nhận được điện thoại của Chúc An Sinh.

" Tri Trường! "

Ở đầu dây bên kia có thể nghe được giọng Chúc An Sinh vô cùng sốt ruột.

" Sao thế? "

" Vừa nãy anh có nói là, trên thi thể anh có thấy dấu hiệu của việc phanh thây, đúng không? "

" Đúng vậy, anh nghĩ trên bảy cỗ thi thể đã bị hóa xương trắng cũng có dấu hiệu của việc phanh thây. Tuy rằng phải chờ tới lúc anh tập hợp đủ phần xương xong mới có kết quả nhưng trước mắt có thể khẳng định là trong chỗ đó có một thi thể bị thiếu một chân. "

" Cho nên nạn nhân đã bị phanh thây, anh chắc chắn chứ? "

" Chắc chắn. "

" Vậy thì xong rồi!! "

" Sao thế? "

" Bởi vì vừa rồi em phát hiện ra một bản báo cáo trong nhà Silvia, cô ấy gặp máu sẽ bị choáng. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Có hai hung thủ

Edit: Cải Trắng

" Em lặp lại lần nữa? "

Trì Trùng bảo Chúc An Sinh lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa, lúc này anh mới tin vào những gì lỗ tai mình nghe thấy.

" Ở trong nhà Silvia, em tìm thấy một bản kết quả kiểm tra từ bệnh viện vào hai năm trước, trong báo cáo ghi rất rõ ràng, khi gặp máu Silvia sẽ bị choáng. "

" Được, anh biết rồi. "

Trì Trùng cúp điện thoại, anh quay người lại nhìn về phía Silvia, lúc này trên mặt anh vừa có vẻ phẫn nộ nhưng vẫn phải cố cười.

" Cô có thể tiếp tục im lặng, nhưng tôi đã biết bí mật của cô rồi, yên tâm đi, hung thủ còn lại chắc chắn tôi sẽ tìm ra. "

Dứt lời, Trì Trùng đi ra khỏi phòng thẩm vấn, anh không thèm quay đầu lại nhìn mà đi thẳng. Anh tin rằng, cho dù Silvia có lựa chọn làm người cầm thi anh cũng sẽ tìm ra được chứng cứ buộc tội.

Đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Trì Trùng lập tức dặn dò một người cảnh sát, nói: " Mấy người mau đi điều tra về các mối quan hệ của Silvia đi, bất kể người nào đã kết giao với cô ta đều phải tìm ra, chúng ta cần phải tìm một hung thủ khác nữa. "

" Một người khác? "

Lúc này, người cảnh sát giật mình, thậm chí hần vẫn chưa tiêu hóa hết tin tức vừa mới phát hiện ra tám thi thể nạn nhân. Bây giờ, Trì Trùng lại nói cho hắn biết rằng vẫn còn một tên hung thủ nữa chưa tìm ra được, hắn có thể khẳng định hôm nay là một ngày xui xẻo nhất của thị trấn Winter.

" Đúng vậy, chúng ta đã bắt được cô ta nhưng cô ta lại có chứng bệnh sợ máu. Thi thể chúng ta phát hiện ra được ở nhà cô ta nên chắc hẳn cô ta vẫn còn đồng phạm, thậm chí người đó còn là chủ mưu, chúng ta vẫn chưa tìm được. "

" Được, tôi hiểu rồi. "

Sau đó, người cảnh sát rời đi, còn Trì Trùng một mình đi tới nhà xác.

Nhà xác, giờ nó đang tràn ngập mùi tanh hôi bản thiêu, dưới tình huống đó, Trì Trùng bắt đầu phân loại xương và ghép chúng lại.

Đầu tiên, anh xác nhận có sáu đầu lâu, sau đó anh tiếp tục phân ra sáu khung xương thân thể. Những khung xương thân thể đó có rất nhiều cái đã bị vỡ vụn thành khối, cho nên Trì Trùng mất khoảng hai tiếng đồng hồ mới có thể hoàn tất được phần khung xương của sáu thi thể. Lúc này, pháp y được điều từ trên xuống cũng đã tới thị trấn Winter, hắn bắt đầu tiến hành khám nghiệm thi thể với thi thể bị thối rữa kia.

" Có phát hiện ra gì không? " Thấy pháp y bắt đầu khám nghiệm, Trì Trùng tạm ngừng công việc trong tay lại, anh hỏi.

" Kích thước đầu của thi thể này không nhỏ nhưng tuổi thì vẫn còn rất trẻ, tôi nghĩ độ tuổi sẽ không vượt quá mười lăm tuổi đâu. Cả những phần xương cốt mà anh đang sắp xếp nữa, tuy nó cao thấp không đồng đều nhưng độ tuổi chênh lệch nhau khá nhỏ. Thứ thể hiện rõ ràng nhất là phần hai đầu khớp xương không khép kín lại với nhau, tiếp theo là nói tới hàm răng của bọn họ, răng của trẻ em và người trưởng thành có đôi chút khác nhau, nguyên nhân chủ yếu là về bề mặt bị mài mòn của răng. Cho nên tôi đoán tuổi tác của những đứa trẻ này khoảng từ 12 tới 16 tuổi. "

" Có thể nhìn được việc thi thể có từng bị xâm hại không? " Trì Trùng hỏi ra cái điều mà mình không hy vọng nó xảy ra nhất.

" Anh cũng nhìn thấy tình trạng của thi thể rồi đấy, tình trạng tốt nhất hiện tại là đang bị thối rữa nghiêm trọng. Hơn nữa, tôi nghe nói kẻ tình nghi lần này là phụ nữ? Chuyện này không giống như với đàn ông, đặc biệt là trong tình huống như hiện tại. "

" Được, vậy anh tiếp tục đi. "

Trì Trùng nói một cách bất đắc dĩ, sau đó, anh cũng vui đầu vào công việc của mình.

Trì Trùng cầm từng phần xương lên xem xét xem nó là thuộc bộ phận nào, sau đó anh bắt đầu so sánh xem nó là phần xương thuộc thi thể nào. Cuối cùng, anh cũng hoàn thành xong được một phần khung xương hoàn chỉnh.

Bây giờ, Trì Trùng chỉ hận không phân thân được ra làm hai, nhưng anh không biết, tốc độ nhận biết xương cốt này của anh đã dọa tới vị pháp y kia rồi.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, trong lúc anh đang tìm vị trí của một chiếc xương đùi thì Chúc An Sinh bước vào nhà xác.

Nhìn thấy một loạt xương cốt đang được xếp thẳng, Chúc An Sinh cảm giác trái tim mình như bị ai đó nhắc lên.

Mỗi một nạn nhân vô tội bị giết chết, đằng sau họ luôn có một gia đình đang đau khổ vì họ. Mà Chúc An Sinh không biết, khi họ tìm được tám thi thể này thì sau lưng của bọn họ sẽ có bao nhiêu người đang đau khổ. Liệu những người đó còn cố gắng tìm kiếm con cái của mình không?

" Em đến rồi. " Trì Trùng nhìn thấy Chúc An Sinh, anh gọi cô một tiếng.

" Em phát hiện ra được một số chuyện. " Chúc An Sinh vẫn còn nhớ lần này cô tới đây là vì việc gì.

" Em phát hiện ra cái gì? "

Nghe thấy Chúc An Sinh bảo có phát hiện mới, đôi mắt Trì Trừng gần như đang phát sáng.

" Trong máy tính của Silvia, em phát hiện ra một chút ảnh chụp trẻ con, nhưng mà những đứa trẻ này đều không mặc quần áo, thậm chí em còn phát hiện ra một số video về chuyện ngược đãi trẻ em. Địa điểm trong video là một nơi nào đó không biết, trên video Silvia cũng không xuất hiện. Cho nên em đến đây muốn hỏi xem anh có cách nào xác nhận được video đó được lấy từ đâu không? "

" Em chắc chắn chỗ video đó là do Silvia quay chứ? Nhờ đâu cô ta tải về từ trên mạng thì sao? "

" Em đã điều tra nhật ký trên mạng của Silvia rồi, cuối cùng em phát hiện ra những video và hình ảnh tải từ trên mạng về được Silvia lưu trong một file riêng. Nó đều liên quan tới "sắc-tình trẻ em"(*) Mà những cái em vừa nói đều được tìm thấy ở trong một file bí mật, cho nên em nghĩ hai file này khác nhau hoàn toàn. "

(*)Sắc-tình trẻ em: Đây ý chỉ việc như kiểu ấu dâm vậy.

Trì Trừng gật gù đầu, sau đó anh xoay người nói với vị pháp y kia: " Làm phiền cậu hoàn thành nốt việc ghép xương cốt rồi, được không? Có khả năng tôi phải đi ra ngoài một chút. "

" Đương nhiên, đương nhiên. " Vị pháp y kia vội nói, đồng thời hân cũng cảm thấy hơi buồn cười, vốn dĩ chuyện này thuộc trách nhiệm của hân mà.

Sau đó, Trì Trừng và Chúc An Sinh cùng nhau rời khỏi nhà xác. Cuối cùng, trong một góc phòng, anh cầm tai nghe lên và xem những đoạn video Chúc An Sinh đã nói. Anh nhìn vào đoạn video, trong đó có hình ảnh một bé trai đang bắt lực kêu thảm thiết, thậm chí bé trai này còn đang bị trói chân tay lại. Những đứa bé đó chỉ có thể tiếp nhận được sự thống khổ từ roi da và điện giật.

Nhìn thấy những phương pháp ngược đãi này, trên cơ bản Trì Trừng có thể xác định người ngược đãi trẻ em chính là Silvia. Vì Silvia có chứng bệnh sợ máu, thế nên cô ta mới phải lựa chọn những phương pháp hành hạ không nhìn thấy máu.

Chúc An Sinh thấy, video đó càng chạy thì tay Trì Trừng nắm lại càng chặt, Chúc An Sinh chỉ sợ giây tiếp theo có khi anh không nhận được mà đâm luôn vào màn hình máy tính.

Đột nhiên, Trì Trừng thả lỏng đôi tay ra, anh cầm lấy con chuột tua lại video một chút. Video đang phát trên màn hình máy tính dừng lại, Chúc An Sinh nhìn vào, trong hình ảnh đó ngoại trừ có bé trai đang bị ngược đãi thì còn có một bàn tay ngoài ý muốn lọt vào khung hình.

" An Sinh, em mau xem chỉ tay này đi. "

" Sao lại xem chỉ tay? "

Chúc An Sinh không hiểu tại sao Trì Trừng lại tạm dừng video ở hình ảnh này, chẳng lẽ anh định thông qua một bàn tay để phán đoán xem hung thủ là ai?

" Đây chính là chỉ tay của tội phạm. " Trì Trừng nói thêm.

" Thế thì sao? Em cũng biết đây là tay của tội phạm, nhưng đường chỉ tay trong bàn tay này có gì lạ đâu. "

" Ở trong mắt em và anh, có lẽ không có gì đặc biệt, nhưng anh lại biết có một người có khả năng đặc biệt. Thông qua ánh mắt của cô ấy, cô ấy đã giúp rất nhiều cảnh sát bắt được những tên tội phạm có sở thích "yêu trẻ em" "

" Còn có người như vậy nữa sao? " Chúc An Sinh ngạc nhiên, cô hỏi.

" Đúng vậy, cô ấy có tên là Su, cô ấy là một chuyên gia trong lĩnh vực giải phẫu, đồng thời cô ấy cũng là pháp y nhân chủng học. Cô ấy phát hiện ra trong rất nhiều video "sắc" liên quan tới trẻ em, tội phạm sẽ không để mình lộ mặt, bởi vì tội phạm sẽ có ý thức tránh né. Mà điều này cũng tạo điều kiện cho việc có rất nhiều tội phạm sẽ lợi dụng lỗ hổng này, cảnh sát không thể bắt được tội phạm nếu như không thấy mặt. Rồi cô ấy phát hiện ra, trong rất nhiều video, tội phạm chả ai để ý việc tay mình có xuất hiện không, mà dựa vào điều này, cô ấy đã nghĩ ra một phương pháp. "

" Cô ấy phát hiện ra, bình thường khi quay video thì xung quanh sẽ toàn màu đen, giống như video chúng ta đang xem đây. Trong tình cảnh như vậy, cô ấy có thể thông qua đường chỉ tay để quan sát và vẽ ra hướng đi của mạch máu trong lòng bàn tay, đặc biệt là tĩnh mạch. Chuyện này rất có ích để cô ấy có thể mở mang thêm kiến thức về chuyên ngành của mình. An Sinh, mạch máu của mỗi người không giống nhau, ở một mức độ nào đó thì cái này còn đáng tin cậy hơn cả giám định DNA. Cho nên, chỉ cần một bàn tay thôi, cô ấy có thể phán đoán ra thân phận tội phạm. "

" Ôi trời ạ! Đúng là quá ghê gớm! " Chúc An Sinh kinh ngạc cảm thán một câu: " Anh có thể mời được cô ấy không? "

Trì Trừng nhìn Chúc An Sinh cười một cái, cô biết, điều này thể hiện rằng anh chắc chắn sẽ mời được cô ấy.

Một vấn đề khó đã được giải quyết, Chúc An Sinh cảm thấy tảng đá đè nặng trên người cô đã được trút xuống, cả người nhẹ nhàng đi không ít. Đúng lúc này, di động của cô đổ chuông.

" Thật không? Thế thì tốt, bây giờ tôi sẽ đi cùng mọi người. "

Sau đó, Chúc An Sinh cúp điện thoại, Trì Trùng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, vì thế cô giải thích cho anh hiểu: " Ở trong nhà Silvia, bọn em còn phát hiện ra một tấm danh thiếp, tên người trên danh thiếp là Sam Schweiger. Vừa nãy, có một cảnh sát đã phát hiện ra người đàn ông này từng phạm tội một lần, đó chính là lần hấn ta quấy rối tình dục một đứa trẻ 17 tuổi. Hơn nữa, sau chuyện đó hấn ta còn đánh cho nam thanh niên 17 tuổi đó một trận thê thảm. Cho nên, bây giờ mọi người chuẩn bị đi bắt người này, vì thế em đã nói em muốn đi theo mấy người bọn họ. "

" Xem ra đồng phạm của Silvia chúng ta đã tìm ra rồi, đúng không? "

Nghe thì như Trì Trùng đang hỏi nhưng có lẽ anh chẳng cần biết đáp án, đồng thời khoe môi anh cũng gợi lên nụ cười, có lẽ đây là nụ cười nhẹ nhàng nhất trong vòng mấy ngày qua.

" Chờ tin tốt của em đi. "

Chúc An Sinh nói xong thì lập tức chạy đi nhanh như một chú thỏ, Trì Trùng bắt đầu đi lắc lắc đầu, cuối cùng anh quyết định quay trở lại nhà xác.

Tới lúc Trì Trùng quay trở lại nhà xác thì vị pháp y kia gần như đã hoàn tất việc khôi phục hình dáng ban đầu của các phần xương, chỉ còn để lại một ít phần vụn xương còn sót chưa làm xong. Trì Trùng vốn đang cao hứng, định khen ngợi hấn một câu, ai ngờ lại thấy sắc mặt của hấn không được tốt lắm.

" Anh đã sắp xếp mọi thứ xong rồi sao? "

Tiếng của Trì Trùng vang lên giống như một hồi chuông đánh thức vị pháp y kia ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

" Trì tiên sinh, anh tới rồi. "

" Anh đã sắp xếp gần như xong những thi thể này rồi, sao nhìn vẻ mặt anh chẳng vui vẻ gì vậy? " Trì Trùng hỏi.

" Trì tiên sinh, tôi nghĩ là chúng ta sẽ gặp chút khó khăn trong việc hoàn thành chuyện này đây. "

" Là có ý gì? " Trì Trùng cảm thấy khó hiểu.

" Anh không phát hiện ra sao? Trên mỗi thi thể đều có một phần bị khuyết. Anh thử xem thi thể này đi, trên thi thể này thiếu phần xương chân trái, thi thể này thì thiếu xương đùi phải, rồi còn thi thể phía sau này nữa, thi thể này mất đầu, thi thể này thì mất hai phần mắt cá chân. Trên mỗi một thi thể đều mất đi một phần xương khác nhau. Từ trước tới nay tôi chưa từng chứng kiến chuyện kỳ lạ như vậy, đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng được. "

Trì Trùng đưa mắt nhìn thoáng qua phần xương vụn còn lại, theo như lời của pháp y thì đây chính là phần xương cốt không đủ để có thể sắp xếp thành một bộ phận, cho nên, chỗ xương bị thiếu kia rốt cuộc là đã đi đâu?

" Không chỉ có như thế, tôi còn phát hiện thêm cái này nữa. " Vị pháp y kia tiếp tục nói: " Anh xem đi, ở những người có dáng dấp tương đối thấp thì phần xương lưỡi bị cắt đứt, còn ở những người cao ráo thì phần xương lưỡi của bọn họ hoàn toàn không bị tổn thương gì, tôi nghĩ mãi không ra tại sao. "

Căn cứ theo lời pháp y, Trì Trùng bắt đầu kiểm tra phần xương lưỡi của nạn nhân, tình huống giống như những gì vị pháp y kia nói. Sau đó, đột nhiên Trì Trùng nhớ tới phần tin tức có người bị trúng độc do ăn thịt chân giò hun khói. Trì Trùng lập tức kiểm tra phần nôi của các bộ phận thiếu hụt. Ở những chỗ tiếp nối, Trì Trùng phát hiện ra trên đoạn xương bị gãy có lưu lại vết chém không theo quy tắc.

Cuối cùng, Trì Trùng đã hiểu rõ tất cả.

Những người có thân hình tương đối bé nhỏ, phần xương lưỡi của bọn họ bị gãy là do bọn họ bị siết chết. Còn những người có thân hình cao lớn thì phần xương lưỡi hoàn hảo không có tổn thương gì, đó là do họ khó có thể bị siết chết. Cho nên, hung thủ lựa chọn việc hạ độc. Rồi cả những vết chém không theo quy tắc này nữa, đây là những dấu vết hung thủ lưu lại khi phanh thây. Mà tất cả những điều này đã chứng minh rằng hung thủ là một người không cao, sức lực cũng không lớn.

Nhưng Trì Trùng nhớ lúc nãy Chúc An Sinh có nói qua, tên người trên danh thiếp là một người đã có hành vi quấy rối tình dục với một nam thanh niên 17 tuổi, kẻ quấy rối đó tên là Sam Schweiger. Sau khi hấn bị nam thanh niên đó báo cảnh sát thì hấn đã cho nam thanh niên đó một trận toi bời. Có thể đánh toi bời một nam thanh niên 17 tuổi, chẳng lẽ hấn còn là người không đủ sức mạnh?

Trì Trùng biết đáp án là phủ định.

Cho nên, ai sẽ là người thỏa mãn tất cả các điều kiện trên đây?

Đột nhiên Trì Trùng nhớ tới trước đây mình từng tổng kết ra một số quy luật. Là nữ, mà lại còn là một sát thủ liên hoàn, bọn họ thường sử dụng những phương pháp như hạ độc, một phương pháp tương đối nhẹ nhàng. Hoặc là bọn họ sẽ chọn những nạn nhân yếu ớt, dễ tấn công.

Vì thế, cái đáp án kia càng được miêu tả sinh động hơn.

" Giết những đứa trẻ, phanh thây những đứa trẻ đó, đồng phạm của Silvia, cũng là một người phụ nữ. "

Tác giả có lời muốn nói: Trong chương này có nhắc tới "tiên sư Su", cô ấy là một người có thật đấy, là một người phụ nữ rất ghê gớm.

Lời editor: Cũng không biết là "tiền sĩ Su" hay "tiền sĩ Tô" nữa =)) nếu như là người TQ thì sẽ là họ Tô nhé, nhưng bối cảnh ở đây là ở Mỹ nên mình sẽ để tên tiếng Anh.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Ánh sáng trong bóng tối

Edit: Cài Trắng

"Người giết những đứa trẻ này, rồi phanh thây chúng, đồng phạm của Silvia, cũng là một người phụ nữ. "

"Anh nói, đồng phạm của hung thủ cũng là một người phụ nữ? "Pháp y cảm thấy tò mò, hỏi.

"Anh mau nhìn trạng thái tử vong của nạn nhân đi. Những nạn nhân trông nhỏ người thì phần xương sườn bị gãy, điều này chứng minh rằng họ đã bị siết tới chết, mà những người có thân hình cao lớn thì hoàn toàn không có dấu hiệu đó, hơn nữa tôi nhớ tới sự kiện một nạn nhân bị trúng độc trước đó. Tôi hoàn toàn có lý do tin rằng những nạn nhân có thân hình cao lớn trong vụ này đã bị giết bằng thuốc độc. "

"Còn nữa, thủ phạm phanh thây của hung thủ không tốt, điều này chứng minh sức lực của hung thủ không đủ lớn. Nó cũng giống như khi Silvia thực hiện hành vi ngược đãi đối với những đứa trẻ có thân hình cao lớn, cô ta đã trói chặt chúng lại, vì cô ta hiểu rõ nếu không làm thế thì mình không đủ sức để chế ngự chúng. "

Tri Trùng nói qua một chút về suy đoán của mình với vị pháp y kia. Căn cứ theo lời Tri Trùng nói, vị pháp y kia cũng cẩn thận xem xét lại một lần nữa, cuối cùng, hẳn cũng đồng ý với suy đoán của anh.

"Xem ra, đồng phạm của Silvia rất có khả năng là phụ nữ. Nếu không phải phụ nữ thì đó cũng là một người đàn ông không cao, sức lực cũng không lớn. Vì sức lực không lớn nên lúc phanh thây mới để lại trên phần xương nhiều vết chém như thế này. "

Phân tích đơn giản xong, Tri Trùng cùng vị pháp y kia tiếp tục đem những phần xương vụn còn lại xếp thành một khung xương hoàn chỉnh. Hai người cùng nhau làm quá nhiên đã đẩy tiến độ lên khá nhanh, ngay lúc phần xương cuối cùng được đặt xuống, Tri Trùng lại rơi vào trầm tư.

"Những thi thể này thật là kỳ lạ. "Vị pháp y kia không nhìn được mà lẩm bẩm nói một câu.

Nhìn tám thi thể đang bày ra trước mặt, Tri Trùng hiểu rõ tại sao vị pháp y kia lại nói như thế.

Mỗi một thi thể đều bị lấy đi một bộ phận. Người là xương sọ, người là ở trên cơ thể, người thì là phần xương ở tứ chi, điều này giống như là có người cố ý lấy đi những bộ phận này, lấy đi để hoàn thành một cơ thể hoàn chỉnh nào đó.

"Tri tiên sinh, anh nghĩ xem, tại sao hung thủ lại phải phanh thây thi thể nạn nhân ra? "

"Phanh thây có thể giúp hung thủ giấu được thi thể kỹ hơn, nhưng nó lại không có chút tác dụng nào trong vụ án lần này của chúng ta. Những thi thể này đều được phát hiện ở dưới sân nhà của Silvia, giấu thi thể ở dưới sân nhà, đáng lẽ ra những thi thể này không cần phanh thây. "

"Hơn nữa, ở đây có một điểm rất kỳ lạ. Trong tám thi thể ở đây, nạn nhân mới bị sát hại gần đây nhất ngược lại lại là người bị phanh thây ít nhất. Nạn nhân chỉ bị chặt bỏ một bên tay. Điều này chứng tỏ rằng hung thủ không phải là một người có dục vọng muốn phanh thây, bởi vì sự tàn nhẫn khi phanh thây của cô ta đang dần dần được giảm xuống. Tôi cảm thấy, cô ta làm những điều này chỉ là đang thỏa mãn cái đam mê sưu tầm cổ quái của mình, điều này cũng có thể giải thích tại sao trên mỗi thi thể đều bị mất đi một bộ phận. "

"Sao hung thủ lại muốn thu thập những bộ phận cơ thể của nạn nhân? Hơn nữa, các bộ phận này còn là các bộ phận khác nhau trên cơ thể người, chẳng lẽ... "Vị pháp y kia đang nói tới những phần xương bị thiếu, bỗng nhiên trong đầu hẳn nảy ra một ý nghĩ rất đáng sợ, đáng sợ tới nỗi chính hẳn cũng không dám nói ra.

"Tôi cảm thấy ý nghĩ của anh không sai đâu, hung thủ đang muốn thu thập những bộ phận cơ thể người, để tự tạo ra một cơ thể "người" hoàn chỉnh. "

Tri Trùng nói luôn phần sau mà vị pháp y kia chưa nói ra. Anh vừa nói xong, vị pháp y kia lập tức nhú mày, tỏ vẻ chán ghét, trước mặt thì đây là vụ án biến thái nhất mà hẳn gặp qua.

Hai người nói chuyện không được bao lâu thì ở trong cục cảnh sát truyền ra tin tức đã bắt giữ thành công được kẻ tình nghi. Tri Trùng biết chắc chắn tên Sam Schweiger đã được áp giải tới đây, cho nên anh tiếp tục rời khỏi nhà xác, đi điều tra chân tướng vụ việc.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Tri Trùng thấy Chúc An Sinh, trong tay cô là một tập tài liệu.

"Tri Trùng, anh đến rồi. Bọn em đã bắt được Sam Schweiger, anh có muốn cùng vào thẩm vấn anh ta không? "Nói xong, Chúc An Sinh đem tập tài

liệu trong tay mình cho Tri Trùng: " Đây là những bức ảnh bọn em đã chụp được ở nhà Sam Schweiger, đều là những đồ vật khả nghi. "

Tri Trùng nhận lấy phần tài liệu đó, anh tùy ý lật giờ xem vài lần, sau đó anh nói với Chúc An Sinh: " An Sinh, trước đó anh đã nhờ phía cục cảnh sát điều tra qua các mối quan hệ của Silvia rồi, bây giờ anh cần em đi điều tra cho anh về một người phụ nữ có mối quan hệ thân thiết với Silvia, và cả những người đàn ông Silvia quen chỉ cao khoảng 1m7. "

" Vì sao? " Chúc An Sinh nói, cô đưa mắt nhìn Sam Schweiger đang ngồi trong phòng thẩm vấn. Không phải cô đã bắt được hung thủ rồi sao?

" Anh nghĩ là chúng ta đã bắt sai người rồi, bởi vì anh vừa phát hiện được thêm một số chứng cứ. Những chứng cứ đó đều chứng minh rằng hung thủ là một người sức lực không đủ lớn, mà em cảm thấy người đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia có sức lực không lớn sao? "

Chúc An Sinh nhớ lại lúc bọn họ ập tới bắt Sam Schweiger. Khi đó, hấn chống cự rất kịch liệt, hai người cảnh sát bắt lấy hấn thiếu chút nữa thì không giữ được hấn, hiển nhiên, hấn không phải là người sức lực không lớn mà Tri Trùng nhắc tới.

" Được, vậy em đi đây. "

Ngay sau đó, Chúc An Sinh lập tức rời đi. Tri Trùng thì cầm theo phần tài liệu cô mới đưa đi vào phòng thẩm vấn, trong phòng thẩm vấn này, ngoại trừ Sam Schweiger ra thì vẫn còn một người cảnh sát nữa.

Sắc mặt người cảnh sát điều tra này khá ủ ê, lúc thấy Tri Trùng bước vào, cậu ta mới khôi phục lại chút tinh thần.

" Tri Trùng tiên sinh, anh tới đây thật là đúng lúc, từ nãy tới giờ người này không chịu nhận tội, anh có biện pháp nào không? "

Tri Trùng gật đầu, sau đó anh ra hiệu cho người cảnh sát điều tra đó im lặng. Anh ngồi xuống đối diện Sam Schweiger.

Khi ngồi, chiều cao của Sam Schweiger không chênh lệch lắm so với Tri Trùng, cho nên anh đoán Sam Schweiger cũng cao khoảng 1m8. Tóc của hấn có màu nâu sáng, hơi xoăn. Nếu không phải lúc này hấn mang bộ dáng tức giận, khó coi thì Tri Trùng hấn cũng là một người đàn ông anh tuấn đấy.

" Tôi không phạm tội, dựa vào cái gì mà mấy người bắt tôi! "

Tri Trùng vừa mới ngồi xuống, Sam Schweiger đã rống lên đầy tức giận.

" Đầu tiên, làm phiền cậu im lặng một chút, dù cậu có lớn tiếng nói đi chăng nữa thì tình cảnh bây giờ cũng không thay đổi. Chúng tôi bắt cậu lại là có nguyên nhân, không lẽ cậu không đoán được nguyên nhân đó là gì sao? " Tri Trùng nói.

" Làm sao tôi biết được. Đột nhiên mấy người vọt tới, sau đó thì tôi được đưa tới chỗ này. " Hiển nhiên, Sam Schweiger vẫn còn rất tức giận.

" Được rồi, vậy tôi nhắc cho cậu nhớ, cậu có quen Silvia không? Cậu đừng vội phủ nhận. Tôi đã nói rồi, chúng tôi bắt cậu là có nguyên nhân, ở trong nhà Silvia chúng tôi phát hiện ra danh thiếp của cậu. "

Cái tên "Silvia" này giống như một cây châm, nó nhanh chóng chọc thủng sự tức giận của Sam Schweiger.

Nhìn thấy Sam Schweiger trở nên uể oải, Tri Trùng đã biết hấn có quen Silvia, hơn nữa hấn còn biết một số chuyện khác.

" Cậu quen Silvia, đúng không? Giờ thì cậu mau nói hết mọi chuyện ra đi, biết đâu nó có thể trả lại công đạo cho cậu. "

Sam Schweiger một lúc lâu, sau đó hấn nói, nghe giọng giống như đã bỏ cuộc: " Cô ấy vẫn phạm sai lầm, đúng không? "

Tri Trùng vừa tiến hành việc thẩm vấn Sam Schweiger vừa lật xem những tấm ảnh chụp mình đang cầm, nhưng mà Sam Schweiger đã nói một câu khiến anh phải dừng động tác tay lại.

" Cậu biết cô ta sẽ phạm sai lầm, cậu biết cô ta có sở thích "yêu trẻ em"*? "

(*): Ở đây thì có thể hiểu rõ hơn là ngược đãi trẻ em.

" Ở trên mạng tôi có mấy tài khoản giả, sau đó tôi dùng nó để dụ dỗ những người như Silvia, rồi tôi sẽ khuyên bảo bọn họ, đó cũng là lý do vì sao Silvia lại có danh thiếp của tôi. "

"Rầm!!"

Một bàn tay to đập rầm một cái lên bàn, Tri Trùng bị hành động này của người cảnh sát điều tra làm cho giật mình.

" Mẹ nó, mày đang trêu tao à? Chính mày là người đã quấy rối một cậu thanh niên khác, bây giờ sao mày lại biến thành một người lương thiện rồi. "

Sam Schweiger cúi đầu. Tri Trùng ho khan hai tiếng, anh ngăn không cho người cảnh sát điều tra đang tức giận này có hành động nào khác, đồng thời anh mang ra một tấm ảnh chụp có hình ống tiêm.

" Cậu hút thuốc phiện? " Tri Trùng hỏi.

Sam Schweiger không nói gì, hần chỉ lắc đầu.

" Cậu có bệnh gì sao? " Trì Trùng vẫn tiếp tục hỏi.

Sam Schweiger vẫn im lặng. Đột nhiên, Trì Trùng nghĩ tới lời nói vừa rồi, anh nhìn Sam Schweiger, cái suy đoán này của anh thực sự rất đáng sợ.

" Có phải cậu đã sử dụng hóa chất thiên*? "

(*)Hóa chất thiên: Tên tiếng Anh là "Chemical castration", là loại thuốc thiên qua kích thích tình dục, hay được dùng để giảm ham muốn và hoạt động tình dục.

Trì Trùng vừa nói ra những lời này, Sam Schweiger càng cúi đầu xuống thấp hơn, đồng thời người cảnh sát điều tra vừa rồi còn đang rất tức giận cũng á khẩu, bởi vì cậu ta cũng biết hóa chất thiên đó có nghĩa là gì.

" Tôi nhớ là cậu đã từng có hành vi quấy rối một cậu thanh niên, sau đó cậu lại đánh cho cậu ta một trận toi bời, vì sao? "

Sau khi phát hiện ra Sam Schweiger đã sử dụng hóa chất thiên, đột nhiên Trì Trùng lại nghĩ tới chuyện này, anh cảm thấy hai sự việc này có phần mâu thuẫn với nhau.

" Thăng nhải kia lúc đó đã 17 tuổi, còn tôi chỉ mới 22 tuổi. Sau khi bọn tôi phát sinh quan hệ, cậu ta đã uy hiếp tôi, uy hiếp tôi là cậu ta sẽ đi tố cáo tôi với tội danh cưỡng hiếp, cậu ta muốn tôi cho cậu ta tiền. Tôi không đồng ý. Sau đó, cậu ta thực sự đi tố cáo tôi, nói rằng tôi quấy rối, cho nên tôi đã đánh cậu ta, điều này có vấn đề gì không? "

Sam Schweiger nói như đang lên án, hần gần như quát lên với Trì Trùng, nói xong câu cuối cùng, hần cũng không nhịn được mà khóc.

" Nhưng đúng là cậu có sở thích "yêu trẻ em", đúng không? " Trì Trùng lại hỏi.

" Ban đầu, tôi không quá chú ý tới việc này. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện ra mình có những dấu hiệu như vậy, tôi cảm thấy sợ hãi, tôi không muốn làm những chuyện như vậy. Cho nên, ở trên mạng, tôi bắt đầu khuyên những người có sở thích giống tôi đừng tự tạo áp lực cho mình, vì thế mà tôi quen được Silvia. Rồi gần đây tôi phát hiện ra người tôi đang khuyên bảo về sau vẫn phạm tội, tôi quyết định tự cắt đứt khả năng phạm tội của mình, tôi không muốn trở thành người như vậy. "

Sam Schweiger kêu lên một cách đầy đau khổ, Trì Trùng cũng phát hiện ra sắc mặt người cảnh sát điều tra bên cạnh để lộ ra vẻ áy náy. Đúng lúc này, Chúc An Sinh cũng tới gõ cửa phòng thẩm vấn.

" Cậu rất dũng cảm, hy vọng cậu có thể tiếp tục duy trì sự thiện lương của mình. "

Trì Trùng nói lời cuối cùng với Sam Schweiger, sau đó, anh đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn, Trì Trùng kể cho Chúc An Sinh nghe câu chuyện về Sam Schweiger.

" Hóa ra là thế. " Chúc An Sinh nói, bất giác cảm thấy hơi xấu hổ.

" Chuyện này cũng không trách em được. Giờ chỉ có thể nói, thế giới này đúng là quá rộng lớn, cũng không phải ai cũng có thể thấy rõ toàn bộ chân tướng. Nhưng có một loại người không thể tha thứ, đó chính là kẻ đã phạm tội mà còn giả vờ như mình là người vô tội. Trên thế giới này, không có hành vi phạm tội nào có thể lấp liếm cho qua. Cho nên, việc quan trọng nhất bây giờ của chúng ta là đem tên hung thủ còn lại ra công lý. "

" Đúng! " Qua lời nhắc nhở của Trì Trùng, Chúc An Sinh mới nhớ ra chuyện cấp bách bây giờ của bọn họ: " Em đã đi hỏi thăm mấy người cảnh sát đó về các mối quan hệ của Silvia rồi, những mối quan hệ của cô ta vô cùng đơn giản, cô ta cũng không quen người đàn ông nào có thân hình thấp bé, nhưng em vẫn tìm được một người khả nghi. "

" Ai? "

" Carla Addams, là chị của Silvia Addams. "

" Điều đáng chú ý là, cô ấy là một giáo viên môn hóa học. "

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Ma quỷ

Edit: Cái Trắng

Carla Addams bị bắt khi cô ta đang ở trường học. Cũng trong lúc đó, Tri Trùng và Chúc An Sinh đã xuất phát đi tới nhà của cô ta, đi vào bên trong, cả cô và Tri Trùng đều cảm nhận được trong ngôi nhà này dường như rất lâu rồi không có người ở.

Chúc An Sinh và Tri Trùng cầm theo máy ảnh, hai người cẩn thận chụp lại vài tấm ảnh dùng để làm chứng cứ. Bọn họ điều tra cẩn thận từng chút một, không bỏ sót bất cứ chỗ nào, rồi họ cũng kiểm tra tới được phòng ngủ của Carla Addams.

Tri Trùng cảm thấy bố cục bên trong phòng ngủ của Carla Addams rất kỳ lạ, rõ ràng ở hai bên giường còn thừa rất nhiều không gian nhưng tủ quần áo của cô ta lại được đặt ở dưới đuôi giường, điều này không hợp với lẽ thường. Anh bước từng bước một vào bên trong, ở đây rất yên tĩnh, anh có thể nghe thấy được cả tiếng bước chân của mình.

Anh chậm rãi mở tủ quần áo ra, Tri Trùng lập tức hiểu tại sao tủ quần áo lại được đặt ở đuôi giường.

Thứ Tri Trùng nhìn thấy bên trong chính là một bộ xương người xiêu vẹo, độ dài tay chân của bộ xương đó không giống nhau, nhìn phần bộ xương đó vô cùng buồn cười. Cái này nhìn giống như một con thú bông có hình thù kỳ lạ. Nhưng có vẻ như Carla Addams chẳng cảm thấy gì, thậm chí cô ta còn mặc quần áo vào cho bộ xương này, nhìn bộ xương này giờ giống như một đứa trẻ vậy.

Tri Trùng nhẹ nhàng cầm lấy đầu lâu của bộ xương đó, anh quan sát kỹ càng, sau đó, anh xác nhận đây đúng là xương người.

Đến bước này, Tri Trùng đã hiểu vì sao trên các thi thể nạn nhân, mỗi thi thể đều bị thiếu mất một bộ phận. Sau khi lấy xương đi, Carla Addams còn cẩn thận loại bỏ hết phần thịt và máu, giờ phần xương đó chỉ là một khúc xương trắng. Tri Trùng đoán chắc là cô ta đã dùng một ít chất hóa học vào chỗ xương này, đương nhiên, nó cũng phù hợp với việc cô ta là một cô giáo dạy môn hóa học.

“An Sinh.”

Tri Trùng lên tiếng gọi Chúc An Sinh, không bao lâu sau, Chúc An Sinh chạy về phía phòng ngủ.

“Điều này đúng là quỷ dị.” Sau khi nhìn thấy bộ xương người, Chúc An Sinh cảm thán một câu, cô chưa từng gặp tên hung thủ nào có sở thích kỳ lạ như vậy: “Carla Addams đặt bộ xương người ở đây làm gì? Chẳng lẽ mỗi ngày cô ta đều nhìn bộ xương người này một cái rồi mới đi ngủ sao?”

Tri Trùng nhìn về phía giường ngủ, đúng thật là nằm ở trên giường hoàn toàn có thể nhìn thấy bộ xương người, sau đó anh nói: “Chắc là như vậy. Nhưng mà sao trước khi đi ngủ Carla Addams lại phải nhìn bộ xương người đây? Chẳng lẽ chỉ là vì sở thích thôi?”

Lúc này, điện thoại của Chúc An Sinh nhận được tin nhắn mới, chờ cô xem xong tin nhắn, cô lập tức nói với Tri Trùng: “Bọn họ đã bắt được Carla Addams rồi, không thì anh hỏi trực tiếp cô ta là được.”

Nói xong, Chúc An Sinh còn giờ điện thoại lên cho Tri Trùng xem phần tin nhắn đó, Tri Trùng cũng cảm thấy đây là một cách làm tiết kiệm thời gian. Vì thế, anh giao lại công việc khám xét căn nhà này cho Chúc An Sinh, còn anh thì quay về cục cảnh sát.

Vừa đến cục cảnh sát, Tri Trùng đã nhận được tin Silvia Addams đã khai tất cả mọi việc, nhưng mà sau khi xem xong lời khai của cô ta, anh suýt chút nữa cười thành tiếng. Silvia Addams đem mọi hành vi phạm tội của mình đổ hết lên đầu chị gái. Theo như lời cô ta thì cô ta chẳng biết gì cả. Nhưng cô ta không biết, Tri Trùng đã có biện pháp chứng minh người đã hành hạ, ngược đãi những đứa trẻ đó chính là Silvia Addams. Chứng cứ bày ra trước mặt, giáo biện chỉ làm tốn thời gian hơn thôi.

Cầm theo tờ ghi lời khai của Silvia, Tri Trùng nhanh chóng tìm tới chỗ của Carla Addams, từ khi bị bắt, cô ta không nói lấy một lời.

Điều làm Tri Trùng kinh ngạc sau khi nhìn thấy Carla Addams là so với em gái, cô ta trông còn xinh đẹp hơn mấy phần. Lúc này, tình cảnh này làm anh nhớ tới một câu nói của người Trung Quốc: *Họa nhân, họa bì, khó họa cốt*. Tri nhân, tri diện, bất tri tâm*. Không ai có thể ngờ rằng, hai người phụ nữ có nhan sắc xinh đẹp như thế này lại hành hạ, ngược đãi, giết không biết bao nhiêu đứa trẻ, đúng là đáng sợ hơn cả ma quỷ.

()Họa nhân, họa bì, khó họa cốt. Tri nhân, tri diện, bất tri tâm: Vẽ người, vẽ da, khó vẽ xương. Biết người, biết mặt, không biết lòng.*

“Cô vẫn không muốn mở miệng à?” Tri Trùng ngồi xuống, anh kiên nhẫn hỏi thêm một câu: “Nhưng cô biết không, em gái cô đã nói khá nhiều rồi, nếu cô vẫn tiếp tục giữ thái độ im lặng như này thì chẳng có ai giúp được cô nữa.”

Cũng không biết có phải là vì nghe thấy tên Silvia Addams hay không, nhưng Carla Addams đã ngẩng đầu lên nhìn Tri Trùng. Cô ta mở miệng nói, khi cô ta nói, anh mới biết được rằng, thứ khiến cô ta mở miệng không phải là Silvia.

“Nó đúng là đồ ngu ngốc, nếu không phải tại nó ngu ngốc thì mấy người có thể phát hiện ra tất cả sao? Các người toàn là một lũ đạo mạo phệ vật, nếu không phải vì nó thì mấy người cho rằng mấy người có thể bắt được tôi à?”

“Tôi không biết tại sao cô lại trở nên tức giận như vậy nhưng tôi có thể nói cho cô biết rằng, tôi đã xem qua những video ngược đãi trẻ em rồi, từ đầu tới cuối, người ngược đãi những đứa trẻ chỉ có em cô mà thôi. Cho nên, cô có thể nói cho tôi biết, vì sao cô lại tham gia vào tội ác này không? Còn nữa, ở trong tủ quần áo của cô, tôi đã phát hiện ra một bí mật, tại sao cô lại thu thập những bộ phận xương trên thi thể người chết?”

“Mấy người đã làm gì Chris rồi!!”

Đột nhiên, khi Tri Trùng nhắc tới bộ xương để trong tủ quần áo của cô ta, Carla Addams trở nên kích động. Cô ta như muốn nhào tới chỗ Tri Trùng. Người cảnh sát đang đứng trong phòng thẳm vắn vội vàng kéo cô ta lại. Một lần nữa, Tri Trùng lại suy nghĩ về mối quan hệ giữa Carla Addams và bộ xương trong tủ quần áo, thậm chí Carla Addams còn đặt tên cho bộ xương đó?

“Xem ra cô rất để ý tới Chris. Vậy cô thử nói cho tôi nghe xem, tại sao cô lại dùng xương của những đứa trẻ khác ghép vào nhau để tạo thành bộ xương hoàn chỉnh, tạo ra Chris?”

“Đó là sự trừng phạt dành cho bọn họ! Chỉ có mấy người như các người mới cảm thấy mấy đứa trẻ đó là những người đơn thuần nhất, nhưng mà các người thì biết gì chứ? Các người cho rằng là trẻ con thì mãi mãi không biết làm những chuyện ác sao? Nhưng mà mấy người quên rồi, những người làm điều ác, ai mà không từng là trẻ con chứ.”

Tri Trùng bình tĩnh nhìn Carla Addams, bỗng nhiên, anh cảm thấy hình như mình đã hiểu ra cái gì đó.

“Cô rất ghét những đứa trẻ đó, đúng không? Bởi vì bọn họ làm tổn thương Chris?”

Lời Tri Trùng nói giống như một mũi tên nhọn hoắt đâm vào trong lòng Carla Addams. Không ngờ, Carla Addams đã thôi không giãy dụa nữa, cô ta bắt đầu khóc rống lên.

“Chris, là con của cô?”

Tri Trùng có chút do dự khi nói ra suy đoán của mình. Đồng thời, lúc đó anh âm thầm gửi một tin nhắn tới cho người bạn của mình làm ở cục cảnh sát New York, anh nhờ hẳn điều tra về Chris và Carla Addams.

“Chris không làm sai gì cả, vì sao mấy người lại làm như vậy với nó? Vì sao? Chẳng bé mới là đứa trẻ đơn thuần nhất trên thế giới này, vì sao mấy người muốn bắt nạt thằng bé? Vì sao?”

Carla Addams lên tiếng chất vấn, giọng nói nghe vô cùng thê lương. Tóc tai cô ta rối tung, thoát nhìn, nhìn cô ta thật giống như một con quỷ được dằn bò lên từ phía dưới địa ngục.

Không lâu sau, Tri Trùng nhận được tin nhắn mà người cảnh sát kia gửi tới, nội dung trong tin nhắn được đính kèm một hồ sơ điện tử.

Lướt xem xong hồ sơ, cuối cùng Tri Trùng cũng hiểu từ đầu tới cuối câu chuyện.

“Bọn họ làm Chris bị tổn thương, cho nên cô muốn trả thù, đúng không?”

Tri Trùng nói, sự đau khổ không thể che giấu được, bởi vì anh không quên được hình ảnh của Chris ở trong hồ sơ. Thân thể của cậu bé xiêu vẹo, tay chân thì dài ngắn không đồng đều, giống hệt như bộ xương Tri Trùng tìm thấy trong tủ quần áo của cô ta.

Tri Trùng không biết người như vậy thì ở trường học bị kỳ thị tới mức nào, nhưng anh chắc chắn đó là một điều cực kỳ bi thảm.

Cuối cùng, một cái chết kinh khủng đã đến với Chris. Từ báo cáo khám nghiệm tử thi của Chris có thể thấy xương đùi và xương tay của cậu bé bị gãy, nhưng nguyên nhân gây ra cái chết lại là xương sườn bị gãy, nó đâm thủng nội tạng, dẫn đến việc xuất huyết. Cuối cùng, thi thể của Chris bị ném ra hồ nước ở trong trường học, nhìn nó không khác gì một đồng bụi nhùi. Mãi cho tới ba ngày sau, khi thi thể bốc mùi hôi thối mới có người phát hiện ra.

“Vì sao, vì sao mấy người lại đối xử với Chris như vậy? Dù cho thằng bé có là quái vật thì thằng bé cũng là con tôi, vì sao mấy người lại đối xử với thằng bé như vậy?”

Giờ Carla Addams đã khóc không thành tiếng, nước mắt vẫn cứ thi nhau chảy xuống không ngừng.

“Nhưng sao cô lại làm tổn thương những đứa trẻ đó? Không thể bắt được kẻ đã gây ra những tổn thương cho Chris, chúng tôi rất xin lỗi, nhưng mà cô đã làm tổn thương những đứa trẻ khác, chúng vô tội.”

“Vô tội? Nếu không phải vì bọn họ ham mê sắc đẹp, tâm hồn sớm đã bị vấy bẩn thì làm sao có thể bị vẻ đẹp của tôi dụ dỗ? Bị Silvia ngược đãi, đó chính là sự trừng phạt dành cho bọn họ.”

Carla Addams nói một cách đầy tàn nhẫn, ánh mắt của cô ta như muốn biến thành một cây chùy, đâm thẳng vào người Tri Trùng.

“Thế còn bé Cruise? Thằng bé mới có mười tuổi, thằng bé đã làm gì sai? Bởi vì thằng bé muốn ăn kẹo nên sai sao?”

Lời nói của Tri Trùng như dao găm đâm thẳng vào sống lưng Carla Addams, cuối cùng, cô ta cũng không thể ngẩng đầu lên.

“Cái sai lớn nhất của cô đó là để mình mất lý trí, cái sai đó của cô đã nuôi phần ác của một người lớn lên từng ngày. Cô có từng nghĩ tới bố mẹ của bé Cruise không? Bọn họ cũng giống như cô, luôn chìm trong sự đau khổ vì mất con, họ không thể thoát ra được khỏi sự đau khổ đó. Thậm chí, tôi cũng rất khó nói, tôi khó có thể đem sự thật là bé Cruise đã chết nói cho bọn họ. Mà tất cả những điều này đều là do cô và Silvia gây nên.”

“Còn nữa, những đứa trẻ mà cô nói là tâm hồn bị vấy bẩn, chẳng qua là ở độ tuổi này bọn họ dễ bị rung động, mà cô lại đưa cho bọn họ một quả táo độc để dụ dỗ bọn họ đi tới vực sâu. Là cô đã tiếp thêm sức mạnh cho Silvia, là cô làm cho dục vọng bên trong Silvia trở nên bành trướng, cuối cùng để Silvia trở thành một con quỷ không khống chế được.”

“Bây giờ, nếu cô còn để ý tới một chút thiện lương của Chris thì phiền cô và Silvia đem những đứa trẻ đó tới nhà tang lễ để làm tang lễ cho những đứa đó. Tất cả những đứa trẻ đó cùng với thi thể đứa trẻ đang nằm trong máy móc nhà xưởng, phiền cô ghi tên những đứa trẻ đó vào đây, tôi sẽ thay cô viết thư gửi lời xin lỗi tới người nhà nạn nhân. ”

Tri Trường lấy giấy bút ra, sau đó anh nhìn Carla Addams run rẩy viết từng nét bút xuống giấy, tổng cộng có tên tám đứa trẻ.

“Tôi không biết đứa trẻ trong máy móc ở nhà xưởng là gì, cái này anh nên đi hỏi Silvia, vì tôi chỉ giúp em gái mình dụ tám đứa trẻ này thôi. ”

Tri Trường tin rằng Carla Addams không nói dối. Vì thế, anh thu dọn giấy tờ của mình chuẩn bị rời đi. Nhưng vào lúc anh chuẩn bị rời đi thì Carla Addams lại gọi anh.

“Tiên sinh, anh giúp tôi chuyển lời xin lỗi, tôi rất cảm ơn anh, nhưng tôi nghĩ anh hiểu lầm tôi rồi. Từ trước tới nay, tôi không hề cảm thấy áy náy, tôi viết tên những đứa trẻ đó ra cho anh là tôi muốn để cho những người khác cũng cảm nhận được sự đau khổ của tôi. ”

Nói xong, Carla Addams lại cười như điên dại. Sau đó, đột nhiên cô ta dùng một ánh mắt nham hiểm, hung ác nhìn thẳng vào Tri Trường.

“Ngoài ra, anh có biết thật ra Chris vẫn luôn muốn có một đứa em trai không? ”

Đôi lời của Cái Trắng: Đến đây là kết thúc quyển 5 rồi.v tuy mình không hiểu sao tác giả để cái kết khó hiểu vậy nhưng mình nghĩ có thể Carla Addams luôn coi bộ xương trong tủ như đứa con thứ hai của mình, em của bé Chris chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hai vụ án giết người

Đã qua sáu tháng kể từ khi vụ thảm sát trên du thuyền Eros kết thúc. Cho dù ngày hôm đó vụ án này có làm bao nhiêu chấn động, thì tới bây giờ, vụ án này cũng chỉ là một chút ký ức còn đọng lại trong đầu mỗi người. Vụ án đó kết thúc, Chúc An Sinh và Tri Trường lại bận rộn với những vụ án khác, công việc xoay quanh bọn họ đã khiến bọn họ sớm quên đi câu chuyện này, mãi cho tới khi Ninh Chí Minh gửi một email tới cho họ.

Trong thư, Chúc An Sinh và Tri Trường thấy được Ninh Chí Minh đang kể một câu chuyện xưa, mà thứ khiến hai người nhớ rõ chính là kết thúc của câu chuyện này.

“Người thợ săn lại cầm súng lên một lần nữa, điều này là có ý gì? ” Chúc An Sinh vẫn cố chấp với câu hỏi này, trong lòng cô sớm đã có suy đoán nhưng cô nguyện ý để cho nó chỉ như ảo giác của mình mà thôi.

Tri Trường không trả lời Chúc An Sinh, bởi vì anh cũng không muốn nhìn thấy một kết cục như thế. Nhưng cũng trong buổi chiều ngày hôm đó, ở Houston truyền tới tin tức Parker Martinez đã chết trong ngục giam. Giờ thì Chúc An Sinh và Tri Trường chỉ có thể tin rằng, ‘người thợ săn’ này cầm súng lên và bóp cò súng một lần nữa.

Nhận được tin tức này, cả Chúc An Sinh và Tri Trường đều giữ im lặng hồi lâu, như thể hai người đang thực hiện một nghi thức trang nghiêm. Sự im lặng đó kéo dài tới lúc ăn cơm tối, lúc đang ăn Tri Trường đã nói khoảng mười rưỡi tối nay sẽ bay đi Thái Lan công tác.

“Đi Thái Lan? Vào lúc mười rưỡi? Không phải là chỉ còn không tới bốn tiếng nữa thôi sao? Tri Trường, sao anh không nói sớm cho em biết. ” Chúc An Sinh oán giận mắng Tri Trường một câu, cô đang định buông bát đĩa xuống để lên thu dọn hành lý thì Tri Trường đã ngăn cô lại.

“Không nói cho em biết sớm là bởi vì lần này chỉ có một mình anh đi Thái Lan thôi. ”

“Một người? Chẳng lẽ anh đi Thái Lan không phải là để điều tra vụ án sao? ”

“Đương nhiên là để điều tra vụ án rồi, buổi sáng hôm nay anh mới nhận được một email, là của cảnh sát Thái Lan gửi tới. ”

“Đã như vậy rồi anh còn muốn đi một mình sao? ” Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu, cô đã làm trợ lý cho Tri Trường được một thời gian khá dài rồi, có thể nói mỗi một vụ án cô đều đi theo Tri Trường.

“Gần đây không phải chúng ta mới phối hợp với cảnh sát New York xử lý được đường dây buôn bán lậu thuốc phiện sao, vụ án bên này mới kết thúc nên một trong hai người chúng ta phải ở lại đây phối hợp với cảnh sát New York. Hơn nữa, lần này khi nhận được lời mời của cảnh sát Thái Lan, anh cảm thấy vụ án này khá đặc biệt. ”

“Đặc biệt? Đây là vụ án như thế nào? ”

Chúc An Sinh thấy sắc mặt Tri Trường trở nên nghiêm trọng hơn, cô thấy, vụ án lần này Tri Trường nhận được không đơn giản.

“ Là thảm án diệt môn, đã xảy ra hai vụ rồi, cả hai đều là những thôn làng trên núi, số nạn nhân trong hai vụ án đã chạm tới mốc 120 người. ”

Có thể nói Chúc An Sinh đã luyện cho mình được dây thần kinh thép, hơn nữa, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Nhưng tới khi Trì Trùng nói ra số nạn nhân trong vụ án, cô vẫn cảm thấy hoảng sợ, con số lên tới 120 người, đây là chuyện gì thế.

“ Sao lại có nhiều người bị hại như vậy? ”

“ Bởi vì người sống ở bên trong thôn đều bị giết chết, nhưng hai thôn này không liên quan gì tới nhau cả, khoảng cách giữa hai thôn còn tới cả trăm km. Tuy hai thôn này không liên quan gì tới nhau nhưng phương thức giết người trong cả hai vụ án giống nhau nên tạm thời cảnh sát Thái Lan đã ấn định hung thủ trong hai vụ án này là một người. ”

“ Sao lần này chỉ có một mình anh đi chứ? Vụ án buôn lậu thuốc phiện ở bên này đã kết thúc rồi, anh có thể giao những việc còn lại cho Hanham mà. ”

“ Đó là vì anh chưa nói cho em biết, thật ra có một điểm khá đặc biệt trong vụ án này. ”

“ Điểm đặc biệt? Điểm đặc biệt mà anh nói là cái gì? ”

“ Điểm đặc biệt chính là, thật ra anh cũng không nắm chắc được là mình có phá được vụ án này không, cho nên anh mới để em ở lại New York, bởi vì anh không muốn cả hai chúng ta đều lãng phí thời gian. ”

Chúc An Sinh nghĩ ra rất nhiều lý do, nhưng cô không ngờ lý do mà Trì Trùng nhắc tới lại là cái này, đồng thời nó cũng khơi gợi sự tò mò trong lòng cô: “ Vụ án này, anh không nắm chắc phần thắng sao? ”

“ Đúng vậy. ” Trì Trùng vô cùng thần nhiên, nói: “ Vào lúc này, cảnh sát Thái Lan đã dốc hết toàn lực để điều tra vụ án rồi, cho nên anh cũng không dám đảm bảo là mình có thể làm tốt hơn bọn họ. ”

“ Tình huống cụ thể như thế nào? Hung thủ đã gây án bằng cách nào? ”

Trước đây, cô chưa từng gặp đáng về Trì Trùng ừ rừ khi chưa bắt đầu phá án, vì thế cô càng tò mò hơn.

“ Trước mắt chỉ mới xác định được thủ pháp gây án của hung thủ. Căn cứ theo cách phân tích của cảnh sát Thái Lan thì hung thủ chờ vào lúc đêm khuya tĩnh lặng mới dẫn mồi lửa đốt cháy thôn làng. Hơn nữa, địa điểm hẩn chọn làm nơi phóng hỏa cũng rất dễ gây chú ý. Những căn nhà xa xa, nằm hẻo lánh thì hẩn chọn cách đốt nhà, còn những nhà dân nào mà gần hơn thì hẩn trực tiếp bắn chết người trong thôn. ”

“ Mặt khác, trong quá trình điều tra, cảnh sát phát hiện ra có một số người dân bị bỏng khá nhẹ, nguyên nhân dẫn đến tử vong là do bị bắn. Thế nên, bọn họ suy đoán rằng, sau khi phóng hỏa xong hung thủ đã canh giữ ở bên ngoài, một khi hẩn phát hiện có người chạy ra ngoài thì hẩn sẽ cầm súng bắn chết bọn họ. ”

“ Vụ án đầu tiên xảy ra vào chín tháng trước, sau đó, mới một tháng trước đã xảy ra vụ án thứ hai. Ở cả hai vụ án, họ không chỉ thấy thủ pháp giết người giống nhau mà ngay cả viên đạn được bắn ra cũng được xác nhận là cùng một loại, được dùng cho một loại súng. Sau đó, bọn họ đã huy động toàn bộ cảnh sát trên khắp Thái Lan để điều tra vụ án này nhưng vẫn không có kết quả gì, sau đó nữa thì bọn họ tìm tới anh. ”

“ Gần như toàn bộ cảnh sát Thái Lan tới điều tra mà vẫn không tìm được hung thủ? ” Chúc An Sinh kinh ngạc. Bình thường cũng có khá nhiều vụ án không phá được, nhưng đó là do điều kiện không đủ hoặc thiếu người điều tra. Nhưng một vụ án này đã huy động gần như toàn bộ cảnh sát điều tra trên cả nước mà vẫn không bắt được hung thủ thì quả khoa trương rồi.

“ Cho nên, giờ em đã hiểu tại sao anh nói không nắm chắc phần thắng chưa? Hơn nữa, anh cảm thấy cảnh sát Thái Lan cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào anh, dù sao thì bọn họ cũng điều tra rất cặn kẽ rồi. ”

“ Là sao? ” Chúc An Sinh ngạc nhiên, hiếm có khi Trì Trùng dành tặng cho những người cảnh sát một lời khen.

“ Bởi vì vụ án này quá mức nghiêm trọng nên cảnh sát Thái Lan đã thẩm vấn một lượt hơn mấy nghìn người ở các thôn gần nơi xảy ra vụ án. Không những thế, bọn họ còn dùng máy phát hiện nói dối nữa, nếu cảm thấy ai đó có gì khác lạ thì họ lập tức điều tra sâu ba tấc đất, nhưng khi kết quả điều tra có thì họ lại không tìm được kẻ tình nghi. ”

Chúc An Sinh nuốt một ngụm nước miếng. Huy động cảnh sát trên toàn quốc có khác, làm việc rất nhanh chóng, nhưng bày ra một thế trận lớn như thế rồi mà vẫn không bắt được hung thủ, rốt cuộc hung thủ là loại người gì vậy?

“ Không chỉ dừng lại ở đó, nó còn khoa trương hơn nữa kia. Sau khi điều tra toàn bộ người trong các thôn gần đó xong, cảnh sát Thái Lan lại vẽ ra một hướng đó là hung thủ là người bên ngoài. Trong đó, có một cái thôn có con đường ra duy nhất là băng qua một bãi bùn, đằng sau bãi bùn đó chính là đường quốc lộ. Nói cách khác, nếu như hung thủ là người ngoài thì khi đi vào thôn hẩn phải đi qua đường quốc lộ, sau đó sẽ phải băng qua một bãi bùn để tới được thôn. ”

“ Mà trên đường quốc lộ thì có gắn camera theo dõi, cảnh sát Thái Lan lại tiếp tục tốn thêm mấy ngày nữa để xem băng ghi hình, điều tra một lượt những chiếc xe đã đi qua con đường đó. Kết quả cuối cùng như thế nào, chắc không cần anh nói em cũng biết rồi đấy. ”

“ Rốt cuộc, hung thủ đã làm thế nào để nhắm vào hai thôn này, sau đó tại sao hẩn lại lựa chọn phương thức gây án như thế? Dựa theo những gì anh nói

thì cảnh sát Thái Lan đã điều tra theo đủ loại khả năng rồi, nhưng vì sao hung thủ lại chọn hai thôn có khoảng cách mấy trăm km? Mục đích của hắn là gì? ”

“ Không ai biết được hắn có mục đích gì. Hắn giống như một con ác quỷ với tâm hồn trống rỗng, hắn đi đến nhân gian để thực hiện trò chơi giết chóc, cuối cùng hắn lại biến mất như chưa từng xuất hiện, giống như một hồn ma. Cho nên, giờ em đã hiểu rõ vì sao anh không nắm chắc phần thắng chưa? ”

“ Nhưng anh vẫn nhận vụ án này mà. ”

“ Tuy rằng ma quỷ rất đáng sợ, nhưng cho dù là lấy trứng chọi đá thì chúng ta cũng nên thử một lần. ”

Chúc An Sinh hiểu ý của Trì Trùng, giờ trong lòng anh có lẽ vẫn canh cánh chuyện thăm vấn Parker Martinez, nên anh mới cố chấp với một vụ án có độ khó tương tự như thế.

“ Có cần em đưa anh ra sân bay không? ” Chúc An Sinh dịu dàng hỏi.

“ Viện nghiên cứu đã chuẩn bị xong tài liệu để đưa tới cục cảnh sát New York rồi, em nên mang chỗ tài liệu đó tới cục cảnh sát thì hơn, cứ để anh tới sân bay một mình cũng được. Ít nhất thì chúng ta vẫn có thể đối phó với đồng ma túy ngu xuẩn đó, không phải sao? ”

Chúc An Sinh không nhận được, cô cười thành tiếng. Giờ những ông trùm buôn bán ma túy ở Mexico và Mỹ mà nghe thấy Trì Trùng nói thế này, không biết họ có tức lộn ruột lên mà đem anh đi xử lý luôn không. Giờ anh lựa chọn đi vội vàng như thế này, Chúc An Sinh cũng hiểu, chỉ sợ cơ hội này không có nhiều.

Một lúc sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh đã ăn xong bữa cơm, hai người lại bắt đầu chia nhau ra hành động. Đợi tới lúc Chúc An Sinh cầm lấy tài liệu chuẩn bị đi tới cục cảnh sát New York thì đã muộn, cô đưa mắt nhìn ra bầu trời đêm, lúc này, hẳn là Trì Trùng đã ngồi trên máy bay để tới Thái Lan rồi.

...

Tới cục cảnh sát New York đưa tài liệu xong, đột nhiên Chúc An Sinh cảm thấy hơi cô đơn, giờ cô nên làm gì nhỉ?

Hiếm có khi Trì Trùng đi công tác, hay cô trộm làm biếng một hôm nhì, ngày mai cứ ngủ tới chín giờ mới rời giường?

Nhưng mà đó cũng mới là suy nghĩ của Chúc An Sinh thôi, cô còn chưa kịp thực hiện thì một trận ồn ào đã cắt ngang suy nghĩ của cô.

Chúc An Sinh nhìn về nơi phát ra tiếng ồn ào. Đó là một hành lang cách đó không xa, có một người phụ nữ đang lôi kéo cảnh sát, khăn giọng khóc lớn. Ở ngay đằng sau người phụ nữ này thì có một người đàn ông khoảng 50, 60 tuổi, tuổi tác không chênh lệch lắm so với người phụ nữ đứng trước, ông muốn đưa tay ngăn người đang trước không làm loạn nữa, người cảnh sát bị bà níu kéo cũng để lộ ra sự không kiên nhẫn.

Cuối cùng, người đàn ông đó cũng kéo người phụ nữ lại được. Người cảnh sát vừa bị kéo nhân cơ hội này đã chạy thoát, hắn chạy về phía Chúc An Sinh, đứng ở chỗ cô vẫn còn nghe thấy tiếng khóc tiếng nấc cụt đứt quãng của bà.

“ Đã xảy ra chuyện gì? ”

Lúc người cảnh sát đi ngang qua trước mặt Chúc An Sinh, Chúc An Sinh đã kéo cậu ta lại, cậu ta lập tức nhận ra cô, để lộ khuôn mặt tươi cười.

“ Là Chúc tiểu thư à, sao Trì Trùng tiên sinh không đi cùng với cô? ”

“ Anh ấy có việc phải tới Thái Lan rồi. Ở đây đã xảy ra chuyện gì? ”

“ Con trai của hai người kia xảy ra tranh chấp cùng với người khác, sau đó không may đứa con đã bị bắn chết, mẹ của nạn nhân đương nhiên không tiếp nhận sự thật này, dù sao thì trong mắt bố mẹ, con của mình luôn là hoàn hảo nhất, không phải sao? Nhưng sự thật đã rõ ràng rồi, trong camera cũng đã ghi lại hình ảnh đó, bà ấy không tin việc con trai mình xảy ra tranh chấp với người khác thì cũng không còn cách nào khác. ”

“ Có camera theo dõi à? ” Chúc An Sinh hơi tò mò.

“ Cô muốn đi xem sao? Vừa lúc, tên hung thủ bắn chết con trai họ vẫn còn đang lẩn trốn, giờ cô đi xem, biết đâu lại giúp bọn họ tìm được hung thủ? ”

Chúc An Sinh không từ chối, cô đi theo người cảnh sát đó để xem đoạn băng ghi hình, khoảng bảy phút sau, cô đã xem được nó.

Vị trí của camera theo dõi là ở bãi đỗ xe, đây chắc là camera giám sát của một vị thương gia nào đó rồi. Trong băng ghi hình có thể thấy hai người này đều từ trong siêu thị bước ra, mỗi người đều ôm lấy túi đồ của mình, khi người bên trái chuẩn bị mở cửa xe của mình ra thì hắn chú ý tới người bên phải.

Chiếc xe đỗ ở bên phải là một chiếc xe bảo mẫu, bên trong xe còn có người. Người ở bên trong chủ động mở cửa xe ra, người bên phải cứ thế trực tiếp lên xe, nhưng đúng lúc đó người bên trái lao tới kéo tay người bên phải lại.

Thậm chí người bên trái còn nắm luôn túi đựng đồ của mình xuống đất, sau đó hắn nói cái gì đó khiến người bên phải móc khẩu súng ra, người bên phải bắn súng. Đầu tiên, cơ thể người bên trái hơi đổ về phía trước, nhưng ngay sau đó hắn lại lùi bước, cả cơ thể lao đảo.

Qua đoạn băng ghi hình, Chúc An Sinh thấy được người đang nằm dưới đất kia đang dần mất đi ý thức.

Nhưng những thứ Chúc An Sinh nhìn thấy không chỉ có thế, Chúc An Sinh biết, cô còn nhìn thấy một hung thủ vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: U linh sát thủ

Edit: Cài Trắng

" Mọi người không cảm thấy có sự kỳ lạ trong camera ghi hình này sao? "

Khi nói chuyện, ánh mắt của Chúc An Sinh vẫn không rời khỏi màn hình. Cô nhìn nạn nhân ngã xuống, hơi thở dần dần trở nên yếu ớt, cuối cùng là tử vong. Dưới thân nạn nhân chậm chậm có máu lan ra. Mà cái người cầm súng vừa bắn nạn nhân còn nhân cơ hội này lấy luôn ví tiền của nạn nhân đi, lấy xong hất lên xe và rời khỏi hiện trường. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, nạn nhân còn cố gắng nghiêng đầu để nhìn cái gì đó, nhưng hẳn không đủ sức nữa, Chúc An Sinh có thể thấy hẳn vô cùng tuyệt vọng.

" Kỳ lạ? Chỗ nào kỳ lạ? "

Người cảnh sát hỏi lại, cậu ta cảm thấy khó hiểu. Chúc An Sinh tự mình tua lại đoạn video được ghi lại, cô tua tới đoạn nạn nhân sắp bị bắn, sau đó cô ấn phát chậm lại.

" Người bình thường khi bị bắn sẽ bị ngã về hướng ngược lại nên viên đạn bắn ra, nhưng nạn nhân trong vụ này thì sao? Đầu tiên, nạn nhân lao đảo ngã về phía người trước mặt mình đang cầm súng, sau đó, do có vật cản là người trước mặt nên nạn nhân lại lao đảo về phía sau. "

Qua lời giải thích của Chúc An Sinh, người cảnh sát mới phát hiện ra điểm kỳ lạ trong video, sau đó cậu ta hỏi: " Điều này thì thể hiện cho cái gì? "

" Cậu vẫn không phát hiện ra à? Lực sát thương của khẩu súng trong tay tên côn đồ kia không đủ để một phát đạn tạo thành một vết thương xuyên thủng. Mà sau khi nạn nhân ngã xuống thì sau lưng hình thành một vũng máu lớn, điều này có nghĩa là sau lưng nạn nhân cũng có vết thương. Mà vết thương này, theo như suy đoán của tôi thì cũng là do súng bắn. Điều này cũng giải thích được tại sao khi bị bắn người nạn nhân lại đổ về phía trước. "

" Vết súng bắn phía sau lưng? " Biểu tình của người cảnh sát vô cùng bối rối, nói: " Chúc tiểu thư, ý cô là trước khi nạn nhân chết vẫn còn một tên hung thủ nữa đang đứng ở sau lưng? Và tên hung thủ đó thì nằm ngoài phạm vi ghi hình của camera nên chỉ quay được cảnh nạn nhân bị súng bắn? "

" Đúng vậy, ý của tôi chính là như vậy. Báo cáo khám nghiệm tử thi đâu? " Chúc An Sinh hỏi, cô có phản hồi sốt ruột.

" Gần đây trong cục có khá nhiều vụ án cần khám nghiệm tử thi. Vụ án này mới xảy ra cách đây mấy tiếng, chúng tôi cũng nghĩ rằng vụ án đã rất rõ ràng rồi cho nên chắc vẫn chưa khám nghiệm tử thi đâu. "

Chúc An Sinh lắc lắc đầu, cô lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Geoffrey. Chờ tới khi đầu dây bên kia có người nhấc máy, cô mới biết, hóa ra Geoffrey và trợ lý Brian của hẳn cũng đang ở cục cảnh sát. Theo như lời người cảnh sát ban nãy nói thì dạo gần đây ở cục cảnh sát New York cần phải khám nghiệm tử thi rất nhiều, cho nên tạm thời Geoffrey và Brian cũng được mời tới cục cảnh sát để trợ giúp trong việc khám nghiệm tử thi.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng gặp được Geoffrey, Brian cùng với thi thể nạn nhân bị bắn súng.

" Đây là nạn nhân mà cô cần tôi khám nghiệm tử thi gấp. Tên nạn nhân là Bradley Ray Carver. " Geoffrey nói theo những gì ghi trong tài liệu.

" Tôi biết. " Chúc An Sinh gật gù đầu, đồng thời cô đưa mắt nhìn thi thể Bradley Ray Carver.

Ở trong đoạn video vừa rồi cô xem được, cô có thể thấy Bradley Ray Carver đang nằm trên đất với hơi thở mong manh, yếu ớt. Hẳn đã chết khi còn rất trẻ tuổi, hẳn cũng là một chàng thanh niên rất tuấn tú, giờ thì cô hiểu vì sao khi nãy mẹ hẳn lại khóc lóc thảm thiết như thế.

" Cô phát hiện ra điều gì kỳ lạ sao? " Geoffrey nhìn về phía Chúc An Sinh, hỏi. Chúc An Sinh gọi hẳn tới đây, chắc chắn là do cô đã tìm ra điều gì đó khác thường.

Chúc An Sinh đeo găng tay vào, cô đi tới và nâng thi thể Bradley Ray Caver lên. Sau đó cô thấy được vết thương do súng gây ra nằm ở phần eo nạn nhân.

" Cô muốn tôi kiểm tra miệng vết thương này sao? "

Geoffrey hỏi, nhưng đáp lại hẳn chỉ là cái lắc đầu của Chúc An Sinh.

" Giúp tôi lật người Bradley lại. "

Chúc An Sinh nói với Geoffrey, cuối cùng hai người họ hợp lực lại mới có thể lật được người Bradley Ray Caver.

Vừa lật được người Bradley Ray Caver lại, ba người họ đã thấy được vết thương. Geoffrey bước lên quan sát hồi lâu, sau đó hắn mới đứng thẳng dậy, nói: " Đây cũng là vết thương do súng gây ra. Vết thương ở phía trước nạn nhân và vết thương ở phía sau này hiển nhiên không phải do cùng một khẩu súng gây ra. Vết thương do súng ở phần trước nạn nhân hẳn là do một khẩu súng ngắn bình thường gây ra, còn vết thương ở phần sau này hẳn là do một loại súng đặc biệt hơn tạo thành. Khẩu súng đó có thể là súng bắn tia, súng trường, hoặc là loại súng Desert Eagle*, chỉ có như vậy mới tạo thành vết thương lớn như này. "

(*)Desert Eagle: Là một loại súng ngắn bắn tự động, nòng lớn, vận hành bằng khí nén.

Chúc An Sinh đồng ý với phân tích của Geoffrey, hơn nữa, cô phát hiện ra vị trí vết thương ở sau lưng Bradley Ray Caver là ở ngay phần sau của tim. Điều này cũng giải thích được tại sao sau khi bị bắn Bradley Ray Caver đã tử vong ngay lập tức.

" Geoffrey, anh cứ khám nghiệm tử thi tiếp đi, tôi sẽ đi ra ngoài một chuyến. "

Vừa nói xong với Geoffrey, Chúc An Sinh đã xoay người rời đi. Sau khi xác nhận được suy đoán của mình, Chúc An Sinh ý thức được tính nghiêm trọng của vụ án này.

Sự thật là, Bradley Ray Caver không tử vong vì phát bắn của người xảy ra tranh chấp với hắn, đồng thời cũng lấy đi ví tiền của hắn. Lúc Bradley Ray Caver đổ người về phía trước cũng là lúc người trước mặt bóp cò, điều đó có nghĩa là phát súng của người đứng trước này không ảnh hưởng gì cả. Cái dẫn đến cái chết của Bradley Ray Caver là một khẩu súng khác, một khẩu súng có tính sát thương lớn hơn, tên hung thủ đó là một người có thể ngắm bắn chuẩn từ xa.

Nhưng điều khiến cho Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu là, tại sao hung thủ lại phải bắn chết Bradley Ray Caver? Chẳng lẽ người như Bradley Ray Caver cũng có kẻ thù sao?

Trước mắt, tạm thời đây không phải là vấn đề quan trọng, việc quan trọng hiện giờ là cô cần đem thông tin này nói ra bên ngoài. Bởi vì bây giờ đang có một tên tội phạm với tài ngắm bắn chuẩn ở cự ly xa đang ung dung ngoài vòng pháp luật.

Lúc Chúc An Sinh tới cục cảnh sát để thông báo chuyện này thì cô thấy tình hình trong cục cảnh sát vô cùng rối loạn. Vì thế, cô tóm một người lại để hỏi rõ tình huống.

" Đã xảy ra chuyện gì? "

" Lại có một vụ đấu súng xảy ra. "

Người cảnh sát kia vừa nói xong một câu đã vội vã rời đi. Nhưng mà đúng lúc này, trong nội tâm Chúc An Sinh như bị một viên đạn bắn trúng, ghim sâu vào trong lòng, không hiểu sao trong đầu cô lại hiện lên một ý nghĩ rất đáng sợ.

Chúc An Sinh tìm tới một người cảnh sát mà cô quen biết, lúc thấy được anh ta thì anh ta còn đang nói chuyện điện thoại. Qua lời nói anh ta, Chúc An Sinh cũng hiểu đại khái được tình huống xảy ra vụ án.

" Nơi xảy ra vụ án lần này là bên ngoài một quán ăn, nạn nhân trong vụ án này là một người phụ nữ cùng với con gái của cô ấy. Sau đó, những khách hàng khác nhìn thấy và chúng tôi được thông báo về vụ việc này. "

" Hung thủ thì sao? Có ai nhìn thấy hung thủ không? " Chúc An Sinh hỏi, giọng cô trở nên nôn nóng.

" Đây mới là điểm khiến mọi người khó hiểu, tuy mọi người nhìn thấy khẩu súng gây án nhưng không ai nhìn thấy khuôn mặt của hung thủ. "

" Hung khí mà hung thủ có phải là súng bắn tia ở cự ly xa không? "

" Xung quanh hiện trường vụ án không có tòa nhà cao tầng nào, khoảng không ở đó cũng rất rộng. Nhưng kỳ lạ không có bất cứ vị khách nào nhìn thấy hung thủ, đó đều là những tin do những cảnh sát đang khám xét hiện trường gửi về. "

" Thế thì nguy rồi!! "

Những lời này của Chúc An Sinh làm người cảnh sát kia có chút hoảng loạn, anh ta hỏi: " Làm sao thế? "

" Hôm nay, chắc là vào khoảng chạng vạng tối, cũng có một vụ án đấu súng khác đã xảy ra. Bởi vì có camera theo dõi, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng người bắn chết nạn nhân là người đã xảy ra tranh chấp với nạn nhân. Nhưng sau khi xem camera theo dõi xong, tôi đã phát hiện ra điểm bất thường. Vừa rồi tôi cũng đi kiểm tra thì thế, tôi phát hiện, trên người nạn nhân có một vết thương được gây ra bởi súng bắn tia ở cự ly xa và trong camera theo dõi cũng không ghi lại được hình ảnh của người bắn đó. "

" Cho nên, ý của cô là... "

Vị cảnh sát đó không dám nói ra suy nghĩ của mình, hắn hiểu, nếu như suy đoán của hắn là đúng thì rất có thể đây sẽ là một vụ án gây sóng to gió lớn trên toàn bộ thành phố New York.

"Đúng vậy, điều tôi nghi ngờ bây giờ chính là có một tên hung thủ đang dùng một cây súng bắn tia ngấm bắn từ xa, hắn đang điên cuồng gây án trong thành phố New York. "

Giống như đang có một thứ gì đó cố gắng chứng minh lời Chúc An Sinh nói là đúng, nên một người cảnh sát chạy tới, thở hồng hộc, nói: " Lại, lại xảy ra một vụ án nữa! "

Chúc An Sinh thấy trên gương mặt vị cảnh sát điều tra đó hiện lên vẻ nôn nóng, sợ hãi. Cô nghĩ, đêm nay ở New York sẽ không được yên bình.

**

Mãi tới hai giờ sáng, Chúc An Sinh mới lê tấm thân mệt mỏi trở về nhà. Lúc cô rời khỏi cục cảnh sát New York thì bên trong cục cảnh sát cũng đã xác nhận vết thương trí mạng của Bradley Ray Caver và hai nạn nhân sau đó là do cùng một khẩu súng gây nên.

Bây giờ, có vẻ như có một tên sát thủ bóng đêm đã ra đời. Tin tức trong đêm nay chắc hẳn sẽ bị cánh phóng viên liên tục xào nấu. Nhưng không ngờ, đêm nay ở New York lại là một đêm yên lặng nhất.

Chúc An Sinh không thể không thừa nhận, lúc này khi lái xe về nhà, cô càng cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh mình hơn. Tên hung thủ này thật sự rất đáng sợ, hắn giống như một linh hồn vất vưởng, có thể xuất hiện mọi lúc mọi nơi, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên cổ súng, bóp một cái, một sinh mạng vô tội lại ra đi.

Ai cũng sợ chết, Chúc An Sinh cũng không ngoại lệ. Nhưng điều khiến Chúc An Sinh càng sợ hơn chính là mình lại chết đi một cách éo le, không có ý nghĩa.

Nếu Trì Trùng vẫn còn ở đây thì tốt rồi. Chúc An Sinh không nhận được mà nghĩ đến, chắc là Trì Trùng cũng không đoán được, anh vừa đi khỏi New York một đêm mà nơi này lại phát sinh ra một sự kiện đáng sợ.

Thẳng tới khi cô đóng cửa nhà lại cô mới cảm thấy an tâm hơn chút. Căn phòng lớn cực kỳ yên tĩnh. Chúc An Sinh vô cùng mệt mỏi, cô đi vào phòng tắm, cô mong là dòng nước ấm có thể xua tan đi một nhọc ngày hôm nay của cô. Nhưng không ngờ, hình ảnh của Bradley Ray Caver lại hiện ra trước mắt cô.

Chúc An Sinh không quên được, cô không quên được hình ảnh khi Bradley Ray Caver lia đời, cả người hắn dường như vô lực. Rõ ràng hắn là một người đàn ông anh tuấn khỏe mạnh, hắn có thể có một đời bình an hạnh phúc, nhưng tất cả đều tan biến ngay từ giây phút hắn ngã xuống.

Không lẽ đây chính là thứ gọi là vận mệnh?

Chúc An Sinh không muốn suy nghĩ quá nhiều về hình ảnh đó nhưng những hình ảnh đó cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô không đi. Hình ảnh đó càng lúc càng được phóng to lên trong đầu cô, cô còn nhớ tới lúc đó Bradley Ray Caver mấp máy môi như muốn nói cái gì đó.

Hình ảnh Bradley Ray Caver cứ mấp máy môi hiện lên khiến cho Chúc An Sinh nhớ tới gần đây Trì Trùng cũng đang học khẩu hình.

Chúc An Sinh nhanh nhanh chóng chóng gội đầu xong, sau đó cô lấy khăn tắm bọc phần tóc ẩm ướt của mình lại và chạy tới thư phòng. Trong máy tính của Trì Trùng ở thư phòng, Chúc An Sinh tìm được video dạy khẩu hình mà đạo này Trì Trùng xem.

Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào video, sau đó cô bắt đầu nhớ lại từng cử động môi trong trí nhớ, cuối cùng, cô khó khăn mà nói ra được mấy từ:

" Buông cô ấy ra. "

" Báo cảnh sát đi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Người anh hùng chết yếu

Edit: Cải Trắng

[Q6] Chương 79: Người anh hùng chết yếu

Những thứ Chúc An Sinh hiểu tạm thời chỉ có như thế này thôi, nhưng cô biết, vẫn chưa đủ.

Tất cả mọi chuyện đều giống như những gì mẹ của Bradley Ray Caver nói, con bà không hề xảy ra tranh chấp với ai. Lúc ấy, có vẻ như Bradley Ray Caver đã phát hiện ra cái gì đó, cho nên hắn mới tiến lên ngăn không cho người kia lên xe, mà căn cứ theo khẩu hình của hắn thì hẳn đã nói "Buông cô ấy

ra" và "Báo cảnh sát". Chúc An Sinh tin rằng Bradley Ray Caver đã nhìn thấy bên trong chiếc xe kia có một cô bé đã bị bắt cóc.

Thế nên kẻ bắt cóc mới rút súng ra, kẻ bắt cóc đó muốn bắn chết Bradley Ray Caver không phải do tranh chấp. Kẻ đó muốn bắn chết Bradley Ray Caver hoàn toàn là vì Bradley Ray Caver đã nhìn thấy hành vi phạm tội của kẻ bắt cóc.

Giờ phút này, Chúc An Sinh mới hiểu được, Bradley Ray Caver không chết vì một chút tranh chấp con con, cái chết của hắn không phải là không có ý nghĩa, mà ngược lại, hắn là một anh hùng.

Chúc An Sinh vẫn muốn xác nhận lại khẩu hình của Bradley Ray Caver một lần nữa cho chắc chắn, điều đầu tiên cô nghĩ tới là Trì Trường, nhưng sau đó cô mới nhớ ra là giờ này có lẽ Trì Trường vẫn còn đang ở trên máy bay, không giải quyết được. Vì vậy, Chúc An Sinh nhanh chóng nghĩ ra một phương pháp giải quyết khác.

Ở trong ngăn kéo của Trì Trường có rất nhiều danh thiếp, từ trong chỗ đó cô đã tìm thấy danh tiếp của giáo viên dạy khẩu hình, cô nhanh chóng liên lạc với người giáo viên đó thông qua số điện thoại trên danh thiếp.

"David, xin lỗi vì giờ này đã quá rầy anh, nhưng lúc này tôi thật sự cần sự giúp đỡ của anh."

Điện thoại vừa mới được kết nối, Chúc An Sinh đã nói với giọng vô cùng thành khẩn, lúc đó nghe giọng David có vẻ như vẫn còn ngái ngủ. Nhưng khoảng ba mươi phút sau, anh ta vẫn đúng hẹn tới cục cảnh sát New York, Chúc An Sinh cũng đi tới đó.

"Tôi hy vọng chuyện cô nói đủ quan trọng để không tốn công nửa đêm tôi còn mạo hiểm tính mạng của mình để chạy tới đây, còn nữa, chạy tới đây vào giờ này, tôi muốn được trả lương gấp đôi."

Thực ra David chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi nhưng anh ta không ngờ Chúc An Sinh lại đồng ý với lời đề nghị của mình. Sau đó, Chúc An Sinh nhanh chóng đưa anh ta tới phòng kỹ thuật, cũng chính lúc này, David đã ý thức được tính nghiêm trọng của công việc.

"Tôi muốn nhờ anh đọc giúp tôi câu nói của người này." Tới phòng kỹ thuật, cô tua lại đoạn video theo dõi, Chúc An Sinh chỉ vào Bradley Ray Caver.

Kỹ thuật viên cũng hỗ trợ phóng to hình ảnh lên, nhưng dù vậy David vẫn phải đưa mắt sát vào màn hình mới có thể thấy rõ khẩu hình của Bradley Ray Caver.

"Tua lại một lần nữa đi."

Đoạn video theo dõi được bật lại lần nữa, David nói với kỹ thuật viên tua tới chỗ Bradley Ray Caver vừa ngã xuống mặt đất. Kỹ thuật viên làm theo những gì David nói, xem xong lần này, David mới từ từ đứng thẳng người dậy. Chúc An Sinh còn phát hiện ra, trên trán anh ta dường như còn đổ mồ hôi lạnh.

"Sao rồi?" Chúc An Sinh có chút sốt ruột, hỏi.

"Đây là một vụ án bắt cóc, người đang cầm khẩu súng kia chính là người của bọn bắt cóc. Nạn nhân là người đã phát hiện ra trên xe có một cô bé bị bắt cóc nên tiến lên uy hiếp, uy hiếp bọn bắt cóc thả cô bé ra, nếu không hắn sẽ báo cảnh sát. Vì vậy, bọn bắt cóc mới rút súng ra mà bắn chết nạn nhân."

"Anh chắc chắn chứ?" Chúc An Sinh hơi kích động, bởi vì cô hiểu, nếu như những gì David nói là thật thì tính chất vụ án của Bradley Ray Caver sẽ chuyển sang một hướng khác.

Bradley Ray Caver sẽ không còn là người bị hại đáng thương nữa, mà hắn xứng đáng là một anh hùng. Mà Chúc An Sinh nghĩ, có lẽ đây sẽ là sự an ủi lớn nhất với cặp vợ chồng già, bố mẹ của Bradley Ray Caver.

Đồng thời, Chúc An Sinh biết cô bé bị bắt cóc kia sẽ có hy vọng được cứu sống.

"Tôi chắc chắn."

Nghe David nói thế, không hiểu sao Chúc An Sinh cảm thấy hốc mắt mình chưa xót, cô lập tức đưa David đi gặp vị cảnh sát điều tra lần trước cô đã nói chuyện.

"Hai người chắc chắn chứ? Còn có cả vụ án bắt cóc trong này sao?" Đột nhiên phát sinh ra vụ án liên hoàn liên quan tới súng, cơ hồ như toàn bộ cảnh sát trong cục cảnh sát New York phải ở lại tầng ca. Mà khi người cảnh sát điều tra nghe được những lời này, thiếu chút nữa thì hắn run tay đem hất toàn bộ cà phê trong cốc hắn đang cầm trong tay ra ngoài.

"Đúng vậy, chúng tôi chắc chắn. Hơn nữa, Bradley Ray Caver chết không phải vì tranh chấp với bọn chúng mà là vì hắn muốn tiến lên ngăn bọn bắt cóc lại nên mới bị bắt chết."

"Nói như thế thì hắn là một anh hùng."

Người cảnh sát này kinh ngạc. Sau đó, hắn nhận được một cái gật đầu xác nhận của Chúc An Sinh, hắn nhịn không được cảm khái, người anh hùng Bradley Ray Caver này đúng là người xui xẻo, gặp được hai kẻ lưu manh cùng một lúc, rồi trở thành mục tiêu của cả hai kẻ đó, khiến cho mình ra đi khi còn quá trẻ.

Ngay lúc này, điện thoại của người cảnh sát đó đột ngột vang lên, Chúc An Sinh có thể thấy từ lúc nhận điện thoại sắc mặt hắn đã trở nên rất khó coi. Không lâu sau, hắn cúp điện thoại, rồi hắn nói với Chúc An Sinh và David bằng giọng đầy chán nản: "Phiên phức cũ còn chưa giải quyết xong đã có hai phiên phức mới tìm tới rồi. "

Chúc An Sinh biết, vụ án bắt cóc cô vừa phát hiện ra cũng là một phiên toái đáng lo nhất hiện nay, còn một phiên toái nữa mà người cảnh sát đó vừa nhắc tới chắc là đến từ cuộc gọi vừa rồi.

" Lại có người bị bắn chết đúng không? " Chúc An Sinh nói ra suy đoán của mình.

" Nạn nhân lần này là một người đàn ông, hiện trường nơi xảy ra vụ án cách vụ án trước một khoảng không xa. Cũng giống với lần trước, có người nhìn thấy nạn nhân bị bắn chết nhưng không có ai nhìn thấy hung thủ. "

" Vì sao không có ai nhìn thấy được hung thủ? Chẳng lẽ hung thủ vẫn luôn ở trên những tòa nhà cao và dùng súng bắn tia để ngấm bắn sao? "

" Hiện trường vụ án này cách vụ án trước không xa, xung quanh không có tòa nhà cao tầng nào như lời cô nói cả, hơn nữa từ bên trong cơ thể nạn nhân, chúng tôi đã lấy được viên đạn ra. Chúng tôi đã tiến hành phân tích và khẩu súng mà hung thủ sử dụng là khẩu súng bộ binh*. "

()Súng bộ binh: Một loại súng chuyên dụng trong quân đội.*

" Một người cầm theo súng bộ binh tới một nơi không có những tòa nhà cao tầng, hắn đã làm cách nào để không bị người khác phát hiện rồi điên cuồng gây án đây? " Chúc An Sinh khó hiểu, nhưng đáng tiếc, người cảnh sát đó cũng không nắm được một đáp án chính xác: " Có lẽ hung thủ là một âm hồn bất tán, cho nên hắn mới có thể hành động ngang ngược như vậy mà không bị ai phát hiện. "

David vẫn luôn duy trì sự im lặng của mình, anh ta cứ đứng đó nghe Chúc An Sinh và người cảnh sát đó nói chuyện thôi. Anh ta không thể không thừa nhận rằng bản thân mình đã bị dọa cho sợ, anh ta quyết định một thời gian ngắn nữa sẽ không đi ra khỏi nhà.

" Đúng là quá kỳ lạ, rốt cuộc hung thủ đã thực hiện bằng cách nào? " Chúc An Sinh lẩm bẩm.

" An Sinh tiểu thư, cô có thể liên lạc với Trì Trừng không? "

Đột nhiên, người cảnh sát đó nói, Chúc An Sinh cũng hiểu ý của hắn ngay.

" Tối muộn ngày hôm qua Trì Trừng đã lên máy bay về tới Thái Lan rồi, ở Thái Lan đang xảy ra vụ án còn đáng sợ hơn vụ án chúng ta đang giải quyết. Tôi chỉ sợ lần này anh ấy không đủ sức lực để tới giúp các anh nữa. "

Nghe Chúc An Sinh nói vậy, gương mặt người cảnh sát đó không giấu được sự thất vọng. Nhưng mà rất nhanh sắc mặt hắn đã thay đổi, hình như hắn đã nghĩ ra một điều gì đó, sau đó hắn nhìn về phía Chúc An Sinh: " Vậy An Sinh tiểu thư có thể giúp chúng tôi điều tra vụ án này không? "

" Ý anh là muốn tôi giúp các anh điều tra vụ án của u linh sát thủ? " Chúc An Sinh có hơi kinh ngạc.

" Vụ án giết người liên hoàn bằng súng kia, cấp trên sẽ điều FBI xuống giải quyết, vụ án này cục cảnh sát New York không cần làm chủ nữa. Cho nên tôi muốn mời An Sinh tiểu thư giúp chúng tôi phá vụ án bắt cóc vừa mới phát hiện ra. "

Về mặt Chúc An Sinh lộ ra biểu cảm "thì ra là thế", cô gật gật đầu. Bây giờ cô mới là trợ lý của Trì Trừng thôi, một vụ án lớn như vụ án giết người liên hoàn bằng súng đương nhiên không thể mời cô tham gia phá án được. Đương nhiên, Trì Trừng thì không giống vậy, nếu là anh thì chắc FBI cũng rất hoan nghênh tới trợ giúp việc phá án.

" Không thành vấn đề. "

Ban đầu, người cảnh sát đó còn đang lo lắng Chúc An Sinh không có hứng thú, nhưng hắn không ngờ là Chúc An Sinh lại dễ dàng đồng ý như vậy, còn rất sáng khoái nữa. Đó là bởi vì hắn không biết, trong lòng Chúc An Sinh, việc giải cứu cô bé bị bắt cóc kia và vụ án liên quan tới Bradley Ray Caver đều quan trọng như nhau.

Xác nhận vụ án bắt cóc xong, Chúc An Sinh mới trở về nhà và đi ngủ. Một giấc ngủ này cô ngủ một mạch tới mười rưỡi sáng ngày hôm sau, mãi cho tới khi Kiều Trì Na gọi điện đánh thức cô.

Qua cuộc điện thoại với Kiều Trì Na, Chúc An Sinh mới biết được bố mẹ của Bradley Ray Caver đã đứng ngoài cửa nhà cô đợi được một tiếng đồng hồ rồi.

Nhận được tin này, Chúc An Sinh nhanh chóng thay quần áo rồi mời bố mẹ của Bradley Ray Caver vào nhà.

" Xin lỗi, tôi ngủ quên nên không biết hai bác đã ở bên ngoài chờ một lúc lâu. "

Chúc An Sinh đưa hai người tới ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, sau đó cô rót cho mỗi người một cốc nước.

" Chúng tôi biết cô vì hỗ trợ cho vụ án của con trai tôi nên mới phải làm việc tới khuya như vậy, cảnh sát phụ trách vụ án của con trai tôi đã nói cho chúng

tôi biết hết rồi. Lần này chúng tôi tới đây là để cảm ơn cô, cảm ơn cô, cảm ơn cô đã trả lại sự trong sạch cho con trai chúng tôi. "

Chúc An Sinh không ngờ bản thân mình sẽ gặp được trường hợp như vậy, nhất thời cô không biết nói gì cho phải. Cuối cùng, cô chỉ có thể nói một câu thật lòng: " Con của bác đúng là một người anh hùng. "

Chúc An Sinh nói câu này như đã chạm tới chỗ sâu nhất trong lòng đôi vợ chồng già, mẹ của Bradley Ray Caver lấy khăn tay lau đi giọt nước mắt của mình, bà nói lại: " Tôi biết, tôi biết Bradley là một đứa bé ngoan, chắc chắn nó sẽ không vô duyên vô cớ xảy ra tranh chấp với người khác, tôi biết... "

Bố của Bradley Ray Caver nhanh chóng an ủi vợ mình, chờ tới khi ông trấn an được vợ mình xong, ông mới quay về phía Chúc An Sinh và nói rõ mục đích hôm nay hai người tới đây.

" Cảnh sát nói việc khám nghiệm tử thi đã hoàn thành, cho nên hôm nay chúng tôi có thể nhận lại thi thể con trai mình. Chúng tôi cũng quyết định ngày mai sẽ tổ chức tang lễ cho thằng bé, cô coi như là vị ân nhân cuối cùng của nó, tôi có thể mời cô tới dự tang lễ của thằng bé vào ngày mai không? "

Bố của Bradley Ray Caver nói, trong giọng nói của ông có thể nghe ra sự run rẩy khi nói tới việc mời cô tham gia tang lễ.

Chúc An Sinh thấy, đây chính là lời thỉnh cầu khẩn thiết, bi thương nhất mà đời này cô từng nghe.

Tác giả có lời muốn nói: Trước mắt, Bradley Ray Caver là nhân vật trung gian duy nhất, điều này chứng tỏ sự xuất hiện của hắn là đặc biệt và các câu chuyện liên quan tới nhân vật này vẫn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thâm Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Amazing Grace

Edit: Cải Trắng

Chúc An Sinh đồng ý với lời mời của bố mẹ Bradley Ray Caver. Sau khi tiễn hai người đi, Chúc An Sinh lại đi tới cục cảnh sát New York.

Lúc lái xe tới cục cảnh sát New York, Chúc An Sinh phát hiện ra số người ra đường ngày hôm nay thưa thớt hơn những ngày bình thường khác rất nhiều, ngay cả những người đang đi ngoài đường bây giờ cũng đi một cách rất vội vã.

Mở đài trên xe ra nghe Chúc An Sinh mới biết, trong suốt khoảng thời gian cô ngủ thi ở New York lại xuất hiện thêm một vụ án giết người bằng súng nữa. Nạn nhân của vụ án lần này khiến cho mọi người bàng hoàng, kinh sợ, vì người bị hại lần này chỉ là một bé trai bảy tuổi.

Cho tới hiện tại, dù cho cảnh sát không công bố tin tức gì ra bên ngoài thì các thiết bị truyền thông đã đồng loạt đưa tin, quần chúng nhân dân đều đã biết bọn họ đang phải đối mặt với một người điên. Nó không có dự báo, lưỡi hái tử thần đó chỉ nhẹ nhàng xoẹt qua, cứ thế mà cướp đi sinh mạng của nhiều người vô tội.

Những người bị hại trong vụ án giết người liên hoàn này chẳng có liên quan gì tới nhau, điều này chứng minh hung thủ chỉ tùy hứng mà giết người. Dù vậy, Chúc An Sinh vẫn cảm thấy có chỗ khó hiểu, rốt cuộc hung thủ đã làm thế nào để có thể hạ gục nạn nhân trước ánh mắt của công chúng mà không bị phát hiện?

Trong lòng tràn ngập nghi vấn, Chúc An Sinh đã mang theo những nghi vấn đó tới cục cảnh sát New York.

Bên ngoài cục cảnh sát đã tụ tập một đông người, họ đều là những người đang bắt mắt với tiến độ phá án của cảnh sát. Bọn họ cứ gào thét liên tục, bên cạnh còn có những tay phóng viên chốc chốc lại thêm dầu vào lửa, như được tiếp sức, bọn họ càng hô to hơn.

Chúc An Sinh cau mày, cô nhanh chóng đi qua đám người này để vào bên trong, tới nơi, cô gặp được một người cảnh sát phụ trách vụ bắt cóc này.

" Chào cô. " Vị cảnh sát đó mở lời chào hỏi cô trước, còn tự giới thiệu: " Tôi tên là Jennifer. "

Chúc An Sinh gật đầu một cái coi như lời chào, sau đó cô hỏi: " Vụ án có tiến triển gì mới không? "

" Buổi sáng ngày hôm nay tôi mới tiếp nhận vụ án này, nhưng may mà trong đoạn phim quay lại cảnh Bradley Ray Caver bị bắn chết có quay lại được cả hình ảnh trước xe đó. Cũng bởi vì vụ án nổ súng liên hoàn mà gần đây mọi khâu kiểm tra ở New York đều được làm rất nghiêm ngặt, tôi nghĩ bọn họ không thể trốn thoát được khỏi New York đâu. Nhưng mà bây giờ nhân lực trong cục không đủ nên vẫn cần bản thân chúng ta phải tới điều tra chiếc xe đó. "

Chúc An Sinh không có ý kiến gì, sau đó cô còn không nhận được mà bắt đầu thảo luận vụ án nổ súng với Jennifer.

" Tôi nghe nói bên FBI đang nghi ngờ hung thủ trong vụ án nổ súng lần này có liên quan tới bên quân đội. Ví dụ như đó có thể là bộ đội đã xuất ngũ,

trong quân đội là một tay súng bắn tỉa. " Jennifer chia sẻ những thông tin mà mình nghe được cho Chúc An Sinh.

" Thế sao, bọn họ chắc chắn rồi à? "

" Tôi cũng cảm thấy khả năng này khá cao, dù sao thì hung thủ cũng sử dụng súng một cách rất điêu luyện, luôn luôn ngắm chuẩn vào tim nạn nhân mà bắn. "

Nghe được thông tin là hung thủ luôn ngắm chuẩn vào tim nạn nhân mà bắn, bỗng nhiên Chúc An Sinh lên dây cót tinh thần: " Tôi nhớ là khi khám nghiệm tử thi, bọn họ đã lấy ra được trong người nạn nhân một đầu đạn nhỏ thường được sử dụng cho súng bộ binh. Giờ tôi đang có chút khúc mắc, nếu xuất thân của hung thủ là một tay súng bắn tỉa thì tôi nghĩ hung thủ phải biết chỗ trí mạng nhất của con người là phần đầu chứ? Tuy tim cũng là một bộ phận trí mạng, nhưng tôi đang tò mò không biết tại sao hung thủ lại chỉ nhắm bắn vào tim đây? "

Vấn đề này của Chúc An Sinh quả thực đã làm khó Jennifer, Jennifer cũng chỉ có thể cười gượng mà nhìn cô.

" Thật ra, điều khó khăn nhất của vụ án này chính là cho tới hiện tại vẫn chưa một ai nhìn thấy bóng dáng của hung thủ, còn người nhìn thấy nạn nhân thì có không ít. Đồng thời, FBI cũng xác nhận là những tòa nhà cao tầng trong phạm vi xung quanh hiện trường đều không có phản ứng của khói thuốc súng. Điều này chứng tỏ hung thủ không phục kích ở những tòa nhà cao tầng. Không phục kích ở những tòa nhà cao tầng thì hung thủ đã phục kích ở đâu? Chẳng lẽ, trong lúc hắn đi trên đường, hắn nhìn thấy nạn nhân và hắn cứ thế giơ cao khẩu súng bộ binh mà bắn chết nạn nhân? Nhưng tại sao không có người nhìn thấy hắn? Một người đi trên đường bỗng dưng cầm súng lên để bắn, nếu có thì sao không ai nhìn thấy hắn? "

Vấn đề Jennifer đưa ra cũng khiến Chúc An Sinh không thể nào trả lời. Cuối cùng, hai người quyết định từ bỏ việc tìm đáp án, dù sao vụ án đó cũng đã có FBI nhúng tay vào rồi, nhiệm vụ trước mắt hiện giờ của các cô chính là phá vụ án bắt cóc này.

Sau đó, cả một ngày, Chúc An Sinh và Jennifer chỉ dồn sự tập trung của mình vào việc điều tra xe, thẳng cho tới khi có một tin tức lớn xuất hiện, làm gián đoạn công việc của Chúc An Sinh. Lúc đó, Chúc An Sinh và Jennifer mới biết được, những trang báo đầu tại New York không còn đưa tin về tay sát thủ liên hoàn giết người bằng súng nữa, thay vào đó là tin về Bradley Ray Caver, một người đang khiến toàn thành phố New York chú ý.

Trong lúc nhân dân ở thành phố New York còn đang đắm chìm trong nỗi sợ hãi về vụ án giết người liên hoàn bằng súng, thậm chí ra khỏi cửa thôi bọn họ cũng sợ hãi thì nguyên nhân cái chết của Bradley Ray Caver không biết sao lại lọt tới tai của một vị phóng viên. Vì thế, chỉ trong một ngày, hầu như mọi người ở New York đều biết tới vị anh hùng này.

Nạn nhân đầu tiên của vụ án giết người liên hoàn bằng súng, Bradley Ray Caver, hóa ra là khi đó hắn đang cố gắng ngăn cản một vụ án bắt cóc. Nếu không, hắn đã có thể yên vị trên xe của mình rồi. Cho nên, cái chết của hắn là bất đắc dĩ, là do xui xẻo, khi đó hắn đang cố cứu một bé gái bị bắt cóc.

Ban đầu ai cũng nghĩ có lẽ hôm nay sẽ là một ngày u ám của thành phố New York, bởi vì ngay chiều hôm đó lại có thêm hai nạn nhân vô tội nữa bị giết. Nhưng không ngờ, trong sự u ám đó vẫn bùng cháy lên một ngọn lửa chính nghĩa.

Bradley Ray Caver chính là ngọn lửa nhỏ đó, hành động của hắn đã phần nào xoa dịu đi sự sợ hãi trong lòng những người dân thành phố, khiến cho họ bớt sợ hãi hơn.

Chúc An Sinh hoàn toàn không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng như này, Bradley Ray Caver giờ như là một cọng rơm cứu mạng của rất nhiều người trong thành phố New York. Bởi vì có hắn ở đó, nên tiếng súng cũng không còn làm họ sợ hãi nữa.

Sau đó, Jennifer nhận được điện thoại của cấp trên. Sau khi cúp điện thoại, cô ấy còn quay về phía Chúc An Sinh nở nụ cười thật tươi.

" Sao thế? " Chúc An Sinh khó hiểu nhìn dáng vẻ tươi cười của Jennifer.

" Vì sự bùng phát của tin tức nên hiện giờ có rất nhiều người gọi điện tới cục cảnh sát để hỏi về tiến triển của vụ án. Cho nên trong cục đã quyết định điều thêm người tới đây để giúp đỡ chúng ta phá án. "

Nghe xong những lời Jennifer nói, Chúc An Sinh cũng để lộ ra nụ cười, nhưng đó lại là cười khổ. Cô không khỏi suy nghĩ, con người đúng là một sinh vật kỳ lạ.

**

Ngày hôm sau là ngày diễn ra lễ tang của Bradley Ray Caver, Chúc An Sinh mặc một thân đồ đen tới tham dự lễ tang.

Lúc đầu, Bradley Ray Caver chỉ là một nhân vật nhỏ, lễ tang của hắn cũng chỉ có người thân và bạn bè tới dự, nhưng mà vì ngày hôm qua báo chí bỗng dưng rộ lên tin tức của hắn khiến cho không ít người dân đã tới nhà tang lễ an táng Bradley Ray Caver để viếng.

Cục cảnh sát New York không thể không cử thêm người tới để giữ gìn an toàn nơi này, sau đó dân chúng mới có thể yên tâm mà đưa tiễn người anh hùng bất hạnh này một đoạn đường cuối cùng.

Chúc An Sinh cảm thấy, tất cả mọi việc diễn ra hôm nay đều vượt quá sự tưởng tượng của cô. Hơn nữa, mãi cho tới khi cô nhìn thấy người cầm kèn Scotland để tấu thì cô mới biết Bradley Ray Caver là một cảnh sát.

Nhân lúc đi vệ sinh Chúc An Sinh còn lấy điện thoại ra để tra kiểm thử, hóa ra trước đây Bradley Ray Caver từng là một người huấn luyện chó nghiệp vụ, trong lễ tang ngày hôm nay cũng có một số người là đồng nghiệp trước đây của hắn.

Biết được tin này, Chúc An Sinh càng cảm thấy tiếc nuối cho cuộc đời của Bradley Ray Caver. Hắn là một người vừa lương thiện vừa chính trực, nhưng cuộc đời của hắn lại quá ngắn ngủi, ra đi khi còn quá trẻ.

Điều tra rõ sự thật rồi Chúc An Sinh mới đi ra khỏi nhà vệ sinh. Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh, quay trở lại tang lễ, dàn kèn tây Scotland đã tấu lên một khúc "Amazing Grace", âm điệu du dương, buồn bã, lạnh lẽo cất lên khiến cho bầu trời u tối như muốn khóc.

Quan tài của Bradley Ray Caver được đưa xuống phần đất đã được đào, bạn bè và người thân của hắn, mỗi người đều thay phiên nhau nhúm một nắm đất rồi thả xuống phần mộ hắn. Sau đó là tới lượt Chúc An Sinh, lúc cô nắm một nắm đất chuẩn bị thả xuống thì tiếng chó sủa bỗng vang lên đánh vỡ tất cả.

Chúc An Sinh cảm thấy một cái gì đó lao rất nhanh qua người cô, sau đó nó nhảy vào phần mộ của Bradley Ray Caver. Chúc An Sinh đành phải bỏ nắm đất cô đang cầm trong tay ra, rồi cô nhìn thấy người bạn thân của Bradley Ray Caver lao tới đây với vẻ kinh ngạc, cậu ta nhanh chóng bế chú chó vừa nhảy xuống mộ kia lên, hắn kinh ngạc nói: "Sean, sao mày lại ở đây?"

Giờ Chúc An Sinh đã biết tên gọi của chú chó này là Sean, thân hình của nó cũng không được cường tráng mà có phần hơi gầy. Lông trên người nó giờ đã dính rất nhiều bùn đất bẩn thỉu, nhưng hiển nhiên bạn thân của Bradley Ray Caver không quan tâm tới điều này. Sean cũng nhận ra cậu ta, nó vươn đầu lưỡi ra liếm liếm hai cái vào lòng bàn tay cậu ta, sau đó nó gục đầu xuống ở phía trước ngôi mộ.

"Ha, chó nhỏ, mày tới tìm cậu ấy hả?"

Bạn thân của Bradley Ray Caver ngồi xổm xuống bên cạnh chú chó và hỏi. Dường như Sean có thể nghe hiểu được tiếng cậu ta nói, nó hướng về phía quan tài mà rên ư ừ hai tiếng, sau đó nó nhìn về phía mấy người đang thổi kèn tây Scotland mà sủa vang trời.

Sau đó, Chúc An Sinh mới biết được, hóa ra chú chó này từng tham dự lễ tang của bạn mình, cho nên trong đầu nó đã có ý thức về việc này, khi chiếc kèn tây Scotland vang lên là thể hiện sự ra đi của một người.

Có lẽ, Sean không thích kèn tây Scotland.

"Mày đi đâu thế?" Bạn thân của Bradley Ray Caver đau lòng nhìn chú chó đang dính đầy bùn đất: "Mày muốn chạy tới đây tìm cậu ấy đúng không? Sean đúng là một chú chó đáng thương, cậu ấy đã đi mất rồi."

Giống như đề phản bác lời nói của cậu ta, Sean sủa lên vài tiếng rồi lại nhảy xuống phần mộ của Bradley Ray Caver, lần này thì cậu ta không thể nào kéo Sean ra được.

Cuối cùng, mẹ của Bradley Ray Caver đi tới, bà chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó dùng ánh mắt long lanh nhìn chú chó.

"Mày là Sean sao? Mày biết không, Bradley Ray Caver thường xuyên nhắc tới mày với tao đấy, thằng bé luôn nói mày là một chú chó thông minh nhất thế giới."

Ánh mắt Sean nhìn mẹ của Bradley Ray Caver có chút chần chừ, sau đó nó lại nhìn quan tài dưới chân mình mà nước nở rên lên vài tiếng. Giống như là nó đang muốn đánh thức người đang ngủ say trong quan tài, đánh thức Bradley Ray Caver dậy. Rồi cuối cùng nó cũng không thể chống đỡ được nữa, nó không còn chống cự nữa, nó để mặc cho người khác ôm nó lên khỏi phần mộ. Nước mắt của mẹ Bradley Ray Caver còn thấm ướt một phần lông của Sean.

Mây đen tích tụ, khúc ca Amazing Grace như vang lên tận trời qua tiếng kèn tây Scotland. Và Chúc An Sinh cũng đã thả xuống được một nắm đất.

Tác giả có lời muốn nói:

(1) Cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ ở Mỹ có thể được hưởng nghi thức tổ chức lễ tang như những cảnh sát bình thường.

(2) Về phần Sean, đã có một chi tiết ở phía trước ám chỉ tới nó trong phần cốt truyện này.

(3) Tìm hiểu về kèn tây Scotland trên Dịch Vân, rồi còn cả bài hát Amazing Grace nữa, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 81: Chú chó Sean

Edit: Cải Trắng

Bởi vì cục cảnh sát New York tăng cường người theo dõi nên đứng vào buổi trưa hôm diễn ra lễ tang của Bradley Ray Caver, bọn họ đã tìm được chiếc

xe màu đen trong camera theo dõi.

Tôi khi cảnh sát phát hiện ra chiếc xe màu đen đó thì nó đã bị vứt lại ở Brooklyn, địa điểm cụ thể là ở một con đường vắng vẻ. Cuối cùng, ở trên xe ngoài mấy vỏ lon bia ra, Chúc An Sinh còn phát hiện ra được hai dấu vân tay.

Thông qua việc tìm kiếm dấu vân tay trong kho, cảnh sát đã xác định được thân phận của một kẻ tình nghi, nhưng mà Chúc An Sinh vẫn không thể cười nổi.

"An Sinh, cô không cao hứng chút nào sao? Chúng ta đã tìm được kẻ tình nghi rồi mà." Jennifer nhìn Chúc An Sinh đang cau mày, cảm thấy khó hiểu.

"Tôi cảm thấy người này không phải là người chúng ta cần tìm, không phải là bọn bắt cóc." Chúc An Sinh nhìn dấu vân tay đã xác định được thân phận kia, giọng nói cô đề lộ ra chút thất vọng.

"Vì sao? Đây không phải là dấu vân tay cô phát hiện được trên xe sao?" Jennifer có chút không hiểu.

"Đúng là tôi đã tìm thấy dấu vân tay này ở trên xe, nhưng mà, Jennifer này, cô có để ý tới chuyện này không, ở chỗ ghế lái của chiếc xe này có một số mảnh kính do cửa kính bị đập vỡ. Mà chiếc xe này lại xuất hiện ở khu Brooklyn, tôi nghi ngờ tên trộm này nhân lúc không có ai đã lấy luôn chiếc xe này đi thôi."

Chúc An Sinh nói ra suy đoán của chính mình. Và sau đó, khi kết quả đã được đưa ra thì suy đoán của cô đã được chứng minh một cách rõ ràng. Vân tay lưu lại trên xe kia chẳng qua là dấu vân tay của một kẻ ăn không ngồi rồi mà thôi, bình thường hẳn hay có thói trộm vặt nên trong kho mới lưu lại dấu vân tay của hắn. Mà sau khi trộm xe xong thì hẳn biết được tin tức về hình dáng xe của bọn bắt cóc, vì sự trùng hợp này nên hắn quyết định vứt xe ở ven đường luôn.

Trên mặt Jennifer cùng một người cảnh sát khác tỏ rõ thái độ không vui của mình, chỉ có Chúc An Sinh là vẫn giữ được bình tĩnh vì cô sớm đã đoán ra kết quả này. Hơn nữa, sau chuyện này không phải bọn họ không có thu hoạch gì, ít ra thì bọn họ biết được chiếc xe này ban đầu đỗ ở đâu.

Nhưng mà hiện tại Chúc An Sinh phát hiện ra một vấn đề mới, tuy rằng đã khoanh vùng lại được vị trí của bọn bắt cóc, nhưng bọn họ nên làm thế nào để tìm được bọn bắt cóc đây?

Jennifer đưa ra ý kiến đó là dùng chó nghiệp vụ để điều tra, nghe thấy ý kiến này, lập tức Chúc An Sinh nghĩ tới một đối tượng hoàn hảo.

Chúc An Sinh có thể thừa nhận không chút do dự rằng Sean chính là chú chó thông minh nhất, thần kỳ nhất mà cô từng gặp.

Cho dù là mãi tới sau này, sau khi bọn bắt cóc bị sa lưới, Chúc An Sinh vẫn không hiểu được tại sao Sean lại có thể tìm được tới chỗ của Bradley Ray Caver.

Theo như lời của bạn thân Bradley Ray Caver nói thì lúc trước Bradley Ray Caver có thuần dưỡng một chú chó nghiệp vụ khác nữa, nhưng không may chú chó đó đã hy sinh trong khi làm nhiệm vụ, vì thế nên Bradley Ray Caver vô cùng đau lòng. Sau đó, hắn từ chức. Sean cũng là một chú chó được Bradley Ray Caver thích nhất và thương yêu nhất.

Sau khi Sean hoàn thành nhiệm vụ của một chú chó nghiệp vụ xong thì nó đã được nhà ở Pennsylvania nuôi dưỡng. Từ đó trở đi, Bradley Ray Caver không thể thường xuyên tới đội cảnh sát để thăm nó. Nghe tới đây thì Chúc An Sinh càng kinh ngạc hơn, cô không thể tưởng tượng được làm thế nào mà một chú chó như Sean có thể vượt hàng trăm km để tới New York, hơn nữa nó còn tìm được cả Bradley Ray Caver?

Đặc biệt, Chúc An Sinh không thể nào quên được hình ảnh khi chú chó Sean xuất hiện, đó là một chú chó hơi gầy cùng với bộ lông bị bẩn. Từ đó, Chúc An Sinh có thể hiểu rằng, trên chặng đường nó đi tới đây nó đã phải chịu không ít sự khổ sở, nhưng nó vẫn vượt qua được, đây đúng là kỳ tích! Cho nên, Chúc An Sinh có thể tin rằng, nó cũng sẽ tìm được bọn bắt cóc.

"Thế này cũng quá thần kỳ rồi!" Sau khi nghe Chúc An Sinh kể lại xong, Jennifer cảm thấy khó mà tin nổi, cô còn tưởng những tình huống như thế này chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh thôi chứ.

"Việc Sean có thể tìm thấy Bradley Ray Caver thì tôi có thể hiểu được, nhưng dù sao nó cũng đã ra khỏi hàng ngũ chó nghiệp vụ, hơn nữa nó cũng không quen bọn bắt cóc, cô nghĩ một chú chó như vậy có thể tìm được bọn bắt cóc không? Có lẽ chúng ta vẫn nên tìm một số chú chó nghiệp vụ đáng tin cậy hơn, cô cảm thấy thế nào?" Jennifer đưa ra kiến nghị.

"Làm như vậy quá lãng phí thời gian. Tuy dựa theo tuổi tác của chó thì Sean có thể không còn trẻ nhưng tôi chắc chắn rằng dù là vì nguyên nhân gì thì Sean vẫn có thể tìm được Bradley Ray Caver."

"Là như thế nào?"

"Jennifer, cô còn nhớ rõ hình ảnh được ghi lại trong camera giám sát không? Sau khi Bradley Ray Caver ngã xuống, bọn bắt cóc đã lấy trộm ví tiền của hắn. Mà ở trên chiếc xe màu đen kia tôi đã thấy được một đồng giấy có dính máu, đột nhiên tôi nghĩ ra rằng bọn bắt cóc đó không chỉ cầm đi tiền mặt của Bradley Ray Caver mà ngay cả ví tiền của hắn cũng cầm đi."

"Vì thế vừa rồi tôi đã quay lại cục cảnh sát lần nữa để phóng to hình ảnh trong camera ghi hình, ở trên ví tiền của Bradley Ray Caver, tôi còn thấy được mờ mờ logo của hãng Hermes, điều này làm tôi càng thêm tin chắc rằng chúng đã để lại ví tiền của Bradley Ray Caver, vậy nên hẳn mới phải lấy giấy ra để lau vết máu. Mà tôi tin rằng Sean có thể giúp chúng ta tìm thấy ví tiền đó giống như là nó đã tìm thấy Bradley Ray Caver vậy."

Jennifer phải thừa nhận, cô đã bị những lý lẽ của Chúc An Sinh thuyết phục, vì vậy hai người lập tức đi tới nhà bố mẹ Bradley Ray Caver.

..

Ở trong nhà của Bradley Ray Caver, Chúc An Sinh đã gặp lại chú chó Sean. Tuy rằng thân thể chú chó vẫn trông hơi gầy nhưng ít ra nó không tới mức thảm thương như lần đầu cô nhìn thấy nó. Trong ánh mắt đen bóng của nó dường như đang phát ra một tia sáng bức người.

" Cô nói Sean có thể tìm được bọn bắt cóc? " Mẹ Bradley Ray Caver nói, giọng bà có chút kích động.

" Chúng tôi tin rằng nó có thể tìm được bọn bắt cóc. "

Chúc An Sinh trả lời ngay lập tức khiến mẹ Bradley Ray Caver có chút khó xử, sắc mặt bà có hơi phức tạp, bà nói: " Sẽ không nguy hiểm gì chứ? Tôi tin rằng nếu như Bradley còn ở đây thì thằng bé cũng không muốn thấy Sean bị thương. "

" Tôi có thể đảm bảo với bà, tôi nhất định sẽ không để bọn bắt cóc làm tổn thương tới Sean. " Chúc An Sinh nói một cách kiên định.

Vì thế, mẹ Bradley Ray Caver đã giúp Chúc An Sinh gọi Sean tới đây.

Có vẻ như Sean rất quý Chúc An Sinh, nó còn thè lưỡi ra liếm liếm vào lòng bàn tay Chúc An Sinh hai cái.

" Sean, mày có thể giúp bọn tao tìm được bọn bắt cóc đã làm Bradley bị tổn thương không? "

Chúc An Sinh nhẹ nhàng nói với Sean, và có vẻ như Sean thật sự nghe hiểu được những gì cô đang nói, thậm chí nó còn kích động mà sủa to hai tiếng, làm ra vẻ như đã sẵn sàng chiến đấu.

Chúc An Sinh và Jennifer nhìn nhau cười, cuối cùng hai người mang theo Sean trở về cục cảnh sát.

Trở lại cục cảnh sát, Chúc An Sinh và Jennifer áp giải tên trộm xe kia đi theo. Jennifer là người lái xe, tên trộm kia bị còng tay ngồi ở ghế phó lái chỉ đường cho Jennifer, còn Chúc An Sinh và Sean thì ngồi ở hàng ghế sau.

" Vì sao hai người lại mang theo chó nghiệp vụ? " Trên xe, tên trộm kia có lẽ cảm thấy hơi nhàm chán nên tùy ý hỏi một câu.

" Bởi vì nó có thể giúp chúng tôi tìm được hung thủ. " Jennifer trả lời, nhưng mà sau khi nhận được câu trả lời này, bỗng nhiên tên trộm kia lại phá lên cười đầy chế giễu. Jennifer hung hăng trừng mắt nhìn hắn: " Anh cười cái gì? "

" Tôi cười vì thấy cảnh sát mấy người thật vô dụng. Hung thủ của vụ án giết người liên hoàn bằng súng thì không nói, giờ ngay cả một vụ bắt cóc mấy người cũng cần tới chó nghiệp vụ. Xem ra, tôi nên cảm thấy may mắn khi bị mấy người bắt mới đúng. "

Nghe những lời này, Jennifer vô cùng tức giận nhưng cô không tìm được câu nào để phản bác lại lời tên trộm kia nói, cô liếc mắt nhìn tên trộm kia một cái, đưa ra câu hỏi: " Tại sao anh lại cảm thấy may mắn khi mình bị bắt? "

" Bây giờ mà được ngồi trong nhà giam thì an toàn hơn nhiều so với việc ở bên ngoài. Mới mấy ngày thôi mà đã có mười một nạn nhân tử vong rồi, cảnh sát mấy người thì chưa bắt được hung thủ. Giờ có hai sự lựa chọn, một là đi lang thang ngoài đường để rồi vô ý bị bắn chết, hai là vào trong nhà giam nhưng giữ được tính mạng. Đương nhiên tôi sẽ chọn cái thứ hai rồi. "

Chúc An Sinh và Jennifer không thể không thừa nhận, cách nghĩ của tên trộm đúng là không còn gì để bắt bẻ. Tính tới ngày hôm nay thì vụ án giết người liên hoàn bằng súng đã diễn ra ba ngày rồi, số người vô tội bỏ mạng đã lên tới mười một người. Giờ phút này thì dù là cảnh sát hay FBI đều không biết xoay sở như thế nào vì tên hung thủ này thật giống như một linh hồn u uất, nó có thể tùy hứng xuất hiện ở những góc tối khác nhau. Thậm chí còn chẳng có ai nhìn thấy hắn xuất hiện, sau đó hắn sẽ nhẹ nhàng cướp đi sinh mạng của một người vô tội. "

Có một tên hung thủ như vậy thật là đáng sợ, không có một điểm mấu chốt quan trọng nào, cũng không đưa ra yêu cầu gì đối với cảnh sát. Hành động của hắn rất đơn giản, chỉ là ngẫu nhiên bắn chết những người vô tội qua đường, mặc kệ là già trẻ trai gái, mạng người trong mắt hắn chỉ giống như một cây cỏ dại mà thôi. Cho nên hắn mới có thể hành động dễ dàng như vậy, trong mắt hắn thì đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy không rét mà run. Cô cũng muốn gọi điện thoại cho Trì Trùng, nhưng gọi rồi cô mới phát hiện ra cô không thể liên lạc được với Trì Trùng. Vì thế, Chúc An Sinh lo lắng gọi điện tới cho cảnh sát Thái Lan, may mà điện thoại đã được nhận và bọn họ chỉ bảo là Trì Trùng vẫn còn đắm chìm trong hồ sơ vụ án.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng tới được địa điểm mà tên trộm kia đã lấy trộm xe, Jennifer phụ trách việc áp giải tên trộm còn Chúc An Sinh thì dắt theo Sean. Chúc An Sinh ra chỉ thị với Sean và chú chó bắt đầu hành động, nó dẫn cô đi tìm xung quanh quảng trường.

Sean cứ dẫn bọn họ đi lang thang khắp quảng trường không có mục tiêu, bọn họ cứ đi theo Sean hết vòng này tới vòng khác ở quảng trường. Đi nhiều tới nỗi tên trộm kia thiếu chút nữa thì muốn lăn đùng ra đất ăn vạ giống như mấy đứa trẻ. Nhưng mà đúng lúc này thì Sean đột nhiên chạy như điên, Chúc An Sinh phải giữ chặt nó lắm mới có thể đuổi kịp, Jennifer áp giải tên trộm cũng đuổi theo.

Sean kéo Chúc An Sinh đi tới cửa siêu thị. Trong siêu thị, cô thu ngân và người khách đang chuẩn bị trả tiền đều nhìn về phía Chúc An Sinh và Sean với ánh mắt nghi hoặc. Sean giống như đang lên tiếng nhắc nhở mà sủa hai tiếng, mà Chúc An Sinh thì lại để lộ ra nụ cười, bởi vì cô cũng đang chú ý tới vị

khách đang chuẩn bị trả tiền kia.

Vị khách đang chuẩn bị trả tiền kia nhìn thấy nụ cười của Chúc An Sinh bỗng lạnh hết cả sống lưng, đột nhiên hắn có một dự cảm xấu. Vì thế, hắn xoay bước chạy về phía cửa sau của siêu thị, vừa vặn lúc đó Jennifer chạy tới. Chúc An Sinh giao Sean lại cho Jennifer sau đó cô nhìn theo bóng dáng người kia đang chật vật chạy trốn thì nở một nụ cười khinh thường, cuối cùng, cô dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo hắn.

Jennifer đứng ngây ra tại chỗ một lúc mới khôi phục lại tinh thần, rõ ràng cô mới là cảnh sát mà. Sao giờ cô lại biến thành người trông chừng tên trộm vặt và giữ Sean rồi?

Mà ngay lúc này, Jennifer cảm thấy đầu mình như bị một tia sét đánh trúng, cô hoảng sợ nhìn về phía tay trống rỗng của mình.

Sean, không thấy nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ban ngày truy đuổi, đánh người

Edit: Cái Trắng

Đợi tới lúc Chúc An Sinh chạy ra đến cửa sau siêu thị thì cô thấy người kia chuẩn bị lên một chiếc xe máy để chạy trốn. Lúc này, Chúc An Sinh chẳng có thời gian để suy nghĩ nhiều, cô thấy ngay bên cửa siêu thị có đặt một đồng hồ, vì thế cô tùy tiện cầm hai chai bia từ đồng hồ ra, ném qua đó một cách chuẩn xác.

Chai bia đầu tiên đập trúng đầu người kia, chai bia thứ hai thì đập vào phần lưng hắn. Sức mà Chúc An Sinh dùng để ném chai bia không nhỏ nên khi chai bia đập vào người hắn thì chai bia cũng bị vỡ.

Người kia bị đau, hắn ngã từ trên xe máy xuống đất, xe máy vì không có sức chống đỡ nên cũng đổ theo. Chúc An Sinh lập tức tiến lên để bắt lấy người kia.

Có vẻ như người kia cũng ý thức được giờ mình không thể chạy trốn bằng xe máy, để không bị cô bắt lại, hắn gắng gượng đứng dậy mặc dù cơ thể của hắn rất đau, hắn một đường chạy trốn như điên.

Đương nhiên Chúc An Sinh sẽ không để hắn chạy thoát, cô cũng đuổi theo hắn. Mỗi một ngày cô đều cố gắng luyện tập chính là để vào thời khắc như này có thể phát huy được sức lực của mình. Hiển nhiên, sự khổ luyện của cô có hiệu quả, trong chốc lát khoảng cách giữa cô và người kia đã được thu nhỏ lại đáng kể.

Trong khi đó, rất nhiều người đi đường đang bị cảnh tượng Chúc An Sinh đuổi theo người kia làm cho hoảng sợ. Theo bản năng, bọn họ nhanh chóng tránh qua một bên, tạo thành cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, và cũng nhờ thế nên đã hấp dẫn được sự chú ý của cảnh sát đang đi tuần tra gần đó.

Người đang cố gắng chạy trốn Chúc An Sinh có chút buồn bực, hắn không hiểu tại sao mình có thể bị phát hiện, nhưng hắn có thể cảm nhận được rất rõ rằng sự nguy hiểm từ người phụ nữ khi này dắt theo con chó. Hơn nữa, hắn cũng không hiểu sao một người phụ nữ như cô có thể chạy nhanh như này? Thoáng một cái khoảng cách giữa hắn và Chúc An Sinh chỉ còn cách nhau mấy mét.

Cũng chính vào lúc đó, người đang chạy đằng trước bỗng dừng tĩnh ngó. Hắn không hiểu tại sao mình phải bỏ chạy, không phải người đuổi theo hắn chỉ là một người phụ nữ thôi sao!!

Nghĩ tới điều này, người kia liền rẽ sang một ngõ nhỏ ở ven đường.

Chúc An Sinh không ngờ rằng người phía trước lại đột ngột chuyển hướng, nhưng mà cô cũng không thể do dự, cô lập tức quẹo vào ngõ nhỏ theo hắn. Sau đó, cô mới phát hiện ra ngõ nhỏ này là ngõ cụt, là một con đường chết, người được chú chó Sean tìm thấy giờ đang đứng ở phía cuối ngõ, trên tay hắn còn cầm một cây gậy gỗ mới tìm được ở trong ngõ.

Ở phía cuối ngõ nhỏ, người kia dùng ánh mắt xấu xa nhìn về phía Chúc An Sinh. Trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, giống như là đang cười nhạo sự ngu xuẩn khi này của mình, rõ ràng người đuổi theo hắn là một người phụ nữ, mà hắn lại bị dọa thành như vậy.

Chúc An Sinh hết nhìn hắn rồi lại nhìn cây gậy gỗ trên tay hắn, lập tức cô hiểu ra được hắn đang định làm gì. Sau đó, cô không nhịn được mà cười, trong nụ cười của cô còn mang theo cả sự thương hại và trào phúng.

Người kia giờ gậy gỗ hướng về phía Chúc An Sinh, hắn cảm thấy giờ hắn mà vung cây gậy lên đánh Chúc An Sinh, biết đâu cô chỉ cần một đòn của hắn đã bị đánh chết, bởi vì hắn đang nhắm chuẩn vào đầu Chúc An Sinh. Nhưng không ngờ hành động tiếp theo của cô khiến hắn không tránh kịp, bởi vì hắn thấy, động tác cô vừa nhanh vừa chuẩn, trong chốc lát cây gậy gỗ đó đã sắp tay hắn.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu. ”

Chúc An Sinh vừa nắm lấy cây gậy gỗ xong thì người kia theo phản xạ muốn giật cây gậy trong tay mình lại, nhưng mà cây gậy đó không hề di chuyển, cuối cùng Chúc An Sinh còn nở một nụ cười dịu dàng với hắn, để lộ hai bên má lúm đồng tiền.

Rõ ràng giọng nói của Chúc An Sinh rất dịu dàng, rất êm tai, nhưng khi lọt vào tai hắn thì hắn cảm tưởng như đang có quỷ Tu La thì thầm bên tai mình. Cuối cùng, hắn trở mắt nhìn Chúc An Sinh tung cú đá, một cú cước chuẩn xác đập vào ngực hắn.

Một cú đá này của Chúc An Sinh thiếu chút nữa làm cho hắn học máu. Cho dù không học máu thì cả người hắn cũng ngã nhào ra phía sau, giống như một đám bùn nhão ở trên mặt đất.

Thấy người kia đã ngã xuống đất, không thể đứng dậy nổi Chúc An Sinh mới chậm rãi đi qua. Sau đó cô lập tức khóa người hắn lại, đảm bảo không để hắn có thể nhúc nhích được, rồi cô mới bắt đầu hỏi: “Tôi cho cậu một cơ hội, giờ cậu mau nói cho tôi biết cô bé bị cậu bắt cóc đang ở chỗ nào?”

Nghe được vấn đề của Chúc An Sinh, người kia để lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Yên tâm đi, bọn mày sẽ không tìm thấy nó đâu, cho dù tao chết, tao cũng không để bọn mày tìm được nó đâu!! À, tao nói cho mày biết, nếu bọn mày không nhanh chóng tìm thấy nó thì tao nghĩ nó sẽ rời khỏi thế giới này sớm hơn tao đó. ”

“Có ý gì?” Trong lòng Chúc An Sinh dâng lên một dự cảm không tốt, dự cảm đó rất mãnh liệt.

“Sau khi con bé bị bọn tao bắt cóc thì đã có ý định chạy trốn, đáng tiếc cuối cùng lại tự để mình bị ngã tới gãy cả xương sườn. Đương nhiên, mày biết rồi đấy, bọn tao không thể đưa con bé đó đi bệnh viện, và mày cũng biết được kết quả cuối cùng như thế nào rồi đấy. ”

Người kia vừa nói vừa cười như thể hắn đang bàn luận một câu chuyện hết sức thú vị.

Trong mắt Chúc An Sinh dường như đang ánh lên ngọn lửa của sự tức giận, sau đó khóe miệng cô cũng hơi cong lên, cười một cách tàn nhẫn.

“Cậu cho rằng tôi sẽ giết chết cậu sao? Cậu sai rồi, nói cho cậu biết, tôi là người Trung Quốc và hôm nay tôi cũng sẽ dạy cho cậu một câu thành ngữ của Trung Quốc, sống không bằng chết. ”

Từ cuối cùng vừa mới thoát ra khỏi miệng Chúc An Sinh thì hắn lại muốn nói cái gì đó, nhưng cô đâu cho hắn có cơ hội được mở lời nói tiếp. Cuối cùng người kia cảm nhận được sự đau đớn giằng xé toàn thân, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng cả con phố.

“Mày không thể làm như vậy đối với tao, tao có thể kiện mày đấy. ”

Ban đầu, Chúc An Sinh vẫn định tha cho hắn một con đường, để hắn hồi tâm chuyển ý, biết quay đầu lại. Nhưng giờ thì cô hiểu rồi, loại người như này căn bản không thể đối xử như thế được, không cho loại người đó nếm mùi đau khổ thì chúng mãi mãi không có lương tâm.

“Vậy đi thôi, hy vọng cậu sẽ không gặp được một người nào đó coi khinh nữ thẩm phán. ”

Nói xong, Chúc An Sinh lại dùng thêm sức, giờ thì người kia đã biết hôm nay mình đụng phải một nhân vật như thế nào rồi. Vì thế, hắn nhanh chóng thay đổi thái độ với Chúc An Sinh, liên tục xin tha.

Người kia vừa mới cầu xin xong, Chúc An Sinh liền nghe thấy chuông điện thoại di động của người kia vang lên.

Móc điện thoại di động của người kia ra, đột nhiên Chúc An Sinh nghĩ rằng đây chắc chắn là cuộc gọi từ đồng bọn của hắn. Hắn ra ngoài mua đồ, nhưng chậm chạp mãi chưa chịu về, Chúc An Sinh biết được hậu quả cuối cùng là như thế nào.

“Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, mau trấn an đồng bọn của cậu đi. Hơn nữa, cậu phải nói cho tôi biết cô bé mà các cậu bắt cóc đang ở đâu, nếu cậu khai tôi có thể cầu tình cho cậu trước kiểm sát trường. Nếu không, cậu biết hậu quả đang đợi cậu là cái gì rồi đấy, tôi sẽ để cậu cảm thấy hối hận khi đặt chân tới thế giới này. ”

Chúc An Sinh dứt lời thì nhận cuộc gọi đến, sau đó cô giám sát việc hắn trấn an đồng bọn của mình. Sau đó cô mới an tâm cắt đứt cuộc trò chuyện, người kia cũng thẳng thắn khai ra nơi hắn và đồng bọn bắt cóc nạn nhân.

Chúc An Sinh vừa hỏi xong địa điểm thì một người cảnh sát tuần tra đi vào con ngõ nhỏ này, anh ta thấy được cảnh tượng trong ngõ nhỏ thì khẩn trương rút súng bên hông ra.

“Nữ sĩ, cô mau buông người kia ra đi. ” Cảnh sát tuần tra nói, giọng điệu vô cùng cẩn thận.

Chúc An Sinh liếc nhìn vị cảnh sát tuần tra, có chút bất đắc dĩ. Nhưng mà cô chợt nhận ra người cảnh sát tuần tra này vẫn có thể giúp được mình nên cô kiên nhẫn giải thích cho anh ta hiểu: “Người này chính là người đã nổ súng vào Bradley Ray Caver, là bọn bắt cóc. Còn tôi là trợ lý của Tri Trùng tiên sinh, tôi đang hỗ trợ cảnh sát phá vụ án bắt cóc này, giờ thì làm phiền anh áp giải tên này đi và liên lạc với cục cảnh sát New York giúp tôi. ”

Nghe thấy lời Chúc An Sinh nói, người cảnh sát tuần tra này mới hiểu đại khái tình huống. Anh ta liên lạc với đồng nghiệp của mình qua bộ đàm xong thì cùng Chúc An Sinh áp giải kẻ bắt cóc.

“Hiện tại cô bé bọn bắt cóc này giam giữ đang gặp nguy hiểm tới tính mạng, giờ tôi sẽ đi cứu cô bé đó luôn, nhờ anh đưa cậu ta tới cục cảnh sát để thẩm vấn. ”

“Một mình cô đi sao? ” Cảnh sát tuần tra lo lắng hỏi.

“Vừa nãy tôi một mình cũng bắt được cậu ta. ”

Chúc An Sinh vừa mới nói xong liền gặp một người trẻ tuổi đạp xe đạp đi qua đó, cô vội vàng cản người đó lại sau đó lấy 200 đô la Mỹ ra để mua lại chiếc xe, sau đó cô đạp chiếc xe đó đi tới địa điểm tên vừa rồi đã nói.

May mà địa điểm tên kia vừa nói không khó tìm, rất nhanh Chúc An Sinh đã tìm thấy một tòa nhà sáu tầng mà hắn đã nói.

Theo như lời tên bắt cóc kia nói thì vị trí của tòa nhà này tương đối hẻo lánh, hơn nữa không lâu trước đây ở đây đã xảy ra hỏa hoạn nên tạm thời tòa nhà này không có người, toàn bộ đều trống không, càng không có người qua lại ở nơi này. Đây là nơi ẩn náu tốt nhất mà bọn họ tìm được.

Bọn bắt cóc kia đang ở tầng bốn, còn cô bé kia thì bị giam trên tầng năm. Chúc An Sinh hiểu rõ nhiệm vụ hàng đầu bây giờ của mình là gì, cô phải cứu được cô bé kia ra, vì thế cô yên lặng đi lên tầng năm, hoàn toàn không đi quấy nhiễu bọn bắt cóc ở tầng bốn.

Nhưng làm thế nào để có thể lên được tầng năm mà không chạm phải bọn bắt cóc đây? Đang trong lúc buồn rầu thì Chúc An Sinh nhìn thấy một cột sắt, độ cao cũng tương ứng với tòa nhà này.

Không do dự nhiều, Chúc An Sinh nhanh chóng trèo lên cột sắt kia, nhanh nhẹn trèo lên tới tầng năm. Tới nơi thì cô mở một bên cửa sổ ra, sau đó cô phát hiện ở hàng lang tầng năm đang có một cô gái bị trói lại, miệng cũng bị bịt kín, chỉ còn hơi thở yếu ớt.

Nhìn thấy bộ dáng của cô bé đó Chúc An Sinh mới tin được những gì mà tên bắt cóc kia đã nói, nếu không được cứu chữa kịp thời thì không biết cô bé này có thể gắng gượng được tới bao giờ. Ban đầu cô còn đang định mang theo cô bé này tìm cách trốn thoát luôn, nhưng trong tình trạng hiện giờ thì cô không dám đụng vào cô bé đó, cô sợ nhờ mình làm xương sườn cô bé lệch thêm chút nữa thì chúng sẽ đâm vào nội tạng mất.

Bây giờ cô nên làm gì đây? Biện pháp tốt nhất bây giờ đương nhiên là báo cảnh sát, nhưng Chúc An Sinh lại nghĩ tới hai tên bắt cóc còn lại đang ở dưới tầng.

Vì thế Chúc An Sinh lựa chọn dùng tin nhắn báo cảnh sát, sau đó cô tự mình tìm được một cái ống sắt.

Cầm theo ống sắt, cô bước nhẹ nhàng như chú mèo nhỏ xuống dưới tầng bốn.

Ở tầng bốn, Chúc An Sinh nghe được động tĩnh phát ra từ một căn phòng, sau khi tới gần cô mới nghe được rõ cuộc đối thoại giữa hai người đó.

“Billy, mày nói xem, sao thằng Jason đi mua đồ mãi vẫn chưa thấy về nhỉ, không phải là nó chạy rồi chứ. ”

“Thằng đấy dám!! Tất cả đều tại sự ngu xuẩn của nó mà ra, nếu không sao chúng ta có thể bị phát hiện? Giờ thì ngay cả tổng tiền chúng ta cũng không tổng tiền được, việc rời khỏi thành phố thì càng không. ”

“Nếu như chúng ta không cần tiền nữa thì cô bé đang ở tầng trên phải tính sao? ”

“Giờ còn có thời gian mà quan tâm nó hả, là do tự nó vì muốn chạy trốn mà ngã gãy xương sườn đó chứ, chuyện này trách chúng ta được à? Nói cho cùng vẫn là tại cái tên ngu xuẩn kia, còn có tên chó má nào đó trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng nữa. Tại nó mà bây giờ dư luận đang xôn xao, khắp nơi đâu đâu cũng có FBI và cảnh sát, mẹ nó, quá xui xẻo!! ”

Dứt lời, người đó còn phì một bãi nước miếng.

Đột nhiên, bọn họ nghe được một động tĩnh nhỏ ở bên ngoài cửa.

“Chắc là Jason trở lại rồi. ”

“Cuối cùng cũng về rồi, ông đây sắp chết đói tới nơi rồi. ”

Hai người một trước một sau đi ra cửa, nhưng họ không thể ngờ được rằng thứ đang chờ họ không phải là đồ ăn thơm ngon mà là cây gậy sắt của Chúc An Sinh.

Cuối cùng, Chúc An Sinh lấy chính dây thừng của bọn bắt cóc để trói chúng lại, sau đó Chúc An Sinh mới quay lại tầng năm.

Trên hành lang, Chúc An Sinh phát hiện ra hơi thở của cô bé kia càng lúc càng yếu ớt.

“Kiên trì lên nào, cảnh sát và bác sĩ sẽ nhanh chóng tới đây thôi, em an toàn rồi. ”

Chúc An Sinh giúp cô bé đó nói lỏng dây trói, sau đó cầm lấy tay cô bé mà nói.

“Em biết không, đã có một người anh hùng cứu em đấy, thế nên em không thể chết được, em phải sống thật tốt, nhất định phải sống thật tốt. ”

Chúc An Sinh nói, bỗng cô nhớ tới hôm Bradley Ray Caver được chôn cất, cô tin rằng giờ thì Bradley Ray Caver có thể yên tâm mà rời đi rồi.

Bỗng nhiên, di động của Chúc An Sinh rung lên, bởi vì trước khi lên tầng cô đã chuyển thành chế độ im lặng.

Chúc An Sinh lấy điện thoại di động ra mới phát hiện đó là cuộc gọi tới của Jennifer.

“ Alo. ”

Chúc An Sinh nhận điện thoại, cô nghe được tiếng thở dốc của Jennifer ở đầu dây bên kia.

Cũng trong một giây này, đột nhiên Chúc An Sinh nghe thấy một tiếng súng vang lên.

“ An Sinh, tôi, tôi không tìm thấy Sean đâu cả. ”

Tác giả có lời muốn nói: Dù là Trung Quốc hay Mỹ đều có thể nhấn tin báo cảnh sát nhé, số nhấn tin báo cảnh sát ở Trung Quốc là 12110

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Câu chuyện về Sean

Edit: Cài Trắng

Lúc này Sean vẫn chưa thể nhớ được hình dáng của con người, nhưng nó lại có thể nhớ được mùi hương trên người Bradley Ray Caver.

Chú chó nhỏ Sean rất thích chạy lượn dưới chân những huấn luyện viên. Sau đó thì vì không muốn đụng chạm gì tới chú chó nghịch ngợm như Sean nên các huấn luyện viên thường ngo lơ nó. Thế cho nên Sean luôn gây ra những trò nghịch ngợm ồn ào, rồi nó cũng hài lòng nhìn lại ‘kiệt tác’ của mình.

Cuối cùng, Sean đứng lại bên chân của Bradley Ray Caver, nó thích ngồi xuống mà ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng cao ngất của Bradley Ray Caver. Trong trí nhớ của Sean, bộ dáng của Bradley Ray Caver là một người luôn mang tới sự ấm áp giống như ánh mặt trời.

Sean không phải là một chú chó được chọn làm chó nghiệp vụ, nó chỉ là một chú chó lang thang đáng thương được Bradley Ray Caver mang về khi thấy nó đang ở ven đường. Tuy không hiểu lắm nhưng nó vẫn có thể cảm nhận được sự khác nhau giữa mình và những chú chó khác.

Sean không biết tại sao cùng là chó với nhau nhưng những chú chó khác rất to lớn còn mình thì nhỏ. Sau đó, Bradley Ray Caver còn nói với nó rằng chỉ cần nó không kén ăn thì rất nhanh thôi nó cũng có thể to lớn như những chú chó khác. Đúng là như vậy, Bradley Ray Caver không hề lừa nó, vì vậy, ngay từ khi còn nhỏ, Sean đã rất có khí phách khi đi cướp đồ ăn của những chú chó lớn hơn.

Sean làm sao hiểu được nó làm như vậy là không đúng. Sau khi cấp trên của Bradley Ray Caver biết được chuyện này thì đã chuyển Sean tới nơi thu nhận động vật. Sean không biết nơi thu nhận động vật là một nơi như thế nào nhưng Bradley Ray Caver thì hiểu, mỗi một con vật đều chỉ có thể ở đó một thời gian tới khi có người nhận nuôi nó, nếu một thời gian dài mà không ai nhận nuôi nó thì chỉ có thể tiêm cho nó một liều thuốc chết, ra đi nhẹ nhàng.

Đương nhiên Bradley Ray Caver không thể để Sean rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Hắn đã hứa sẽ phụ trách toàn bộ sinh hoạt của Sean và phi huấn luyện chó nghiệp vụ cho nó, rồi hắn còn phải đảm bảo rằng sẽ đưa Sean lên làm chú chó nghiệp vụ ưu tú nhất. Mà lúc đó những huấn luyện viên bị Sean trêu chọc cũng đứng ra cầu tình cho nó. Nhưng tới giờ chú chó Sean vẫn không hiểu tại sao ngày đó những người huấn luyện viên đó lại thay phiên nhau bế nó lên rồi cười một cách ngây ngô. Bởi vì nó là chú chó nằm trong trường hợp ngoại lệ đầu tiên, họ đã phá lệ vì nó.

Bắt đầu từ lúc đó trở đi, Bradley Ray Caver không chỉ cố gắng hoàn thành công việc đang dang dở của mình là huấn luyện Lucy mà hắn còn phải hy sinh cả thời gian nghỉ ngơi của mình để hoàn thành lời hứa kia nữa. Hắn nhất định sẽ thực hiện được lời hứa của mình, đưa Sean lên làm chú chó nghiệp vụ ưu tú nhất. Bradley Ray Caver luôn tin tưởng vào chính mình, hắn cũng rất tin tưởng Sean.

Sau đó thì Sean cũng không hiểu tại sao Bradley Ray Caver lại trở nên nghiêm khắc với mình như vậy. Nó không muốn đi tìm đồ vật, nó cũng không muốn phải thi chạy với Lucy. Nó chỉ muốn chơi bóng cùng với Bradley Ray Caver, chơi bóng vui mà sao nó không thấy Bradley Ray Caver và Lucy thích.

Mãi cho tới một lần, khi Bradley Ray Caver lại để Sean tiếp tục thi chạy với Lucy, khi đó Sean chạy rất nhanh, ngay từ vạch xuất phát nó đã vượt qua Lucy rồi. Nhưng khi chạy được một nửa đường thì nó bỗng phát hiện ra ở một lùm cây xa xa có giấu một quả bóng, nó lập tức chuyển hướng chạy tới chỗ giấu quả bóng. Sau đó, nó làm giống như đang tranh công mà ngấm lấy quả bóng chạy về dưới chân Bradley Ray Caver.

Đó cũng là lần đầu tiên Sean nhìn thấy Bradley Ray Caver khóc. Sean không biết tại sao lúc đó Bradley Ray Caver lại khóc, nhưng tới khi nó nhìn vào đôi mắt của hắn thì nó như nhận ra được điều gì đó. Nó nhận ra rằng, nó nhất định phải trở thành một chú chó lợi hại hơn Lucy.

Thời gian thấm thoát qua đi, Sean và Lucy đã cùng nhau vượt qua bài kiểm tra, và cũng trong ngày hôm đó, Sean cảm nhận được mình đã không còn giống như lúc trước.

Thình thoảng, nó và Lucy hay được Bradley Ray Caver đưa ra ngoài để đi làm nhiệm vụ. Sean rất thích thú khi được đi làm nhiệm vụ, với nó, hoàn thành xong nhiệm vụ là nó sẽ được một bữa tiệc lớn. Mãi cho tới một ngày nó thấy bữa tiệc đó chỉ còn lại một mình nó hưởng thụ.

Một ngày trôi qua, nó vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường, nó chỉ nghĩ rằng Bradley Ray Caver đã đưa Lucy ra ngoài đi dạo thôi. Vì thế, chờ tới ngày hôm sau khi Bradley Ray Caver tới thăm nó thì nó nhìn về phía hắt, ngửa cổ sủa một tiếng như để thể hiện sự bất mãn.

Và đó cũng là lần thứ hai Sean thấy Bradley Ray Caver rơi nước mắt.

Sean không hiểu, tại sao Bradley Ray Caver lại khóc chứ? Nó thực sự không thích bộ dáng của Bradley Ray Caver khi hắt khóc, đặc biệt, nó còn cảm thấy khó hiểu, Bradley Ray Caver đã ở đây rồi, vậy Lucy đâu? Lucy đã đi đâu thế?

Rồi tới ngày thứ ba, nó đã đánh hơi được mùi của Lucy, nó biết Lucy đang ở trong một cái hộp nhỏ. Nhưng sao mọi người lại để Lucy vào trong đó nhỉ? Chẳng lẽ là do Lucy đã phạm sai lầm sao?

Sean sủa lên hai tiếng, nó muốn Lucy nói cho nó biết đáp án, nhưng Lucy ở trong hộp lại không thể trả lời nó.

Sean nhìn thấy mấy người đó muốn chôn cái hộp có Lucy xuống đất, nó chẳng hiểu nổi, tại sao mọi người phải làm như vậy chứ? Thế nên, nó sủa một cách điên cuồng, nó thiếu chút nữa thì tránh ra được khỏi Bradley Ray Caver, cuối cùng Bradley Ray Caver phải ngồi xuống ôm nó, giữ chặt lấy nó.

Lúc đó, Sean đã hiểu được cái gì gọi là từ vong, hóa ra từ vong là kết cục khiến mình mãi mãi không còn nhìn thấy thế giới này nữa, thế nên, Sean không thích hai từ ‘từ vong’ này chút nào.

Sau đó, ngay cả Bradley Ray Caver cũng đi mất, Sean gặp được một người mới. Sean phải thừa nhận là người mới đến này không tồi, đối xử với nó cũng rất tốt, nhưng mà chân của người mới này hơi có mùi nên nó vẫn nhớ Bradley Ray Caver hơn.

Rốt cuộc Bradley Ray Caver đi đâu vậy? Chẳng lẽ hắt cũng chết rồi sao?

Thế nên, Sean càng lúc càng ghét sự từ vong. Mãi cho tới khi nó thấy Bradley Ray Caver lại tới thăm nó, lúc đó nó mới biết, Bradley Ray Caver không chết.

Vậy tại sao chứ? Tại sao Bradley Ray Caver lại bỏ nó mà đi?

Sean sủa to lên như muốn hỏi hắt đáp án, nhưng Bradley Ray Caver nghe không hiểu những gì nó nói, ngay cả lúc trước khi hắt rời đi. Sean cảm thấy Bradley Ray Caver thật ngu ngốc.

Được rồi, dù sao chuyện này Sean cũng có thể hiểu được, thình thoảng nó vẫn có thể gặp được Bradley Ray Caver vẫn tốt hơn việc mãi mãi nó không thể nhìn thấy Lucy nữa. Mãi cho tới một lần, Bradley Ray Caver rời đi nhưng rất lâu sau không thấy trở về.

Sean nhớ rất kỹ cách bao lâu Bradley Ray Caver sẽ tới thăm nó một lần, cho nên ngày nào nó cũng chờ mong tới lúc đó. Nhưng sau đó, ánh mặt trời ảm áp mà nó luôn chờ đợi không thấy xuất hiện nữa.

Rốt cuộc Bradley Ray Caver đã đi đâu thế? Chẳng lẽ lần này hắt thật sự ra đi rồi sao?

Sean không biết gì hết, nó chỉ biết là sau đó nó đã phải rời khỏi nơi mà nó đã trưởng thành, nó được một nam một nữ đưa tới một căn nhà lớn. Căn nhà đó vô cùng đẹp, nữ chủ nhân của nó cũng rất thích chơi ném bóng với nó, nhưng Sean không thích đùa bé trong căn nhà này.

Sean hay ngồi trên thảm cỏ, ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời ảm áp, giống như một ngày nào đó ánh mặt trời trên cao kia sẽ đem Bradley Ray Caver tới chỗ nó.

Sau đó, nó thực sự đã gặp được Bradley Ray Caver.

Bradley Ray Caver không ngờ rằng trong thời gian hắt đang nằm viện thì Sean được đưa ra khỏi hàng ngũ chó nghiệp vụ, nó đã được nghỉ, hơn nữa nó còn được nhận nuôi rồi. Vì thế, sau khi hắt khỏi bệnh hắt đã tới thăm gia đình nhận nuôi Sean.

Lúc còn nằm trong bệnh viện, Bradley Ray Caver đã suy nghĩ kỹ càng rồi, hắt rất thương Sean, dù cho hắt không quên được cái chết của Lucy thì đó cũng không thể là lý do để hắt có thể rời xa Sean. Cho nên, hắt muốn giữ Sean lại bên mình.

Gia đình nhận nuôi Sean đã bị tấm lòng của Bradley Ray Caver làm cho dao động, họ đồng ý để bảy ngày sau Bradley Ray Caver tới đưa Sean đi.

Một ngày nọ vào buổi trưa, Sean được chơi bóng cùng Bradley Ray Caver.

“Sean, xin lỗi, xin lỗi vì tao đã rời khỏi mày lâu như vậy.”

Trước khi Bradley Ray Caver rời đi, hắt đã nói với Sean bằng giọng đầy áy náy.

“ Cho tao bảy ngày nữa thôi, trong bảy ngày này mày phải ăn uống đầy đủ đấy nhé, không được để bản thân gặp rắc rối. Sau đó, tao sẽ đến đón mày, về sau chúng ta sẽ không xa nhau nữa nhé, được không? ”

Sean không hiểu tại sao lúc đó Bradley Ray Caver phải rời khỏi nó, nhưng nó biết, nó không thể đợi hần lâu như vậy được. Vì thế, nó bỏ trốn khỏi gia đình đang nhận nuôi nó, lúc này đây, nó tự mình đi tìm Bradley Ray Caver, giống như là lúc trước Bradley Ray Caver từng tìm ra nó vậy.

Sean nhớ rất rõ đường đi ở chỗ gia đình mới này. Nó cũng cảm thấy Bradley Ray Caver là một người rất dễ lạc đường, nếu không tại sao lâu thế mà chưa thấy hần tới tìm nó. Cho nên nó luôn ghi nhớ những đường đi ở ngôi nhà mới này, đợi cho tới một ngày nó có thể tự mình đi tìm Bradley Ray Caver.

Sean chỉ mất hai ngày là tới được New York, sau đó nó đã đi theo chân của vô số người, rồi ba ngày sau nó mới đánh hơi được mùi hương của Bradley Ray Caver. Nó không ngừng đi về hướng có mùi hương đó, nó cảm nhận được mùi hương trên người Bradley Ray Caver càng lúc càng mãnh liệt, Sean biết mình sắp gặp được hần rồi!!

“ Bác sĩ, tôi cầu xin ngài, ngài nhất định phải cứu được nó!! ”

Trong lúc hoảng hốt, dường như Sean nghe thấy âm thanh gì đó, nó mở mắt một cách khó khăn để nhìn xem mùi hương con người dễ chịu mà nó đang nghĩ thấy là của ai. Sean nhìn thấy một cô gái đang khóc lóc nói chuyện với bác sĩ.

Hóa ra con người khi nhìn thấy bác sĩ cũng sẽ khóc, Sean không nhìn được mà thầm nghĩ, nó cũng cảm thấy bác sĩ là một thứ gì đó rất đáng sợ.

“ Vô cùng xin lỗi, khoảng cách đạn bắn ra quá gần, vết thương rất sâu, nó có thể kiên trì tới tận bây giờ đã là kỳ tích rồi. ” Vị bác sĩ này nói với Chúc An Sinh một cách bất đắc dĩ.

Nước mắt Chúc An Sinh thì nhau rơi xuống, cô chỉ có thể yên lặng xoay người nhìn về phía Sean.

“ Xin lỗi. . . ” Chúc An Sinh lẩm bẩm, cô liên tục lặp đi lặp lại câu nói này.

“ Nếu có thể, bác sĩ có thể cho nó ra đi không đau đớn không? Như vậy sẽ giúp nó ít phải chịu sự đau đớn hơn. ”

Lúc bác sĩ đó nói chuyện đã lấy kim tiêm ra, khi mũi tiêm của bác sĩ chuẩn bị chạm tới thân thể của Sean thì nó đột nhiên sủa to một tiếng.

Đột nhiên, Sean có một loại dự cảm, nó cảm nhận được rằng sau khi mũi tiêm kia đi vào người nó thì nó sẽ chết, nhưng mà Sean biết mình không thể chết như vậy được.

Chúc An Sinh nhìn Sean, Sean cũng nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, và trong khoảng khắc đó, Chúc An Sinh nhìn thấy Sean chảy nước mắt.

“ Mày vẫn muốn đi tìm cậu ấy sao? ”

Trong nháy mắt, Chúc An Sinh như nhìn thấy tâm lòng của Sean. Sau đó, cô không cho phép mình do dự thêm, cô bế Sean lên xe sau đó đưa nó tới phần mộ của Bradley Ray Caver.

Cuối cùng, Chúc An Sinh đặt Sean ở trước phần mộ của Bradley Ray Caver.

Sean lại cảm nhận được mùi hương của Bradley, nó cảm thấy thân thể mình dần trở nên ấm áp hơn.

Sean nhắm hai mắt lại, nó đã tìm được hần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hành tung của ma quỷ

Edit: Cài Trắng

Sean qua đời ngay trước bia mộ của Bradley Ray Caver. Sau đó, Chúc An Sinh đành nén sự bi thương trong lòng mình lại để đưa thi thể Sean trở về cục cảnh sát New York. Sean bị hung thủ bắn chết, trong cơ thể nó vẫn còn viên đạn, đây là chứng cứ hữu dụng nhất để truy tìm hung thủ.

Trong cục cảnh sát, Chúc An Sinh ôm thi thể Sean đi tới đâu cũng có người dừng lại để nhìn. Sau đó, tin tức Sean giúp cảnh sát tìm được bọn bắt cóc đã lan truyền rộng rãi ra bên ngoài, mới này có người còn đang khó hiểu thì giờ cũng sôi nổi bàn tán về Sean, bằng tất cả sự ngưỡng mộ của mình về một người anh hùng.

Nhưng sau khi tin tức được truyền ra thì mọi người lại cảm thấy có một điều rất khó hiểu. Đúng là Sean đã trợ giúp cảnh sát bắt được bọn bắt cóc, nhưng người bắn chết nó lại không phải là thành viên của bọn bắt cóc đó, nhóm người bắt cóc đó đã sớm bị Chúc An Sinh một lưới tóm gọn rồi, mà cô bé bị bắt cóc cũng thành công được cứu thoát. Rồi cuộc Sean đã bị ai bắn chết thế?

Trong lòng mỗi người đều ẩn chứa sự nghi hoặc, nhất là trong tình huống này. Vụ án giết người liên hoàn bằng súng, số nạn nhân của vụ án còn không ngừng tăng cao, mà hung thủ của vụ án này thì như một u linh vất vưởng, từ trước tới nay không một ai phát hiện ra hắn. Đồng thời, chú chó Sean trợ giúp cảnh sát cũng bị bắn chết, đây có phải là tên hung thủ điên cuồng trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng chuẩn bị đối đầu với cảnh sát không?

Tin đồn nhảm nhí này giống như một con virus lan tràn khắp cục cảnh sát. Giờ thì không chỉ những người dân sinh sống tại New York đang cảm thấy hoảng sợ, mà ngay cả nhân viên trong cục cảnh sát cũng cảm thấy bất an.

Nhưng mà Chúc An Sinh không biết chuyện này, cô luôn đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật để chờ đợi tin tức. Cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng Sean bị phẫu thuật, cô lựa chọn đứng ở bên ngoài chờ.

Ước chừng khoảng mười phút sau, Geoffrey mang theo một cái khay đi ra. Hắn đưa cái khay này cho Chúc An Sinh, trên khay là một mảnh nhỏ của viên đạn.

“Viên đạn này sau khi bắn vào cơ thể Sean thì vỡ ra, nó trở thành những mảnh đạn nhỏ với kích thước không giống nhau. Tôi đã tìm được một số mảnh, còn lại những mảnh nhỏ hơn thì việc tìm rất phiền toái, cho nên tôi nghĩ nên đưa cho cô chỗ này để đi tìm còn nhanh hơn.”

Chúc An Sinh gật gù đầu, tỏ ý cảm ơn Geoffrey. Trước khi đưa phần mảnh đạn nhỏ này tới phòng giám định, Chúc An Sinh còn hỏi Geoffrey một vấn đề cuối cùng: “Geoffrey, gần đây anh luôn ở cục cảnh sát New York giúp cảnh sát khám nghiệm tử thi những nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn này, anh có cảm thấy, cảm thấy cái chết của Sean có liên quan gì tới vụ này không?”

Nhắc tới Sean, giọng nói của Chúc An Sinh lại trở nên nghẹn ngào, mắt của cô cũng phấp phỏng.

“Trước khi có kết quả giám định, tôi không thể cho cô một đáp án chính xác nhưng giờ tôi có thể nói cho cô một số điểm đặc biệt.” Geoffrey nhìn thấy sự đau khổ của Chúc An Sinh, hắn cố gắng để nhận xét một cách thẳng thắn nhất có thể: “Viên đạn bên trong cơ thể Sean đúng là có vài nét tương tự với những viên đạn tôi tìm được trong người những nạn nhân trước đó. Ví dụ như sau khi viên đạn đi vào người nạn nhân sẽ vỡ vụn ra, giống như là bông tuyết vậy, nó sẽ tạo thành vết thương lớn trong cơ thể nạn nhân. Mà cũng từ điều này có thể suy ra, loại súng ống có sử dụng viên đạn như này tương đối hiếm thấy, cho nên...”

Geoffrey không nói hết nhưng Chúc An Sinh hiểu điều hắn đang muốn nói là gì. Sau đó, cô mỉm cười một cách gượng gạo với hắn, coi như một lời cảm ơn, cuối cùng cô đưa những mảnh đạn nhỏ đó đi kiểm nghiệm.

Ban đầu, Chúc An Sinh muốn đứng đợi để lấy kết quả kiểm nghiệm luôn nhưng trong lúc chờ đợi đột nhiên cô nghĩ tới một việc. Vì thế, cô quay lại cục cảnh sát New York, vào trong cục, cô tìm được Jennifer.

Jennifer vẫn còn đang đắm chìm trong sự tự trách và bị thương, cô cảm thấy mình vẫn chưa làm tròn trách nhiệm với Sean. Và cô cứ đắm chìm trong cảm xúc đó cho tới khi Chúc An Sinh đi tới, cắt ngang mạch cảm xúc của cô.

Jennifer thấy trên áo của Chúc An Sinh vẫn còn một vết máu bầm lớn, nhưng có vẻ như Chúc An Sinh không thèm để ý.

“Jennifer, bọn bắt cóc kia đâu rồi?” Chúc An Sinh hỏi bằng ngữ điệu nôn nóng.

“Bọn họ đang bị thẩm vấn trong phòng thẩm vấn, có chuyện gì xảy ra à?” Jennifer thấy bộ dáng Chúc An Sinh kích động như vậy thì cảm thấy khó hiểu.

Ba tên trong nhóm bắt cóc đã tóm gọn thành công, cô bé bị bắt cóc cũng được cứu rồi, còn có vấn đề gì khiến Chúc An Sinh phải vội vàng chạy tới đây hỏi nữa nhỉ?

“Cô đưa tôi tới đó trước đi, lúc nữa cô sẽ biết thôi.”

Bị Chúc An Sinh thúc giục, Jennifer cũng không còn thời gian để do dự, cô lập tức đưa Chúc An Sinh tới phòng thẩm vấn, nơi ba tên bắt cóc kia đang được thẩm vấn.

“Ba người bọn họ đều ở đây, cô muốn hỏi cái gì sao?”

Chúc An Sinh mới chỉ nhìn thoáng qua nhưng đã đưa quyết định, mà người bị cô lựa chọn là người đã nổ súng vào Bradley Ray Caver.

Jennifer giúp Chúc An Sinh cắt ngang cuộc thẩm vấn đó, rồi Chúc An Sinh mới chậm rãi đi vào. Mà bọn bắt cóc đang ngồi trong phòng thẩm vấn vừa nhìn thấy cô một cái thì run sợ, chùng sợ tới nỗi thiếu chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất. Những người đang có mặt ở đây hoàn toàn không ai biết gì ngoài Chúc An Sinh và bọn bắt cóc. Bọn họ làm sao quên được cảnh tượng lúc Chúc An Sinh tới bọn họ lại.

“Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chúc An Sinh ngồi xuống, cô nở một nụ cười với bọn bắt cóc.

“Cái gì tôi biết đều đã nói rồi, mấy người còn muốn gì nữa?” Bọn bắt cóc đưa ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Chúc An Sinh. Trong mắt bọn chúng, sự tồn tại của Chúc An Sinh chính là sự tồn tại của ma vương.

“Chỉ cần các cậu thành thật trả lời những vấn đề sau đây của tôi thì tôi sẽ rời đi ngay.”

Chúc An Sinh nhìn thấu được tâm tư bọn bắt cóc. Cô âm thầm nở một nụ cười trào phúng, rõ ràng bọn côn đồ này có thể vừa bắt cóc vừa giết người nhưng trên thực tế thì lá gan của chúng lại rất nhỏ. Quả nhiên phải trải qua đau khổ thì chúng mới hiểu rõ vấn đề.

“Cô có cái gì muốn hỏi tôi?”

Chúc An Sinh lấy di động ra, cô tiện tay nhấn mở một trang tin tức, trong phần tin tức đó có kèm theo ảnh chụp Bradley Ray Caver.

“Chắc là cậu chưa quên người này đâu.”

Chúc An Sinh đẩy di động qua cho bọn bắt cóc nhìn, bọn bắt cóc đó chỉ nhìn thoáng qua một cái liền di chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

“Mấy người đã tra ra được rồi còn muốn hỏi cái gì nữa. Người này không phải do tôi giết, tôi chỉ nổ súng trúng người người hấn mà thôi.”

Chúc An Sinh đưa mắt nhìn bọn bắt cóc đang cúi đầu nói, có thể nghe ra chúng đang chột dạ, sau đó cô lấy điện thoại của mình lại.

“Đúng là cậu rất may mắn, ngay lúc cậu chuẩn bị ngắm bắn vào Bradley Ray Caver thì tên hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng cũng nhắm vào hấn. Hôn nữa, tên hung thủ này còn đi trước cậu một bước, bắn trúng Bradley Ray Caver trước, phát súng sau của cậu vào người Bradley Ray Caver không phải vết thương trí mạng. Dù vậy nó vẫn không thay đổi được sự thật là cậu có ý định giết người diệt khẩu.”

Chúc An Sinh nói một cách hùng hổ, dọa người còn bọn bắt cóc thì càng lúc càng cúi đầu xuống thấp.

“Nhưng mà lần này tôi tới đây không phải để tranh luận điều này với cậu. Tôi chỉ muốn hỏi cậu một chút, tên hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng, hấn có bộ dạng như thế nào?”

Chúc An Sinh bất ngờ đưa ra vấn đề này khiến bọn bắt cóc ngây ngẩn. Đồng thời mấy người đang đứng bên ngoài phòng thẩm vấn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Jennifer cũng rơi vào suy nghĩ của mình, nhưng rất nhanh cô đã có câu trả lời cho việc làm của Chúc An Sinh, đồng thời cô cũng biết tại sao Chúc An Sinh lại sốt ruột như vậy, đây có thể là bước ngoặt lớn trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng đó.

“Hung thủ của vụ án giết người liên hoàn bằng súng? Có ý gì thế? Sao tôi có thể quen biết hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn đó được?” Vấn đề này khiến bọn bắt cóc cảm thấy hoang mang, khó hiểu.

“Cậu không phải nói dối. Lúc cậu hướng súng về phía Bradley Ray Caver chắc chắn cậu đã nhìn thấy hung thủ. Từ hướng đó nhìn ra phía sau sẽ là phần ven đường của bãi đỗ xe, bên cạnh đó thì là đường quốc lộ, cho nên tầm mắt cậu không bị cản lại bởi bất cứ thứ gì cả.”

Chúc An Sinh chất vấn, giọng nói cô vô cùng uy nghiêm. Nhưng mà bất ngờ là lúc đó trên mặt bọn bắt cóc lại thể hiện sự hoảng loạn và sợ hãi, cảm xúc đó không phải là giả.

“Tôi không biết!! Tôi thật sự không biết gì cả!! Tôi cũng đâu có muốn nổ súng, lúc ấy hấn đi về phía tôi, tôi đã nghĩ là hấn định đánh tôi nên tôi mới ra tay, tôi thực sự không muốn giết hấn!! Tôi cũng không nhìn thấy tên hung thủ kia, tôi thật sự không biết!”

Bọn bắt cóc cố gắng biện giải cho bản thân mình, tay chân hấn và nước mắt trên khuôn mặt dường như không còn nghe sự điều khiển của trí óc hấn nữa rồi. Nhìn thấy bộ dạng này của hấn, một lần nữa Chúc An Sinh rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Chúc An Sinh nghĩ không ra.

Chúc An Sinh cố gắng nhớ lại đoạn camera theo dõi mình đã xem, trước đó cô còn nghĩ chắc chắn bọn bắt cóc này có thể nhìn thấy hung thủ mới đúng chứ, nhưng mà tại sao, tại sao tới nay cả bọn bắt cóc cũng không nhìn thấy hình dáng hung thủ?

Chẳng lẽ bọn bắt cóc đang diễn trò lừa gạt cô sao? Nhưng Chúc An Sinh không tin điều đó, bọn chúng là những tên có thần kinh thô, bản thân là tội phạm mà khi bị quan sát cũng không hề hay biết thì làm sao chúng có thể có kỹ thuật diễn được.

Rốt cuộc thì là vì sao đây? Vì sao bọn bắt cóc cũng không thể nhìn thấy tên hung thủ đó chứ?

Chẳng lẽ tên hung thủ đó thật sự là một u linh?

Nếu không thì vì sao hấn có thể tránh khỏi ánh mắt của tất cả mọi người khi không có một vật gì che chắn cho hấn?

Chúc An Sinh nghĩ không ra, cô chỉ có thể lựa chọn tạm rời khỏi phòng thẩm vấn. Jennifer nhanh chóng đuổi theo bóng dáng thất thểu của cô.

“An Sinh, cô không sao chứ?” Jennifer lên tiếng an ủi Chúc An Sinh, thật ra Jennifer cũng không ngờ kết quả lại thành ra như vậy. Bản thân cô cũng nghĩ rất có thể bọn bắt cóc có thể nhìn thấy tên hung thủ của vụ án giết người liên hoàn bằng súng, nhưng chẳng hiểu sao ngay cả bọn chúng cũng không thể nhìn thấy tên hung thủ đó. Chẳng lẽ tên hung thủ này còn có thuật ẩn thân?

“Tôi không sao cả.”

Chúc An Sinh xua xua tay. Đúng lúc đó thì cô cũng nhận được một cuộc gọi, đã có kết quả so sánh mảnh nhỏ của viên đạn.

“Chắc chắn chứ? Thế thì tốt quá, cảm ơn.”

Cuộc trò chuyện của Chúc An Sinh vô cùng ngắn gọn, Jennifer tò mò hỏi một câu: “Làm sao thế?”

“Tôi đem mảnh viên đạn trong cơ thể Sean đi so sánh, bởi vì tôi nghi ngờ cái chết của Sean có liên quan tới tên hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn. Bây giờ thì kết quả so sánh đã có rồi.”

“Kết quả thế nào?”

Chúc An Sinh cau mày, cảm xúc bi thương lại một lần nữa dâng trào trong lòng cô: “Bọn họ đã so sánh dấu vết của viên đạn với đường rãnh trên nòng súng, kết quả đã xác nhận viên đạn bắn chết Sean cũng cùng một khẩu súng với vụ án giết người liên hoàn.”

Nói xong câu đó, Chúc An Sinh cảm giác như mình có thể thấy được cảnh tượng lúc Sean bị trúng đạn.

Nhất định Sean đã tìm được tên hung thủ đó, mà tên hung thủ thì không muốn dây dưa với Sean, nhưng hắn không tìm được cách nào thoát khỏi nó nên hắn đã dùng một phát súng để cướp đi tính mạng Sean.

Rốt cuộc Sean đã làm cách nào để tìm được tên hung thủ đó? Chúc An Sinh không biết, mà nó cũng trở thành câu đố vĩnh viễn không giải được theo cái chết của Sean. Và Chúc An Sinh càng hiểu rõ hơn, cô nhất định phải bắt được tên hung thủ đó, mặc kệ hắn là người hay là quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chocolate và đạn

Edit: Cải Trắng

Gập ghế ở phía sau lại, như vậy là đã có một lối thông với cốp xe, đủ chiều dài cho một người nằm sắp xuống, cuối cùng là khoét lỗ thùng. Chỉ cần vậy là đủ cho tên sát thủ thoải mái đi khắp mọi nơi giống như u linh, cứ thế mà cướp đi sinh mạng của người vô tội.

Chúc An Sinh bị suy nghĩ của mình làm cho kinh hãi. Theo bản năng, cô đưa mắt nhìn một loạt oto đang đỗ ở xung quanh đây. Trong khoảnh khắc này, Chúc An Sinh cảm tưởng như mỗi chiếc xe ở đây đều là u linh, bọn họ cũng đang nhìn về phía Chúc An Sinh mà nở nụ cười lạnh.

Đây là sự thật sao? Chúc An Sinh cố gắng nhớ lại những chi tiết mà mình đã xem trong tài liệu. Cuối cùng, cô đã nhớ ra một điểm chung giữa mười ba nạn nhân mà có lẽ không ai chú ý tới điểm này. Không có ai là ngoại lệ, mỗi khi có nạn nhân bị bắn chết thì con đường xảy ra vụ án đó là những con đường thông nhau.

Giống như là trong vụ án của Sean, nơi đây không nhiều người qua lại nhưng không phải là vắng vẻ không một bóng người. Có vẻ như hung thủ lại tìm được địa điểm hoàn mỹ cho mình rồi. Nơi đây không có ai chú ý tới lỗ thùng trên vết xe của hắn, mà cũng vừa vặn để cho một số người nhìn thấy nạn nhân bị bắn chết.

Cuối cùng, nơi đây không phải địa điểm dễ xảy ra tai nạn hay ùn tắc giao thông, đó mới là điều mấu chốt. Như vậy thì sau khi hung thủ giết người xong, hắn có thể nhanh chóng tẩu thoát khỏi hiện trường. Hơn nữa, Chúc An Sinh cảm thấy tên u linh sát thủ này sẽ có đồng phạm, là người lái xe cho hắn.

Mười ba nạn nhân bị sát hại, trong đó có một địa điểm mà khi phát hiện ra nạn nhân, Chúc An Sinh đã đi qua. Nơi đó, không hề có chỗ đỗ xe. Nếu như hung thủ giết người trong xe thì chắc chắn hắn đã nổ súng trong quá trình xe chạy, điều này cũng khẳng định là có người khác lái xe.

Cho nên, vấn đề tiếp theo là Chúc An Sinh phải làm thế nào để tìm được chiếc xe đó cùng với hai tên hung thủ đây?

Chúc An Sinh ngẩng đầu lên tìm, nhưng điều khiến cô thất vọng là con đường này không lắp camera theo dõi. Vụ án lại lâm vào bế tắc một lần nữa.

Không xác định được hình dạng xe và biển số xe, Chúc An Sinh cũng không thể nắm chắc việc có bắt được hung thủ không. Vì vậy, suy nghĩ này tạm thời bị cô chôn sâu ở đáy lòng.

...

Trên đường trở về cục cảnh sát, dạ dày Chúc An Sinh bỗng dưng co rút liên hồi, cô vội vàng tìm một vị trí đỗ xe lại, nghỉ ngơi tới khi cảm thấy đỡ hơn cô mới lái xe trở về.

Lúc này Chúc An Sinh mới nhớ ra đã mười mấy tiếng rồi cô chưa ăn cái gì, sau đó, vì bản năng sinh tồn nên cô đã tìm được một quán cà phê ở ven đường.

Vào quán cà phê, Chúc An Sinh gọi một lần bốn phần sandwich, người phục vụ còn thân thiết hỏi lại xem Chúc An Sinh có phải tới đây cùng với bạn không, nếu có thì cô ấy có thể giúp Chúc An Sinh đổi sang bàn dài đủ cho bốn người ngồi. Chúc An Sinh xấu hổ mà ho khan hai tiếng, sau đó cô thân thiện từ chối ý tốt của người phục vụ.

Vừa ăn sandwich, Chúc An Sinh vừa đưa mắt quan sát những vị khách ra ra vào vào của quán cà phê. Ánh mặt trời đang dần dần nhô cao lên, đánh thức thành phố New York đang ngủ say, người người chuẩn bị bước sang một ngày mới, một ngày như bao ngày bình thường khác.

Khách đi vào quán cà phê rất nhiều nhưng số người có thể ngồi lại thưởng thức giống như Chúc An Sinh thì không có mấy. Người nào người nấy đều bước chân vội vàng, uống xong ngụm cà phê thì tắt bật đi chuẩn bị cho ngày mới.

Nhìn nhìn một lúc, Chúc An Sinh không nhận được mà cười. Thật ra cuộc sống sinh hoạt bình đạm như thế này cũng rất tốt. Nó giống như chiếc bánh sandwich cô đang cầm trên tay vậy, miếng bánh mì đơn giản, bên trong kẹp thêm rau xà lách, một lát cà chua ngon miệng, cuối cùng thứ không thể thiếu được chính là miếng thịt xông khói được rán lên. Đây là sự kết hợp đơn giản nhưng nếu cảm thụ nó bằng cả trái tim mình thì chỉ cần cắn một miếng là đủ nếm được những hương vị tuyệt vời nhất.

Lúc Chúc An Sinh thu hồi tầm mắt cũng là lúc cô nhìn thấy người nam sinh đối diện mình đang cầm máy tính xách tay. Theo như phép lịch sự, Chúc An Sinh mỉm cười coi như lời chào, nhưng cô không ngờ nam sinh đó lại chủ động đi tới chỗ cô.

" Xin chào. "

Nam sinh đó vươn tay về phía Chúc An Sinh, Chúc An Sinh không thể không bắt tay với cậu.

" Chỗ đồ này một mình chị có thể ăn hết sao? " Nam sinh đó nhìn Chúc An Sinh bằng con mắt khác.

" Tôi qua tôi quên không ăn cơm. " Chúc An Sinh xấu hổ đành giải thích một chút, cô muốn uống ngụm cà phê cho nhuận giọng, không ngờ thiếu chút nữa thì bị sặc cà phê.

" Tôi có thể làm quen với chị không? Tôi tên là Andrew. "

Bỗng nhiên Chúc An Sinh phát hiện ra trong ánh mắt của Andrew như lóe lên tia sáng nào đó, lúc này cô mới hiểu, hóa ra Andrew muốn bắt chuyện với cô.

Hiểu rõ được ý đồ của Andrew, Chúc An Sinh không khỏi cười trộm một chút. Nếu đúng là Andrew đang muốn bắt chuyện với cô thì phương thức bắt chuyện này hồng hêt rồi. Nhưng Chúc An Sinh cũng phải thừa nhận là cảm giác này cũng không tệ lắm, nó đã khiến cho tâm trạng u ám hai ngày gần đây của cô vui đi không ít.

" Cậu là nhà văn sao? " Chúc An Sinh không có thói quen nói cho người lạ biết thông tin của mình nên cô chuyển đề tài.

" Đúng vậy, tôi thường viết tiểu thuyết thể loại liên quan tới những điều thần bí. "

Andrew thấy Chúc An Sinh chủ động bắt chuyện còn tưởng là Chúc An Sinh có hứng thú với mình. Nhưng suy nghĩ của Chúc An Sinh thì đã sớm trôi tới tận chỗ nào rồi, có khi vượt qua cả biển rộng, bay tới Thái Lan rồi cũng nên.

" Tôi cũng quen biết một nhà văn nhưng đã mấy ngày rồi tôi không liên lạc được cho anh ấy. "

Lời của Chúc An Sinh như là đang nói với Andrew, vừa như là đang tự lẩm bầm với bản thân mình. Andrew nghe không hiểu những lời này của cô.

" Tôi có hai tấm vé vào xem kịch của Shakespeare, nó được tổ chức vào tuần này, chị có muốn cùng tôi đi xem không? "

Andrew quyết định không nói vòng vo nữa mà đi thẳng vào mục đích của mình. Còn Chúc An Sinh chỉ nghĩ tới việc cậu đơn thuần là muốn bắt chuyện với người đối diện thôi, không ngờ là còn muốn rủ người đi xem kịch của Shakespeare, cô cảm thấy người tên Andrew này rất đáng yêu.

" Ngại quá, tôi... "

Chúc An Sinh còn chưa nói hết câu thì trong lòng cô bỗng cảm thấy bất an, cái cảm giác này làm cho cô hít thở không thông. Theo bản năng, cô kéo lấy cánh tay Andrew, kéo tay cậu về hướng của mình. Andrew bị kéo đi bất ngờ, cả người cậu lao đảo ngã về phía Chúc An Sinh.

Giây tiếp theo, tiếng cửa kính vỡ tan, bên tai Chúc An Sinh còn nghe thấy tiếng sấm vang lên.

Giống như một quả dứa tây thơm ngon rơi xuống nền nhà, ánh mặt trời ở New York đã không còn ảm áp nữa. Cái gọi là sinh hoạt bình thường giống như mặt kính, tựa như cửa kính quán cà phê này, trong chốc lát đã trở nên rối tinh rối mù.

Sau đó Chúc An Sinh nghe được hàng loạt những tiếng thét chói tai. Trong quán cà phê, phần đường dành cho người đi bộ bên ngoài quán cà phê, ai ai cũng hoảng loạn mà cúi thấp người xuống. Chỉ có mình Chúc An Sinh là vẫn còn mở to mắt nhìn.

Là hung thủ!!

Nó chính là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Chúc An Sinh. Sau đó, khi người nào người nấy đều cúi đầu, nằm sấp xuống đất thì cô đứng lên.

Chúc An Sinh hiểu giờ thứ cô cần nhìn thấy chính là chiếc xe của hung thủ, cho dù là phải chết.

Trong khoảnh khắc khi Chúc An Sinh đứng dậy, một viên đạn bắn sượt qua cánh tay cô, ghim vào tường ở phía sau. Ngay sau đó, bức tường ở phía sau lưng cô như muốn sụp xuống.

Màu đỏ tươi nhanh chóng lan ra tay áo Chúc An Sinh, nhưng hình như cô không cảm nhận được đau đớn. Cô đưa mắt nhìn quanh một lượt những xe oto đỗ ở quanh quán cà phê. Sau đó, cô cảm giác như mình đang bị sương mù vây lấy, khoảng cách quá xa, cô không thể xác định được đường bay của đạn.

Rốt cuộc là từ chiếc xe nào? Ánh mắt Chúc An Sinh có phần nôn nóng, cô chuyển động mắt liên hồi, bỗng nhiên, cô thấy được ở chỗ ngã rẽ có con xe màu bạc biến mất một cách nhanh chóng.

Thật lâu sau, khi mọi thứ đã trở về bình thường, mọi người mới đứng lên từ chỗ ẩn nấp của mình, họ vẫn chưa hết sợ hãi. Andrew giữ chặt Chúc An Sinh trốn ở phía sau vách tường, sau đó cậu phát hiện ra cánh tay Chúc An Sinh đang chảy máu.

"Chị bị thương."

Andrew nói một cách khó khăn, cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau một loạt chuyện đột ngột xảy ra. Cậu biết, vừa nãy nếu không phải Chúc An Sinh kéo lấy cánh tay cậu thì chắc chắn cậu đã trúng đạn.

Chúc An Sinh hoảng hốt cúi đầu nhìn cánh tay mình. Giờ cô mới phát hiện ra mình bị thương, nhưng giờ cô đâu còn lòng dạ nào mà quan tâm chuyện đó. Thậm chí, bây giờ cô còn đang thấy cao hứng, tuy cô không nhìn rõ hình dáng xe, càng không cần nhắc tới biển số xe nhưng cô đã thấy được màu sắc xe.

Đó là một màu bạc lạnh lẽo.

Chúc An Sinh quay đầu nhìn quán cà phê đang lâm vào tình cảnh hỗn loạn. Sự sợ hãi của mọi người vẫn chưa vơi đi. Rồi cô đưa mắt bàn của mình, cà phê và sandwich trên bàn phần lớn đều đã rơi xuống đất, giờ trên mặt bàn chỉ còn duy nhất một phần bánh sandwich chưa rơi.

Chúc An Sinh bình tĩnh đi về hướng đó, cô cầm phần sandwich đó lên, cắn một miếng.

Ăn miếng bánh sandwich ngon miệng, Chúc An Sinh cảm tưởng như mình đã ném đủ những đắng cay ngọt bùi.

"Chị không lo lắng chút nào sao?"

Andrew vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng. May mắn sống sót khỏi tai nạn vừa rồi, cậu chưa dám đi ra khỏi chỗ vách tường mình đang trốn, cậu chỉ có thể đứng ở đó lo lắng dò hỏi Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh nhanh chóng ăn xong phần bánh sandwich kia, sau đó cô nói với Andrew là cô không sao cả. Cuối cùng, cô lấy di động ra gọi cho người cảnh sát mà mình quen.

"Thanh tra, nhờ anh báo với William Cruz một tiếng hộ tôi, còn nữa, một số nhân viên chủ chốt đảm nhận vụ án lần này, anh cũng triệu tập hộ tôi. Bây giờ tôi sẽ trở về ngay lập tức, tôi nghĩ là tôi đã nắm được tin tức về hung thủ."

Chúc An Sinh nghe ra thanh tra ở đầu dây bên kia đang vô cùng vui sướng, cô mỉm cười ngắt cuộc gọi.

Sau đó, Chúc An Sinh gọi cho Mark Spiegel.

"Xin chào." Giọng nói của Mark Spiegel ở đầu dây bên kia còn nghe ra được sự tò mò. Từ sau khi quen biết với Chúc An Sinh, đây là lần đầu tiên cô chủ động liên lạc với hắn.

"Mark, tôi biết trước đây đều là Tri Trưng hợp tác với anh, nhưng lần này chỗ tôi đang có một số tin tức, không biết anh có hứng thú không?"

Không lâu sau, cuộc gọi giữa Chúc An Sinh và Mark Spiegel kết thúc vui vẻ, Chúc An Sinh đồng ý sẽ gửi cho hắn nội dung chi tiết.

Việc cuối cùng Chúc An Sinh làm là khéo léo từ chối lời mời của Andrew. Andrew là một người con trai tốt, nhưng hiển nhiên Chúc An Sinh không phải là sự lựa chọn thích hợp để cùng ngồi trên khán đài xem kịch Shakespeare với cậu.

...

Chúc An Sinh đi thẳng về phía cục cảnh sát New York.

Trong lúc đang lái xe, bỗng nhiên Chúc An Sinh nhớ tới câu nói của Forrest Gump(1)

"Cuộc sống tựa như một thỏi chocolate, bản thân mình mãi mãi sẽ không biết tiếp theo sẽ nếm phải hương vị gì."

(1)Forrest Gump: Là tên nhân vật chính trong bộ phim điện ảnh "Forrest Gump". Nội dung bộ phim trải dài xuyên suốt một phần thời kỳ lịch sử của nước Mỹ. Bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm văn học cùng tên của Winston Groom. Bộ phim được công chiếu vào năm 1994 và nó đã thu về được rất nhiều giải thưởng, trong đó có 4 giải Oscar.

Mà Chúc An Sinh cảm thấy, cuộc sống của cô giống như một vở kịch, ở giây tiếp theo bản thân cũng chẳng thể biết được liệu thứ ngênh đón mình có phải là một viên đạn hay không. Cho nên, có thể nếm thử được hương vị của chocolate thì hãy quý trọng hộp chocolate đó.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Bóng tối và ánh sáng

Edit: Cải Trắng

Chúc An Sinh vừa mới đi vào cục cảnh sát thì gặp tên thanh tra kia, hiển nhiên là hắn đang đứng ở chỗ này chờ cô.

"Cuối cùng cô cũng trở lại." Thanh tra nhìn thấy Chúc An Sinh thì thở phào một hơi, sau đó hắn chú ý tới phần tay áo bị chảy máu của cô: "Cô bị thương?"

Chúc An Sinh nghe vậy thì nhìn nhìn cánh tay của mình, sau đó cô nói một cách không để ý lắm: "Chỉ là xước sát một chút thôi, đã sớm không chảy máu rồi."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Vị thanh tra này cũng khá hiểu Chúc An Sinh nhưng hắn vẫn thường hay bị Chúc An Sinh làm cho khiếp sợ.

"Tôi gặp hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng." Chúc An Sinh cũng chẳng có ý định giấu diếm: "Hơn nữa, tôi còn thuận tiện cứu được một người."

"Cô gặp được tên hung thủ đó?" Thanh tra cảm thấy vừa mừng vừa sợ.

"Không chỉ có thế, tôi còn cảm thấy mình đã tìm được chân tướng của vụ án giết người liên hoàn này. Có lẽ rất nhanh sau đó chúng ta sẽ bắt được hung thủ." Trong lúc đang nói chuyện, trong đầu Chúc An Sinh lướt qua hình ảnh con xe màu bạc.

"Nếu như thế thì quá tốt. Khi này tôi phải mướn rất nhiều công sức mới khiến những người đó ngồi trong văn phòng tôi chờ cô đấy. Nhưng tôi cũng không ngờ rằng FBI như William Cruz lại nhanh chóng tin tưởng cô đã tìm được hung thủ, chỉ có hai tên nhóc còn lại là không tin. Vẫn là nhờ William Cruz giúp tôi thuyết phục bọn họ."

"Nói như vậy thì hôm nay tôi phải làm cho bọn họ mở mang tầm mắt mới được. Một mình tôi có thể giải quyết được việc này còn hơn mấy người bọn họ mãi chưa giải quyết được vấn đề khó khăn nào."

Chúc An Sinh nói giống như là đang nói đùa, nhưng trên thực tế, trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút không vui. Nhưng cũng may là cô nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, chỉ dựa vào nói miệng thôi thì không có cách nào để thuyết phục người khác tin mình, trong tay mình nhất định phải nắm được bằng chứng xác thực.

Đi theo vị thanh tra này tới văn phòng, Chúc An Sinh gặp được William Cruz và ba vị điều tra viên trực thuộc FBI phụ trách vụ án giết người liên hoàn bằng súng.

Nhìn thấy Chúc An Sinh và thanh tra cùng nhau đi vào, hai vị điều tra viên kia đều để lộ ra ánh mắt nghi hoặc. Nhưng rất nhanh bọn hắn đã phản ứng lại, hóa ra Chúc An Sinh chính là người đã nói rằng mình đã bắt được hung thủ, vì vậy sự khinh thường trong mắt họ càng được thể hiện rõ ràng hơn.

"William, đây chính là người ông bảo so với chúng ta còn lợi hại hơn sao?" Một vị điều tra viên cười nói một cách châm chọc.

William Cruz trừng mắt nhìn tên vừa nói một cái, sau đó ông cũng chú ý tới vết thương trên người Chúc An Sinh: "Sao cô lại để bị thương thế này?"

Ban đầu Chúc An Sinh đang muốn nói qua loa cho xong chuyện nhưng vừa nghe hai điều tra viên của FBI nói xong, cô đã thay đổi ý định: “Bởi vì tôi vừa gặp được hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng, không chỉ có thế, tôi còn cứu được một người nữa.”

Ở đây, ngoại trừ vị thanh tra đã biết thông tin từ trước thì ba người còn lại sắc mặt lập tức thay đổi. Hai điều tra viên cũng thu lại vẻ khinh miệt trên mặt mình.

“Cô gặp được hung thủ?” William kinh ngạc, nhưng đồng thời trong giọng nói của ông cũng mang theo vài phần vui sướng.

“Đúng vậy.” Sắc mặt hai vị điều tra viên kia thay đổi đã được cô thu hết vào đáy mắt, cô thừa nhận, cảm giác này không tồi chút nào.

“Tin tức về hung thủ mà cô đang đề cập tới cũng là chuyện này?” William Cruz tiếp tục hỏi.

“Không phải, lúc đó tôi cũng không ngờ là mình lại gặp được hung thủ. Chỉ là đột nhiên lúc đó tôi có một dự cảm mãnh liệt, không ngờ là lúc sau lại thực sự xảy ra việc bắn súng. Nhưng may mắn là lúc đó tôi cứu được mục tiêu mà hung thủ đã nhắm vào. Sau đó hung thủ chạy thoát rất nhanh, tôi cũng không lấy được thông tin gì hữu dụng lắm.”

Nghe thấy Chúc An Sinh nói vậy, bốn người đang ngồi trong văn phòng đều để lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng cũng may là hai vị điều tra viên của FBI đã không còn ra vẻ khinh thường nữa. Hiển nhiên, bọn họ cũng rất bội phục việc Chúc An Sinh cứu người.

“Nhưng...” Chúc An Sinh mở miệng lần nữa, tro tàn trong lòng bốn người kia bỗng chốc lại bùng cháy lên, bọn họ không ngờ là Chúc An Sinh lại chuyển chuyện này sang một hướng khác: “Tôi đã nghĩ ra được cách thức gây án của hung thủ.”

“Cô đã biết phương thức gây án của hung thủ!!”

William Cruz kích động tới nỗi thiếu chút nữa thì tiến tới ôm chầm lấy Chúc An Sinh.

“Rốt cuộc hung thủ đã gây án bằng cách nào?” Hai vị điều tra viên FBI còn lại cũng không còn cẩn trọng như lúc nãy nữa, họ tò mò hỏi.

Chúc An Sinh cũng không thừa nước đục thả câu, cô nói đáp án ra luôn: “Sự thật là hung thủ đã gây án trong xe, hơn nữa rất có khả năng hắn có đồng phạm, chính là người lái xe.”

“Trong xe?” Đáp án mà Chúc An Sinh đưa ra có vẻ như không thể giải đáp hết những nghi vấn trong lòng điều tra viên FBI: “Cô nói hung thủ ngồi ở trong xe nổ súng giết người? Nhưng thế là có điểm không hợp lý rồi, súng mà hắn dùng là súng bộ binh, nếu hắn ngồi xong xe giết người thì hắn phải có người chú ý tới hắn chứ, vì khi nổ súng hắn cần phải kéo cửa sổ xe xuống mà.”

“Nhưng nếu hung thủ không cần quay cửa sổ xe xuống thì sao?” Chúc An Sinh hỏi ngược lại, nhưng vấn đề cô đưa ra càng làm cho những người ngồi đây cảm thấy khó hiểu.

“Không mở cửa sổ xe xuống, vậy hung thủ giết người bằng cách nào?”

“Lúc rạng sáng nay tôi có đến địa điểm nơi Sean bị sát hại lần nữa, lúc đó tôi đã phát hiện ra những nơi mà hung thủ chọn để gây án đều có đặc điểm chung, đó là giao thông ở đó rất thuận lợi, điều này rất tiện cho việc sau khi gây án xong hung thủ trốn thoát khỏi hiện trường. Bởi vậy, tôi chắc chắn là hung thủ có xe, bằng không bọn họ cũng không cần phải tỉ mỉ chọn lựa địa điểm như vậy.”

“Giống như vấn đề vừa rồi anh đã đặt ra, nếu hung thủ ngồi trong xe giết người thì nhất định phải có người chứng kiến từ đầu tới cuối chuyện này mới đúng. Nhưng hiện tại chúng ta đang vướng một vấn đề rất lớn, hung thủ điên cuồng giết người như vậy, sao vẫn chưa có ai chứng kiến được cảnh đó chứ? Cuối cùng, tôi cũng đoán được quỹ kế của hung thủ.”

“Quỹ kế của hung thủ?”

Không khí trong văn phòng chỉ vì câu này mà trở nên đông cứng, mỗi người đều đang nín thở đợi chờ đáp án của Chúc An Sinh.

“Sự thật là hung thủ đã gấp phần ghế sau của oto lại, sau đó để một lối thông giữa phần cốp xe và không gian phía sau xe, cuối cùng ở phần cốp xe bọn họ chỉ cần khoét một lỗ thủng. Từ lỗ thủng này, bọn họ cướp đi hơn chục sinh mạng vô tội.”

Tuy những người đang ngồi trong văn phòng đã chuẩn bị tâm lý nhưng bọn họ vẫn bị quỹ kế này dọa cho kinh hãi. Sương mù bao quanh vụ án gần như đều biến mất, tên hung thủ trước đó giống như một u linh giờ đã không còn quá đáng sợ nữa.

“Tất cả những cái này đều là suy đoán của cô sao?” William Cruz truy hỏi.

“Đương nhiên không phải, mọi người có còn nhớ phần trí mạng đã gây ra cái chết cho các nạn nhân không?”

“Cô đang nói tới phần tim hả?”

“Đúng vậy, trước đó tôi cảm thấy điều này khá là kỳ quái, tại sao hung thủ lại có chấp niệm với phần tim các nạn nhân như vậy chứ? Sau đó tôi đã nghĩ tới quỹ kế này. Bởi vì giết người qua lỗ thủng nên dù trình độ bắn súng của hung thủ có cao siêu tới đâu thì tầm nhìn của hắn cũng bị hạn chế. Mà trong phạm vi bị hạn chế, bộ phận hắn nắm chắc có thể một phát đoạt mạng chỉ có phần tim.”

Những từ cuối cùng mà Chúc An Sinh nói cũng đã đưa bầu không khí trong văn phòng rơi vào im lặng. Đặc biệt là hai vị điều tra viên FBI, bọn họ xấu hổ tới nỗi không dám nhìn thẳng vào Chúc An Sinh, cho nên bọn họ chỉ im lặng mà quay đầu đi.

Cuối cùng, William Cruz là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng Chúc An Sinh.

“Lợi hại! Đây là thành quả sau một đêm của cô sao?”

“Đương nhiên không phải có một mình tôi cố gắng, Jennifer cũng giúp tôi rất nhiều.”

Giờ phút này Jennifer vẫn còn ghé đầu lên bàn ngủ say, cô vẫn chưa biết, lúc này chỉ cần một câu của Chúc An Sinh đã khiến con đường thẳng tiến sau này của cô rộng mở.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

Lúc nghe thấy William Cruz hỏi vấn đề này, bỗng Chúc An Sinh cảm thấy hơi buồn cười. Cô nhớ tới lúc mình mới gặp Trì Trùng, khi đó cô cũng rất thích hỏi Trì Trùng những vấn đề như thế này.

“Tôi nói rồi, lúc tôi gặp được hung thủ tôi cũng không lấy được tin tức gì quá hữu dụng, bởi vì hung thủ lẩn trốn rất nhanh. Thậm chí, hình dáng xe và biển số xe tôi còn không nhìn rõ, nhưng màu của chiếc xe đó thì tôi đã thấy, trước mắt đây là ưu thế của chúng ta. Bởi vì hung thủ còn chưa biết tới việc chúng ta đã phân tích tới thủ pháp gây án của hắn cho nên tôi đã nghĩ ra một biện pháp khá to gan.”

“Là gì?”

“Tôi đã liên lạc với Mark Spiegel, anh ấy là phóng viên. Tiếp theo tôi sẽ kể cho anh ấy biết chi tiết về câu chuyện xưa của Sean. Sau đó, anh ấy sẽ đăng tải câu chuyện này lên, truyền nó đi khắp nơi, tôi tin rằng sau khi chuyện này xảy ra chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới địa điểm mà Sean bị sát hại để bày tỏ lòng thương tiếc.”

“Cô cảm thấy tên hung thủ đó cũng sẽ tới đấy?” William Cruz bổ sung thêm.

“Đúng vậy, không phải những tên tội phạm có tâm lý vặn vẹo thường rất thích quay trở lại hiện trường phạm tội của mình sao? Với họ, nó đem lại cảm giác như đang thưởng thức ‘kiệt tác’, cho nên tôi cảm thấy bọn họ chắc chắn sẽ tới. Tôi tin rằng chỉ cần cho tôi nhìn thấy xe của hung thủ lần nữa, tôi nhất định sẽ nhận ra.”

Nói xong, Chúc An Sinh lại nhớ tới con xe màu bạc khẽ lướt qua lúc đó.

...

Một tiếng sau, những chuyện liên quan tới Sean đều được tung ra. Nước mắt giống như một con virus, nó nhanh chóng lan rộng ra khắp thành phố New York.

“Có phải là cô cố ý không, mục đích của cô không chỉ là bắt được hung thủ.” Nhìn bài báo đang càn quét trên mạng internet, thanh tra nhìn về phía Chúc An Sinh vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ ngắn.

Trên máy tính của thanh tra, Chúc An Sinh nhìn thấy những tin tức đó, sau đó cô hài lòng mỉm cười.

Đương nhiên là cô cố ý, bởi vì từ trước tới nay quan niệm của cô khá quy củ. Trong quan niệm của cô, những người anh hùng thì nên được tưởng nhớ, mà Sean và Bradley Ray Caver chính là những người anh hùng.

Là anh hùng thì sẽ trở thành ánh sáng, còn tội ác đương nhiên sẽ thu mình vào một góc tối tăm. Chúc An Sinh không quên được những tên hung thủ điên cuồng giết người một cách biến thái mà cô từng gặp phải, cô không cách nào hiểu được nội tâm quỷ dị của bọn họ. Cho nên, những gì cô có thể làm là đưa những vị anh hùng này lên cao hơn, cho dù vinh quang này tới với họ có hơi muộn.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh thấy được một thông tin mới xuất hiện. Đã bắt đầu có người tới nơi Sean bị sát hại tặng vòng hoa, Chúc An Sinh cảm giác như hai mắt mình đang muốn nhìn xuyên qua màn hình, ánh mắt của cô vẫn luôn chú ý tới chỗ mà Sean bị sát hại, cô thấy được những người đang tập hợp ở đó đều toát lên vẻ bi thương.

Nhưng những cái này không phải là điểm Chúc An Sinh cần chú ý, cô có dự cảm nhìn thấy được màu bạc lạnh lẽo kia.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Súng và nàng thơ

Edit: Cải Trắng

[Q6] Chương 88: Súng và nàng thơ

Không lâu sau, Chúc An Sinh cùng với mười mấy người cảnh sát nữa cải trang thành dân thường đi tới nơi Sean bị sát hại.

Bởi vì tin vừa mới được đăng lên nên giờ vẫn có rất nhiều người đi tới nơi này bày tỏ lòng thương tiếc. Tuy người ở đây rất đông nhưng họ không hề chen lấn xô đẩy, gây ra hiện tượng hỗn loạn, bọn họ im lặng bày tỏ sự tiếc thương của chính mình.

Chúc An Sinh cùng với những người cảnh sát trong trang phục thường dân đứng lẫn trong đám đông, bọn họ chưa nhau ra chú ý tới những điểm đỗ xe ở những con phố gần đó. Một khi phát hiện có chiếc xe màu bạc sẽ lập tức chụp ảnh gửi tới cho Chúc An Sinh, để Chúc An Sinh xem đây có phải là chiếc xe màu bạc mà cô đã nhìn thấy không.

Nhiệm vụ đã bắt được được khoảng nửa tiếng, đã có tới mười bức ảnh chụp hình những chiếc xe oto màu bạc gửi tới cho Chúc An Sinh nhưng không có chiếc xe nào phù hợp với chiếc xe mà cô đã nhìn thấy. Vì thế, bọn họ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Mà trong lúc này, có người đã bày tỏ lòng thương tiếc với Sean xong và rời đi, nhưng ngay sau đó lại có người mới đi tới, cho nên khu vực này vẫn chưa bớt đông đi được tí nào, ngược lại nó còn có xu hướng ngày một đông hơn.

Chúc An Sinh vừa quan sát khu đỗ xe trong phạm vi của mình, vừa hơi liếc mắt để ý đám đông đang bày tỏ sự tiếc thương. Nhưng mà ngay lúc này William Cruz đã xuất hiện cắt ngang nhiệm vụ của cô.

" Chúc tiểu thư, ở đây thật sự quá nhiều người, tôi nghĩ nhiệm vụ của chúng ta phải thay đổi thôi. Nếu chúng ta phát hiện ra được hung thủ thì cũng không thể làm ra hành động nào thiếu suy nghĩ, vì tên hung thủ lần này chúng ta phải đối mặt là một tên cực kỳ hung tàn, chúng tôi chỉ sợ tên hung thủ đó lại làm ra hành động gì không thể ngăn cản kịp. "

Chúc An Sinh đưa mắt nhìn biển người mênh mông, cô cũng đồng ý với suy nghĩ của William Cruz. Và cũng trong khoảnh khắc đó, Chúc An Sinh đã thấy được màu bạc lạnh lẽo.

" Tôi thấy rồi. " Chúc An Sinh nhỏ giọng nói với vẻ kinh hãi. William Cruz nghe vậy cũng nhìn theo hướng mà cô đang nhìn, sau đó ông thấy được một chiếc xe oto màu bạc.

" Chính là chiếc xe đó sao? " William Cruz hỏi, giọng nói có hơi kích động. Tay ông không nhìn được mà run lên, cuối cùng, bọn họ cũng phát hiện ra được tung tích của hung thủ.

" Đúng vậy, chính là chiếc xe đó, tôi chắc chắn. " Chúc An Sinh trả lời một cách chắc chắn.

" Mọi người chú ý, đã phát hiện ra chiếc xe của kẻ tình nghi, địa điểm là ở khu A, lặp lại lần nữa, đã phát hiện ra xe của kẻ tình nghi, địa điểm là ở khu A. "

William Cruz cảm thấy bộ đàm liên lạc với những thành viên khác, sau khi nói xong ông đã xoay người lại.

" Chúng ta không thể xông lên cùng một lúc, như vậy sẽ thu hút sự chú ý của hung thủ, mà tên hung thủ chúng ta đang phải đối mặt không phải là một tên hung thủ tầm thường. Nếu lúc này mà để hung thủ phát hiện ra hành động của chúng ta thì tôi cảm thấy chắc chắn bọn chúng sẽ không chạy trốn như những tên tội phạm bình thường, nhất định chúng sẽ ném một quả bom lớn xuống, tạo nên bi kịch. "

" Cô thấy chúng ta nên làm gì bây giờ? " Đương nhiên William Cruz hiểu được suy nghĩ của Chúc An Sinh, đây cũng là ý nghĩ ban đầu của ông: " Chẳng lẽ bây giờ chúng ta cứ thả cho bọn chúng chạy sao? Nhưng cũng may là giờ chúng ta đã xác định được đúng chiếc xe của hung thủ, sau này việc bắt hắn cũng trở nên dễ dàng hơn. "

" Như vậy quá lãng phí thời gian. Hơn nữa biện pháp này của tôi có thể dụ được hung thủ ra thì cũng có thể kích thích cả hắn, tôi lo lắng rất nhanh sau đó bọn chúng lại tiếp tục gây án. "

Tình huống bây giờ như đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. William Cruz cảm thấy tình huống này cũng có thể coi là tình huống rối rắm nhất mà ông từng gặp.

Cuối cùng bọn họ cũng phát hiện ra được kẻ tình nghi nhưng không thể lập tức hành động bắt lấy chúng. Bởi vì chỉ cần xảy ra chút hành động ngoài ý muốn, hoặc để hung thủ cảm nhận được cái gì đó thì tên hung thủ này sẽ không khác gì một chú chó sói hoang dã, rồi dẫn tới thảm kịch.

Nhưng chẳng lẽ cứ như thế mà buông tha cho hung thủ sao? Giống như lời Chúc An Sinh nói, hành động lần này của bọn họ vừa có lợi vừa có hại, có thể dụ dỗ được hung thủ đi ra và cũng như đang kích thích hung thủ. Nếu như giờ buông tha cho hung thủ thì đợi lần sau lúc bọn họ bắt được hung thủ thì hắn đã phạm án tiếp, lúc đó phải làm sao?

Rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào? Trong phút chốc, William Cruz không có chủ kiến gì.

" Trên người ông có súng lục không? " Bỗng nhiên, Chúc An Sinh quay về hướng William Cruz hỏi.

" Có chứ, nhưng không phải cô cũng có một khẩu sao? " William Cruz không hiểu vì sao đột nhiên Chúc An Sinh lại hỏi mình vấn đề này.

" Vậy nếu ông tin tưởng tôi thì có thể tạm thời cho tôi mượn khẩu súng lục của ông không? "

William Cruz có chút do dự. Cho dù là FBI hay là cảnh sát thì súng lục cũng là vật dụng vô cùng quan trọng. Nhưng cuối cùng William Cruz vẫn lựa chọn tin tưởng Chúc An Sinh.

William Cruz đứng ở góc đưa cho Chúc An Sinh khẩu súng. Sau khi nhận được khẩu súng, Chúc An Sinh cất nó đi và đi về phía một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp. Không lâu sau, Chúc An Sinh trở về còn mang theo một đôi boot cùng với túi xách.

" Cô đang muốn làm gì? " Nhìn hành động của Chúc An Sinh, William Cruz cảm thấy khó hiểu.

" Chờ chút nữa ông sẽ biết thôi, ông cứ quan sát chiếc xe kia trước đi. " Chúc An Sinh nói với William Cruz, sau đó cô đi vào một góc và thay đôi boot đó.

Quả nhiên, Chúc An Sinh đi đôi boot này có hơi rộng, vừa rồi khi nhìn thấy đôi boot cô cũng đoán đại khái được nó là cỡ bao nhiêu. Nhưng cũng may, như thế này vừa vặn để cô có thể giấu được hai khẩu súng.

Giấu súng xong, Chúc An Sinh mở túi xách cô vừa mới mua, ở trong túi còn có một số đồ trang điểm đơn giản, đây chính là yêu cầu của Chúc An Sinh.

Nghĩ tới chủ của chiếc túi xách vừa mới mua được này, cô cũng có chút chần chừ, nhưng ngay sau đó cô đã nhanh nhẹn trang điểm cho bản thân, theo hơi hướng quyến rũ gợi cảm.

Cuối cùng, Chúc An Sinh mở cúc áo cuối cùng trên áo sơ-mi trắng ra, sau đó cô buộc vạt áo lại thành nơ. Từ đó, vòng eo tinh tế của Chúc An Sinh hoàn toàn lộ ra ngoài. Nhưng Chúc An Sinh sợ thế này vẫn chưa ổn, vì thế cô lại tiếp tục cởi cúc áo đầu tiên trên áo sơ-mi ra. Trong nháy mắt, dáng người tuyệt đẹp mà ngày thường Chúc An Sinh che giấu hoàn toàn lộ ra ngoài.

Không chỉ dáng người được cô che giấu mà ngay cả mái tóc cô cũng thường xuyên phải búi lên trong lúc làm việc, không có thời gian để xả mái tóc dài. Lần này, Chúc An Sinh phá lệ buông tóc xuống, tóc cô vừa được buông xuống thì nó có phần hơi rối, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

William Cruz cảm giác được có người đang vỗ bả vai mình. Chờ tới khi ông quay đầu lại, ông thiếu chút nữa thì tưởng người vừa vỗ vào vai mình là một người xa lạ, đồng thời lòng ghen ghét của ông với Tri Trùng lại tăng thêm mấy phần.

" Tôi đi. "

Chúc An Sinh buông một câu ngắn gọn rồi sai bước đi về chiếc xe oto màu bạc. William Cruz ngỡ ngác nhìn theo bóng lưng cô, bây giờ ông mới hiểu được kế hoạch của Chúc An Sinh. Hơn nữa, ông cũng cảm thấy kế hoạch này khá hoàn hảo, trên thế giới này nào có "sinh vật" nào yêu thích phụ nữ mà có thể bỏ qua một cô gái quyến rũ như Chúc An Sinh bây giờ?

Giống như là Muses đã tới thế giới này. Mãi cho tới khi Chúc An Sinh ngồi vào trong chiếc xe màu bạc đó thì William Cruz mới lấy lại tinh thần.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên William Cruz không nhìn rõ được chuyện gì đã xảy ra trong xe. Ông chỉ có khần trương cổ vũ Chúc An Sinh trong yên lặng. Chờ tới khi Chúc An Sinh ra khỏi chiếc xe màu bạc đó, William Cruz mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông nhận ra hình như Chúc An Sinh đang gọi ông.

William Cruz chạy tới. Tới khi ông chạy tới chỗ của Chúc An Sinh thì thấy bên trong xe có một người đàn ông đã bị còng tay.

" Đã giải quyết xong rồi? " William Cruz vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

" Ông không chú ý sao, trên chiếc xe này chỉ có một người. "

**

Mary vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng người kia ngã xuống đất ngay trước mặt mình. Rõ ràng mới giây trước cô còn nhìn thấy người đó vui vẻ gọi điện thoại, giây sau cô đã thấy trước ngực hấn là một màu đỏ thẫm, ngay sau đó hấn ngã xuống đất.

Sinh mạng con người cũng thật yếu ớt. Sau đó, Mary mới biết được đó là nạn nhân thứ sáu trong vụ án giết người liên hoàn bằng súng.

" Mẹ, mẹ nói xem Sean có thể gặp được chú Bradley ở trên thiên đường không ạ? "

Một đứa bé trai vừa chạy tới đặt bó hoa trước nơi Sean bị sát hại, sau đó nhóc nắm lấy tay Mary mà hỏi.

Mary nhìn vào đôi mắt ngây thơ của nhóc, lập tức để lộ ra nụ cười yêu thương.

" Đương nhiên rồi. Bọn họ đều rất lương thiện, bọn họ là anh hùng của chúng ta, nhất định bọn họ sẽ gặp được nhau ở trên thiên đường. " Mary cũng nói một cách chắc chắn, cô tin là vậy.

Ban đầu Mary còn cho rằng, khi thấy tử thần nhẹ nhàng lướt qua mình, đáng lẽ ra cô phải thấy sợ hãi mới đúng, nhưng Mary mình không cảm thấy sợ hãi chút nào. Thậm chí người nhà cô còn khuyên cô nên đi gặp bác sĩ tâm lý.

Lần đầu tiên nhìn thấy tin tức liên quan tới Bradley Ray Caver, cô đã không sợ hãi, chỉ trong khoảnh khắc đó thôi cô đã hiểu rõ, ánh sáng mãi mãi sẽ ở đây. Ác ma vĩnh viễn không bao giờ thoát đi được những thứ tốt đẹp mà mọi vật đang hướng tới.

" Mẹ, mẹ đoán xem giờ tên người xấu đó đang ở đâu ạ? " Bé trai lại tò mò hỏi tiếp.

" Mẹ cũng không biết nữa, nhưng mẹ nghĩ, tên người xấu đó hẳn đang ở một nơi rất u ám dơ bẩn, giống như một con chuột vậy. Bọn chúng sợ ánh sáng mặt trời, bọn họ vĩnh viễn không thể làm tổn thương con, thế cho nên con đừng sợ nhé. "

" Con không sợ! Về sau con cũng muốn giống như chú Bradley, làm một người anh hùng, về sau con cũng muốn đi bắt kẻ xấu. " Bé trai nói xong còn vỗ vỗ ngực mình ra vẻ đĩnh đạc, giống như là sợ Mary không tin lời bé nói.

" Vậy thì tốt quá, tới lúc đó con có thể bảo vệ mẹ và mọi người rồi, kẻ xấu nhất định sẽ rất sợ con. " Mary nói, cô không nhin được mà còn cười thành tiếng.

" Người xấu chính là con chuột thôi, đương nhiên hắn sẽ phải sợ con rồi!! Henry cũng rất ghét người xấu, nó cũng có thể bắt chuột nữa, mẹ, mẹ nghĩ xem người xấu có sợ Henry không ạ? "

Bé trai hớn hờ nói, nhưng cả bé và Mary đều không nhận ra rằng cách đó không xa đã có người đàn ông nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Cuối cùng, về mặt hắn còn trở nên vẩn vơ.

Bóng tối dần dần đi về phía Mary và bé trai, lưỡi dao lạnh lẽo được người đó lấy từ trong tay áo ra. Sau đó, hắn hành động giống như một chú chuột, yên lặng không tiếng động, hắn từ từ tiến lại gần chỗ Mary.

" Tôi cho anh một giây, mau buông dao ra. "

Một thanh âm lạnh lùng mang theo hơi thở của sự tử vong vang lên bên tai người đó, hắn cảm nhận được có thứ gì đó lạnh lạnh dí sát vào ót hắn. Hắn chậm rãi giơ dao lên, trên lưỡi dao bóng loáng phản chiếu nụ cười mê người của Chúc An Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Súng và hoa

Edit: Cải Trắng

Những người đứng ở xung quanh đây đều thấy được cảnh này. Sau đó, hắn hô lên một tiếng làm cho mọi người lập tức phản ứng lại, mọi người ồn ào né tránh ra khỏi khu vực đó, chừa cho Chúc An Sinh và hắn một phần đất trống.

Mary cũng nhanh chóng kéo bé trai đứng sang một bên. Lúc này cô mới phát hiện ra vừa nãy luôn luôn có một người đàn ông cầm dao đứng ngay sau lưng mình.

“ Vẫn còn muốn chống cự à? Lốp ngực trang của anh đã bị tôi nhìn thấu rồi. Trước đó, anh chưa bao giờ ngắm bắn vào phần đầu của các nạn nhân, nhưng giờ anh có muốn hình ảnh đó hiện ra bằng cách lấy chính mình ra thử nghiệm không? Anh có muốn xem xem nó là hình ảnh như thế nào không? ”

Chúc An Sinh vừa nói xong câu đó thì người đẩy lập tức ném dao xuống đất. Lúc này, nhóm người của William Cruz cũng đuổi tới đây, bọn họ dường như đã vây thành vòng tròn để khống chế người này.

Chúc An Sinh nhìn người đàn ông này gục trên mặt đất, sau đó William Cruz tiến lên còng tay hắn lại. Con dao trên mặt đất cũng được một người cảnh sát đang ngực trang thành dân thường nhặt lên, còn lại mấy người cảnh sát khác thì giúp William Cruz áp giải người đàn ông này. Cho dù từ đầu tới cuối người đàn ông này không kháng cự chút nào nhưng mấy người cảnh sát vẫn đề cao cảnh giác, luôn trong tư thế như chuẩn bị xông trận, cẩn thận từng tí một. Bởi vì bọn họ đều rõ, người đàn ông này chính là người đã cướp đi hơn mười sinh mạng vô tội trong vòng hai ngày.

Toàn bộ quá trình, người đàn ông này đều giữ im lặng, hắn im lặng tiếp nhận sự thật là mình bị bắt. Động tác duy nhất mà hắn làm lúc đó chính là ngẩng lên nhìn Chúc An Sinh, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười không rõ là có ý gì. Nụ cười đó khiến Chúc An Sinh cảm thấy cả người không thoải mái.

Đám người của William Cruz áp giải hai nghi phạm về cục cảnh sát, Chúc An Sinh cũng mang trả súng cho ông, nhưng sau đó cô không trở về cùng bọn họ mà một mình ở lại chỗ này.

Vừa rồi phát sinh ra sự việc ngoài ý muốn khiến cho bên người Chúc An Sinh như mang theo một lá chắn vô hình. Nhóm người qua đường ồn ào mà tránh ra chỗ khác, điều này khiến cho Chúc An Sinh thuận lợi đi tới chỗ mà Sean đã bị sát hại.

Giờ phút này, Chúc An Sinh không còn nhìn rõ được vệt máu đen mà Sean đã lưu lại đây nữa, nơi này đã sớm chất đống hoa thành ngọn núi nhỏ, những đóa hoa xinh đẹp đó đã che lấp mất vệt máu đen kia. Khi Chúc An Sinh duỗi tay chạm xuống nền đất nơi đây, cô đột nhiên nhớ lại tình cảnh lúc đó,

Sean nằm ở đây với hơi thở thoi thóp.

Rốt cuộc Sean đã làm thế nào để phát hiện ra hung thủ? Điều đó chính là nghi vấn đang tồn tại trong lòng Chúc An Sinh. Vừa rồi lúc cô đi về phía chiếc xe kia đã nhìn thấy bên ngoài cửa xe có mấy vết cào, có lẽ mấy vết cào đó là của Sean.

Trong đầu Chúc An Sinh hiện lên hình ảnh lúc Sean phát hiện ra hung thủ. Nhưng sao Sean có thể phát hiện ra, Chúc An Sinh chỉ có thể to gan đoán rằng Sean có một loại dự cảm thần kỳ, giống như là lúc cô cứu Andrew vậy. Lúc ấy, Chúc An Sinh không hề hay biết là hung thủ đã nhắm vào Andrew, nhưng trong lòng cô luôn có cảm giác bất an.

Khứu giác nhạy cảm của Sean chắc chắn đã đánh hơi được mùi thuốc súng và hơi thở của sự tử vong toát ra từ chiếc xe đó. Vì thế nó liều mạng cào cào vào cửa xe, điều đó đã cắt ngang hành động của hung thủ khi chuẩn bị gây án lần nữa. Cho nên sau khi nổ súng giết chết Sean, bọn họ đã nhanh chân trốn thoát.

“ Sean, tao đã bắt được hai tên hung thủ đó rồi, liệu mày có biết điều này không? ”

Chúc An Sinh nói chỉ đủ cho bản thân mình nghe được, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng khi mình gặp được Sean ở lễ tang của Bradley Ray Caver. Lúc ấy, Chúc An Sinh đã hiểu ra rằng Sean chính là kỳ tích, nó và Bradley Ray Caver đều là người hùng của New York.

Ở phía xa xa có bông hoa gần như úa tàn đã hấp dẫn sự chú ý của Chúc An Sinh. Chúc An Sinh đi qua đó, cẩn thận nhặt bông hoa đó lên, sau đó cầm theo bên người và rời khỏi đó.

Trên đường trở về cục cảnh sát New York, Chúc An Sinh cố ý chạy xe với vận tốc rất chậm. Cô vô cùng thích thú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, ngắm nhìn khung cảnh của thành phố này.

Tin tức lập tức bùng nổ, tin hung thủ vụ án giết người bằng súng liên hoàn bị bắt đã được lan truyền rộng rãi, vì thế New York lại trở về với dáng vẻ vốn dĩ của nó, bận rộn và sống động. Vô số những chuyện đáng cay ngọt bùi lại trở thành điều quan trọng trong cuộc sống của mỗi người. Chỉ có khi mất đi, mọi người mới hiểu được cuộc sống này thật đáng quý biết bao.

Phong cảnh ở dọc đường đi đều được Chúc An Sinh thu vào đáy mắt, thẳng cho tới khi cô về tới cục cảnh sát New York.

Ở trong cục cảnh sát, thông qua lời của Jennifer, Chúc An Sinh đã biết được tên của hai nghi phạm. Người khiến cô chú ý trong hai người đó là tay súng tên Joe Affleck.

“ Tay súng tên Joe Affleck này từng tham gia vào chiến tranh ở Iraq, cũng là người ở trong đoàn binh cuối cùng mà nước ta rút về. Vừa rồi chúng tôi cũng tiến hành điều tra người nhà của hắn, theo như lời người nhà hắn nói thì kể từ năm 2011, cũng có nghĩa là sau khi hắn về nước, biểu hiện của hắn vẫn rất bình thường, ngoại trừ việc hắn mắc chứng bệnh PTSD.(1) Nhưng sau khi đi khám bác sĩ tâm lý xong thì hình như không phát hiện ra hắn có vấn đề gì, cho nên bọn họ cũng không hiểu tại sao Joe Affleck lại làm việc này. ”

(1) Bệnh PTSD: ‘Rối loạn stress sau sang chấn’ hay còn gọi là ‘Hậu chấn tâm lý’ (Tên tiếng Anh của nó là: Posttraumatic Stress Disorder – PTSD) là rối loạn tâm lý, tổn thương về tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài dù sự kiện đã kết thúc. Các bạn có thể tìm hiểu thêm về chứng bệnh này ở trên wikipedia nhé!!

“ Thế người còn lại thì sao? ” Chúc An Sinh hỏi.

“ Người còn lại là chiến hữu của hắn, bị thương trên chiến trường xong đã trở về nước. Nhưng cả người nhà hai người đều chưa từng gặp mặt người bạn còn lại của đối phương. Cho nên không ai biết tới việc hai người này đã gặp nhau lúc nào. ”

“ Cho nên vụ án giết người liên hoàn bằng súng này là do binh lính xuất ngũ làm, nhưng tại sao bọn họ lại làm thế? Chẳng lẽ vết thương đã để lại cho họ sự tổn thương về tâm lý rất nghiêm trọng sao, nhưng bình thường lại chẳng có ai phát hiện ra chuyện này? ”

“ Cái đó thì tôi không rõ lắm vì William Cruz và mấy người trong FBI vẫn đang thẩm vấn nghi phạm. Chân tướng là gì chắc chúng ta phải đợi kết thúc phần thẩm vấn này mới biết được. ” Jennifer giải thích.

Chúc An Sinh gật đầu, sau đó cô tìm một vị trí và ngồi xuống. Ngồi xuống rồi, Chúc An Sinh lại có suy nghĩ vẩn vơ về vụ án này.

Chân tướng là thế này sao? Bởi vì hai người lính đó mắc chứng PTSD nên đã tạo ra thảm kịch mười ba sinh mạng vô tội tử vong?

Kết quả cuối cùng này khiến Chúc An Sinh không thể tiếp thu nổi. Thậm chí, cô tình nguyện tin rằng Joe Affleck là một tên sát nhân điên cuồng, như vậy cô có thể thân nhiên mà tới khiển trách hắn. Nhưng tình huống xảy ra ngày hôm nay khiến cô nghĩ có thể Joe Affleck và đồng bọn của hắn cũng là người bị hại.

Chúc An Sinh không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này. Biết được tin này, Chúc An Sinh vẫn chưa thể hiểu được vì sao Joe Affleck lại làm như vậy, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng sau khi biết được thông tin này, lòng cô cũng bình tĩnh hơn trước.

Lúc này, William Cruz đi đến cắt ngang dòng suy nghĩ của Chúc An Sinh. Thấy ông đi ra, Chúc An Sinh vội hỏi: “ Kết quả thẩm vấn của ông ra sao rồi? ”

William Cruz dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Chúc An Sinh. Sau đó, ông nói một cách bất đắc dĩ: “ Joe Affleck muốn gặp cô, hắn không chịu nói

bất cứ thứ gì cả. Nhưng hẳn nói, nếu như cô là người thẩm vấn hẳn thì hẳn sẽ thẳng thắn khai ra toàn bộ. ”

“ Muốn tôi thẩm vấn? ”

Chúc An Sinh có chút không tin mà tự chỉ tay về phía mình. Cô thiếu chút nữa thì tưởng mình nghe nhầm, thẳng cho tới khi William Cruz gật đầu xác nhận cô mới tin đó là thật.

“ Tại sao hẳn lại muốn gặp tôi? ” Chúc An Sinh không hiểu.

“ Cái này thì cô nên đi gặp hẳn để tìm đáp án. ”

William Cruz lắc đầu. Sau đó, cô tạm biệt Jennifer và đi theo William Cruz tới phòng thẩm vấn để gặp Joe Affleck.

Trong phòng thẩm vấn, Chúc An Sinh gặp lại Joe Affleck. Ban đầu, William Cruz đang muốn ở lại cùng Chúc An Sinh thẩm vấn hẳn, nhưng cuối cùng Joe Affleck lại yêu cầu đi ra ngoài. Cuối cùng, trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại người cảnh sát ở lại canh giữ, Chúc An Sinh và Joe Affleck, chỉ có ba người.

“ Vì sao anh lại muốn gặp tôi? ” Sau khi ngồi xuống, Chúc An Sinh lập tức đưa ra vấn đề.

“ Bây giờ mấy người đều thẩm vấn như thế này sao? Mấy cái kỹ xảo hay dùng trên TV, trên màn ảnh rộng đâu rồi? Không phải cô nên từng bước dụ dỗ tôi để tôi nói ra chân tướng sao? ” Joe Affleck cười cười, hết như kiểu hẳn đang nhắc tới một câu chuyện nào đó hài hước lắm.

“ Mong là anh hiểu, tôi không muốn giao lưu quá nhiều với một người như anh. Bởi vì mặc kệ anh nói cái gì cũng không thể thay đổi được việc anh đã cướp đi mạng sống của mười ba người dân vô tội và thêm cả mạng sống của Sean nữa. Mà tôi chỉ đề ý tới việc anh bị xét xử như thế nào thôi, không còn gì khác. ”

“ Xét xử, từ này tôi không thích lắm nhưng tôi lại rất thích cô, cho nên tôi có thể nói cho cô biết đáp án. Tôi có thể nhìn ra cô không giống với bọn họ, cô rất thông minh, đôi mắt của cô đã cho tôi thấy điều đó. Thật ra người đã bắt được tôi chỉ có cô thôi, đúng không? ”

“ Mặc kệ là ai thì giờ anh cũng bị bắt rồi, có gì khác nhau sao? ” Chúc An Sinh nhìn Joe Affleck, lạnh lùng hỏi.

“ Cô đúng là một người rất thẳng thắn. Được rồi, cô muốn biết cái gì, cô nói đi. ”

Có vẻ như Joe Affleck đã mất hứng thú trong việc khiêu khích Chúc An Sinh, giọng hẳn cũng trở nên lạnh lùng hơn.

“ Vì sao anh lại muốn giết người? ”

Giống như là bác sĩ đang cầm dao phẫu thuật chuẩn bị hạ một đường chuẩn xác xuống khối u.

“ Bởi vì tôi muốn cứu bọn họ, cô không phát hiện ra sao? Từ lúc tôi bắt đầu giết người, toàn bộ New York đã trở nên yên bình hơn rất nhiều. ”

“ Cứu? Những người bị anh giết hại đều là những người vô tội, anh giết bọn họ là muốn cứu ai? ” Chúc An Sinh cảm thấy khó hiểu. Ít nhất bây giờ cô đã khẳng định được việc tâm lý của Joe Affleck có vấn đề, bởi vì cô thật sự không hiểu nổi tư duy logic của hẳn.

“ Cô gái, cô biết chiến tranh là như thế nào không? Chắc chắn cô không biết, không phải người ở trong hoàn cảnh đó thì chắc chắn sẽ không biết, mỗi một lần hô hấp, mỗi một nhịp tim cô đều phải hết sức cẩn thận. Bởi vì cô không thể biết được liệu có một động tác nhỏ nào sẽ khiến mình không thể giữ được mạng. ”

“ Cô đã tận mắt nhìn thấy những người bị bắn chưa? ”

Chúc An Sinh im lặng nhìn Joe Affleck, cô không thể trả lời được vấn đề mà Joe Affleck đưa ra.

“ Chính mắt tôi đã nhìn thấy được, người đó ở cách tôi không tới năm mét, anh ta bị phát hiện nhưng tôi lại không bị phát hiện. Tiếng súng đã hoàn toàn che mất khả năng nghe của tôi nên tôi không thể nghe được cuối cùng anh ta muốn nói với tôi cái gì, nhưng tôi lại nhớ được hình ảnh cả người anh ta nằm trên vũng máu. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đấy không? Thậm chí chúng tôi còn không tìm được hoàn chỉnh thi thể của anh ta. Anh ta rất nhớ nhà, chúng tôi hay cười nhạo anh ta vì điều đó nhưng giờ anh ta mãi mãi không thể về nhà được nữa, trong nháy mắt, anh ấy đã hóa thành hạt bụi trong chiến tranh ở Iraq. ”

“ Cho nên anh đã đi giết hại những người vô tội? Bọn họ thì đã làm gì sai chứ? ”

“ Thế nên chúng tôi là người sai sao? Tôi nói rồi, cô là một cô gái thông minh, liệu cô có thể nói cho tôi biết đáp án không? Chúng tôi đã sai ở chỗ nào? Có lẽ cái sai lớn nhất của chúng tôi là đã tin chính mình đang vì quốc gia mà chiến đấu, sau đó cô thấy được sự đẫm máu mà chúng tôi phải trả giá không? ”

“ Chúng tôi đã trở thành điều đáng cười nhạo nhất của đất nước mình. Chúng tôi là những người nghĩa sĩ nhưng trong miệng người khác lại là máy móc biết giết người, cuối cùng chúng tôi đã phải nhận lại cái gì? Chúng tôi đổi lại cho quốc gia mười triệu quân tử, chúng tôi nhận lấy những lần thức giấc giữa đêm vì sợ hãi khi tưởng rằng mình đã chết, chúng tôi đổi lại được một nền hòa bình giả dối nhưng tội ác lại chất chồng. Đây là cái sai của bọn tôi, một lỗi sai quá lớn, chúng tôi không hề nhận ra thế giới này thật ra đã rất đồ ác, chỉ có tử vong mới khiến cho con người ta tỉnh táo. ”

Chúc An Sinh ngác nhiên nhìn về phía Joe Affleck. Khuôn mặt Joe Affleck lạnh lùng, hắn nói một cách rất hùng hồn, hắn rất tin tưởng vào những gì mình đang nói.

Đột nhiên Chúc An Sinh hiểu ra tại sao Joe Affleck muốn giết hai mẹ con kia, bởi vì hắn có niềm tin mãnh liệt vào suy nghĩ của mình, hắn còn tưởng mình đang làm điều đúng đắn cho nên hắn không cách nào tiếp thu được cuộc nói chuyện của hai mẹ con kia.

“Không.”

Chúc An Sinh lắc đầu liên tục, vành mắt cô hơi phấp phỏng nhưng cô hiểu rõ cô không hề bị những lý lẽ của Joe Affleck thuyết phục. Cô chỉ là đang tiếc hận, tiếc cho sự thiện lương của Bradley Ray Caver và những người dân vô tội khác đã bỏ mạng, đáng lẽ bọn họ sẽ là những người bình thường được hưởng hạnh phúc trên thế gian này.

Rồi Chúc An Sinh tiếc cho sự ra đi của Sean, tiếc cho sự nghiệp của Joe Affleck đã bị chôn vùi.

“Anh đúng là có lỗi sai, nhưng cái sai của anh là đã làm tổn thương người vô tội, cái sai của anh là đã biết mình đầy thương tích nhưng vẫn đem bản thân mình đẩy xuống địa ngục. Anh thật sự sai rồi.”

Joe Affleck không nhớ Chúc An Sinh đã rời khỏi phòng thẩm vấn từ lúc nào, nhưng đột nhiên hắn nhớ lại, trước kia, từ rất lâu rồi, có một đứa trẻ sơ sinh đã cất tiếng khóc đầu tiên.

Tác giả có lời muốn nói: Nhân và quả, tội và nghiệt, súng và hoa, tất cả đều tạo thành hiệu ứng cánh bướm, mong cho mọi người mỗi ngày đều bình an, hạnh phúc.

P/S: Trì Trừng cũng nên trở về rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: 5 milimet quặng đồng tinh luyện

Cũng trong ngày Joe Affleck bị bắt, cảnh sát lục soát nhà hắn ở chung cư đã phát hiện ra một khẩu súng remington ACR(1), hơn nữa sau khi kiểm tra chiếc xe oto màu bạc, suy nghĩ của Chúc An Sinh đã được chứng thực.

(1)Khẩu súng remington ACR: là một khẩu súng trường tấn công mô-đun được thiết kế bởi Magpul Industries của Austin, Texas và được gọi là Masada.

Phần ghế ngồi phía sau xe đã được gấp lại, khoảng không gian giữa ghế sau và cốp xe thông nhau, phần cốp xe có một lỗ thủng to khoảng 6cm, xung quanh lỗ thủng đó phản ứng khói thuốc súng khá mạnh. Thế nên, vụ án giết người liên hoàn bằng súng này coi như đã được phá thành công.

Tiếp theo, cảnh sát còn mang khẩu súng remington ACR ra để kiểm nghiệm thêm lần nữa, xác nhận những viên đạn trong người các nạn nhân ở vụ án giết người liên hoàn này đều được bắn ra từ khẩu súng này, đây cũng là bằng chứng định tội Joe Affleck, nhưng lúc đó Chúc An Sinh đã lên máy bay tới Thái Lan.

...

Trì Trừng rời khỏi New York được bốn ngày Chúc An Sinh đã biết chắc chắn rằng anh đang say mê phá án. Nhưng Chúc An Sinh vẫn không nhận được mà lo lắng cho anh, đây là cuộc gọi thành công đầu tiên cô gọi cho anh sau bốn ngày, mà người nhận nó còn là phụ nữ.

“Trì Trừng, cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại rồi.”

Thấy cuộc gọi được nhận, Chúc An Sinh có hơi kinh ngạc. Mấy ngày hôm trước cô mãi không liên lạc được với Trì Trừng, cuối cùng cô đành liên lạc cho cảnh sát Thái Lan, khi họ xác nhận là Trì Trừng không sao cô mới yên tâm. Vì thế cô mới đem toàn bộ sức lực của mình đặt lên vụ tấn công ở New York. Rồi sau khi cả vụ án bắt cóc và giết người liên hoàn được giải quyết cô mới nhớ ra mình phải liên lạc với Trì Trừng.

“Chào chị, chị muốn tìm Trì Trừng tiên sinh sao?”

Ban đầu, tâm trạng của Chúc An Sinh còn đang vô cùng vui vẻ vì mình đã gọi được điện thoại cho Trì Trừng, không ngờ người nhận ở đầu dây bên kia là một người phụ nữ, trong lòng cô như có thứ gì đó chùng xuống.

“Đúng vậy, tôi là trợ lý của Trì Trừng. Xin hỏi cô là?”

“Hóa ra chị là trợ lý của Trì Trừng tiên sinh. Chào chị, chị cứ gọi em là Tiểu Mỹ là được, em là phiên dịch tạm thời cho Trì Trừng tiên sinh trong khoảng

thời gian anh ấy ở đây. ”

“ Chào em, Tiểu Mỹ. ” Tuy Chúc An Sinh cảm thấy lúc này mình mà mở miệng hỏi thăm thì rất không chân thành nhưng cô không có thời gian để ý những chi tiết nhỏ đó: “ Có thể cho chị hỏi một chút là sao khoảng thời gian vừa rồi chị không thể liên lạc được với Tri Trùng không? ”

“ Bây giờ Tri Trùng tiên sinh vẫn còn ở trong thôn điều tra vụ án. Hôm nay em giúp Tri Trùng tiên sinh mang quần áo anh ấy đã thay ra về khách sạn để giặt, nhưng hình như anh ấy quên điện thoại ở đây rồi. ”

“ Hóa ra là vậy! ” Có Tiểu Mỹ giải thích, Chúc An Sinh cảm thấy yên tâm hơn, nhưng hình như cô vừa mới biết thêm thông tin gì đó: “ Mấy ngày hôm nay Tri Trùng đều ở hiện trường vụ án sao? ”

“ Vâng, bọn em cũng đã khuyên Tri Trùng tiên sinh nhưng anh ấy quá liều mạng. Bọn em đã giúp anh ấy đặt khách sạn ở trong thành phố nhưng anh ấy còn chưa tới khách sạn đó nữa, ngược lại còn tùy tiện tìm nông trại nào đó ở tạm trong thôn. Theo như cách nói của anh ấy thì là ở đây anh ấy có thể để hiện trường phạm tội bất cứ lúc nào. Nhưng điều kiện ở trong thôn không tốt, ngay cả tín hiệu trên điện thoại cũng không có, nhưng Tri Trùng tiên sinh rất kiên trì, em chỉ có thể làm chân chạy vặt giúp anh ấy hoàn thành một số công việc thôi. ”

“ Thì ra là thế. ”

Đối với việc Tri Trùng liều mạng làm việc, Chúc An Sinh cũng không kinh ngạc lắm, nhưng cô nghĩ cô cần phải tìm lúc nào rảnh rỗi để nói cho anh biết tật xấu này của anh mới được. Hiển nhiên, Chúc An Sinh đã quên mất chính mình hôm qua cũng thức trắng đêm, sau đó còn đi bắt Joe Affleck.

Chúc An Sinh cũng hỏi thăm Tiểu Mỹ một chút về tiến triển vụ án, có vẻ như tình huống không lạc quan lắm, sau đó hai người kết thúc cuộc trò chuyện.

Buổi chiều, Chúc An Sinh nhàm chán ở nhà ngắm mô hình khung xương người mà Tri Trùng đưa cho cô.

Chúc An Sinh vẫn còn nhớ cái mô hình này là lúc ở cổ trấn Hà Giác, Tri Trùng đã đồng ý cho cô, tất cả mọi thứ giống như là mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Chúc An Sinh không ngờ thời gian lại trôi nhanh thế.

Trước đó, Chúc An Sinh còn ngạc nhiên khi Tri Trùng có thể xếp hoàn chỉnh khung xương người, nhưng tới hôm nay thì cô cũng làm được việc đó. Tuy rằng so với Tri Trùng thì cô vẫn còn kém nhưng lại hơn hẳn Chúc An Sinh của trước đó. Giờ cô còn có thể giải quyết cả vụ án giết người liên hoàn bằng súng khiến cho cảnh sát và FBI đau đầu, đây là điều trước kia cô không tin rằng mình có thể làm được.

Xếp xong mô hình khung xương người, Tri Trùng gọi video đến cho cô, đánh thức cô khỏi những dòng hồi ức. Cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhanh chóng nhận điện.

Cuối cùng, sau bốn ngày xa cách nhau, Chúc An Sinh cũng đã nhìn thấy Tri Trùng. Trong điện thoại, sắc mặt Tri Trùng có hơi u ám, bên mép anh cũng thấy rõ râu chưa được cạo, nhìn qua trông anh có vẻ mệt mỏi.

“ Xem ra vụ án ở Thái Lan làm anh rất đau đầu. ” Chúc An Sinh buông một câu giống như đang trêu ghẹo, nhưng ánh mắt đau lòng đã bán đứng nội tâm của cô.

Tri Trùng cười tươi nhìn chằm chằm vào Chúc An Sinh, anh thật sự muốn khắc sâu hình bóng cô vào tim mình, ngay cả mắt anh cũng không buồn chớp, như thể muốn bù lại cho mấy ngày xa cách.

“ Vụ án này đúng là rất phiền toái, nhưng cũng chúc mừng em đã thành công phá được vụ án ở New York. ”

“ Sao anh biết? ” Chúc An Sinh kinh ngạc hỏi lại: “ Đúng rồi, không phải trong thôn anh đang điều tra không có sóng sao, sao giờ anh có thể gọi điện thoại cho em? ”

“ Tiểu Mỹ nói cho anh biết, nói em gọi điện cho anh. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này điện thoại của anh nhận được rất nhiều tin tức và thư từ, cho nên anh đã trở về thành phố, trong đó có một ít là thư cục cảnh sát gửi cho anh nhờ giúp đỡ, vì thế anh lên mạng tìm kiếm hai vụ án đó xem sao. Em làm khá tốt, hơn nữa anh còn nhận được mail của William Cruz. ”

“ Mail của William Cruz? Sao ông ấy lại gửi mail cho anh chứ? ”

“ Đương nhiên là muốn thọc gậy bánh xe rồi. Tuy rằng em không có khả năng gia nhập FBI nhưng vẫn có thể làm cố vấn. Ông ấy cảm thấy để em làm trợ lý cho anh là rất thiết thời. ”

Hiểu được nguyên nhân, Chúc An Sinh vui vẻ ra mặt, sau đó cô cố ý nói: “ Cố vấn cho FBI, công việc này có vẻ không tồi. ”

“ Sao nào, em có muốn nhận công việc này không? Anh vẫn chưa trả lời ông ấy đâu, nếu không anh có thể giúp em truyền đạt lại suy nghĩ của em cho ông ấy, nhé? ” Tri Trùng trêu chọc cô.

“ Thôi bỏ đi, em cảm thấy như bây giờ cũng tốt. ”

“ Bởi vì em luyến tiếc anh sao? ”

“ Tri Trùng, cái tính tự luyến này của anh vẫn không thể sửa sao? Anh xem xem nhiều ngày vậy rồi nhưng em đâu có nhớ anh. ” Chúc An Sinh tự động

bỏ qua việc trước đó mình đã hỏi cảnh sát Thái Lan về tình hình của Trì Trùng.

“Thế thì quá đáng tiếc. An Sinh, em biết không, mấy ngày hôm nay lúc nào anh cũng nhớ tới em.”

Nói lời ngọt ngào nhưng Trì Trùng lại cố làm ra vẻ nghiêm túc, Chúc An Sinh thì cố gắng kiềm chế để bản thân không lộ ra sự vui sướng. Nhưng sự vui vẻ của cô đã sớm thể hiện trên nét mặt, khóe mắt.

“An Sinh, không thì em tới Thái Lan đi, biết đâu em lại có thể giúp anh bước ra khỏi chỗ khó khăn trong vụ án này.”

Chúc An Sinh nhìn ra được sự nghiêm túc của Trì Trùng, cô hiểu rõ, lần này nhất định là Trì Trùng đã vướng phải vấn đề khó giải quyết.

“Anh cũng không tìm ra manh mối sao?” Chúc An Sinh khó có thể tưởng tượng được, đây rốt cuộc là vụ án như thế nào mới khiến ngay cả Trì Trùng cũng bối rối.

“Vụ án này đúng là rất phiền toái. Trước đó anh cũng đã nói với em rồi, những khả năng có thể xảy ra, cảnh sát Thái Lan đều đã nghĩ tới, nhưng cuối cùng vẫn không thu lại được kết quả gì. Thậm chí, anh đã tới Thái Lan được bốn ngày rồi nhưng vẫn chưa tìm ra được cách mà hung thủ dùng để di chuyển vào trong thôn, còn cả mục đích tại sao hẳn lại làm như vậy nữa.”

“Hai thôn này cách nhau rất xa, cũng chẳng có liên quan gì tới nhau cả. Vì sao hung thủ lại muốn diệt thôn, tất cả điều này anh đều không hiểu.”

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Trì Trùng, Chúc An Sinh có thể cảm nhận được rõ ràng lớp sương mờ trong lòng anh.

“Nếu như anh cần, bây giờ em sẽ lập tức đi đặt vé máy bay.” Chúc An Sinh dùng thanh âm hết sức dịu dàng, nói.

“An Sinh, có vẻ như anh không thể rời khỏi em.”

Khoảng cách giữa hai người là cả Thái Bình Dương, nhưng Chúc An Sinh vẫn có thể cảm nhận được thâm tình trong ánh mắt của Trì Trùng. Bỗng nhiên, Chúc An Sinh cảm giác như mình đang ngã trên sự ngọt ngào, mềm mại của kẹo bông gòn, khóe miệng cô không thể kiềm chế được mà hơi cong lên.

“Không cần dùng ánh mắt đó nhìn em đâu, giờ em lập tức đi đặt vé máy bay, nhé?”

Chúc An Sinh hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng, Trì Trùng cũng để lộ ra nụ cười đắc thắng.

“Thật sự muốn lập tức gặp được em.”

Câu nói cuối cùng của Trì Trùng khiến Chúc An Sinh nhớ mãi. Bởi vì có những lời này, nên lúc thu dọn hành lý, Chúc An Sinh thu dọn nhiệt tình gấp mười lần. Thậm chí ngay cả lúc lên máy bay cô cũng không nhịn được mà cười trộm, điều đó làm cho hành khách ngồi bên cạnh cô thỉnh thoảng lại nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

Sau mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, cuối cùng Chúc An Sinh cũng đặt chân lên đất nước Thái Lan, nhưng cô không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Bởi vì cô nghĩ tới việc chỉ cần một lúc nữa thôi là cô có thể nhìn thấy Trì Trùng nên ngay cả bước chân cô cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Kéo theo vali hành lý, Chúc An Sinh đi tới đại sảnh của sân bay, cô vẫn đang tìm kiếm bóng dáng Trì Trùng trong dòng người đông đúc. Bởi vì cô nhớ là chính Trì Trùng đã nói muốn ngay lập tức nhìn thấy cô mà, thế nên Chúc An Sinh không nghĩ tới người ra đón cô ở sân bay lại là Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ là một cô gái vô cùng đáng yêu, trên tay cô ấy cầm bảng hiệu, cô ấy cũng là người đầu tiên nhận ra Chúc An Sinh. Trước lúc đó Chúc An Sinh còn tưởng mình phải nhìn thấy Trì Trùng mới đứng.

“Chào chị, Chúc tiểu thư. Em tên là Tiểu Mỹ, em tới đây để đón chị.”

“Chào em.”

Theo phép lịch sự, Chúc An Sinh cũng chào hỏi một câu. Sau đó, cô tiếp tục tìm kiếm thêm lượt nữa nhưng cô vẫn không thấy bóng dáng Trì Trùng đâu cả.

“Chúc tiểu thư, chị muốn tìm Trì Trùng tiên sinh sao?” Tiểu Mỹ như nhìn ra được tâm tư của Chúc An Sinh: “Ban đầu đúng là Trì Trùng tiên sinh định tới đón chị, nhưng hình như anh ấy lại có phát hiện mới rồi.”

Nghe Tiểu Mỹ nói như vậy, cuối cùng Chúc An Sinh cũng hiểu. Cô còn tưởng Trì Trùng đang lừa cô chứ, nhưng nếu như nó liên quan tới công việc thì cô có thể hiểu được.

“Anh ấy có phát hiện mới?” Sự chú ý của Chúc An Sinh lập tức đặt lên nửa câu sau của Tiểu Mỹ: “Là cái gì thế?”

“Em cũng không biết nói thế nào nữa.” Tiểu Mỹ để lộ ra sự khó xử: “Nếu không chút nữa chị tự mình xem nhé, được không ạ?”

Mãi cho tới bốn tiếng đồng hồ sau Chúc An Sinh mới nhìn thấy được cái gọi là phát hiện mới của Trì Trùng, lúc đó cô cũng mới hiểu được tại sao Tiểu Mỹ lại có phản ứng như vậy. Hơn nữa, Chúc An Sinh còn biết được một tin là, cách đây không lâu Trì Trùng còn thuê một người dẫn đường để đi vào trong rừng sâu, sau đó thì cả anh và người dẫn đường đều biến mất trong rừng.

Nghe được tin này mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Chúc An Sinh thì cúi đầu quan sát phát hiện mới của Tri Trùng, đó là quặng đồng tinh luyện với độ lớn khoảng 5 milimet.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hỏa ngục

Tiểu Mỹ đưa Chúc An Sinh tới khách sạn mà bọn họ đã đặt phòng cho Tri Trùng tạm thời nghỉ ngơi, khách sạn đó ở phía Bắc. Mà một trong hai thôn bị sát hại có một cái nằm trong phạm vi phủ Bắc(1). Ở cục cảnh sát phía Bắc, Chúc An Sinh đã nhìn thấy được ‘phát hiện mới’ của Tri Trùng.

(1)Phủ: Một số nơi ở Thái Lan người ta gọi là ‘phủ’

“Đây là cái gì?” Nhìn viên đá nhỏ bé giống như hạt cát đang được để trong túi vật chứng, Chúc An Sinh nghi hoặc hỏi.

“Theo như lời của Tri Trùng tiên sinh thì đây là một viên quặng đồng tinh luyện.” Một viên cảnh sát Thái Lan có thể nói được tiếng Anh đã đứng ra trả lời.

“Quặng đồng tinh luyện.” Lặp lại cụm từ này, Chúc An Sinh rơi vào trong suy nghĩ của riêng mình: “Thứ này Tri Trùng phát hiện được ở đâu?”

“Chắc là ở trong thôn. Có vẻ như Tri Trùng tiên sinh có việc gì đó rất gấp, anh ấy vừa trở về thành phố đã vội vàng đi mua rất nhiều đồ vật, sau đó lại vội vã rời đi.” Cảnh sát nhìn về phía Chúc An Sinh rồi nói lại cặn kẽ những việc mình biết được.

“Tôi nghe nói Tri Trùng còn tìm thêm người dẫn đường, anh có biết là anh ấy muốn đi đâu không?”

Chúc An Sinh nhớ tới lời Tiểu Mỹ đã nói với mình lúc ở sân bay, hình như là vì nguyên nhân này nên Tri Trùng mới không tới sân bay đón cô. Thế nên, đối với chuyện này Chúc An Sinh khá tò mò, chỉ là lúc này cảnh sát không thể tiếp tục trả lời những thắc mắc của Chúc An Sinh.

“Xin lỗi Chúc tiểu thư, Tri Trùng tiên sinh không nói chuyện với chúng tôi nhiều nên chúng tôi cũng không biết rốt cuộc anh ấy muốn đi đâu.”

Chúc An Sinh mỉm cười gật gật đầu, tựa như đang tỏ lòng cảm ơn với người cảnh sát kia. Sau đó, cô lại tiếp tục nhìn viên quặng đồng tinh luyện kia. Một viên quặng đồng tinh luyện nhỏ bé không đáng kể này thể hiện cho cái gì đây?

“Trong thôn bị tàn sát đó có quặng đồng không?” Nhìn quặng đồng tinh luyện, bỗng nhiên trong đầu Chúc An Sinh lóe lên một ý nghĩ, nhưng rất nhanh ý nghĩ đó đã bị người cảnh sát kia bác bỏ: “Phủ Bắc chúng tôi không sản xuất loại tài nguyên như quặng đồng này.”

“Nhưng viên quặng đồng tinh luyện này là Tri Trùng phát hiện được trong thôn bị tàn sát mà.” Chúc An Sinh nói.

“Chỉ là một viên nhỏ như hạt cát thôi, chỗ nào cũng sẽ có khả năng xuất hiện. Đến nay chúng tôi vẫn không hiểu được rốt cuộc Tri Trùng tiên sinh đã phát hiện ra cái gì. Nhưng nếu chỉ vì phát hiện ra quặng đồng nhỏ như hạt cát này thì tôi thấy hành động lần này của Tri Trùng tiên sinh giống như chuyện bé xé ra to. Nhưng Chúc tiểu thư đừng hiểu lầm, chúng tôi rất cảm kích việc Tri Trùng tiên sinh đã tới đây giúp chúng tôi.”

Câu từ của người cảnh sát kia khá uyển chuyển nhưng ý của hắn cô hiểu rất rõ. Tri Trùng hành động như vậy thật sự là hơi kỳ lạ, trên thực tế anh mới tìm được một viên quặng đồng tinh luyện thôi mà, cái này có lẽ làm cho mấy cảnh sát ở đây nghi ngờ năng lực của anh.

Chúc An Sinh cười cười buông viên quặng đồng tinh luyện xuống. Cô không có gì muốn giải thích, nhưng nếu Tri Trùng đã tìm được thứ này thì dù nó có nhỏ bé nhưng chắc chắn nó có chứa đựng ý nghĩa nào đó.

“Tôi có thể xem tài liệu vụ án không?” Đột nhiên, Chúc An Sinh lên tiếng hỏi. Lần này cô tới Thái Lan ngoài việc muốn gặp Tri Trùng ra thì nguyên nhân chính vẫn là cô muốn giải quyết vụ án này.

“Chúc tiểu thư đang nói tới tài liệu về vụ thảm án ở thôn trang sao? Ngại quá, chỗ tài liệu mà cô muốn xem chúng tôi đã chuyển hết cho Tri Trùng tiên sinh rồi, chỗ tài liệu đó hẳn là đang ở chỗ mà Tri Trùng tiên sinh đang tạm nghỉ chân.”

Chúc An Sinh biết Tri Trùng không hề nghỉ tại khách sạn mà cảnh sát ở phủ Bắc đã đặt cho anh. Vì để tiện khám xét hiện trường, anh đã tới thôn bên cạnh nơi thảm sát, tạm ở trong một nông trại.

Biết được tin tức này, Chúc An Sinh nhanh chóng chào tạm biệt mấy người cảnh sát ở đây, cô theo Tiểu Mỹ lên xe đi tới nông trại mà anh đang tạm nghỉ chân.

Lãnh thổ đất nước Thái Lan không lớn, ngoại trừ thủ đô Bangkok ra thì đất nước này còn có 76 phủ nữa. Ví dụ như phủ Bắc mà cô vừa rời khỏi đi, nó cũng chỉ tương đương như một thành phố nhỏ khá phồn hoa ở Trung Quốc, cho nên Chúc An Sinh và Tiểu Mỹ không mất quá nhiều thời gian để tới

được nông trại mà Trì Trùng đang tạm ở. Khoảng thời gian đi lại chỉ mất có bốn lăm phút.

Chúc An Sinh nhìn ra được, điều kiện sinh hoạt của Trì Trùng trong thôn cũng không phải là quá kém. Căn nhà mà Trì Trùng đang ở đã là căn phòng tốt nhất ở trong thôn rồi, một căn nhà sàn có mái ngói.

Chúc An Sinh và Tiểu Mỹ vừa xuống xe liền bắt gặp một đám nhóc tò mò. Đôi mắt lấp lánh của đám nhóc còn hiện lên chút sợ hãi khi nhìn về phía Chúc An Sinh, nhưng có vẻ như đám nhóc này quen Tiểu Mỹ nên khi nhìn thấy cô ấy bọn nhóc không hề để lộ sự sợ hãi như khi nhìn thấy người lạ.

Mới nãy, khi chuẩn bị rời khỏi phủ Bắc, Tiểu Mỹ có nhắc Chúc An Sinh nên mua ít kẹo đem theo, mãi tới giờ cô mới hiểu tại sao Tiểu Mỹ lại bảo cô làm thế.

Lấy kẹo chia cho đám nhóc đứng đấy xong Chúc An Sinh và Tiểu Mỹ mới thoát khỏi sự đeo bám của đám nhóc.

“Mấy đứa nhóc ở đây rất lạnh lợi, chị không biết đâu, lúc Trì Trùng tiên sinh mới đến đây còn bị đám nhóc đó đeo bám mãi đấy.” Tiểu Mỹ nói với Chúc An Sinh.

“Sau đó thì sao? Sau đó mọi người cũng cho kẹo đám nhóc đó hả?” Chúc An Sinh có thể tưởng tượng ra được bộ dáng Trì Trùng khi bị một đám nhóc đeo bám.

“Không có đâu ạ, lúc đó mọi người mới tới đâu biết lại xảy ra tình huống này, cho nên chẳng chuẩn bị cái gì đem theo cả. Nhưng mà Trì Trùng tiên sinh vẫn nghĩ ra cách để thoát khỏi sự đeo bám đó, anh ấy bảo em kể cho bọn nhóc nghe qua những vụ án anh ấy đã từng phá. Quả nhiên, đám nhóc đó đã bị dọa sợ, từ đó trở đi không có đứa trẻ nào tới gần anh ấy nữa.”

Chúc An Sinh càng nghe càng thấy hứng thú, hai người cười cười nói nói đi về phía nông trại Trì Trùng đang ở.

Đi lên bậc thang Chúc An Sinh mới phát hiện nông trại mà Trì Trùng đang ở còn không có cả khóa cửa.

“Những thôn lân cận đều bị mức độ kinh khủng của vụ tàn sát dọa sợ, bọn họ cũng biết Trì Trùng tiên sinh là chuyên gia tới từ Mỹ nên rất tôn kính anh ấy. Không có sự cho phép của anh ấy thì không một ai dám tới gần căn nhà này đâu.” Tiểu Mỹ nhìn ra được Chúc An Sinh đang không hiểu rõ tình hình ở đây nên lên tiếng giải thích.

Mở cửa phòng ra, Chúc An Sinh thấy được bên trong căn phòng được bài trí khá đơn giản.

Vali hành lý của Trì Trùng được đặt ở đuôi giường. Đồ dùng hàng ngày trong căn phòng này ít đến đáng thương, ngay cả tủ đựng quần áo cũng không có. Vào bên trong chỉ thấy có thêm được một cái bàn và hai cái ghế dựa, trên bàn có cực kỳ nhiều tài liệu. Phía bên trái giường ngủ trong phòng còn có cửa sổ.

Đồ điện duy nhất trong căn phòng này là đèn điện.

Bỗng nhiên Chúc An Sinh nhớ tới nhà Trì Trùng ở Manhattan. Hai cái này đúng là ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, nhưng không ngờ Trì Trùng lại nguyện ý ở lại chỗ này.

“Anh ấy ở chỗ này sao?” Giờ thì Chúc An Sinh hiểu tại sao cô gọi điện cho Trì Trùng mãi không được rồi.

“Bọn em đã khuyên anh ấy, nhưng Trì Trùng tiên sinh quá cố chấp.”

Tiểu Mỹ nói bằng giọng áy náy, nhưng Chúc An Sinh không thấy ngạc nhiên lắm, Trì Trùng chính là như vậy.

Nơi đầu tiên Chúc An Sinh bước tới sau khi đặt chân vào phòng là mặt bàn đang để đầy tài liệu, cô tùy tiện cầm một văn kiện lên xem.

“Chị muốn ở đây xem tài liệu sao? Nếu thế thì em có thể rời đi trước, đợi một lúc nữa em sẽ quay lại đây đưa đồ ăn cho chị.” Tiểu Mỹ thấy Chúc An Sinh cầm tài liệu lên xem thì sợ mình đang quấy rầy cô nên chủ động mở lời.

“Không vội, thôn bị tàn sát ở đây? Em có thể dẫn chị tới đó xem không?”

Chúc An Sinh đưa ra lời đề nghị với Tiểu Mỹ, đương nhiên Tiểu Mỹ không từ chối lời đề nghị của cô, vì thế hai người lại di chuyển địa điểm lần nữa. Mất khoảng nửa tiếng đi lòng vòng trên núi hai người mới tới được thôn bị tàn sát.

Con đường dẫn vào thôn là một con đường nhỏ hoang tàn. Sau đó, nhờ sự nhắc nhở của Tiểu Mỹ mà Chúc An Sinh mới nhận ra được đây chính là con đường bùn lầy lội, cũng là nơi duy nhất có lối thông với bên ngoài.

Phía cuối con đường bùn lầy lội này có một lối thông tới đường lớn. Nếu như có người đi đường bùn lầy lội này vào trong thôn thì chắc chắn sẽ bị camera ghi hình ở đường lớn ghi lại được. Khả năng này đã được các cảnh sát Thái Lan điều tra nhưng họ không hề tìm được chiếc xe khả nghi nào.

Cuối cùng, Chúc An Sinh cũng thấy được toàn cảnh thôn làng bị tàn phá.

Nơi đầu tiên mà Chúc An Sinh nhìn thấy là đồng đồ nát còn lại sau khi xảy ra sự việc, phần lớn thôn đã bị thiêu tới nỗi chỉ còn lại tro bụi. Ở phía xa xa thì có ba căn nhà may mắn tránh được việc bị thiêu nhưng những người sống trong ba căn nhà đó đều bị hung thủ bắn chết bằng súng.

Chúc An Sinh đi về phía đồng đồ nát gần mình nhất, cô cẩn thận ngồi xuống quan sát.

Giống như thôn mà Trì Trùng đang ở tạm, phần lớn những ngôi nhà trong thôn này cũng được làm bằng gỗ. Đây là vật rất dễ cháy, nếu như hung thủ còn mang theo mồi dẫn lửa thì chỉ trong nháy mắt thôn trang này sẽ chìm trong biển lửa.

Biển lửa. Nó đánh thức những người dân đang say ngủ trong thôn trang tĩnh lặng, nhưng họ không thể thoát được. Ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt, cao tới độ như muốn bay lên tận trời, nó đã biến thôn trang này trở thành địa ngục. Tiếng kêu rên đầy thống khổ và thảm thiết giống như vang lên từ dưới địa ngục, ngọn lửa thì tựa như quỷ sai đang nhảy nhót.

Rồi cũng có vài người may mắn chạy thoát ra khỏi biển lửa dù cả người bị bỏng, tưởng như thế là thoát một kiếp nạn nhưng người đó đâu biết rằng thứ đang ghềnh đón mình còn có cả họng súng lạnh băng.

Hung thủ chà tốn chút thời gian và công sức nào, chỉ trong chớp lát hắn đã đoạt được hơn chục sinh mạng của người vô tội.

Dù Chúc An Sinh đã xem qua về vụ án này nhưng khi tận mắt chứng kiến cô vẫn bị cảnh tượng này dọa cho sợ hãi. Giờ cô cũng hiểu vì sao Trì Trùng liều mạng muốn tra chân tướng vụ án này, bởi vì vụ án này quá mức hung tàn, quá mức đáng sợ.

Khỏi cần nghĩ Chúc An Sinh cũng biết tối nay mình không thể ngủ được, cho dù là cô bị lệch mũi giờ.

Kiểm tra xong mấy căn nhà bị thiêu, Chúc An Sinh không tiếp tục đi kiểm tra mấy căn nhà không bị thiêu ở phía xa nữa, chắc hẳn ba căn nhà đó đã bị cảnh sát Thái Lan và Trì Trùng khám xét rất nhiều lần rồi. Dù vậy bọn họ vẫn không phát hiện ra manh mối nào. Chúc An Sinh giờ mình có đi kiểm tra thêm lần nữa cũng chỉ phí công thôi.

Cho nên, Chúc An Sinh đứng nguyên tại chỗ, cô bắt đầu đưa mắt quan sát xung quanh thôn trang, đặc biệt là những chỗ có đá.

Không lâu sau, Chúc An Sinh phát hiện ra một sự thật.

Người cảnh sát kia nói đúng, ở phủ Bắc không có quặng đồng tinh luyện, mà trong thôn trang bị tàn sát này cũng chẳng có lấy một dấu hiệu nào là có quặng đồng tinh luyện. Chúc An Sinh không tìm được viên nào tương tự như thứ mà Trì Trùng tìm thấy.

Thế nên, điều này có nghĩa là gì?

Trong đầu Chúc An Sinh bỗng lóe lên hình ảnh viên quặng đồng tinh luyện, Trì Trùng đã tìm được nó thì chắc chắn nó có ý nghĩa gì đó. Có lẽ điểm mấu chốt là ở viên quặng đồng tinh luyện nhỏ bé này.

Rốt cuộc, chân tướng là cái gì?

Chúc An Sinh cảm giác như mình đang sa vào đầm lầy, mà sắc trời càng lúc càng u ám, phía xa xa của thôn trang là núi rừng bạt ngàn. Chúc An Sinh vẫn nhớ Trì Trùng cùng một người dẫn đường đã đi sâu vào trong rừng, giờ bóng tối đang dần dần bao trùm lên khắp nơi cô vẫn không thấy bóng dáng Trì Trùng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ba địa điểm

Edit: Cải Trắng

" Chúc tiểu thư, chúng ta phải về thôi, nếu không trời sẽ tối hẳn đấy. "

Tiểu Mỹ đi đến phía sau Chúc An Sinh để nhắc nhở. Lúc này Chúc An Sinh mới ngẩng lên nhìn bầu trời đang dần tối lại. Cô và Tiểu Mỹ đứng là nên trở về rồi, bằng không đường núi đi lúc trời tối sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng trước khi rời khỏi đó, Chúc An Sinh lại liếc mắt nhìn về phía khu rừng, Trì Trùng vẫn còn đang ở trong rừng.

" Muộn thế này rồi sao Trì Trùng vẫn chưa về? " Chúc An Sinh hỏi, sự lo lắng không thể che giấu được trong giọng nói của cô.

" Em cũng không biết. Sau khi Trì Trùng tiên sinh phát hiện viên quặng đồng tinh luyện, anh ấy làm gì cũng rất vội vàng. Anh ấy không nói rõ với mọi người là anh ấy đang muốn làm cái gì, nhưng vẫn có người dẫn đường đang đi cùng anh ấy, em nghĩ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu. " Tiểu Mỹ lên tiếng an ủi, giờ Chúc An Sinh cũng chỉ có thể tự trấn an mình bằng điều đấy. Ít ra giờ bên cạnh Trì Trùng còn có người dẫn đường.

Sau đó, Chúc An Sinh và Tiểu Mỹ lên đường trở về thôn. Nhưng mới đi được nửa đường thì Chúc An Sinh lại nhớ ra một chuyện.

Chúc An Sinh dừng chân lại, Tiểu Mỹ nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc. Tiểu Mỹ thấy cô đang cau mày lại.

" Tiểu Mỹ, hình như sau khi phát hiện ra viên quặng đồng tinh luyện, Trì Trùng đã về thành phố một chuyến, đúng không? Người cảnh sát vừa này cũng đã nói sau khi về thành phố Trì Trùng mua rất nhiều đồ, chờ lát nữa em có thể hỏi giúp chị xem Trì Trùng đã mua những thứ gì không? "

Chúc An Sinh có chút ảo não, không ngờ tới giờ cô mới để ý chi tiết này. Trước khi đi vào rừng Trì Trùng đã quay về thành phố một chuyến để mua đồ, hành động đó chứng tỏ là anh đang chuẩn bị. Tuy tới giờ bọn họ vẫn không biết Trì Trùng muốn làm gì nhưng Chúc An Sinh có thể thông qua danh sách những thứ anh mua để phán đoán xem mục đích của anh là gì.

" Không thành vấn đề, tối nay chị có muốn quay về phủ Bắc cùng em không? " Tiểu Mỹ cảm thấy vấn đề này cũng nên hỏi. Dù sao thì điều kiện trong thôn kia chẳng ra gì, cô sợ Chúc An Sinh sẽ không chịu được.

" Thế thì phiền em quá, cứ để chị ở căn phòng Trì Trùng đang ở là được rồi. Chị cảm thấy chắc tối nay chị không ngủ được, vừa lúc có thể ngồi xem qua tài liệu. "

Tiểu Mỹ gật gù đầu, đồng thời trong lòng cô cũng thấy hơi cảm động. Trì Trùng và Chúc An Sinh đều là người ngoài, nhưng bọn họ lại đang lao lực vì một vụ án không nằm trong đất nước của bọn họ, Tiểu Mỹ cảm thấy rất bội phục tinh thần này.

Sau đó, Chúc An Sinh và Tiểu Mỹ trở về thôn. Vừa về Tiểu Mỹ đã đi ra khỏi thôn để gọi điện thoại, đi ra khỏi thôn thì điện thoại mới có sóng. Chúc An Sinh thì về luôn phòng mở đèn lên ngồi xem tài liệu.

Trong hồ sơ, Chúc An Sinh cảm nhận được sự dã man tàn bạo của hung thủ đối với người dân trong thôn.

Nếu không phải có báo cáo giám định của pháp y thì Chúc An Sinh rất khó có thể tin được đồng tro tàn này từng là con người. Cũng may là trong đồng tro tàn ấy ngẫu nhiên Chúc An Sinh vẫn thấy được một vài vật thể còn hình dạng. Ví dụ như là bức ảnh cô đang cầm, Chúc An Sinh có thể thấy được trong ảnh là một cánh tay đang co quắp.

Điều Chúc An Sinh khó tiếp nhận nhất chính là những đứa trẻ đã bị thiêu. Không ai có thể biết được khi đó những đứa trẻ này phải chịu sự đau khổ như thế nào, rõ ràng mình còn sống nhưng lại bị nhấn chìm trong biển lửa, đây đúng là một trong những cái chết đau đớn nhất.

Và điều đó càng được thể hiện rõ ràng hơn khi Chúc An Sinh cầm tấm ảnh chụp khác lên. Trong ảnh chỉ có một đồng tro tàn, không ai có thể nhìn ra trước đó nó là cái gì, Chúc An Sinh phải mở phần chú thích trong báo cáo giám định ra mới biết được đây là tro cốt của trẻ sơ sinh chưa tới bảy tháng tuổi.

Chúc An Sinh cảm nhận được da đầu mình tê dại, cô sợ hãi. Cô không hiểu tên điên nào có thể làm ra được loại chuyện điên rồ như thế này?

Vì sao? Vì sao hung thủ lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để giết người? Vì sao hắn lại thiêu sống hai thôn trang, thiệt hại còn lên tới 127 mạng người?

Rốt cuộc mục đích của hắn là gì? Điểm này là điểm khiến cho Chúc An Sinh hoang mang nhất.

Thông thường khi một người có ý định phạm tội thì chắc chắn sẽ có nguyên nhân. Không một tên tội phạm nào ra tay khi không có nguyên nhân, trừ khi tên tội phạm đó hình thành nhân cách phản xã hội, nhưng đây là số ít. Chẳng lẽ hung thủ tàn sát hai thôn trang này là người có nhân cách phản xã hội?

Ngoại trừ cách nghĩ đó ra, Chúc An Sinh tạm thời không thể tìm được lời giải thích thích hợp cho hành vi của hung thủ.

Khoảng cách giữa hai thôn này lên tới trăm kilomet, giữa hai thôn không tồn tại bất cứ quan hệ nào, hoàn cảnh ở cả hai bên đều nghèo nàn. Có thể nói sinh hoạt của bọn họ như hoàn toàn tách biệt với xã hội ngoài kia. Chúc An Sinh nghĩ không ra tại sao hung thủ lại tàn sát cả hai thôn trang.

Nỗi hoang mang ngày một lớn khiến Chúc An Sinh cảm thấy đau đầu. Cô cảm thấy giờ xung quanh mình đang bị rất nhiều bụi gai quấn lấy, cô cũng cảm nhận được sự khó khăn của Trì Trùng mấy ngày hôm nay.

Trong lúc Chúc An Sinh đang hoang mang thì Tiểu Mỹ đã gọi điện xong, cô nàng nhanh chóng quay về.

Tiểu Mỹ chạy vào nhà, lúc cô nàng chạy vào là lúc Chúc An Sinh đang xem ảnh chụp những thôn dân bị sát hại. Mắt nhìn thấy những cảnh tượng khủng khiếp đó, Tiểu Mỹ thét chói tai.

Nghe thấy tiếng thét Chúc An Sinh mới nhận ra Tiểu Mỹ đã về, cô quyết định cất mấy tấm ảnh chụp kia đi, dù sao thì không phải ai cũng chịu đựng được khi nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp đó. Chúc An Sinh nghĩ, nếu trước đây cô không làm trợ lý cho Trì Trùng thì chính cô cũng chẳng dám nhìn những tấm ảnh như này, nhưng giờ thì khác rồi, cô và Trì Trùng đã cùng nhau xử lý rất nhiều vụ án, nội tâm cô kiên cường lên rất nhiều.

" Xin lỗi, dọa sợ em rồi. " Chúc An Sinh nói, tâm trạng có hơi áy náy.

Chúc An Sinh cất ảnh chụp đi, khi đó Tiểu Mỹ mới dám lại gần. Cô nàng mở miệng hỏi nhưng nghe giọng vẫn còn hoảng sợ lắm: " Cái đó, những cái đó đều là thôn dân bị sát hại sao? "

" Xin lỗi, để em thấy mấy tấm ảnh này rồi, chị không để ý là em đã tới. " Chúc An Sinh nhìn bộ dáng hoảng sợ của Tiểu Mỹ, không nhịn được xin lỗi

thêm lần nữa.

Tiểu Mỹ lắc đầu một cách khó khăn, chuyện này Chúc An Sinh không sai mà: " Là em nhất gan, nhưng không lẽ hàng ngày chị và Tri Trùng tiên sinh đều xem những tấm ảnh như này? Hai người đúng là quá siêu rồi. "

Được Tiểu Mỹ khen ngợi, sắc mặt Chúc An Sinh hơi đỏ lên, cô vội vàng chuyển đề tài khác: " Em gọi điện thoại xong rồi sao? "

Tiểu Mỹ nghe thấy việc này mới nhớ chuyện chính mình cần làm, cô nàng nói: " Vâng, người cảnh sát khi này chúng ta gặp cũng là người đã đưa Tri Trùng đi mua đồ, trong cục cảnh sát phủ Bắc, anh ta là người nói tiếng Anh tốt nhất nên anh ta sẽ biết Tri Trùng cần những vật dụng gì. Theo như lời anh ta nói thì Tri Trùng mua rất nhiều lương khô, còn mua thêm cả áo gió, một đôi giày để leo núi, à thêm cả một số dụng cụ thám hiểm nữa. "

" Lương khô, áo gió, những dụng cụ dùng để thám hiểm. " Chúc An Sinh lặp lại những từ khóa quan trọng trong lời nói của Tiểu Mỹ, sắc mặt cô lộ ra vẻ suy tư.

" Nhưng Chúc tiểu thư này, những điều mà em nói thì có ích gì ạ? " Tiểu Mỹ hoàn thành nhiệm vụ xong lại tò mò hỏi thêm câu.

Chúc An Sinh mỉm cười, cô giải thích thêm cho Tiểu Mỹ: " Giờ không phải chúng ta không biết Tri Trùng mang theo người dẫn đường vào rừng làm gì sao, thế nên chị muốn thông qua những vật dụng Tri Trùng mua trước khi đi vào rừng để đoán xem mục đích của anh ấy là gì. "

" Thế giờ chị biết Tri Trùng tiên sinh đi vào rừng để làm gì rồi? "

" Cái này thì chị chưa biết, nhưng ít nhất chị không cần phải lo lắng cho Tri Trùng nữa. "

" Vì sao? " Tiểu Mỹ cảm thấy quá kỳ quái, không phải mới lúc này chị ấy còn lo lắng vì muộn thế này rồi Tri Trùng chưa trở về sao?

" Em không phát hiện ra sao? Trước khi đi vào rừng Tri Trùng đã mua rất nhiều lương khô, còn có cả vật dụng dùng cho đi dã ngoại, điều này thể hiện rằng tối nay chưa chắc anh ấy đã về. Nếu anh ấy đã chuẩn bị kỹ càng như vậy thì chị không phải lo lắng cho anh ấy nữa. "

Tiểu Mỹ hiểu, giờ cô nàng cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Sau đó, Chúc An Sinh tiếp tục mở tài liệu ra xem, Tiểu Mỹ thì muốn quay trở về thành phố giúp cô mua chút đồ ăn và vật dụng hàng ngày nhưng cô lại từ chối ý tốt của Tiểu Mỹ.

" Vật dụng hàng ngày của chị đều được để trong vali hành lý chị mang theo rồi. Còn đồ ăn thì lúc này khi chúng ta mua kẹo chị đã mua thêm chút bánh cho nên cũng không cần phiền phức thế đâu. Trời tối rồi, để em chạy đi chạy lại rất nguy hiểm, em cứ về thành phố rồi về nhà nghỉ ngơi luôn đi. "

Chúc An Sinh nói bằng giọng điệu thân thiết, Tiểu Mỹ không thể làm gì hơn ngoài việc nghe theo lời đề nghị của Chúc An Sinh. Sau đó, Tiểu Mỹ một người một xe trở về thành phố, Chúc An Sinh thì ở lại trong phòng vừa lấy bánh ra ăn, vừa lật tài liệu ra xem.

Chúc An Sinh vừa mới gặm xong một cái bánh mì thì có bé trai tới gõ cửa phòng cô, bé trai đó mang một phần cơm cà ri tới.

Chúc An Sinh nghe không hiểu bé trai này muốn nói gì nhưng qua mấy động tác khoa tay múa chân của cậu bé cô cũng hiểu đây là phần ăn tối mà nhà cậu bé đã chuẩn bị riêng cho cô.

Mùi cà ri thơm ngon tỏa ra ngào ngạt khiến cái dạ dày vừa mới tiêu hóa xong lát bánh mì của Chúc An Sinh lên tiếng kháng nghị. Hơn nữa, cô cảm thấy mũi mình cay cay, gà này chắc chắn là thôn dân vừa mới giết, mà một con gà đối với người dân nơi đây cũng được coi là bữa tối xa xỉ rồi.

Chúc An Sinh nhận lấy phần cà ri. Cô lấy ví mình ra đưa cho cậu bé năm ngàn baht Thái, đây là lúc ở sân bay cô đã đổi chút tiền sang tiền Thái Lan. Cậu bé thấy thế thì từ chối, sau đó Chúc An Sinh phải vẽ tranh minh họa, thể hiện rằng sáng mai cô muốn nhà cậu bé chuẩn bị cho cô một phần ăn sáng thì cậu bé mới nhận tiền của cô mà rời đi.

Tiền cậu bé trở về rồi Chúc An Sinh mới bắt đầu thưởng thức phần cà ri rưới lên cơm nóng hổi. Có đồ ăn nóng quả nhiên tuyệt vời hơn nhiều so với bánh mì, còn ngon hơn nữa, rất nhanh phần ăn tối này đã được Chúc An Sinh giải quyết gọn gàng.

Mà lúc này trong lòng Chúc An Sinh lại nổi thêm một vấn đề nữa. Thôn dân ở nơi này đều đơn thuần, chất phác, vậy tại sao hung thủ lại ra tay sát hại những thôn dân nơi đây tàn nhẫn như vậy? Rốt cuộc hung thủ làm vậy là vì cái gì?

Đầu Chúc An Sinh lại đau, cô chỉ có thể quay lại tiếp tục xem xét đồng tài liệu của Tri Trùng.

Chúc An Sinh tập trung toàn bộ sức lực của mình vào vụ án, hoàn toàn không hề hay biết là thời gian đã trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã là đêm khuya rồi. Đêm khuya nhưng Chúc An Sinh vẫn ngồi trước bàn, không di chuyển đi đâu cả dù là nửa bước.

Lại xem xong một phần tư liệu nữa, Chúc An Sinh tiếp tục tìm kiếm những tài liệu khác trong đồng giấy tờ nằm ngổn ngang trên bàn. Vào lúc đó, khi cầm một phần tư liệu khác lên, cô thấy phía dưới nó là quyển notebook.

Mở notebook ra, Chúc An Sinh thấy được những dòng ghi chú là Tri Trùng viết.

Trong notebook ghi lại toàn bộ phân tích của Tri Trùng về vụ án và một số điểm đáng ngờ. Bỗng nhiên, một tấm bản đồ bị gấp roi ra từ bên trong quyển

notebook.

Chúc An Sinh mở bản đồ ra, nhìn mắt một lúc cô mới phát hiện ra trên này có cả tên hai thôn trang bị tàn sát. Hơn nữa trên bản đồ còn có một số chỗ đã được Trì Trùng đánh dấu lại. Chúc An Sinh nhận ra hai dấu tích trên bản đồ là hai thôn trang đã bị tàn sát, ngoài ra thì trên bản đồ có thêm ba dấu tích nữa, nhưng cô tạm thời không hiểu nó có nghĩa là gì. À, hay anh ghi trong notebook nhỉ?

Chúc An Sinh lật giờ tới trang cuối cùng của notebook, trên tờ giấy đó chỉ ghi ngắn gọn có mấy từ.

Phật Đại Trân, làm nông trên núi, hầm mỏ trong núi(1) (dừng hoạt động năm 2006)

(1)Làm nông trên núi (Tổ Nhân Sơn), Hầm mỏ trong núi (Nhân Sơn Khoáng Tràng): những chỗ này nếu như là tên riêng thì mình sẽ để tên Hán-Việt nhé ^^

Tác giả có lời muốn nói: Bị cúp điện tới tận bây giờ...

Hơn nữa suy đoán trước đó của mọi người sai hết rồi.

Trước đó trong văn án cũng đã nói Trì Trùng thích nhất là những thứ liên quan tới xương và đá, vụ án về xương đã viết, vụ án liên quan tới đá cũng tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Tử thần bước tới

Edit: Cái Trắng

Ba cái tên này đập vào mắt khiến Chúc An Sinh liên tưởng tới ba dấu tích trên bản đồ, cô lập tức cầm lấy bản đồ để xác nhận. Phía trên những địa điểm được ghi trong notebook còn kèm thêm cả tọa độ của chúng nữa, cuối cùng Chúc An Sinh xác nhận được rằng ba cái tên này chính là tên của ba dấu tích trên bản đồ.

Trong đó có hai địa điểm là gần nơi Chúc An Sinh đang ở, đó là Tổ Nhân Sơn và Nhân Sơn Khoáng Tràng. Còn lại Phật Đại Trân thì Chúc An Sinh thấy nó là địa điểm gần với một thôn bị tàn sát khác.

Nhưng mà phần đánh dấu này của Trì Trùng có ý nghĩa gì đây? Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ, ngay cả mắt cũng không buồn chớp, giống như là cô sợ chỉ cần mình chớp mắt thì rất có thể sẽ bỏ qua manh mối.

Trong ba địa điểm xa lạ này thì cái tên khiến Chúc An Sinh chú ý nhất là Nhân Sơn Khoáng Tràng, bởi vì trong ba địa điểm thì đây là nơi cách cô gần nhất.

Tuy nói là gần nhất nhưng ước chừng từ khoảng cách trên bản đồ thì từ đây tới đó cũng khoảng 60 kilimet hoặc hơn. Hơn nữa đây cũng chỉ là Chúc An Sinh ước chừng bằng con đường thẳng tắp trong tấm bản đồ, trên thực tế thì khoảng cách giữa hai nơi là núi non trùng điệp, đường đi tới đó chắc chắn sẽ vượt qua con số 60 rất xa. Mà một quãng mỏ ở xa như vậy thì Trì Trùng đánh dấu lại làm gì chứ?

Hơn nữa bên cạnh cái tên Nhân Sơn Khoáng Tràng này Trì Trùng còn bổ sung thêm là nơi này đã dừng hoạt động từ năm 2006 mà. Rốt cuộc vì sao Trì Trùng lại đánh dấu một quãng mỏ vừa xa vừa đã dừng hoạt động đây?

Nguyên nhân Chúc An Sinh có thể nghĩ tới chỉ có viên đồng quặng tinh luyện.

Trước đó mấy người cảnh sát cũng đã nói qua, ở phủ Bắc bọn họ không có tài nguyên như quặng đồng. Nhân Sơn Khoáng Tràng vừa vặn ở điểm cuối phủ Bắc, ở chỗ giao giữa một phủ khác cách đó không xa, rất có thể Trì Trùng đã nghĩ viên quặng đồng tinh luyện này là của hầm mỏ đã dừng hoạt động.

Chẳng lẽ đây là suy nghĩ của Trì Trùng? Trì Trùng thật sự cảm thấy viên quặng đồng tinh luyện là của một hầm mỏ cách đây 60 kilomet sao? Nếu thật sự là vậy thì Chúc An Sinh cảm thấy lời người cảnh sát kia nói lại hợp lý hơn một chút.

Dù sao thì cũng chỉ là một viên quặng đồng tinh luyện thôi, tuy ở phủ Bắc không có tài nguyên này nhưng viên này cũng chỉ có đường kính 5 milimet, nếu nó xuất hiện ở thôn trang thì không có gì là quá kỳ quái.

Thế nên tại sao Trì Trùng lại có ý nghĩ cho rằng một viên quặng đồng tinh luyện có đường kính khoảng 5 milimet là viên quặng tới từ một quãng mỏ đã bỏ đi cách đây 60 kilimet?

Hơn nữa, Chúc An Sinh đã hiểu được mục đích tại sao Trì Trùng lại đi vào rừng rồi, chuyến này là anh muốn đi tới Nhân Sơn Khoáng Tràng.

Thế nên Tri Trùng đã chắc chắn là quặng đồng tinh luyện này là thứ có ở hầm mỏ cách đây 60 kilomet? Vì sao Tri Trùng lại chắc chắn như vậy? Trong lòng Chúc An Sinh lại dâng lên mối nghi ngờ khác, đồng thời cô cũng dời sự chú ý của mình sang hai địa điểm khác.

Đầu tiên Chúc An Sinh nhìn về phía địa điểm có tên là Tổ Nông Sơn, đây là địa điểm cách Nhân Sơn Khoáng Tràng gần nhất. Là gần tới mức nào nhỉ? Chính là khoảng cách giữa hai nơi này chắc còn chưa tám kilomet.

Sau đó Chúc An Sinh lại nhìn sang địa điểm còn lại, Phật Đại Trăn, đây là nơi cách một khoảng không xa với một thôn trang đã bị tàn sát.

Quan sát dấu tích ở hai địa điểm Tổ Nông Sơn và Phật Đại Trăn thêm lần nữa thì Chúc An Sinh đã tìm ra điểm khác biệt giữa chúng và các địa điểm còn lại. Chỉ có hai nơi này là trong vòng tròn đánh dấu có vẽ thêm cả hình tam giác.

Vì sao Tri Trùng lại đánh dấu thêm ở Tổ Nông Sơn và Phật Đại Trăn một hình tam giác? Mãi tới năm phút đồng hồ sau, khi Chúc An Sinh tìm thấy quyển sổ tay du lịch cô mới giải quyết được vấn đề này.

Cả Tổ Nông Sơn và Phật Đại Trăn đều có điểm tương đồng với nhau, hai nơi này đều là địa điểm du lịch.

Tới giây phút này Chúc An Sinh đã nhận ra là mình phát hiện được rất nhiều manh mối, cô bắt đầu ngồi cẩn thận xâu chuỗi lại từng sự việc.

Manh mối đầu tiên là Tri Trùng đã phát hiện ra quặng đồng tinh luyện.

Một viên quặng đồng tinh luyện với đường kính chưa tới 5 milimet này có thể là điểm mấu chốt của toàn vụ án, bởi vì xung quanh đây không một nơi nào có quặng đồng tinh luyện cả, và có vẻ như Tri Trùng hoàn toàn tin tưởng việc quặng đồng tinh luyện này là thứ được lấy ra ở hầm mỏ cách đây 60 kilomet.

Thế nên Tri Trùng mới mua thật nhiều đồ để lên đường đi tới hầm mỏ đã bị bỏ hoang đó, bởi vì anh vững tin vào suy nghĩ của bản thân.

Chúc An Sinh quyết định tin tưởng Tri Trùng, giờ cô sẽ giả định viên quặng đồng tinh luyện này được lấy ra từ hầm mỏ bỏ hoang cách đây 60 kilomet. Mà kể cả thế thì vẫn có một vấn đề khác xuất hiện: Quặng đồng tinh luyện ở một nơi cách đây 60 kilomet sao lại xuất hiện ở thôn trang xa xôi này?

Khả năng duy nhất Chúc An Sinh có thể nghĩ tới là có người đã mang quặng đồng tinh luyện tới nơi này.

Những người có thể làm được việc đó sẽ chẳng ai ý thức được là mình lại mang về quặng đồng tinh luyện. Bởi vì viên quặng đồng tinh luyện này thật sự quá nhỏ bé, phải chăng khi người kia đi qua Nhân Sơn Khoáng Tràng đã để quặng đồng dính vào đế giày của hắn? Cuối cùng, khi hắn đặt chân tới thôn trang này thì vô tình quặng đồng đó đã rơi ra khỏi đế giày.

Là ai có thể mang theo quặng đồng đó tới đây? Chúc An Sinh nghĩ nghĩ thế nào lại nghĩ tới khả năng khiến cho người ta sợ hãi nhất – đó là hung thủ.

Chẳng lẽ trước khi tàn sát thôn trang này hung thủ đã đi qua Nhân Sơn Khoáng Tràng? Rồi sau đó hắn vô tình mang theo viên quặng đồng tinh luyện đó tới chỗ này? Ngoại trừ hung thủ, Chúc An Sinh vẫn chưa tìm được ai có khả năng chạy tới hầm mỏ xa xôi đã bị bỏ hoang đó. Phải biết rằng những người dân ở nơi này luôn nỗ lực lao động vì miếng cơm manh áo, làm gì có ai rỗi hơi đi một quãng đường dài hơn 60 kilomet để tới hầm mỏ đã bị bỏ hoang?

Nhưng vì sao hung thủ lại tới Nhân Sơn Khoáng Tràng? Chúc An Sinh nghĩ không ra. Vẫn là vấn đề đó, từ Nhân Sơn Khoáng Tràng tới đây, làm sao hung thủ tránh được camera ghi hình ở đường quốc lộ.

Tại thôn trang bị tàn sát có con đường bùn lầy lội dẫn ra phía bên ngoài, mà phía cuối con đường bùn đó lại là đường lớn và trên đường lớn đó thì có camera theo dõi. Thậm chí cảnh sát Thái Lan đã bỏ ra một khoảng thời gian ngắn để theo dõi những chiếc xe đi qua đường lớn trong khoảng thời gian đó nhưng chẳng thu lại được kết quả gì. Đồng thời cảnh sát Thái Lan cũng đã huy động phần lớn nhân lực và máy kiểm tra nói dối để thẩm vấn những đối tượng tình nghi ở các thôn bên cạnh, dù vậy vấn đề lớn nhất vẫn không được giải quyết.

Cứ cho là hung thủ đã đi qua Nhân Sơn Khoáng Tràng, cứ cho là viên quặng đồng tinh luyện kia là do hắn mang tới thì những điều này có ý nghĩa gì chứ?

Và trong khoảnh khắc này, khi Chúc An Sinh đang tự hỏi tại sao hung thủ có thể tránh khỏi camera theo dõi một cách hoàn hảo thì cô nhìn về phía bản đồ, Chúc An Sinh nghiêm túc quan sát kỹ càng năm địa điểm mà Tri Trùng đánh dấu, đặc biệt là Tổ Nông Sơn và Nhân Sơn Khoáng Tràng.

Bỗng nhiên Chúc An Sinh nhận ra rằng không chỉ mỗi Nhân Sơn Khoáng Tràng và thôn trang bị tàn sát gần đây cách nhau bởi núi non trùng điệp mà ngay cả Tổ Nông Sơn cùng một thôn trang khác, Phật Đại Trăn và một thôn trang khác đã bị tàn sát cũng cách nhau núi non trùng điệp. Giờ phút này, Chúc An Sinh đã nghĩ ra được cách thức hoàn hảo giúp hung thủ có thể trốn thoát khỏi camera theo dõi.

Điều này đúng là không thể tưởng tượng được, có khả năng không đây? Chúc An Sinh không thể tin được khi ý nghĩ này vừa thoáng qua đầu mình.

Nhưng suy nghĩ này cũng giải thích được vì sao Tri Trùng lại vội vàng đi vào rừng như vậy, bởi vì khả năng mà Tri Trùng nghĩ tới giống hệt điều Chúc An Sinh đang nghĩ.

Nếu, ngay từ lúc bắt đầu cảnh sát Thái Lan đã đi sai hướng rồi thì sao?

Thật ra con đường dẫn vào trong thôn không chỉ có một thì sao?

Vì sao hung thủ có thể hoàn hảo tránh khỏi camera theo dõi trên đường quốc lộ? Vì sao những người dân ở thôn bên không một ai phát hiện ra kẻ tình nghi? Nếu hung thủ từ trước đã tính hết mọi khả năng thì sao?

Giờ phút này Chúc An Sinh cảm thấy rợn hết cả tóc gáy, nếu như tất cả điều này hung thủ đều tính được thì rốt cuộc tên hung thủ này có tâm tư đáng sợ như thế nào chứ.

Từ trước tới nay có vẻ như mọi người không hề nghĩ tới khả năng này, nếu hung thủ không hề đi ra đường lớn, không cần phải trải qua cảm giác sợ bị bại lộ thân phận thì sao?

Giống như lời Holmes từng nói: "Loại trừ hết tất cả khả năng, khả năng còn lại cho dù khó tin tới mức nào cũng sẽ là chân tướng."

Từ trước tới nay không ai nghĩ tới sẽ có người lặn lội đi một quãng đường dài gần trăm kilomet chỉ vì tránh cho bản thân khỏi bị bại lộ thân phận, mà tất cả chỉ dùng để tàn sát một thôn trang với nhiều người dân vô tội.

Rốt cuộc hung thủ đã chuẩn bị bao lâu để làm ra kế hoạch giết người kinh khủng như thế này?

Chúc An Sinh biết nhất định hẳn đã chọn mục tiêu cho mình từ sớm, sau đó dồn hết sức vào thiết kế đường đi nước bước của mình để không ai phát hiện, cuối cùng hẳn làm như mình là du khách đi tới Tổ Nông Sơn và Phật Đại Trân, nơi đó sẽ chẳng ai quan tâm xem hẳn đang mang cái gì tới. Dù trong túi của hẳn toàn là công cụ dùng để giết người.

Cuối cùng hẳn từ địa điểm du lịch đi men theo con đường giết người của mình. Ở trong rừng hẳn điên cuồng mà chạy, sau đó, khi màn đêm buông xuống cũng là lúc từ thân bước tới.

Đồng thời điều khiến Chúc An Sinh sợ hãi nhất chính là cho tới giờ cô vẫn không đoán được mục đích của hung thủ.

Rốt cuộc là tại sao hẳn lại làm như vậy? Hẳn điên cuồng giết người, mục tiêu của hẳn là những thôn dân có cuộc sống tách biệt hẳn với xã hội bên ngoài, cuối cùng cái mà hẳn muốn là gì đây?

Chúc An Sinh từng cảm thấy có thể hung thủ là một tên hình thành nhân cách rối loạn phản xã hội, nhưng hôm nay, khi cô phát hiện ra cách thức hung thủ gây án, ý nghĩ ban đầu của cô đã lung lay. Vì sao? Vì những tên tội phạm có nhân cách rối loạn phản xã hội rất thích được chú ý, đồng thời họ cũng thích khiến cho xã hội rơi vào trạng thái hoảng loạn, nhưng Chúc An Sinh biết rõ giờ hành vi của hung thủ và tính chất đặc thù của tội phạm có nhân cách phản xã hội xuất hiện những điểm khác nhau. Tên tội phạm lần này bọn họ phải đối mặt khiến cho Chúc An Sinh cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

Có thể nghĩ ra kế hoạch phạm tội kinh khủng như này, Chúc An Sinh biết rõ hẳn có thể làm cho sự việc chấn động hơn nữa, càng khiến cho nhiều người chú ý.

Nếu hẳn muốn xã hội rơi vào trạng thái hoảng loạn thì sao hẳn lại ra tay với hai thôn dân tách biệt hẳn với xã hội bên ngoài? Đồng thời Chúc An Sinh cũng chắc chắn rằng tên hung thủ này không muốn thu hút sự chú ý, bởi vì từ đầu tới cuối hẳn không hề có hành động nào khác ngoài tàn sát thôn dân. Hẳn càng không giống loại tội phạm hay gửi thư tới thách thức dẫn đến bại lộ thân phận, đây đúng là hành vi thông minh lại bị thông minh hại.

Chúc An Sinh chưa gặp qua tên tội phạm nào có hành động dứt khoát và kín đáo như thế. Tên hung thủ này giống như là tử thần, hẳn xuất hiện đơn giản chỉ vì giết người.

Tác giả có lời muốn nói: Kế hoạch phạm tội của hung thủ cũng không phải quý kẻ thâm sâu nào, chỉ là hẳn lên kế hoạch rất cẩn thận, kín đáo, và luôn đạt được hiệu quả cao nhất.

Thế nên, trước mắt đây là vụ án khó giải quyết nhất, manh mối duy nhất là hung thủ không may để lại viên quặng đồng tinh luyện, không biết có tiểu thiên sứ nào đoán được thủ pháp giết người của hung thủ không nhỉ?

Vấn đề cuối cùng là, động cơ của hung thủ là gì? Mời mọi người tiếp tục động não.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Lo trước tính sau

Edit: Cải Trắng

"Đây đúng là một kế hoạch phạm tội hoàn hảo, nhưng có điều này e là hung thủ vẫn chưa rõ. Thật ra "hoàn hảo" chính là sơ hở lớn nhất. "

"Hoàn hảo là sơ hở lớn nhất, đây là có ý gì? " Chúc An Sinh nghe không hiểu những gì Trì Trùng nói.

"Mỗi hành động của hung thủ đều quá mức cẩn thận, hấn cảm thấy nếu mình làm như vậy thì có thể ung dung đứng ngoài vòng pháp luật. Vì vậy, hấn không ý thức được rằng khi hấn đang mãi mê theo đuổi sự hoàn hảo, hấn đã vô tình để lộ ra khuyết điểm của bản thân. "

Chúc An Sinh thấy được khuôn mặt Trì Trùng là nụ cười tự tin, cô hỏi: " Có phải anh đã nghĩ ra biện pháp bắt giữ tên hung thủ này? "

Trì Trùng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh, nhưng Chúc An Sinh đã biết đáp án.

"Lần này quả thật anh đã gặp một tên tội phạm cẩn thận tới mức không để lộ ra bất cứ dấu vết nào. An Sinh, chắc em vẫn nhớ những vụ án trước kia, khi chúng ta đi xem hiện trường phạm tội sẽ vô tình nhìn thấy được sơ hở nhỏ của hung thủ, nhờ vào đó mà ta bắt được chúng, nhưng tên tội phạm lần này không như thế. "

"Hấn không chỉ nghĩ ra thủ pháp giết người mới lạ mà còn hoàn toàn che giấu được hành tung của bản thân, ngoại trừ viên quặng đồng tinh luyện đó. Vì thật sự viên quặng đồng tinh luyện đó quá nhỏ bé, cho nên bản thân hấn không ý thức được mình đã mang theo nó tới thôn trang bị tàn sát. "

"Bản thân hấn cho rằng mình đã hành động tới mức xuất quỷ nhập thần, nhưng không, Khi nhìn thấy những thủ pháp biến thái tới cứng ngắc đó của hấn, anh nhận ra một điều, hung thủ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế rất nghiêm trọng, anh nghĩ chỉ có người như vậy mới có thể nghĩ ra một kế hoạch giết người "hoàn hảo" tới mức như này. "

Nghe thấy Trì Trùng nhắc tới việc hung thủ có thể mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, Chúc An Sinh mới nhận ra được đúng là những thủ pháp giết người của hung thủ vừa cứng ngắc vừa biến thái, điều đó đã vô tình để lộ tin tức. Sau đó, Trì Trùng tiếp tục nói ra suy đoán của mình:

"Mặt khác hung thủ đã bại lộ thêm một thông tin nữa. Trước đó anh cũng đã nói với em rồi, khi anh và người dẫn đường cùng nhau đi vào trong rừng, đi dọc theo con đường mà hung thủ chọn để hành động thì phát hiện ra nó rất khó đi. Rồi cả quãng đường hầu như đều cố gắng hết sức, thật ra cũng không phải là do chúng ta quá ít đi ra ngoài vận động nên khó leo mà là do con đường này đi rất khó khăn. "

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút những lời Trì Trùng nói, sau đó cô tập hợp ý chính lại và đưa ra kết luận, chính là điều mà Trì Trùng đã bày tỏ: " Có phải anh muốn nói hung thủ có năng lực việt dã rất cao? "

"Không sai, chính là như thế. Với năng lực của hung thủ thì chắc chắn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, bằng không hấn không có khả năng thực hiện kế hoạch giết người điên cuồng của mình. Phải biết rằng đường đi trong núi rất dốc, điều kiện lại kém, anh và người dẫn đường là hai người mà khi đi còn cảm thấy khó khăn, nhưng hung thủ lại đi theo con đường đó tới hai lần. Những điều này có thể chứng minh rằng hung thủ có thể mạnh về hoạt động dã ngoại và bản năng sinh tồn cũng cực mạnh, mà năng lực này không thể được luyện thành trong một sớm một chiều. Chắc chắn hung thủ đã trải qua thời gian huấn luyện. "

"Thế nên giờ chúng ta đã phác họa được bước đầu trong chân dung hung thủ? " Chúc An Sinh nói, không nén được sự vui mừng, giờ thì cô đã hiểu câu nói của Trì Trùng "kế hoạch càng hoàn hảo bao nhiêu thì càng dễ lộ sơ hở"

Trì Trùng còn chưa nói xong nhưng có vẻ như Chúc An Sinh đã hiểu được ý mình, anh cười tươi: " Chính là như thế. "

"Hung thủ chắc là một người đàn ông, nếu là phụ nữ thì sau khi trải qua một đợt huấn luyện dài cũng rất khó có thể làm như thế. Hơn nữa, thể chất giữa hai giới tính không giống nhau, thế nên xác suất hung thủ là đàn ông lớn hơn. " Chúc An Sinh nhanh chóng nói ra bước đầu tiên phác họa hung thủ.

"Anh cũng cảm thấy thế. Hơn nữa, căn cứ vào việc hung thủ mắc ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, có thể trong sinh hoạt thường ngày hung thủ không phải là một người được lòng người khác. Cái thứ hai là hấn luôn hành động một mình, trong cuộc sống hấn không có quan hệ thân thiết với người khác. "

Tri Trùng cũng bắt đầu phác họa chân dung hung thủ dựa trên phân tích của mình.

"Không chỉ có thế, vì hấn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nên ngoại hình của hấn luôn chần chừ và gọn gàng nhất có thể. Ví dụ như việc hấn thường xuyên chỉnh sửa đầu tóc của bản thân, những điểm này ở hấn so với những người đàn ông bình thường khác thì tương đối đặc biệt." Chúc An Sinh tiếp lời Tri Trùng, bổ sung thêm.

Tri Trùng hài lòng gật đầu, anh cảm thấy Chúc An Sinh càng ngày càng lợi hại hơn rồi. Hơn nữa, bóng người trước đó còn đang rất mơ hồ giờ đã cảm nhận được rõ ràng hơn.

"Thông tin cuối cùng đây, năng lực vết dả của hung thủ hoàn toàn đã vượt qua mức bình thường."

"Giống như lời anh đã nói, năng lực như này không thể luyện thành trong một sớm một chiều, cho nên chắc chắn hung thủ có thói quen luyện tập năng lực này, điều này cũng thể hiện rằng sẽ có địa điểm hung thủ thường xuyên lui tới."

Tri Trùng không nói hết, anh quay sang mỉm cười với Chúc An Sinh. Vì thế, cô hiểu ý tiếp tục bổ sung ý đằng sau của anh.

"Hấn sẽ mua đồ trong các cửa hàng. Vì hấn là một người rất cẩn thận nên hấn không mua đồ qua mạng, làm như vậy sẽ để lại dấu vết. Điều này cũng phù hợp với việc hành động không lưu lại chút dấu vết nào của hung thủ."

Nói xong câu đó, cả Chúc An Sinh và Tri Trùng đều có cảm giác như mình vừa trút được gánh nặng. Bọn họ cảm thấy, khoảng cách giữa mình và bộ mặt thật của hung thủ chỉ còn một bước dài.

"Tiếp theo chúng ta sẽ báo những việc này cho cảnh sát Thái Lan, hãy để họ tiến hành điều tra những cửa hàng bán vật dụng dã ngoại. Khách hàng tới là một người có ngoại hình ưa nhìn, tính cách lạnh nhạt, ít nói ít cười. Người như thế ở các cửa hàng bán vật dụng dã ngoại không hay thấy, thế nên, nếu anh là ông chủ cửa hàng bán vật dụng dã ngoại thì chắc chắn sẽ nhớ kỹ người như vậy."

Chúc An Sinh gật đầu, tỏ vẻ mình đồng ý với suy nghĩ của Tri Trùng.

"Bây giờ chúng ta đi báo cho cảnh sát Thái Lan biết hả?" Chúc An Sinh hỏi.

"Đương nhiên là đi luôn bây giờ. Hiện tại chúng ta vẫn còn một vấn đề khó khăn chưa giải quyết được, đó là động cơ của hung thủ, vì thế anh không thể dám chắc liệu hung thủ có tiếp tục ra tay không. Thế nên chúng ta càng nhanh bắt được hấn càng tốt, hơn nữa anh cũng rất tò mò, tại sao hung thủ lại lựa chọn tàn sát hai thôn trang này."

Chúc An Sinh nghe thế thì đi chuyển người, nhưng cô phát hiện ra Tri Trùng vẫn ngồi nguyên trên giường, không có ý định đi ra khỏi đây.

"Không phải anh vừa nói bây giờ chúng ta phải đi báo cho cảnh sát Thái Lan biết sao?" Chúc An Sinh nhìn Tri Trùng vẫn còn ngồi im trên giường, khó hiểu.

"Đúng là thế, nhưng cách đây không lâu anh vừa băng qua đường núi hiểm trở, giờ cả người đau nhức khó chịu, căn bản là không thể đứng dậy."

Chúc An Sinh nghe thế thì lập tức ngồi xuống giúp Tri Trùng kiểm tra thân thể.

"Lúc luyện võ em cũng có vài lần bị thương, về mặt này em khá có kinh nghiệm, nếu anh cần thì em giúp anh đã thông kinh mạch, giãn gân cốt một chút nhé?"

Tri Trùng biết Chúc An Sinh thật sự quan tâm mình, nhưng trong đầu anh không thể xóa được hình ảnh ban nãy anh được Chúc An Sinh giãn gân cốt như thế nào. Tình cảnh như vậy, tiếng kêu thảm thiết như thế, thiếu chút nữa thì Tri Trùng nghĩ Chúc An Sinh muốn tách rời gân cốt trong cơ thể anh. Thế nên, anh quyết định từ chối ý tốt của cô.

"Hay là thôi đi, đây cũng không phải bị thương do đánh nhau, chỉ sợ là kinh nghiệm của em không có chỗ dùng."

"Vậy bây giờ anh phải làm sao?"

Chúc An Sinh lo lắng hỏi. Vì quá lo lắng thế nên cô không phát hiện ra trong mắt Tri Trùng lóe lên một tia狡 hoạt. Sau đó Tri Trùng dùng tốc độ nhanh như chớp hôn lên môi Chúc An Sinh. Xong xuôi, nhân lúc Chúc An Sinh còn chưa kịp phản ứng thì Tri Trùng đã nhanh chân chạy tới cửa phòng.

"Trị liệu như thế là đủ rồi." Tri Trùng nói một cách đắc ý. Sau đó, khi thấy Chúc An Sinh có ý định đi về phía này thì anh lách người mở cửa, đi ra khỏi phòng.

Chúc An Sinh nhìn theo bóng lưng Tri Trùng, có chút dở khóc dở cười. Giờ mọi người mà nhìn thấy hình ảnh này thì có ai tin đây là vị thần thám nổi tiếng trong truyền thuyết chứ?

Có điều khỏe miệng Chúc An Sinh vẫn hơi cong lên, nó đã bán đứng tâm tình của cô lúc này. Cô cảm thấy về sau có khi nên đề nghị Tri Trùng đi huấn luyện cùng với mình không nhỉ, có gì thì sẽ khen thưởng cô giống như cách cô "trị liệu" cho Tri Trùng đó. Không biết là Tri Trùng có đồng ý không nhỉ? Chúc An Sinh cảm thấy cô nên tìm thời gian thích hợp để nói ra đề nghị này với anh.

...

Hai mươi phút sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh đi tới cục cảnh sát phủ Bắc.

Khi những người cảnh sát đó biết về phát hiện của Trì Trùng cùng với phác họa chân dung của hai người thì không khỏi cảm thấy khiếp sợ, dù vậy trên mặt bọn họ vẫn thoát ẩn hiện nét tươi cười.

Cuối cùng vụ án khiến cho cảnh sát Thái Lan bó tay đã có bước chuyển biến lớn rồi!! Thậm chí bọn họ bắt đầu tưởng tượng tới viễn cảnh mình bắt được hung thủ.

" Thật sự có người như vậy sao? Hung thủ làm như vậy là có mục đích gì? " Có cảnh sát quay về phía Trì Trùng đặt vấn đề.

" Cái này thì phải đợi sau khi bắt được hung thủ, thẩm vấn hán thì mới biết được. "

Trì Trùng cùng những người cảnh sát này đều mong chờ tới ngày bắt được hung thủ, vì thế ngay đêm hôm đó, lệnh điều tra những cửa hàng bán đồ dã ngoại ở Thái Lan đã âm thầm được đưa ra. Thế nên, ngay buổi sáng ngày hôm sau, tại những cửa hàng bán đồ dã ngoại xuất hiện cảnh sát mặc thường phục tới hỏi thăm.

Những người cảnh sát này còn miêu tả sơ qua chân dung hung thủ với chủ cửa hàng và các nhân viên, đương nhiên trước đó bọn họ cũng phải quan sát kỹ những người này. Đây là Trì Trùng cố ý dẫn dắt. Vì theo như lời Trì Trùng nói thì hung thủ cũng rất có thể là chủ cửa hàng hoặc một nhân viên nào đó trong cửa hàng bán đồ dã ngoại.

Có điều, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của Trì Trùng và Chúc An Sinh. Họ không thu được kết quả gì. Từ những chủ cửa hàng tới nhân viên, rồi cả những khách hàng quen của cửa hàng đó, không một ai phù hợp với bản phác họa.

Hai ngày sau vẫn không có chút thông tin nào, Trì Trùng và Chúc An Sinh cảm thấy mình như bị một cây gậy đập vào đầu.

" Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ bản phác họa của chúng ta có sai sót? "

Nghe thấy kết quả, Chúc An Sinh không nhận được mà hoài nghi suy đoán trước đó.

Trì Trùng cũng rơi vào trầm tư.

Mãi lúc sau, Trì Trùng mới ngẩng đầu lên.

" An Sinh, hung thủ có thể còn khùng bố hơn những gì chúng ta nghĩ, em thấy liệu có loại khả năng này không? "

" Thế là có ý gì? " Chúc An Sinh có chút không hiểu.

" Nếu như, ngay từ khi hung thủ bắt đầu luyện tập đã nghĩ tới việc sẽ có một ngày cửa hàng mình chuyên mua đồ dã ngoại bị cảnh sát tìm thấy thì sao? Và để ngăn chặn tình huống này, hán đã tìm biện pháp khắc phục thì sao? Nếu như hán không mua cố định đồ ở một cửa hàng mà thường xuyên thay đổi địa điểm mua thì sao? Khi hán làm như vậy thì người trong cửa hàng sẽ không có ấn tượng gì với hán, đương nhiên cũng không có ai chú ý tới hán. "

" Có khả năng này sao? " Chúc An Sinh giật mình, sự đáng sợ của tên hung thủ này vượt xa trí tưởng tượng của cô rồi.

" Có hay không thì hãy đợi xem con thỏ này có sập vào bẫy của chúng ta không thôi. "

Một lần nữa, Trì Trùng như thấy được bóng dáng mơ hồ của một người, lần này, anh đã nhìn rõ đôi mắt hán.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ôm cây đợi thỏ

Edit: Cải Trắng

" Có thể làm được hay không thì còn phải xem xem con thỏ này có chui vào bẫy mà chúng ta đã giăng sẵn không đã. "

Ban đầu, Chúc An Sinh cảm thấy có chút hụt hẫng, nhưng sau khi nghe Trì Trùng nói thế thì vẻ mặt cô tươi tỉnh hơn: " Anh nghĩ ra biện pháp mới? "

Trì Trùng không trả lời Chúc An Sinh ngay lập tức, anh lấy năm đồng tiền xu trong người ra. Bốn đồng tiền xu bên ngoài anh lật ngửa còn đồng tiền xu ở giữa anh để úp.

Làm xong mấy bước này, Trì Trùng mới mở miệng nói tiếp: " An Sinh, em thử nói xem, nếu như để hung thủ thấy được cảnh tượng này thì hán sẽ có

phản ứng như thế nào?”

Đương nhiên Chúc An Sinh không quên bản phác họa chân dung hung thủ mà hai người đã viết. Thế nên cô lật đồng tiền xu nằm úp ở giữa lên và đứng như bốn đồng tiền xu ở hai bên.

“Không lẽ anh muốn làm điều này trong những cửa hàng bán đồ dã ngoại, cố tình không để chúng sắp xếp theo quy luật? Đây chính là cái bẫy mà anh đang nói. Nếu có người nào đó thấy cảnh tượng này mà đi chỉnh sửa lại mọi thứ thì người đó sẽ trở thành kẻ tình nghi.” Chúc An Sinh nói ra tính toán của Trì Trùng.

“Đúng vậy, trong hai ngày vừa qua, cảnh sát Thái Lan đã đi điều tra hết các cửa hàng bán đồ dùng dã ngoại rồi. Trước đó anh còn dặn dò bọn họ hãy chú ý cả tới nhân viên và chủ cửa hàng, cuối cùng bọn họ xác nhận là các nhân viên và chủ cửa hàng không có ai phù hợp với phác họa chân dung của chúng ta. Thế nên, điều này có thể chứng minh rằng hung thủ là khách hàng hay tới mua đồ dã ngoại.”

“Sau đó, chỉ cần chúng ta thiết kế một cái bẫy tương tự như năm đồng xu kia trong các cửa hàng là được. Như vậy chúng ta không cần cử người đứng theo dõi lâu, chỉ cần mỗi ngày đi kiểm tra một lần là được. Nếu phát hiện ra cái bẫy đó có người chỉnh sửa lại thì lập tức khoanh vùng cửa hàng đó, bắt đầu tìm kẻ tình nghi.”

“May mắn là đất nước Thái Lan không quá rộng lớn, mà những cửa hàng bán đồ dùng dã ngoại cũng không quá nhiều. Kế hoạch vẫn có thể thực thi được.” Chúc An Sinh nói, đồng thời cũng thể hiện rằng cô đồng ý với biện pháp Trì Trùng đưa ra: “Trì Trùng, nhờ đầu hung thủ không có ý định gây án nữa thì sao? Nếu từ bây giờ trở đi hắn không tới các cửa hàng bán đồ dùng dã ngoại nữa thì sao?”

Chúc An Sinh nghĩ tới một khả năng đặc biệt.

“Khả năng cũng có thể xảy ra đấy, nhưng vì hoàn thành kế hoạch giết người của mình mà hắn đã phải tập luyện rất lâu, có thể nói giờ tập luyện viết đã trở thành một thói quen đối với hắn. Trong một thời gian ngắn, con người không thể hoàn toàn vứt bỏ thói quen của mình được, cho nên chắc chắn rằng hung thủ sẽ còn quay lại các cửa hàng bán đồ dã ngoại để mua đồ. Có điều, để phòng ngừa khả năng em nói xảy ra, chúng ta cần phải nhanh chóng hành động.”

Chúc An Sinh và Trì Trùng nhanh chóng nói biện pháp này cho cảnh sát Thái Lan biết. Khi đó cảnh sát Thái Lan muốn phản đối cũng không thể phản đối được, họ chỉ có thể tiếp nhận phương pháp mà Chúc An Sinh và Trì Trùng nghĩ ra. Tuy rằng số người tin vào phương pháp này không nhiều nhưng một con ngựa sống vẫn hơn nhiều con ngựa chết, so với bỏ mặc thì thà làm chút gì đó còn tốt hơn. Cảnh sát Thái Lan rất sợ sẽ xảy ra thêm một vụ án tàn sát thôn trang nữa.

Hơn nữa, phương pháp mà Trì Trùng đưa ra không phải khó thực hiện. Không tới một ngày sau, toàn bộ cửa hàng dã ngoại trên đất nước Thái Lan đều được đặt cái bẫy tương chừng như vô hình này.

Vào ban đêm, khi bẫy đã được thiết kế xong thì Trì Trùng và Chúc An Sinh nhận được thông báo mới.

Thông qua việc điều tra, cảnh sát Thái Lan đã xác nhận được thân phận của người kia. Qua những gì điều tra được, nó cho thấy khi vụ án tàn sát hai thôn trang diễn ra người kia đều đang đi du lịch, thế nên người kia nhanh chóng được loại ra khỏi diện tình nghi. Tất cả mọi người tiếp tục chờ đợi.

Trì Trùng và Chúc An Sinh đã ở Thái Lan được năm ngày. Trong năm ngày này đã có tới bảy người mắc bẫy do Trì Trùng thiết kế, có điều ngay sau đó những người này đều được loại ra khỏi diện tình nghi, vụ án lại tiếp tục rơi vào bế tắc.

Có người bắt đầu nghi ngờ Trì Trùng, chẳng qua không bao lâu sau thì những lời ra tiếng vào đó đều biến mất, vì bọn họ không nghĩ ra được biện pháp mới. Cái bẫy do Trì Trùng thiết kế kia quả thật giống như cộng rom cứu mạng.

Có điều Chúc An Sinh và Trì Trùng ở lại Thái Lan đã lâu, giờ bọn họ mà còn ở tiếp thì không ổn vì bọn họ vẫn còn những vụ án mới ở viện nghiên cứu New York đang chờ giải quyết.

Nhưng mà trước khi trở lại New York, Chúc An Sinh đã rút lại một ngày để trở về thăm nhà, Trì Trùng cũng muốn theo cô về nhưng cô lại từ chối anh. Cô nghĩ quan hệ của hai người chưa tới lúc đi gặp người lớn để công khai.

**

Trở về thành phố Hộ Thủy, bỗng nhiên Chúc An Sinh có một cảm giác không chân thực. Mãi cho tới khi cô nhìn thấy Phương Trọng Bình cô mới có cảm giác là mình đã về nhà.

Lúc đầu, Phương Trọng Bình còn tưởng lỗi tại mình có vấn đề. Ông cứ nghĩ là do mình quá nhớ Chúc An Sinh nên đã sinh ra ảo giác, mãi cho tới khi cô chạy tới ôm ông một cái thật chặt ông mới nhận ra Chúc An Sinh đã thật sự trở về.

“Sao đột nhiên cháu lại quay về đây?” Ôm xong, Phương Trọng Bình cười hỏi cô, ông cố nén cảm giác chua xót ở mũi.

“Chú Phương, không lẽ chú không muốn cháu trở về?” Chúc An Sinh cố ý làm nũng.

“Đưa bé ngọc này, hình như con có da có thịt hơn trước rồi, xem ra cuộc sống ở Mỹ không tồi.”

Chúc An Sinh xấu hổ ho khan hai tiếng. Sau đó, cô chú ý tới rõ thức ăn trong tay Phương Trọng Bình, bắt đầu chuyển đề tài.

“Chú Phuong, hôm nay chú được nghỉ sao? Cháu còn tưởng chút nữa phải tới cục cảnh sát thành phố mới gặp được chú chứ. ”

“Ừ, mấy ngày gần đây chú nghỉ. Đạo này thân thể bà nội không được tốt như trước nữa, thế nên trong thời gian này chú muốn giành thời gian chăm sóc bà nhiều hơn, chú đang chuẩn bị nấu cơm cho bà đây. ”

“Gần đây bà nội không khỏe?” Nghe thấy Phuong Trọng Bình nói như vậy, bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy rất áy náy. Ông nhìn ra được cảm xúc của Chúc An Sinh đang thay đổi, vội vàng lên tiếng an ủi: “Trước giờ sức khỏe bà nội vẫn rất tốt nhưng dù sao cũng là con người mà, sẽ có một ngày già đi thôi. Nếu như bà viết được cháu đã về thì bà sẽ vui lắm. ”

“Chúng ta mau về nhà thôi, cháu cũng muốn lập tức được nhìn thấy bà nội. ”

Chúc An Sinh nói với Phuong Trọng Bình, sau đó hai người cùng nhau đi vào tiểu khu.

Trên đường đi, hai người có nói chuyện phiếm với nhau đôi câu.

“Lúc cháu về sao không báo cho chú một tiếng?”

“Mấy ngày trước cháu và Trì Trường còn ở Thái Lan phá án, rồi tới lúc chuẩn bị về New York thì cháu cảm thấy rất lâu rồi mình không về nhà nên rút lại một ngày để quay lại đây thăm mọi người. ”

“Cháu chỉ ở đây được một ngày thôi à?” Giọng nói của Phuong Trọng Bình có chút mất mát: “Tên nhóc Trì Trường này, biết thế ngay từ đầu chú đã không tìm cho cháu công việc này. Cậu ta không làm khó cháu chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, anh ấy rất tốt với cháu. ”

Chúc An Sinh vội vàng biện giải thay cho Trì Trường, đột nhiên bước chân Phuong Trọng Bình ngừng lại.

Chúc An Sinh quay lại nhìn Phuong Trọng Bình bằng ánh mắt khó hiểu còn ông thì nhìn chăm chăm cô với ánh mắt phức tạp.

“Chú biết ngay mà, quả nhiên cháu đã bị tên nhóc Trì Trường kia hớp hồn. ”

Phuong Trọng Bình nói, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận. Nghe tới đây, bỗng nhiên mặt Chúc An Sinh đỏ lên, cô bám chặt lấy cánh tay Phuong Trọng Bình.

“Chú Phuong, cháu rất lợi hại đấy, ai có thể hớp hồn được cháu chứ. Người cháu thích từ trước tới nay chỉ có chú và bà nội thôi. ”

Chúc An Sinh làm nũng một hồi thì Phuong Trọng Bình cũng hết giận. Ông đưa mắt nhìn cô, bỗng nhiên ông nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên trông thấy cô.

Khi ấy, bố mẹ Chúc An Sinh vừa bị sát hại, có rất nhiều người quan tâm tới Chúc An Sinh. Có điều, sau đó mọi người phát hiện ra cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, có nhiều người còn nói đùa con này đúng là trời sinh vô tình, nhưng chỉ có Phuong Trọng Bình biết, không khóc mới là sự bi thương tới cùng cực.

Khi đó, Phuong Trọng Bình cũng vừa mới mất vợ, ông có thể hiểu được tâm trạng bi thương tới cùng cực của Chúc An Sinh. Dần dần, họ làm bạn với nhau, họ có thể thấy được ngôi sao sáng nhất trong lòng mỗi người, Chúc An Sinh cũng dần lấy lại được sự vui vẻ.

“Tên nhóc thôi Trì Trường sao không tới đây?” Phuong Trọng Bình hỏi.

“Ở New York anh ấy còn có việc gấp cho nên anh ấy đi về trước rồi. ”

Chúc An Sinh nào dám nói ra việc thực ra là do bản thân ngăn không cho Trì Trường tới đây. Nhưng mà ngay ở giây tiếp theo, giọng nói của Trì Trường vang lên đã chọc thủng lời nói dối của cô. Trong mắt cô hiện lên sự kinh ngạc, còn Trì Trường thì chạy như bay tới chỗ hai người.

“Sao anh lại tới đây?” Chúc An Sinh thấy anh chạy tới trước mặt mình mới hỏi.

Trì Trường không trả lời vấn đề của Chúc An Sinh ngay, việc đầu tiên anh làm là chào hỏi Phuong Trọng Bình.

Phuong Trọng Bình gật đầu cho có lệ, sau đó ông nhanh chân đi vào trong nhà trước, nhường không gian riêng tư lại cho hai người kia. Dù sao ông cũng không phải lão già cô hủ đi trước rẽ chuyện tình yêu của người trẻ tuổi.

“Lúc em mới lên máy bay anh đã nhớ em rồi, mà vừa vặn lúc đó thẻ xanh⁽¹⁾ Trung Quốc của anh cũng được làm xong nên anh đã âm thầm mua luôn vé máy bay khoang hạng nhất, cùng chuyến bay với em đây. ”

(1)Thẻ xanh: Là chứng từ dành cho người nước ngoài khi muốn ở lại một nước nào đó trong một thời gian dài, có thể hiểu nôm na là khi có thẻ đó thì không lo hết hạn thẻ visa.

“Anh làm thẻ xanh của Trung Quốc? Sao em không biết chuyện này?” Chúc An Sinh ngạc nhiên, chuyện này cô không biết tí gì cả: “Hơn nữa, một

mình anh chạy tới khoang hạng nhất ngồi còn anh lại để cho em ngồi ở khoang phổ thông? ”

“ Còn không phải là do anh sợ em phát hiện nên mới chạy đi ngồi ở khoang hạng nhất sao? Còn về thẻ xanh, anh cũng không nghĩ là mình có thể xin được nên mới không nói cho em biết chuyện này. Cuối cùng, chắc là do trước đó anh đã nhiều lần tới Trung Quốc phá án nên có thể xin thành công đấy. ”

“ Nhưng sao anh lại xin thẻ xanh của Trung Quốc? Hộ chiếu của Mỹ không đủ cho anh dùng à? ”

“ Có thẻ xanh rồi thì sau này anh không phải đợi làm visa mới được tới Trung Quốc nữa. Rồi khi có thẻ này, anh có thể ở Trung Quốc bao lâu cũng được, giống như trong tình huống này đây, em không ném được anh đi đâu. ”

Chúc An Sinh vừa giận vừa buồn cười. Cô nhìn Trì Trừng, không hiểu sao cô còn cảm thấy hơi cảm động nữa. Chúc An Sinh biết, việc lấy được thẻ xanh của Trung Quốc khó khăn tới mức nào.

“ Lúc nữa anh đừng có nói sai cái gì trước mặt chú Phương và bà nội đấy, đặc biệt là phải lấy lòng bà nội. Thẻ thì cho dù chú Phương không thích anh thì cũng không còn cách nào khác, hiểu chưa? ”

Cuối cùng, Chúc An Sinh còn nhắc nhở Trì Trừng một chút. Anh nhanh chóng gật đầu đồng ý. Sau đó, bà nội Chúc An Sinh đúng là rất thích Trì Trừng, Phương Trọng Bình chỉ có thể im lặng mà tiếp nhận tất cả.

Bữa cơm bốn người kết thúc trong vui vẻ, Chúc An Sinh và Trì Trừng chủ động đi xuống phòng bếp rửa bát.

“ Biểu hiện không tồi, có vẻ như bà nội rất thích anh. ” Chúc An Sinh vừa lau đĩa vừa nói chuyện với Trì Trừng.

“ Anh ưu tú như này, còn có ai không thích anh nữa? Không phải em cũng thích anh sao? ”

“ Đúng là đồ không biết xấu hổ. ”

Chúc An Sinh cười, mắng một câu. Sau khi lau đĩa xong thì cô cất đĩa vào trong tủ bát đĩa. Đúng lúc này, chuông điện thoại Trì Trừng vang lên.

Bởi vì Trì Trừng đang rửa bát nên Chúc An Sinh lấy điện thoại từ trong túi quần. Lấy được điện thoại rồi, cô ấn nút nghe, áp điện thoại tới bên tai Trì Trừng.

“ Máy người chắc chắn chứ? ”

Trì Trừng mới nghe máy được một lúc thì Chúc An Sinh thấy anh nói với giọng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Không bao lâu sau, cuộc gọi kết thúc.

“ Ai gọi tới đây? ” Chúc An Sinh hỏi, có chút nghi ngờ, cô thấy trên điện thoại hiển thị dãy số lạ mà.

“ Là điện thoại của cảnh sát Thái Lan, họ nói họ đã bắt được hung thủ. ”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: 12 cung hoàng đạo

Edit: Cái Trắng

“ Là cảnh sát Thái Lan gọi tới, họ nói đã bắt được hung thủ rồi! ”

Chúc An Sinh cảm thấy khó tin. Cô cẩn thận hỏi lại một lần nữa để chắc chắn là mình không nghe nhầm: “ Thật thế hả? ”

“ Cảnh sát Thái Lan phát hiện trong nhà nghỉ phạm có một khẩu súng, thông qua giám định đã chứng minh được đó là khẩu súng dùng trong hai vụ án tàn sát thôn trang, dùng để giết những người cô tình bỏ trốn. ”

“ Thẻ thì quá tốt rồi!! ”

Chúc An Sinh vô cùng vui vẻ. Bởi vì cô hiểu được những khó khăn mà Trì Trừng gặp phải trong vụ án này. Anh chỉ dựa vào một viên quặng đồng tinh luyện nhỏ bé mà có thể phác họa ra kế hoạch phạm tội hoàn hảo của hung thủ, đây đúng là chuyện hiếm có, nhưng Trì Trừng đã làm được.

Tin tức tốt bất ngờ được tung ra làm tốc độ tay chân của Trì Trừng và Chúc An Sinh cũng nhanh hơn, họ nhanh chóng rửa xong đồng bát đĩa. Có điều, khi chuẩn bị nói lời tạm biệt với Phương Trọng Bình và bà nội, Chúc An Sinh và Trì Trừng cảm thấy có chút khó khăn.

Ban đầu, Chúc An Sinh định dành cả ngày hôm nay để ở bên hai người họ nhưng lúc này cô rất muốn đi tới Thái Lan với anh. Vụ án này thật sự đã tổn rất nhiều tâm huyết của Trì Trừng, cô hiểu lúc này anh rất muốn nhanh chóng đi tới gặp tên hung thủ đó.

Phuong Trọng Bình đang ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ đọc báo, nhưng dư quang trong ánh mắt ông vẫn nhìn thấy được hai người họ đang rối rắm. Trên khuôn mặt ông bỗng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, cuối cùng ông buông tờ báo xuống.

Đột nhiên Phuong Trọng Bình đi tới trước mặt Trì Trừng và Chúc An Sinh khiến cả hai người giật mình.

“Hai người muốn làm gì thì làm đi, không cần phải lo lắng cho ông già này đâu.”

Chúc An Sinh và Trì Trừng không ngờ Phuong Trọng Bình lại nói với mình những lời này, trong phút chốc, cô càng cảm thấy áy náy hơn.

“Chú Phuong, chú biết rồi?”

“Là vụ án ở Thái Lan có tiến triển mới sao? Vụ án này chú cũng được nghe qua rồi, hai người có thể giải quyết được vụ án này, chú rất mừng.”

Phuong Trọng Bình đã nói như vậy thì hai người không còn bối rối nữa. Bọn họ nhanh chóng tới chào tạm biệt bà nội, ai ngờ bà nội còn thoải mái hơn cả Phuong Trọng Bình. Có điều, bà cứ luôn mồm dặn Chúc An Sinh không được bắt nạt Trì Trừng, lúc đó thiếu chút nữa cô còn tưởng lỗi tai mình có vấn đề, nhưng cô bỗng nhớ ra khi đánh nhau năng lực của hai người rất chênh lệch. Cô hiểu tại sao bà nội lại dặn dò như thế rồi.

Cuối cùng, Phuong Trọng Bình giúp bà nội đẩy xe lăn xuống dưới tầng tiễn Chúc An Sinh và Trì Trừng.

“Trọng Bình, nếu như con cảm thấy quá mệt mỏi thì nghỉ hưu đi, như vậy là con có thể sang Mỹ sống cùng với An Sinh rồi.” Bỗng nhiên, bà nội nói với Phuong Trọng Bình. Ánh mắt bà vẫn luôn nhìn về phía Chúc An Sinh rồi đi, ngay cả khi cô biến mất rồi vẫn không chịu dịch chuyển tầm mắt.

“Mẹ, mẹ đang nói lung tung cái gì đấy? Muốn con đi sang Mỹ sống với An Sinh, không lẽ mẹ cũng muốn sang đó sao?”

“Trọng Bình, sao con không hiểu ý của mẹ gì hết vậy? Đời này, chắc chắn mẹ không rời khỏi mảnh đất này đâu, nhưng chờ một ngày nào đó khi mẹ đi gặp bố con rồi, con hãy sang Mỹ đi.”

“Đừng nói chuyện này nữa. Mẹ, bên ngoài này gió lớn, chúng ta về thôi.”

Phuong Trọng Bình không đưa ra câu trả lời chính xác, ông có thể nhìn ra, sau khi Chúc An Sinh sang bên đó cô vô cùng vui vẻ.

Bé gái nhỏ trước kia đã trưởng thành rồi. Hiện tại cô đã có một ngôi sao thuộc về riêng mình rồi. Lúc này, Phuong Trọng Bình mới phát hiện ra một sự thật, ông già rồi.

**

Cho tới khi đã ngồi lên máy bay, hốc mắt Chúc An Sinh vẫn ửng đỏ. Trì Trừng yên lặng cầm tay cô.

“Hay là chúng ta đưa chú Phuong và bà nội qua đó luôn đi, dù sao nhà chúng ta cũng rất lớn, hai người ở không quá lãng phí.”

Trì Trừng nói xong thì Chúc An Sinh bật cười, cô nhìn anh, cố ý nói: “Đó là nhà của anh, em còn chưa nghĩ xem có nên tiến thêm một bước với anh hay không đâu, không thể vì một tán lá xanh mà bỏ qua cả rừng cây rậm rạp được. Thế thì quá ngốc, ít nhất em cũng phải được ngó một chút chứ.”

“Được thôi, hóa ra em là một người phụ nữ như vậy.” Trì Trừng tận lực phối hợp diễn với Chúc An Sinh.

“Sao nào, anh có thể đánh thắng em không chứ? Phải biết rằng nếu người như em được đặt trong bộ lạc nguyên thủy thì sẽ có được tất cả những người đàn ông đẹp trai trong bộ lạc ấy. Anh dựa vào cái gì mà nghĩ mình có thể đánh lại những người đàn ông đẹp trai trong bộ lạc đó?”

“Bởi vì những người đàn ông đẹp trai đó không thể khiến bà nội vui vẻ được như anh.”

Trì Trừng tung ra tuyệt chiêu bí mật, không ngờ Chúc An Sinh lại rơi vào nhớ thương lần nữa.

“Bà nội chắc chắn không muốn rời khỏi đó.”

“Bà nội không muốn đi thì thôi, chúng ta tới thăm bà nội là được rồi. Đây cũng không phải là thế kỷ 20, chỉ một tấm vé máy bay là giải quyết được vấn đề rồi.”

Giọng điệu như thổ hào của Trì Trừng khiến Chúc An Sinh bật cười. Sau đó, bởi vì phải quay trở lại Thái Lan nên bọn họ không có nhiều thời gian để nhớ lại cảnh tượng ly biệt này nữa, giờ bọn họ phải tập trung cao độ vào vụ án này.

Ở bên ngoài phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trừng đã nhìn thấy được hung thủ.

Chúc An Sinh nhìn thấy hung thủ bên trong mặc bộ tây trang vô cùng sạch sẽ, ngay cả dáng ngồi của hắn cũng rất đoan chính. Nếu không phải có bằng chứng là khẩu súng thì cô khó mà tin được người như vậy lại là hung thủ tàn sát hai thôn trang nọ.

“Anh ta không có lời gì muốn nói sao?” Trì Trùng quay về phía đội trưởng đội cảnh sát để hỏi thăm.

Trên mặt đội trưởng đội cảnh sát lộ ra sự khó xử, sau đó anh ta nói: “Người đó nói tất cả chúng tôi quá ngu ngốc, không xứng đáng nói chuyện với cậu ta. Cậu ta chỉ muốn nói chuyện thẳng thắn với người đã bắt được mình thôi.”

Biết được nguyên nhân, Trì Trùng không hỏi thêm gì nữa. Sau đó, anh cùng Chúc An Sinh đi vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, khi tên hung thủ này vừa nhìn thấy Trì Trùng thì nở một nụ cười thân thiện. Ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn theo Trì Trùng, mãi cho tới khi anh ngồi xuống, đôi mắt hắn đối diện với đôi mắt anh.

“Tôi có thể bắt tay với anh không?”

Trong ba người, người mở miệng nói chuyện đầu tiên là hung thủ. Cách hắn phát âm tiếng Anh khiến cho cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều kinh ngạc.

Trì Trùng không từ chối yêu cầu của hung thủ, thân nhiên đưa tay ra bắt tay với hắn.

“Anh biết không? Anh luôn luôn là thần tượng của tôi, tôi đã xem hết các cuộc phỏng vấn và sách của anh, anh đúng là người hoàn hảo nhất trên thế giới này.”

Chúc An Sinh và Trì Trùng không ngờ rằng tên hung thủ đã sát hại hai thôn trang một cách dã man lại là người hâm mộ của Trì Trùng. Thế nên, Chúc An Sinh liếc nhìn anh một cái đầy ẩn ý, quả nhiên, anh đúng là người có sức hấp dẫn với mấy tên biến thái.

“Đúng là anh ấy rất lợi hại, nhưng chưa chắc đã là người hoàn hảo. Cậu có biết nếu để anh ấy nấu cho cậu ăn một bữa cơm thì có khả năng cậu sẽ bị ngộ độc không?” Chúc An Sinh quyết định chọc thủng hình tượng hoàn hảo của Trì Trùng trong mắt tên hung thủ, thế nên cô nói luôn điểm yếu của anh ra.

“Cô là Chúc An Sinh tiểu thư sao? Cô biết không, nhìn cô rất giống như một tiểu thiên sứ.”

Chúc An Sinh mỉm cười gật đầu, giống như là qua lời khen vừa rồi cô cảm thấy rất cao hứng. Nhưng bỗng nhiên, ánh mắt trở nên sắc bén, giống như là con dao đang kề trên cổ hung thủ.

“Cảm ơn đã khen nhưng tôi nghĩ chúng ta nên nói vào vấn đề chính đi. Cậu có muốn nói cho chúng tôi biết vì sao cậu lại sát hại hai thôn trang, làm 127 người dân vô tội thiệt mạng không?”

Chúc An Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra con số đó, con số này lạnh lùng, vô tình tới mức nào chứ? Thế nên, cô không thể quên được cảnh tượng thảm khốc mà mình đã nhìn thấy, tất cả những điều này cô không hề thêm mắm dặm muối.

“Đương nhiên tôi có thể nói cho hai người biết nguyên nhân nhưng trước đó tôi muốn biết tại sao hai người lại phát hiện ra tôi?”

Trì Trùng mỉm cười, anh hơi nhích người về phía trước một chút. Hành động này như vô tình tạo thêm sự áp bách trên người hung thủ.

“Cậu cảm thấy kế hoạch phạm tội của mình quá hoàn hảo, thế nên cậu không hiểu sao tôi có thể phát hiện ra cậu, đúng chứ? Sau đó, cậu cố tình rơi vào bẫy mà tôi đã thiết lập ngoài các cửa hàng, đúng không?”

Trì Trùng vừa nói ra vấn đề này thì cả phòng thẩm vấn rơi vào trong sự im lặng vài giây. Ánh mắt hung thủ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào anh, một lúc sau thì nhếch miệng cười.

“Tôi không thể không nói câu này. Trì Trùng tiên sinh, anh cũng quá dễ tiện rồi, không ngờ anh lại nghĩ ra cái bẫy như thế này.”

“Bởi vì tôi biết nhất định cậu sẽ chui đầu vào cái bẫy đó. Điều đó không đơn giản chỉ vì cậu không khống chế được tâm tình mà cậu còn muốn gặp tôi nữa, không phải sao?”

Hung thủ không trả lời vấn đề của Trì Trùng. Hắn im lặng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết tôi để lộ sơ hở chỗ nào không?”

“Cậu rất thông minh, tôi có thể nói rằng cậu là tội phạm cẩn thận nhất mà tôi từng gặp từ trước tới nay. Nhưng điều cậu không biết chính là ‘sự hoàn hảo’ của cậu đã làm cậu bị lộ.”

“Cậu làm việc rất cẩn thận, không cầu thả, nhưng cũng chính vì thế mà nó để lộ ra một thông tin, cậu mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng. Tuy nhiên đây không phải là sơ hở lớn nhất của cậu, nguyên nhân lớn nhất dẫn tới sự thất bại của cậu là ‘nó’”

Dứt lời, Trì Trùng lấy túi vật chứng kẹp trong tập tài liệu ra. Nhìn qua thì bên trong túi vật chứng có vẻ như chẳng có gì, phải nhìn kỹ mới phát hiện được bên trong túi đựng một vật rất nhỏ bé.

“Chính là cái này, một viên quặng đồng tinh luyện thô. Đáng lẽ, nó không nên xuất hiện trong thôn, chính nó là thứ làm bại lộ ra thủ pháp giết người khác thường của cậu.”

Tay hung thủ đang bị còng nên không thể dùng, hắn chỉ có thể cúi đầu nhìn viên quặng đồng tinh luyện. Mãi một lúc sau, hắn mới để lộ ra tiếng cười sáng

khoái.

“Ha ha ha, đúng là không thể tưởng tượng được. Không hổ danh là thần tượng của tôi, không ngờ anh lại tìm được một ‘cục đá’? Mà không ngờ anh chỉ dựa vào vật đó thôi mà khám phá ra được thủ pháp giết người của tôi. Quá lợi hại!!”

Chúc An Sinh có thể cảm nhận được những lời tên hung thủ vừa nói là những lời thật lòng của hắn, nhưng cô không còn kiên nhẫn nữa, cô hỏi tiếp: “Bây giờ cậu có thể nói cho chúng tôi biết tại sao cậu lại tàn sát hai thôn trang đó không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng bây giờ tôi không thể nói cho hai người biết. Rất xin lỗi Trì Trùng tiên sinh, Chúc An Sinh tiểu thư. Nếu như hai người muốn biết chân tướng thì đi điều tra đi, tôi sẽ ở địa ngục cầu nguyện cho ngày nào đó hai người có thể thành công.”

Thiếu chút nữa thì Chúc An Sinh không nhận được mà xông lên đánh cho tên hung thủ một trận tơi bời. Nhưng sau khi tên hung thủ nói như thế thì Trì Trùng đứng dậy đi ra khỏi phòng thẩm vấn, cô cũng không thể làm gì hơn ngoài việc đi theo anh.

Trì Trùng đi tới hội đồng đội cảnh sát xem đồng vật chứng mà bọn họ tìm được ở nhà hung thủ đang ở chỗ nào. Sau đó, anh cùng Chúc An Sinh chạy tới đây.

Ở trong đồng đồ được tìm thấy ở nhà hung thủ, cuối cùng Trì Trùng cũng tìm được một chồng thư.

Trước đó, Chúc An Sinh không hiểu tại sao Trì Trùng lại làm như vậy cho tới khi anh mở thư ra.

Khi nhìn vào thư có thể thấy rõ trên đó có hai nét chữ không giống nhau, nhưng điểm giống nhau duy nhất là nội dung trong thư là những ký hiệu mà hai người nhìn không hiểu.

“Ôi trời!!”

Đúng là cả Chúc An Sinh và Trì Trùng xem không hiểu những ký tự trên thư nhưng trong lúc đang xem, dường như có một luồng điện nào đó chạy thẳng qua hai người. Bọn họ xem không hiểu nội dung nhưng bọn họ biết điều những cái này bắt nguồn từ đâu.

Chúc An Sinh và Trì Trùng không thể nào không biết tới vụ này, vì vụ án này quá mức nổi tiếng.

Giờ phút này, cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều nghĩ tới một nhân vật đáng sợ trong truyền thuyết – sát thủ 12 cung hoàng đạo.

Tác giả có lời muốn nói: Sát thủ 12 cung hoàng đạo là một nhân vật rất nổi tiếng, tiểu thiên sứ nào không biết có thể đi tìm hiểu nha.

Đôi lời của Cái Trắng:

– *Phổ cập một chút về sát thủ 12 cung hoàng đạo: Sát thủ 12 cung hoàng đạo (Sát thủ Zodiac) là tên giết người hàng loạt khét tiếng sống ở phía Bắc California vào cuối những năm 1960 và đầu những năm 1970. Danh tính của hắn vẫn chưa được nhận diện. Sát thủ Zodiac nổi lên khi sát hại nạn nhân ở hồ Berryessa, Benicia thuộc bang Vallejo và San Francisco trong khoảng từ tháng 12 năm 1968 tới tháng 10 năm 1969. Cái tên Zodiac này của hắn được biết tới khi hắn gửi tới thời báo “Bay Area” những lá thư không rõ nguồn gốc để xác nhận mình đã giết những nạn nhân này. Những lá thư hắn gửi chứa 4 mật mã đánh đố nhà báo và bên dưới mỗi lá thư đều ký tên ‘Zodiac’ Cho đến giờ, chỉ có một trong bốn đoạn mật mã được phơi bày ra ánh sáng.*

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Vẽ sừng dê

Edit: Cái Trắng

Không cần quá nhiều câu chữ, chỉ cần một cái liếc mắt thôi Trì Trùng và Chúc An Sinh đã hiểu rõ ý nghĩ trong lòng nhau.

“Sao chuyện này lại thành ra như vậy?” Chúc An Sinh là người mở miệng đầu tiên.

Thứ hấp dẫn sự chú ý nhất trong bức thư là cái ký hiệu nhìn giống như là của tên sát thủ 12 cung hoàng đạo. Ký hiệu đó là một vòng tròn, ở giữa vòng tròn là dấu hình chữ thập.

Những thứ còn lại trong bức thư chính là những ký hiệu mà tên sát thủ 12 cung hoàng đạo đã sử dụng. Bởi vì vụ án này quá nổi tiếng nên trong một khoảng thời gian rảnh rỗi, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã lấy bức mật thư của tên sát thủ này ra để nghiên cứu.

Từ những năm 60 của thế kỷ trước cho tới nay, tên sát thủ 12 cung hoàng đạo đã cực kỳ nổi tiếng với danh hiệu sát thủ liên hoàn. Mật mã của hắn đã có rất nhiều người nhìn thấy nhưng vẫn chưa có ai nói được chính xác nội dung trong bức thư đó là gì. Thế nên, cả Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng không

tra ra được gì.

Đây là câu đố khiến nhiều nhà giải mật mã hoang mang. Bởi vì những ký hiệu này hoàn toàn là do tên sát thủ 12 cung hoàng đạo đó viết và sáng tạo ra. Nhưng vì sao? Vì sao ở trong vụ án sát hại hai thôn trang này, Chúc An Sinh và Trì Trùng lại được thấy những ký hiệu đó?

“Những tin này, những tin này không giống với tin trong thư của tên sát thủ 12 cung hoàng đạo!!”

Lần đầu tiên Trì Trùng nói chuyện mà lại nói lắp, có thể thấy anh đang vô cùng khiếp sợ. Ai mà tưởng tượng được chuyện này lại xảy ra chứ? Ai mà biết được, trong vụ án tàn sát hai thôn trang ở Thái Lan, bọn họ lại được nhìn thấy những ký hiệu giống với vụ án của tên sát thủ 12 cung hoàng đạo tại Mỹ vào những năm 60 thuộc thế kỷ trước?

Rốt cuộc những chuyện này có liên quan gì tới nhau?

Hơn nữa, Trì Trùng còn phát hiện ra được một chuyện đáng sợ hơn. Những mẫu tin này tuy rằng được sử dụng bằng các ký hiệu do tên sát thủ 12 cung hoàng đạo nghĩ ra nhưng nội dung bên trong lại không giống với những gì mà tên sát thủ 12 cung hoàng đạo từng tung ra bên ngoài. Thế nên, Trì Trùng và Chúc An Sinh lại phát hiện thêm được một sự việc nữa: Có người dùng ký hiệu của tên sát thủ 12 cung hoàng đạo này để chuyển thư qua lại cho nhau.

“Hung thủ của chúng ta đã dùng ký tự do tên sát thủ 12 cung hoàng đạo sáng tạo ra để trao đổi cùng người khác.” Trì Trùng tiếp tục nói ra những phát hiện của mình.

“Sao cậu ta hiểu được mật mã của tên sát thủ 12 cung hoàng đạo? Ai là người đã viết thư qua lại với cậu ta? Chẳng lẽ người đó là sát thủ 12 cung hoàng đạo?”

Chúc An Sinh đưa ra ba vấn đề liên tiếp, mà mấy vấn đề này cũng đang là khúc mắc trong lòng Trì Trùng.

“Người đó không thể nào là sát thủ 12 cung hoàng đạo. Vì tên sát thủ đó là nhân vật nổi tiếng từ những năm 60 của thế kỷ trước, nếu giờ ông ta vẫn còn sống thì hẳn là một người già nua, ngay tới cả cử động thân thể cũng khó khăn. Mà em nhìn những dòng ký hiệu được viết trên giấy đi, lực ấn bút vừa phải, có lực.”

“Thế này thì tốt quá, cả thế giới đã hoang mang mấy chục năm vì không hiểu nội dung những bức thư đó là gì nhưng ở đây lại xuất hiện hai người có thể xem hiểu được những ký hiệu đó. Thậm chí, bọn họ còn thư từ qua lại với nhau. Trong đó, có một người là hung thủ đã tàn sát hai thôn trang, số người thiệt mạng lên tới 127 người.” Chúc An Sinh trào phúng nói một câu.

“Xem ra chúng ta chưa thể biết được chân tướng vụ án này ngay lập tức.” Trì Trùng nói xong thì buông những bức thư trong tay ra. Anh hiểu rõ hiện tại mình không có năng lực phá giải các ký hiệu này. Dù sao thì ngay cả những nhà phá giải mật mã chuyên nghiệp cũng không thể giải thích được, mật mã do tên sát thủ 12 cung hoàng đạo nghĩ ra không có điểm gì tương đồng trong hệ thống các mật mã hiện có. Đây là một loại mật mã do tên sát thủ 12 cung hoàng đạo sáng tạo ra không dựa trên bất kỳ mật mã nào khác.

“Trì Trùng, anh cảm thấy nếu như chúng ta thăm vấn một cách dồn ép hơn thì hung thủ có khai ra tất cả mọi thứ không?” Chúc An Sinh thấy mình không còn kiên nhẫn để chơi trò chơi trốn tìm cùng tên hung thủ biến thái này nữa.

“Chỉ sợ là không được đâu. Vừa rồi anh lập tức rời đi là vì anh biết hung thủ sẽ không nói bất cứ chuyện gì liên quan tới chân tướng, cậu ta đang trêu đùa chúng ta đấy. Mà từ thủ phạm phạm tội của cậu ta là có thể thấy cậu ta là một người có ý chí rất lớn, đối với cậu ta mà nói, thăm vấn là vô dụng. Dù sao thì ngay cả khi bị bắt rồi cậu ta vẫn không quan tâm.”

“Rốt cuộc cậu ta đang nghĩ cái gì chứ?” Chúc An Sinh cảm thấy hơi nhụt chí, rõ ràng mới cách đây không lâu bọn họ còn rất vui vẻ khi đã bắt được hung thủ. Không ngờ sang tới hôm nay bọn họ lại nhận được câu đố lớn khác.

Trì Trùng lắc đầu, anh cũng không thể hiểu nổi động cơ của hung thủ. Nhưng, ánh mắt của anh vẫn vô cùng kiên định: “Chúng ta cần phải hiểu rõ hung thủ hơn.”

**

Mười lăm phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi trên một chiếc xe cảnh sát đi tới nhà hung thủ. Đồng thời, Chúc An Sinh tìm thấy được một phần tài liệu liên quan tới hung thủ.

“Tên hung thủ đó có tên là Para, năm nay 27 tuổi, là một nhiếp ảnh gia. Cậu ta có vài giải thưởng liên quan tới nhiếp ảnh, kỹ thuật chụp ảnh cũng khá tốt.”

Chúc An Sinh vừa nhìn tài liệu vừa đọc lên cho Trì Trùng nghe. Còn anh ở một bên thì vừa dùng máy tính lên tìm kiếm các thông tin liên quan tới sát thủ 12 cung hoàng đạo, vừa nghe cô tổng kết lại.

“Cuộc đời của Para chỉ có thể thôi à? Xung quanh cậu ta không còn chuyện gì đặc biệt sao?” Trì Trùng dừng lại không xem hồ sơ nữa, quay qua hỏi Chúc An Sinh.

“Anh cảm thấy mấy tên sát thủ biến thái như này thường trải qua một tuổi thơ khác người sao? Nhưng mà cuộc đời của Para trải qua rất bình yên, thành tích học tập của cậu ta cũng khá tốt, lên đại học thì cậu ta học trong ngôi trường tốt nhất tại Thái Lan.” Chúc An Sinh nói với giọng trêu chọc, nhưng

cũng có thể nghe được một chút bất đắc dĩ trong lời nói của cô.

Truyền thông trên toàn thế giới đều rất thích đi nghiên cứu những gì hung thủ từng trải qua, sau đó chỉ cần một sự việc bé như hạt vừng cũng có thể trở thành nguyên nhân khiến cho tâm lý hung thủ vụn vỡ. Trên thực tế, bọn họ là người giúp nạn nhân tìm lại được chân tướng nhưng chẳng có mấy ai thực sự đau lòng thay cho nạn nhân.

“Chỉ là anh muốn thử xem có tìm được một chút động cơ nào của hung thủ không thôi, hoặc là tìm thấy trên người cậu ta có vài điểm tương đồng với tên sát thủ 12 cung hoàng đạo.”

“Vậy anh tìm được gì chưa?” Chúc An Sinh tò mò hỏi, cô biết Trì Trường vẫn luôn đề ý tới tài liệu về sát thủ 12 cung hoàng đạo.

“Chưa.”

Trì Trường trả lời vô cùng dứt khoát, thật sự anh nghĩ không ra giữa Para và tên sát thủ 12 cung hoàng đạo có điểm gì liên quan tới nhau. Cuối cùng, Trì Trường đành gạt tài liệu về tên sát thủ 12 cung hoàng đạo sang một bên, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem người thư từ qua lại với Para là ai.

Trên thư hoàn toàn không lưu lại chút dấu vết nào về nơi gửi và người nhận, nhưng từ nội dung trong thư có thể thấy cách viết là của hai người khác nhau. Đồng thời, ở đây cũng xuất hiện một điểm đáng ngờ, nếu Para đang thư từ qua lại với người khác thì tại sao trên đó không hề có gì liên quan tới địa chỉ?

Trì Trường đã so sánh bức thư với chữ của Para, trên thư có nét chữ của người này, nhưng đây rốt cuộc là kiểu thư gì mà không cần đi ra ngoài gửi mà vẫn có thể hoàn thành đây?

Chẳng lẽ Para bị tâm thần phân liệt? Trì Trường nghĩ tới loại khả năng này, có điều nhìn trạng thái của hắn bây giờ cũng không giống người đang bị tâm thần phân liệt, nhưng mà Trì Trường vẫn gửi tới cho cảnh sát một phần bu r kiện, nói với bọn họ rằng cần phải tiến hành kiểm tra tình trạng tinh thần của Para.

Nhờ đâu Para không phải bị tâm thần phân liệt thì sao? Hắn làm cách nào để có thể thư từ qua lại với người kia chứ?

Rốt cuộc bọn họ đã làm cách nào mà phá giải được mật mã về tên sát thủ 12 cung hoàng đạo, còn dùng chính mật mã đó để thư từ qua lại với nhau?

Nội dung trong các bức thư này là gì? Động cơ để Para tàn sát thôn trang là gì?

Những nghi vấn này sẽ được chân tướng trả lời như thế nào?

Trì Trường chậm rãi nhắm hai mắt lại, anh cảm thấy có hơi đau đầu.

“Chúng ta tới nơi rồi.”

Nhờ có lời nhắc nhở của Chúc An Sinh, Trì Trường mới mở mắt ra. Lúc này xe bọn họ đã dừng trước cửa một khu dân cư.

Đi lên tầng bốn, hai người tìm tới căn nhà có số 402. Người cảnh sát đi theo dùng chìa khóa mở cửa, cuối cùng hai người cũng thấy được nhà Para.

Trì Trường và Chúc An Sinh đeo xong bao tay mới chậm rãi bước vào trong nhà. Vừa đi vào bên trong, bọn họ lập tức bị khiếp sợ bởi mức độ sạch sẽ của căn nhà này.

Trong nhà không chỉ vô cùng sạch sẽ mà ngay cả sàn nhà cũng được lau dọn sạch sẽ bóng loáng. Không hiểu sao, lúc này Chúc An Sinh còn nghĩ nếu mà mình dẫm lên sàn nhà thì đang làm một việc rất có lỗi.

Mọi thứ trong căn nhà đều được trang trí đơn giản nhưng lại không làm mất đi sự tinh tế. Cô có thể cảm nhận được mỗi món đồ trong căn nhà này đều phải trải qua sự tỉ mỉ chọn lựa, cho nên mới khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy ‘cảnh đẹp ý vui’ như này.

Đây là nhà của tội phạm đã giết hại 127 mạng người vô tội sao? Chúc An Sinh không nhận được mà trong lòng này sinh hoài nghi, đây đúng là tên tội phạm có mất thường thức nhất mà cô từng gặp.

“Đúng là khiến cho người khác kinh ngạc.” Trì Trường đi xung quanh nhà một vòng rồi mới buông lời cảm thán.

“Anh muốn bắt đầu từ chỗ nào trước?” Chúc An Sinh quay sang hỏi Trì Trường.

“Ở đây có thư phòng không?” Trì Trường nhìn về phía người cảnh sát đi cùng, lúc vây bắt Para, người cảnh sát này cũng đã tới đây.

“Ừm, có, là ở chỗ đó.”

Cảnh sát nói vị trí thư phòng cho Trì Trường. Khi anh tới thư phòng để kiểm tra thì Chúc An Sinh không đi cùng, cô lựa chọn đi tới phòng ngủ của Para. Phòng ngủ và thư phòng chính là hai căn phòng quan trọng nhất. Cô và Trì Trường tách nhau ra hành động như vậy có thể tiết kiệm được khá khá thời gian.

Đi vào phòng ngủ của Para, Chúc An Sinh lại bị giật mình thêm lần nữa. Quả thực, cô đang nghi ngờ không biết có phải Para không sống một mình

không, vì căn nhà này quá mức sạch sẽ rồi.

Trong phòng cũng được bày biện đơn giản, không cầu kỳ. Thế nên, cô có thể kiểm tra phòng ngủ của Para rất nhanh. Không thu hoạch được kết quả gì khiến cho Chúc An Sinh cảm thấy hơi thất vọng, cô chỉ có thể rời khỏi phòng ngủ rồi đi tới thư phòng gặp Trì Trùng.

Đi vào thư phòng, cái đầu tiên cô nhìn thấy là anh đang ngồi ở chỗ bàn làm việc trong phòng, lật xem cái gì đó.

“Anh tìm được cái gì rồi?” Chúc An Sinh có hơi vui vẻ, có thể khiến Trì Trùng lật tài liệu ngồi xem thì chắc chắn có thứ gì đó không bình thường.

Trì Trùng không trả lời Chúc An Sinh, sắc mặt có vẻ hơi nghiêm trọng, cô đành tự mình đi qua đó xem anh đang đọc cái gì.

“Đây là cái gì?” Chúc An Sinh cầm lên một phần tài liệu trong số những tài liệu mà Trì Trùng đang xem dở, sắc mặt cô cũng trở nên nghiêm trọng: “Sao trong nhà Para có nhiều tài liệu liên quan tới những tên sát thủ liên hoàn khác thế? Không lẽ hẳn là người hâm mộ cuồng nhiệt của những tên sát thủ đó?”

Trì Trùng lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ này của cô: “Những tên sát thủ liên hoàn này có nổi tiếng nhưng thủ đoạn thì lại chưa bằng Para. Làm gì có chuyện một tên mạnh hơn lại đi sùng bái những kẻ yếu.”

“Thế tại sao Para lại thu thập những tài liệu này?” Chúc An Sinh thấy khó hiểu, nhưng giờ Trì Trùng cũng không thể giúp cô giải thích mối nghi hoặc này.

“Bên em thì sao? Ở phòng ngủ có phát hiện ra gì không?”

Chúc An Sinh lắc đầu, giọng nói cô dễ lộ rõ sự thất vọng: “Không có gì đặc biệt cả, mọi thứ đều rất bình thường. Thật ra, chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế của Para được thể hiện rất rõ ràng, ngoại trừ...”

“Ngoại trừ cái gì?”

“Ngoại trừ bức tranh trong phòng ngủ Para. Cách Para trang trí nhà cửa thì em rất thích, riêng chỉ có bức tranh đó là em không thích, nhìn nó hơi quỷ dị.”

“Mau đưa anh đi xem thử.”

Giọng nói của Trì Trùng mang theo vài phần vui sướng. Chúc An Sinh đưa anh tới phòng ngủ, cuối cùng hai người cũng thấy được bức tranh đó.

Chúc An Sinh âm thầm quan sát biểu cảm của Trì Trùng. Cô phát hiện sự vui sướng ban đầu của anh sau khi nhìn thấy bức tranh này đã biến mất.

Chúc An Sinh không hiểu, tuy rằng bức tranh này có hơi quỷ dị nhưng cũng chỉ là đang vẽ sùng dê thôi mà. Sao sau khi nhìn thấy bức tranh, sắc mặt Trì Trùng lại thay đổi?

Chúc An Sinh muốn mở miệng dò hỏi Trì Trùng nhưng anh lại mở miệng nói với cô trước.

“An Sinh, anh từng thấy mấy cái sùng dê này rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau là tròn 100 chương rồi, cảnh báo là ‘năng lượng’ chương sau rất cao đấy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ác ma

Edit: Cải Trắng

[Q6] Chương 100: Ác ma

"An Sinh, anh đã từng thấy sùng dê này rồi."

Lời Trì Trùng nói làm đầu óc Chúc An Sinh bỗng dưng trở nên trống rỗng. Một lát sau, cô mới chậm chạp phản ứng lại.

"Anh đã từng nhìn thấy sùng dê này rồi? Sao anh lại nhìn thấy nó thế?"

Giọng nói của Chúc An Sinh thể hiện rõ vẻ khó tin. Thật ra, Trì Trùng cũng không ngờ là mình lại được nhìn thấy bản vẽ sùng dê này ở đây. Anh từng nhìn thấy sùng dê này rồi, chẳng qua nó là hình xăm ở trên cổ một người chứ không phải là một bức tranh.

" Là lúc anh tham gia bắt giữ tội phạm ở Nhật Bản, Sakai Kita. Hắn đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn để sát hại ba gia đình, mười sáu người thiệt mạng. Sở dĩ, anh có thể nhớ rõ tên tội phạm này là vì sự máu lạnh của hắn đã để lại ấn tượng rất lớn trong lòng anh. Anh còn nhớ thêm là sau cổ hắn có hình xăm sừng dê này. "

" Ý của anh là, sau khi bắt giữ tên tội phạm Sakai Kita ở Nhật Bản thì anh thấy hình xăm sừng dê này ở sau cổ hắn? Liệu đây có phải là sự trùng hợp không? Có rất nhiều thợ xăm tùy ý lên mạng tìm kiếm một hình vẽ rồi bắt đầu xăm hình đó mà. "

" Anh không biết, nhưng anh cảm thấy đây không phải là sự trùng hợp. Hình sừng dê độc đáo như thế này lại cùng xuất hiện trong hai vụ án không liên quan tới nhau, ở cách nhau một khoảng rất xa rồi còn thuộc hai quốc gia khác nhau nữa. "

Tri Trường nói một cách lo lắng. Anh cảm thấy hình như mình đã bỏ qua một hồ nước sâu nào đó, ở trong đó toàn là bóng tối và sự giá lạnh.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh nghĩ tới cái gì đó, cô nói với anh: " Anh chờ em một chút. "

Sau đó, Chúc An Sinh chạy ra khỏi phòng ngủ. Cô tìm được người cảnh sát đi theo bọn họ tới đây, đồng thời cô còn hỏi mượn điện thoại di động của cậu ta. Bởi vì đang ở Thái Lan nên dùng mạng nội địa sẽ dễ sử dụng hơn, còn nhanh hơn nữa, thế nên cô bắt đầu tìm kiếm hình ảnh sừng dê trên mạng.

" Em đang tìm hình ảnh sao? " Sau khi Tri Trường thấy hành động của Chúc An Sinh thì lập tức hiểu được ý nghĩ của cô.

Chúc An Sinh mỉm cười gật đầu. Nhưng hình ảnh xuất hiện trong phần tìm kiếm lại khiến nụ cười cô biến mất.

" Có phát hiện ra cái gì không? " Tri Trường tò mò đi về phía này.

" Không có phát hiện gì cả. "

Chúc An Sinh không ngừng ấn vào màn hình, nhưng cho dù cô có tìm thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể tìm thấy bất cứ hình ảnh nào liên quan tới hình sừng dê trong tranh ở đây.

Thật ra cô cũng phát hiện được không ít những hình ảnh vòng xoáy khác, nhưng tất cả đều không liên quan. Mà những sừng dê đó còn chung một người vẽ - ác ma.

" Chắc cái công cụ tìm kiếm này tìm thông tin không được chuẩn lắm, tiếp theo chúng ta nên điều tra lại thôi. " Chúc An Sinh lên tiếng an ủi, nhưng trên thực tế, dù là cô hay là Tri Trường đều không tin vào lời giải thích như vậy.

" Theo như những gì em nói thì anh có cách nghĩ như này. Nếu như hình xăm sừng dê ở sau cổ tên Sakai Kita kia là hình ảnh được tìm kiếm trên mạng thì hình ảnh đó phải tìm ra được một cách dễ dàng mới đúng. Nhưng bây giờ, em chẳng thu được kết quả gì, điều này chứng minh hình sừng dê này có cái gì đó không bình thường, mà điều này cũng thể hiện rằng, hình xăm trên cổ Sakai Kita và bức tranh trong nhà Para không phải là sự trùng hợp cũng không phải là phát hiện ngoài ý muốn. "

Tri Trường nói một cách vô cùng nghiêm túc.

" Còn nữa, An Sinh, chắc hẳn em biết biểu tượng sừng dê này trong tôn giáo phương Tây có ý nghĩa là gì. "

Chúc An Sinh giữ im lặng, cô không còn cách nào để thuyết phục mình tin rằng đây là một sự kiện xảy ra ngoài ý muốn. Bởi vì đúng như những gì Tri Trường nói, cô hiểu được sừng dê trong tôn giáo phương Tây có nghĩa là gì. Giống như là những gì vừa này Chúc An Sinh tìm được, sừng dê ở đây như lưỡi dao đen sắc bén xẹt qua, tượng trưng cho tội ác.

Nhưng Saika Kita ở Nhật Bản và Para ở Thái Lan có liên quan gì tới nhau đây? Chúc An Sinh và Tri Trường đều nghĩ không ra.

" Tri Trường, anh nói xem liệu trên người Para có hình xăm tương tự như thế không? "

Trong đầu Chúc An Sinh bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ này. Cô cảm thấy, nếu như những chuyện này không phải chuyện ngoài ý muốn thì rất có thể trên người Para cũng có hình xăm như vậy. Hơn nữa, nếu đúng là như thế thì bọn họ có thể chứng minh Para có liên quan gì đó tới Sakai Kita.

Tri Trường cũng cảm thấy suy nghĩ này của cô có lý. Vì thế, anh lập tức lấy điện thoại liên lạc với người trong cục cảnh sát, cũng lấy cho bọn họ một cái có thể quan sát cơ thể Para, xem xem trên người hắn có hình xăm sừng dê nào không.

Sau đó, Tri Trường quay trở lại thư phòng tiếp tục đọc chỗ tài liệu Para thu thập về những sát thủ liên hoàn. Chúc An Sinh thì tiếp tục quan sát nhà Para. Nhưng lúc này, tâm trạng hai người đều thất thần.

Mười phút sau, chuông điện thoại của Tri Trường vang lên. Chúc An Sinh nhanh chân chạy vào trong thư phòng. Tri Trường cũng rất biết ý mà mở loa ngoài.

" Mọi người có tra ra được cái gì không? " Anh mở miệng hỏi.

" Vừa rồi chúng tôi làm bộ để cho Para phải thay quần áo, hắn cũng rất phối hợp, sau đó chúng tôi quan sát cơ thể hắn. Trên người hắn ngay cả một hình xăm nhỏ cũng không có, chứ đừng nói tới xăm hình sừng dê. "

Không lâu sau đó, cuộc trò chuyện kết thúc, hai người trong thư phòng đều im lặng không nói gì.

Mãi một lúc lâu sau, Chúc An Sinh mới mở miệng nói: "Tại sao lại như thế được? Trên người Para không có hình xăm nào. "

Nhận lại được kết quả là trên người Para không có hình xăm nào, nhưng Chúc An Sinh và Trì Trừng lại càng nghi ngờ giữa hân và Sakai Kita có mối liên kết nào đó. Giống như đây là một loại trực giác trời sinh khi đứng trước tội ác.

" Trên phương diện này chắc chắn còn rất nhiều điều mờ ám. Para là một người thông minh, chắc chắn cậu ta đã đoán được ý đồ của cảnh sát khi có người bảo hân thay quần áo. Nhưng em nghe thấy kết quả không, Para vô cùng phối hợp, tại sao hân lại phối hợp một cách nhanh chóng như vậy? An Sinh, em còn nhớ câu cuối cùng Para nói với chúng ta trước khi chúng ta rời khỏi phòng thẩm vấn không? Nhờ câu nhắc nhở đó mà cậu ta đã khiến anh lập tức rời khỏi phòng thẩm vấn, đi kiểm tra những vật chứng thu được ở nhà cậu ta. Cuối cùng, chúng ta đã thấy được những lá thư đó. "

" Anh cảm thấy Para đang dụ anh. Cậu ta đang coi đây là một trò chơi, cậu ta đang thử xem chúng ta có thể tìm ra chân tướng không, thế nên cậu ta mới nhắc nhở chúng ta, thế nên cậu ta mới phối hợp như vậy. "

" Anh muốn đi thẩm vấn cậu ta lần nữa không? " Chúc An Sinh đưa ra lời đề nghị.

" Không, cậu ta sẽ không nói chân tướng. Cậu ta đang đợi chúng ta tìm ra chân tướng, chúng ta sẽ chẳng có kết quả gì nếu cứ nghe cậu ta nói. "

" Vậy giờ anh muốn làm gì? "

Bỗng nhiên, Trì Trừng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt anh dường như đã chạm tới một nơi rất xa.

" Chúng ta đi tới Nhật Bản. "

**

Vì Trì Trừng đã từng giúp cảnh sát Nhật Bản phá án nên visa của hai người được làm vô cùng thuận lợi. Đêm hôm đó hai người đã ngồi trên máy bay đi tới Nhật Bản.

Vé Trì Trừng mua là vé ngồi ở khoang hạng nhất, hai người có thể tranh thủ chút thời gian ít ỏi này để nghỉ ngơi.

Trên máy bay, chờ cho Chúc An Sinh ngủ rồi Trì Trừng mới mở mắt ra tiếp tục tra cứu tài liệu lấy từ trong ngăn kéo thư phòng Para. Anh vẫn chưa hiểu vì sao Para lại thu thập những tài liệu này, nhưng anh biết ở đây chắc chắn có cất giấu manh mối. Thế nên, Trì Trừng tiếp tục xem đồng tài liệu mà người khác nhìn vào không thể yêu thương nổi.

Trì Trừng xem liên tục cả đường không ngừng nghỉ, mãi cho tới khi anh cảm thấy quá mệt mỏi, ngủ quên đi mới thôi. Chờ tới khi anh tỉnh lại đã thấy trên người mình được đắp chăn bông mỏng, còn Chúc An Sinh đang mỉm cười vuốt ve hàng chân mày của anh.

" Anh quá mệt mỏi rồi. " Thấy Trì Trừng tỉnh lại, Chúc An Sinh thu tay về, giọng nói cô để lộ ra sự đau lòng.

" Không phải em cũng giống anh sao? " Trì Trừng cười cười ngồi dậy, rõ ràng Chúc An Sinh cũng vất vả không khác gì anh: " Chúng ta tới đâu rồi? "

" Sắp tới Nhật Bản rồi. "

Chúc An Sinh vừa nói xong thì lúc sau trên loa phát thanh đã nhắc nhở máy bay chuẩn bị hạ cánh. Rồi sau đó, khi ra khỏi sân bay, cô và Trì Trừng đã gặp được người tới đón mình.

Người tiếp đón Trì Trừng và Chúc An Sinh đương nhiên là người quen của anh, lúc trên đường tới nhà tù đang giam giữ Sakai Kita, qua phần nói chuyện phiếm nhô nhô cô mới biết được người tới đón hai người lần này chính là người cảnh sát đã đón Trì Trừng tới phá án ở Osaka ngày đó.

" Lần này làm phiền mọi người rồi. " Trì Trừng nói lời cảm ơn với người cảnh sát đó, trước khi mua vé anh đã gọi điện tới cục cảnh sát Osaka, nói ra lý do mình đi tới đây.

" Không có gì. Có điều, thầy Trì Trừng này, sao đột nhiên anh lại muốn gặp lại Sakai Kita? "

Trì Trừng nghe thế chỉ cười cười, anh không nói ra suy đoán đáng sợ mà anh và Chúc An Sinh đã nghĩ ra. Thậm chí, anh còn hy vọng suy đoán này là sai lầm, nhưng điều này còn cần bọn họ phải điều tra thêm một bước nữa.

" Chỉ muốn hỏi mấy vấn đề đơn giản thôi. "

Người cảnh sát này cũng biết Trì Trừng không muốn trả lời nên không tự tìm cách làm mình mất mặt nữa. Ước chừng khoảng bốn mươi lăm phút sau, Trì Trừng và Chúc An Sinh đặt chân tới nhà tù đang giam giữ Sakai Kita.

Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh trông thấy Sakai Kita. Vóc dáng hân không cao nhưng nhìn vô cùng cường tráng. Thứ hấp dẫn sự chú ý trên đầu hân không phải là khuôn mặt mà là cái đầu bóng loáng. Ngoài ra, mặc dù không thấy được phần lưng của hân nhưng vẫn có thể thấy thấp thoáng hình xăm sừng dê ở sau cổ.

Sau khi nhìn thấy Trì Trùng, tầm mắt Sakai Kita không dịch chuyển đi chỗ khác, cô còn có thể nhìn thấy khóe miệng hắn hơi cong lên, hiện lên vẻ tàn nhẫn.

"Tao không ngờ mày lại tới đây thăm tao đấy. Vừa nghe thấy thông báo mày muốn gặp tao là tao lập tức đồng ý. Đã lâu không gặp, mày nhớ tao không?"

Chúc An Sinh không nghe rõ câu đầu tiên Sakai Kita nói là gì, vì cô đang kinh ngạc bởi trình độ tiếng Anh của hắn. Thậm chí cô còn cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ trên thế giới này có nhiều người nói tiếng Anh tốt như vậy hả?

"Tôi cũng không ngờ là anh vẫn còn nhớ tới tôi, được anh nhớ tới lâu như vậy, chỉ sợ đêm tới tôi lại gặp ác mộng."

Tuy Trì Trùng nói như vậy nhưng Chúc An Sinh chẳng thấy chút sợ hãi nào hiện lên trên mặt anh. Thật ra, cô có thể nhìn thấy ánh mắt Sakai Kita dành cho Trì Trùng là một ánh mắt rất cuồng nhiệt. Nhớ tới những gì anh đã nói về thói quen phạm tội của Sakai Kita, cô nghĩ có khi hắn đã tưởng tượng ra cảnh tượng có thể tách rời từng bộ phận trên cơ thể Trì Trùng nên mới hưng phấn đến thế.

"Nói đi, đột nhiên mày tới tìm tao là có chuyện gì?"

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Sakai Kita vẫn luôn nhìn thẳng vào người Trì Trùng, một giây cũng không rời đi.

Thế nhưng Trì Trùng lại làm lơ ánh mắt của hắn, trực tiếp ném lên bàn một tấm ảnh chụp, trong tấm ảnh đó là hình bức tranh sừng dê.

Nhìn thấy bức tranh vẽ hình sừng dê, đôi mắt Sakai Kita lóe lên tia sáng, ánh mắt hắn không ngừng đảo qua đảo lại giữa bức ảnh và Trì Trùng.

"Mày không nên làm như thế, mày không nên làm như thế, mày không nên làm như thế!!"

Tác giả có lời muốn nói: Đã viết tới gần ba ngàn chữ rồi nhưng vẫn chưa tới năng lượng cao, hẹn các bạn ở chương sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: The Cabin in the Woods(1)

Edit: Cài Trắng

(1)The Cabin in the Woods: Là một bộ phim kinh dị của Mỹ do Drew Goddard đạo diễn, Joss Whedon sản xuất, và cả hai cùng viết kịch bản. Được công chiếu tại các rạp trên toàn nước Mỹ vào năm 2012. Nội dung bộ phim kể về một nhóm sinh viên đại học gồm 5 người đến du lịch tại một căn nhà gỗ trong rừng. Bộ phim không xây dựng một nhân vật kinh dị mới mà dùng lại những nhân vật kinh dị nổi danh trên màn ảnh (Zombies, Chucky, Deadites, Scarecrow Folk,...) Tình tiết trong phim được phối hợp tài tình, những chi tiết của dòng phim kinh dị được sử dụng liên tục khiến khán giả hồi hộp theo dõi từng giây từng phút mà không bị hụt hẫng một chút nào.

“Mày không nên làm như thế, mày không nên làm như thế, mày không nên làm như thế!!”

Đột nhiên, Sakai Kita đứng lên, gào thét điên cuồng về phía Trì Trùng và Chúc An Sinh. Quần áo nhanh chóng tiến tới không chế hắn, nhưng lại không ngăn được sự châm chọc hiện lên trong đôi mắt hắn. Thậm chí, Trì Trùng còn nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên tia sợ hãi.

Cuối cùng, quần áo mạnh tay kéo Sakai Kita rời đi, nhưng thanh âm của hắn vẫn còn vang vọng bên tai Trì Trùng và Chúc An Sinh.

“Mấy người sẽ hối hận! Mấy người sẽ hối hận! Mấy người sẽ hối hận...”

Chúc An Sinh cảm thấy hơi sợ hãi, cô đưa mắt nhìn về phía Trì Trùng. Anh đang cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

“Trì Trùng.” Chúc An Sinh gọi anh, lúc này tâm trí của anh mới được kéo trở về.

Sau khi lấy lại tinh thần, Trì Trùng đứng dậy thu dọn đồ đạc để trên bàn, sau đó anh nói với Chúc An Sinh: “Chúng ta đi thôi.”

“Cứ như thế mà đi sao?” Chúc An Sinh có chút không cam tâm. Bọn họ đã tốn công chạy tới tận Nhật Bản để gặp Sakai Kita, nhưng tới bây giờ vẫn không thu được chút manh mối quan trọng nào.

“Em cũng thấy bộ dáng của Sakai Kita khi nãy rồi đấy. Từ miệng hắn, chúng ta chẳng thu được tin tức có ích đâu, có điều chuyến đi này của chúng ta cũng không phải trở về tay không. Ít nhất, hiện tại chúng ta đã chắc chắn được giữa Sakai Kita và Para có mối quan hệ nào đó. Trên người Sakai Kita có xăm hình sừng dê, ở chỗ Para thì xuất hiện bức tranh sừng dê, hai vật khác biệt này tưởng chừng như trùng hợp nhưng lại liên quan tới nhau.”

“Nhưng vì sao sau khi nhìn thấy bức tranh hình sừng dê, Sakai Kita lại kích động tới mức vậy? Lúc chúng ta tìm hình ảnh trên mạng nhưng không thấy

đã làm em lơ mơ nghĩ giữa hân và Para có mối quan hệ nào đó. Nhưng hân phản ứng kịch liệt tới mức này đúng là ngoài dự đoán của em ”

Tri Trùng gật đầu. Suy nghĩ của anh và Chúc An Sinh giống nhau, bọn họ đều đoán ra được giữa Para và Sakai Kita có mối quan hệ nào đó, nhưng phản ứng của Sakai Kita đúng là khiến bọn họ giật mình.

“ Anh muốn đi xem lại hồ sơ điều tra Sakai Kita. Lúc anh tới đây bắt hân là vào bốn năm trước, thế nên có nhiều chi tiết anh không nhớ rõ nữa. Anh muốn xem lại hồ sơ điều tra vụ án, biết đâu trong đó có chi tiết nào đó mà anh đã bỏ sót. ”

Chúc An Sinh cảm thấy lời Tri Trùng nói cũng rất có lý. Lúc trước, khi bắt giữ Sakai Kita, Tri Trùng không hề biết tới phần việc liên quan tới sừng dê. Mà hiện giờ anh đã có suy nghĩ khác, rất có thể là chi tiết nào đó đã bị bỏ sót.

Vì thế, hai người không lè mề nữa, lập tức xuất phát đi tới cục cảnh sát Osaka. Ở trong cục cảnh sát, Tri Trùng đã nói mình muốn xem lại hồ sơ vụ án do mình phụ trách. Sau đó, bọn họ đi theo nhân viên trong cục tới phòng cất chứa hồ sơ vụ án của cục cảnh sát Osaka. Quản lý phải mất một lúc lâu mới tìm thấy hồ sơ phủ đầy bụi bốn năm trước.

Lúc này, Chúc An Sinh mới hiểu được chi tiết thủ pháp phạm tội của Sakai Kita. Nhìn ảnh hiện trường vụ án được chụp lại kẹp trong hồ sơ, cô mới cảm nhận được sự tàn nhẫn và máu lạnh của hân làm cho tim mình đập nhanh.

Thế nên, giờ phút này Chúc An Sinh càng nóng lòng hơn, rốt cuộc giữa Para và Sakai Kita tồn tại mối quan hệ như thế nào?

Thứ duy nhất cô hiểu rõ vào lúc này chính là, cả Para và Sakai Kita đều là loại người vô tình nhất trên thế giới này. Nhưng sao một Sakai Kita ở Nhật Bản và một Para ở Thái Lan lại có liên quan tới nhau?

Đặc biệt là Sakai Kita đã bị bắt vào bốn năm trước. Tuy rằng hân không bị tử hình nhưng tội hân phạm phải rất nặng, nên hân nhận được hình phạt khắc nghiệt nhất, được trông coi nghiêm ngặt. Dưới tình huống như vậy làm sao hân liên lạc được với Para? Chẳng lẽ hai người họ đã sớm quen biết nhau vào bốn năm trước?

Trong đầu Chúc An Sinh không ngừng tuôn ra những nghi vấn mới. Có điều, thứ khiến cô hoang mang nhất vẫn là hình sừng dê.

Rốt cuộc, cái hình sừng dê đó muốn thể hiện điều gì? Sau lưng tất cả những chuyện này không phải sẽ có một âm mưu to lớn khác chứ?

“ An Sinh. ”

Giọng nói của Tri Trùng vang lên làm lực chú ý của Chúc An Sinh tạm thời rời đi. Sau đó, anh đưa cho Chúc An Sinh một phần báo cáo trước mặt anh. Cô nhanh chóng nhìn sơ qua một lần, sau đó cô lập tức bắt được phát hiện mà Tri Trùng mới tìm thấy.

“ Sakai Kita từng đi tới Thụy Sĩ? ”

Chúc An Sinh lập tức phát hiện ra chuyện này trong phần báo cáo, bởi vì cô vẫn chưa thể quên được khả năng nói tiếng Anh lưu loát của Sakai Kita. Mà hiện tại, đây là điểm giống nhau rõ ràng nhất giữa Sakai Kita và Para. Vậy nên, dưới tình huống này, thứ thu hút sự chú ý của cô nhất chính là mục Sakai Kita có đi ra nước ngoài.

“ Thật ra, trong lần gây án thứ hai của Sakai Kita, anh đã giúp cảnh sát Nhật Bản khóa chặt mục tiêu là hân rồi. Nhưng lúc ấy anh vẫn chưa tìm được chứng cứ quyết định đối với hân. Thế nên, khi đó cảnh sát cũng chỉ có thể phái người âm thầm đi theo giám sát hân. Và cũng vào lúc đó, Para tới Thụy Sĩ. ” Tri Trùng xem xong hồ sơ mới nhớ ra những chi tiết này, anh giải thích thêm cho Chúc An Sinh hiểu.

“ Lúc đó, bọn anh còn tưởng là Sakai Kita muốn đi trốn, nhưng không lâu sau đó hân lại trở về Nhật Bản. Và không lâu sau đó thì hân tiếp tục gây án lần thứ ba, rồi cũng chính lúc đó anh đã tìm được chứng cứ quyết định đối với hân. ”

“ Lúc trước, vì hân trở về nước rất nhanh, mà không lâu sau đó anh cũng đã bắt được hân nên không nghĩ nhiều tới đoạn thời gian hân đi tới Thụy Sĩ. Nhưng giờ nghĩ lại, đây đúng là điểm đáng ngờ vô cùng lớn, tại sao đúng lúc đó hân lại muốn tới Thụy Sĩ? Sau đó lại quay trở về Nhật Bản rất nhanh? Rốt cuộc, hân đi tới Thụy Sĩ để làm gì? Tất cả những điều này anh vẫn chưa đào sâu điều tra. ”

“ Nhưng đã qua bốn năm rồi, giờ làm sao chúng ta điều tra được chính xác mục đích của Sakai Kita khi đến Thụy Sĩ chứ? Chẳng lẽ lại đi thẩm vấn hân một lần nữa sao? Em cảm thấy hân sẽ không nói cho chúng ta biết đâu. ”

Chúc An Sinh nói ra tình trạng khó khăn của bọn họ vào lúc này. Đột nhiên, Tri Trùng như nhớ ra cái gì đó, anh rời đi trong chốc lát. Không lâu sau, anh ôm theo một hộp giấy trở về vị trí của mình.

“ Đây là những vật chứng anh thu được ở nhà Sakai Kita ngày đó, anh nghĩ trong đồ đạc này sẽ có gì đó. ”

Thực sự Chúc An Sinh rất muốn hỏi Tri Trùng là anh đang muốn tìm cái gì. Nhưng anh lại không có thời gian ngồi giải thích với cô, vì thế cô đành kiên nhẫn đợi Tri Trùng tìm gì đó trong đồ đạc vật chứng. Cuối cùng, Tri Trùng tìm được một tấm ảnh chụp.

“ Chính là cái này!! ” Tri Trùng kêu lên đầy vui sướng, sau đó anh đưa tấm ảnh chụp này cho Chúc An Sinh.

Lúc này, Chúc An Sinh mới hiểu được anh đang tìm cái gì. Đó là bức ảnh Sakai Kita chụp với phong nền là hồ nước, phía sau hồ nước đó là một ngọn núi tuyết xinh đẹp.

“Vừa rồi anh mới nhớ ra hồi đó anh có phát hiện ra trong nhà Sakai Kita có một tấm ảnh chụp. Lúc trước, khi nhìn thấy tấm ảnh này anh đã cảm thấy có gì đó bất thường nhưng nghĩ không ra. Giờ mới ý thức được bức ảnh này được chụp ở Thụy Sĩ.”

Nhìn nhìn ảnh chụp, cô để lộ ra một nụ cười. Đất nước Thụy Sĩ cũng không lớn, trong bức ảnh này xuất hiện cả ngọn núi tuyết lẫn hồ nước, điều này thể hiện rằng bọn họ có thể tìm được địa điểm mà Sakai Kita từng chụp.

Hơn nữa, từ bức ảnh này họ đã phát hiện ra sự thật mới. Sakai Kita không ở Thụy Sĩ một mình, ít nhất là hẳn có một người bạn đi cùng, đó là người đã chụp cho hẳn bức ảnh này.

“Xem ra chúng ta lại phải đi Thụy Sĩ rồi.” Chúc An Sinh vừa cảm thấy cao hứng, vừa cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

**

Hai ngày sau, Trì Trùng đã nhờ người tìm ra được địa điểm mà Sakai Kita chụp khi tới Thụy Sĩ, cùng lúc đó visa của anh và Chúc An Sinh cũng được xử lý xong. Vì thế, hai người lại ngồi trên chuyến bay đi tới Thụy Sĩ.

Ngồi im trên máy bay cho tới khi hạ cánh. Xuống sân bay là Chúc An Sinh cảm nhận được không khí lành lạnh sạch sẽ ở Thụy Sĩ, khuôn mặt cô không giấu nổi nụ cười.

“Trì Trùng, anh nói xem, nếu như mấy năm nay em cứ làm trợ lý của anh như thế này thì có phải sẽ được đi ‘du lịch vòng quanh thế giới’ không?”

Trì Trùng nghe vậy cũng cười cười: “Đi ‘du lịch’ kiểu như này không phải ai cũng chịu đựng được, không phải Hanham vẫn vứt bỏ anh để về với người nhà sao?”

“Trì Trùng, nói không chừng một ngày nào đó em cũng bỏ lại anh thì sao? Đến lúc đó em sẽ tự mình đi du lịch vòng quanh thế giới theo đúng nghĩa của nó.”

“Thế thì em yên tâm đi. Sau này cho dù có chạy lên sao hỏa anh cũng sẽ biến thành nhà du hành vũ trụ để đi tìm em.” Trì Trùng nhìn Chúc An Sinh một cách chăm chú.

Khỏe miệng Chúc An Sinh đang hơi nhếch lên, bỗng nhiên cô lại có ý nghĩ không thể để Trì Trùng đắc ý được. Thế nên, cô bày ra vẻ mặt khinh thường: “Nghe buồn nôn quá, sao anh không viết mấy lời này vào trong sách luôn đi.”

Nói xong, Chúc An Sinh bước đi nhanh hơn, nhưng Trì Trùng vẫn đuổi kịp cô.

Bởi vì sắc trời đã chuyển tối nên cô và Trì Trùng đành ở lại Zurich(2) một đêm. Đêm nay, Chúc An Sinh và Trì Trùng còn đi xe điện để thưởng thức cảnh đẹp về đêm ở Zurich. Sau đó cô và anh còn tới chỗ con sông Limmat(3) và hồ Zurich(4).

(2)Zurich: Là thành phố lớn nhất ở Thụy Sĩ và là thủ đô của bang Zurich. Thành phố này là trung tâm thương mại và văn hóa chính của Thụy Sĩ.

(3)Limmat: Là tên một con sông ở Thụy Sĩ. Con sông bắt đầu từ sự ra khỏi của hồ Zurich, nó chảy theo hướng Tây Bắc, khoảng 35km thì đổ ra sông Aare. Nơi hợp lưu nằm ở thị trấn nhỏ phía Bắc – Brugg và ngay sau cửa sông Reuss.

(4)Hồ Zurich: Là một hồ nước ở Thụy Sĩ, kéo dài về phía Đông Nam.

Ở bên hồ Zurich có chỗ treo móc khóa tình nhân. Đối với những trò ấu trĩ như này, cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều khinh thường nó. Nhưng sau đó, Trì Trùng lại trộm quay lại mua khóa để khóa lên.

Cuối cùng, Chúc An Sinh và Trì Trùng đi bộ trở về khách sạn.

Khung cảnh tuyệt đẹp ở châu Âu làm mê hoặc Chúc An Sinh. Thậm chí, cô còn cảm giác vẻ đẹp này chỉ là ảo ảnh. Bởi đối với những sinh hoạt đời thường như thế này, bọn họ sẽ không thể có được sát khí.

Khi đang dùng bữa tối, Chúc An Sinh và Trì Trùng được nghe một đoạn nhạc đệm, rồi còn được người phục vụ trong nhà hàng giới thiệu cho thử món truyền thống ở Thụy Sĩ – fondue(5).

(5)Fondue: Hay còn được gọi là lẩu pho-mát, được nấu chảy trong nồi nóng đặt trên một chiếc bếp di động.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi ăn ý từ chối ý tốt của người phục vụ nhà hàng, khi đó người phục vụ còn cảm thấy khó hiểu, cô nàng cho rằng các vị khách nước ngoài khi tới đây thường thích nếm thử hương vị của fondue.

...

Mãi cho tới bảy giờ sáng hôm sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng mới ngồi trên xe lửa, xuất phát tới thị trấn nhỏ.

Sau khi đặt chân xuống thị trấn nhỏ, hai người gặp được người đã giúp họ tìm địa điểm trong bức ảnh. Hẳn cũng là người dẫn đường cho Chúc An Sinh

và Tri Trùng trong chuyến đi lần này, hai người bước lên xe hân.

Xe chạy được khoảng hai mươi phút thì Chúc An Sinh trông thấy núi tuyết giống trong bức ảnh, tuy chưa đến địa điểm cần tới nhưng cô biết bọn họ gần tới nơi rồi.

Xe chạy được khoảng hai mươi phút thì ba người xuống xe vì con đường phía trước không thể đi xe vào. Bọn họ cần phải đi bộ thêm mười phút nữa. Cuối cùng, Chúc An Sinh và Tri Trùng cũng thấy được khung cảnh thật trong bức ảnh mà Sakai Kita đã chụp.

“Chính là chỗ này.” Tri Trùng còn đưa cả tấm ảnh chụp ra để đối chiếu với cảnh vật xung quanh.

“Nơi đây là một địa phương vắng vẻ, sao Sakai Kita có thể chạy tới một nơi như này?” Chúc An Sinh có chút khó hiểu.

“Ở xung quanh đây có cư dân sinh sống không?” Tri Trùng hỏi người dẫn đường.

“Ở gần chỗ này chỉ có bên kia rừng rậm là có một căn nhà. Tôi có đi hỏi thăm mấy người trong trấn, họ nói đây là nơi ở của bác sĩ Herdman. Mọi người trên trấn đều vô cùng yêu quý bác sĩ Herdman.”

“Là bác sĩ mà lại sống ở một nơi như này không phải rất kỳ quái sao? Vừa không phù hợp với thân phận, vừa không có các thiết bị y tế để chữa bệnh.”

Chúc An Sinh gật đầu, thể hiện mình có cùng suy nghĩ. Sau đó, ba người cùng nhau đi về phía nhà bác sĩ Herdman.

Không lâu sau, ba người đã nhìn thấy căn nhà đó. Đây là một căn nhà hai tầng với không gian nhỏ, từ vẻ bề ngoài có thể thấy được căn nhà này đã được xây dựng từ rất nhiều năm về trước.

Tri Trùng đi đầu, anh đưa tay gõ cửa. Nhưng trong nhà không hề có tiếng đáp lại, anh tùy ý đẩy cửa một cái thì kinh ngạc phát hiện ra cửa không khóa.

“Hôm nay bác sĩ Herdman không đi làm à?” Tri Trùng kinh ngạc quay đầu lại hỏi người dẫn đường.

“Hôm nay là thứ bảy, chắc là bác sĩ Herdman không đi làm đâu.”

“Kỳ lạ quá, cửa ở đây không khóa, mà trong nhà hình như cũng không có người.”

Tri Trùng nói xong những lời này còn có ý liếc mắt nhìn Chúc An Sinh một cái, cô lập tức hiểu ra: “Bác sĩ Herdman sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Chúng ta mau vào trong xem một chút đi.”

Vì thế, ba người tiến vào bên trong căn nhà, người dẫn đường giờ không dám xông lên đi trước nữa.

Trong phòng nhỏ, ánh đèn mờ mờ, không khí tràn ngập cảm giác nghệ thuật từ hàng chục năm trước, nó đã khiến Chúc An Sinh và Tri Trùng được mở rộng tâm mắt. Phẩm vị của bác sĩ Herdman này quả thực không tồi.

Chúc An Sinh chú ý tới lò sưởi sắt tường đang được đốt lên, ngọn lửa trong lò sưởi khiến cho căn phòng vô cùng ấm áp. Có điều, căn nhà nhỏ này không có người, Chúc An Sinh nghĩ nếu bác sĩ Herdman không ở trong nhà thì chắc ở đâu đó gần đây thôi.

Cô xoay người, đang muốn lên tiếng nhắc nhở Tri Trùng thì phát hiện ra anh đang đứng nhìn không chớp mắt đèn bàn.

“Làm sao thế?”

Chúc An Sinh tò mò đi tới gần Tri Trùng. Cô nhìn thoáng qua đèn bàn, đó là một chiếc đèn được chạm khắc vô cùng tinh xảo, khuyết điểm duy nhất của ánh đèn này là nó quá trầm, khiến cho ánh sáng được chiếu cứ mờ mờ ảo ảo.

“Cái đèn bàn này hình như có chút kỳ quái.”

Tri Trùng nhúm chặt mày. Bỗng nhiên, anh như nhận ra cái gì đó, đồng tử anh co rút lại.

“Đây là da người!!”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Điều kinh sợ trong căn nhà nhỏ

Edit: Cải Trắng

“Đây là da người.”

Giọng nói của Trì Trùng không lớn nhưng đủ để làm kinh sợ cả Chúc An Sinh lẫn người dẫn đường, hai người họ sợ tới mức quên cả hô hấp. Trong nháy mắt, cả căn phòng bị bao trùm bởi bầu không khí im lặng tới đáng sợ, chỉ còn lại ánh lửa chập chờn vẫn còn đang nhảy nhót bên trong lò sưởi, ngẫu nhiên sẽ có tiếng củi đốt lách cách vang lên.

Chúc An Sinh đưa mắt nhìn cái đèn bàn, cuối cùng cô cũng nhận ra được nét hoa văn không bình thường trên đèn.

Lúc dẫn Chúc An Sinh và Trì Trùng đi vào trong này, người dẫn đường hoàn toàn không biết mục đích của hai người là gì. Có điều, hẳn biết rõ thân phận của Trì Trùng, thế nên sau khi nghe anh nói chiếc đèn bàn kia được chế tác bằng vật liệu là da người thì trong lòng hẳn dâng lên xúc động muốn rời khỏi đây. Nhưng mà sợ làm mình mất mặt nên hẳn cố gắng không chế hai chân mình để không chạy đi, dù thế hẳn vẫn không nhận được mà hơi nhích người về phía cửa.

Trong lúc Chúc An Sinh quan sát kỹ chiếc đèn bàn thì Trì Trùng đứng dậy đi quan sát xung quanh phòng. Cuối cùng, anh dừng chân lại trước một bức tranh được treo trong phòng.

Trì Trùng yên lặng ngắm nhìn bức tranh đó. Mắt anh vẫn luôn nhúu chặt từ đầu tới cuối, đặc biệt là khi anh nhận ra được những đường cong màu đen trong bức tranh hợp lại thành hình vẽ.

Chúc An Sinh kiểm tra xong đèn bàn thì đi tới bên cạnh Trì Trùng. Cô nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn về phía bức tranh. Nhìn chăm chăm hồi lâu thì cô phát hiện ra những đường cong màu đen này hợp lại với nhau sẽ ra hình vẽ gì, cô đưa tay bịt miệng mình lại, không cho bản thân hét lên thành tiếng. Hít sâu một hơi, cuối cùng tâm trạng Chúc An Sinh cũng tốt hơn.

“Đây là một vật có cả hình xăm trên da người.”

Chúc An Sinh giúp Trì Trùng nói ra những suy nghĩ trong đầu anh. Sau đó, cô đưa mắt nhìn những vật trang trí khác được bày biện trong phòng, giờ phút này, cô thực sự không thể tưởng tượng nổi trong căn phòng này còn bao nhiêu đồ được làm từ da người nữa. Mà sau lưng những vật dụng được làm bằng da người này thì có bao nhiêu người vô tội bị hại đây?

Trì Trùng nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi. Anh biết ngay lúc này mình cần phải duy trì sự bình tĩnh, cho dù lúc này trong lòng anh đã bùng bùng lửa giận.

“Xem ra tiếp theo đây chúng ta sẽ có rất nhiều việc.” Trì Trùng nói với Chúc An Sinh xong thì quay ra nói tiếp với người dẫn đường: “Làm phiền anh đi báo cảnh sát hộ tôi, để cho bọn họ đưa nhiều cảnh sát tới đây một chút, nhớ là phải trang bị tốt vũ khí chiến đấu. Người chúng ta phải đối mặt bây giờ rất có thể là một tên ác ma điên cuồng giết người lột da.”

“Anh đang nhắc tới bác sĩ Herdman sao?” Người dẫn đường vẫn cảm thấy không thể tin được. Hẳn nhớ là mọi người trên trần đều rất yêu quý và kính trọng bác sĩ Herdman đấy, tất cả mọi người đều nói bác sĩ là người tốt. Một người tốt luôn hết lòng chữa bệnh cho bệnh nhân sao có thể là tên ác ma điên cuồng giết người lột da được?

Trì Trùng không trả lời câu hỏi của người dẫn đường, bởi vì anh đã gặp qua rất nhiều tên hung thủ xây dựng cho mình vẻ ngoài bình thường. Và khi đối mặt với những tên hung thủ như thế, họ cần phải có chứng cứ xác thực mang tính quyết định nhất để lột trần được lớp mặt nạ ghê tởm đó. Những người bình thường đương nhiên không thể tưởng tượng được mọi chuyện lại diễn ra như thế.

Người dẫn đường thấy Trì Trùng không nói gì nữa thì định nghe theo sự phân phó của anh, đi gọi điện báo cảnh sát. Nhưng khi hẳn chuẩn bị bước ra khỏi đó thì Chúc An Sinh gọi giật hẳn lại.

“Từ từ.”

Người dẫn đường quay đầu lại nhìn Chúc An Sinh bằng ánh mắt khó hiểu, hẳn không hiểu sao cô lại gọi hẳn quay lại làm gì.

“Chúng ta không thể đi ra ngoài. Lò sưởi trong căn phòng này vẫn được bật chứng tỏ có người đang ở xung quanh đây, chúng ta cứ đơn độc hành động thì sẽ rất nguy hiểm, anh cứ đứng đây báo cảnh sát luôn đi.”

Nghe Chúc An Sinh nói thế, Trì Trùng mới nhớ ra lò sưởi sát tường trong phòng này vẫn được đốt lửa. Vừa nãy, toàn bộ tâm tư của anh đều đặt lên trên chuyện đồ vật được làm bằng da người, vì thế anh đã xem nhẹ chi tiết lò sưởi này. Cũng may là có Chúc An Sinh nhớ tới. Trì Trùng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía cô.

Người dẫn đường nghe Chúc An Sinh nói thế thì lập tức dừng bước chân lại, hẳn nhớ là trong mấy bộ phim kinh dị thường có cái cảnh nhân vật chính lạc đoàn sau đó bị sát hại. Hẳn không muốn mình chết đi một cách ngu ngốc như vậy.

Sau đó, người dẫn đường lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát, Chúc An Sinh và Trì Trùng thì tiếp tục quan sát căn nhà này. Và trong khoảnh khắc đó, tiếng súng vang lên phá vỡ sự im lặng của rừng cây lẫn căn nhà.

Người dẫn đường kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất. Chúc An Sinh phản xạ có điều kiện, túm lấy cổ áo của Trì Trùng, hai người ngã sấp xuống mặt đất, tiện thể cô kéo anh trốn ra phía sau ghế sofa.

Tìm được chỗ nấp an toàn rồi hai người mới đưa mắt nhìn nhau, sau khi xác định đối phương không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm. Rồi Chúc An

Sinh đưa mắt liếc về phía cửa, nơi đó người dẫn đường đã ngã xuống, sau lưng hắn là một vũng máu. Hắn cứ nằm bất động trên vũng máu đó, không ai biết hắn sống chết ra sao.

Mắt vừa thấy tình huống như thế thì một tiếng súng nữa lại vang lên bên tai cô, cô vội vàng quay trở lại chỗ sofa để nấp. Vách tường cách đó không xa vì có súng bắn vào đã vỡ một mảng lớn.

Phải làm sao bây giờ? Người khiến Chúc An Sinh lo lắng nhất bây giờ là người dẫn đường, cô không biết hắn còn sống hay đã chết. Nhưng có một điều cô luôn chắc chắn, nếu như bây giờ hai người không cứu hắn thì sẽ ‘chết’ thật.

“Trì Trùng, chút nữa anh hãy dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên tầng hai, còn em sẽ đi cứu người, có được không?”

Trì Trùng biết Chúc An Sinh đang muốn anh làm mọi thứ thu hút sự chú ý của hung thủ, tuy có hơi nguy hiểm nhưng đây là cách cứu người duy nhất. Anh không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng gật đầu. Anh hít sâu một hơi, có lẽ đây là tốc độ chạy nhanh nhất cả đời này mà anh đạt được, cứ thế nhắm thẳng về phía hành lang mà chạy. Ở phía cuối hành lang có hai căn phòng, mà cầu thang dẫn lên tầng hai nằm ở chính giữa hai căn phòng đó, đối diện với phòng khách.

Ngay khi Trì Trùng đặt chân lên cầu thang, thì ở phía sau lưng anh lại vang lên tiếng súng. Mà lợi dụng lúc đó, Chúc An Sinh đã xông lên đóng cửa phòng lại, nhờ vậy mà tiếng súng cũng ngừng ngay sau đó.

Tiếng súng dừng lại thì bầu không khí trong căn phòng nhỏ còn yên tĩnh hơn lúc trước. Ban đầu, Chúc An Sinh muốn nhân cơ hội này xông ra nâng người dẫn đường lên, nhưng đột nhiên cô nghĩ tới cái gì đó.

Vừa nãy, theo bản năng cô đã nghĩ hung thủ dùng không bắn nữa là vì cô đã đóng cửa lại, hung thủ nhìn không thấy mục tiêu nên tạm thời ngừng bắn. Có điều, giờ Chúc An Sinh nghĩ tới một khả năng khác.

Vừa rồi hung thủ đã bắn mấy phát súng? Chúc An Sinh không đưa ra được con số chính xác, nhưng cô biết số lần bóp cò của hung thủ không phải là ít. Thế nên vừa rồi hắn ngừng bắn có phải là vì băng đạn đang dùng đã hết, hắn cần phải thay một băng đạn mới không?

Suy nghĩ này vừa lướt qua thì Chúc An Sinh đã nghe thấy những tiếng súng liên tiếp vang lên. Và cô thấy được trên cánh cửa mà mình mới đóng lại đã xuất hiện mười mấy lỗ nhỏ.

Chúc An Sinh cảm thấy da đầu mình tê rần, nếu lúc nãy cô cứ liều mình xông ra cứu người dẫn đường thì có phải cô đã bị bắn cho tan xác rồi không? May mà cái tính cẩn thận này có thể cứu cô một mạng. Sau đó, Chúc An Sinh nằm rạp xuống đất, cẩn thận kéo người dẫn đường về phía mình. Kéo được người dẫn đường vào tới chân tường, Chúc An Sinh mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, Chúc An Sinh khom lưng đặt người dẫn đường nằm trên lưng mình, vòng đường đi ra phía sau sofa, đi qua cánh cửa tới thẳng cầu thang dẫn lên tầng hai.

Trên hàng lang tầng hai, Trì Trùng giúp Chúc An Sinh đỡ người dẫn đường đang hôn mê trên lưng cô xuống.

Lúc này, hai người mới có thời gian kiểm tra vết thương của người dẫn đường. Vết thương nằm ở phần đùi, Trì Trùng và Chúc An Sinh thở phào nhẹ nhõm một hơi. Có vẻ như nó cũng không gây tổn thương tới động mạch, bởi vì chỗ miệng vết thương ở phần đùi không còn chảy máu nhiều như trước nữa.

“Trì Trùng, anh giúp anh ta băng bó vết thương này nhé, em đi ra ngoài kiểm tra tình hình xung quanh.”

Chúc An Sinh nói xong thì đi vào phòng đầu tiên trên tầng hai, thông qua cửa sổ phòng cô cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài. Điều khiến cô bất an chính là cô không thể phát hiện ra tung tích của hung thủ.

Có điều, đi vào căn phòng này đã giúp Chúc An Sinh tìm được một thứ vũ khí khá tốt, gậy bóng chày được đặt trên giá.

Chúc An Sinh cảm thấy cái gậy bóng chày này là bác sĩ Herdman đã nhận từ ai đó, vì trên cây gậy có ký một cái tên khác, Robert Clement. Gậy bóng chày này có vẻ như là một vật rất quý giá, càng không phải nói tới việc bác sĩ Herdman còn để nó trên giá. Tuy nhiên, vào lúc này đối với Chúc An Sinh mà nói, nó chỉ là vũ khí cứu mạng thôi.

Khi Chúc An Sinh cầm theo cây gậy bóng chày đi ra khỏi phòng thì bắt gặp cảnh tượng Trì Trùng đang dùng băng gạc băng bó vết thương cho người dẫn đường.

“Anh tìm được băng gạc ở đâu thế?”

“Em quên chúng ta đang ở nhà trong nhà ai rồi sao?” Trì Trùng cười cười, rồi anh chú ý tới gậy bóng chày mà Chúc An Sinh mang theo bên người: “Xem ra em đã tìm được đồ phòng thủ tốt, tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

“Không biết, em không thấy ai bên ngoài cả.”

Chúc An Sinh vừa mới dứt lời thì họ nghe thấy động tĩnh vọng từ dưới tầng một lên. Trong mắt cô và Trì Trùng đồng thời để lộ ra sự hoảng loạn, ngay sau đó, hai người mang theo người dẫn đường trốn đi.

Một người đàn ông trẻ tuổi nhàn nhã bước chân lên tầng hai. Cái đầu tiên hắn thấy được là vết máu của người dẫn đường lưu lại trên hành lang, ngay lập tức, khuôn mặt hắn nở một nụ cười tàn nhẫn.

Hắn nắm chặt súng trong tay rồi nâng bước đi theo vết máu tới trước cửa gian phòng nào đó.

Có vẻ như người đàn ông đó còn để ý xem có mai phục không vì sau khi đá văng cửa phòng ra, hắn không tiến vào ngay. Hắn quan sát kỹ tình huống trong phòng trước, dường như không có gì bất thường cả. Có điều, một góc quần áo trong tủ bị lộ ra không thoát được khỏi đôi mắt của hắn.

Người đó trực tiếp đi về phía tủ quần áo, vừa đi hắn vừa lên nòng súng. Làm xong tất cả mọi việc hắn mới yên tâm mở tủ quần áo ra, nhưng hắn vẫn còn sơ sẩy. Hắn không hề chú ý tới bóng người đang nhẹ nhàng trườn từ bên ngoài cửa sổ vào.

Ngay sau đó, Chúc An Sinh dòn hết sức vào một đòn tấn công, người đàn ông đó ngã xuống đất. Trì Trùng cũng đi ra từ một căn phòng khác.

“ Anh đưa người dẫn đường lên trên trần cấp cứu đi, em sẽ ở lại đây trông coi Herdman. ”

Chúc An Sinh nói với Trì Trùng, từ giọng nói có thể nhận ra cô đang rất nôn nóng. Sau đó cô mở tủ quần áo lấy một chiếc chăn đơn ra trói Herdman lại. Anh đưa mắt nhìn Chúc An Sinh, dường như anh muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, người đưa người dẫn đường lên trên trần cấp cứu vẫn là Trì Trùng.

Bạn trói Herdman lại nên Chúc An Sinh vẫn chưa phát hiện ra súng mà hắn cầm theo đã bị Trì Trùng lạng lẽ nhặt lên sau khi hắn ngã xuống đất.

Cuối cùng, trong căn nhà nhỏ này chỉ còn lại Chúc An Sinh và Herdman. Cô đưa Herdman đã bị trói chặt xuống tầng một. Cô biết, chỉ một lúc sau thôi, Trì Trùng sẽ gọi cảnh sát tới chỉ viện, mà cô muốn trong khoảng thời gian chờ đợi này đi xem xét xung quanh nhà. Có điều, ý nghĩ này đã bị cô chặt đứt.

Chúc An Sinh thấy trong mấy phim điện ảnh thường người bị trói hay lợi dụng lúc người khác sơ hở để trốn thoát hoặc giết ngược lại. Cô không hy vọng mình sẽ phạm phải sai lầm cấp thấp này.

Vì thế, Chúc An Sinh ở lì dưới tầng một. Cô đưa mắt nhìn chăm chăm vào Herdman, cô tin rằng bản thân mình đã cẩn thận tới bước này rồi thì không còn sai sót gì có thể xảy ra nữa. Mãi cho tới khi, cô cảm nhận được sự lạnh băng của nòng súng khi nó chạm vào ót cô.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Sừng dê lại xuất hiện

Edit: Cải Trắng

" Không được nhúc nhích. "

Đi kèm với những lời này chính là xúc cảm lạnh lẽo Chúc An Sinh cảm nhận được phía sau ót. Trong nháy mắt, Chúc An Sinh nhớ lại cảnh tượng khi cô bị Mã Tân Văn uy hiếp tới suýt chết.

Có lẽ là do đã trải qua một lần rơi vào trường hợp như thế này nên Chúc An Sinh cũng không quá hoảng loạn. Ngược lại, cô còn bình tĩnh mở miệng hỏi: " Anh là ai? "

" Mấy người đã mò tới tận nhà tôi rồi mà còn không biết tôi là ai sao? "

Nghe thấy, hai mắt Chúc An Sinh bỗng mở to ra. Cô nhìn người đàn ông đang bị trói chặt trước mặt mình bằng vẻ mặt nghi ngờ.

" Ông là bác sĩ Herdman, vậy người đó là ai? " Chúc An Sinh không có cách nào quay đầu lại, chỉ có thể to gan mở miệng hỏi lần nữa.

" Cô không cảm thấy mình có quá nhiều vấn đề để hỏi sao? " Từ phía sau lưng Chúc An Sinh, giọng nói người đàn ông đó vang lên nghe có chút man mác buồn.

" Đến tận giây phút này rồi mà ông vẫn chưa giết tôi, hẳn là có lý do của nó rồi. Nếu giờ tạm thời tôi chưa chết thì tôi hi vọng trước khi mình chết đi có thể biết được ông là ai. "

" Cô thật thông minh, tôi rất thích những người thông minh mà còn ưu tú như này, nhưng đáng tiếc là cô lại quá thông minh, tìm được vài thứ trong nhà của tôi. Có điều, chuyện này tôi cũng được lợi, cô có biết làn da của mình hoàn hảo lắm không? "

" Cảm ơn ông đã khen, nhưng tôi nghĩ bí mật của ông sẽ không giữ được lâu đâu, bạn tôi đã rời khỏi nơi này rồi, rất nhanh sau đó bọn họ sẽ đưa cảnh sát tới đây. "

" Yên tâm đi, chờ tới bọn họ quay trở lại chỗ này thì nơi đây chỉ còn lại một đồng hoang tàn thối. Có điều, khá đáng tiếc khi bảo bối của tôi lại ở nơi này. Nhưng dù sao thì chỉ cần tôi còn sống, đi thật nhiều nơi thì sẽ gặp được người có làn da giống như cô mà, cô nói xem có đúng không? "

Sắc mặt Chúc An Sinh dần dần trở nên nặng nề, bởi vì cô nhận ra rằng mình lại gặp được một tên vừa không có nhân tính vừa biến thái. Mà đối với những kẻ biến thái, cho dù là dùng kỹ thuật đàm phán cao siêu thế nào cũng vô dụng.

Cô nên làm gì bây giờ? Hiếm khi Chúc An Sinh cảm thấy luống cuống, giờ cô không dám có bất cứ hành động nào thiếu suy nghĩ, bởi vì cô biết được sự hung tàn của bác sĩ Herdman đạt tới mức độ nào rồi.

Sở dĩ cho tới bây giờ cô vẫn còn sống là vì để ông ta có thể lấy được bộ da mới mẻ trên người cô. Nhưng đúng như lời ông ta nói, trên thế giới này còn vô số người sẽ bị ông ta coi là con mồi mà nhắm tới, nếu Chúc An Sinh thực sự có hành động thiếu suy nghĩ thì ông ta sẽ không quan tâm nữa mà bóp cổ sủng luôn.

" Bây giờ đi coi trời cho cậu ta đi. Tôi nghĩ nếu như cô đủ thông minh thì cô chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời. "

Chúc An Sinh chỉ có thể làm theo những gì bác sĩ Herdman nói. Bởi vì chỉ có tồn tại mới có cơ hội để cô chạy thoát thân, nhưng tới khi cô bước tới bên cạnh người đàn ông vô danh kia để coi trời thì cô nghe được giọng nói khiến cô vô cùng vui sướng.

" Nếu như ông cũng có đủ thông minh thì mau bỏ khẩu súng trong tay ông xuống, ông có một giây để quyết định. "

Thanh âm này giống như ánh sáng chiếu vào Chúc An Sinh. Trên khuôn mặt cô đã không kiềm chế được mà để lộ ra nụ cười, sự kinh hoàng sợ hãi vừa rồi đã bay biến không còn chút dấu vết gì. Lúc này, Chúc An Sinh cảm thấy vô cùng an tâm.

Tiếng vũ khí rơi xuống sàn nhà vang lên một tiếng nặng nề, sau đó Chúc An Sinh thấy được một khẩu súng được đá tới trước mặt mình. Cô lập tức nhặt khẩu súng lên, sau đó quay đầu lại thì trông thấy Trì Trùng.

Trong giây phút này, Trì Trùng cũng nhìn Chúc An Sinh, để lộ ra nụ cười, trong tay anh là khẩu súng khi nãy đoạt được từ tay người đàn ông tóc màu bạch kim.

Mới thoát được khỏi con đường chết, Chúc An Sinh muốn đi tới chỗ bên cạnh Trì Trùng, nhưng đúng lúc này người đàn ông đang bị trói bỗng nhiên tỉnh dậy. Hắn liếc mắt một cái là thấy Trì Trùng đang cầm súng đối đầu với bác sĩ Herdman, sau đó hắn lại thấy được Chúc An Sinh đang đứng trước mặt hắn muốn đi tới bên cạnh Trì Trùng.

Người đàn ông vô danh đó không do dự gì mà lao về phía Chúc An Sinh, muốn đẩy cô ngã xuống.

Theo bản năng, Trì Trùng định đi ra cứu Chúc An Sinh nhưng có vẻ không cần thiết lắm. Vì dù sao người đó cũng đang bị trói mà Chúc An Sinh cũng không phải người có thể đánh gục một cách dễ dàng, chỉ thấy cô nhẹ nhàng xoay người một cái đã đá cho người vô danh đó kêu la thảm thiết.

Chuyện mà người vô danh vừa làm nhìn như là một chuyện vô ích nhưng trên thực tế nó đã làm cho Trì Trùng phân tâm. Và bác sĩ Herdman đã lợi dụng điểm sơ hở đó để chạy tới căn phòng ở cuối hành lang tầng một. Chờ tới khi Chúc An Sinh và Trì Trùng phản ứng lại thì hắn đã chạy vào bên trong, đóng cửa phòng lại rồi.

Trì Trùng và Chúc An Sinh cảm thấy có chút khó hiểu, nếu bác sĩ Herdman muốn chạy trốn thì tại sao ông ta lại chạy về phía căn phòng kia? Rõ ràng cửa lớn căn nhà cách đó không xa, sao ông ta phải đóng cửa nhốt mình trong phòng như thế?

Có phần kỳ quái!

Trong đầu Chúc An Sinh lóe lên một ý nghĩ, cô cầm theo súng cẩn thận đi về hướng căn phòng đó. Cô còn nhìn về phía Trì Trùng, ra hiệu bằng ánh mắt, ý bảo anh ở lại trông chừng người đàn ông vô danh này.

Đi đến gần cửa phòng, Chúc An Sinh vẫn không nghe được bất cứ động tĩnh gì bên trong đó. Do dự vài giây, cuối cùng cô đưa chân đá văng cửa phòng ra, nhưng mà trong phòng trống không, ngay cả nửa bóng người thôi cũng không có.

Chúc An Sinh nhìn nhìn, có chút không cam lòng, lúc này cô mới phát hiện ra trên sàn nhà có tấm ván sắt.

Đến gần tấm ván sắt đó, Chúc An Sinh mới phát hiện ra trên tấm ván đó có chỗ có thể kéo ra được. Nhưng khi cô muốn kéo tấm ván sắt thì nhận ra rằng tấm ván đó không thể kéo ra một cách dễ dàng. Giờ thì cô hiểu tại sao bác sĩ Herdman lại chọn chạy vào trong căn phòng này rồi.

Cuối cùng, Chúc An Sinh đành một mình thất vọng quay trở lại phòng khách, Trì Trùng đang ở trong phòng khách thấy cô quay về một mình thì khó hiểu: " Herdman đâu? "

" Trong phòng có một lối chạy thoát thân, Herdman sau khi chui qua đó thì khóa tấm ván sắt lại, em không kéo được, hiện tại ông ta đã chạy thoát rồi. "

Trì Trùng trầm tư trong chốc lát, sau đó anh nói ra phân tích của mình: " Herdman già như thế, chắc chắn ông ta không chạy xa được đâu. Ít nhất ông ta cũng không đủ thể lực để chạy lên trên trần, An Sinh, em mau đi ra chộc thùng lốp xe của ông ta đi. Như thế thì ông ta không thể nào chạy thoát khỏi nơi này. "

Chúc An Sinh cảm thấy lời Trì Trùng nói rất có đạo lý. Vừa rồi cô cũng nhìn thoáng qua được một chút về hình dáng bên ngoài của Herdman. Nhìn về

bề ngoài thì đoán chừng ông ta khoảng hơn 60 tuổi, một người như vậy nếu như chỉ chạy bộ thì sẽ không chạy được xa. Hơn nữa, cứ cho là ông ta vô tình gặp được chiếc xe khi này nhóm người Trì Trùng đi tới đây đi, nhưng ông ta không có chìa khóa xe, không thể lái xe được.

Nghĩ vậy, hành động của Chúc An Sinh không hề chậm trễ. Cô chạy ra khỏi căn nhà nhỏ thì thấy được oto của Herdman, lập tức nổ súng bắn thùng bốn cái lốp xe.

Quay trở lại căn nhà nhỏ đó, Trì Trùng để cho Chúc An Sinh trông coi người vô danh kia, còn mình thì rời khỏi đó để đi đưa người dẫn đường về đây.

Gặp lại người dẫn đường, Chúc An Sinh kinh ngạc phát hiện ra người dẫn đường đã tỉnh lại rồi, tuy sắc mặt hần vẫn còn tái nhợt.

" Trước đó anh đã báo cảnh sát rồi, họ sẽ nhanh tới đây thôi, ba người chúng ta tạm thời cứ ở lại chỗ này đã. "

Trì Trùng đưa ra lời đề nghị, Chúc An Sinh gật đầu. Sau đó, cô lại đi hỏi thăm người dẫn đường một chút, khi nghe được chính miệng người đó nói mình còn có thể tiếp tục kiên trì được cô mới yên tâm.

Cuối cùng, giờ Chúc An Sinh cũng có thời gian rảnh rồi đi thăm vấn người vô danh kia.

" Anh tên là gì? " Chúc An Sinh mở miệng hỏi, nhưng người vô danh kia chẳng thèm phản ứng trước câu hỏi của cô.

" An Sinh, không cần tốn sức, anh nghĩ người đó sẽ không thẳng thắn nói chuyện với chúng ta đâu. "

Đương nhiên Chúc An Sinh cũng biết khả năng mình có thể hỏi ra được chút manh mối là rất nhỏ. Dù sao cũng đã có hai vết xe đổ là Para và Sakai Kita, nhưng Chúc An Sinh vẫn cảm thấy không cam lòng.

" Anh có biết điều anh chuẩn bị gặp được là cái gì không? Nơi này có da của nhiều người như vậy, mà anh lại nổ súng với chúng tôi, vậy anh có biết rất có khả năng cuộc sống sau này của anh sẽ được tiếp diễn ở trong tù không? "

Chúc An Sinh lời ra tuyệt chiêu nửa đe dọa nửa dụ dỗ để thăm vấn, nhưng đúng như lời Trì Trùng nói, cái người đàn ông vô danh này hoàn toàn làm như mình không ăn khói lửa nhân gian.

Trì Trùng thấy Chúc An Sinh mệt mỏi thì nhìn về phía cô nhún nhún vai, tỏ vẻ cô nên sớm tin vào lời anh nói. Nhưng nhờ có hành động này của Trì Trùng mà cô nhớ ra được có chuyện mình cần anh phải giải thích.

" Trì Trùng, sao đột nhiên anh lại quay trở về cứu em? Chẳng lẽ trước đó anh đã biết người này không phải là Herdman sao? " Chúc An Sinh còn nhớ lúc đó Trì Trùng đã đưa người dẫn đường lên trên trần cấp cứu, nhưng không hiểu tại sao anh lại quay trở về đây.

" Lúc đầu anh cũng tưởng rằng Herdman đang tấn công chúng ta, nhưng không ngờ tới lúc xuất hiện lại là người này. Nhìn thấy người này xuất hiện anh đã biết, Herdman thực sự vẫn còn chưa xuất hiện. "

" Sao anh lại biết hần không phải là Herdman? Trước đó chúng ta đã gặp Herdman lần nào đâu? " Chúc An Sinh vẫn chưa hiểu một số chỗ.

" Đương nhiên là do tuổi tác. Người đàn ông này còn quá trẻ, không hợp với bầu không khí ở bên trong ngôi nhà. Có điều, thứ khiến cho anh xác nhận chắc chắn rằng hần không phải Herdman là do em. "

" Là do em? " Chúc An Sinh càng cảm thấy khó hiểu.

" Em còn nhớ cái gậy bóng chày em tìm được không? "

" Cái gậy bóng chày đó có vấn đề gì sao? "

" Vấn đề nằm ở chữ ký trên gậy bóng chày. Trên gậy bóng chày đó được ký tên của Robert Clement. Mà Robert Clement là một ngôi sao bóng chày nổi tiếng vào khoảng những năm 60 của thế kỷ trước, nhưng tên tuổi của ông ấy cũng chỉ giới hạn trong độ tuổi của những người già bây giờ. Anh biết điều này là bởi vì ông nội anh cực kỳ thích Robert Clement. "

" Thế nên anh mới tin rằng Herdman thực sự vẫn còn chưa xuất hiện, mà lúc ấy anh không nghĩ tới việc rời đi, đúng không? Anh chỉ đang gửi cho Herdman một biểu hiện giả dối, dụ ông ta đi ra ngoài thôi? "

Trì Trùng không trả lời vấn đề của cô, chỉ cười không nói. Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu tại sao Trì Trùng có thể xuất hiện đúng lúc như thế rồi, bởi vì tất cả những điều này đều nằm trong sự không chế của anh.

" Anh đúng là đồ giảo hoạt. " Chúc An Sinh không nhịn được mà cảm thán một câu.

Lúc này, người vô danh vốn đang nhìn chăm chăm vào Trì Trùng bỗng nhiên cười rộ lên, điều này thu hút sự chú ý của hai người.

" Anh cười cái gì? " Chúc An Sinh khó hiểu, hỏi.

" Tôi cười vì cảm thấy hai người rất lợi hại, hai người là người lợi hại nhất trong những người mà tôi đã từng gặp. Vừa rồi cô hỏi tôi có biết cái tiếp theo đang chờ tôi là cái gì không, vậy thì tôi cũng muốn hỏi hai người một chút, hai người có biết được cái mình đang đối mặt là cái gì không? Hai người không

biết, hai người hoàn toàn không biết gì cả. "

Qua những lời người vô danh nói, bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy lạnh run lên, cô cảm thấy đôi mắt của người này đã biến thành một cái động không đáy, tối om, còn cô và Trì Trùng thì rơi xuống cái hố sâu vô tận đó.

Trì Trùng bước từng bước một về phía người vô danh, sau đó anh đưa tay xé rách áo của người đó. Và rồi, trên ngực người này xuất hiện hình xăm sừng dê.

Có vẻ như người vô danh không cảm thấy ngại gì với hành động của Trì Trùng, ngược lại, hắn còn cười tươi hơn.

" Hoan nghênh bước vào địa ngục. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Một cái đầu lâu

“ Hoan nghênh bước vào địa ngục. ”

Lời này của người đàn ông vô danh khiến cho cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều rơi vào im lặng. Khi ánh mắt của người này liếc về phía hai người, bọn họ cứ có cảm giác như bị kim châm.

Hình sừng dê thần bí đó là biểu tượng thể hiện cho cái gì? Vì sao trên cơ thể người đàn ông vô danh này cũng có một cái hình xăm? Sau lưng chuyện này còn biết bao nhiêu bí mật không thể để cho người khác biết?

“ Yên tâm đi, nếu như mấy người trốn ở trong địa ngục thì tôi sẽ tự mình đi vào địa ngục để bắt mấy người ra. Có lẽ mấy người vẫn không hiểu được lần này mình đã đụng phải đối thủ như thế nào. ”

Về cười trên mặt người vô danh dần biến mất theo lời nói của Trì Trùng, hắn không ngừng quan sát anh và Chúc An Sinh, giống như là đang nghĩ xem lời Trì Trùng đáng tin được bao nhiêu phần.

Sau đó, Trì Trùng không thèm để ý tới người vô danh nữa, anh đi tới trước mặt Chúc An Sinh.

“ Chúng ta đi kiểm tra xung quanh phòng khách đi, chờ tới khi cảnh sát tới mang tên này đi thì chúng ta sẽ kiểm tra những chỗ khác. ”

Chúc An Sinh hoàn toàn không có ý kiến gì. Sau đó, cô và Trì Trùng cùng nhau bắt tay vào việc kiểm tra phòng khách, đây là công việc mà lúc này bọn họ chưa hoàn thành.

Không lâu sau, Chúc An Sinh lại có phát hiện mới. Lần này, thứ cô phát hiện được là cái ô làm bằng da người.

Căn cứ theo những dấu vết và màu sắc của cái ô thì cô nghĩ nó đã sử dụng được khá lâu rồi. Mà Chúc An Sinh nhìn không được mà suy nghĩ tới việc trước đây rốt cuộc bác sĩ Herdman đã giết hại bao nhiêu người vô tội. Ông đã làm thế nào để đủ da người làm mấy đồ vật này.

Ví dụ như cái ô mà Chúc An Sinh đang cầm trên tay này, đây tuyệt đối không phải là thứ chỉ dựa vào da của một người mà có thể chế tạo ra. Riêng việc chế tạo ra cái ô này thôi, Chúc An Sinh đoán rằng phải cần năm đến sáu bộ da người. Bởi vì có rất nhiều bộ phận da trên người là dư thừa.

Hơn nữa, dựa theo tuổi của bác sĩ Herdman, Chúc An Sinh cảm thấy, số người bị ông ta lột da có thể lên tới con số kinh người mà không ai ngờ tới.

Rốt cuộc bọn họ đã gặp phải một con quái vật đáng sợ như thế nào chứ? Chúc An Sinh cảm thấy tay chân mình lạnh run lên. Hơn nữa, nếu không phải cô và Trì Trùng dựa theo manh mối của sừng dê để lần tìm ra Herdman thì chắc ông ta vẫn sẽ luôn là bác sĩ mà mọi người yêu quý.

Ai có thể ngờ rằng một ông lão với vẻ ngoài hiền từ thật ra lại là một tên sát nhân cuồng lột da chứ?

Chúc An Sinh và Trì Trùng đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, tất nhiên không cần nhắc tới những người cảnh sát chuẩn bị tới đây.

Mấy người cảnh sát ở trên trần ngày thường ngay cả một vụ đánh nhau cũng còn hiếm thấy, nhưng hôm nay lại có người nói cho bọn họ biết, bác sĩ Herdman đã khám bệnh cho bọn họ vô số lần từ nhỏ tới giờ tự dung lại biến thành một tên sát thủ. Thậm chí, ông ta còn là người thích dùng da người làm đồ vật.

Rồi còn có những người cảnh sát không tin đây là sự thật, mãi cho tới khi họ nhìn thấy được những vật phẩm được làm bằng da người. Sau đó, có vẻ như đa số các cảnh sát ở đây đều chạy đi nôn.

Người bình tĩnh hơn bọn họ đôi chút là cảnh sát trưởng, bởi vì người này cũng từng nhậm chức cao trong thành phố, có kinh nghiệm. Nhưng dù sao thì

sắc mặt cảnh sát trưởng vẫn rất khó coi.

Ngoại trừ cảnh sát trưởng thì cũng có mấy người cảnh sát khác không chạy đi nôn mửa. Hơn nữa, bọn họ luôn dùng ánh mắt hưng phấn nhìn về phía Trì Trùng, anh thấy vậy là hiểu ngay bọn họ hẳn là người hâm mộ của mình. Nhưng anh cảm thấy thế này cũng tốt, nó có thể giúp anh lược đi rất nhiều thời gian giải thích thân phận của mình.

“Trì Trùng tiên sinh, theo như ý của anh thì người này là đồng phạm của bác sĩ Herdman, hơn nữa cậu ta còn có ý định giết chết hai người, rồi bắn thương bạn của hai người sao?” Cảnh sát trưởng cầm giấy bút để ghi, hỏi dò Trì Trùng tình huống khi đó.

“Gần như vậy đấy.”

“Tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không, vì sao mấy người lại tới chỗ này?”

“Chúng tôi tới đây là để điều tra một vụ án, nếu như ông muốn biết tường tận thêm về vụ án đó thì chút nữa tôi có thể kể lại cho ông nghe. Có điều, việc quan trọng nhất bây giờ là phải bắt được Herdman, tôi có thể chắc chắn rằng ông ta chỉ ở quanh đây thôi, thế nên tôi yêu cầu ông tăng thêm nhân lực để tiến hành dò tìm khu vực xung quanh đây.”

“Được, tôi hiểu rồi.”

Người cảnh sát trưởng này đã được nhìn thấy phòng khách với mấy vết đạn bắn trên cửa và một lỗ to trên tường, còn nhìn được cả mấy vật dụng làm bằng da người do Chúc An Sinh và Trì Trùng tìm thấy. Ông hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề lần này, nên làm việc không dám chậm trễ.

Sau đó, cảnh sát trưởng phái ba người cảnh sát đưa những vật chứng cùng người dẫn đường đang bị thương lên trên trần. Đồng thời, ông cũng không quên liên lạc với những người cảnh sát cấp trên, nơi này xảy ra án mạng đã vượt ngoài tầm sự việc bọn họ có thể xử lý.

Trì Trùng và Chúc An Sinh đứng nhìn theo những người này rồi đi. Có điều, trước khi bước lên xe, người vô danh đó còn nói thêm một câu.

“Mấy người nghĩ mấy người có thể bắt được Herdman sao? Có phải mấy người cũng cho rằng Herdman sẽ dừng lại tất cả hành động? Nhưng mà mấy người không biết, chúng tôi, có mặt ở khắp mọi nơi.”

Cảnh sát trưởng đứng bên cạnh nghe không hiểu người vô danh nói gì, chỉ có Chúc An Sinh hiểu được giá trị lời nói của người vô danh.

“Chúng tôi, có mặt ở khắp mọi nơi, đây là có ý gì?” Chúc An Sinh lặp lại trọng tâm câu vừa rồi khiến cô chú ý.

“An Sinh, nếu như anh đoán không nhầm thì lần này chúng ta đụng phải một tổ chức bí mật không ai biết rồi. Hình vẽ sừng dê đó chính là ký hiệu đặc biệt của tổ chức này.”

Trì Trùng đoán rằng điều này Chúc An Sinh không phải không nghĩ tới, nhưng cô vẫn có chỗ thắc mắc: “Đây là tổ chức như thế nào? Chẳng lẽ chỉ là một nhóm sát thủ biến thái cuồng giết người liên minh lại với nhau thôi sao? Huống hồ, nếu như hình sừng dê là điểm đặc biệt của tổ chức đó thì sao trên người Para lại không có? Còn nữa, tại sao tổ chức này lại có mối liên hệ với mặt mã của sát thủ 12 cung hoàng đạo? Chẳng lẽ sát thủ 12 cung hoàng đạo trong truyền thuyết kia cũng là người của tổ chức này? Thế thì chẳng phải tổ chức này tồn tại được mấy chục năm rồi sao?”

Chúc An Sinh trực tiếp đưa ra rất nhiều vấn đề, nhưng Trì Trùng chỉ quay người nhìn về phía căn nhà nhỏ của bác sĩ Herdman. Trước mắt, bọn họ mới kiểm tra được phòng khách thôi, anh tin rằng ở trong căn nhà nhỏ này còn rất nhiều manh mối mà bọn họ chưa phát hiện ra.

Để có thể tìm được chân tướng, Chúc An Sinh và Trì Trùng quay lại căn nhà nhỏ lần nữa để tiến hành điều tra. Có bốn cảnh sát ở lại đây, trong đó có hai người sẽ đi tuần tra xung quanh căn nhà này, còn cảnh sát trưởng và một người khác thì cùng nhau tìm cách kéo tầm vãn sát ra. Quả nhiên, tầm vãn sát đó là con đường dùng để chạy thoát thân, mở được cửa ra thì hai người đuổi theo truy tìm Herdman bằng con đường đó.

Trì Trùng đi mở một căn phòng khác ở dưới tầng một ra. Ở trong căn phòng này, bọn họ thấy dụng cụ và màu xăm.

“An Sinh, xem ra chúng ta tìm được nguyên nhân tại sao Sakai Kita lại tới đây rồi.”

Chúc An Sinh cầm lấy một lọ màu xăm lên quan sát, rồi nhìn về phía Trì Trùng, nói: “Anh cảm thấy Sakai Kita tới đây là vì hình xăm hả?”

“Như thế là có thể giải thích vì sao trong nhà bác sĩ Herdman lại có dụng cụ, đúng không? Còn nữa, anh nghĩ tầm quan trọng của bác sĩ Herdman trong tổ chức khá lớn, ông ta giống như ‘cha xứ’ vậy. Ai muốn vào tổ chức thì phải được nhận hình xăm của ông ta, cái này kiểu như là Thiên Chúa đang rửa tội cho những đứa trẻ.”

“Thế nên lần này chúng ta gặp được tà giáo à?” Chúc An Sinh nói, biểu cảm trên mặt hơi phức tạp.

“Tà giáo nhưng chưa chắc đã là nhóm người khủng bố, theo như anh nghĩ thì tổ chức này chỉ đơn thuần là vô cùng độc ác. Tổ chức của bọn họ không có quá nhiều tham vọng, nhưng đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của bọn họ. Bọn họ coi như đây là một trò chơi, trò chơi thu hoạch tính mạng của con người, anh nghĩ thứ duy nhất tồn tại trong người bọn họ là sự khồng chế tới mức biến thái, coi mình như thượng đế.”

Chúc An Sinh nghiêm túc nghe lời phân tích của Trì Trùng, sau đó bỗng nhiên cô nhớ tới một việc: “Trì Trùng, anh còn nhớ tập tài liệu liên quan tới các sát thủ liên hoàn khác không, liệu bọn họ có phải là...”

Chúc An Sinh khó có thể nói hết câu này. Nếu tất cả giống như những gì cô đang nghĩ thì tổ chức này thật sự làm người ta sồn hết cả tóc gáy.

“Anh cảm thấy cách nghĩ của em không tồi, những hồ sơ đó có mấy cái còn tồn tại từ thời của sát thủ 12 cung hoàng đạo rồi. Có thể nói, không chừng sát thủ 12 cung hoàng đạo cũng là người của tổ chức thần bí này.”

Theo bản năng, Chúc An Sinh buông thứ mình đang cầm trong tay xuống, cô thấy mấy việc này đã đủ làm lông tơ cô dựng đứng rồi.

“Tổ chức này là nơi chiêu mộ sát thủ liên hoàn trên toàn thế giới sao? Huống hồ, nếu sát thủ 12 cung hoàng đạo cũng là một người trong tổ chức này thì tổ chức này đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi?”

Vấn đề mà Chúc An Sinh đưa ra có vẻ như đã làm khó Tri Trùng. Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ lên tầng hai tìm được một cái đầu lâu, nó có thể giải đáp chút thắc mắc của họ.

Trước khi tìm được đầu lâu, Chúc An Sinh và Tri Trùng còn tìm thêm được rất nhiều vật dụng khác được làm bằng da người. Số lượng đồ dùng khiến cho hai người có cảm giác buồn nôn cực kỳ mãnh liệt.

Sau đó, bọn họ đi tới phòng ngủ của Herdman.

Chúc An Sinh và Tri Trùng phát hiện được trong tủ quần áo của Herdman có một chiếc áo khoác da người. Cảnh tượng khủng bố này khiến cho Chúc An Sinh quyết tâm sau khi trở về New York sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý. Không thì chỉ sợ sau này cô sẽ gặp ác mộng một khoảng thời gian dài.

Sâu bên trong tủ quần áo, bọn họ còn phát hiện được vali phủ bụi.

Mở vali ra, Chúc An Sinh và Tri Trùng thấy bên trong có đầu lâu.

“Sao thế này, chẳng lẽ Herdman còn có sở thích thu thập đầu lâu?” Nhìn Tri Trùng cẩn thận lấy cái đầu lâu đó ra, Chúc An Sinh thắc mắc.

“Cái đầu lâu này hình như có chỗ không giống bình thường.”

Tri Trùng nói xong thì giờ cho Chúc An Sinh xem phát hiện khác thường, cô thấy được trên đầu lâu đó được khắc rõ ràng chữ ‘M’

“M, đây là có ý gì?”

Vừa mới nói xong thì Chúc An Sinh lại có phát hiện mới. Cô nhìn thấy được bên ngoài cái vali đó có một chỗ làm bằng kim loại khắc mấy ký tự.

“HHH.”

Lau đi phần bụi bám trên kim loại, Chúc An Sinh buột miệng nói ra mấy ký tự có trên đó, ba chữ H được viết hoa.

Ở trong hoàn cảnh này, hai người cảm thấy ba chữ này rất quen thuộc. Sau đó, bọn họ tự chìm vào suy nghĩ của bản thân.

HHH, đây có nghĩa là gì?

Bỗng chốc, trong đầu Chúc An Sinh lóe lên một tia sáng. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Tri Trùng, mà đúng lúc đó anh cũng nhìn về phía cô.

“H.H.Holmes(1)”

Chúc An Sinh và Tri Trùng không hẹn mà cùng nói ra cái tên này.

H.H.Holmes – là tên sát thủ liên hoàn đầu tiên trong lịch sử nước Mỹ.

(1)H.H.Holmes: Herman Webster Mudgett, nổi tiếng với biệt danh Dr. Henry Howard Holmes là một kẻ giết người hàng loạt. Vào thời điểm tổ chức hội chợ thế giới năm 1893 tại Chicago, Holmes đã mở khách sạn do tự tay mình thiết kế để phục vụ cho mục đích giết người của mình.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này lại nhắc tới một nhân vật có thật, Henry Howard Holmes, tên sát thủ liên hoàn đầu tiên trong lịch sử nước Mỹ. Tên sát thủ liên hoàn này vô cùng đáng sợ, vì giết người mà hắn có thể mở nguyên một cái khách sạn, sau đó giết chết những vị khách tới khách sạn đó nghỉ ngơi. Từ đây mọi người có thể đoán được boss cuối cùng của tổ chức lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Bí mật trăm năm

Edit: Cải Trắng

“Anh cũng cảm thấy HHH là đang ám chỉ Henry Howard Holmes sao?” Cả cô và Trì Trừng đều đồng thời nghĩ tới cái tên đã gieo rắc bao ác mộng này, Chúc An Sinh cẩn thận hỏi lại lần nữa.

Nói tới những tên tội phạm khét tiếng trong lịch sử thế giới thì không thể không kể tới Jack Đồ Tể(1) của nước Anh, sát thủ 12 cung hoàng đạo của Mỹ, nhân vật chính trong bộ phim điện ảnh Hannibal được lấy cảm hứng từ nhân vật có thật Ed Gein(2).

(1)Jack Đồ Tể: ‘Jack The Ripper’ là một trong những tên sát nhân bệnh hoạn và bí ẩn nhất trong lịch sử. Từ những năm 1880 tại London, hắn đã giết hại 11 nạn nhân bằng cách thức dã man tới không thể tin được, phần lớn nạn nhân là phụ nữ và trẻ em. Trải qua hàng trăm năm nhưng hắn vẫn đang là đối tượng nghiên cứu của giới cảnh sát và các nhà khoa học.

(2)Ed Gein: Tên đầy đủ là Edward Theodore Gein, còn được biết tới với tên gọi là ‘The Butcher of Plainfield’. Là một kẻ giết người và bắn tía giỏi người Mỹ.

Nhưng trên thực tế, nếu như bạn thực sự đi sâu vào tìm hiểu lịch sử tội phạm thế giới thì có thể bạn sẽ biết được thêm nhiều nhân vật có điểm tương tự như mấy cái tên kể trên, có khi còn đáng sợ hơn.

Trong đó, điển hình là Henry Howard Holmes, hắn cũng là một trong những tên sát thủ liên hoàn bậc nhất nước Mỹ.

Từ khi còn trẻ Henry Howard Holmes đã thực hiện một số hành vi phạm tội đơn giản, nhưng cái khiến tên hắn được lưu danh sử sách là vào năm 1893, hắn đã cho xây dựng khách sạn với ba tầng địa ngục.

Trong khách sạn này, có thể nói là mỗi một gian phòng dành cho khách đều có một đường ống dẫn khí độc vào bên trong. Cái này có thể giúp cho quá trình giết người của Henry Howard Holmes dễ như trở bàn tay.

Nhưng sự thật không chỉ như thế. Bên trong khách sạn còn có gian phòng được hắn sử dụng để tra tấn các nạn nhân, rồi có cả phòng chống không cho các nạn nhân tự sát. Cuối cùng, những nạn nhân ở bên trong phòng chống tự sát chỉ còn nước đói chết hoặc khát chết.

Những lúc như thế, các nạn nhân không thể làm bất cứ chuyện gì để kết thúc chuỗi ngày đau khổ của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh của mình dần dần biến mất. Và Henry Howard Holmes sẽ là người thường thức tất cả những điều đó.

Thậm chí, trong khách sạn của Henry Howard Holmes còn thiết kế một căn phòng có khí than, lò thiêu và hồ axit. Mấy thứ đó đều được hắn dùng để tiêu hủy thi thể nạn nhân. Hắn còn sử dụng thi thể nạn nhân để làm phẫu thuật thực nghiệm, sau khi xong việc hắn sẽ tẩy trắng xương cốt nạn nhân. Cuối cùng, hắn ghép những phần xương đó thành tiêu bản để bán cho trường đại học địa phương làm dụng cụ học tập thực quan.

Sau khi hành vi phạm tội của Henry Howard Holmes bị bại lộ thì mọi người không hiểu sao hắn lại làm như thế. Hắn làm như vậy đơn giản là để thỏa mãn ham muốn điên cuồng và tâm lý vặn vẹo của bản thân. Đối với người dân bán xứ nơi đó, mỗi khi đi ngang qua khách sạn trông như một tòa lâu đài này, không ai trong số họ nghĩ rằng bên trong khách sạn đó là khung cảnh địa ngục như thế nào.

Năm đó, ở Chicago tổ chức hội chợ, rất nhiều người đổ xô tới thành phố này. Những vị khách ngày đó tới Chicago và bước chân vào khách sạn của Henry Howard Holmes, bọn họ không biết rằng mình đã bước chân vào cánh cửa địa ngục, thứ nghênh đón họ chính là sinh mệnh kết thúc.

Mãi cho tới năm 1894, nguyên nhân khiến Henry Howard Holmes để lộ hành vi phạm tội là khi hội chợ quốc tế đó kết thúc, thế giới lâm vào khủng hoảng kinh tế. Dựa vào sự ước chừng số lượng, mọi người tin rằng số người đã bị Henry Howard Holmes giết hại phải lên tới hơn 200 người.

“Ở một nơi như vậy lại xuất hiện ba ký hiệu HHH, nếu như nó không liên quan gì tới Henry Howard Holmes thì khó khăn rồi, nhưng dù sao thì trước đó chúng ta cũng đừng phải mặt mả giống mặt mả của sát thủ 12 cung hoàng đạo. Có điều, anh cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao trên cái vali hành lý này chỉ đơn giản khắc lên ba chữ cái đầu trong tên của Henry Howard Holmes? Hơn nữa, vì sao trong vali hành lý này lại có một cái đầu lâu? Chẳng lẽ cái đầu lâu này là của Henry Howard Holmes sao?”

Trì Trừng lại chìm đắm vào trong suy nghĩ của bản thân, trên tay cầm cái đầu lâu khiến cho anh rơi vào trạng thái hoảng hốt như tiến vào mộng ảo. Đường như anh đang nhìn thấy được tên ác ma làm cả thế giới kinh hoàng vào hai thế kỷ trước.

“Lúc Henry Howard Holmes phải chịu án tử hình hắn đã để lại di chúc là hắn sợ có người trộm đem thi thể của hắn đi nghiên cứu nên hắn yêu cầu mộ của mình phải được dùng bê tông lấp kín. Nếu như mộ hắn đã được dùng bê tông để lấp kín thì sao phần đầu của hắn có thể xuất hiện ở đây được?”

Trì Trừng vẫn không buông cái đầu lâu trong tay ra, anh cũng nhớ là trong di ngôn của Henry Howard Holmes có nói như thế, thế nên vấn đề mà Chúc An Sinh đưa ra rất có lý. Nếu như cái đầu lâu này thực sự là Henry Howard Holmes thì tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Trì Trừng nghĩ đủ mọi cách để đưa ra lời giải thích cho vấn đề. Anh nghĩ tới tất cả mọi thứ, từ khi anh bắt đầu ngồi lên chuyến bay đầu tiên đi sang Thái Lan.

“An Sinh, em có nghĩ tới khả năng rằng thực ra chúng ta vẫn chưa hiểu rõ về di ngôn của Henry Howard Holmes không?”

“Sự thật về di ngôn của Henry Howard Holmes? Trì Trừng, anh nói vậy là có ý gì?” Chúc An Sinh cảm thấy mình nghe không hiểu Trì Trừng đang nói gì.

“An Sinh, nếu như ngay từ đầu Henry Howard Holmes không sợ thì thể mình bị người khác trộm đi nghiên cứu thì sao? Nếu di ngôn mà hấn để lại là có nguyên nhân khác thì sao?”

“Có nguyên nhân khác?” Chúc An Sinh nghe tới câu này thì đúng lúc ánh mắt cô nhìn tới cái đầu lâu: “Anh đang muốn nói tới cái đầu lâu này sao?”

“Đúng vậy, chính là cái đầu lâu này. Liệu có khả năng bức di ngôn của Henry Howard Holmes để lại không phải là do hấn sợ thì thể bị lấy cắp mà là sợ có người phát hiện ra bí mật của đầu lâu thì sao?”

“Bí mật của đầu lâu, ý anh muốn nói là chữ ‘M’ này?”

Chúc An Sinh nói rồi chỉ vào chữ M được khắc trên đầu lâu. Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ đơn giản là chữ M, nó có thể có bí mật gì chứ?

“An Sinh, em có còn nhớ trước đó không? Khi mà chúng ta nghĩ tới hình xăm sừng dê trên người Sakai Kita, chúng ta đã nghĩ ngờ trên người Para có một hình xăm tương tự, nhưng cậu ta không có. Em thử nói xem là vì sao?”

Chúc An Sinh im lặng. Trước mắt, cô và Tri Trùng đã phát hiện ra dường như mỗi người nằm trong tổ chức thần bí đó đều sẽ được xăm hình sừng dê. Nếu Para cũng là người thuộc tổ chức này thì vì sao trên người hấn không có hình xăm sừng dê chứ? Mà ở trong phòng ngủ của Para có bức tranh sừng dê chứng minh hấn có liên quan tới tổ chức thần bí này, nhưng vì sao trên cơ thể hấn không xăm hình sừng dê chứ? Quan hệ giữa Para và tổ chức thần bí đó là như thế nào.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh có cảm giác hình như mình đã đoán ra câu trả lời: “Có phải anh nghĩ rằng, trên người Para không có hình xăm là vì dấu ấn của hấn giống với cái đầu lâu này, khắc vào xương cốt ở phần trên đầu?”

“Đúng thế.” Thấy Chúc An Sinh đã hiểu ra ý của mình, Tri Trùng nở nụ cười.

“Cái này giống với những phạm nhân ở trong ngục giam. Thông thường, bọn họ đều dùng những hình xăm khác nhau để chứng tỏ địa vị của mình, mà theo như anh nghĩ thì trong tổ chức thần bí này có tồn tại quan hệ theo cấp bậc. Tài liệu về các sát thủ liên hoàn nằm trong nhà Para là bằng chứng tốt nhất.”

“An Sinh, chắc em cũng phát hiện ra rằng những tên sát thủ liên hoàn trong tập tài liệu đó tuy rằng rất đáng sợ nhưng không thể đánh đồng với đám người Henry Howard Holmes được. Thế nên, anh có một suy nghĩ khá to gan, trong tổ chức thần bí đó có một số thành viên cấp cao, giống như là Henry Howard Holmes, sát thủ 12 cung hoàng đạo và Para.”

“Mấy người này là thành phần khủng bố nhất. Thế nên, để thể hiện được thân phận của mình, dấu ấn của bọn họ không giống với những thành viên bình thường, dấu ấn đó sẽ giống như chữ M trên cái đầu lâu này.”

“Và đây cũng là nguyên nhân để Henry Howard Holmes để lại di ngôn. Xương đầu của hấn xuất hiện một chữ M, đây sẽ là thứ khiến cho mọi người cảm thấy hứng thú. Henry Howard Holmes lo lắng tổ chức thần bí của mình sẽ bị bại lộ nên hấn mới để lại bức di ngôn này.”

“Mà người của tổ chức cũng lo lắng phần mộ được bê tông lấp kín này sẽ chẳng ngăn cản được một số người có lòng hiếu kỳ lớn. Vì để diệt trừ hậu hoạn về sau, bọn họ dứt khoát trộm luôn đầu Henry Howard Holmes về. Cuối cùng, cái đầu lâu này được gửi ở trong nhà Herdman vì trông có vẻ như Herdman chẳng có chút liên quan nào tới tổ chức. Chỉ có ông ta mới có tư cách bảo quản đầu lâu của Henry Howard Holmes.”

Chúc An Sinh nghe mà tròn mắt há mồm vì kinh ngạc, cô nhìn cái đầu lâu đó, nói như đang tự lẩm bầm: “Có khả năng này sao? Trên thế giới này thực sự tồn tại một tổ chức như vậy sao?”

Tri Trùng giờ cái đầu lâu đó lên. Anh liếc mắt nhìn cái đầu lâu một cái rồi dùng vẻ mặt chán ghét đem nó trả về cái vali hành lý.

“Giờ anh muốn chúc mừng hai ta một chút, chúng ta đã phát hiện ra bí mật đen tối nhất trên thế giới này rồi. Hơn nữa, chúng ta còn thành công biến thành kẻ thù của tổ chức đó. Nói cách khác, hiện giờ chúng ta đang là kẻ thù của toàn bộ tội phạm khủng bố nhất trên thế giới này.” Tri Trùng tự giễu.

Chúc An Sinh hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Tri Trùng, vì lúc này trong lòng cô cũng có những cảm xúc không nói nên lời.

Cô có sợ không? Sao có thể không sợ được chứ? Cái bọn họ tìm được chính là tổ chức liên kết những tên sát thủ liên hoàn lại với nhau từ hàng trăm năm trước, điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là, ngay tại giây phút cô và Tri Trùng phát hiện ra bí mật của tổ chức đó, bọn họ đã trở thành mục tiêu chung của toàn bộ tội phạm khủng bố nhất trên thế giới này.

Nhưng sâu bên trong Chúc An Sinh vẫn cảm thấy hơi hưng phấn. Thậm chí, cô còn nghĩ mình đã nhìn xuyên qua được dòng thời gian, những tội ác mà trước đó không một ai biết thì giờ phút này đã được phát hiện ra, chúng tồn tại.

Giờ phút này, Chúc An Sinh đã hiểu được lời nói của người đàn ông vô danh, quả thực cô và Tri Trùng đã rơi vào trong địa ngục quá sâu rồi.

Sau khi kiểm tra xong, cả Chúc An Sinh và Tri Trùng đều thất thần. Hai người quay trở lại tầng một thì đã thấy cảnh sát trưởng đi ra khỏi con đường hầm đó, cảnh sát trưởng nhìn thấy hai người đi xuống thì lập tức tiến lên.

“Có phát hiện mới không?” Cảnh sát trưởng hỏi.

Tri Trùng liếc mắt nhìn Chúc An Sinh, tạm thời hai người đã quyết định giấu đi chuyện mình mới phát hiện ra. Dù sao thì bọn họ sợ giờ mà nói ra thì

không có ai tin, có khi còn có người nghĩ rằng bọn họ mắc chứng hoang tưởng ý chứ.

“Chúng tôi phát hiện ra có thể vụ án này là vụ án của sát thủ liên hoàn đã diễn ra cách đây hàng chục năm, khoảng thời gian tiếp theo đây có lẽ mọi người sẽ vô cùng bận rộn đấy.” Phát hiện mấu chốt tạm thời Trì Trùng sẽ giấu đi, anh chỉ nói một số thông tin bên lề có liên quan tới: “Hai người thì sao? Không phải ông đuổi theo bắt Herdman hả? Kết quả thế nào?”

“Có vẻ như Herdman đã chạy sâu vào trong rừng rồi. Phía cuối con đường khi này là một lối thông ra khu rừng. Dựa theo tuổi tác của ông ta, tôi nghĩ là giờ ông ta chỉ dựa được vào rừng cây để trốn. Có điều, tôi đã gọi chi viện rồi, rất nhanh chúng ta sẽ tìm ông ta, ông ta sẽ không chạy thoát được đâu.”

Trì Trùng cảm thấy lời của cảnh sát trưởng rất có lí, nhưng không hiểu sao anh vẫn cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Nếu biết rõ đó là con đường chết thì sao Herdman vẫn còn chạy vào trong đó? Trì Trùng còn chưa quên lời của người đàn ông vô danh đó.

Bọn họ thực sự có thể bắt được Herdman sao?

Vào lúc trong lòng nghĩ tới nhiều vấn đề khó hiểu thì bên ngoài căn nhà nhỏ vang lên tiếng nổ. Mọi người lập tức chạy ra khỏi căn nhà.

Đứng ở bên ngoài căn nhà, Trì Trùng và Chúc An Sinh thấy được một chiếc máy bay trực thăng bay lên từ phía trong rừng cây. Sau đó, chiếc máy bay trực thăng đó lập tức bay về nơi xa xôi nào đó mà bọn họ không biết tên.

Giờ phút này, cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều cảm thấy như có ai đó đang bóp chặt lấy yết hầu của bọn họ. Hô hấp của hai người trở nên khó khăn hơn, cuối cùng cả người họ như bị chết đuối, chậm chậm rơi vào vực sâu lạnh băng.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này có nhắc tới di ngôn của Henry Howard Holmes, cái này là sự thật. Bao gồm cả hành vi phạm tội của hắn, cũng là thật.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Một cuộc gọi

Edit: Cải Trắng

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng đi tới cục cảnh sát Vienna. Hai người vừa khai báo thân phận xong đã lập tức có cảnh sát chạy đi thông báo cho cấp trên. Sau đó, hai người nhận được tin là cảnh sát trưởng muốn gặp.

"Xem ra anh là một nhân vật tai to mặt lớn đấy. Ngay cả cục trưởng cục cảnh sát Vienna cũng muốn gặp anh." Chúc An Sinh nghe xong thì nổi hứng muốn trêu chọc anh, nhưng cô không biết rằng, khi nghe được thông tin này Trì Trùng thấy có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ sức ảnh hưởng của mình lại lớn vậy sao? Trì Trùng không thể không suy nghĩ tới vấn đề này, nhưng rất nhanh thôi anh đã có câu trả lời.

Chúc An Sinh và Trì Trùng được dẫn tới văn phòng của cảnh sát trưởng. Ở bên ngoài văn phòng cục trưởng, bọn họ thấy một bóng người đàn ông thoáng qua. Mà cho tới khi ngồi nói chuyện với cục trưởng bọn họ mới biết được người đó là phóng viên, tới phỏng vấn ông ấy những chuyện liên quan tới vụ mưu sát.

Đến giờ, Trì Trùng và Chúc An Sinh mới hiểu được tại sao ông ấy lại đồng ý gặp hai người, đây quả là chuyện tốt cậu còn không được. Có được nhân vật lợi hại như Trì Trùng hỗ trợ thì gánh nặng trên vai ông sẽ nhẹ đi nhiều.

"Có điều, tại sao hai vị lại nghĩ tới việc tới đây trợ giúp chúng tôi phá án? Chúng tôi cũng có ý định mời hai vị tới đây hỗ trợ nhưng chúng tôi sợ rằng hai vị không còn sức lực để chạy tới đây phá án nữa, dù sao thì hai vị cũng vừa phá được một vụ án vô cùng ly kỳ ở Thái Lan." Cục trưởng nhìn hai người bằng ánh mắt tò mò.

Việc cục trưởng biết được vụ án tàn sát thôn trang đó khiến Chúc An Sinh cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngay sau đó thì cô đã hiểu ra. Dù sao đây cũng là một vụ án tàn sát hàng trăm người hiếm gặp, người có thân phận như cục trưởng chắc là được nghe qua chuyện này rồi.

"Trừ gian diệt ác không phải là trách nhiệm của chúng ta sao? Huống hồ, việc theo đuổi chính nghĩa này còn phân ra việc lớn việc nhỏ sao?"

Trì Trùng trả lời như thế khiến cục trưởng cảm động suýt thì rơi nước mắt. Chúc An Sinh âm thầm cảm thán tố chất tâm lý của Trì Trùng, cô cảm tưởng như sau lưng anh có một vầng hào quang, vầng hào quang đó đang làm cho mắt cô không thể mở ra được.

"Chúng tôi có thể xem hồ sơ chi tiết hơn về những vụ án này không?" Trì Trùng quay về chủ đề chính.

"Đương nhiên là được rồi, tôi sẽ để Aidan dẫn mọi người đi xem, hai người có thể coi cậu ấy như trợ thủ của mình. Như thế có thể giúp hai người thuận tiện hơn trong việc phá án."

Trì Trùng gật đầu thay cho lời cảm ơn, sau đó anh và Chúc An Sinh ngồi lại trong văn phòng một lúc. Lúc sau, có một người đàn ông tóc quăn đi tới.

Khi người đàn ông tóc quăn đó nhìn thấy Trì Trùng thì ánh mắt của hắn như phát sáng, không còn nghi ngờ gì nữa, Chúc An Sinh thấy đây lại là fan của Trì Trùng.

"Aidan, đây chính là Trì Trùng tiên sinh và Chúc An Sinh tiểu thư. Tôi nhớ bình thường cậu rất thích đọc sách của Trì Trùng tiên sinh đấy. Lần này, Trì Trùng tiên sinh đồng ý tới đây hỗ trợ, cậu phụ trách tiếp đãi hai người đấy nhé."

"Rõ!"

Aidan đứng thẳng người, đồng ý nhận nhiệm vụ. Sau đó, hắn cùng với Chúc An Sinh và Trì Trùng rời khỏi văn phòng cục trưởng.

"Trì Trùng tiên sinh, anh muốn đi đâu đây?" Aidan nói chuyện với Trì Trùng bằng giọng điệu tiếng Anh vô cùng lưu loát. Nghe thấy giọng điệu này, cả Chúc An Sinh lẫn Trì Trùng đều thấy thoải mái hơn hẳn. Vừa nãy, cả cục trưởng lẫn người cảnh sát dẫn đường cho bọn họ dùng tiếng Anh vẫn còn nặng âm điệu người bản xứ, khiến cho hai người phải cố hết sức mới có thể nghe thấy được. Cũng may, tới Aidan thì vốn tiếng Anh của hắn không tồi.

"Đầu tiên, chúng ta đi xem tài liệu về ba vụ án này đã."

Aidan nhận được mệnh lệnh xong lập tức dẫn Trì Trùng và Chúc An Sinh đi tới phòng chứa hồ sơ. Nhưng mãi sau đó bọn họ mới nhận ra được những hồ sơ này không giống với cái mà Anna đưa cho bọn họ xem trước đây. Bởi vì hồ sơ mà Anna đưa cho Trì Trùng xem đều đã được phiên dịch, còn hồ sơ cất ở đây chỉ toàn là tiếng Đức. Cuối cùng, Chúc An Sinh và Trì Trùng đành để Aidan phiên dịch lại rồi nói cho bọn họ nghe, cũng may trước đó bọn họ cũng xem được một chút rồi.

"Nạn nhân đầu tiên là Ullake, thi thể được người ta phát hiện trong rừng khoảng một năm trước. Có điều, chúng tôi suy đoán rằng rừng cây đó không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án. Rất có thể hung thủ đã giết chết nạn nhân trước rồi mới đưa thi thể nạn nhân tới rừng để tiến hành phi tang xác. Điều đáng nhắc tới ở đây là hung khí giúp hung thủ giết chết nạn nhân là bằng sắt chôn của nạn nhân. Ngoại trừ cái này ra, không còn manh mối nào khác."

"Hai nạn nhân tiếp theo thì một người là bị giết cách đây sáu tháng trước, thi thể được một người tên là Senta phát hiện ra. Người còn lại chính là người bị giết hại gần đây nhất, tên là Heidi."

"Các nạn nhân đều có nghề nghiệp giống nhau, họ là "gái bán hoa", cách thức giết người cũng tương tự. Đầu là hình thức treo cổ. Chẳng qua hai nạn nhân sau đây thì hung thủ dùng dây nịt ngực để sát hại, nhưng về cơ bản thì đây là vụ án giết người liên hoàn. "

Tri Trùng và Chúc An Sinh kiên nhẫn nghe hết những gì Aidan nói. Đợi tới khi hắn nói xong, Tri Trùng mới đặt câu hỏi: "Điểm chung giữa ba nạn nhân, mấy người có phát hiện ra gì không? "

Aidan có hơi xấu hổ, nhưng không thể không thừa nhận là bọn họ không có bất kỳ thu hoạch nào: "Hung thủ hành động rất cẩn thận, ngay cả hung khí hắn dùng cũng là đồ của nạn nhân, cho nên chúng tôi không có phát hiện gì. "

"Mối quan hệ của các nạn nhân thì sao? Mấy người đã điều tra việc này chưa, giữa những nạn nhân này có mối quan hệ gì không? " Tri Trùng lại đưa ra vấn đề mới.

"Chúng tôi đã điều tra vấn đề này. Tuy các cô ấy đều là "gái bán hoa" nhưng giữa bọn họ không có bất kỳ mối quan hệ nào. Nạn nhân thứ hai được phát hiện ở Senta là người Klagenfurt(2). Ngoại trừ sự liên quan tới nghề nghiệp thì dường như hung thủ lựa chọn nạn nhân là do ngẫu nhiên. "

(1)Klagenfurt: Là thành phố thủ phủ bang Carinthia ở Áo.

Tri Trùng lấy điện thoại, mở bản đồ ra xem. Sau đó, anh tiếp tục nói: "Vienna và Klagenfurt cách nhau một khoảng tương đối. Ít nhất thì điều này đã chứng minh hung thủ đi qua đi lại giữa hai thành phố này để gây án. "

"Đúng là như thế. " Aidan là người Áo, đương nhiên hắn sẽ hiểu điều này rõ hơn Tri Trùng. Nhưng hắn cảm thấy hơi khó hiểu, tự dưng Tri Trùng nhắc tới điều này làm gì chứ?

Tri Trùng suy nghĩ mất một lát rồi mới nói ra phân tích của mình: "Cách thức gây án của hung thủ rất thành thực, từ cái nơi mấy người phát hiện ra thì thể của nạn nhân Ullake đã nói lên điều đó. Từ đầu tới cuối, hung thủ không để lại bất cứ manh mối gì, anh có biết điều này thể hiện cho cái gì không? "

Aidan biết Tri Trùng đang hỏi mình nhưng vấn đề mà anh đặt ra hắn không biết nên suy nghĩ từ đâu, cũng may là Chúc An Sinh lên tiếng đúng lúc ấy, giảm bớt đi sự xấu hổ trong không khí.

"Điều này chứng tỏ rằng rất có khả năng Ullake không phải là nạn nhân đầu tiên bị sát hại. Vì theo như thông thường, lần đầu tiên gây án sẽ không được hoàn hảo và cẩn thận. Mà vừa rồi anh cũng đã nhắc tới cả Vienna và Klagenfurt, nạn nhân tới từ hai thành phố khác nhau càng chứng tỏ rằng hung thủ không phải là một tên tội phạm tay mơ mới vào đời. "

Tri Trùng hài lòng gật đầu. Anh thấy Aidan là fan của mình nên muốn thử tài một chút, nhưng đúng là không phải ai cũng có năng lực như Chúc An Sinh.

"Đối với những tên sát thủ liên hoàn, bọn họ sẽ có một cái được gọi là khu tâm lý an toàn thuộc về chính họ. Hoạt động quanh khu vực đó, bọn họ sẽ cảm thấy rất an toàn. Nhưng trong vụ án này, hung thủ là một người không bình thường, khu vực an toàn của hai chiếm trọn cả hai thành phố là Vienna và Klagenfurt. Khu vực an toàn rộng như thế này có thể chứng minh rằng hung thủ là một người có kinh nghiệm. Khu vực an toàn của sát thủ liên hoàn sẽ không ngừng mở rộng theo quy luật nhất định. "

Bản tay đang đặt trên bàn của Aidan run lên vì hưng phấn. Cả đời này hắn còn chưa dám nghĩ tới cảnh tận mắt mình có thể chứng kiến Tri Trùng và Chúc An Sinh phá án. Đồng thời, hắn cũng đã hiểu ra ý nghĩ của hai người họ: "Thế nên, Tri Trùng tiên sinh cảm thấy vẫn còn những nạn nhân khác nữa? "

Không ngờ, Tri Trùng lại không trả lời vấn đề của Aidan ngay. Anh như nghĩ ra cái gì đó, nhìn Chúc An Sinh, nói: "Đúng rồi, nếu là lần đầu tiên phạm tội thì hung thủ sẽ rất khẩn trương, cũng dễ dàng để lại sơ hở. Bây giờ chúng ta còn tin chắc rằng hung thủ có những lần phạm án khác, liệu có khả năng hung thủ sớm đã để lộ sơ hở từ trước rồi không? "

Tri Trùng nói xong thì nhìn về phía Aidan bằng ánh mắt hưng phấn: "Mấy người có điều tra những vụ án trước không, trước đó có vụ án nào tương tự như này không? "

Aidan không muốn thừa nhận, nhưng thật sự bọn hắn chưa bao giờ nghĩ theo hướng này. Thế nên sau đó Aidan gọi thêm mấy người nữa tới giúp đỡ, bọn họ bắt đầu lật xem những hồ sơ vụ án trước đó ở Vienna.

Có vụ án nào khả nghi bọn họ đều sẽ để sang một bên, cuối cùng để người có chuyên môn phiên dịch cho Tri Trùng và Chúc An Sinh nghe. Sau đó, hai người sẽ phán đoán xem vụ án đó có liên quan gì tới vụ đang điều tra hay không.

Công việc như này vô cùng buồn tẻ và nhợt nhạt. Thời gian một ngày cứ như thế mà trôi qua nhanh chóng. Cuối cùng, Chúc An Sinh và Tri Trùng đành rời khỏi cục cảnh sát, sau khi rời khỏi đó, hai người không trở về khách sạn nghỉ ngơi ngay mà đi tới tìm Anna.

Biết được Tri Trùng và Chúc An Sinh đã thành công tham gia vào việc điều tra vụ án này, Anna vô cùng vui vẻ. Mà đúng lúc đó cô ấy đang nấu một nồi thịt băm, thế là Tri Trùng và Chúc An Sinh lại ở lại đây thưởng thức mì Ý cùng sốt thịt băm.

Có vẻ như Doris rất thích món mì Ý thịt băm Anna làm. Cô bé ăn một hơi hết hai bát mới thỏa mãn trở về phòng đọc sách, bàn ăn chỉ còn lại Anna, Chúc An Sinh và Tri Trùng ở lại vừa ăn mì vừa nói chuyện phiếm.

"Anna, không ngờ tài năng nấu nướng của cô lại tốt như này. " Chúc An Sinh cảm thán một câu, cô còn tưởng người làm nghề "thợ săn tiền thưởng" như Anna thì phòng bếp không phải là nơi để trở tài.

" Tôi cũng chỉ biết làm mỗi món này, sợ là ngày mai tôi phải gọi com hộp cho Doris rồi. " Anna nói một cách tự giễu, sau đó ba người cười thành tiếng.

Đúng lúc này, điện thoại bàn trong phòng vang lên. Lập tức, bầu không khí trong phòng rơi vào yên tĩnh.

Anna đứng dậy đi nhận điện thoại. Cô cảm thấy hơi khó hiểu, không biết là ai gọi tới đây nhỉ, nhưng sau khi cô nhận điện thoại thì đầu dây bên kia cứ im lặng không nói.

" Alo? "

Anna lên tiếng trước, nhưng đầu dây bên kia vẫn im lặng không nói gì.

Đang lúc Anna cho rằng đây là trò ai đó dùng để chọc ghẹo thì đầu dây bên kia vang lên tiếng nói, Anna có thể nghe được đây là giọng nam.

" Xin chào, cho hỏi đây có phải nhà Heidi không? Trước khi Heidi chết có để lại di chúc, cô ấy để tôi chuyển tới cho Doris và Anna, cô ấy rất yêu hai người. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Vụ án mưu sát 20 năm trước

Edit: Cải Trắng

[Q7] Chương 110: Vụ án mưu sát 20 năm trước

" Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của Heidi không? Trước khi qua đời, Heidi có để lại di ngôn, cô ấy nhờ tôi chuyển lời lại cho Doris và Anna là cô ấy rất yêu hai người. "

Anna ngẩn người ra mất một lúc thì đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, cô cảm tưởng như toàn bộ máu trong người đang dồn hết lên não. Trong chốc lát, hai mắt Anna trở nên đỏ bừng.

" Anh là ai? " Anna chỉ nói một câu ngắn gọn, nhưng chỉ cần thế thôi đã đủ để khiến cô cảm thấy như thân thể mình bị phanh ra.

" Cô có quen Heidi sao? Tốt quá. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết Heidi là một cô gái đơn thuần, đơn thuần tới nỗi chỉ cần tôi bịa chút lý do thôi là cô ấy đã tin vào những gì tôi nói, thậm chí cô ấy còn tin rằng tôi sẽ chuyển lại di ngôn của cô ấy tới mọi người. "

Lần này, Anna im lặng mất một lúc lâu rồi mới mở miệng nói chuyện tiếp. Giọng nói cô trở nên khàn khàn, như có bàn tay ai đó đang đè lên yết hầu: " Vì sao? "

" Tôi cũng không biết nên trả lời cô như thế nào nữa, có thể nói, từ trước tới nay, Heidi là cô gái đơn thuần nhất mà tôi từng gặp. Vậy nên hôm nay tôi mới gọi điện thoại tới đây, hơn nữa tôi còn có thể tiết lộ thêm một số việc. "

Sự im lặng ngăn ngui tôi thêm lần nữa, nhưng lúc này Anna cảm nhận được người đàn ông ở đầu dây bên kia đang mỉm cười.

" Cô muốn biết Heidi đã chết như thế nào sao? Tôi siết chặt cổ cô ấy, ngay cả cái cổ của cô ấy cũng rất hoàn hảo, giống như là cổ của một con thiên nga vậy. Sau đó, cô ấy bắt đầu gãy dựa, muốn mở miệng ra để hô hấp, chân thì gắng sức để chạm đất, tay thì muốn tháo thứ đang siết chặt lấy cổ mình ra. Nhưng tất cả những hành động này chỉ để vút đi, tôi tận mắt chứng kiến sinh mệnh của cô ta dần dần biến mất. Cuối cùng, tôi ném thi thể cô ấy vào trong rừng cây, giống như là hàng ngày khi ra cửa tôi luôn vứt túi rác vào thùng rác vậy. "

Anna không hề nhận ra rằng mình cắn chặt môi tới nỗi bị rách ra môi cho tới khi cô cảm nhận được mùi máu tươi ngập tràn trong khoang miệng.

" Mày tin không, tao sẽ tìm được mày. "

Anna không khóc, cô chỉ lạnh nhạt buông một câu, tựa như lời tuyên án từ từ thần.

Phản ứng này có vẻ như làm người nghe ở đầu dây bên kia không hài lòng lắm, phút giây im lặng ngăn ngui qua đi, cuộc gọi bị cắt đứt.

Từ nãy tới giờ Chúc An Sinh và Trì Trường không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, thấy cúp điện thoại rồi hai người mới đi tới chỗ Anna.

" Ai gọi tới thế? " Tuy trong đầu Chúc An Sinh và Trì Trường cũng đoán được đại khái là ai, nhưng vẫn cẩn thận hỏi lại.

" Là hấn. " Nói xong câu đó, cả người Anna như mất hết sức lực. Chúc An Sinh muốn chạy tới đỡ cô ấy nhưng bị từ chối, Anna cắn răng cố gắng đứng

thăng người dậy.

Tri Trùng hiểu được tâm trạng Anna lúc này, nhưng anh càng hiểu hơn việc cấp bách nhất bây giờ là bắt được hung thủ. Thế nên, anh không thể không hỏi lại: "Hung thủ đã nói những gì thế? "

Anna nhìn về phía Tri Trùng, rồi cô ấy để lộ ra nụ cười vô cùng thê lương: "Hắn nói cho tôi biết di ngôn của Heidi. Heidi nói cô ấy rất yêu Doris, cũng rất yêu tôi, sau đó hắn nói cho tôi nghe quá trình hắn giết chết Heidi. "

Chúc An Sinh hít vào một ngụm khí lạnh, Tri Trùng không ngờ hung thủ lại có thể hành động như vậy. Trong lòng bọn họ đều cảm thấy chấn động, hành động này của hung thủ đúng là không bình thường.

Chúc An Sinh dìu Anna ngồi xuống sofa. Sau đó cô và Tri Trùng ngồi vào một góc thảo luận về cuộc điện thoại của hung thủ.

"Vì sao đột nhiên hung thủ lại gọi điện tới? Hắn đang muốn làm gì? " Chúc An Sinh đưa ra nghi vấn đầu tiên, Tri Trùng định nói thì Anna lại đi ra đây.

"Tôi biết hai người đang lo lắng cho tôi, nhưng hai người lại không biết lúc này tôi không thể chìm đắm trong bi thương, tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ, hai người không cần phải chăm sóc tôi như thế. "

Anna nói bằng giọng rất bình tĩnh. Trên khuôn mặt cô ấy, Chúc An Sinh không hề thấy một giọt nước mắt nào, nhưng qua vẻ bề ngoài, Chúc An Sinh vẫn cảm nhận được sự đau khổ mà cô ấy đang chịu đựng.

"Được thôi, cô là người duy nhất đã nói chuyện với hung thủ mà. Vậy cô thử nói xem, hung thủ gọi điện tới cho cô là có mục đích gì? " Tri Trùng thấy Anna nói thế thì không kiên nhẫn nữa, hỏi thẳng.

"Hắn nói vì di ngôn của Heidi nên hắn mới gọi điện tới đây. Nhưng những câu nói sau đó của hắn đã để lộ ra mục đích thật sự, hắn chỉ muốn nhìn thấy bộ dáng đau đớn tới chết đi sống lại của tôi thôi. Nếu như tôi thật sự đau đớn như thế thì hắn sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. "

Tri Trùng gật đầu, rồi đưa ra kết luận: "Xem ra nhân cách của hung thủ đã hoàn toàn vặn vẹo, hắn vô cùng tự tin nên mới gọi cuộc điện thoại này. Hắn chắc chắn là tên tội phạm to gan nhất mà tôi gặp được từ trước tới giờ. Trong lòng hắn hoàn toàn không có cảm giác như mình đang làm việc ác, thậm chí hắn còn cảm thấy vô cùng tự hào và kiêu ngạo với hành động của mình. "

Sau khi nói xong, Tri Trùng và Chúc An Sinh rời khỏi đó. Bọn họ cần phải đi tra chút thông tin về cuộc gọi vừa rồi. Căn cứ theo sự cẩn thận của hung thủ thì rất có thể bọn họ sẽ trở về tay không, nhưng lúc này Tri Trùng nghĩ bọn họ không nên buông tha cho bất kỳ manh mối nào có khả năng xảy ra.

Ở cục cảnh sát, mọi người đều cảm thấy lạnh hết sống lưng sau khi biết được hung thủ đã gọi điện thoại tới cho người nhà nạn nhân.

"Tại sao hung thủ lại gọi điện tới cho người nhà nạn nhân? " Một người cảnh sát cảm thấy khó hiểu, hỏi.

"Trong cuộc gọi đó, hung thủ đã miêu tả tỉ mỉ và chi tiết quá trình hắn sát hại nạn nhân, theo như phán đoán của chúng tôi thì hung thủ muốn thương thức cảnh tượng người nhà nạn nhân rơi vào đau khổ, như vậy hắn có thể đạt được khoái cảm mà mình mong muốn. "

"Quá biến thái rồi! " Mọi người cảm thấy như có khí lạnh đang lan tỏa.

"Tri Trùng tiên sinh và Chúc An Sinh tiểu thư sao xuất hiện cùng chỗ với người nhà nạn nhân thế? " Một người cảnh sát khác nhận ra có chỗ không đúng, vội vàng hỏi vấn đề hai người đã gạt qua một bên.

"Sau khi chúng tôi rời khỏi cục cảnh sát thì không về nghỉ ngơi ngay. Vì có thể nhanh chóng phá án nên chúng tôi đi hỏi thăm người nhà nạn nhân một chút, không ngờ trùng hợp đúng lúc hung thủ gọi tới. " Chúc An Sinh nhanh chóng giải đáp thắc mắc, người cảnh sát kia cũng vì lời giải thích đó mà thấy cảm động.

"Không ngờ hai người lại quan tâm nhiều tới vụ án của chúng tôi như thế. Nó làm tôi thấy xấu hổ quá. Vậy thì hôm nay tất cả chúng ta ở lại tăng ca đi! Hai người các cậu, lập tức đi điều tra về cuộc gọi của hung thủ, lập tức định vị nơi đã gọi tới cho tôi. " Một vị cảnh sát điều tra cảm động vì điều này, sau đó anh ta lập tức giao nhiệm vụ cho cấp dưới của mình.

Không hiểu sao Chúc An Sinh cảm thấy mặt mình đang đỏ lên. Rõ ràng trước đó cô còn cảm thán tố chất tâm lý của Tri Trùng, nhưng giờ xem ra, mình không kém anh là bao nhiêu.

Tri Trùng đi đến bên cạnh Chúc An Sinh, nói nhỏ: "Phản ứng không tồi. "

Được Tri Trùng khen, mặt Chúc An Sinh càng đỏ hơn. Cô đang suy nghĩ xem mình có giống với câu "gần mực thì đen gần đèn thì sáng" không?

Trong lúc bọn họ đi điều tra về cuộc gọi thì Tri Trùng và Chúc An Sinh lại tiếp tục điều tra hồ sơ các vụ án trước đó. Vừa rồi Chúc An Sinh nói như thế khiến cho tất cả các cảnh sát ở đây đều ở lại tăng ca cho nên hai người cũng ngại không trở về nghỉ ngơi nữa.

Ban đầu, khi Tri Trùng và Chúc An Sinh rời khỏi cục cảnh sát thì Aidan cũng tan làm, thế nên khi hai người quay trở lại thì có một cảnh sát khác chịu trách nhiệm phiên dịch tài liệu sang tiếng Anh cho hai người. Khi đó, bọn họ phải gắng hết sức mới nghe rõ được. Nhưng rồi, bọn họ không thể không gọi Aidan quay lại cục cảnh sát. Chúc An Sinh không khỏi cảm thán, nói dối đúng là chuyện hại mình hại người, chẳng được tích sự gì.

Có điều, trước kia vì để chăm sóc được cho Doris nên Anna tự nhận mình là bạn gái của Heidi. Hiện giờ, trên danh nghĩa thì cô ấy là "người nhà nạn nhân", nếu như chuyện cô ấy và Tri Trùng là bạn bè bị lộ ra ngoài thì sẽ làm ảnh hưởng tới quá trình điều tra. Vì thế, Tri Trùng và Chúc An Sinh quyết định giấu chuyện này đi.

Một tiếng sau, đã có kết quả về việc điều tra cuộc gọi của hung thủ. Nơi hung thủ gọi là một buồng điện thoại công cộng, hơn nữa xung quanh chỗ đó không có camera theo dõi nên manh mối đã đi vào ngõ cụt.

Nghe thấy tin này, mọi người khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng.

"Tên hung thủ này quá cẩn thận rồi, ngay cả chút manh mối cũng không để lại, liệu chúng ta có thể bắt được hung thủ không?" Aidan nói, có thể nghe được cả sự thất vọng trong lời nói của hắn.

Tri Trùng không trả lời, vì anh chưa nắm chắc được phần thắng. Anh đưa ra lời đề nghị cử hai người cảnh sát tới bảo vệ Anna và Doris. Dù sao thì hung thủ cũng đã gọi điện thoại tới rồi, điều này thể hiện rằng chắc chắn hắn biết được cả địa chỉ nhà Heidi.

Cục cảnh sát lập tức cử hai người cảnh sát tới bảo vệ Anna và Doris, nhờ vậy mà Tri Trùng và Chúc An Sinh cảm thấy an tâm hơn. Hung thủ chắc không thể đối phó được với Anna nên Tri Trùng lo cho sự an toàn của Doris nhiều hơn. Vì vậy, anh mới đưa ra lời đề nghị đó.

Sắp xếp xong mọi thứ, Tri Trùng và Chúc An Sinh tiếp tục quay lại điều tra hồ sơ các vụ án trước đó.

Một lúc lâu sau, Aidan tìm được một phần hồ sơ đáng nghi. Hắn cảm thấy mình có hy vọng rồi, nhưng sau đó lại lắc đầu, cảm thấy không có khả năng đây. Hành động đó của hắn đã bị Tri Trùng nhìn thấy.

"Anh tìm được cái gì rồi?" Tri Trùng hỏi.

"Ở đây có một vụ án xảy ra vào 20 năm trước, nguyên nhân cái chết cũng là do treo cổ, sau đó thi thể bị ném vào trong rừng. Có điều, cũng chỉ có hai đặc điểm trên là tương tự thôi, có lẽ là do tôi suy nghĩ nhiều quá rồi, hung thủ chắc không liên quan gì tới vụ án này đâu."

"Sao anh lại chắc chắn như thế?" Tri Trùng thấy thái độ Aidan chắc chắn như thế, ngược lại cảm thấy rất nghi ngờ. Anh để Aidan đọc hồ sơ vụ án đó lên một lần cho mình nghe.

Lúc Aidan đọc xong tài liệu, trong lòng Tri Trùng đã tìm được điểm khác nhau giữa hai vụ án này.

Đúng như lời Aidan nói, vụ án mưu sát 20 năm trước và ba vụ án gần đây có điểm khác biệt rất lớn.

Đầu tiên, vụ án vào 20 năm trước là do người quen gây án, sau khi phát hiện được thi thể thì ngay sau đó hung thủ cũng bị sa lưới rất nhanh. Hơn nữa, thân phận nạn nhân khi ấy không phải là "gái bán hoa". Tất cả những điểm này đều khác hoàn toàn với vụ án hiện tại. Nhưng đột nhiên, trong giờ phút này, Tri Trùng có một loại trực giác cực kỳ mãnh liệt.

"Aidan, tại sao anh tin rằng vụ án này không liên quan gì tới vụ án hiện tại?" Tri Trùng vẫn không hiểu câu trả lời của Aidan khi nãy. Tuy rằng vụ án 20 năm trước và vụ án hiện tại có mấy chỗ không ăn nhập với nhau nhưng vẫn có vài điểm giống nhau, thế nên anh cảm thấy rất khó hiểu là sao Aidan có thể khẳng định rằng vụ 20 năm trước và hung thủ vụ này không liên quan tới nhau.

"Có lẽ do Tri Trùng tiền sinh không phải người Áo nên không biết chuyện này rồi, hung thủ gây án trong vụ án 20 năm trước là Vlad Borman. Khi còn ở trong tù hắn đã viết được mấy quyển tự truyện và tiểu thuyết, bán rất chạy. Bây giờ hắn ta đã là một tác giả, MC radio, biên kịch và người đưa tin tức rất nổi tiếng tại Áo. Người vừa thành công vừa nổi tiếng như hắn ta chắc hẳn không còn động cơ để gây án đâu."

Aidan lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Tri Trùng hiểu được tại sao hắn lại nghĩ thế, đa số mọi người đều nghĩ người thành công thế này sẽ không làm những điều khiến mình mang danh xấu, Aidan là một trong những người nghĩ như vậy.

Chúc An Sinh ngồi ở bên cạnh chăm chú nghe cuộc trò chuyện của hai người. Sau khi biết được Vlad Borman là người nổi tiếng thì cô lập tức lấy điện thoại ra tìm kiếm thử.

Sau khi kết quả tìm kiếm được hiển thị, Chúc An Sinh buột miệng kêu lên một tiếng.

Chúc An Sinh bỗng dưng kêu lên một tiếng hấp dẫn sự chú ý của Tri Trùng. Nhìn được kết quả tìm kiếm hiển thị trên màn hình di động của Chúc An Sinh, trong nháy mắt, anh cũng ngẩn người.

Kết quả tìm kiếm nhảy ra ảnh một người, không ngờ người này Tri Trùng và Chúc An Sinh đều gặp rồi.

Đây chính là người phóng viên mà hôm nay bọn họ đã được gặp qua!!

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước có sửa một chút, chính là đoạn mở đầu gặp qua người phóng viên đó. Không biết mọi người có chú ý không nhỉ? Nếu không mọi người có thể quay lại chương trước để xem nhé.

Còn nữa, tôi sẽ nói cho mọi người nghe một sự thật đáng sợ. Chi tiết đầu tiên của vụ án này là có thật. Ở trong vụ án có thật ở ngoài đời, hung thủ thực sự có gọi điện tới cho người nhà nạn nhân. Hơn nữa, ở vụ án ngoài đời thật, hung thủ giết người đó ở trong ngục giam đã trở thành người nổi tiếng, thậm chí lúc đó hắn còn đi phỏng vấn người cảnh sát phá án vụ đó.

Chương 111: Nạn nhân mới

Edit: Cải Trắng

[Q7] Chương 111: Nạn nhân mới

"Làm sao thế? " Thấy vẻ mặt của Chúc An Sinh và Trì Trùng, Aidan cảm thấy khó hiểu.

"Người này là Vlad Borman? " Chúc An Sinh đưa kết quả tìm kiếm mà mình vừa tìm được cho Aidan xem, xem ảnh xong, Aidan gật đầu: "Đúng vậy, chính là người này. "

Nhận được đáp án khẳng định, Chúc An Sinh phải hít một hơi thật sâu mới có thể giữ được sự bình tĩnh: " Buổi sáng ngày hôm nay chúng tôi gặp được hắn ta, hôm nay hắn ta vừa mới phỏng vấn cục trưởng xong. Nội dung phỏng vấn liên quan tới ba vụ án gần đây. "

Chúc An Sinh vừa nói xong câu này, tất cả mọi người ở đây đều dừng công việc trong tay mình lại, quay sang nhìn. Bọn họ dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô và Trì Trùng.

"Hôm nay hắn tới phỏng vấn cục trưởng? " Aidan cũng cảm thấy điều này rất khó tin. Hơn nữa, chuyện hung thủ có hành động to gan, gọi điện tới cho người nhà nạn nhân và chuyện Vlad Borman tới phỏng vấn cục trưởng có liên quan tới nhau sao?

"Trước khi anh được gọi tới phỏng vấn cục trưởng thì chúng tôi đã thấy hắn ta ở bên ngoài văn phòng. " Chúc An Sinh đưa cho Aidan một đáp án chắc chắn.

"Nói theo cách khác, nếu Vlad Borman là hung thủ thì mục đích thật sự của hắn ta tới đây không phải là để phỏng vấn? "

"Nếu như hắn ta là hung thủ thì rất có thể mục đích thật sự của hắn ta khi làm buổi phỏng vấn ngày hôm nay là thăm dò tiến độ phá án của mọi người. Thậm chí cũng có khả năng là hắn ta tới đây để cười nhạo mấy người, nhìn mấy người giống như con rối bị hắn ta xoay vòng vòng. Hắn ta đứng ngay ở trước mắt mấy người, nhưng mấy người lại không biết gì cả. " Trì Trùng phân tích: " Thế nên hành động hung thủ gọi điện tới cho người nhà nạn nhân cũng có thể lý giải được. Hắn ta đang cảm thấy rất thỏa mãn, trêu chọc được mấy người, hắn ta cảm giác như mình là thượng đế vậy. Hắn ta cứ đứng ở trên cao mà quan sát mọi người. "

Nghe phân tích của Trì Trùng xong, Aidan rung mình một cái. Trên đời này thật sự có người đáng sợ như thế sao?

Chờ tới khi Trì Trùng nói xong, Chúc An Sinh mới có cơ hội nói ra vấn đề khó hiểu trong lòng mình.

"20 năm trước Vlad Borman từng giết hại một mạng người, sao giờ đây hắn ta lại thành công như thế? "

Chúc An Sinh cảm thấy vô cùng khó hiểu. Một tên tội phạm giết người, hắn ta dựa vào cái gì để trở thành tác giả, MC, phóng viên, dựa vào cái gì để có được địa vị cao trong xã hội hiện nay? Như thế có công bằng không? Cái này có công bằng với người bị giết cách đây 20 năm trước không? "

"Tôi có quen một người bạn thích Vlad Borman, tôi cũng từng hỏi cô ấy như thế. Theo như lời cô ấy nói thì Vlad Borman là người có sự hấp dẫn trí mạng, Hắn không chỉ có khuôn mặt anh tuấn, khiếu nói chuyện hài hước, cách dẫn dắt ưu nhã, thậm chí hắn còn có một quá khứ nguy hiểm. Tất cả điều này đã làm cho cô ấy cảm thấy mình bị hắn mê hoặc. "

Chưa bao giờ Chúc An Sinh cảm thấy hoang mang hơn lúc này, cô cảm tưởng như cả thế giới này bị điên rồi.

Không phải Chúc An Sinh chưa từng gặp qua những người hâm mộ của mấy kẻ sát nhân hàng loạt, nhưng đây là trường hợp rất hiếm gặp, hơn nữa trong trường hợp này khác hoàn toàn. Giờ đây, cái Chúc An Sinh nhìn thấy là một tên tội phạm giết người sau mười năm ở tù được thả ra, hắn ra tù xong đã trở thành tác giả, MC, phóng viên. Tự truyện của hắn còn được bán rất chạy. Tất cả điều này khiến cho Chúc An Sinh không thể giải thích bằng lý lẽ.

Đây là cái mà cuộc đời đối xử với tội ác sao, thế điều cô và Trì Trùng đang làm có ý nghĩa gì chứ? Mọi người đều dùng sự thiện lương và rộng lượng của mình để bao dung, tha thứ cho sai lầm, liệu có ai đã hỏi qua ý kiến của nạn nhân chưa? Liệu nạn nhân có tha thứ cho người đã làm hại mình không?

Đáp án là không thể, bởi vì bọn họ không có cách nào cất giọng nói lên được nữa, bởi vì bọn họ đã bỏ lại cuộc sống tươi đẹp, biến thành một vũng bùn. Mọi người thì đắm qua vũng bùn đó, dùng sự thiện lương và rộng lượng của mình để mở ra một thế giới mới.

" Trì Trùng, anh có cảm thấy chúng ta rất buồn cười không? "

Chúc An Sinh nhìn về phía Trì Trùng, trên khuôn mặt cô là nụ cười tự giễu. Anh hơi hé miệng, tựa như muốn nói với cô cái gì đó, nhưng cuối cùng lại

chẳng nói được cái gì.

Aidan cảm thấy bầu không khí này không ổn, hấn vội vàng chuyển đề tài: "Tôi đi gọi Vlad Borman đến. "

Aidan đi rồi, những cảnh sát khác cũng sắp xếp lại hồ sơ và rời đi, chỉ còn lại Chúc An Sinh và Trì Trùng vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

Lúc này, Trì Trùng mới mở miệng nói chuyện.

"An Sinh, anh biết em đang suy nghĩ điều gì, những điều mà em đang trải qua anh cũng đã từng trải qua. Sau này, anh đã hiểu được một đạo lý, thế giới của chúng ta vốn không hoàn mỹ. "

"Chúng ta đang sinh sống trong một thế giới không hoàn mỹ, chúng ta cố gắng hết mình để sống sót trong thế giới này, giống như là các loài sinh vật đang tiến hóa theo từng ngày. "

"Hươu cao cổ vì muốn có thể ăn được lá cây cao nhất nên nó đã tiến hóa trở thành loài có cổ dài nhất thế giới, gấu trúc vì sinh tồn cũng lựa chọn loại đồ ăn dễ dàng tìm kiếm nhất. Cho nên chúng ta chỉ có thể cố gắng không ngừng thay đổi chính mình, sau đó đuổi theo thứ mà chúng ta coi là hoàn mỹ nhất. "

Trì Trùng nói xong, Chúc An Sinh im lặng mất một lúc lâu. Sau đó, cô nhòa miệng cười với anh một cái.

"Trì Trùng, anh đúng là người thích nói đạo lý đấy. "

"Ai bảo mọi người đều thích nghe những đạo lý lớn chứ? Bằng không thì sao Chicken Soup(1) có thể nổi tiếng toàn cầu chứ? "

(1)Chicken Soup: Tên đầy đủ là "Chicken Soup for the Soul" là một công ty truyền thông tự giúp đỡ và tiêu dùng. Nó được biết đến với hàng loạt sách "Chicken Soup for the Soul" Nếu các bạn muốn tìm hiểu thêm về loạt sách này thì có thể xem thêm thông tin trên wikipedia nhé ^^

Chúc An Sinh nhún vai rồi đứng dậy rời đi, Trì Trùng cũng nhanh chân đuổi theo, đồng thời nắm lấy tay cô.

**

Một tiếng sau, Alad Borman được đưa tới cục cảnh sát. Trước Chúc An Sinh và Trì Trùng thì cũng có cảnh sát khác thẩm vấn nhưng không có kết quả gì.

Chúc An Sinh và Trì Trùng vừa mới ngồi xuống thì Alad Borman đã mở miệng.

"Hai người không phải cảnh sát. " Alad Borman nhìn chăm chăm hai người.

"Sao anh lại biết? "

Chúc An Sinh quan sát Alad Borman. Đúng như lời Aidan nói, hấn có một khuôn mặt anh tuấn, một đôi mắt thâm thúy. Nhưng cho dù là thế, khi nhìn hấn, Chúc An Sinh vẫn cảm thấy vừa chán ghét vừa ghê tởm. Hơn nữa, Chúc An Sinh cực kỳ không thích nụ cười giả dối trên gương mặt Alad Borman. Nụ cười quỷ dị như thế khiến Chúc An Sinh cảm thấy hấn đang một cái mặt nạ mỉm cười.

"Năm ngoái Trì Trùng tiên sinh đã trở thành tác giả đứng thứ hai trên thế giới, là đồng nghiệp thì sao tôi lại không biết chứ? " Alad Borman giữ nguyên nụ cười bên môi.

"Đồng nghiệp? Cái anh viết là tự truyện liên quan tới việc giết người sao? " Chúc An Sinh cố ý hỏi ngược lại.

"Lúc trước tôi đúng là người rất ngu ngốc, nhưng giờ tôi rất chân thành hướng về thượng đế để sám hối. "

"Đáng tiếc, thượng đế chỉ có một, và chúng tôi thì không phải thượng đế. " Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào Alad Borman, như là muốn nhìn thấu cả bộ mặt thật của hấn.

"Xem ra hai người cũng cảm thấy tôi là hung thủ nhỉ? "

Chúc An Sinh thu hồi ánh mắt, cô quay sang liếc nhìn Trì Trùng. Bỗng nhiên trong đầu cô lóe lên hình ảnh quãng thời gian trước mình ở chung với Trì Trùng, cái lần đầu tiên mà cô và Trì Trùng phá án với nhau.

"Tôi tin vào chứng cứ. " Chúc An Sinh nói một cách lạnh nhạt: "20 năm trước có cô gái chết vì treo cổ. Bây giờ những cô gái này cũng chết do bị siết chết, chẳng lẽ anh không cảm thấy ở đây có chỗ rất kỳ quặc sao? "

"Chẳng lẽ vì trước kia do tôi ngu ngốc giết chết một cô gái mà bây giờ mấy người nghĩ những cô gái này cũng do tôi giết? " Vlad Borman dùng giọng nói vô cùng chân thành đối đáp với Chúc An Sinh.

Trong chốc lát, Chúc An Sinh không biết trả lời sao cho phải, may là Trì Trùng đã tiếp tục hỏi Vlad Borman.

"Vậy anh thử giải thích cho tôi xem, khi nạn nhân thứ hai xuất hiện vào sáu tháng trước, tại sao anh cũng có mặt tại Klagenfurt? " Trì Trùng đưa ra vấn

đề cách đây một tiếng trước bọn họ mới phát hiện.

"Ngày ấy tôi có buổi ký sách tại Klagenfurt, chuyện này chắc mấy người đã tra ra được rồi. Có vấn đề gì không?" Vlad Borman bình tĩnh hỏi lại.

"Vấn đề là, anh không cảm thấy mấy chuyện này quá trùng hợp sao? Họ đều chết do bị siết cổ, đều là phụ nữ, và khi anh đang có mặt tại Klagenfurt thì một cô "gái bán hoa" ở đây đã chết một cách kỳ lạ. Anh đang muốn nói tất cả những điều này là trùng hợp sao?"

"Xem ra ngay cả Tri Trường tiên sinh cũng nghi ngờ tôi. Nhưng tôi muốn hỏi Tri Trường tiên sinh một vấn đề, với tư cách là một thần thám của nước Mỹ, anh có từng nghĩ tới khả năng những việc này không phải do tôi làm không?"

Vlad Borman mỉm cười nhìn Tri Trường. Khuôn mặt hắn vẫn giữ nét bình tĩnh, không hề có chút cảm xúc nào thay đổi trên đó, tâm tư sâu không thấy đáy.

Tri Trường im lặng mất một lúc, anh đang suy nghĩ vấn đề mà Vlad Borman đưa ra.

Tri Trường có nghi ngờ Vlad Borman là hung thủ không? Đương nhiên là có, vì đã tồn tại quá nhiều sự trùng hợp.

Thủ pháp giết người tương tự, nạn nhân cùng là giới tính nữ. Thêm nữa, vừa nãy bọn họ vừa mới tra được, khoảng sáu tháng trước, vào thời điểm phát hiện ra nạn nhân thứ hai, bọn họ thấy Vlad Borman cũng có mặt tại Klagenfurt.

Sự trùng hợp liên tục kéo đến, tất cả những sự trùng hợp này đồng loạt chĩa mũi về hướng Vlad Borman, nhưng liệu điều này có chứng minh Vlad Borman là hung thủ không?

Chúc An Sinh và Tri Trường đều biết đáp án là phủ định. Bởi vì bọn họ vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực. Nếu chưa có chứng cứ xác thực trong tay thì bọn họ không thể nào loại trừ khả năng Vlad Borman không phải hung thủ.

"Thế thì anh đúng là người xui xẻo nhất trên thế giới này rồi, một vụ án giết người liên hoàn như này mà có quá nhiều sự trùng hợp chĩa thẳng vào anh."

"Trước mắt thì đúng là như vậy." Vlad Borman nói một cách thần nhiên: "À, nếu Tri Trường tiên sinh không còn vấn đề gì khác thì tôi nghĩ tôi nên rời đi rồi. Giờ mấy người đang quấy rầy giờ giấc nghỉ ngơi của tôi rất nghiêm trọng. Nếu như còn lần dò hỏi vô nghĩa như thế này nữa, tôi nghĩ tôi có thể tố cáo mấy người đấy."

Cuối cùng, Chúc An Sinh và Tri Trường chỉ có thể trơ mắt nhìn Vlad Borman nở nụ cười thắng lợi rồi khỏi cục cảnh sát.

Hai giờ sáng tại Vienna, Chúc An Sinh và Tri Trường ngồi trên xe trở về khách sạn.

Trên xe, hai người đều im lặng ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe, người cảnh sát nhận nhiệm vụ đưa hai người về khách sạn cũng tập trung lái xe.

"Tri Trường, anh cảm thấy Vlad Borman có phải hung thủ không?" Chúc An Sinh lại hỏi vấn đề này.

"Em tin là thế sao?" Tri Trường hỏi ngược lại.

"Em tin là như thế." Chúc An Sinh trả lời không chút do dự: "Nhưng trước khi tìm được chứng cứ xác thực, em cũng tin vào khả năng Vlad Borman vô tội."

Tri Trường cười, trong lòng anh lần lần Chúc An Sinh đều đã có đáp án thuộc về riêng mình rồi.

...

Trở về khách sạn, hai người tạm biệt nhau trở về phòng của mình và ngã mình lên chăn đệm. Hôm nay bọn họ đã quá mệt mỏi rồi, ngay cả chút sức lực đứng dậy đi rửa mặt cũng không có.

Chúc An Sinh còn muốn kiên trì thêm chút nữa nhưng cô phát hiện ra mình không thể đứng dậy được, cơn buồn ngủ đã xâm chiếm toàn bộ đại não cô.

Ngủ một giấc tới tận 9 giờ sáng hôm sau, Chúc An Sinh bị một cuộc gọi đánh thức khỏi giấc mơ đẹp.

Mơ mơ màng màng nhận điện thoại, Chúc An Sinh nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tri Trường.

"An Sinh, nhanh lên chút, phát hiện ra nạn nhân mới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112. Đôi mắt của Anns

Vừa đặt chân tới hiện trường, Chúc An Sinh và Tri Trùng đã ngửi thấy mùi hôi khiến cho người khác buồn nôn. Nhìn biểu cảm trên mặt những cảnh sát ở đây cũng đủ hiểu nó kinh khủng thế nào.

Vượt qua dải phân cách mà cảnh sát đã bao quanh hiện trường, Chúc An Sinh và Tri Trùng đi tới bên cạnh pháp y.

“Có phát hiện gì không?” Tri Trùng mở miệng hỏi.

Pháp y nghe có tiếng nói mới nhận ra là có người đi tới đây. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra người đi tới đây là Tri Trùng thì tinh thần lập tức trở nên hưng phấn, anh ta đứng lên chào hỏi Tri Trùng, vươn tay ra có ý muốn bắt tay với anh.

Tri Trùng liếc nhìn bàn tay đang vươn ra của pháp y, lúc này trên bao tay đó đã dính một ít thịt vụn trên thi thể. Tuy sắc mặt anh không thay đổi gì nhưng không tránh khỏi phải ho khan hai tiếng, khi đó pháp y mới nhận ra hành động thiếu lịch sự của mình.

“Ngại quá, tôi quên mất là mình đang kiểm tra thi thể. Có điều, Tri Trùng tiên sinh, tôi là một người hâm mộ trung thành của anh đấy.”

Tri Trùng xấu hổ nhưng vẫn nở nụ cười lịch sự. Gặp được người hâm mộ trong tình huống này, chắc cả thế giới này có mình anh là như thế.

Lúc này, Chúc An Sinh mang tới bốn cái bao tay, Tri Trùng nhận lấy hai cái bao tay rồi nhanh chóng mang vào.

“Có phán đoán được thời gian tử vong không?” Mang bao tay xong, Tri Trùng ngồi xổm xuống tự mình kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân là phụ nữ, dựa vào độ thối rữa của thi thể mà phán đoán thì nạn nhân đã tử vong cách đây ít nhất là mười ngày. Muốn biết được chính xác thời gian tử vong thì cần làm khám nghiệm sâu thêm mới biết được.”

Tri Trùng gật đầu. Sau đó, anh nhìn thấy trên cổ nạn nhân có vết siết, xoay phần gáy ra để nhìn kỹ hơn thì phát hiện nó giống với ba vụ án trước đó.

“Trước mắt, chúng ta có thể xác định được hung thủ đã ra tay với nạn nhân là hung thủ của ba vụ án trước đó. Bởi vì cách siết cổ và việc sử dụng quần tất để siết giống hệt những vụ án trước, cách thức độc đáo này đã vô tình lưu lại dấu ấn đặc biệt của hung thủ.”

Chúc An Sinh vẫn nhớ nút thắt siết chết nạn nhân đầu tiên giống hệt như nút thắt trên người nạn nhân này. Nghĩ thế, Chúc An Sinh lập tức lấy máy ảnh ra chụp lại manh mối này.

Thấy Chúc An Sinh đã chụp ảnh xong, Tri Trùng mới buông chỗ dây có nút thắt đó xuống, sau đó anh tiếp tục phân tích: “Căn cứ theo thời gian tử vong của nạn nhân thì người này còn bị sát hại trước Heidi, nhưng khoảng thời gian cách nhau không lâu. Nói theo cách khác thì trong một khoảng thời gian ngắn hung thủ đã cướp đi hai mạng người, chỗ này có chút kỳ lạ.”

Chúc An Sinh hiểu được chỗ kỳ quái mà Tri Trùng nói là gì. Dựa theo cách nói đó thì hung thủ gây án theo quy luật nhất định, đặc biệt là với sát thủ liên hoàn.

Thời gian nạn nhân đầu tiên và nạn nhân thứ hai bị giết cách nhau một khoảng khá dài, khoảng sáu tháng. Mà thời gian phát hiện ra nạn nhân thứ hai là rất lâu sau đó, là một khoảng thời gian dài sau khi phát hiện ra người đầu tiên. Nếu đây là quy luật phạm tội của hung thủ, thì sao đột nhiên hẳn lại liên tục sát hại hai mạng người vào lúc này?

“Chắc chắn một điều là cứ cách một khoảng thời gian nhất định hung thủ sẽ gây án. Ngoài nạn nhân mới phát hiện ra, liệu có còn nạn nhân nào khác nữa không, những nạn nhân mà chúng ta vẫn chưa biết tới?” Chúc An Sinh phỏng đoán.

“Không loại trừ khả năng đó.” Tâm trạng Tri Trùng hết sức nặng nề. Thật ra mà nói, mỗi lần điều tra về vụ án giết người liên hoàn, bọn họ không thể biết được chính xác có bao nhiêu nạn nhân. Người duy nhất biết được điều này chỉ có người đã gây ra tội ác, chính là hung thủ.

Sau đó, Tri Trùng tiếp tục bắt tay vào việc kiểm tra thi thể. Cái lần này anh kiểm tra là túi trên quần áo nạn nhân, anh phát hiện được bên trong đó có ví tiền.

“Nạn nhân là Mary Nederson, năm nay 24 tuổi. Tiền trong túi không có dấu hiệu bị lấy cắp, ngay cả nhẫn đeo trên tay vẫn còn, giống hệt như tình huống của ba vụ án trước đó. Mục đích của hung thủ không phải là tài sản của nạn nhân, điều này cũng chứng minh rằng hung thủ không phải người nghèo nàn, túng thiếu gì.”

Chúc An Sinh chụp lại ví tiền xong thì đứng suy nghĩ: “Không phải người nghèo nàn hay túng thiếu gì, trên thế giới này có bao nhiêu người có thể vục dục dậy khỏi cảnh ngộ đó? Ví dụ như một người thành công trong việc trở thành tác giả, MC, phóng viên?”

Pháp y không biết việc Vlad Borman từng bị thẩm vấn cho nên anh ta nghe không hiểu Chúc An Sinh đang nói gì, nhưng Tri Trùng thì khác, anh hiểu rất rõ ý nghĩa câu cô vừa nói.

“Nhưng điều này không thể chứng minh Vlad Borman là hung thủ, chúng ta cần phải có nhiều chứng cứ hơn.” Tri Trùng nói xong thì nhìn thấy cái gì đó, anh quay sang bảo Chúc An Sinh: “Lấy cho anh ít băng dính.”

Chúc An Sinh đi lấy băng dính hộ Tri Trùng, dù cho cô không biết anh cần băng dính để làm gì. Sau đó, cô thấy Tri Trùng kéo băng dính ra dán mấy cái

lên áo ngoài của nạn nhân.

“Đó là gì thế?” Chúc An Sinh tò mò, cô ngồi xồm xuống bên cạnh Trì Trùng để tiện quan sát băng dính trên tay anh.

Ánh mắt Trì Trùng chăm chú nhìn vào thứ dính trên băng dính, cái bọn họ nhìn thấy là mấy sợi dây màu đỏ.

“Sợi dây đỏ.”

Vừa nói ra mấy từ đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng đồng loạt nghĩ tới một thứ, bọn họ đã nhìn thấy nó trong buổi thẩm vấn Vlad Borman tối hôm qua.

“Trì Trùng, nếu em nhớ không nhầm thì khi đó Vlad Borman có mang một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, đúng không?”

“Xem ra chúng ta phải gặp mặt hần lần nữa rồi.”

Ngay lập tức có cảnh sát truyền thông tin này ra bên ngoài, Vlad Borman được mời tới cục cảnh sát lần nữa. Chúc An Sinh và Trì Trùng nhanh chóng trở về cục, tới lúc hai người về tới nơi thì Vlad Borman đã ngồi vào vị trí giống như hôm qua rồi.

“Không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh thế này.”

Từ lúc Chúc An Sinh và Trì Trùng bước vào phòng thẩm vấn, đôi mắt Vlad Borman luôn dõi theo hành động của hai người. Trong đôi mắt hần dường như bùng lên sự giận dữ của thú dữ. Chúc An Sinh cảm thấy Vlad Borman chỉ hận không thể xé xác hai người thành từng mảnh nhỏ.

“Chúng tôi cũng không ngờ là lại được gặp anh nhanh thế này. Có điều, anh có biết mới buổi sáng hôm nay, chúng tôi đã phát hiện thêm một nạn nhân nữa không?”

Nghe Trì Trùng nhắc tới việc phát hiện thêm một nạn nhân nữa, sự hung hăng trong ánh mắt Vlad Borman biến mất. Thậm chí, trong mắt hần còn xuất hiện một tia hoảng hốt, hoàn toàn mất đi khí thế vừa rồi.

“Cho nên mấy người vẫn nghĩ tôi là hung thủ sao? Chỉ vì một lần tôi phạm sai lầm nên sau này cho dù có xảy ra chuyện gì thì tôi cũng là kẻ bị tình nghi, mấy người có thể dùng lí do đó bắt tôi tới đây ngồi tiếp sao?” Vlad Borman lên tiếng chất vấn hai người. Trong khoảnh khắc đó, thậm chí Chúc An Sinh còn thấy ẩn trong ánh mắt hần là sự bi phẫn, nó làm cô thiếu chút nữa thì cũng hoài nghi suy đoán của bản thân mình.

Chẳng lẽ việc mình nghi ngờ Vlad Borman là sai sao? Nhờ đâu có khả năng, Vlad Borman vô tội thì sao?

“Vậy thì anh nên giải thích cho chúng tôi về sợi dây đỏ này.”

Trì Trùng đưa ra vật chứng mới thu thập được gần đây. Vlad Borman nhìn vào túi vật chứng, nhưng hần thấy đồ bên trong cũng trong suốt y hệt như cái túi đựng, cho nên hần không hiểu Trì Trùng đang muốn nói cái gì.

Thấy Vlad Borman không hiểu, Trì Trùng cầm túi vật chứng lên, kiên nhẫn giải thích cho hần: “Đây là sợi dây nhỏ màu đỏ chúng tôi vừa mới phát hiện được trên người nạn nhân, mà điều đáng lưu ý ở đây là, có vẻ như ngài Vlad Borman cũng rất thích khăn quàng cổ màu đỏ.”

Quần áo trên người Vlad Borman lúc này khác hoàn toàn với lúc trước, nhưng thứ duy nhất không thay đổi trên người hần là chiếc khăn quàng cổ màu đỏ.

“Anh đang muốn nói cái gì?” Vlad Borman tiếp tục lên tiếng chất vấn.

“Lúc này, thông qua kiểm tra, chúng tôi phát hiện ra sợi dây màu đỏ này cùng chất liệu với khăn quàng cổ của ngài Vlad Borman đây. Liệu anh có định giải thích cho chúng tôi rằng đây cũng là sự trùng hợp không?”

“Khăn quàng cổ tôi đang đeo không phải là thứ được làm bằng chất liệu đặc biệt gì, giờ kể cả anh có tra ra được thì nó chứng minh cho cái gì chứ? Nếu lúc đó hung thủ cũng mặc một bộ quần áo màu đỏ được làm bằng chất liệu này thì sao? Chẳng lẽ chỉ dựa vào cái này, các anh đã chỉ định tôi là hung thủ?”

Hiếm khi Trì Trùng bị nghẹn họng, anh không phản bác được gì. Anh thừa nhận, những gì Vlad Borman vừa nói cũng có khả năng xảy ra.

“Có điều, ngài Vlad này, đôi khi sự trùng hợp không giải thích được hết đâu.”

Cuối cùng, Trì Trùng và Chúc An Sinh mang khăn quàng cổ của Vlad Borman đi, anh sẽ mang hai chất liệu này đi kiểm tra đo lường tiếp. Vlad Borman tiếp tục được thả ra khỏi cục cảnh sát.

Quá trưa một chút, Chúc An Sinh và Trì Trùng tìm tới một quán ăn ở một góc đường nhỏ trong thành phố Vienna để ăn trưa.

“Trì Trùng, anh có cảm thấy Vlad Borman là hung thủ không?”

Không nói sang chuyện khác, hai người tiếp tục thảo luận đề tài này.

“Anh tin rằng hần là hung thủ. Tuy giờ chưa tìm được chứng cứ trực tiếp chỉ ra hần là hung thủ nhưng những manh mối hiện có đều đang chỉa mũi nhọn

về phía hắn. Mà lời giải thích hắn đưa ra chẳng có cái nào hợp lý cả. ”

Suy nghĩ của Chúc An Sinh và Trì Trùng giống nhau. Tuy vậy, cô vẫn không nhận được mà nhớ tới bộ dáng Vlad Borman chất vấn hai người: “ Nếu hắn thực sự là hung thủ thì chúng ta đang nợ hắn một lần đoạt giải Oscar đấy. ”

Trì Trùng bị Chúc An Sinh chọc cười. Nhưng lời hắn nói không phải là không có lý, những câu chất vấn của Vlad Borman rất có sức lôi kéo, thiếu chút nữa thì anh bị hắn hỏi vặn tới nỗi không thốt ra được câu nào: “ Lời hắn nói không phải hoàn toàn không có lý lẽ, chúng ta cần phải tìm được nhiều chứng cứ hơn, những chứng cứ có tác động mạnh hơn. ”

“ Quả nhiên anh cũng cảm thấy Vlad Borman còn khả năng là người vô tội. ” Nghe tới phần sau, Chúc An Sinh đã hiểu được, ý nghĩ của hai người đúng là không hện mà hợp.

Trì Trùng không nói gì, anh cắn thêm một miếng hamburger nữa nhưng không cảm nhận được hương vị thơm ngon của nó.

Trước khi thu thập được đầy đủ bằng chứng, Trì Trùng vẫn tin vào việc Vlad Borman là hung thủ, nhưng anh không đưa ra được một đáp án chắc chắn.

Đúng lúc này, TV trong quán ăn đang nói tới mục tin tức khiến cho Trì Trùng chú ý.

“ An Sinh, em xem kìa. ”

Chúc An Sinh quay sang nhìn TV. Cô thấy trong TV là hình ảnh Vlad Borman đang chập vật chạy trốn, phía sau hắn là một đám phóng viên đang bám riết không tha.

Video kết thúc, hình ảnh lại quay trở về là người đưa tin.

Sau đó, MC giới thiệu qua cho mọi người biết về bốn vụ án giết người liên hoàn đang gây xôn xao dạo gần đây, bao gồm cả nạn nhân mới phát hiện được vào sáng nay nữa. Nhưng điều này không phải là điều mà Chúc An Sinh và Trì Trùng chú ý tới, điều mà hai người chú ý là không ngờ MC cũng tìm ra được vụ án giết người xảy ra vào 20 năm trước. Thậm chí, bọn họ còn mời tới đó một vị ‘chuyên gia’, vị ‘chuyên gia’ đó đã giải thích cặn kẽ điểm tương đồng giữa mấy vụ án này.

Cuối cùng, bọn họ còn làm ra về đã xác định được tên hung thủ. Rồi người MC kia còn tỏ ra hết sức tức giận đối với Vlad Borman.

Chuyên mục đưa tin kết thúc, Chúc An Sinh đưa mắt sang nhìn Trì Trùng, hai người thấy được sự bất an trong mắt đối phương.

Vì sao truyền thông lại có được những tin tức này? Có người đã tung tin này ra ngoài rồi sao?

Hiện tại, Vlad Borman là đối tượng tình nghi lớn nhất, nhưng trước khi chân tướng được tra rõ, hắn sẽ chấp nhận để mọi chuyện bị tung ra ngoài ánh sáng và tới gặp thẩm phán sao?

Trong video, Vlad Borman đang bị một đám phóng viên đuổi theo, chân tướng còn chưa rõ ràng, hắn có nên chịu sự đối xử như thế không?

Nhờ đâu có khả năng, Vlad Borman là người vô tội?

Trong truyền thuyết, nữ thần chính nghĩa Amis mặc áo bào trắng, đầu đội vương miện, tay trái cầm cán cân, tay phải cầm kiếm. Nhưng có vẻ như cô cảm thấy mình làm như vậy vẫn chưa đưa ra được kết quả công bằng nhất, thế nên cô bịt chặt hai mắt mình lại, để cho phán xét của mình không phải nhìn phải nhìn trái để lo lắng.

Nhưng giờ phút này, Chúc An Sinh và Trì Trùng phát hiện ra, có người đã bỏ mảnh vải trên mắt Amis xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Quanh co

Edit: Cải Trắng

“ Nạn nhân thứ tư mới được phát hiện vào sáng hôm nay, sao truyền thông lại biết chuyện này? ” Chúc An Sinh đưa ra vấn đề: “ Có cảnh sát trong cục tiết lộ chuyện này ra ngoài sao? ”

Sắc mặt Trì Trùng trở nên nghiêm trọng. Có điều, suy nghĩ hiện tại của anh và Chúc An Sinh không giống nhau.

“ An Sinh, anh có việc phải đi ra ngoài một chuyến. ”

Tri Trùng dứt lời liền dùng khăn giấy lau miệng. Trong khi Chúc An Sinh còn chưa kịp phản ứng, anh đã đứng dậy rời khỏi quán ăn.

Chúc An Sinh nhanh chóng quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, ở bên ngoài, Tri Trùng đã đứng ra ven đường để vẫy taxi.

Vừa ngồi vào xe xong, Tri Trùng nhận được cuộc gọi từ Chúc An Sinh. Anh nhìn thoáng qua màn hình đang hiển thị cuộc gọi rồi lập tức tắt máy, sau đó, anh báo với tài xế địa chỉ cần đến.

Nhận được địa chỉ cần đến, tài xế taxi khởi động xe. Rồi bỗng nhiên tài xế bắt gặp được một chút gì đó kỳ quái tới từ vị khách này, nhìn sắc mặt của Tri Trùng thôi tài xế đã đoán nhất định trong lòng anh có tâm sự.

Tài xế cảm thấy có thể Tri Trùng gặp chuyện gì đấy khó khăn nên ông mở chút nhạc trên xe lên cho anh thư giãn. Nhưng trong lúc ông đang điều chỉnh radio trên xe thì có lướt qua một kênh đang phát sóng talk show liên quan tới Vlad Borman, họ trò chuyện bằng tiếng Anh, vì thế anh báo tài xế dừng lại ở kênh đó để nghe.

Lúc Tri Trùng và tài xế chọn được chương trình này thì nó cũng đang dần đi vào hồi kết. Sau khi nghe xong chương trình đó, tài xế taxi còn cảm thán một câu: “Thật là đáng sợ, không nghĩ tới ở nước Áo của chúng tôi lại có tên hung thủ giết người hàng loạt mà quý như thế này.”

Tri Trùng chú ý tới câu nói của tài xế, vì vậy anh chủ động bắt chuyện: “Ông cảm thấy người này rất đáng sợ sao?”

“Đương nhiên là đáng sợ rồi. Tính thêm cả người bị hại vào 20 năm trước thì Vlad Borman đã giết năm mạng người rồi.”

“Nhưng hiện tại cảnh sát vẫn chưa bắt được hắn, họ chưa tìm ra được bằng chứng xác thực dùng để chứng minh hắn là hung thủ. Sao ông lại có thể chắc chắn hắn là kẻ giết người chứ?”

“Vừa rồi trên chương trình người MC đã nhắc qua rồi đấy, nạn nhân bị sát hại vào 20 năm trước cũng bị siết chết giống hệt như những nạn nhân bị sát hại trong thời gian này. Hơn nữa, khi nào xuất hiện người bị hại thì Vlad Borman đi qua thành phố đó, chẳng lẽ những việc này đều là trùng hợp sao?”

Tài xế nói một cách vô cùng nghiêm túc, ông đang thể hiện rằng ý kiến của mình và Tri Trùng lúc này là không giống nhau. Tri Trùng nghe vậy thì chỉ cười mà không nói. Anh không biểu hiện gì là ủng hộ với suy nghĩ của người tài xế vì anh không thể nào thuyết phục phần lớn người trên toàn thế giới chỉ bằng suy nghĩ này.

Đương nhiên Tri Trùng có nghi ngờ Vlad Borman, nhưng anh hiểu việc nghi ngờ và chắc chắn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Ít nhất là trước khi tìm được nhiều chứng cứ hơn, anh vẫn giữ khả năng Vlad Borman là người vô tội.

Tài xế đưa Tri Trùng tới dưới nhà Heidi. Anh hào phóng gửi cho tài xế chút tiền boa, cứ xem như anh đang cảm ơn việc tài xế đã nói chuyện phiếm với mình suốt quãng đường.

Một lần nữa Tri Trùng xuất hiện trước cửa nhà Heidi. Lúc này, tâm trạng anh khác hoàn toàn so với lần đầu tiên đặt chân tới đây. Do dự mất một lúc, cuối cùng anh cũng gõ cửa.

Không bao lâu sau thì Anna đi ra mở cửa, nhìn thấy người tới là Tri Trùng, cô ấy hết sức ngạc nhiên, cười hỏi: “Sao hôm nay chỉ có một người tới đây thế? An Sinh đâu rồi?”

“An Sinh còn chuyện cần phải làm, lần này tôi tới đây là muốn ôn chút chuyện với cô.”

Anna phì cười thành tiếng, nhưng Tri Trùng có thể cảm nhận được đằng sau tiếng cười đó là sự hoảng hốt.

“Không để tôi đi vào nhà ngồi sao?” Tri Trùng chủ động hỏi, nhờ thế mà Anna mới nhớ ra là hai người còn đang đứng ở ngoài cửa. Anna nghiêng người sang một bên để Tri Trùng đi vào trong.

“Doris đi học rồi sao?”

Tri Trùng quan sát quanh nhà, anh cảm thấy trong nhà hơi trống trải. Anh không muốn để Doris nghe thấy cuộc trò chuyện giữa anh và Anna, đây cũng là nguyên nhân tại sao anh không để Chúc An Sinh đi cùng mình. Đây là một lần ôn chuyện cũ giữa anh và Anna.

“Đúng rồi, sao một mình anh lại đi tới đây? Vụ án có tiến triển mới rồi?” Anna hỏi vào chủ đề một cách rất tự nhiên, giống như là cô không hiểu tại sao một mình Tri Trùng lại đi tới đây.

“Anna, không lẽ cô không biết vụ án tiến triển như thế nào sao? Ngày hôm nay vụ án đó đã trở thành chuyện mà người dân nước Áo quan tâm nhất, chẳng lẽ cô không biết chút gì sao?”

Về tươi cười trên khuôn mặt Anna cứng đờ, cô nhìn Tri Trùng nhưng lại không nói được câu gì.

“Anna, tôi không muốn truy cứu cô về việc người cô cài vào trong cục cảnh sát là ai, nhưng tôi hy vọng cô có thể để người đó từ chức. Người đó sao chép tài liệu về vụ án rồi gửi cho cô, điều này tôi không thể bỏ, nhưng việc cậu ta tiết lộ người đang bị tình nghi ra bên ngoài là làm trái với chức nghiệp của một người cảnh sát. Hơn nữa, người đang bị tình nghi còn chưa chắc đã là hung thủ.”

“Thế nên hôm nay anh tới đây là để chất vấn tôi sao?” Anna hỏi với giọng mất kiên nhẫn.

Tri Trùng nhìn Anna đầy vẻ kinh ngạc. Ngay lúc này, anh cảm thấy Anna là một người hoàn toàn xa lạ.

“Anna, còn nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, cô là một người có tinh thần chính nghĩa rất cao. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô, cô muốn nhanh chóng bắt được hung thủ, nhưng sao cô lại đi tiết lộ một sự việc chưa chắc chắn với giới truyền thông chứ? Chẳng lẽ cô không biết sức ép của giới truyền thông lớn như thế nào sao? Nhờ đâu có khả năng, trong vụ việc này Vlad Borman là người vô tội thì sao? Hành động của cô bây giờ là đang đẩy người khác tới vách đá đầy.”

“Tôi không quan tâm!” Anna nhìn thẳng vào mắt Tri Trùng, trong mắt cô ấy chẳng có chút sợ hãi nào: “Cứ cho là giờ anh ta vô tội đi, nhưng 20 năm trước anh ta cũng chưa nhận được hình phạt thích đáng.”

Anna nói, cô cũng từng bước tiến tới gần Tri Trùng hơn. Sau đó, cô vươn tay ra chạm vào phần tim anh, lúc đó trái tim cũng nhảy lên thành thịch tựa như có lửa đốt vậy.

“Tri Trùng, anh nên nhìn thẳng vào lương tâm của mình đi. Anh nói được đường hoàng như thế, nhưng anh thử hỏi chính mình xem, trong lòng anh, Vlad Borman có thực sự vô tội không?”

Tri Trùng nhìn khuôn mặt của Anna. Trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy tràn ngập sự tức giận, nhìn vào, Tri Trùng lại chỉ cảm nhận được vẻ đau lòng.

“Cô biết tôi có thể giúp cô, cô biết tôi sẽ không từ bỏ việc truy tìm hung thủ, nhưng tại sao cô không tin được việc tôi có thể xét xử hung thủ?”

“Xét xử?” Nhìn bộ dáng Anna lúc này như thể vừa nghe được một câu chuyện hài hước nhất thế giới: “Anh nói tới việc giúp tôi phẫu thuật thẩm mỹ à? Hay là nói tới việc Vlad Borman chỉ bị tù 10 năm vì giết người?”

Trong nháy mắt, Tri Trùng ngây người ra.

“Ha ha, Tri Trùng, anh không cảm thấy buồn cười sao? Đây là ý nghĩ mà anh đang theo đuổi đấy.”

“Anh thử nhìn xem giờ tôi có xinh đẹp không? Tôi xinh đẹp tới mức có thể làm cho cả đàn ông lẫn phụ nữ đều yêu mình, mà đây chính là thứ mà ban đầu tôi luôn theo đuổi.”

Anna tươi cười xán lạn. Nụ cười của cô ấy lúc này có thể làm cho cả thế giới chìm vào sự âm đạm, thứ không hoàn hảo duy nhất chính là giọt nước mắt xẹt ngang qua gò má cô.

Tri Trùng nhìn những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống mặt đất, chúng cứ rơi chồng chéo lên cả nhau, cứ thế mà kết thúc cuộc sống ngắn ngủi của một giọt nước mắt.

“Cho nên cô...” Tri Trùng nhìn Anna, đột nhiên anh nhớ tới cảnh tượng Anna nằm một mình trong bệnh viện. Lúc này, Tri Trùng mới phát hiện ra, khuôn mặt Anna sau khi phẫu thuật xong chỉ cần cười một cái thôi đã là một chiếc mặt nạ tinh xảo, hoàn hảo.

Tri Trùng mãi mãi không biết, sự tận tụy của các bác sĩ và y tá trong bệnh viện khi đó đều vô dụng. Bọn họ bỏ đi hết những món đồ có thể phản quang trong phòng bệnh nhưng lại quên rằng Anna có thể thấy được bộ dạng của mình ở gương trong nhà vệ sinh.

“Tri Trùng, anh cảm thấy ai trên thế giới này cũng có thể giống như anh sao? Cứ như là thánh nhân vậy, theo đuổi cái chính nghĩa và chân lý mà anh muốn.”

“Anh đáng lẽ phải sớm hiểu được, thật ra, anh mới là người ngốc ngếch, ngây thơ nhất trên thế giới này.”

Bỗng nhiên Tri Trùng cảm thấy rất rối bời, anh muốn rời khỏi nơi này. Có điều, khi anh chuẩn bị mở cửa rời khỏi đây thì Anna gọi giật anh lại.

“Tri Trùng, tôi thật sự rất vui khi được làm bạn với anh.”

Tri Trùng dừng bước lại, quay sang nhìn Anna. Lúc này Anna đang đứng trước khung cửa sổ gần đây, ánh mặt trời bên ngoài đang hắt lên người cô, nó khiến cho cả người cô giờ phút này cũng tỏa ra vầng hào quang màu vàng kim ấm áp, nó làm Tri Trùng thấy chói mắt, khiến anh không nhìn rõ được khuôn mặt Anna.

Ngay lúc đó, dường như Tri Trùng lại nhìn thấy hình bóng cô gái lúc trước đã cứu mình khỏi nguy hiểm.

Lúc này, Tri Trùng có thể vui vẻ cùng cô chào hỏi một tiếng.

Rất vui khi được quen biết cô.

**

Nghe Aidan nói Tri Trùng đã quay về, Chúc An Sinh lập tức chạy ra khỏi phòng thí nghiệm để gặp anh. Tận mắt nhìn thấy Tri Trùng nguyên vẹn trở về, không thiếu mất một cánh tay hay cái chân nào Chúc An Sinh mới thả lỏng tinh thần. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã phát hiện ra vấn đề khác, tâm trạng Tri Trùng giờ có chút không ổn.

“Trì Trùng, vừa nãy anh đi đâu thế?” Chúc An Sinh hỏi, nhưng có vẻ Trì Trùng không muốn trả lời vấn đề này. Anh im lặng nhìn cô một cách chăm chú, sau đó, anh gắt gao ôm chặt lấy Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh ngậy người ra. Sau đó, cô cảm nhận được Trì Trùng đang cần sự an ủi nên cô cũng ôm lấy anh.

“Anh làm sao thế?” Chúc An Sinh cười, hỏi.

“An Sinh, anh không xứng làm một người bạn tốt, đúng không?” Trì Trùng nói, giọng anh mang theo chút ảo não. Giờ đây anh cảm thấy rất tự trách, thế mà anh không chú ý tới một điều, Anna chưa từng bước ra khỏi bóng ma cách đây năm năm trước.

Mà điều khiến Trì Trùng không cách nào tha thứ cho bản thân nhất là anh lại chạy tới chất vấn Anna.

“Tại sao anh lại nói như vậy?”

Chúc An Sinh buông Trì Trùng ra. Rốt cuộc anh đã làm cái gì? Chỉ là, Trì Trùng không muốn nói thêm về cuộc trò chuyện khi nãy giữa anh và Anna.

“Anh đúng là người hay làm người khác mất hứng. Thôi vậy, anh không muốn nói cũng không sao, em có tin tốt muốn báo với anh đây.”

Chúc An Sinh không quên mất việc quan trọng.

“Tin tốt gì?”

“Việc so sánh chất liệu của sợi đồ đã có, quả nhiên nó cùng chất liệu làm ra cái khăn quàng cổ ấy. Tuy kết quả này không đủ để chúng ta buộc tội được Vlad Borman, nhưng nhờ nó mà chúng ta đã xin được lệnh bắt giữ hắn.”

Nghe Chúc An Sinh nói đã xin được lệnh bắt giữ, tâm trạng Trì Trùng tốt hơn một chút. Giờ phút này, hy vọng tìm được càng nhiều chứng cứ hơn trong anh bùng lên mãnh liệt.

Vì thế, Chúc An Sinh và Trì Trùng đi theo mấy người cảnh sát khác tới nhà Vlad Borman. Điều khiến bọn họ kinh ngạc là Vlad Borman không có nhà, chỉ có một đám phóng viên chầu chực dưới nhà hắn ngênh đón bọn họ thôi.

“Mấy tay phóng viên này đúng là đáng sợ, họ có thể ép cho Vlad Borman có nhà mà không thể về.” Lúc Trì Trùng và Chúc An Sinh đi vào nhà Vlad, cô đã nói một câu như thế.

“An Sinh, chúng ta chia nhau ra hành động đi.” Trì Trùng dường như không nghe thấy những gì Chúc An Sinh nói khi nãy, giờ đây tâm tư của anh đã đặt cả vào việc lục soát nhà.

Chúc An Sinh cứ cảm thấy Trì Trùng có chỗ nào đấy không đúng lắm, có điều cô cũng không chạy đi hỏi Trì Trùng. Cô tin nếu như Trì Trùng muốn nói thì một ngày nào đó anh sẽ tự nói cho cô biết.

Sau đó, hai người chia nhau ra hành động. Chúc An Sinh kiểm tra ở phòng khách còn Trì Trùng thì đi vào phòng ngủ của Vlad Borman.

Mười phút sau, hai người gặp lại nhau ở trong phòng sách của Vlad Borman.

“Có phát hiện gì không?” Trì Trùng là người hỏi trước.

“Tất cả mọi thứ đều bình thường, bên anh thì sao?”

Trì Trùng lắc đầu. Cả hai người đều không tìm được bất cứ thứ gì ở hai phòng đó, nhưng họ không nhụt chí, họ tiếp tục cùng nhau kiểm tra phòng sách.

Lại thêm năm phút đồng hồ nữa trôi qua, thiếu chút nữa thì Chúc An Sinh lại nghi ngờ suy đoán của bản thân. Hai người đã tìm lâu như thế rồi mà chẳng tìm được chút manh mối nào. Nhưng, ngay vào lúc này, Chúc An Sinh lại nghe thấy Trì Trùng kêu lên.

“An Sinh, em mau tới đây xem này.”

Chúc An Sinh lập tức đi qua, đi gần tới nơi cô mới nhìn rõ được vật đấy. Trong tay Trì Trùng là một tập tài liệu. Có điều tập tài liệu này không phải vật quan trọng mà anh muốn cho Chúc An Sinh xem. Sau đó, Chúc An Sinh nhìn thấy anh lấy đồ để trong tập tài liệu ra, đưa cho cô xem hai thứ khác nhau.

“Danh thiếp của cục cảnh sát Los Angeles và thẻ dành cho khách?” Chúc An Sinh nhìn hai đồ vật trong tay, cảm thấy hoang mang: “Sao trong nhà Vlad Borman lại có danh thiếp của cục cảnh sát Los Angeles và thẻ dành cho khách?”

Trì Trùng lắc đầu, hiện tại anh không có câu trả lời cho câu hỏi Chúc An Sinh đưa ra. Mà thật ra, anh cũng có điểm nghi ngờ chưa có lời giải đáp.

Vlad Borman từng tới Los Angeles, Mỹ rồi sao? Chẳng lẽ hắn còn có buổi phỏng vấn với cục cảnh sát ở Los Angeles? Như thế thì có thể giải thích được việc tại sao trong nhà hắn lại có danh thiếp của cục cảnh sát Los Angeles và thẻ dành cho khách.

Nhưng mà đây không phải vấn đề cấp thiết mà Trì Trùng muốn biết. Điều Trì Trùng muốn biết lúc này là vì sao Vlad Borman lại đặt chân tới Los Angeles, Mỹ? Rốt cuộc hắn đã làm gì ở Los Angeles?

Chương 114: Vụ án giết người liên hoàn xuyên quốc gia

“An Sinh, em nghĩ xem sao Vlad Borman lại tới Los Angeles?” Sắc mặt Trì Trùng trở nên nghiêm trọng.

Nhận ra sắc mặt Trì Trùng có hơi khác thường, Chúc An Sinh thử đoán suy nghĩ trong lòng anh: “Anh cảm thấy mục đích Vlad Borman tới Los Angeles là không đơn giản? Chẳng lẽ hẳn tới Los Angeles chỉ để phạm tội sao? Có khả năng đây không?”

Đối với việc này, Chúc An Sinh không khỏi nghi ngờ. Thực sự là nó quá không hợp lẽ thường.

Thường thì những tên sát thủ liên hoàn chỉ hoạt động trong phạm vi phạm tội nhất định của họ. Đối với những tên sát thủ đó, trong phạm vi đấy thì họ được an toàn, vì thế Chúc An Sinh mới không tin rằng có khả năng Vlad Borman đi tới một đất nước xa lạ chỉ để phạm tội.

Nhưng nếu Vlad Borman tới Los Angeles thực sự có mục đích khác thì lần này hai người đã gặp được một tên sát thủ có khả năng phạm tội xuyên quốc gia, một trường hợp hiếm gặp.

“Anh nghĩ chúng ta nên liên lạc trước với cảnh sát ở Los Angeles.” Trì Trùng nhìn về phía danh thiếp trong tay Chúc An Sinh.

Sau đó, Trì Trùng gọi điện tới cục cảnh sát Los Angeles. Khi anh nói mình là Trì Trùng với người nhận điện thoại ở đầu dây bên kia, người đó còn không tin, anh đành bảo hẳn đi tìm đội trưởng Louis tới. Lần trước, lúc anh tới Los Angeles phá án, người cùng làm việc với anh chính là Louis.

Louis nhận điện thoại, nói chuyện qua lại vài câu thì Louis xác nhận người gọi điện thoại tới đúng là Trì Trùng.

“Trì Trùng, sao đột nhiên cậu lại gọi điện thoại cho chúng tôi?” Louis có hơi tò mò, hỏi.

“Lần này tôi gọi điện thoại cho các anh là để xác nhận một việc.”

“Cậu muốn hỏi việc gì?”

“Hai tháng trước, Vlad Borman có từng tới chỗ mọi người không?” Trì Trùng nhìn thời gian trên tấm thẻ rồi hỏi.

“Vlad Borman?” Louis đang lục tìm cái tên này trong trí nhớ, mãi một lúc sau hẳn mới nhớ ra người này là ai: “Người mà cậu nhắc tới là một tác giả người Áo, đúng không?”

“Người đó có tới chỗ anh không?”

Cuộc gọi này Trì Trùng mở loa ngoài nên Chúc An Sinh cũng có thể nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người. Cô và Trì Trùng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người chứa đựng cả sự kinh ngạc lẫn hoang hốt.

“Vì sao anh ta lại tới đó tìm các anh?”

“À, anh ta muốn viết một bài báo liên quan tới cả châu Âu lẫn Mỹ, chúng tôi là người tiếp đón anh ta, hơn nữa còn trả lời rất nhiều vấn đề.”

Chúc An Sinh nghe được đáp án này thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu như để lấy thông tin thì việc Vlad Borman tới Los Angeles là chuyện bình thường, Chúc An Sinh thực sự không muốn nghe thêm một tin tức xấu nào nữa.

Nhưng suy nghĩ của Chúc An Sinh và Trì Trùng không giống nhau, bỗng nhiên lòng anh dấy lên một dự cảm không tốt.

“Lấy thông tin? Anh có biết Vlad Borman lấy thông tin để viết cái gì không?” Trì Trùng tiếp tục hỏi thêm.

Louis cố gắng nhớ lại, may mà hẳn vẫn còn nhớ được cuộc trò chuyện giữa mình và Vlad Borman: “Hình như là anh ta muốn viết một bản tin liên quan tới ‘gái bán hoa’ ở hai khu vực Mỹ và châu Âu, sự khác nhau về cái nhìn và luật lệ của mỗi bên.”

“‘Gái bán hoa’? Anh có chắc là Vlad Borman muốn đưa tin về ‘gái bán hoa’ không?” Bỗng nhiên Trì Trùng bị kích động rất mạnh, ngay cả Louis ở đầu dây bên kia cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Lúc này tâm trạng của Chúc An Sinh trở nên nặng nề. Cuối cùng, điều cô mong nó không xảy ra nhất vẫn xảy ra.

“Đúng thế, tôi đã trả lời anh ta rất nhiều vấn đề nên tôi nhớ rõ lắm.”

“Còn nữa, sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, tôi là người đã lái xe đưa anh ta về khách sạn đấy. Lúc ở trên xe anh ta còn hỏi tôi là có khách sạn nào gần với chỗ làm của ‘gái bán hoa’ không.”

Louis trả lời xong vấn đề đó thì cả Chúc An Sinh và Trì Trùng đều im lặng không nói. Trong nháy mắt, họ cảm nhận được một tên ác ma đang nhe nanh múa vuốt.

“Louis, tôi hỏi anh, gần đây ở Los Angeles có vụ án nào là ‘gái bán hoa’ treo cổ không?”

“Trì Trùng, sao cậu biết được chuyện này? Khoảng hai tháng trước có xảy ra vụ án như thế. Chúng tôi phát hiện ra có ba cô ‘gái bán hoa’ bị siết chết rồi vứt xác ở đầu đường, tôi cảm thấy ba người này đều do cùng một người giết hại. Đáng tiếc là cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa bắt được hung thủ.”

Khi chân tướng được vạch trần, trong mắt Chúc An Sinh chỉ có lửa giận cháy bùng bùng, chứ không hề có sự đau thương.

“Trì Trùng, sao đột nhiên cậu lại gọi tôi hỏi về việc này? Còn nữa, sao cậu biết ở Los Angeles xảy ra vụ án ‘gái bán hoa’ bị treo cổ?” Bây giờ Louis mới thấy được trong chuyện này có chỗ hơi sai sai.

“Louis, anh có thể gửi cho tôi một bản tài liệu về ba vụ án đó không? Tôi đang trợ giúp cảnh sát ở Áo phá một vụ án giết người liên hoàn, hiện giờ đã tìm được bốn nạn nhân, cả bốn đều là ‘gái bán hoa’ và họ đều chết vì bị treo cổ.”

“Áo...” Louis nhận ra được vấn đề mấu chốt của chuyện này: “Trì Trùng, chắc không phải là...”

Trì Trùng không trả lời Louis nhưng trong lòng hắn đã tự có đáp án rồi. Louis đáp ứng yêu cầu của Trì Trùng, sau đó cuộc trò chuyện kết thúc.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Trì Trùng quay sang nhìn Chúc An Sinh. Lúc này cô đang tìm kiếm gì đó trên điện thoại của mình, rất nhanh sau đó cô đã có được kết quả mình cần.

“Em tin được bài viết của Vlad Borman rồi.”

Trì Trùng thấy thế cũng ngó vào, hai người cùng nhau đọc bài phỏng vấn mà Vlad Borman thực hiện.

Trong phần tin tức ấy, Vlad Borman đã nêu rõ điểm khác biệt giữa hai khu vực Mỹ và châu Âu. Nhìn qua thì đây đúng là một bản tin vô cùng bình thường, nhưng khi nhìn tới cuối bài, Chúc An Sinh và Trì Trùng lại không cho là như thế, Vlad Borman đã viết một câu kết như thế này.

“Rốt cuộc Vlad Borman muốn nói tới cái gì?” Chúc An Sinh xem xong thì thấy khó hiểu.

“Cái này nên để cho chuyên gia tâm lý tội phạm giải thích thôi, việc của chúng ta là dùng chứng cứ bắt hung thủ.” Trì Trùng cảm thấy mình không nên tốn nhiều thời gian vào việc nghiên cứu tâm lý của Vlad Borman, vì chỉ có chứng cứ mới có thể trói buộc được hung thủ.

Đúng lúc này thì hòm thư trong máy Trì Trùng thông báo có thư mới. Trì Trùng để cho Chúc An Sinh tiếp tục kiểm tra nhà Vlad Borman, còn mình thì mượn tạm máy tính hắn để kiểm tra hòm thư, xem tập tài liệu mà Louis mới gửi tới.

Bốn mươi phút sau, Chúc An Sinh đã hoàn tất công việc kiểm tra mọi góc ngách trong nhà Vlad Borman nhưng cô chẳng tìm thêm được gì. Giờ thì cô sẽ đi hỏi thử người từ nãy tới giờ vẫn đang xem xét tài liệu vụ án.

“Trì Trùng, anh có phát hiện thêm điều gì không?”

Trì Trùng ngẩng đầu lên nhìn Chúc An Sinh một cái, sau đó anh ngồi dịch sang bên cạnh một chút để chừa cho cô chỗ trống ngồi xuống.

“Về cơ bản có thể xác định ba vụ án ở Los Angeles và bốn vụ án ở Áo đều do cùng một hung thủ gây ra. Ví dụ như là tất cả các nạn nhân đều chết do bị thắt cổ, ba nạn nhân ở Los Angeles còn bị siết chặt bằng dây nịt ngực. Còn nữa, An Sinh, em nhìn này, mỗi lần gây án hung thủ đều để lại nút thắt rất phức tạp.”

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng nói xong mới hỏi: “Thế bây giờ anh cảm thấy hung thủ có phải Vlad Borman không?”

Trì Trùng có chút do dự. Thời gian xảy ra ba vụ án ở Los Angeles trùng khớp với lại thời gian mà Vlad Borman tới đó, ngoài ra còn có rất nhiều điểm trùng hợp khác. Nhiều yếu tố nối tiếp nhau như thế, muốn Trì Trùng không nghi ngờ Vlad Borman là rất khó.

“Hắn đúng là người có hiềm nghi lớn nhất, nhưng giờ chúng ta chưa có chứng cứ trực tiếp chỉ ra hắn là người liên quan tới vụ án giết người liên hoàn này, cho nên bây giờ hắn vẫn được tính là vô tội.”

“Chứng cứ, chúng ta đi đâu để tìm chứng cứ đây?” Chúc An Sinh cảm thấy đau đầu.

“Anh nghĩ việc tiếp theo là anh sẽ tới Los Angeles, có lẽ ở đó chúng ta sẽ có phát hiện mới.”

Trì Trùng hiểu được bọn họ đã cố hết sức tìm kiếm ở trên đất Áo rồi, thế nên muốn có được thêm manh mối mới, bọn họ phải thay đổi địa điểm.

Thật ra, Tri Trùng còn có một nguyên nhân sâu xa nữa mà không nói cho Chúc An Sinh biết. Anh đang nghĩ cách khiến cho Vlad Borman bị khởi tố ở Los Angeles. Los Angeles là thành phố thuộc bang California, mà ở bang California, Mỹ có mức án tử hình.

Ngược lại, ở Áo không áp dụng mức án tử hình. Thế nên, cho dù hung thủ là người nào đi chăng nữa thì Tri Trùng cũng muốn khởi tố hắn ở Mỹ. Nếu để cho hung thủ ở lại Áo thì kết cục của hắn chỉ là ở trong nhà tù suốt quãng đời còn lại mà thôi.

“Em đi thu dọn hành lý. ” Nghe Tri Trùng nói muốn đi Los Angeles, Chúc An Sinh lập tức nghĩ tới việc về thu dọn hành lý, nhưng cô không nhận ra rằng Tri Trùng không muốn đưa cô tới Los Angeles.

“An Sinh, để một mình anh đi tới Los Angeles là được rồi, em cứ về viện nghiên cứu trước đi. ”

“Vì sao? ” Chúc An Sinh không hiểu.

“Lần đi phá án này của chúng ta có thể coi như là đang đi làm việc tư, không có thù lao, em nên về viện nghiên cứu giúp anh giải quyết những ủy thác mới thì hơn. Còn việc tới Los Angeles, anh không chắc là mình có thể tìm thêm được chứng cứ không, dù sao thì trước đó cảnh sát Los Angeles cũng đã điều tra rồi. Bọn họ không phát hiện được chứng cứ có ích nào, lần này anh đi có thể coi là thử vận may thôi, không cần hai người chúng ta cùng đi đâu. ”

“Anh định để em giúp anh hoàn thành việc ở viện nghiên cứu? ” Chúc An Sinh kinh ngạc: “Cho em làm liệu có ổn không? ”

“Em không làm được thì còn ai làm được nữa? ” Tri Trùng nhìn Chúc An Sinh bằng ánh mắt cứng chiều. Hóa ra Chúc An Sinh vẫn chưa phát hiện ra rằng mình đã đủ trưởng thành để tự mình đảm nhận phá một vụ án.

“Được rồi. ” Bề ngoài thì Chúc An Sinh làm ra vẻ miễn cưỡng lắm nhưng thực chất trong lòng cô đang hưng phấn không thôi, ngoài ra còn có chút khăn trương.

Xế chiều ngày hôm đó, Tri Trùng nói cho bên cảnh sát biết vụ án xảy ra ở Los Angeles. Không ngờ, hung thủ họ chạm mặt lần này là một tên tội phạm quốc tế.

Đúng là không thể tưởng tượng được! Thử nói xem trên thế giới này có bao nhiêu vụ án giết người liên hoàn vượt ra khỏi phạm vi lãnh thổ quốc gia như này? Nếu so sánh hành động gọi điện thoại về nhà nạn nhân với hành vi giết người xuyên quốc gia như thế này thì hành động đó chỉ là trò vặt vãnh thôi.

Thế nên, tạm thời Tri Trùng chào tạm biệt những người cảnh sát ở Vienna, ngồi lên chuyến bay đi tới Los Angeles.

Chúc An Sinh cũng rời đi cùng với Tri Trùng, nhưng chuyến bay của cô là đi về New York.

Lúc ở sân bay cùng Tri Trùng, Chúc An Sinh còn hỏi: “Sao không thấy Anna tới chào tạm biệt chúng ta nhỉ? ”

Trong đôi mắt Tri Trùng lóe lên tia bi thương, anh không biết mình còn có thể gặp lại Anna không nữa.

“Cô ấy đã gọi điện thoại cho anh rồi, còn chúc chuyến bay của em an toàn nữa. ” Tri Trùng đành nói với Chúc An Sinh lời nói dối đầy thiện ý.

**

Ba ngày sau, Tri Trùng gọi điện thoại tới, khi đó Chúc An Sinh vừa mới giúp cảnh sát New York phá được vụ án trộm cắp.

“Anh ở Los Angeles có khỏe không? ” Chúc An Sinh chủ động ân cần hỏi thăm

“Không tệ lắm, nhưng anh có chút nhớ nhà mình rồi. ” Tri Trùng buông lời trên ghẹo, đúng thật là số lần anh nằm trên giường ở nhà của mình chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Phòng ngủ thật sự của anh phải là phòng trong khách sạn trên toàn cầu mới đúng.

“Ở Los Angeles, anh có phát hiện gì mới không? ”

Gần đây, Chúc An Sinh thấy báo ở đâu đâu trên khắp nước Mỹ cũng đưa tin về vụ án giết người liên hoàn đó. Cảnh sát Los Angeles và phía chính phủ Áo xác nhận đây là vụ án giết người liên hoàn vượt ra cả phạm vi lãnh thổ quốc gia, hung thủ đã trở thành một tên tội phạm quốc tế. Một vụ án giết người liên hoàn tàn nhẫn nhất từ trước tới nay. Tin tức này đã thành công trở thành tiêu điểm của đài truyền hình các quốc gia.

Cũng vào lúc đó, tên của Vlad Borman xuất hiện trên mặt báo, mọi người ai cũng nhất trí cho rằng hắn chính là hung thủ thật sự.

“Giống như những gì anh đã dự đoán, hung thủ chẳng lưu lại dấu vết gì ở Los Angeles cả. Có điều, anh xác nhận được thêm một việc, trong ba nạn nhân bị sát hại ở đây thì có tới hai cô gái từng đi vào khách sạn, nơi mà Vlad Borman đã ở lúc đó. ”

“Rồi Vlad Borman vẫn kiên trì trả lời rằng hắn không biết gì cả. ” Chúc An Sinh nói một cách bất đắc dĩ, không có chứng cứ xác thực, bọn họ khó lòng có thể lên án được hành động của Vlad Borman.

“Ngày hôm qua, cảnh sát ở Los Angeles đã thử gửi văn bản khởi tố Vlad Borman rồi. Nhưng, vì chỉ chứng minh được trong thời gian đó Vlad Borman có mặt ở Los Angeles chứ không chứng minh được việc hắn có liên quan tới vụ án giết người nên viện kiểm sát ở đây quyết định không duyệt văn bản khởi tố. ”

Chúc An Sinh có thể nghe ra được sự mắt mắt trong giọng nói của Tri Trùng.

“Còn có thể để cảnh sát Áo khỏi tố Vlad Borman mà.” Chúc An Sinh nói câu an ủi.

“Giờ chúng ta cần phải tìm được nhiều chứng cứ có ích hơn.”

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh ý thức được, Tri Trùng gọi cho cô chắc là không chỉ để nói chuyện phiếm đay chứ: “Tri Trùng, có phải anh đã có phát hiện mới rồi không?”

“Đột nhiên hôm nay anh mới nghĩ ra. Bình thường, những tên sát thủ liên hoàn sẽ có địa bàn hoạt động nhất định, nhưng có lẽ cái lý luận đấy không thể áp dụng trong vụ án lần này được. Dù sao thì hung thủ đã gây án ở cả Mỹ và Áo rồi.”

“An Sinh, liệu có khả năng hung thủ còn phạm tội ở các quốc gia khác không?”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Buổi xét xử thế kỷ

Edit: Cài Trắng

"An Sinh, em cảm thấy có khả năng hung thủ còn gây án ở những đất nước khác không?"

Trong giây lát, Chúc An Sinh dường như quên cả việc hít thở, bởi vì cô biết Tri Trùng không nói suông.

Hiện tại, tính cả ở Áo và Mỹ thì đã có tổng cộng 7 vụ án xảy ra. Có thể nói, tên hung thủ trong vụ án lần này không phải là loại sẽ chỉ hoạt động trong khu vực tâm lý an toàn mà bản thân khoanh vùng. Nói theo cách khác thì toàn thế giới này đều là nơi để hung thủ tìm kiếm con mồi.

Rốt cuộc hung thủ đã làm bao nhiêu tội ác rồi? Chúc An Sinh không dám tưởng tượng tiếp nữa.

"Nếu như hung thủ đi tới nơi khác gây án thì ngày hắn bay đi nước ngoài sẽ được ghi lại." Chúc An Sinh lên tiếng nhắc nhở.

"Suy nghĩ của em giống anh đấy, anh sẽ liên lạc với cảnh sát Áo để điều tra về ghi chép đi ra nước ngoài của Vlad Borman. Anh nghĩ rất nhanh thôi chúng ta sẽ có kết quả."

Theo như lời Tri Trùng nói, cảnh sát Áo đi điều tra về ghi chép xuất cảnh của Vlad Borman. Hắn đã từng tới Đức, Italy và cộng hòa Séc. Sau khi điều tra được, bọn họ nhanh chóng liên lạc với cảnh sát ở các quốc gia đó, làm phiền bọn họ xem xem có bao nhiêu vụ án treo tương tự như vụ này.

Cuối cùng, ở hai quốc gia Đức và cộng hòa Séc, bọn họ tìm được bốn vụ án nạn nhân treo cổ từ nhiều năm về trước.

Lần điều tra này tốn tới gần một tháng. Một tháng sau, Tri Trùng mới nhận được tài liệu liên quan tới bốn vụ án treo cổ này.

Đột nhiên nhận được tài liệu vụ án đã khiến Tri Trùng phải buông vụ án mình đang xử lý dở xuống. Điều này đủ để chứng minh vụ án giết người liên hoàn xuyên quốc gia này quan trọng như thế nào với anh.

Cũng may vụ án Tri Trùng đang xử lý dở cũng sắp kết thúc nên Chúc An Sinh thay anh đi xử lý nốt vụ án này. Xử lý xong vụ án và trở về, về tới nơi Chúc An Sinh vẫn thấy Tri Trùng đang đắm mình trong việc đọc tài liệu bốn vụ án đó.

"Vẫn không phát hiện thêm được gì sao?" Chúc An Sinh nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 11 giờ đêm mà Tri Trùng còn ngồi ở trong thư phòng.

Tri Trùng nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, anh thấy được Chúc An Sinh đang đứng ở cửa. Không ngờ, trên khuôn mặt anh lúc này lại nở một nụ cười, điều đó làm Chúc An Sinh kinh ngạc.

"Xem ra anh đã tìm thấy tin tức mới, nhỉ?" Chúc An Sinh vừa nói vừa đi về hướng Tri Trùng.

"Bảy năm trước, Vlad Borman từng đặt chân tới thủ đô Praha(1) của cộng hòa Séc, sau đó, hắn vừa rời khỏi Praha không được bao lâu thì Polivka phát hiện ra thi thể em gái mình. Em gái anh ta bị siết chết, thi thể được vứt trong một cái thùng rác. Lần cuối cùng Polivka nhìn thấy em gái mình là vào hai ngày trước, lúc đó em gái anh ta đi theo một người đàn ông rời khỏi quán bar, thế nên Polivka tin rằng chính người đàn ông đi cùng đêm đó là người đã giết chết em gái mình."

(1)Praha: Là thành phố lớn nhất và cũng là thủ đô của Tiệp Khắc (tên gọi trước đó của cộng hòa Séc) từ năm 1918 và của cộng hòa Séc từ năm 1993. Là thành phố lớn thứ 15 trong "Liên minh Châu Âu"

" Polivka đã nhìn thấy người đàn ông đó sao? " Trong lòng Chúc An Sinh vừa cảm thấy vừa thấy có chút vui mừng.

" Lúc lấy lời khai, anh ta có nói rằng trong lúc anh ta đang nói chuyện phiếm cùng với người khác thì em gái anh ta cũng bắt chuyện với người đàn ông đó. Nhưng lúc đó anh ta không chú ý. Mãi cho tới khi không thấy em gái mình đâu thì anh ta mới biết em gái mình đã đi theo người đàn ông đó lên xe. Lúc anh ta chạy ra khỏi đây thì chỉ thấy được bóng lưng người đàn ông đó. "

" Manh mối bị chặn đứt rồi sao? " Giọng Chúc An Sinh để lộ ra chút mất mát.

" Không, tuy anh ta không thấy được khuôn mặt người đàn ông đó nhưng anh ta có thể miêu tả được hình dáng chiếc xe. Anh đã điều tra chiếc xe mà khi ấy Vlad Borman đứng tên, chiếc xe đó cũng giống hệt như chiếc xe Polivka nhìn thấy. "

Chúc An Sinh biết ở châu Âu có rất nhiều quốc gia ký hiệp ước Schengen, trong đó có cả Áo, Đức và cộng hòa Séc. Sau khi ký, người dân ở các quốc gia tham gia hiệp ước nếu muốn đi sang một quốc gia nào đó nằm trong số các quốc gia đã ký thì họ không phải xuất trình visa cho cảnh sát kiểm tra. Hơn nữa, các nước láng giềng của Áo là nước Đức và cộng hòa Séc, thế nên xe của Vlad Borman có thể lái sang được cả hai quốc gia này.

(2)Hiệp ước Schengen: Là hiệp ước về việc đi lại tự do do một số quốc gia ở châu Âu ký kết. Hiệp ước Schengen được thỏa thuận xong vào ngày 19/6/1990, Pháp, Đức, Luxembourg, Bỉ, Hà Lan và Ý chính thức ký hiệp ước. Hai nước Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha thì ký vào ngày 25/6/1991. Vào ngày 26/3/1995, hiệp ước này mới có hiệu lực tại 7 nước thành viên. Hiệp ước quy định quyền đi lại tự do của các nước thành viên. Đối với công dân nước ngoài, chỉ cần có visa của 1 trong 9 nước trên là có thể toàn quyền đi lại trong khu vực Schengen. Tính đến 19/12/2011 tổng số quốc gia công nhận hoàn toàn hiệp ước này là 26 nước, trong đó có 22 nước thuộc khối liên minh châu Âu. (Theo wikipedia.)

" Polivka có thể chỉ ra và xác nhận rằng đó là xe của Vlad Borman không? " Chúc An Sinh nói với giọng vui vẻ, nhưng Trì Trùng lại để lộ ra vẻ mặt khó xử.

" Lúc đầu anh cũng đã nghĩ như vậy, nhưng khi anh nói chuyện này cho cảnh sát Áo thì họ bảo mấy năm nay Vlad Borman đã đổi liên tục mấy cái xe rồi. "

" Lúc hắn đi tới Praha thì đi một chiếc xe giá rẻ, mấy năm trở lại đây hắn đã đổi sang một chiếc xe trông đắt đỏ hơn rồi. "

Chúc An Sinh tức giận cắn chặt răng, đột nhiên cô nhớ tới cô gái bị Vlad Borman giết chết vào 20 năm trước: " Đúng là không công bằng. "

Trì Trùng nở nụ cười bất đắc dĩ, rồi tiếp tục nói: " Thế nên giờ cảnh sát Áo đang điều tra chiếc xe đó, họ sẽ điều tra xem chiếc xe bảy năm trước của Vlad Borman đang ở đâu. Nếu bọn họ có thể tìm được chiếc xe kia thì chúng ta sẽ có chứng cứ chứng minh Vlad Borman có liên quan tới vụ án giết người. Từ đó, cảnh sát Áo cũng có thể chính thức khởi tố Vlad Borman. "

Chúc An Sinh nghe Trì Trùng nói hết, nét mặt lộ rõ sự lo lắng: " Nhưng Trì Trùng này, cho dù chúng ta có tìm ra được chiếc xe kia thì chúng ta cũng không có chứng cứ trực tiếp chỉ ra hung thủ là Vlad Borman. Khi đó chúng ta sẽ chỉ xác định được Vlad Borman từng tiếp xúc với nạn nhân. Cái này cùng lắm thì được gọi là chứng cứ gián tiếp. "

Chúc An Sinh nói tới điểm mấu chốt. Vlad Borman là kẻ tình nghi lớn nhất, hơn nữa người tin rằng hắn vô tội không có nhiều, nhưng đúng là bọn họ vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp chứng minh Vlad Borman đã giết người.

Thấy Chúc An Sinh nói thế, Trì Trùng cũng phải suy nghĩ lại.

Dưới tình huống chỉ có chứng cứ gián tiếp, Vlad Borman có phải là người có tội không? Hắn sẽ chịu việc phải xét xử sao?

" An Sinh. " Bỗng nhiên, ánh mắt Trì Trùng lóe lên tia sáng, anh gọi tên Chúc An Sinh: " Anh nghĩ chúng ta đã bỏ qua một mớ quan trọng, chứng cứ gián tiếp cũng là chứng cứ. "

" Dựa theo tính chất nghề nghiệp của chúng ta, thứ dùng để đánh giá sự chuyên nghiệp chính là chứng cứ, vì lẽ đó nên trước khi tìm được chứng cứ trực tiếp, chúng ta vẫn phải giữ suy nghĩ có khả năng hung thủ là người vô tội. Nhưng cũng vì thế mà chúng ta thường xuyên bỏ qua một vấn đề, dưới tình huống có nhiều chứng cứ gián tiếp chỉ về phía Vlad Borman như thế, khả năng hắn là người vô tội còn lại bao nhiêu? "

Trì Trùng đưa mắt nhìn Chúc An Sinh, cô cũng quay sang nhìn anh, nhưng trong hai người không ai nói ra được đáp án. Rồi, bọn họ phát hiện ra, trong lòng bọn họ đã sớm có đáp án cho vấn đề này.

" Còn nữa, cảnh sát Áo đã quyết định sẽ khởi tố Vlad Borman ở Áo rồi. " Trì Trùng vừa nói vừa thu dọn tập tài liệu trên bàn, anh biết, tất cả nên kết thúc rồi.

" Vì sao? " Chúc An Sinh không hiểu. Áo là một quốc gia không có mức phạt là án tử hình, nếu như muốn xét xử tội trạng của Vlad Borman thì không phải khởi tố ở bang California, một nơi có mức án tử hình sẽ tốt hơn sao?

" Vì ở Mỹ yêu cầu toàn bộ thành viên trong đoàn thẩm phán đều thống nhất cùng một ý kiến mới có thể tiến hành phán quyết. Còn ở Áo không giống vậy, chỉ cần hơn một nửa số người trong đoàn thẩm phán cùng ý kiến là có thể mang ra xét xử rồi. "

Những gì Trì Trùng nói nghe thì có lý đấy, chỉ là không hiểu sao Chúc An Sinh cứ thấy có chỗ không ổn lắm.

"Chúng ta chưa tìm được chứng cứ trực tiếp, vì vậy Vlad Borman vẫn có khả năng là người vô tội. Giờ chúng ta tiến hành xét xử hắn có được không? Sở dĩ cảnh sát Áo không thể khởi tố Vlad Borman ở Mỹ được là bởi vì bọn họ chưa có đủ chứng cứ thuyết phục mọi người, không phải bọn họ cũng hiểu điều này sao?" Giọng nói của Chúc An Sinh còn xen lẫn cả sự sợ hãi.

Tuy cái khả năng đấy là vô cùng nhỏ bé nhưng dưới tình huống không có chứng cứ trực tiếp thì nó vẫn tồn tại.

"Đây không phải là chuyện chúng ta chỉ phớt lờ được." Trì Trùng thở dài: "Có điều, anh vẫn sẽ cố gắng tìm kiếm chứng cứ, anh hi vọng Vlad Borman có một cái kết công bằng nhất."

Thật ra, có một chuyện Trì Trùng chưa nói cho Chúc An Sinh biết. Kể từ khi Anna nói cho anh biết nỗi khổ trong lòng mình, Trì Trùng vẫn luôn tự trách chính mình.

Công bằng là cái gì? Ngay thẳng là như thế nào? Nếu trên thế giới này thật sự có chân lý thì vì sao Anna lại gặp phải cảnh tượng đó?

Giờ đây, Trì Trùng nhớ tới khoảnh khắc Anna khóc rống lên. Không phải là do cô ấy bị trả thù, không phải là do cô ấy bị hủy dung, mà là do người bị hại được cô ấy cứu không chịu đứng ra chỉ và xác nhận hung thủ.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Trì Trùng nhìn thấy Anna khóc rống lên như vậy.

Chính nghĩa trên thế giới này được định nghĩa như thế nào? Lúc này, ngay cả Trì Trùng cũng thấy hoang mang.

Năm ngày sau, cảnh sát Áo đã điều tra được chút tin tức về chiếc xe đó.

Sau khi chiếc xe đó được Vlad Borman bán đi thì chưa từng được ai khác mua lại, nó cứ thế nằm yên trong cửa hàng second-hand mấy năm liền. Sau đó, ông chủ không thể không bán chiếc xe đó cho một cửa hàng bảo trì và sửa chữa oto.

Sau khi mua lại, cửa hàng bảo trì và sửa chữa oto đã tiến hành tháo dỡ nó ra để lấy một ít linh kiện, nhưng may mắn là phần ghế trên xe vẫn còn được để trong kho của cửa hàng. Cuối cùng, cảnh sát phát hiện trên ghế dựa có hai sợi tóc.

Thông qua kiểm nghiệm, DNA trên sợi tóc đó khớp với lại DNA em gái Polivka, cảnh sát Áo xác nhận Vlad Borman có liên quan tới vụ án giết người. Ba ngày sau, Vlad Borman chính thức đối mặt với tội danh liên quan tới 11 vụ án giết người.

Chúc An Sinh và Trì Trùng tham gia phá án lần này nên họ được gọi tới Áo với thân phận người làm chứng.

Ở trên tòa án, Chúc An Sinh và Trì Trùng gặp lại Vlad Borman.

Hôm nay, Vlad Borman khoác lên mình một bộ tây trang, nó khiến hắn trông rất có sức hút. Nếu như Chúc An Sinh và Trì Trùng là hai người xa lạ hoàn toàn không hiểu rõ sự việc thì họ chắc chắn sẽ cảm thấy Vlad Borman chẳng liên quan gì tới một kẻ giết người cả.

Trong lúc xét xử, Vlad Borman vẫn luôn biện giải cho mình hết mức có thể. Ví dụ như hắn phải thông qua việc kiểm tra tâm lý nghiêm ngặt mới có thể ra tù, rồi thì sau khi hắn ra tù đã đi làm rất nhiều việc thiện. Thậm chí hắn còn đi theo đạo Thiên Chúa, hắn đang cật lực rửa sạch tội ác mình gây ra, hắn sẽ mãi mãi cảm thấy tự trách vì mình đã làm như vậy.

Sự nhanh nhạy trong việc biện luận đã giúp Vlad Borman kéo được lòng tin tưởng của vài người trong đoàn thẩm phán. Cả người hắn luôn cảm thấy nhẹ nhàng. Rồi tới khi tới lượt Trì Trùng đi lên với tư cách người làm chứng, bỗng dưng hắn cảm thấy căng thẳng.

Tất cả mọi người đều biết, lời nói của Trì Trùng rất có giá trị, lời làm chứng của anh sẽ là thứ quyết định cho kết quả xét xử lần này.

Trước khi lên tiếng, Trì Trùng đưa mắt quan sát tất cả mọi người. Ai ai cũng nín thở nhìn chăm chăm vào anh, ngay cả Chúc An Sinh còn nắm chặt tay lại.

Bỗng nhiên, trong đám người đi tới xem buổi xét xử, Trì Trùng thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Luật sư của Vlad Borman đặt câu hỏi với Trì Trùng: "Tôi muốn hỏi Trì Trùng tiên sinh một câu, một chuyên gia giám chứng nổi tiếng thế giới như anh sao lại đối xử với đương sự của tôi như này? Trong trường hợp này, anh không có chứng cứ trực tiếp chỉ ra đương sự của tôi là tội phạm giết người."

Trì Trùng hơi do dự, anh thấy được Anna đang nhìn anh một cách rất chăm chú. Anh thấy được sự chờ mong trong ánh mắt của Anna, nhưng cuối cùng, Trì Trùng lựa chọn nhắm chặt hai mắt lại.

"Tôi nghĩ trong mỗi chúng ta đều có một vấn đề của riêng mình. Rốt cuộc ngài Vlad Borman đây có bao nhiêu khả năng vô tội, tôi tin rằng trong lòng mọi người đã sớm có đáp án. Thế nên, tôi chỉ muốn nhắc nhở mọi người một chút. Trước khi có chứng cứ trực tiếp, Vlad Borman hoàn toàn có khả năng là người vô tội."

Tác giả có lời muốn nói: Cái tôi muốn viết không phải là một vụ án "mỳ ăn liền", phía sau mọi người sẽ có nhiều vấn đề để bàn luận sâu hơn nữa.

Nhưng chân tướng là cái gì đây? Mọi người có cảm thấy Vlad Borman là hung thủ không? Chương sau sẽ có chuyển biến lớn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Cây thập tự giá có vòng gai

Edit: Cải Trắng

[Q7] Chương 116: Cây thập tự giá có vòng gai

Trong quá trình trả lời, Tri Trường không hề nhìn vào đoàn thẩm phán. Mãi cho tới khi kết thúc, anh mới liếc nhanh qua một cái, đúng lúc đó thì bắt gặp cả ánh mắt Anna đang nhìn về phía mình. Anh mắt Anna nhìn về phía anh hoàn toàn không đem theo bất cứ sự oán trách nào, đó là điều Tri Trường không ngờ tới. Ngược lại, cô còn mỉm cười.

Sau đó phải mất thêm khoảng ba tiếng đồng hồ nữa để đoàn thẩm phán thảo luận và đưa ra quyết định cuối cùng. Trong đoàn có tới sáu người cho rằng Vlad Borman là hung thủ, hai người còn lại thấy hắn là người vô tội, thế nên phán quyết cuối cùng dành cho Vlad Borman là mức án tù chung thân. Có điều, hắn vẫn còn cơ hội kháng án nên đây chưa chắc đã là kết quả cuối cùng.

Nhưng mọi người hiểu, nếu Vlad Borman kháng án thì khả năng hắn có thể xoay chuyển bàn thắng của mình không cao, ngay cả bản thân hắn có lẽ cũng nhận ra điểm này rồi. Sau khi kết quả được tuyên bố, hắn luôn giữ sắc mặt nặng nề.

Buổi xét xử kết thúc, Tri Trường muốn tìm Anna để cùng cô nói chuyện rõ ràng. Thấy bóng dáng Anna ở phía xa xa, anh đuổi theo nhưng tới cửa thì bị nhóm phóng viên chặn lại. Qua khe hở của dòng người chen chúc, Tri Trường chỉ thấy bóng dáng Anna càng lúc càng xa.

Lúc Chúc An Sinh cứu được Tri Trường khỏi đám phóng viên thì cũng là lúc Aidan đánh xe tới nơi. Đợi tới khi hai người ngồi được vào trong xe rồi mới hoàn toàn thoát khỏi sự đeo bám của phóng viên.

"Chúng ta đi đâu đây?" Aidan đang lái xe lên tiếng hỏi.

Không biết giờ này Anna đi đâu nhỉ? Đây là suy nghĩ lúc này của Tri Trường, vì thế anh lập tức nói: "Đi tới nghĩa trang."

Aidan đánh tay lái, giờ hắn nhìn vào kính chiếu hậu mới thấy bộ dáng chật vật của Chúc An Sinh và Tri Trường ngồi ở hàng ghế sau.

"Có lẽ đây là vụ án chấn động nhất nước Áo rồi, truyền thông toàn cầu rất quan tâm." Aidan cười.

Thật ra Tri Trường không quan tâm cảnh tượng này lắm, dù sao thì anh cũng nhìn thấy nhiều rồi, cái khiến anh chú ý là nụ cười nhẹ nhõm của Aidan: "Hình như trông anh rất vui?"

"Đương nhiên rồi, người chúng ta vừa bắt được là tên tội phạm đáng sợ nhất Áo đấy."

"Nhưng chúng ta chưa tìm ra được chứng cứ trực tiếp chứng minh Vlad Borman là kẻ giết người mà."

Nhớ tới lời Tri Trường vừa nói trong buổi xét xử, Aidan âm thầm đỏ mặt, cũng may là kết quả cuối cùng không phải kết quả xấu. Dù vậy, Aidan vẫn không hiểu sao Tri Trường lại nói thế: "Sau khi Vlad Borman bị bắt, không có bất cứ vụ án mạng nào xảy ra nữa, đây không phải chứng cứ tốt nhất sao?"

Nghe thấy câu trả lời của Aidan, phản ứng đầu tiên của Tri Trường là kinh ngạc, sau đó anh nở nụ cười.

"Đúng thế, phần đông mọi người đều cho rằng đó là kết quả tốt nhất."

Aidan không hiểu sao Tri Trường lại nói thế, còn Chúc An Sinh chỉ yên lặng ngồi bên cạnh chăm chú nhìn anh. Rất nhanh, hai người đã tới nghĩa trang.

Tri Trường nói anh sẽ đi vào trong nghĩa trang một mình, Aidan và Chúc An Sinh cứ đứng ở bên ngoài. Lúc trước, khi hạ táng Heidi, Tri Trường đã tới Vienna tiễn cô ấy đoạn đường còn lại, Anna cũng không từ chối việc anh tiễn. Thêm Tri Trường, đoạn đường cuối cùng của Heidi chỉ có ba người đưa.

Quả nhiên, đặt chân tới trước bia mộ Heidi là thấy Anna đang ngồi.

Nghe thấy tiếng bước chân Tri Trường nhưng Anna không hề cử động, chỉ bình tĩnh nói một câu: "Anh tới rồi à?"

"Tôi đoán cô đang ở chỗ này." Tri Trường tiến tới đứng bên cạnh Anna để nói chuyện, nhìn vào bức ảnh trước bia mộ, Heidi đang nở nụ cười vô cùng rạng rỡ: "Cô tôi nói cho Heidi biết kết quả à?"

"Tôi tới nói lời tạm biệt với cô ấy." Anna đáp lại một cách lạnh nhạt, qua giọng của cô ấy, Tri Trường không biết Anna đang buồn hay vui.

"Tôi đã tìm được một cặp vợ chồng tốt bụng nhận nuôi Doris, giờ con bé đã có bố mẹ rồi."

"Tôi cứ tưởng cô sẽ giữ Doris bên cạnh mình." Trì Trùng không ngờ Anna lại có quyết định như vậy.

"Cái Doris cần không phải tôi, con bé cần có một cuộc sống mới."

Đường như Trì Trùng đang muốn nói gì đó, vì khản trương nên lòng bàn tay anh đỏ rất nhiều mồ hôi: "Xin lỗi."

Câu xin lỗi của Trì Trùng đã khiến Anna phải quay sang nhìn, nét mặt Anna lộ ra sự khó hiểu: "Sao anh lại xin lỗi tôi?"

"Là một người bạn, trên tòa án tôi không nên nói những lời như vậy."

Nghe được lời giải thích của Trì Trùng, Anna cười: "Ngoài anh ra, còn ai có thể nói những câu như thế nữa."

"Tôi cứ tưởng cô sẽ giận tôi." Trì Trùng không ngờ Anna lại có thái độ như thế này.

"Đúng là tôi có tức giận, nhưng cũng phải cảm ơn anh. Cảm ơn Trì Trùng, cảm ơn anh đã cho tôi thấy đáng về đó lần đầu tiên."

"Lâu lắm rồi, tôi cũng sắp quên mất rồi."

Giọng điệu Anna nhuộm màu u ám, vừa bi thương vừa chua xót.

"Tiếp theo cô định làm gì, vẫn tiếp tục làm thợ săn tiền thưởng à?"

"Nếu không thì sao? Có lẽ đây là số mệnh của tôi rồi."

Anna cười tự giễu. Cô bước từng bước rời đi, giày cao gót giẫm trên mặt đường. Nhưng chưa đi được bao xa Anna đã dừng chân, quay người lại hỏi Trì Trùng một câu.

"Trì Trùng, anh còn nhớ biệt danh của tôi là gì không?"

Trì Trùng không hiểu sao đột nhiên Anna lại hỏi cái này, nhưng do dự vài giây xong anh vẫn trả lời: "Cô đang nói tới biệt danh Amis tóc đỏ à?"

"Đúng rồi, nữ thần chính nghĩa Amis."

Anna tặng cho Trì Trùng một nụ cười rạng rỡ, sau đó cô rời khỏi nghĩa trang.

Trong lòng Trì Trùng gợn lên cảm xúc phức tạp khó có thể nói thành lời. Anh đưa mắt nhìn thoáng qua bia mộ của Heidi rồi quay về đường cũ đi tới nơi Chúc An Sinh và Aidan đang chờ mình, anh hoàn toàn không phát hiện ra đường Anna rời đi là một con đường khác.

**

Năm ngày sau, Trì Trùng và Chúc An Sinh có mặt ở vương quốc Anh.

Dưới sự dẫn đường của cảnh sát địa phương, Chúc An Sinh và Trì Trùng đi tới nhà thờ.

Hôm nay vốn là ngày để các giáo đồ tụ họp lại đây làm lễ nhưng bên trong nhà thờ không có một bóng người. Chúc An Sinh và Trì Trùng là vị khách đầu tiên tới ghé thăm nhà thờ.

Vừa đặt chân vào nhà thờ, hai người đã thấy trên sàn nhà có vết máu. Bọn họ bước đi theo vết máu trên sàn, đi thẳng tới chỗ tượng Chúa Jesus.

"Chính là chỗ này." Nói xong, Chúc An Sinh rút ảnh chụp ra từ trong tập tài liệu mình đang cầm.

Trì Trùng nhận lấy bức ảnh. Trong ảnh xuất hiện một người đàn ông đang quỳ, nơi mà người đàn ông đó quỳ chính là nơi mà giờ Chúc An Sinh và Trì Trùng đang đứng. Có điều, giờ người đàn ông đó không còn ở vị trí này nữa, cái ông ta để lại là một vũng máu khô.

Trì Trùng xem thêm mấy tấm ảnh nữa là thấy được cả khuôn mặt người đàn ông đó. Trong ảnh, người đàn ông đó nhắm chặt hai mắt, thân thể trần như nhộng, trên mặt không có chút huyết sắc nào. Từ những đặc điểm trên có thể chứng minh, người đàn ông trong ảnh đã tử vong.

Tuy nạn nhân đã tử vong nhưng khi chết ông ta luôn giữ trạng thái quỳ, nguyên nhân là do sau lưng ông ta còn đeo một cây thập tự giá có vòng gai.

"Nạn nhân tên Kevin Brana, là cha xứ của nhà thờ này. Bốn ngày trước, có người phát hiện ra thi thể ông trong nhà thờ, nguyên nhân dẫn tới tử vong là mất máu quá nhiều do bị cắt yết hầu."

Trì Trùng đi tới chỗ vách tường trong lúc Chúc An Sinh đang thuật lại nội dung tài liệu. Trên vách tường xuất hiện vài vết máu nhỏ li ti, điều này phù hợp với việc nạn nhân tử vong do bị cắt yết hầu.

"Mặt khác, khi còn sống, nạn nhân đã chịu sự ngược đãi trong một thời gian. Ví dụ như việc sau lưng ông ấy đeo cây thập tự giá có vòng gai, rồi còn vết máu ở trên sàn nhà thờ nữa, có lẽ nạn nhân đã bị hung thủ uy hiếp, ông ấy bị ép đi tới đây. Sau đó, vào lúc nạn nhân quỳ xuống, hung thủ đã cắt yết hầu của ông ấy."

Não bộ Tri Trùng hiện ra hình ảnh khi đó. Trong đêm tối, cha xứ Kevin không mặc gì cả, trên người mang theo cây thập tự giá có vòng gai. Đau đớn khiến khuôn mặt ông trở nên vằn vện nhưng ông không dám dừng bước, vì đằng sau ông là tên hung thủ đang đi theo.

Nghe theo lời hung thủ, cha xứ Kevin quỳ xuống trước tượng Chúa Jesus. Ông khóc lóc van xin hung thủ tha cho mình, nhưng tất cả những gì ông làm đều vô dụng, nó không giúp ông giữ nổi tính mạng mình.

Cuối cùng, trước tượng Chúa Jesus, hung thủ cắt cổ cha xứ Kevin. Máu tươi phun ra như một trận hồng thủy. Hung thủ đứng yên ở một bên thưởng thức quá trình sự việc diễn ra.

"Đây là vụ án giết người mang tính báo thù. Tra tấn cha xứ Kevin bằng cách đeo cây thập tự giá có vòng gai, rồi giết cha xứ ngay trước tượng Chúa Jesus, tất cả đều vì báo thù." Tri Trùng nhanh chóng đưa ra kết luận.

"Theo như thông tin mà cảnh sát địa phương điều tra được thì cha xứ Kevin là một người có nhân duyên rất tốt. Vì không tìm được kẻ tình nghi nên bọn họ mới nhờ chúng ta tới đây hỗ trợ."

Chúc An Sinh bổ sung thêm thông tin. Trong lúc hai người đang mãi suy nghĩ thì có nữ tu sĩ tiến vào. Bà đi tới chỗ vũng máu làm một động tác cầu nguyện đơn giản rồi quay về phía Chúc An Sinh và Tri Trùng: "Xin lỗi hai vị, bây giờ tôi cần hai người rời khỏi nơi này ngay lập tức."

Chúc An Sinh và Tri Trùng quay sang nhìn nhau, cả hai không hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Không phải mình được mời tới phá án sao? Sao đặt chân tới hiện trường rồi mà còn bị đuổi ra ngoài?

Nhưng hai người không muốn xảy ra tranh cãi với nữ tu sĩ nên bọn họ tạm thời rời khỏi nhà thờ. Khi hai người vừa bước chân ra khỏi nhà thờ thì nữ tu sĩ lập tức đóng cửa lớn lại.

Chờ nữ tu sĩ rời đi, Chúc An Sinh quay sang hỏi người cảnh sát đã dẫn mình tới đây: "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Cảnh sát lên tiếng xin lỗi Chúc An Sinh và Tri Trùng. Cậu ta trả lời bằng giọng điệu bất đắc dĩ: "Tôi cũng không biết nữa. Vừa nãy tôi nhận được điện thoại của cảnh sát trưởng, ông ấy bảo chúng ta hãy làm theo những gì nữ tu sĩ nói và cúp điện thoại."

Chúc An Sinh và Tri Trùng quay sang nhìn nhau. Có vẻ như vụ án này có ẩn tình, có người không muốn chân tướng vụ án được đưa ra ngoài ánh sáng.

Nhưng người đang thao túng không nghĩ tới việc hành động của hấn đã làm khơi gợi lên sự hiếu kỳ của Chúc An Sinh và Tri Trùng. Vì vậy, hai người quyết định tới cục cảnh sát hỏi cho rõ ràng.

Khi hai người chuẩn bị lên xe thì điện thoại Tri Trùng đổ chuông. Chúc An Sinh thấy sau khi nhận điện thoại sắc mặt anh đã chuyển sang tái xanh.

"Sao thế?" Tri Trùng vừa cúp điện thoại Chúc An Sinh đã mở miệng hỏi.

Ánh mắt Tri Trùng trở nên phức tạp, ngay tới mở miệng anh cũng cảm thấy vô cùng khó khăn: "Vlad Borman chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Sương mù dày đặc

“Vlad Borman chết rồi.”

Cô không ngờ mình sẽ được nghe tin Vlad Borman qua đời, luồng tin này khiến cô nhất thời không kịp phản ứng. Thậm chí cô còn phải suy nghĩ mất một lúc mới nhớ ra Vlad Borman là ai.

“Vlad Borman chết rồi á?”

“Đúng vậy, Aidan gọi điện tới báo cho anh. Ngày hôm qua hấn đã thắt cổ tự tử trong nhà giam.”

“Sao hấn lại thắt cổ tự tử?” Chúc An Sinh vừa nói vừa nghĩ tới Vlad Borman, nghĩ thế nào cô cũng thấy Vlad Borman không phải là loại người dễ dàng muốn kết liễu cuộc đời như thế.

“Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ.” Tri Trùng bắt đầu lo lắng, sốt ruột.

Chúc An Sinh có thể đoán ra được Tri Trùng đang lo lắng điều gì: “Anh nghi ngờ Vlad Borman không tự sát, mọi thứ là do Anna làm, đúng không?”

Tri Trùng không nói gì, ngậm thừa nhận điều Chúc An Sinh đang nói là đúng. Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, bây giờ mới có chín giờ sáng, ngồi máy bay

từ Anh Quốc tới Vienna chỉ mất hai tiếng nên anh lập tức đưa ra quyết định: “An Sinh, anh muốn quay lại Vienna một chuyến.”

Chúc An Sinh hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng lúc này của Trì Trùng, vì thế hai người nhanh chóng ngồi vào trong xe. Người cảnh sát đang lái xe nghe không rõ cuộc trò chuyện của Chúc An Sinh và Trì Trùng nhưng vẫn biết là hai người đang có chuyện quan trọng nên cả đường đi cậu ta không dám nhả chân ga ra một phút nào.

Lúc Trì Trùng chuẩn bị xuống xe, Chúc An Sinh còn dặn dò đôi câu: “Trì Trùng, sau khi tới Vienna anh hãy đi điều tra rõ tình hình, đừng tùy tiện tới tìm Anna rồi chắt vắn cô ấy. Còn nữa, phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu.”

“Anh biết, chờ anh về nhé.” Dáng vẻ lo lắng của Chúc An Sinh khiến Trì Trùng cảm động, sau đó anh nói với cô câu cuối cùng rồi bước xuống xe.

Chúc An Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ xe mãi cho tới khi Trì Trùng bước lên xe taxi mới rời tầm mắt đi. Cô âm thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng chuyến lần này chỉ là do cô và Trì Trùng suy nghĩ quá nhiều.

Người cảnh sát đang lái xe tận mắt nhìn thấy Trì Trùng lên xe taxi và rời đi rồi mới nghiêng người hỏi: “Chúc tiểu thư, giờ cô muốn đi đâu?”

“Đưa tôi tới cục cảnh sát đi, tôi có chút chuyện muốn thỉnh giáo cục trưởng.” Chúc An Sinh nở nụ cười lịch sự. Tuy Trì Trùng rời đi rồi nhưng cô cũng phải tranh thủ ra mặt đòi lời giải thích mới được. Bị kẻ đồng lõa đuổi ra khỏi hiện trường vụ án, trước giờ cô chưa từng gặp loại chuyện này.

Đương nhiên người cảnh sát này biết rõ Chúc An Sinh tìm cục trưởng không phải để thỉnh giáo, có điều cậu ta cũng không muốn gánh phiền toái thay cục trưởng nên cậu ta đưa Chúc An Sinh về cục cảnh sát.

Sau khi đi tới cục cảnh sát, có người đã thay cô báo cho cục trưởng biết cô muốn gặp ngài ấy nhưng tin tức trở về lại là cục trưởng có việc, tạm thời đã rời khỏi cục.

Giờ Chúc An Sinh còn đang nghi ngờ có phải bọn họ đang si nục chỉ số IQ của cô không. Nhưng cô vẫn phải duy trì nụ cười trên khuôn mặt, bình tĩnh tìm một vị trí trống mà ngồi xuống. Chúc An Sinh ở lại một cách thân nhiên như thế đấy.

Nhìn thấy hành động của Chúc An Sinh, người mới đi thông báo thì thầm nho nhỏ vào tai người cảnh sát vừa đưa cô tới đây. Động tác nhỏ này của bọn họ làm sao thoát được khỏi mắt cô, càng nghĩ cô càng thấy mình ở lì lại đây là hợp lí.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút. Để giết thời gian, Chúc An Sinh còn tìm được một quyển để đọc. Trước kia cô đọc quyển này bằng bản tiếng Trung, giờ đọc lại bằng bản tiếng Anh cũng không tới nỗi nhàm chán.

Lúc đọc sách, thỉnh thoảng Chúc An Sinh lại cảm nhận được có ánh mắt ai đó ngẫu nhiên dừng lại ở trên người mình, nhưng cô coi như không biết, say mê đọc cuốn đó.

Nhoáng một cái thời gian đã tới giữa trưa, có người đi mua cơm hộp cho tất cả cảnh sát ở đây. Khi cơm vừa mới được mang về, cả đám cảnh sát đó như sói đói vồ lấy từng phần cơm hộp, rất nhanh sau đó túi nilon đựng cơm hộp gần như đã trống không. Người cảnh sát đi mua cơm trưa còn xách bao nilon đó đi tới trước mặt Chúc An Sinh.

“An Sinh tiểu thư, chị cũng ăn một chút đi.”

Người cảnh sát đó đưa cho Chúc An Sinh một chiếc hotdog. Chúc An Sinh mở lời cảm ơn và nhận lấy phần ăn.

Quả thật, Chúc An Sinh rất đói bụng. Sau khi nói lời cảm ơn và nhận lấy chiếc hotdog xong cô đã cắn luôn một miếng. Nhưng rồi cô thấy ngay sau đó người cảnh sát cầm túi nilon rồi đi thì phải vội vàng nuốt miếng hotdog xuống và gọi người cảnh sát ấy lại.

“Xin chờ một chút.”

Người cảnh sát đó quay sang nhìn Chúc An Sinh bằng ánh mắt nghi hoặc, hẳn không hiểu Chúc An Sinh gọi mình để làm gì.

“Hotdog có vấn đề gì à?”

“Không có vấn đề gì, hotdog ăn rất ngon.”

Chúc An Sinh nhìn về phía người cảnh sát đó và nở một nụ cười xinh đẹp. Anh chàng cảnh sát này còn rất trẻ, thế nên hẳn mới trở thành chân sai vặt, để các đồng nghiệp khác nhờ hẳn đi mua cơm hộp. Cũng vì còn trẻ nên hẳn khó có thể chống đỡ được nụ cười của Chúc An Sinh, cả khuôn mặt hẳn nhanh chóng đỏ bừng. Tâm lý phòng ngự của anh chàng này rất yếu, điều này đúng như suy đoán của Chúc An Sinh.

“Tôi chỉ muốn hỏi chút thôi, tôi phải chờ bao lâu nữa thì cục trưởng mới đồng ý gặp tôi?”

Người cảnh sát trẻ tuổi này hoàn toàn không ngờ rằng Chúc An Sinh sẽ hỏi vấn đề đó, hẳn đứng chết sững tại chỗ.

“Tôi quan sát mọi người đủ lâu rồi. Sau khi cậu mang đồ ăn trưa về thì mọi người nhanh chóng đi tới lấy phần của mình, xong xuôi mọi thứ cậu lại cầm túi nilon đó đi nhưng bên trong vẫn còn ba phần cơm. Trong đó có một phần hotdog cậu đã đưa cho tôi, vậy phần còn lại cậu muốn đưa cho ai đây?”

Có người cảnh sát già chú ý tới động tĩnh phía bên này, ông ta lập tức tặng cho anh chàng trẻ tuổi một ánh mắt. Người cảnh sát trẻ lập tức phản ứng lại:

“Tôi ăn nhiều thế nên mua cho mình hai phần com.”

“Thế à? Thế thì tôi cảm thấy rất khó hiểu, một người ăn chay như cậu tại sao lại mua thêm một phần hamburger thịt bò?”

Khi nói chuyện, Chúc An Sinh nhìn thẳng vào người cảnh sát trẻ tuổi đứng trước mặt, còn anh chàng đó thì không dám nhìn thẳng vào mắt cô, hẩn đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn vào trong túi.

“Sao chị biết?” Người cảnh sát trẻ tuổi hỏi, thật không thể tin được.

“Tôi vừa nói rồi, tôi thật sự rất đói bụng.” Chúc An Sinh nở nụ cười chiến thắng, câu nói khi này của người cảnh sát này đang ngầm thừa nhận là cục trưởng có mặt ở đây, vì thế cô kiên nhẫn giải thích thắc mắc của hẩn.

“Vậy sao chị biết tôi là người ăn chay?”

“Xin lỗi, tôi đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa cậu và đồng nghiệp, có phải sáng nay cậu không may ăn phải thịt xông khói không?”

Cuối cùng người cảnh sát trẻ đã hiểu ra, rồi hẩn lại thấy hơi xấu hổ: “Tôi cứ nghĩ là chị đang đọc sách rất chăm chú.”

“Ồ trong sách tôi đã gặp được một người thầy giáo tuyệt vời.”

Nghe vậy, người cảnh sát liếc nhìn cuốn sách Chúc An Sinh đang đặt ở trên ghế, hẩn thấy được cái tên Holmes.

“Giờ cậu có thể giúp tôi hỏi thăm chủ nhân của chiếc bánh hamburger nhân thịt bò này là ông ấy có thể gặp tôi không?”

Người cảnh sát trẻ quay ra phía sau cầu xin sự giúp đỡ của đồng nghiệp nhưng hễ ai bắt gặp ánh mắt của hẩn đều không tự chủ được mà lùi về phía sau. Hẩn hiểu giờ mình không còn sự lựa chọn nào khác.

Ba phút sau, Chúc An Sinh có mặt trước văn phòng cục trưởng.

Vừa gặp Chúc An Sinh, cục trưởng đã chào đón rất nhiệt tình. Giống như là ông đã quên sạch chuyện mình lừa Chúc An Sinh khi này.

Cục trưởng mời Chúc An Sinh ngồi xuống, nhưng Chúc An Sinh nào còn tâm tư ngồi xuống nói chuyện, sức kiên nhẫn của cô đã không còn rồi.

“Tôi nhớ là đích thân cục trưởng đã gửi email mời tôi và Tri Trùng tới Anh. Nhưng sao lại để một nữ tu sĩ đuổi tôi và Tri Trùng ra khỏi nhà thờ? Ngài không cảm thấy bản thân đang thiếu chúng tôi một lời giải thích sao?”

Cục trưởng để lộ ra vẻ xấu hổ, sau đó ông thu lại dáng vẻ khách sáo, nói một cách nghiêm túc: “Tôi mong Chúc An Sinh tiểu thư và Tri Trùng tiên sinh có thể thông cảm cho tôi. Tôi đã nghĩ là mình phải tra ra chân tướng nên mới gửi email mời hai người tới đây, nhưng hóa ra vụ án này không phải do tôi phá.”

“Sẽ nhanh chóng có người khác nhận vụ án này, tôi thật lòng xin lỗi hai người, tôi không đủ sức.”

“Án này có uẩn khúc gì à? Sao ông lại giữ kín như bưng thế?”

“Tôi không biết vụ án này có uẩn khúc gì, điều duy nhất tôi biết là người đầu tóm vụ án nào có thể lực rất lớn. Tôi chỉ có thể nói tới đây thôi, mong Chúc An Sinh tiểu thư có thể hiểu cho nỗi khổ của tôi.”

Nói xong, cục trưởng lập tức rời khỏi văn phòng như đang chạy trốn. Khi Chúc An Sinh ra khỏi văn phòng thì nhìn thấy được bóng dáng ông đang rời khỏi đây, tựa như có ma quỷ đang đuổi theo ông.

Chỗ này có điều gì bí mật? Rất cuộc là ai đã nhúng tay vào vụ án này?

Mấy vấn đề này Chúc An Sinh không thể giải đáp được, trong vô thức, cô rung mình một cái.

**

Sau khi tới Vienna, Aidan là người tới sân bay đón Tri Trùng và đưa anh về cục cảnh sát. Ở chỗ này anh đã thấy được thi thể Vlad Borman.

Vào năm ngày trước, chẳng ai có thể tưởng tượng được nhân vật chính trong vụ xét xử thế kỷ đó lại thất cô tự tử vào bốn ngày sau. Ngay cả khi Tri Trùng tận mắt nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của Vlad Borman vẫn cảm thấy không chân thật.

“Hẩn tự tử bằng cách nào?” Tri Trùng nhìn vết siết trên cổ Vlad Borman, hỏi.

“Hẩn dùng dây quần thể thao để siết cổ. Lúc quần ngực phát hiện ra hẩn thì hẩn đã tử vong. Tôi nhớ rõ lắm, lúc đó ngũ quan của hẩn vô cùng vận vẹo, còn xảy ra tình trạng đi nặng đi nhẹ mất không chế. Cuối cùng vẫn là nhờ pháp y khôi phục cho hẩn khuôn mặt tương đối bình thường. Vì mắt hẩn có hiện tượng ứ máu nên bên pháp y không có cách nào để hẩn nhắm hẩn hai mắt lại.”

“Xác định là tự tử rồi?”

“Sau khi bị tuyên án, Vlad Borman luôn nhốt mình trong căn phòng đơn. Trong khoảng thời gian đó hắn có gặp gỡ luật sư của mình hai lần, thế nên tôi chắc chắn rằng hắn đã tự tử, hơn nữa còn có chứng cứ.”

“Chứng cứ gì?” Tri Trùng tò mò, lập tức Aidan lấy ra một túi đựng vật chứng.

Trong túi vật chứng là một cuộn dây dài, đó là thứ mà Vlad Borman dùng để tự tử, có điều cái làm Tri Trùng chú ý là nút thắt dây.

Đó là nút thắt giống y hệt các nút thắt phức tạp trong vụ án giết người liên hoàn vừa rồi.

“Không phải do không tìm thấy chứng cứ trực tiếp nên Tri Trùng tiền sinh luôn canh cánh trong lòng chuyện này sao. Bây giờ đã có nút thắt này, chúng ta hoàn toàn có thể tin rằng Vlad Borman là hung thủ.”

Aidan nói bằng giọng vui vẻ, nhưng nhìn nút thắt kia Tri Trùng lại không cười nổi.

Tri Trùng thắc mắc, nếu Vlad Borman thật sự muốn tự tử thì sao hắn còn gặp luật sư của mình làm gì? Mục đích gặp luật sư của hắn là để kháng án, một người đang có ý định kháng án sao đột nhiên lại muốn tự tử?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Tiếng súng và quả táo

Để giải quyết khúc mắc trong lòng, Tri Trùng tự mình đi tới nhà giam đã giam giữ Vlad Borman để điều tra. Nhưng kết quả điều tra lại không nằm trong dự đoán của anh.

Tất cả mọi thứ đều giống như những gì Aidan nói. Vlad Borman bị nhốt trong một căn phòng biệt lập, hơn nữa đây là khu dành cho tội phạm đã phạm tội cực kỳ nghiêm trọng nên góc gác nào cũng được camera chiếu tới. Khả năng có người từ ngoài vào giết chết Vlad Borman là không có.

Vì vậy, chuyện Vlad Borman tự tử là thật ư?

Chứng cứ mạnh mẽ bày ra ở trước mặt, Tri Trùng không thể không tin vào kết quả này.

Nhưng Tri Trùng vẫn quyết định đi thăm Anna một chuyến, cứ coi như là anh đang chuyển tin tức này tới cho cô cũng được. Tri Trùng biết, dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng nên gặp Anna một lần.

Tri Trùng thử gọi tới số điện thoại của Anna nhưng không có người nhắc máy, giờ thì anh chỉ có thể dựa vào may mắn, đi tới nhà Heidi một chuyến xem sao.

Bây giờ Doris đã được nhận nuôi, vụ án kia cũng đi tới hồi kết, Tri Trùng không biết Anna còn ở lại căn nhà đó nữa không.

Tri Trùng đứng gõ cửa khoảng nửa phút, cuối cùng thì thu hút được sự hấp dẫn của nhà hàng xóm.

"Cậu muốn tìm cô gái tóc đỏ à?" Hàng xóm mở cửa ra hỏi với giọng cảnh giác, cô ta không mở toang cửa ra để nói mà qua khe cửa nhỏ ngó Tri Trùng. Sau khi xác nhận Tri Trùng là người giống với sự miêu tả của Anna mới nói tiếp.

Nhìn thấy bộ dạng thận trọng của người hàng xóm, Tri Trùng có hơi xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ trông anh giống người xấu thế à?

"Cô quen Anna à? Cô ấy còn ở chỗ này không?"

"Xem ra cậu đúng là bạn của Anna, cô ấy nhờ tôi chuyển cho cậu tờ giấy này."

Tri Trùng nhận được một tờ giấy từ trong tay người hàng xóm, sau khi nhận lấy anh còn chú ý tới trên mặt người hàng xóm có dấu vết bị tụ máu. Nội dung trên tờ giấy rất ngắn, Tri Trùng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể đọc hết nội dung rồi:

Đến quán bar tìm tôi.

Đưa tờ giấy xong thì người hàng xóm định đóng cửa, nhưng bộ dáng e sợ của cô ta ngược lại càng làm cho Tri Trùng thấy tò mò hơn, vì thế Tri Trùng cản cô ta lại.

"Hình như cô rất sợ tôi, còn nữa, sao mặt cô lại bị thương thế này?"

Nhìn thấy bộ dáng ôn hòa của Tri Trùng, sự đề phòng trong lòng người hàng xóm đã vơi đi không ít, nhưng vẻ mặt của cô ta vẫn rất khắt khe: "Cô

gái tóc đỏ kia là bạn của cậu đúng không, hy vọng cậu có thể chuyển lời cho cô ấy rằng đừng quay trở lại đây nữa."

"Sao cô lại khẩn trương như thế? Chẳng lẽ cô ấy làm cô bị thương sao?" Tri Trùng lại hỏi.

"Không phải, nhưng tôi biết chắc chắn đám người đó sẽ tới tìm cô ấy. Nếu không phải cô ấy đang ở đây thì tôi đã không bị thương. Tôi đúng là quá xui xẻo, lúc tôi trở về nhà, chuẩn bị mở cửa thì gặp đám người đó tới tìm cô ấy."

Giọng nói của người hàng xóm tràn ngập sự oán giận, nghe vậy trong lòng Tri Trùng cũng khẩn trương.

"Một đám người tới tìm cô ấy? Là ai? Kết quả ra sao rồi?"

"Làm sao tôi biết được bọn họ là ai chứ, có điều nhìn là tôi biết bọn họ là người không dễ dàng chọc vào. Đám người đó có khoảng năm sáu người đàn ông, tôi không ngờ cô gái tóc đỏ ấy lại lợi hại như vậy, một mình cũng có thể giải quyết sạch sẽ đám người đó."

Nghe thấy Anna đã giải quyết xong đám người phiền toái đó, Tri Trùng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Sau đó, anh cúi đầu xin lỗi người phụ nữ ở cách vách: "Xin lỗi đã để cô liên quan tới việc không hay này, đây là chút tâm ý của tôi, coi như là tôi đang thay Anna xin lỗi cô đi."

Tri Trùng gửi một chút tiền cho người phụ nữ đó và cô ta vui vẻ nhận lấy. Tuy cô ta đã sớm nhận được tiền bồi thường của Anna nhưng cô ta sẽ không nói chuyện này cho Tri Trùng biết đâu.

Cuối cùng, trước khi Tri Trùng rời đi, cô ta còn không quên nhắc nhở anh một câu là người thường như bọn họ không nên trêu chọc vào nhân vật bí ẩn như Anna.

Bỗng nhiên Tri Trùng cảm thấy có chút đau buồn. Tuy sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ Anna đều được trả thù lao nhưng cái thù lao đó làm sao bù đắp được một thân toàn vết thương, liệu có ai biết được việc này không? Chẳng ai để ý cả, thật là chua xót, nhưng nó lại là sự thật phũ phàng trong cuộc sống.

Đương nhiên Tri Trùng sẽ không nhắc lại những lời người hàng xóm này đã nói cho Anna nghe. Anh gọi một chiếc xe, đi tới quán bar, nơi hai người gặp mặt lần đầu tiên sau khi anh tới Vienna vào dịp trước.

Một lần nữa trở lại quán bar ấy, lần này thời gian Tri Trùng tới sớm hơn lần trước nên trong quán chỉ có một người khách là Anna. Cô ngồi ở bên quầy bar, một mình uống rượu.

Tri Trùng im lặng ngồi xuống bên cạnh Anna, bartender lấy đi vỏ chai rượu nhỏ đang để trước mặt anh. Tri Trùng liếc mắt nhìn chai rượu đó, đây là một chai mà mọi người có thể tùy ý mang theo bên mình, đó là cider táo(1).

(1)Cider: là thức uống làm bằng nước trái cây, thường là táo. Ở châu Âu và khu vực châu Đại Dương, đây là một thức uống có cồn làm từ nước táo, qua một quá trình lên men.

Đối với người bình thường thì đây là một chi tiết nhỏ không đáng kể, nhưng với Tri Trùng thì khác, vỏ chai rượu đó đã nói cho anh biết không lâu trước đây đã có người ngồi đây cùng uống với Anna.

"Anh tới rồi." Anna uống cạn ly rượu rồi mới nói.

"Cô đã để lại tờ giấy cho người hàng xóm, cô biết tôi muốn tới." Tri Trùng gọi một chai bia, nhưng tới khi bartender đưa ra thì anh không uống ngay, ngược lại anh vào thẳng vấn đề.

"Vlad Borman tự tử, tình huống này phát sinh chẳng lẽ anh có thể không tới sao?" Anna ngà ngà say, nhìn Tri Trùng cười, nói.

"Tin Vlad Borman tự tử còn chưa công khai, nhưng quả nhiên cô đã biết từ trước." Nói xong câu này, bỗng nhiên Tri Trùng cảm thấy buồn bực trong lòng, lúc này anh mới uống một ngụm bia.

"Sao nào, đại trình thám đang nghi ngờ tôi giết Vlad Borman à? Có điều, anh sai rồi, lúc Vlad Borman tự tử tôi còn đang ngồi trong quán bar uống rượu. Còn nữa, hắn đã bị nhốt ở trong nhà giam, làm sao tôi có thể giết hắn đây?"

"Tôi biết là Vlad Borman tự tử. Nhưng cái ý định tự tử này không phải cái hán nghĩ ngay từ đầu, cô đã làm như thế nào đấy?"

Thấy bộ dạng chất vấn của Tri Trùng, Anna phì cười thành tiếng, sau đó cô lại rót cho mình ly rượu nữa: "Hóa ra lúc thẩm vấn phạm nhân anh cũng mang dáng vẻ này à. Không ngờ cũng có ngày tôi thấy được bộ dạng này của anh, nhưng anh là người thông minh, tôi tin rằng anh nhất định sẽ có đáp án cho chuyện này."

Tri Trùng hiểu vì sao Anna lại không nói thẳng với mình. Anh uống một ngụm bia, quyết định nói lảng sang chuyện khác.

"Có người tìm cô để gây rối, sao bọn họ lại tới tìm cô?" Tri Trùng hỏi với giọng quan tâm.

"Trên thế giới này nhiều người muốn tiêu diệt tôi lắm, anh đang hỏi ai?" Anna có vẻ không hiểu.

"Không đúng, mấy người đàn ông đó không tới tìm cô, cô là người luôn hành xử rất cẩn thận. Nếu như cô dễ dàng để lộ hành tung của mình như vậy thì

đã sớm người một nơi đầu một nơi rồi. Chắc chắn mấy người đàn ông đó là người đã uống rượu cùng cô."

Tri Trùng liền tưởng tới vỏ chai rượu vừa rồi, anh đã suy luận ra được chân tướng.

Anna biết rất rõ Tri Trùng là người lợi hại như thế nào, nhưng cô không ngờ là anh có thể nói ra sự thật một cách nhẹ nhàng như vậy. Đặc biệt là khi thấy Tri Trùng muốn hỏi thăm anh chàng bartender, Anna càng khẩn trương hơn.

Theo bản năng, Anna rút súng ra.

Tri Trùng không thể ngờ rằng Anna lại rút súng ngay trước mặt mình. Dù vậy, anh cũng không sợ hãi, anh nhìn chăm chăm vào Anna, tựa như muốn nhìn thấu tâm tư của cô.

"Anna, cô thật sự sẽ nổ súng bắn tôi sao?"

Giọng Tri Trùng vang lên. Dưới cái nhìn chăm chăm của Tri Trùng, Anna có hơi hoảng loạn. Trong giây phút đó, cô trực tiếp chìa súng về phía anh chàng bartender đang có ý định chạy trốn.

"Tri Trùng, tôi vĩnh viễn sẽ không nhắm vào anh mà nổ súng, nhưng lúc này tôi nhất định phải ngăn cản được anh." Nói xong, Anna nhìn về phía quầy rượu, rồi lại dùng giọng chân thành để nói: "Bạn sẽ không để lộ dù chỉ là một chữ với người ngoài, đúng không?"

Giọng nói Anna không mang theo chút ý tứ thăm dò nào cả, anh chàng bartender kia vội vàng gạt đầu một cách máy móc. Lúc này, Anna thu lại súng của mình.

"Tôi thực sự sắp không nhận ra cô nữa rồi." Bỗng nhiên, Tri Trùng nói với giọng điệu vô cùng đau lòng.

Không có dấu hiệu báo trước, sau khi Tri Trùng nói xong câu đó, nước mắt Anna cứ chảy ra.

"Tri Trùng, tôi..."

Anna đang muốn nói cái gì đó với Tri Trùng thì tiếng nổ súng đột ngột vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của quán bar vừa mới được khôi phục trong chốc lát.

**

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Chúc An Sinh ngồi xe đi tới London. Dựa theo bản đồ mình có, cô thuận lợi tìm được số nhà 221B phố Baker(2).

(2)221B phố Baker: Nếu bạn nào là fan truyện trinh thám và từng đọc Sherlock Holmes rồi thì chắc không còn xa lạ gì với số nhà này đâu nhỉ? Đây là địa chỉ nhà của Sherlock Holmes.

Ở chỗ này Chúc An Sinh thấy có rất nhiều người đội loại mũ deerstalker(3), miệng ngậm tẩu thuốc lá. Nhưng khác với những người này, Chúc An Sinh không đi tới căn nhà số 221B phố Baker.

(3)Mũ deerstalker: là một loại mũ thường được đội ở các vùng nông thôn, thường để săn bắn, đặc biệt là rình rập hươu. Nhân vật Sherlock Holmes trong series truyện của nhà văn Conan Doyle cũng thường đội mũ này.

Chúc An Sinh đứng ở đối diện số nhà 221B phố Baker nhìn hồi lâu, sau đó cô xoay người rời đi, gọi xe. Chúc An Sinh bảo tài xế chạy tới nhà thờ ở trấn nhỏ.

Lúc này sắc trời vẫn còn sáng nên Chúc An Sinh lo rằng mình lên vào nhà thờ sẽ có người phát hiện, vì thế cô tới khách sạn trong trấn thuê phòng trước.

Đặt phòng xong, Chúc An Sinh cũng không rảnh rồi, cô tranh thủ đi quanh trấn một vòng, thuận tiện thu thập được một số thông tin.

Chúc An Sinh tìm tới sân bóng rổ, ở đây đang có một đám thanh niên chơi bóng rổ. Chúc An Sinh biết mấy cậu thanh niên sức sống tràn trề này có lòng cảnh giác tương đối thấp, thế nên cô chỉ dùng một ít đồ uống thôi là thu thập được tin tức rồi.

Tiếng tăm của cha xứ Kevin Brana quả thật không tồi, người lớn trong nhà mấy thiếu niên này đều rất kính trọng ông ấy. Thậm chí còn có thanh niên rất thích sự hài hước của cha xứ.

Thông tin này khiến Chúc An Sinh khó hiểu, đồng thời cũng cảm thấy ngạc nhiên, nếu cha xứ Kevin là một người khoan dung, độ lượng, hiền lành, lương thiện thì ai lại đi giết hại ông ấy bằng phương thức kỳ quái như thế chứ?

Tri Trùng đã nói, hung thủ bắt cha xứ Kevin đeo cây thập giá có vòng gai, quỳ xuống trước tượng Chúa Jesus rồi mới giết bằng cách cắt yết hầu ông ấy, đây là hành vi giết người báo thù điển hình. Có điều, cha xứ Kevin là người được mọi người kính trọng, yêu quý, rốt cuộc là ai lại mang trong mình sự hận thù với ông ấy lớn như vậy, còn chọn phương thức kia để giết người?

Hung thủ để cha xứ Kevin quỳ gối trước tượng Chúa Jesus, chẳng lẽ hẳn muốn ông ấy sám hối sao? Chúc An Sinh đang phân tích cách thức ra tay của hung thủ.

Khúc mắc đó cứ quanh quẩn mãi trong đầu Chúc An Sinh, càng thế, cô lại càng mong trời tối nhanh một chút.

Đêm đến, cuối cùng Chúc An Sinh cũng có cơ hội lên vào nhà thờ tiếp tục điều tra, cô chọn một con đường nhỏ khá hoang vắng để đi. Trên đường đi tới nhà thờ, ở ven đường vắng vẻ bỗng có một thứ hấp dẫn sự chú ý của Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh đi tới đó nhặt đồ lên, đây là một chai rượu nhỏ có thể mang theo bên người, nhưng chai rượu này chỉ còn cái vỏ rỗng.

Chúc An Sinh nhìn nhãn dán ở vỏ chai, cố nghĩ xem đây là của hãng nào. Đây là một loại rượu táo bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cuộc theo đuôi xe kinh hồn

Edit: Cải Trắng

Chúc An Sinh nhìn vỏ chai rượu một hồi lâu rồi bắt đầu gạt đi bùn đất đang bám lên phần vỏ rồi cho cái đó vào túi mình.

Chỉ là một vỏ chai rượu mà thôi, nếu ở trong tình huống bình thường thì đây là một loại rác, nhưng Chúc An Sinh lại nghĩ dưới vỏ chai rượu này có ẩn chứa điều kỳ quái.

Cách đó không xa là nhà thờ, tuy Thiên Chúa giáo không có điều luật cấm rượu nhưng hiển nhiên người bình thường sẽ không uống rượu ở gần đây. Thế nên ai là người đã đứng ở đường bên cạnh nhà thờ uống rượu, làm ra hành động tùy tiện như thế? Chúc An Sinh có một suy đoán khá to gan – lẽ nào đây là chai rượu do hung thủ để lại?

Từ phương pháp hung thủ dùng khi sát hại cha xứ Kevin, có thể thấy hắn không phải tin đồ trung thành gì. Rất có khả năng hắn là người làm ra loại chuyện tùy tiện này, đứng ở bên đường uống rượu.

Đây chỉ là suy đoán, nhưng Chúc An Sinh nghĩ mình không nên buông tha cho bất kỳ manh mối nào. Cô quyết định tìm cơ hội nào đó để kiểm nghiệm chai rượu này, nếu chai rượu này thực sự do hung thủ để lại thì có khi cô thu thập được DNA của hung thủ.

Sau đó, Chúc An Sinh lên vào nhà thờ lần nữa để điều tra hiện trường vụ án. Cô thử bắt chước quá trình hung thủ sát hại cha xứ Kevin.

Chúc An Sinh nhắm chặt hai mắt, nhưng dường như cô trông thấy được cảnh cha xứ Kevin đang đeo cây thập giá có vòng gai đi phía trước.

Đau đớn khiến cha xứ Kevin khó có thể duy trì được trạng thái cân bằng, ông run run bước từng bước. Dù là bất cứ động tác nào có biên độ hơi lớn đều đem lại cho ông cảm giác đau đớn tột cùng, thế nên bộ dáng của cha xứ Kevin giống như là một người già lưng gù đang tập thể dục.

Nhưng dù phải chịu bao nhiêu đau khổ, cha xứ Kevin cũng không dám làm ra âm thanh nào lớn hơn. Ông chỉ có thể dùng tiếng thở dốc nặng nề giảm bớt sự đau đớn bởi vì ông hiểu rằng phía sau mình là vực sâu của sự tử vong.

Chúc An Sinh tin rằng ánh mắt hung thủ lúc đó tràn ngập vẻ niết thị. Khỏe miệng hắn hơi nhếch lên, đó là khoái cảm do báo thù mang lại, cuối cùng hắn cũng làm được, hắn xét xử cha xứ Kevin.

Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng cắt đứt mạch máu ở cổ cha xứ Kevin.

Đây là một sự báo thù.

Chúc An Sinh lại thừa nhận suy đoán này lần nữa, nhưng cô không hiểu, rốt cuộc vì sao hung thủ lại phải trả thù cha xứ Kevin? Hoặc nói theo cách khác, cha xứ Kevin đã làm gì để mang họa vào thân?

Vấn đề này vẫn khiến Chúc An Sinh hoang mang, mãi cho tới khi cô điều tra xong nhà thờ rồi vẫn không có phát hiện nào có ích. Thế nên, Chúc An Sinh quyết định thay đổi phương hướng điều tra, cô bắt đầu xuống tay từ động cơ của hung thủ.

Mối quan hệ giữa cha xứ Kevin và hung thủ đã có chuyện gì xảy ra? Chúc An Sinh có một linh cảm, nếu cô giải quyết được vấn đề này thì cô sẽ biết được ai là người can thiệp vào vụ án.

Sau khi về khách sạn, Chúc An Sinh không đi nghỉ ngay mà bắt đầu lên mạng tra tin tức liên quan tới cha xứ Kevin.

Trong thế giới hiện đại như bây giờ, chúng ta có thể dễ dàng điều tra được một người từ bé tới lớn như thế nào thông qua mạng. Càng không phải nói tới việc cha xứ Kevin là một người nổi tiếng.

Rất nhanh, Chúc An Sinh đã tra ra được tin tức khiến cô phải chú ý. Hóa ra cha xứ Kevin không phải là người Anh, ông được điều từ nhà thờ ở Boston, Mỹ tới vương quốc Anh.

Nhìn thấy tin tức này, Chúc An Sinh im lặng suy nghĩ.

Nhà thờ mà cha xứ Kevin nhậm chức tại vương quốc Anh nằm trong một thị trấn nhỏ, nếu nói tới chuyện công tác thì phải được thăng chức mới đúng, nhưng sao cha xứ Kevin lại được điều tới nơi này?

Đặc biệt là ông từng là người giảng dạy tại nhà thờ ở Boston, hiện giờ được chuyển tới một thị trấn nhỏ ở vương quốc Anh, tuy trên danh nghĩa thì chức vụ không thay đổi nhưng bản chất là bị giáng chức.

Vì sao lại xảy ra tình huống như này?

Có điểm đáng ngờ, Chúc An Sinh tiếp tục tìm tòi trên mạng những thông tin liên quan tới cha xứ Kevin. Bỗng có một tin đập thẳng vào mắt cô.

Đây là tin của một tờ báo địa phương, nội dung của bài báo cũng ngắn gọn y hệt tiêu đề. Nhưng quả nhiên Kevin Brana là nhân vật chính của tin này.

Tin tức của vụ việc này đơn giản như là đang kể lại sự việc, cũng không nói quá nhiều tới nguyên nhân, hậu quả. Nó chỉ nhắc tới việc bố mẹ đứa bé này chuẩn bị kiện Kevin Brana.

Nhìn thấy bài báo này, Chúc An Sinh dường như đã hiểu ra cái gì đó. Cô lập tức tìm kiếm những việc có liên quan tới tin này. Nhưng ngoại trừ bài báo ngắn gọn kia thì Chúc An Sinh không tìm được một bài báo nào khác có liên quan tới việc này.

Có điều dòng tin này đã được đăng cách đây năm năm trước, cũng đồng nghĩa với việc án kiện dành cho Kevin Brana không thành công. Nếu không hiện tại ông ta đã phải ở trong ngục giam rồi chứ không phải được chuyển tới nước Anh.

Kevin Brana có dâm ô với trẻ nhỏ không?

Chúc An Sinh cảm thấy đây là một sự việc đáng giá để suy nghĩ kỹ càng. Nếu Kevin Brana thực sự dâm ô với trẻ nhỏ thì rất có khả năng hung thủ là một trong số những nạn nhân, nhờ vậy mà sự việc này có thể giải thích hợp lý.

Nhưng Kevin Brana có thật sự dâm ô với trẻ nhỏ không? Chúc An Sinh thấy mình cần phải điều tra sâu hơn vấn đề này.

Vì thế, ngày hôm sau Chúc An Sinh lại tìm tới đám thanh niên chơi bóng rổ. Mà có vẻ đám thanh niên này cũng rất thích Chúc An Sinh nên cô hỏi vấn đề gì bọn họ cũng trả lời.

“Tôi nhớ là mấy cậu đã từng nói mấy cậu rất thích cha xứ Kevin, vì sao các cậu lại thích ông ấy như vậy?”

“Bởi vì cha xứ Kevin đối xử với chúng tôi rất tốt.”

Câu trả lời của đám thanh niên khiến Chúc An Sinh căng thẳng, cô vội vàng hỏi tiếp: “Đối xử với các cậu rất tốt? Ông ta đối xử với các cậu như thế nào?”

“Tôi nhớ là có lần nào đó tôi làm hỏng đồ trong nhà thờ, cũng nhờ cha xứ Kevin giấu diếm hộ tôi việc này tôi mới không bị bố mẹ cấm túc.”

Nghe xong câu trả lời, Chúc An Sinh thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cô vẫn cẩn thận hỏi thêm “Chỉ thế thôi sao? Có phải cha xứ Kevin rất thích nói chuyện phiếm cùng với các cậu không? Ông ta có bao giờ một mình tới tìm các cậu không?”

“Sao cha xứ Kevin lại muốn tới tìm chúng tôi chứ?” Người thiếu niên nhìn Chúc An Sinh, khó hiểu.

Kết quả cho ra là như này khiến Chúc An Sinh nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thậm chí cô còn áy náy vì gán cho Kevin Brana hơi nhiều lỗi oan. Cuối cùng, Chúc An Sinh còn mua cho người thiếu niên đó nước ngọt có ga coi như là quà cảm ơn.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Chúc An Sinh quyết định đi về thử điều tra theo phương hướng khác, xem ra Kevin Brana không có sở thích xấu xa như này.

Mãi cho tới khi Chúc An Sinh chuẩn bị rời đi, người thiếu niên đó mới nói với Chúc An Sinh một câu tràn ngập vẻ oán giận.

“Có điều, hình như cha xứ Kevin rất thích Luke, em trai Harry. Mỗi lần sau khi kết thúc Thánh lễ, ông ấy đều tới ôm Luke một lúc. Thậm chí ông ấy còn thường xuyên mua kẹo, lên đưa cho Luke nữa, tôi nhìn thấy quá nhiều lần rồi. Đáng tiếc, ông ấy không thích tôi như thế, chưa từng mua kẹo cho tôi.”

Người thiếu niên ngây ngô bày tỏ sự oán giận của mình với Chúc An Sinh, nhưng cậu không biết là lời cậu nói đi qua lỗ tai Chúc An Sinh nó đã biến thành tin khủng bố như thế nào. Chúc An Sinh cảm tưởng như mình bị ai đó cầm gậy đánh vào đầu.

**

Tiếng nổ súng vang lên, một ly rượu vang đỏ để cao đã anh dũng hi sinh. Tiếng thủy tinh vỡ ra đan xen với tiếng súng nổ, giống như là hồi trống mở màn cho chiến tranh.

Anna nhìn về phía người bartender đang ngậy ra như phồng sau quầy bar, nói: “Ngồi xồm xuống.”

Lúc này bartender mới phản ứng lại, hấn lập tức ngồi xồm xuống, co thành một cuộn, cả người hấn cứ run run không cách nào kiềm chế được.

Anna móc súng ra bắn ba phát ra phía ngoài cửa quán bar, lập tức có hai tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nhưng Anna không nghĩ sẽ giao chiến với bọn chúng ở trong quán bar, cô không muốn chỉ vì mình mà nhiều người vô tội khác bị thương. Cho nên, sau khi áp chế được quân địch xong, cô quyết định kéo theo Trì Trùng chạy về cửa sau của quán bar.

Suốt quá trình, Trì Trùng đi theo Anna một cách máy móc. Anh đã từng nhìn qua hiện trường phạm tội kinh khủng nhất, cũng từng tiếp cận với những tên tội phạm nguy hiểm nhất nhưng tới tận bây giờ anh chưa trải qua một cuộc giao chiến bằng súng như này.

Anh chạy theo Anna ra cửa sau quán bar, xe Anna đỗ cách đó không xa, hai người lập tức chạy như điên tới chỗ chiếc xe.

Trong lúc hai người đang chạy trốn trên đường, một đám đàn ông hung ác cũng đi ra từ cửa sau quán bar, trên tay bọn họ đều cầm vũ khí khiến cho người khác sợ.

Tiếng súng vang dội nổ ra, những người đi đường ở đó đều hoảng sợ bỏ chạy.

Trì Trùng có thể cảm nhận được có viên đạn đang bay lướt qua người mình, cũng có không ít những viên đạn đang nổ dưới chân anh. Nhưng Trì Trùng chẳng có thời gian mà sợ hãi, mãi cho tới khi hai người đều chui vào xe của Anna rồi anh mới nhận ra mình quên cả hô hấp được một lúc rồi. Anh lập tức mở miệng thở dốc.

Anna đạp chân ga một cái là bao nhiêu sự xinh đẹp bay hết, Trì Trùng vừa mới bình tĩnh được một chút thì adrenaline như vọt lên. Anh nhanh chóng thắt đai an toàn vào.

Đánh chết Trì Trùng cũng không thể tưởng tượng được có một ngày anh lại đua xe trên đường ở Vienna. Hơn nữa, mấy chiếc xe đi phía sau bọn họ đang đuổi theo như bay, nó đem lại ác mộng chưa từng có cho Trì Trùng. Mà sự thật là đám người đi theo sau bọn họ còn được trang bị vũ khí hạng nặng nữa.

Thông qua kính chiếu hậu, Anna nhìn thấy được những chiếc xe theo đuôi. Vì thế, cô tăng tốc, cả người Trì Trùng dán chặt vào lưng ghế, anh không thể không nhắc nhở Anna đang ngồi ở ghế lái: “Anna, cô biết là chúng ta không phải đang đóng phim điện ảnh, như thế này chúng ta sẽ có khả năng chết đây.”

Trong khoảnh khắc nguy hiểm này Anna lại bị Trì Trùng chọc cười. Nhưng cũng vào lúc này, Anna bỗng nghĩ tới một biện pháp có thể giúp Trì Trùng chạy trốn an toàn.

“Ngồi yên.”

Vừa mới nói xong Anna đã dẫm chân ga, xe cô giống như cá mòi đang lượn quanh trong dòng xe. Mấy chiếc xe đằng sau không cách nào đuổi kịp được kỹ thuật lái xe của Anna, cuối cùng ở chỗ đèn đỏ, Anna đã hoàn toàn thoát khỏi đám người theo đuôi đó.

Cuối cùng cũng có thể bảo vệ mình một mạng, Trì Trùng thở phào, lúc này lưng áo sơ-mi của anh đã ướt đầm mồ hôi.

Bây giờ thì Trì Trùng đã có thời gian suy nghĩ tất cả những sự việc vừa diễn ra, anh nghiêm túc quay sang nhìn Anna, nói: “Anna, tôi biết cô không thể để mình gặp phiền toái như thế, đám người đó là do người đã uống rượu cùng cô đưa tới sao? Rốt cuộc cô đang qua lại với ai!!”

Đối mặt với sự chất vấn của Trì Trùng, Anna không định giải thích. Cô trực tiếp chạy xe về phía cục cảnh sát Vienna. Ở bên ngoài cục cảnh sát, Anna để Trì Trùng xuống xe.

Trì Trùng vẫn muốn đuổi theo để hỏi cho ra nhẽ nhưng Anna đã kéo cửa sổ lên. Thông qua một lớp kính xe, Anna nhìn thoáng qua Trì Trùng.

Trì Trùng nhận được tin nhắn của Anna, anh biết chắc chắn cô đang định đi làm việc nguy hiểm nào đó. Anh muốn ngăn Anna lại nhưng cuối cùng anh chỉ có thể trơ mắt nhìn xe Anna biến mất trong bầu trời hoàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 120: Thần nước mắt

Edit: Cải Trắng

Rốt cuộc Anna đang muốn làm gì? Người cùng cô uống rượu khi đó là ai? Vì sao cô lại chọc phải phiền phức lớn như thế? Trì Trùng biết những người đang đuổi giết Anna kia là người có địa vị cao, cho nên bọn họ mới dám hành động vào ban ngày.

Cuối cùng, Trì Trùng vẫn còn thắc mắc một vấn đề nữa, rốt cuộc Anna đã dùng cách gì để khiến Vlad Borman tự sát?

Trì Trùng biết, anh nhất định phải biết rõ tất cả mọi việc. Cho nên, anh đi vào trong cục cảnh sát Vienna, chuẩn bị bắt tay vào điều tra từ việc tự tử bí ẩn của Vlad Borman.

Aidan giúp Trì Trùng tìm được sơ đồ nhà giam. Ở trên sơ đồ, Trì Trùng bắt đầu tính tới khả năng Anna tiếp xúc với Vlad Borman.

Chắc chắn Vlad Borman không vô duyên vô cớ đi tự tử. Chắc chắn có nguyên nhân nào đó khiến cho hắn làm như vậy. Nhưng dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa thì điều kiện tiên quyết vẫn là Anna phải tiếp xúc với Vlad Borman, rồi điều đó mới có thể xảy ra.

Chẳng lẽ Anna mua chuộc được người trong nhà giam?

Vì vậy, Trì Trùng tiến hành thẩm vấn những người trong nhà giam từng tiếp xúc với Vlad Borman, nhưng cuối cùng anh lại loại trừ khả năng Anna mua chuộc người. Một lần nữa, Trì Trùng lâm vào cảnh khó khăn.

Rốt cuộc Anna đã tiến hành nó như thế nào? Rõ ràng trước khi chết Vlad Borman còn tiếp xúc với luật sư của mình, chắc chắn lúc ấy hắn không hề có suy nghĩ tự tử, rồi về sau sao đột nhiên hắn lại tự tử như thế?

Đó là suy nghĩ của Trì Trùng vào ngày thứ hai anh quay lại Vienna, lúc đó anh vừa loại trừ được khả năng Anna mua chuộc người trong nhà giam. Vì thế, anh rơi vào cảnh im lặng suy nghĩ.

Rõ ràng bên ngoài phòng giam Vlad Borman có camera theo dõi, nếu Anna tiếp xúc với hắn thì hình ảnh đó phải được ghi lại mới đúng. Nhưng mà sự thực trước mắt khiến Trì Trùng không nghĩ được gì. Anh rất nghi ngờ, không hiểu Anna đã dùng cách gì để tiếp xúc được với Vlad Borman.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên Trì Trùng nhận ra có thể ngay từ đầu anh đã đi sai phương hướng.

Có lẽ anh không nên quần quấy suy đoán Anna làm thế nào để tiếp xúc với Vlad Borman, mà cái anh cần điều tra là trước khi chết, ai là người đã tiếp xúc với Vlad Borman.

Đầu tiên, anh loại trừ người trong nhà giam tiếp xúc với Vlad Borman vào khoảng thời gian đó, thế thì còn ai đã tiếp xúc với hắn nhỉ?

Trì Trùng nhận ra đáp án duy nhất – luật sư của Vlad Borman.

Giống như lời Holmes nói, hiện tại Trì Trùng đã loại trừ mọi khả năng, cái còn lại mà Trì Trùng không điều tra là luật sư của Vlad Borman. Trước đó, Trì Trùng đã kéo người này ra khỏi diện tình nghi, nhưng giờ thì chỉ còn mỗi luật sư của Vlad Borman là anh chưa điều tra thôi, mà người này cũng đã tiếp xúc với hắn trước khi hắn tự tử.

Người làm cho Vlad Borman tự tử lại chính là luật sư của hắn, chuyện này có khả năng xảy ra không?

Trì Trùng không tin điều này lắm cho tới khi anh xem được lần gặp mặt cuối cùng của Vlad Borman và luật sư, anh đã hiểu ra tất cả.

Trì Trùng vẫn còn nhớ dáng vẻ luật sư của Vlad Borman trông thế nào, lúc ở trên tòa anh đã gặp người này rồi. Nhưng hôm nay, nhìn vào camera ghi hình, người ngồi đối diện Vlad Borman là người Trì Trùng không quen biết, đó là một người đàn ông xa lạ đối với anh. Người đàn ông này rất trẻ, ước chừng chỉ khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan tuấn tú.

"Trì Trùng tiên sinh, đoạn băng ghi hình này có vấn đề gì sao?" Aidan tò mò hỏi, hắn thấy Trì Trùng xem rất chăm chú, gần như là mắt sắp dán lên màn hình rồi.

"Anh không nhận ra người đàn ông này không phải là luật sư của Vlad Borman sao?"

"Cái gì?"

Giờ Aidan mới kinh ngạc phát hiện ra, đúng là hắn chưa gặp người trong băng ghi hình này bao giờ. Trong khi, lúc phán xét, hắn đã được gặp qua luật sư của Vlad Borman rồi.

"Làm phiền anh đi điều tra người này một chút. Còn nữa, anh thử hỏi luật sư của Vlad Borman xem anh ta có biết chuyện này không."

"Được, tôi hiểu rồi."

Aidan nghe lệnh rồi đi, trong phòng chỉ còn mình Trì Trùng. Lúc này, Trì Trùng phóng to hình ảnh trong camera ghi hình lên, bởi vì anh phát hiện ra người đàn ông xa lạ kia đang nói chuyện bằng tiếng Anh. Thế nên, Trì Trùng mới để Aidan rời khỏi đây, sau đó anh sẽ dùng hết sức quan sát khẩu hình xem người đàn ông xa lạ đó.

Phần cơ bản môn khẩu ngữ anh đã học xong rồi, nhưng vì camera ghi hình không được nét lắm nên anh chỉ hiểu đại khái cuộc trò chuyện giữa người đàn ông lạ mặt với Vlad Borman.

Đầu tiên là Vlad Borman chất vấn người đàn ông lạ mặt đó, sau đấy người đàn ông lạ mặt đó đã nói ra một cái tên khiến hắn im miệng.

"Barbara Borman, cô ấy là ai?" Tri Trùng nhẹ giọng nói ra cái tên trong miệng người đàn ông đó, hiển nhiên cái tên đó là của một cô gái, nhưng thứ khiến Tri Trùng chú ý hơn đó là họ của cô ấy.

Đều là họ Borman, mối quan hệ giữa Barbara và Vlad là gì?

"Chúng tôi đã tìm được mẹ anh giúp anh rồi, bà ấy vẫn như thế, có điều cuộc sống bây giờ không tốt lắm, sau khi vứt bỏ anh mà đi cũng chẳng khá khẩm hơn."

Tri Trùng nói lại lời của người đàn ông xa lạ đó, hiển nhiên những lời này đã kích thích Vlad Borman khiến Vlad Borman trở nên kích động.

"Nếu anh không muốn mẹ mình biến mất thì tôi hi vọng anh sẽ giữ im lặng."

"Hắn là anh vẫn còn yêu mẹ mình lắm, chẳng quan tâm là bà ấy đã vứt bỏ mình, nhưng anh lại vì bà ấy mà phạm tội quá nhiều."

"Nói thêm thì đúng là buồn cười, một tên phạm tội giết người liên hoàn lại hiểu được chữ "yêu", nhưng đáng tiếc anh yêu sai đối tượng rồi. Thế nên, tôi khuyên anh nên ngoan ngoãn làm theo những gì tôi phân phó đi, nếu không tôi không ngại giết chết một người phụ nữ đã ruồng bỏ con mình đâu. Đường nhiên, dựa theo cách sống bây giờ của bà ấy thì bà ấy cũng chẳng sống được bao lâu nữa."

Tri Trùng không nhìn được thẳng mặt Vlad Borman nhưng cũng có thể đoán được đại khái Vlad Borman nói gì.

"Cậu muốn gì?"

"Tôi muốn anh từ bỏ việc kháng án. Tuy cảnh ngộ trước đây của anh khiến người khác đồng tình nhưng lỗi lầm anh phạm phải là không thể tha thứ. Cho nên tôi muốn anh ở nhà giam suốt đời còn lại suy nghĩ cho kỹ."

Thấy người đàn ông xa lạ nói những lời này, Tri Trùng nhấn nút dừng, không cần xem tiếp nữa Tri Trùng cũng biết vì sao đột nhiên Vlad Borman tự tử.

Đứng giữa sự lựa chọn bản thân và mẹ là Barbara Borman, Vlad Borman đã chọn người đứng sau. Nhưng hắn không cách nào chịu đựng được cuộc sống sinh hoạt trong nhà giam nên hắn lựa chọn tự tử.

Bây giờ, Tri Trùng đã có thể chắc chắn Vlad Borman là hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn bằng cách treo cổ rồi. Nhưng chân tướng sau lưng vụ án lại khiến anh bất ngờ, nhưng người đàn ông lạ mặt đó đã nói đúng, cho dù trước đó Vlad Borman đã trải qua cuộc sống bất hạnh như thế nào thì tội hắn phạm phải vẫn cần được trừng phạt.

Cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề mà mình đang rối rắm, nhưng Tri Trùng lại không có cảm giác trong lòng nhẹ nhõm, anh nhìn người đàn ông xa lạ đó rồi rơi vào trầm tư.

Người đàn ông lạ mặt đó là ai? Là Anna lệnh cho hắn tới trước mặt Vlad Borman nói những lời này sao? Chẳng lẽ hắn chính là người đã uống rượu với Anna?

Cái khiến cho Tri Trùng lo lắng là từ trong lời nói có thể thấy hắn đối với sinh mạng rất thờ ơ, giống như việc hắn tùy tiện nói ra việc hắn có thể giết chết Barbara Borman.

Trực giác mách bảo cho Tri Trùng rằng, người đàn ông xa lạ này vô cùng nguy hiểm.

**

Chúc An Sinh do dự rất lâu nhưng rồi cô vẫn quyết định đi tới thăm người nhà Luke, khi rời khỏi sân bóng rổ, cô biết được địa chỉ nhà Luke qua người thiếu niên đó.

Vì thế, Kevin Brana thật sự dâm ô với trẻ nhỏ sao?

Tin tức ngắn gọn đó, rồi cả việc Kevin Brana đặc biệt yêu quý Luke, chúng khiến Chúc An Sinh không nhận được mà nghi ngờ.

Nhưng đồng thời, Chúc An Sinh cũng thấy khó hiểu, nếu Kevin Brana thật sự dâm ô với trẻ nhỏ thì sao bố mẹ đứa nhỏ đó lại không kiện thành công? Sao Kevin Brana không bị ở trong nhà giam mà lại được điều tới nước Anh?

Vì để tìm được đáp án cho mấy vấn đề này, bước chân Chúc An Sinh lặng lẽ tăng tốc độ.

Sau hai lần hỏi đường, cuối cùng Chúc An Sinh đã tìm được nhà Luke. Đồng thời, cô còn nghe được một số tin liên quan tới nhà Luke.

Trong nhà Luke có ba đứa trẻ, Luke là đứa ở giữa, năm nay chín tuổi. Cậu bé có một người anh trai tên Harry năm nay mười bốn tuổi và một cô em gái năm nay mới năm tuổi. Trong nhà có ba đứa trẻ nhưng người chống đỡ gia đình lại chỉ có mẹ Luke, bố Luke đã qua đời vào ba năm trước trong một tai

nạn ngoài ý muốn, từ đó về sau mẹ Luke phải gánh cả nhà, mà nhà bọn họ cũng thường xuyên nhận được sự giúp đỡ.

Nhìn thấy nhà Luke, cuối cùng Chúc An Sinh cũng tin điều này là sự thật. Bởi vì cô trông thấy nhà Luke khá cũ, hoàn toàn đối lập với nhà hàng xóm.

Trước khi đi tới gõ cửa nhà Luke, Chúc An Sinh suy nghĩ xem chốc nữa mình phải nói cái gì, bởi vì cô không muốn làm tổn thương Luke và mẹ cậu bé.

Có điều, trong lúc Chúc An Sinh đang sắp xếp lại ngôn ngữ thì một việc xảy ra đã đánh vỡ kế hoạch của cô.

Lần trong sự âm ỉ và mắng chửi, Chúc An Sinh nhìn thấy một người đàn ông bị đuổi ra khỏi nhà Luke.

Tất nhiên, người đuổi người đàn ông này đi là mẹ Luke, thậm chí trước khi đóng cửa bà còn phun nước miếng vào người người đàn ông đó. Chúc An Sinh nhìn đáng về bất đắc dĩ của người đàn ông đó chuẩn bị rời đi.

"Ông không sao chứ?" Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Chúc An Sinh đi tới trước mặt người đàn ông này và nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đó.

Đây là một người đàn ông trung niên, tóc trên đầu khá thưa thớt, cằm ông còn chút râu chưa cạo sạch. Nó làm cho người đàn ông nhìn trông hơi tiêu tụy, nhưng đôi mắt đằng sau cặp kính kia lại sáng vô cùng.

"Tôi không sao cả, cảm ơn." Người đàn ông nói ra câu cảm ơn, nhưng tới khi nhìn thấy Chúc An Sinh lại lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, vui mừng: "Cô là Chúc An Sinh!"

Người đàn ông này gọi tên làm cho Chúc An Sinh bất ngờ, lập tức cảnh giác: "Ông biết tôi?"

"Đương nhiên tôi biết cô rồi! Tôi thấy cô xuất hiện trên nhiều bản tin, cô là trợ lý của Tri Trường tiên sinh, đúng không?"

"Vậy ông là?" Chúc An Sinh quan sát người đàn ông này, bộ âu phục ông mặc trên người có vẻ không vừa lắm, trên tay ông còn cầm một cái cặp da nhỏ.

"Ôi xin lỗi, tôi quên mất không giới thiệu bản thân, tôi là luật sư, tên là Michael Cabrillo." Michael nở nụ cười ngược ngạo, đồng thời ông đưa cho Chúc An Sinh một tấm danh thiếp.

"Ông là luật sư ở Boston." Chúc An Sinh nhìn lướt qua tấm danh thiếp, lạ thật, sao một luật sư của Boston, Mỹ lại có mặt ở nước Anh thế?

"Chẳng lẽ cô xuất hiện ở chỗ này không phải để điều tra việc Kevin Brana dâm ô với trẻ nhỏ sao?" Thấy Chúc An Sinh khó hiểu, Michael hỏi ngược lại.

"Ông biết chuyện này?"

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh nghiêm túc nhìn Michael Cabrillo.

"Đương nhiên là tôi biết rồi." Michael cười khổ: "Vì tôi đã điều tra suốt mười năm nay, tại sao tôi lại không biết chuyện này chứ."

Mười năm! Chúc An Sinh bị con số này làm chấn động.

"Ông điều tra mười năm rồi? Ông đang điều tra cái gì?"

"Đương nhiên là việc những cha xứ dâm ô với trẻ nhỏ."

Chúc An Sinh cảm giác như trái tim mình bị chùy đập mạnh một cái, cô nhìn thấy trong đôi mắt người đàn ông trung niên tiêu tụy kia có nước mắt.

"Những người cha xứ? Ý của ông là..." Thậm chí, Chúc An Sinh khó có thể nói hết câu được.

"Mười năm nay tôi đều điều tra ở nhà thờ tại Boston, cuối cùng tôi tra được, chỉ riêng Boston thôi, đã có tới hơn 200 người phụ trách việc của tôn giáo trong Thiên Chúa giáo dâm ô với trẻ nhỏ."

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc của chương này làm cho mọi người không thể tin được, đúng không? Đúng là không thể tin được, nhưng đây lại là việc đã xảy ra trong thế giới thực của chúng ta.

Vào năm 2002, toàn thế giới đưa tin việc ở Boston, Mỹ có người thuộc Thiên Chúa giáo dâm ô với trẻ nhỏ, vạch trần ra sự thật làm người khác khó tin.

Có điều, vụ án quan trọng không phải là vụ này. Nhưng nếu muốn hiểu thêm về chân tướng sự việc này, các tiểu thiên sứ có thể đi xem phim điện ảnh, bộ phim điện ảnh được làm dựa trên câu chuyện có thật. Phim còn nhận được giải Oscar, rất đáng xem.

****Cải Trắng cung cấp thông tin về phim điện ảnh: là một bộ phim tiểu sử tội phạm năm 2015 của Mỹ, do Tom McCarthy đạo diễn và được viết bởi McCarthy và Josh Singer. Bộ phim phỏng theo vụ điều tra của nhóm "Spotlight" thuộc The Boston Globe, một tờ báo điều tra lâu đời nhất hoạt động tại Hoa Kỳ. Hiện tại phim cũng có vietsub ở các web phim, nếu các bạn có hứng thú có thể tìm xem ==))**

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Giết chết chính nghĩa

“Hai trăm người?” Chúc An Sinh nghe rất rõ những gì Michael Cabrillo nói, nhưng cô không thể không hỏi lại lần nữa, tự nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề.

“Đúng vậy, trong mấy chục năm qua, chỉ tính riêng ở Boston thôi đã có tới hơn 200 người phụ trách việc ở Thiên Chúa giáo đâm ô trẻ nhỏ rồi. Mà người bị hại trong mấy vụ này đã vượt qua mấy nghìn người.”

Từng con số đánh thẳng vào đại não Chúc An Sinh, trong chốc lát đầu óc cô trở nên trống rỗng. Cô muốn nói gì đó nhưng không cách phát ra tiếng, dường như có xiềng xích nào đó đang xiết lấy yết hầu.

“Đa số những người tôi gặp đều không tin chuyện này, tôi biết cô cũng khó có thể tin được tất cả nhưng tôi không bịa đặt. Tôi có chứng cứ chứng minh tất cả những điều này.”

“Ông có chứng cứ?”

Chúc An Sinh càng kinh hoàng hơn. Nếu Michael Cabrillo có chứng cứ thì đã chứng minh ở Boston đúng là có hơn 200 người phụ trách việc trong Thiên Chúa giáo đâm ô trẻ nhỏ.

Có khả năng này sao?

“Cô có thể giúp tôi không?” Michael Cabrillo nhìn Chúc An Sinh đầy khẩn thiết.

Lúc trước không phải ông không nghĩ tới việc tìm sự trợ giúp từ bên ngoài nhưng không có bất kỳ người nào có địa vị cao tình nguyện nhúng tay vào bãi nước đục này. Khi ông sắp tuyệt vọng rồi ông lại gặp được Chúc An Sinh. Ông biết Chúc An Sinh và Trì Trùng đều là những người vô cùng lợi hại, có lẽ bọn họ sẽ là hy vọng cuối cùng.

Nếu Chúc An Sinh từ chối ông thì sao đây? Nghĩ tới khả năng này, Michael Cabrillo cảm thấy mình cũng không thể kiên trì tiếp được nữa. Lần đầu tiên tìm người trợ giúp các nạn nhân đã là mười năm trước, ông đã quá mệt mỏi rồi, không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

“Ông chắc là ông có chứng cứ chứ?” Chúc An Sinh cẩn thận hỏi thêm một câu.

Thấy Chúc An Sinh không từ chối mình, Michael Cabrillo cười tươi, đã lâu rồi ông không cười tươi như thế. Ông hưng phấn giống như một đứa trẻ mở chiếc cặp da mình mang theo ra, Chúc An Sinh nhìn thấy bên trong chứa đầy tài liệu.

“Đây đều là những thứ tôi thu thập được, nó chính là chứng cứ của tôi.”

Chúc An Sinh và Michael tìm một nơi yên tĩnh, sau đó Michael mở cặp da ra tìm kiếm cái gì đó, cuối cùng ông đưa túi giấy dai(1) cho Chúc An Sinh.

(1)Giấy dai: Giấy dùng để gói hàng loại dày.

“Đây là những tài liệu liên quan tới Kevin Brana mà tôi thu thập được. Tôi nghĩ vừa rồi cô xuất hiện ở đó cũng là để điều tra nguyên nhân cái chết của ông ta.”

“Ông biết ông ta đã chết?” Chúc An Sinh vừa hỏi vừa mở túi giấy dai ra.

“Đương nhiên, nếu không tôi tới Anh làm gì chứ? Có điều, tôi chẳng có chút đồng cảm nào với cái chết của Kevin Brana cả, tôi chỉ lo là người giết Kevin Brana chính là một trong số người bị hại trước đó. Bọn họ không tìm được cách nào đúng để thi hành chính nghĩa nên tôi sợ bọn họ sẽ chọn con đường cực đoan.”

Chúc An Sinh không đành lòng nói sự thật cho Michael Cabrillo biết. Căn cứ theo tình trạng lúc chết của Kevin Brana, nếu lúc còn sống ông ta thật sự có đâm ô với mấy đứa trẻ thì rất có khả năng hung thủ chính là một trong số những người bị hại.

Kiểm lại cảm giác khó chịu trong lúc, Chúc An Sinh lật tài liệu ra xem.

“Những thứ này là để tố cáo Kevin Brana?”

Xem qua tài liệu xong, tay Chúc An Sinh run run. Đây là những tài liệu liên quan tới việc Kevin Brana xâm hại trẻ nhỏ, tổng cộng có mười ba vụ án.

“Đúng, tôi đã tìm được những tài liệu đó nhưng không tài nào mang chúng theo được, vì vậy tôi đã sao chép lại toàn bộ. Nó tố cáo Kevin Brana suốt bao năm qua.”

Chúc An Sinh bỗng nghĩ tới mẫu tin tức tra được trên mạng, lập tức giờ phần vụ án đó ra xem nhưng trong đó không có kết quả việc phán xét.

“Vi sao án này không có kết quả phán xét? Nếu Kevin Brana đã xâm hại những đứa trẻ thì sao lại không phải chịu sự phán xét của tòa án?” Chúc An Sinh hỏi vấn đề mình đang khó hiểu.

Nghe Chúc An Sinh hỏi thế, Michael Cabrillo bỗng nhiên cười khổ, sau đó ông nói cho Chúc An Sinh nghe những sự thật khó có thể tin được.

“Vi từ trước tới nay vụ án này không được thông qua quá trình xét xử một cách bình thường, mà còn không xử lý nữa thì làm sao có phán quyết?”

“Sao, sao có thể thế được?” Chúc An Sinh kinh hãi tới nỗi lắp bắp.

“Mười năm trước, tôi gặp được người bị hại đầu tiên, lúc ấy hắn đã 26 tuổi, là một giáo viên thể dục. Rõ ràng là một người đàn ông cao to nhưng khi gặp mặt tôi kể lại chuyện đã trải qua thì bật khóc.”

“Có điều lúc ấy tôi không nhận ra được chuyện đó có bao nhiêu nghiêm trọng. Mãi cho tới khi tôi gặp được vụ án cha xứ dâm ô trẻ nhỏ nữa, lúc ấy tôi mới bắt tay vào điều tra, cuối cùng phát hiện ra sự thật đáng sợ này.”

“Chúc tiểu thư, cô biết không, rất nhiều đứa trẻ bị xâm hại khi tuổi còn nhỏ không có cách nào nói ra sự thật, chờ tới khi bọn họ lớn lên, có dũng khí để nói ra tất cả thì phát hiện ra bản thân mình khó có được công bằng. Bởi vì quy định khởi tố của pháp luật giới hạn chỉ có ba năm, hơn nữa bọn họ còn không có chứng cứ chứng minh tất cả mọi chuyện, bọn họ cứ mãi tra tấn mình trong ký ức đau khổ đó, cho nên nó đã cho bọn họ rơi vào thế yếu.”

“Còn nữa, Chúc tiểu thư có biết nếu người bị hại giải quyết được vấn đề khó khăn này, khởi tố thành công thì bọn họ nhận được bao nhiêu tiền bồi thường không? Hai mươi nghìn dollar(2).”

(2) 20000 dollar Mỹ tương đương với khoảng xấp xỉ 47 triệu VND.

“Hai mươi nghìn dollar?” Chúc An Sinh dường như không tin vào những gì mình vừa nghe được.

“Đây là còn do được miễn thuế pháp luật rồi. Giáo hội là lực lượng xã hội mà tôi và cô không cách nào có thể tưởng tượng nổi, thế nên hai mươi nghìn dollar là mức bồi thường tốt nhất dành cho người bị hại. Nhưng để lấy được bằng này tiền bồi thường, cô có biết những người bị hại đó phải trả giá như nào không? Không chỉ mất một phần lớn thời gian và tiền bạc để thuê luật sư mà còn là một lần cửa lên vết sẹo đau đớn của mình. Đây là con đường duy nhất tìm kiếm chính nghĩa cho bản thân của người bị hại.”

“Nhưng cô nghĩ tới đây là kết thúc sao? Thật ra, những người bị hại căn bản là không còn đường khác để đi.”

Michael Cabrillo nói bằng giọng điệu bình tĩnh, ngoại trừ việc ánh mắt ông hiện lên một tia cười nhạt.

“Trước khi người bị hại chính thức đâm đơn kiện, giáo hội sẽ cho người đi tới gặp mặt luật sư đại diện cho người bị hại. Sau đó luật sư sẽ đưa ra cho người bị hại điều kiện để hòa giải, cuối cùng người bị hại sẽ ký lên một hiệp ước bảo mật từ bỏ việc khởi tố, rồi bọn họ sẽ nhận được một chút tiền bồi thường từ giáo hội đó.”

“Thế nên mới không có kết quả xét xử. Bởi vì trước khi đâm đơn kiện, giáo hội đã cho người giải quyết mớ rắc rối kia, bọn họ chỉ cần trả chút tiền là có thể đổi lại được việc những người cha xứ đó vô tội, mà hành động này cũng không có gì có thể ghi lại được.”

Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu vì sao những lần khởi tố đó lại chẳng có kết quả gì rồi. Vì sao Kevin Brana nhiều lần bị khởi tố như thế mà vẫn có thể ung dung đứng ngoài vòng pháp thuật, đó là vì kết quả đã sớm được vạch ra từ trước.

“Điểm gian trá nhất của bọn họ nằm ở đây. Họ luôn chọn những đứa trẻ đơn độc, trầm mặc ít nói và điều kiện gia đình không được tốt để ra tay, vì những người đó không có sức lực để phản kháng bọn họ, bởi vậy họ luôn thực hiện được.”

Chúc An Sinh nhớ tới điều kiện nhà Luke, nó phù hợp với những gì Michael Cabrillo miêu tả.

“Hóa ra tất cả đều là sự thật.” Chúc An Sinh đã tin lời Michael Cabrillo.

“Tôi đã thử thăm hỏi một số người bị hại lên đồng ý điều kiện hòa giải. Sở dĩ bọn họ đồng ý điều kiện này là vì giáo hội hứa với họ sẽ để cho những người cha xứ này biến mất. Nhưng cô thấy kết quả rồi đấy, Kevin Brana bị điều tới Anh, đây là biến mất của mấy người đó đấy.”

Chúc An Sinh lật tới tờ cuối cùng trong tập tài liệu, trên đó ghi những lần mà Kevin Brana bị chuyển công tác.

“Có vẻ như cứ cách hai tới ba năm là Kevin Brana lại bị chuyển công tác một lần.” Chúc An Sinh nói xong câu đó thì giật mình. Rõ ràng hôm nay là một nắng trong lành, tươi đẹp nhưng cô lại cảm thấy rét lạnh.

“Đúng vậy, những người cha xứ bình thường sau khi nhậm chức ở một nhà thờ xong thì khoảng bảy tới tám năm sau mới tiếp tục chuyển công tác. Nhưng có một số người không làm theo được quy luật như thế, thông thường bọn họ không thể nhậm chức ở một nhà thờ trong thời gian dài, trên cơ bản là cứ cách hai tới ba năm bọn họ lại được đưa tới nhà thờ khác.”

“Tôi phát hiện ra điểm khác thường này thì đã tổng hợp lại danh sách mỗi năm các nhà thờ ở Boston công bố danh tính cha xứ.”

“Vi vậy ông mới tin rằng có tới hơn hai trăm người dâm ô trẻ nhỏ?” Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu ra tất cả: “Nhưng sao vừa rồi ông lại bị mẹ Luke đuổi

ra thế?”

“Lúc tôi đi hỏi thăm các cư dân trong trấn thì biết được Kevin Brana luôn yêu thương Luke một cách bất thường, vì thế tôi tìm tới mẹ Luke, hi vọng có thể nói sự thật cho bà ấy biết. Nhưng rõ ràng không phải cặp bố mẹ nào cũng có thể tiếp nhận được sự thật con mình bị xâm hại. Cũng đúng thôi, vì đây cũng là nguyên nhân khiến cho đa số người bị hại lựa chọn cách im lặng.”

Chúc An Sinh gật đầu. Giờ thì cô hiểu tại sao hung thủ lại bắt Kevin Brana đeo cây thập giá có vòng gai rồi quỳ gối ở trước tượng Chúa Jesus rồi. Hung thủ muốn để cho Kevin Brana sám hối với hành vi phạm tội của bản thân, vì vậy Chúc An Sinh càng chắc chắn hung thủ là một trong số những người bị hại.

Chúc An Sinh lật lại tờ giấy ghi những lần Kevin Brana bị truyền chuyển công tác. Ở Boston, Kevin Brana đã từng nhậm chức ở năm nhà thờ khác nhau, thậm chí ông ta còn từng nhậm chức ở trại mồ côi của Thiên Chúa giáo, là cha xứ kiêm viện trưởng. Mà trong số những người bị hại, ai mới là người trả thù Kevin Brana đây?

Cho dù là ai đi chăng nữa Chúc An Sinh cũng cảm thấy thương xót, đây vốn không phải là lỗi của hắn.

Chúc An Sinh cảm thấy mình nên gọi điện cho Trì Trùng. Nhưng trong lúc chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi điện cho Trì Trùng thì Chúc An Sinh nhận ra được một chuyện.

“Michael, nếu ông có thể điều tra chuyện này thì người đã sát hại Kevin Brana có thể điều tra việc này không?”

“Dựa theo lý thuyết thì cũng có khả năng đấy.” Michael Cabrillo suy nghĩ một lát rồi nói. Ông có chút không hiểu tại sao Chúc An Sinh lại hỏi như vậy.

“Không ổn rồi!”

Sắc mặt Chúc An Sinh trở nên trắng bệch.

Nhờ giết Kevin Brana xong hung thủ vẫn không nguôi cơn giận thì sao?

Chúc An Sinh nhớ tới kết quả đáng sợ đó, đó sẽ là cuộc tàn sát xua nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Sóng lớn lại tới

Edit: Cải Trắng

Đúng như những gì Trì Trùng suy nghĩ về người đàn ông lạ mặt trong camera theo dõi. Không lâu sau đó, Aidan đã mang về tin tức chứng minh được suy nghĩ của anh, người đàn ông xa lạ kia đúng là một nhân vật nguy hiểm “Cậu nói đó là tội phạm mà cảnh sát Đức đang truy nã?”

Tuy Trì Trùng đoán người đàn ông lạ mặt kia không phải người lương thiện gì nhưng không ngờ thân phận của anh ta có thể khiến anh kinh ngạc tới thế.

“Tôi đã điều tra từ ngoại hình của anh ta, xác nhận anh ta chính là người cảnh sát Đức đang truy nã, Jonathan Douglas.” Aidan giao cho Trì Trùng những thông tin về Jonathan Douglas mà mình tra được.

Đầu tiên, Trì Trùng nhìn thấy ảnh chụp Jonathan Douglas, xác nhận anh ta đúng là tên luật sư giả mạo, là người đàn ông lạ mặt trong camera ghi hình. Sau đó, Trì Trùng nhanh chóng xem tài liệu liên quan tới anh ta.

Jonathan Douglas luôn là đối tượng quan trọng được cảnh sát Đức chú ý, vì cảnh sát Đức cho rằng Jonathan Douglas là nhân vật quan trọng nhất trong gia tộc mafia Bayer nổi tiếng của quốc gia.

Một năm trước, cảnh sát phát hiện ra chứng cứ phạm tội của Jonathan Douglas, chính thức ban hành lệnh truy nã.

Hiện giờ, Trì Trùng có thể khẳng định rằng nhóm người đuổi theo muốn giết Anna không tránh khỏi liên quan tới Jonathan Douglas. Nếu thế, người hôm qua uống rượu cùng Anna là anh ta.

Có điều Trì Trùng hơi khó hiểu, sao Anna lại có quan hệ với Jonathan Douglas? Thậm chí Jonathan Douglas còn thay cô ấy tới xét xử Vlad Borman nữa.

Khả năng duy nhất Trì Trùng có thể nghĩ tới là lệnh truy nã đó. Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, Anna không nên quen biết gì Jonathan Douglas mới đúng, càng không cần phải nói tới việc hợp tác cùng anh ta.

Nhưng nếu Anna vì muốn bắt giữ Jonathan Douglas mới quen biết thì sao cô ấy lại bỏ qua cho anh ta? Thậm chí, cuối cùng Jonathan Douglas còn giúp

Anna một việc lớn.

Rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào? Trì Trùng nghĩ không thông.

Ban đầu Trì Trùng còn tưởng Anna muốn bức tử Vlad Borman, nhưng giờ mới thấy Anna chỉ muốn hấn từ bỏ việc kháng án thôi. Nhìn từ góc độ này, Trì Trùng có thể tin rằng Anna vẫn chưa đánh mất bản ngã của mình, không sa đọa vào mấy tội ác tày trời. Vậy thì rốt cuộc là nguyên nhân nào đã khiến cô ấy từ bỏ việc bắt giữ một tên tội phạm đang bị truy nã, thậm chí cuối cùng còn hợp tác với anh ta nữa?

Trì Trùng lập tức hiểu ra ở khía cạnh này có gì đó bất thường, anh cảm thấy nếu như mình có thể biết rõ được điểm đáng ngờ này thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Sao Anna lại hợp tác cùng với một tên tội phạm đang bị truy nã? Ngày hôm qua cô ấy rời đi để làm cái gì? Từ lúc chào tạm biệt, Trì Trùng đã biết chắc chắn Anna muốn đi làm một việc vô cùng nguy hiểm, thế nên anh rất lo lắng cho cô.

Thậm chí Trì Trùng còn muốn biết, những người đuổi giết Anna là ai? Mục tiêu thật sự của bọn họ liệu có phải là Jonathan Douglas không? Nếu đối tượng của bọn họ đúng là Jonathan Douglas thì sao người tên Jonathan này lại lọt vào cuộc truy đuổi của cả hắc bạch đạo?

Tất cả những điều này đều khiến Trì Trùng tò mò không thôi, thế nên anh quyết định ở lại đây điều tra việc này. Sau đó, anh định lôi điện thoại ra gọi cho Chúc An Sinh thì phát hiện ra điện thoại mình rơi rồi.

Điện thoại của anh rơi lúc nào thế nhỉ? Trì Trùng hồi tưởng lại, anh cảm thấy rất có thể là nó đã rơi vào lúc anh chạy trốn với Anna hôm qua, nhưng do mải đắm chìm trong việc phá án nên giờ mới phát hiện ra.

Trì Trùng mượn tạm điện thoại của Aidan, nhưng sau khi ấn gọi Chúc An Sinh thì phát hiện ra cô tắt máy.

Sao Chúc An Sinh lại tắt máy chứ? Trì Trùng lo lắng nên liên lạc với cảnh sát Anh, biết được cô chỉ rời khỏi Anh thôi nên anh yên tâm hơn.

Thế thì chắc Chúc An Sinh đang ở trên máy bay nên điện thoại mới tắt máy, nhưng sao đột nhiên cô lại rời khỏi Anh? Trì Trùng quyết định chút nữa anh sẽ liên lạc lại với Chúc An Sinh.

“Aidan, cậu có biết nhân vật nào trong băng xã hội đen tại Vienna không? Chỗ tài liệu này chưa đủ, tôi cần thông tin hoàn chỉnh hơn thế này, tốt nhất là nắm bắt được kha khá tình hình thực tế. Tôi nghĩ, cao tầng của giới xã hội đen có thể giải quyết được vấn đề của tôi.”

Aidan nghe Trì Trùng yêu cầu như thế thì lập tức lộ ra vẻ ngượng ngịu: “Cái đó, hình như hơi nguy hiểm đấy.”

“Chỉ là hỏi thăm chút thôi mà, không tới nỗi chọc bọn họ đi giết chết tôi đâu. Huống hồ bọn họ cũng biết giết tôi rồi sẽ gây ra làn sóng như thế nào, bọn họ không ngu ngốc vậy đâu.”

Lúc này Aidan mới nhớ ra thân phận của Trì Trùng có lực ảnh hưởng như thế nào. Hơn nữa, hiện giờ giới xã hội đen hoạt động khá ít, cho nên Trì Trùng sẽ không gặp nguy hiểm gì.

“Thật ra tôi có biết một địa điểm tụ tập bọn họ, một sông bạc tư nhân.”

Nghe vậy, Trì Trùng nở nụ cười. Ba mươi phút sau, Aidan đưa anh tới sông bạc tư nhân đó.

Cái gọi là sông bạc đó là một tòa nhà nhỏ ba tầng, trong khi Aidan đi đỗ xe thì Trì Trùng gõ cửa sông bạc.

Mở cửa là một người đàn ông luôn mỉm cười, hần quan sát Trì Trùng một phen rồi ôn hòa nói: “Xin lỗi ngài, ở đây chúng tôi không tiếp khách lạ.”

Có lẽ người đàn ông này tưởng Trì Trùng là người địa phương nên nói tiếng Đức, nhưng Trì Trùng có biết tiếng Đức đâu, thế nên anh hơi ngại: “Ngại quá, tôi không biết nói tiếng Đức. Còn nữa, đây là danh thiếp của tôi.”

Người đàn ông nhận lấy tờ danh thiếp, sau khi nhìn lập tức lộ ra vẻ cảnh giác: “Xin lỗi Trì Trùng tiên sinh, nơi này của chúng tôi không chiêu đãi người lạ.” Lúc này người đàn ông đó đã đổi sang nói tiếng Anh một cách lưu loát.

“Tôi không có hứng thú với công việc của mấy người, tôi tới đây chỉ muốn hỏi mấy người vài câu thôi. Hi vọng anh có thể giúp tôi báo lại một chút, tin là ông chủ của các anh sẽ đồng ý gặp mặt.”

Người đàn ông đó nhìn Trì Trùng, do dự trong chốc lát. Cuối cùng, hần cũng nhận lấy danh thiếp.

“Anh chờ một lát.” Nói xong thì đóng cửa lại.

Aidan đỗ xe xong thì chạy tới bên cạnh Trì Trùng, tò mò hỏi: “Sao rồi? Chúng ta có thể đi vào không?”

“Chắc là được.”

Trì Trùng nói xong câu đó được một lúc thì người đàn ông đó lại mở cửa ra. Trì Trùng và Aidan thuận lợi đi vào bên trong tòa nhà nhỏ.

Vừa mới vào cửa, Aidan và Tri Trùng đã tiếp nhận kiểm tra toàn thân, sau khi xác nhận hai người không mang vũ khí mới dẫn bọn họ đi lên tầng ba. Trong một phòng trên tầng ba, Tri Trùng và Aidan gặp được một người đàn ông trung niên.

“Mời ngồi.”

Người đàn ông trung niên đó nói với Tri Trùng một cách thân thiện. Tri Trùng cũng không khách khí, anh cùng Aidan nhanh chóng ngồi xuống sofa.

“Nghe nói Tri Trùng tiền sinh tìm tới đây muốn hỏi tôi mấy vấn đề? Không biết người như tôi đây có thể giúp gì cho Tri Trùng tiền sinh?”

“Chỉ có mấy vấn đề đơn giản thôi, chẳng qua người bình thường không cách nào biết được tình hình bên trong.”

“Ồ?” Nghe Tri Trùng nói vậy, người đàn ông trung niên có chút hứng thú.

“Chắc là ông không thể không biết vụ đầu súng ngày hôm qua nhỉ, tôi cảm thấy đám người đó không liên quan gì tới ông. Chỉ là không biết mấy người đó là ai mà dám ban ngày ban mặt nổ súng trên đường phố Vienna?”

Tri Trùng hỏi, giọng điệu mang theo chút khiêu khích, ngay lập tức người đàn ông trung niên đó hơi tức giận. Đương nhiên Tri Trùng biết rõ lòng người này, đối với các băng xã hội đen mà nói, vấn đề địa bàn là vấn đề hàng đầu của bọn họ.

“Còn có thể là ai chứ, ngoại trừ đám người gia tộc Bayer thì còn ai dám làm càn như thế?”

“Vậy xem ra suy đoán của tôi không sai, nhưng tôi muốn biết sao đám người của gia tộc Bayer lại chạy tới đường phố Vienna để nổ súng?”

Người đàn ông trung niên đó tức giận tới thiếu chút nữa thì nói hết ra cho Tri Trùng, nhưng tới lúc lời chuẩn bị ra khỏi miệng thì đột nhiên ông ta đóng chặt miệng lại.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ, tuy việc này cũng chẳng liên quan gì tới ông nhưng ông có nên nói cho Tri Trùng biết không?

Tri Trùng nhận ra sự do dự của ông, lập tức nói: “Là vì Jonathan Douglas sao?”

Nghe Tri Trùng nhắc tới Jonathan Douglas, người đàn ông trung niên kinh ngạc: “Hóa ra cái gì cậu cũng biết cả rồi, cậu còn muốn hỏi tôi cái gì nữa?”

“Tôi muốn tới xác nhận thôi.” Tri Trùng làm ra vẻ trấn định. Tuy anh cái biết cái không nhưng anh không thể biểu hiện hết ra ngoài được, bởi vì như thế người đàn ông trung niên này mới có thể buông bỏ do dự và nghi ngờ, đây là kỹ xảo do nhiều năm thâm vấn tạo nên.

Người đàn ông trung niên không nhìn ra được chút sơ hở nào của Tri Trùng thế nên ông quyết định thuận nước đẩy thuyền cho anh.

“Chắc là vào khoảng một tháng trước, không biết ai đã tuồn ra thông tin Jonathan Douglas thật ra là cảnh sát nằm vùng, thế nên sau đó Jonathan luôn bị người của gia tộc Bayer đuổi giết. Chỉ là tôi không ngờ ngay cả chút mặt mũi, người gia tộc Bayer cũng không để lại cho tôi, trực tiếp ra tay trên địa bàn của tôi.”

Aidan và Tri Trùng đè nén lại sự kinh sợ trong lòng mình, đặc biệt là Tri Trùng. Anh đã nghĩ tới vô số khả năng có thể xảy ra, nhưng lại không nghĩ tới việc Jonathan Douglas là cảnh sát nằm vùng.

“Hóa ra là như thế, xem ra chuyện này không liên quan gì tới Áo cả. Chúng tôi yên tâm rồi, đây là rắc rối của Đức thôi.”

Tri Trùng giả vờ thoải mái nói. Sau khi chào tạm biệt người đàn ông trung niên đó, Tri Trùng và Aidan rời khỏi tòa nhà.

Mãi cho tới khi Aidan ngồi lên xe rồi mới có thể nói ra nỗi khiếp sợ trong lòng mình cho Tri Trùng: “Không ngờ người đó lại là cảnh sát nằm vùng!”

Tri Trùng im lặng, đối với việc này đúng là cũng không thể tin được nhưng anh cần phải duy trì lý trí của mình.

“Không đúng, nếu Jonathan Douglas là cảnh sát nằm vùng của Đức thì tại sao sau khi anh ta bị bại lộ thân phận, cảnh sát không bảo vệ anh ta chứ? Chỗ này có vấn đề, chúng ta cần phải chứng thực với cảnh sát Đức.”

Nghe xong phân tích của Tri Trùng, Aidan mới nhận ra được mình đã xem nhẹ vấn đề này. Hắn khôi phục lý trí, dậm chân ga, hần sắp gấp không chịu nổi, muốn về cục cảnh sát nói ra tất cả rồi.

Tri Trùng cũng mong nhanh chóng trở về cục cảnh sát. Có điều, anh không biết lúc này trong cục cảnh sát Vienna có một người đang chờ anh.

Nhìn thấy Chúc An Sinh, phản ứng đầu tiên của Tri Trùng là đầu óc trống rỗng, sau đó anh lập tức tiến lên ôm lấy cô.

“Sao em lại tới đây?”

Chúc An Sinh cười đầy bất đắc dĩ, ôm lấy Tri Trùng, nhưng nụ cười của cô lại mang phần hơi nôn nóng.

“Tri Trùng, chúng ta không có thời gian đâu. Lại có cha xứ bị sát hại vào ngày hôm qua rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Giống như tôi đã nói ở chương trước, đây là khúc ngoặt đầu tiên của câu chuyện, vẫn còn những khúc ngoặt đằng sau nữa. Nhưng tôi đây chắc mọi người cũng phát hiện ra hai vụ án chuẩn bị nhập làm một rồi chứ?

Giới thiệu lại cho mọi người một chút về tuyến nhân vật chủ chốt: Anna (bạn thân của Tri Trùng, thợ săn tiền thưởng), Vlad Borman (hung thủ vụ án giết người liên hoàn), Aidan (cảnh sát phụ trách đón tiếp Tri Trùng ở Vienna), Kevin Brana (cha xứ đầu tiên bị sát hại), Michael Cabrillo (luật sư chính nghĩa theo đuổi vụ án xâm hại), Jonathan Douglas (trước mắt là người bí ẩn nhất)

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Hai bên sát nhập

Edit: Cải Trắng

“Tri Trùng, chúng ta không có thời gian đâu, lại có thêm một cha xứ nữa bị sát hại rồi.”

Nghe vậy, Tri Trùng buông Chúc An Sinh ra, nhú chặt mày: “Có chuyện gì? Vì vậy nên em mới đến tìm anh sao?”

“Em gọi điện thoại cho anh nhưng không gọi được nên tới hân đây tìm anh luôn.”

“Hôm qua xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên anh làm rơi điện thoại rồi, nhưng hôm nay anh mới phát hiện ra.” Tri Trùng nói với ý xin lỗi.

“Ngoài ý muốn? Chuyện gì ngoài ý muốn?” Chúc An Sinh vừa nói vừa quan sát Tri Trùng, nhận ra Tri Trùng không có khác thường cô mới yên tâm.

“Tí nữa anh sẽ nói cho em chuyện này, giờ em nói cho anh vụ án cha xứ trước đi.”

Sắc mặt Chúc An Sinh trở nên buồn bã, cô kể lại cho Tri Trùng nghe những gì mình điều tra được.

“Về cơ bản thì em xác định hung thủ đã giết Kevin Brana là một trong số nạn nhân bị ông ta xâm hại trước đó.”

“Dâm ô, xâm hại? Em đang nói tới cha xứ Kevin à?” Tri Trùng còn tưởng là mình nghe nhầm, phải hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy. Kevin Brana lạm dụng chức quyền, mượn danh cha xứ xâm hại trẻ nhỏ.”

“An Sinh, em chắc chắn chứ?” Tri Trùng không thể không cẩn thận hỏi lại, chuyện cha xứ xâm hại trẻ nhỏ không phải là chuyện nhỏ có thể nói bừa.

“Đương nhiên là em chắc chắn. Không những em có thể khẳng định Kevin Brana từng xâm hại trẻ nhỏ mà ở các nhà thờ tại Boston, số lượng cha xứ dâm ô trẻ nhỏ lên tới hai trăm người.”

Chúc An Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, sau đó cô kể cho Tri Trùng nghe việc liên quan tới Michael Cabrillo.

“Michael đúng là một người đáng gờm” Tri Trùng nghe Chúc An Sinh kể xong thì thật lòng tán thưởng một câu: “Chuyện này anh có thể liên lạc với Mark Spiegel, anh tin rằng cậu ta sẽ đồng ý đưa tin tức này thôi. Đối mặt với lực lượng người trong tôn giáo đông như vậy thì chúng ta cần phải mượn sức của truyền thông.”

Chúc An Sinh nghe thế thì cười tươi. Cô tin rằng sau khi Michael Cabrillo biết tin này sẽ rất vui sướng.

“Thế nên em mới nghĩ rằng hung thủ sát hại Kevin Brana đã phát hiện ra quy luật này, rất có thể hắn sẽ ra tay với những người cha xứ khác đã thoát khỏi việc xét xử?” Nghĩ được phương án trợ giúp Michael Cabrillo xong, Tri Trùng lại đặt sự chú ý vào vụ án mới.

“Sau khi nghĩ tới khả năng này em đã lên mạng tìm kiếm tin tức. Cuối cùng em phát hiện ra vào buổi sáng ngày hôm qua ở Berlin, Đức có một cha xứ bị sát hại bằng cách thức cắt yết hầu.”

“Đức?” Thấy Chúc An Sinh nhắc tới Đức, Tri Trùng ngờ vực. Thật là trùng hợp!

Chúc An Sinh có hơi khó hiểu, cái làm Tri Trùng chú ý lại là nước Đức à?

“Đức có vấn đề gì sao?”

“Không có gì, chắc là trùng hợp thôi. Em nói tiếp đi.” Tri Trùng lắc đầu.

“Vậy nên em xác định hung thủ sát hại Kevin Brana có liên quan tới nạn nhân mới bị sát hại gần đây. Lần này vụ án xảy ra ở một trại mồ côi thuộc Thiên Chúa giáo tại Đức, trùng hợp là trước kia Kevin Brana cũng từng nhậm chức cha xứ ở một trại trẻ mồ côi.”

“Xem ra hung thủ có liên quan tới trại trẻ mồ côi thuộc Thiên Chúa giáo?” Tri Trùng lập tức hiểu ra ý của Chúc An Sinh.

“Giờ nói sang chuyện của anh đi, anh điều tra việc Vlad Borman tự tử tới đâu rồi?” Chúc An Sinh cảm thấy những gì mình vừa nói chắc cũng ổn rồi nên cô bắt đầu tò mò kết quả điều tra của Tri Trùng.

“Anh chắc chắn là Vlad Borman đã tự tử nhưng nó lại có chút liên quan tới Anna.”

“Vlad Borman không bị Anna giết sao?” Biết được tin này, Chúc An Sinh thờ phào nhẹ nhõm, cô không hy vọng Anna sẽ đi trên con đường này.

“Chắc là Anna đã điều tra thân thế của Vlad Borman. Hóa ra trước đây Vlad Borman từng bị mẹ ruột mình vứt bỏ, mẹ hắn là một người đáng trách nhưng hắn lại rất đề ý tới mẹ mình. Đây cũng có thể là nguyên nhân dẫn tới việc hắn giết người.”

“Sau đó Anna tìm được một người giả mạo làm luật sư của Vlad Borman để nói cho hắn nghe tin tức này. Bọn họ dùng mẹ của Vlad Borman để ép hắn từ bỏ việc kháng án. Có lẽ Vlad Borman không nguyện ý ở trong nhà giam cả đời và hắn cũng không muốn để cho mẹ mình gặp nguy hiểm nên đã lựa chọn cách tự tử.”

“Hóa ra là như thế.” Chúc An Sinh không ngờ chân tướng cuối cùng lại biến đổi thành thế này, đúng là đằng sau những vụ án chết chóc luôn có bi kịch.

“Có điều việc anh gặp trong hai ngày này không chỉ dừng lại ở đó.” Tri Trùng nghĩ tới cảnh mình bị đuổi giết, quả thật như đang nằm mơ.

Chúc An Sinh suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng hỏi: “Có liên quan tới việc anh làm rơi điện thoại à?”

“Thông minh thật.” Tri Trùng khen Chúc An Sinh: “Anh đi tới nhà Heidi thì phát hiện Anna để lại một tờ giấy cho anh. Đồng thời, anh còn biết là mấy ngày trước có một đám người tới gây phiền toái cho cô ấy. Đương nhiên cuối cùng cô ấy đã giải quyết được đám người phiền toái đó mà không hề tổn nhiều sức.”

Tuy Chúc An Sinh từng thử đấu với Anna nhưng cô biết mình không phải là đối thủ của cô ấy. Vì vậy, chuyện Tri Trùng kể cô cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm, nhưng lại cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ Anna chọc tới rắc rối nào sao?

“Thế nên anh đã tới địa chỉ Anna để lại trên tờ giấy, chính là quán bar mà chúng ta gặp Anna lần đầu tiên. Đến quán bar anh phát hiện ra trước đó Anna đã ngồi uống rượu cùng một người khác.”

“Anh quay sang hỏi Anna thì bộ dáng của cô ấy rất thân nhiên. Có điều chưa nói được bao nhiêu đã có viên đạn bay qua cắt đứt cuộc trò chuyện.”

“Viên đạn?” Chúc An Sinh kinh ngạc kêu lên, sự tình phát triển kiểu gì vậy?

“Có một đám người cầm theo vũ khí đi vào quán bar. Anna kéo anh đi ra khỏi quán bar bằng cửa sau, sau khi lên xe chạy trốn thì còn có một màn theo đuôi xe kinh hồn nữa. Cuối cùng, Anna bỏ lại những người đó, đưa anh tới cục cảnh sát rồi biến mất luôn.”

“Hai người bị đuổi giết?” Chúc An Sinh sốc tới trợn mắt há mồm. Tuy Tri Trùng chỉ nói qua thôi nhưng cô cũng mừng tượng được ngày hôm đó khấn trương như thế nào.

“Nói đúng ra thì mấy người đó không đuổi giết anh và Anna. Anh đã phân tích rồi, người mà đám người đó muốn giết là người đã ngồi uống rượu cùng với Anna trước đó, cũng chính là người đã giúp Anna bằng cách giả làm luật sư của Vlad Borman.”

“Có liên quan gì tới anh ta?” Chúc An Sinh khó hiểu, hỏi.

“Qua điều tra anh mới biết được là thân phận người đàn ông này không đơn giản. Anh ta từng là người quan trọng nhất của băng xã hội đen tại Đức, là người trong gia tộc Bayer. Nhưng một năm trước anh ta lại bị cảnh sát Đức truy nã, anh đoán là nhờ lần truy nã này mà Anna quen biết anh ta.”

“Nhưng em có biết điểm kỳ lạ nhất của chuyện này là gì không? Những người đuổi giết người đàn ông đó lại chính là người của gia tộc Bayer.”

“Gia tộc Bayer? Sao chúng là đuổi giết người nhà chứ?”

“Anh mới lấy được chút tin tức từ bên ông trùm xã hội đen tại Vienna. Nghe nói khoảng một tháng trước có người truyền ra tin thực ra người đó là cảnh sát nằm vùng. Từ đó về sau, người đàn ông này luôn bị người gia tộc Bayer đuổi giết.”

“Anh ta là cảnh sát nằm vùng?” Chúc An Sinh phát hiện ra mình chẳng thể đoán được sự tình sau đó phát triển như thế nào, tất cả đều quá đổi ly kỳ: “Nếu anh ta là cảnh sát nằm vùng thì sao cảnh sát Đức còn truy nã anh ta? Còn nữa, sau khi anh ta bị bại lộ thân phận, vì sao cảnh sát Đức không tiến hành bảo vệ?”

“Đương như Anna muốn đi làm một việc rất nguy hiểm, cô ấy luôn trợ giúp người này. Đây là việc chúng ta phải điều tra, thế nên anh yêu cầu phải biết rõ ràng những bí mật của người đàn ông này. Cũng may, anh đã biết tên anh ta, Jonathan Douglas.”

“Chả trách khi này nghe em nhắc tới nước Đức anh lại có phản ứng như thế. Thật trùng hợp.” Chúc An Sinh có chút buồn cười, thế giới này cũng quá nhỏ rồi.

“Xem ra chúng ta phải tới Đức rồi.” Tri Trùng nói một cách bất đắc dĩ. Cũng may Đức là nước láng giềng của Áo nên chuyến đi này không xa lắm.

Nói tới việc đi Đức, Chúc An Sinh mới nhớ ra vỏ chai rượu mình nhặt được vẫn còn để trong rương hành lý.

“Đúng rồi, Tri Trùng, em quên không nói với anh chuyện này. Có lẽ là người trong tôn giáo đã vận động thế lực để can thiệp vào vụ án Kevin Brana bị giết, có điều em đã âm thầm quay lại điều tra hiện trường. Cuối cùng, em phát hiện ra cách nhà thờ không xa có vỏ chai rượu.”

“Vỏ chai rượu? Em cảm thấy đó là vỏ chai rượu mà hung thủ để lại sao?”

“Không thì ai ở bên cạnh nhà thờ uống rượu chứ? Vì vậy em mang theo vỏ chai rượu đó với hy vọng có thể kiểm tra DNA trên miệng chai.”

Tri Trùng gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Chúc An Sinh. Sau đó, anh đi cùng cô đi lấy vỏ chai rượu rồi lại mang nó đi kiểm nghiệm.

Nhưng khoảnh khắc Chúc An Sinh lấy vỏ chai rượu ra khỏi vali hành lý đã dọa Tri Trùng sợ ngây người. Anh cướp luôn cái chai rượu đó để xem.

Tri Trùng phát hiện ra chai rượu này giống y như đút chai rượu anh đã nhìn thấy ở quán bar, đều là những chai rượu táo không tên.

“Tri Trùng, anh làm sao thế?” Chúc An Sinh hoang mang, cô không đoán được sao tự dưng Tri Trùng lại đoạt lấy vỏ chai rượu như thế.

“An Sinh, anh cũng thấy cái này rồi.” Vẻ mặt Tri Trùng như khó có thể tin nổi.

“Anh thấy rồi? Làm gì có chuyện đó! Anh đã thấy chai rượu này rồi?” Chúc An Sinh vẫn chẳng hiểu Tri Trùng đang nói gì.

“Không phải. Trước đó không phải anh nói với em là trước khi gặp anh, Anna đã ngồi uống rượu cùng với người khác sao? Anh biết chuyện này là vì anh thấy trên quầy có để một chai rượu trông y hệt thế này.” Tri Trùng hồi tưởng lại, lúc đó anh còn nhiều lần liếc nhìn vỏ chai rượu đó nên chắc chắn là mình không nhìn nhầm.

“Ý anh là, người trước đó ngồi uống rượu với Anna cũng uống loại rượu táo này?” Giờ thì Chúc An Sinh đã hiểu ý Tri Trùng, nhưng cô vẫn cảm thấy khó tin.

“Đúng vậy, anh chắc chắn. Hai cái bình rượu này giống nhau y như đúc.”

Tri Trùng nói xong câu đó, cả hai người đều im lặng.

Này là trùng hợp sao? Hai người cùng lúc dùng một loại rượu táo không tên, rồi chúng cũng cùng lúc xuất hiện ở hai vụ án khác nhau mà Chúc An Sinh và Tri Trùng đang điều tra.

Rồi cho dù là Chúc An Sinh hay Tri Trùng thì kết quả điều tra cuối cùng đã chỉ tới một hướng... nước Đức. Này cũng là trùng hợp sao?

Chúc An Sinh và Tri Trùng không thể không nghi ngờ những điểm này. Có điều, bọn họ nghĩ không thông, hai vụ án này nhìn như chẳng liên quan gì tới nhau đang cất giấu chân tướng gì ở sau lưng?

Điều duy nhất hai người biết là bọn họ cần phải đi Đức.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Cẩn cân chính nghĩa

Edit: Cái Trắng

Sáng sớm ngày hôm sau Tri Trùng và Chúc An Sinh chào tạm biệt Aidan, sau đó hai người ngồi trên chuyến bay đi tới Berlin, Đức.

"Anh có liên lạc được với Anna không?" Chúc An Sinh vừa nói vừa dùng máy tính xem tin tức.

Tri Trùng uống một ngụm cà phê tiếp viên hàng không mới đưa, lắc đầu: "Vẫn không liên lạc được với cô ấy."

"Nếu Anna trợ giúp Jonathan Douglas thật thì cô ấy sẽ ở Đức. Hướng hồ cô ấy còn rất lợi hại, anh không cần quá lo lắng đâu."

"Được rồi." Tri Trùng biết Chúc An Sinh đang an ủi mình nhưng câu an ủi này chẳng có tác dụng mấy, vì vậy anh chuyển chủ đề sang cái khác: "Em thì sao? Không phải em đang điều tra về người cha xứ mới bị sát hại gần đây à? Kết quả sao rồi?"

"Em đã gửi tài liệu sang cho Michael Cabrillo nhờ ông ấy điều tra việc này, đã nhận được kết quả. Người cha xứ bị sát hại gần đây tên là Lance Perry,

hai năm trước hẳn được chuyển tới Petra House, đảm nhiệm chức vụ viện trưởng, chỗ đó cũng chính là trại mồ côi thuộc Thiên Chúa giáo."

"Thế cha xứ Lance cũng phù hợp với miêu tả trước đó sao?"

Trì Trùng hỏi vấn đề mình muốn biết nhưng Chúc An Sinh lại lựa chọn cách im lặng, vì vậy anh đành tự mình nói luôn đáp án.

"Thế, nếu đổi sang một nghĩa khác thì hung thủ có thể coi như một "anh hùng"?" Tâm tình Trì Trùng có chút phức tạp.

"Sự việc không đơn giản như thế đâu. Lúc Michael trả lời thư của em có nhắc tới một sự thật, ông ấy nói trong quá trình điều tra đã phát hiện ra có không ít vị cha xứ xâm hại trẻ nhỏ từng phải chịu tổn thương như thế. Thậm chí có một số người cha xứ còn không cách nào phát hiện ra được điều mình đang làm là sai trái. Vì vậy phương pháp giết chóc đơn thuần không thể giải quyết được chuyện này." Chúc An Sinh nói. Cô cảm thấy vô cùng đau lòng, chuyện này giống như là một vòng bi kịch Rashomon(1) không dừng lại được.

(1)Rashomon: Là một bộ phim điện ảnh Nhật Bản được công chiếu năm 1950, đạo diễn là Kurosawa Akira. Rashomon đề cập tới một vụ án giết người và cường bức qua lời kể của nhiều nhân chứng khác nhau. Cốt truyện này được dựa theo truyện ngắn Yabu no naka của nhà văn Akutagawa Ryunosuke và do Hashimoto Shinobu cùng Kurosawa Akira viết kịch bản. Phim mang về hai giải thưởng lớn là giải Oscar và giải Sư tử vàng, là một trong những kiệt tác điện ảnh của thế giới.

"Đã từng là người bị hại, giờ lại biến thành người làm hại người khác, đúng là chuyện nực cười mà." Trì Trùng mệt mỏi nói một câu. Trên thế giới này có một số bi kịch bản thân biết là nó tồn tại nhưng không cách nào phán xét nó được.

"Có điều Trì Trùng này, anh cảm thấy Jonathan Douglas có phải là hung thủ giết hại mấy người cha xứ không?"

Chúc An Sinh lại nghĩ tới vỏ chai rượu kia, cô phát hiện ra mình đã để lại nó ở Vienna để tiến hành kiểm nghiệm rồi.

"Anh cũng đã điều tra một chút về loại rượu táo này rồi. Đây là loại rượu táo được sản xuất ở một xưởng nhỏ tại Đức, số lượng rất ít, chỉ sợ là không có được bao nhiêu người Đức được uống loại rượu này. Vì thế anh nghĩ loại rượu này xuất hiện tại hiện trường phạm tội ở Anh không phải là chuyện trùng hợp." Trì Trùng nói mình mới tra được vào hôm qua.

"Nhưng em thật sự nghĩ không thông, vì sao Jonathan Douglas lại đi giết hại những người cha xứ đó? Còn nữa, rốt cuộc thân phận của anh ta là gì?"

"Anh ta là cảnh sát nằm vùng được cài vào trong băng đảng xã hội đen sao? Thế sao anh ta lại bị cảnh sát truy nã? Nếu anh ta là người xã hội đen thật thì sao những thành viên khác của băng phái lại muốn giết anh ta? Thậm chí bây giờ anh ta rất có khả năng là hung thủ giết chết hai người cha xứ. Từ trước tới nay em chưa thấy ai có thân phận phức tạp như này."

"Hay là anh ta có câu chuyện xưa nào đó mà chúng ta không thể tưởng tượng ra?"

Bây giờ những câu hỏi trong lòng Trì Trùng chẳng thua kém gì với Chúc An Sinh. Chỉ là anh đã thấy được sẽ có câu trả lời giải quyết được hết vấn đề này, mà giờ anh và Chúc An Sinh là người đi tìm nó.

Một tiếng sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng có mặt tại sân bay Berlin. Ở điểm xuất phát, bọn họ tìm được taxi, thuận lợi cả đường tới Petra House.

Mới xuống xe, cái đầu tiên Chúc An Sinh và Trì Trùng nhìn thấy là nhà thờ lớn, trại mồ côi là cái ở phía sau nhà thờ.

Theo như kế hoạch, Chúc An Sinh sẽ khoác tay Trì Trùng, sau đó bọn họ sẽ giả làm một đôi vợ chồng cùng nhau đi vào nhà thờ.

Nhà thờ ở đây vô cùng vắng vẻ, nữ tu sĩ duy nhất ở đó nhìn thấy hai người nên đứng lên tiếp đón.

"Chào hai vị, không biết tôi có thể giúp gì được cho hai vị đây?"

Tuy nữ tu sĩ này đang mỉm cười nhưng Chúc An Sinh có thể cảm nhận được thái độ lạnh nhạt của cô ấy đối với mình và Trì Trùng. Cái cảm giác đó không phải là thù địch mà là hi vọng hai người mau rời khỏi đây.

Chúc An Sinh hiểu tại sao cô ấy lại có thái độ như thế, bởi vì cha xứ ở đây là người đã bị sát hại vào sáng hôm trước. Có điều, Chúc An Sinh vẫn giả vờ như mình chẳng biết gì cả, cô và Trì Trùng chẳng qua chỉ là hai khách du lịch đi ngang qua.

"Ngại quá, chúng tôi là khách du lịch tới từ Mỹ. Chúng tôi nghe nói ở đây có trại trẻ mồ côi nên đã tới đây và mong có thể nhìn bọn trẻ một chút, cũng muốn thử xem liệu chúng tôi có thể quyên góp cho chúng một chút không."

Nữ tu sĩ nghe Chúc An Sinh nói thế thì lặng lẽ quan sát hai người. Thấy bề ngoài bọn họ có bộ dáng sạch sẽ thì lập tức nở nụ cười thân thiết.

"Cô đúng là một người lương thiện." Nữ tu sĩ đó nói bằng tiếng Anh nhưng trong đó pha chút khẩu âm người Đức.

"Lễ Missa hôm nay kết thúc rồi sao? Sao chỉ có mình cô ở đây?" Trì Trùng mặc dù biết nhưng vẫn cố hỏi. Trong Thiên Chúa giáo, ngoại trừ cuối tuần ra thì các ngày bình thường trong tuần cũng có thể cử hành lễ Missa, nhưng giờ nhà thờ này làm gì có cha xứ để cử, làm sao cử hành lễ Missa được.

Trì Trùng và Chúc An Sinh thấy được nữ tu sĩ nở nụ cười gượng. Sau đó, cô ấy dời sự chú ý sang chuyện khác.

"Hai vị muốn thấy con của chúng tôi sao? Mời đi bên này."

Chúc An Sinh và Trì Trùng đi theo nữ tu sĩ đó vào trong trại trẻ mồ côi. Hai người có thể nhìn ra được trại trẻ mồ côi này đã tồn tại rất lâu rồi, ví dụ như cây sồi lớn được trồng trong sân.

Lúc Chúc An Sinh và Trì Trùng đến thì những đứa trẻ đó đang yên lặng ngồi trong thư viện đọc sách. Nữ tu sĩ dắt hai người vào ra hiệu cho mấy đứa trẻ đó tạm thời buông sách xuống, sau đó, dưới sự chỉ bảo của nữ tu sĩ, những đứa trẻ đó chào hai người.

"Mấy quyển sách trong thư viện đa số đều là do những người tốt bụng mang tới, bọn trẻ rất thích."

Nữ tu sĩ nói ra lời này tựa như vô ý. Trì Trùng hơi mỉm cười, sao anh có thể không hiểu ý của nữ tu sĩ này được chứ? Nhưng đây cũng là một phần trong kế hoạch của anh và Chúc An Sinh.

"An Sinh, anh và nữ tu sĩ này đi ra đây một lát, em ở đây chăm sóc mấy bạn nhỏ này nhé?"

Chúc An Sinh vui vẻ gật đầu. Trong kế hoạch của hai người, Trì Trùng dùng tên tuổi của mình để quyền góp, dẫn nữ tu sĩ rời đi, như vậy Chúc An Sinh sẽ có thời gian ở lại điều tra.

Chờ Trì Trùng và nữ tu sĩ đi rồi, Chúc An Sinh quay sang quan sát mấy đứa trẻ đang đọc sách. Rất nhanh, cô đã chú ý tới một bé gái đang ngồi trong góc, bé gái đó không kết bạn giao lưu gì với những đứa trẻ khác, chỉ ngồi lẻ loi một mình.

Trong lòng Chúc An Sinh dâng lên cảm xúc chua xót, cô không nhận được mà đi về phía bé gái đó.

"Sao cháu lại ngồi ở đây thế?" Chúc An Sinh ngồi xuống bên cạnh cô bé đó, dùng chất giọng dịu dàng để hỏi. Có điều, Chúc An Sinh đã quên mất hiện tại mình đang ở Đức, bé gái này căn bản nghe không hiểu cô đang nói gì, chỉ biết dùng đôi mắt tròn to nhìn cô với vẻ mơ màng.

"Em ấy sẽ không nói đâu."

Bỗng nhiên, một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai Chúc An Sinh. Cô nhìn về phía phát ra tiếng nói đó thì thấy một cô gái với đôi chân giả, mái tóc vàng hoe và trên tóc cài một bông hoa màu trắng.

Có lẽ cô gái này là đứa trẻ lớn nhất trong phòng, trông đáng vẻ khoảng 13, 14 tuổi gì đó.

"Em biết nói tiếng Anh?" Cô gái nhỏ này nói tiếng Anh còn lưu loát hơn cả nữ tu sĩ kia, nó hấp dẫn Chúc An Sinh.

"Hai người không giống với mấy người đó. Nữ tu sĩ kia không nhìn ra được nhưng tôi cảm nhận được, hai người không giống." Cô gái đó làm như không nghe thấy cái mà Chúc An Sinh hỏi, nhìn chằm chằm vào Chúc An Sinh: "Rốt cuộc hai người muốn làm gì?"

"Rốt cuộc hai người là ai? Cảnh sát hay là phóng viên?" Cô gái nhỏ tiếp tục chất vấn. Đây là lần đầu tiên Chúc An Sinh cảm nhận được sự áp bách tới từ một đứa trẻ.

"Chẳng lẽ trước kia từng có cảnh sát hay phóng viên tới đây sao?" Chúc An Sinh nhanh trí bắt được tin tức mà cô gái đó để lộ.

"Năm ngoái từng có một tay phóng viên tới. Anh ta hứa sẽ giúp chúng tôi và chúng tôi tin anh ta. Nhưng sau đó cha xứ Lance tung đòn hiểm, chân tôi bị thương dẫn tới nhiễm trùng anh ta không dẫn tôi đi bệnh viện để giờ chân tôi thành thế này đây."

Cô gái nhỏ đó bình tĩnh kể ra việc mình gặp phải. Ngược lại, Chúc An Sinh lại trở thành người giật mình, người đau lòng nhất.

"Điều em nói là sự thật?"

Cô gái nhỏ đó nhếch miệng cười, trong lòng Chúc An Sinh lập tức có cảm giác đau đớn như bị dao cắt: "Cha xứ Lance đã chết, giờ không có ai có thể làm chúng tôi tổn thương nữa rồi, sao tôi lại phải nói dối chứ?"

"Hắn từng làm tổn thương các em?"

Giờ Chúc An Sinh có thể chắc chắn rằng hung thủ giết chết cha xứ Kevin Brana và Lance Perry đang muốn giết người báo thù. Vì vậy, điều này có nghĩa là tiếp theo đây sẽ có rất nhiều cha xứ bị giết.

"Tu sĩ Vanessa là người tốt. Tuy cô ấy yêu tiền nhưng rất biết chăm sóc bọn tôi. Có điều cô ấy không thông minh lắm, không nhìn ra được cha xứ Lance là người thế nào, tôi biết, nhưng tôi lại không thể phản kháng."

"Em có biết ai là người giết hắn không?" Trực giác nói cho Chúc An Sinh biết cô gái này biết hung thủ là ai.

"Tôi biết rồi!!" Đột nhiên, cô gái nhỏ đó nhìn chằm chằm Chúc An Sinh, trong mắt toàn là địch ý: "Cô là cảnh sát!!"

"Cô muốn bắt lấy anh ấy, nhưng sao mấy người không bắt cha xứ Lance chứ? Tôi ghét mấy người!!"

Cô gái nhỏ đó nhìn cô bằng ánh mắt tức giận. Khi đối mặt với ánh mắt đó, bỗng nhiên Chúc An Sinh cảm thấy chột dạ, thậm chí cô còn không dám nhìn

thăng vào đôi mắt đó.

Đúng lúc này, Trì Trùng và nữ tu sĩ Vanessa đã trở lại. Chúc An Sinh như nhìn thấy cứu tinh, vội vã chạy tới túm lấy tay Trì Trùng. Cô bám vào Trì Trùng, muốn thoát khỏi nơi này, muốn thoát khỏi sự chất vấn của cô gái nhỏ.

Mặc dù Trì Trùng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng anh biết được Chúc An Sinh đang bị khủng hoảng. Thế nên, anh đưa Chúc An Sinh rời khỏi thư viện, đợi tới khi chạy ra sân cô mới bình tĩnh lại đôi chút.

Trì Trùng im lặng ôm lấy Chúc An Sinh, nhẹ nhàng an ủi cô.

"Có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra không?"

"Chân cô gái nhỏ đó bị cắt bỏ là vì Lance. Hắn đúng là chết rồi vẫn chưa hết tội."

Trì Trùng nhớ tới cô bé có một chân ở trong thư viện, không ngờ cô bé đó lại gặp phải chuyện như vậy.

"Trì Trùng, chúng ta có nên tiếp tục điều tra việc này không?" Giờ phút này, những suy nghĩ trước đó của Chúc An Sinh hoàn toàn bị dao động. Cô thật sự không biết mình hay hung thủ giết hại Lance là người bảo vệ những đứa trẻ.

Nữ thần Amis trong truyền thuyết, vì không thể đảm bảo được sự công bằng nên nàng đã lựa chọn bịt kín hai mắt mình. Vậy chuyện cô và Trì Trùng đang làm có phải là chính nghĩa không?

Không chỉ Chúc An Sinh, mà giờ phút này ngay cả Trì Trùng cũng rơi vào mê mang.

So với bọn họ, dường như hung thủ mới là người cứu rỗi những đứa trẻ này.

Rốt cuộc bọn họ nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Vụ án ngày trước

Edit: Cài Trắng

"Chúng ta phải tiếp tục điều tra thêm." Sau một hồi im lặng, Trì Trùng đưa ra đáp án của mình: "Giết chóc đơn thuần không thể giải quyết triệt để được việc này, những đứa trẻ đó cần sự trợ giúp của chúng ta. Hung thủ cũng cần sự trợ giúp của chúng ta. Tuy sự trợ giúp của chúng ta tới muộn nhưng chúng ta cần phải làm những điều đó."

"Nhưng chúng ta đang giúp bọn họ thật sao?" Chúc An Sinh nhìn chăm chăm vào mắt Trì Trùng, cô không thấy trong mắt Trì Trùng có sự kiên định tuyệt đối.

"Mark Spiegel đã đồng ý với anh rồi. Cậu ta sẽ bắt chấp tất cả để chuyển những chân tướng đang có thành tin đăng lên. Việc chúng ta cần làm chính là tìm được chân tướng, để cho ánh mặt trời rọi tới bóng tối nơi góc chết đó. Như thế mới cứu vớt được tương lai của người bị hại."

"Nhưng ai sẽ là người cứu rỗi người đã để hai tay mình nhuộm đầy máu đây?" Chúc An Sinh hỏi, giọng cô vô cùng mệt mỏi. Đúng như những gì Trì Trùng nói, sự trợ giúp của bọn họ là quá muộn, tất cả đã quá muộn.

"Anh nghĩ, có khi nào hẳn không cần chúng ta cứu vớt không?"

Lời Trì Trùng nói khiến Chúc An Sinh im lặng suy nghĩ. Chúc An Sinh nhớ tới cô gái nhỏ chất vấn mình khi nãy, cô còn nhớ rõ dáng vẻ cô gái nhỏ đó đang chờ chờ cho "anh trai". Chúc An Sinh cảm thấy, trong lòng cô gái nhỏ này, người "anh trai" đó tựa như ánh mặt trời của cô bé.

"Cô bé đó đã nhắc tới việc năm ngoái có một tay phóng viên tới trại trẻ mồ côi. Cô bé đó kể hết mọi việc của mình cho tên phóng viên biết, người phóng viên ấy cũng đồng ý sẽ giúp đỡ cô bé. Nhưng sau đó vì sao cô bé lại nhận lấy sự trừng phạt thì anh nghĩ tên phóng viên này biết được một chút chuyện bên trong."

Những gì Trì Trùng nói đã đánh thức Chúc An Sinh, giúp cô có động lực tiếp tục điều tra. Bởi vì Chúc An Sinh hiểu được, thật ra trong lòng mỗi người đều có một cán cân, mà cô cần phải tìm cho ra được chân tướng dù người xét xử vấn đề khó nhằn này cũng không phải là cô.

Chúc An Sinh là một người bình thường. Cô chỉ muốn biết chân tướng cuối cùng là gì thôi.

"Có vẻ như em không hề rối rắm như anh tưởng?" Trì Trùng nhận ra được sự thay đổi của Chúc An Sinh, nhưng anh rất vui vì Chúc An Sinh đã thoải

mới hơn.

"Đột nhiên em nghĩ tới một câu thành ngữ trong , lo sợ không đâu. Có lẽ công việc của chúng ta đặc biệt nên chúng ta đã quên mất chính mình cũng là người thường. Vấn đề khó giải quyết của tên khốn khiếp này để cho cả thế giới cùng suy nghĩ đi, em chỉ muốn biết tới cùng là đã xảy ra chuyện gì thôi."

(1) Tân Đường Thư: là sách lịch sử theo thể kỷ truyện trong 24 sách lịch sử Trung Quốc. Sách do Âu Dương Tu thời Bắc Tống làm chủ biên cùng Tống Kỳ, Phạm Trấn, Lữ Hạ Khanh tham gia vào việc viết và biên soạn. Bắt đầu viết từ t4/ 1044 tới t7/ 1054 thì hoàn thành. Sách có tổng cộng 225 quyển.

Nghe Chúc An Sinh nói thế, phản ứng đầu tiên của Trì Trùng là ngẩn ra, sau đó bật cười sung sướng.

"Em cảm thấy mình nên làm gì để tìm được tên phóng viên đó?" Trì Trùng cũng quyết định bản thân không cần lo sợ không đâu nữa. Có điều anh cũng muốn biết chân tướng cuối cùng là gì. Ví dụ như Jonathan Douglas có phải là hung thủ giết hại cha xứ không.

"Có lẽ trên mạng còn bài viết hần đưa tin về Petra House đấy. Mặt khác, em thấy chúng ta có thể hỏi thẳng nữ tu sĩ Vanessa. Vừa nãy, cô bé kia có nói với em nữ tu sĩ này không phải là người nhạy bén, độ cảnh giác cao, thế nên em nghĩ mình có thể biết được một chút từ cô ấy."

Vì thế Chúc An Sinh và Trì Trùng quyết định chia làm hai hướng hành động. Trì Trùng ở lại lên mạng tìm tin tức về Petra House, còn Chúc An Sinh thì đi tìm nữ tu sĩ Vanessa.

Nữ tu sĩ Vanessa nhìn thấy Chúc An Sinh thì ân cần quan tâm hỏi han hỏi lâu, bà không biết vì sao Chúc An Sinh lại kéo theo Trì Trùng chạy đi.

"Tôi mang thai, vừa nãy là phản ứng nôn nghén bình thường thôi. Lúc này chúng tôi đi tới nhà vệ sinh." Chúc An Sinh không thể không nói dối về hành động vừa rồi của mình.

"Thế thì thật tốt quá! Hai người đều là những người tốt bụng, tôi tin rằng thượng đế sẽ ban phúc cho con của hai người."

Giống như lời cô bé kia nói, nữ tu sĩ Vanessa không phải người thông minh cho lắm. Cô ấy ngay cả một người đáng ghê tởm như cha xứ Lance ở bên cạnh còn không phát hiện ra thì sao phát hiện ra được lời nói dối của Chúc An Sinh.

"Tôi nhớ tôi từng xem một đoạn tin tức, mà cũng nhờ có nó mà tôi với chồng tôi mới tìm được tới trại trẻ mồ côi này. Chúng tôi muốn tìm người phóng viên đó để cảm ơn, cảm ơn hẳn vì đã đưa tin, để cho chúng tôi có thể gặp được những đứa trẻ đáng yêu này. Bà có biết ai là người viết bài báo đó không?"

Nữ tu sĩ Vanessa không hề nhận ra lý do Chúc An Sinh đưa ra có chút gượng ép. Ngược lại, bà còn nghiêm túc nhớ lại.

"Trại trẻ mồ côi này của chúng tôi không có nhiều khách lạ ghé thăm. Chuyện có phóng viên tới đây đã là chuyện một năm về trước rồi. Nếu như người cô nhắc tới đúng là hẳn thì tôi còn nhớ tên hẳn đấy. Hẳn tên là Justin Fitch."

Sau khi biết được tên người phóng viên, Chúc An Sinh lại tới tìm Trì Trùng. Lúc này Trì Trùng cũng đã tra được vài tin liên quan tới Petra House, đương nhiên là anh đã loại trừ tin tức hai ngày nay liên quan tới vụ sát hại.

"Thế nào? Em có moi ra được tin tức gì không?" Trì Trùng gấp không nhịn được, quay sang Chúc An Sinh hỏi.

"Anh thì sao? Anh tìm được bài viết trên mạng chưa?"

Trì Trùng gật đầu, sau đó anh đưa điện thoại ra cho Chúc An Sinh. Chúc An Sinh lướt xuống tới bài viết thứ ba mới thấy được cái tên mà cô cần tìm.

"Chính là hẳn. Justin Fitch." Chúc An Sinh đọc cái tên được ký ở phần cuối bài viết lên.

Dựa theo tin tức, Chúc An Sinh và Trì Trùng tìm tới tòa soạn Justin Fitch đang làm việc. Bọn họ giả làm người muốn cung cấp tin tức cho Justin Fitch rồi hẹn hẳn ra một quán cà phê yên tĩnh.

"Bây giờ ở đây không còn ai khác, hai người có thể nói cho tôi nghe tin tức bí mật của hai người được không?"

Justin Fitch hơi thiếu kiên nhẫn. Trước kia hẳn đã gặp được quá nhiều người đưa ra tin vô căn cứ để lừa tiền hoặc là muốn nổi tiếng. Nếu không phải lúc này Chúc An Sinh và Trì Trùng đảm bảo tin tức này sẽ gây chấn động cho toàn thế giới thì hẳn chắc chắn sẽ không đi theo hai người tới quán cà phê này.

Nhưng Justin Fitch đâu có nhận ra từ lúc ba người bước vào quán cà phê, sự tươi cười giả dối trên mặt Chúc An Sinh và Trì Trùng đã biến mất. Hai người dùng ánh mắt lạnh nhạt quan sát người đàn ông trước mặt này.

"Đương nhiên có thể." Trong giọng nói bình tĩnh của Chúc An Sinh ả ả một chút tức giận: "Anh có biết gần đây cha xứ Lance đã bị sát hại không?"

Nghe nhắc tới cha xứ Lance, tay đang cầm tách cà phê của Justin Fitch khẽ run.

"Chuyện này đã sớm được đưa lên rất nhiều tin rồi. Cái này sẽ không được tính là tin tức, trừ phi hai người biết được hung thủ là ai." Justin Fitch càng lúc càng không kiên nhẫn.

"Chúng tôi không biết hung thủ là ai nhưng chúng tôi biết vì sao cha xứ Lance lại bị giết. Anh không tò mò vấn đề này sao?"

Justin Fitch buông tách cà phê trong tay xuống. Hắn chăm chú nhìn hai người trước mặt. Hắn là phóng viên nên vốn có sẵn một loại trực giác nhanh nhạy, càng không cần phải kể tới những lời Chúc An Sinh nói. Tất nhiên hắn đã nhận ra được hai người này tìm tới mình không phải là muốn bản thân nổi tiếng.

"Hai người là ai? Không lẽ hai người chính là người đã giết cha xứ Lance?" Justin Fitch sợ hãi, hắn đang tính tới việc chạy trốn ngay lập tức.

Trì Trường không còn lời nào để nói với người đàn ông này, anh quyết định đi thẳng vào vấn đề: "Chẳng lẽ anh đã quên, một năm trước ở Petra House có một cô bé cầu xin sự giúp đỡ từ cậu sao?"

Ánh mắt Justin Fitch nhìn Trì Trường trông càng hoảng sợ hơn, hắn không biết vì sao người đàn ông ngồi đối diện hắn lại biết được chuyện này.

"Hai người...rất cuộc hai người là ai?"

"Xem ra anh vẫn còn nhớ. Giờ anh có thể cho tôi biết vì sao anh lại nuôi hi vọng cho cô bé đó rồi tự tay đẩy luôn cô bé xuống địa ngục không?"

"Tôi không thể!!" Justin Fitch to giọng cãi lại, sự hoảng sợ trên khuôn mặt hắn không thể che giấu được.

"Thật không? Anh có biết cô bé từng xin sự trợ giúp của anh giờ ra sao không? Cô bé mất đi một chân, cái giá phải trả của việc tin tưởng anh sẽ giúp cô bé." Chúc An Sinh nói với giọng chất vấn.

Justin trường đoản hai mắt, nhìn Chúc An Sinh và Trì Trường với ánh mắt không thể tin được.

"Tôi không biết, tôi không biết!!" Justin Fitch liều mạng lắc đầu.

"Vì sao? Vì sao anh lại nghĩ tới việc đi tới Petra House phỏng vấn? Chẳng lẽ là vì trước đó anh đã nhận ra nơi này có gì đó đen tối? Nhưng tại sao sau khi biết được chân tướng anh lại lựa chọn giấu diếm? Vì sao anh lại làm như vậy?" Chúc An Sinh nhìn thấy phản ứng của Justin Fitch thì giọng nói cũng hòa hoãn đôi chút, nhưng giọng điệu chất vấn vẫn không buông lỏng.

"Tôi thật sự không biết! Tôi cũng muốn đưa tin về chuyện đó nhưng chủ biên lại gạt tin tức của tôi đi. Thậm chí ông ta còn uy hiếp sẽ đuổi việc tôi, thế nên tôi đành từ bỏ, quay sang viết một bài báo bình thường. Nhưng tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ như thế này."

Chúc An Sinh và Trì Trường biết được nguyên nhân, thái độ với Justin Fitch trở nên ôn hòa hơn. Chẳng qua là do Justin Fitch nhút nhát mà thôi, không phải ai cũng có tấm lòng vĩ đại như Michael Cabrillo.

"Nhưng anh vẫn chưa trả lời tôi vấn đề vì sao anh lại tới phỏng vấn Petra House? Sao anh lại nghĩ tới việc tới đó hỏi thăm những đứa trẻ? Chẳng lẽ trước khi đi tới trại trẻ mồ côi anh đã biết việc cha xứ Lance từng làm tổn thương bọn trẻ sao?"

Justin Fitch cúi đầu, ký ức hắn tua ngược lại một năm trước.

"Tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn. Tình cờ có một lần tôi phát hiện ra vào mười hai năm trước ở Petra House cũng có một vị cha xứ từ vong một cách kỳ lạ. Tôi thấy chuyện này khá thú vị nên muốn tới Petra House phỏng vấn."

"Có điều trong lúc tôi chuẩn bị điều tra thì lại phát hiện thêm được tin cha xứ hiện tại của Petra House từng bị tố xâm hại trẻ nhỏ ở Mỹ. Thế nên cuối cùng tôi thay đổi phương hướng phỏng vấn, trộm đi dò hỏi mấy đứa trẻ đó. Cuối cùng cô bé đó đã nói cho tôi biết chân tướng sự việc."

"Hóa ra là sau khi cha xứ Lance được điều tới Petra House vào hai năm trước, ông ta không ngừng làm hại những đứa trẻ ở đây. Có điều những đứa trẻ ấy còn quá nhỏ, chúng không ý thức được với tình huống này. Ngoại trừ cô bé đó, đó là đứa trẻ lớn nhất trong trại trẻ mồ côi. Vì vậy cô bé biết được những chuyện xảy ra, có điều cô bé đó không dám nói. Mãi cho tới khi tôi tới hỏi, cô bé cảm thấy tôi có thể giúp nên đã nói tất cả mọi thứ cho tôi biết."

Justin Fitch càng nói càng cúi đầu xuống thấp. Nhưng hắn nào biết giờ Chúc An Sinh và Trì Trường không còn tâm trạng nghe hắn áy náy. Hai người họ đang bị khiếp sợ trước tin mười hai năm trước có một vị cha xứ từ vong một cách kỳ lạ.

"Có phải anh mới nói mười hai năm trước ở Petra House từng có một vị cha xứ từ vong một cách kỳ lạ không?" Chúc An Sinh gõ gõ mặt bàn, ý bảo Justin Fitch ngẩng đầu lên.

Justin Fitch vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy được sự khiếp sợ trong mắt Chúc An Sinh và Trì Trường.

"Đúng thế. Mười hai năm trước từng có cha xứ của trại trẻ mồ côi qua đời."

Bạn đang đọc truyện *Chứng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Nghi ngờ giết bằng thuốc độc

“Đúng thế, mười hai trước từng có một vị cha xứ của trại trẻ mồ côi đó qua đời.”

Xác nhận được chuyện này, Chúc An Sinh nhìn về phía Trì Trùng với vẻ nghiêng ngả: “Jonathan Douglas mà chúng ta đang nghi ngờ giờ chắc cũng chỉ tầm hai mươi mấy tuổi.”

Trì Trùng hiểu được Chúc An Sinh đang muốn nói cái gì: “Mười hai năm trước Jonathan Douglas vẫn còn là một đứa trẻ. Nhưng nếu anh ta là trẻ mồ côi thuộc trại trẻ mồ côi Petra House thì mọi chuyện có thể giải thích được.”

“Xem ra chúng ta phải tới trại trẻ mồ côi một chuyến nữa.”

Chúc An Sinh nói xong câu đó với Trì Trùng rồi lực chú ý lên người Justin Fitch. Cô nhớ Justin Fitch đã nói trước khi đi phỏng vấn hán đã chuẩn bị trước một ít tài liệu.

“Anh nói anh đã có chuẩn bị trước. Vậy anh có tài liệu liên quan tới vụ án mười hai năm trước không?”

Justin Fitch luôn yên lặng nghe cuộc trò chuyện giữa Chúc An Sinh và Trì Trùng. Tuy hán không nghe hiểu hết cuộc trò chuyện của hai người nhưng hán biết được Chúc An Sinh và Trì Trùng đang điều tra vụ án cha xứ bị sát hại.

“Hai người biết ai là hung thủ rồi? Đây là tin lớn đấy!!” Bản năng làm phóng viên của Justin Fitch đang thúc đẩy hán.

“Nếu anh muốn cả thế giới biết việc anh khoanh tay đứng nhìn thì anh có thể công bố cuộc trò chuyện hôm nay ra bên ngoài.” Chúc An Sinh nhìn về phía Justin Fitch mà cười lạnh: “Bây giờ anh nên trả lời câu hỏi của tôi. Rốt cuộc anh có tài liệu liên quan tới vụ án mười hai năm trước không?”

Yết hầu Justin Fitch chuyển động, hán khản trương tới độ mấp máy môi. Sau đó, hán lập tức tước vũ khí đầu hàng: “Tôi có thu thập được một số tài liệu. Nếu hai người muốn thì bây giờ tôi đi lấy.”

Hai mươi phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng đặt chân tới nhà Justin Fitch. Justin Fitch đưa tài liệu mà bản thân tìm được cho hai người. Xong việc, trước khi Chúc An Sinh và Trì Trùng rời đi, hán gọi hai người lại.

“Tôi chỉ muốn nói với hai người rằng, tôi xin lỗi.” Giọng nói Justin Fitch hơi nghẹn ngào.

Chúc An Sinh và Trì Trùng liếc nhìn hán lần cuối. Bọn họ cần phải rời khỏi.

Lần nữa ngồi trên taxi đi tới Petra House, hai người đã có thời gian lật xem phần tài liệu của Justin Fitch.

“Tài liệu mà Justin Fitch có được khá đầy đủ.” Chúc An Sinh vừa xem vừa cảm thán.

“Nhất định anh ta muốn công bố tin tức này ra ngoài. Em xem, anh ta thu thập nhiều tin tức như này là biết anh ta nghiêm túc như nào rồi. Có điều anh ta không đủ dũng cảm, đây cũng không phải lỗi của anh ta.”

Chúc An Sinh đồng ý với suy nghĩ của Trì Trùng. Huống hồ, nếu không có phần tài liệu của Justin Fitch thì bọn họ sẽ mất nhiều thời gian hơn.

“Mười hai năm trước, vị cha xứ này trúng thuốc độc mà chết.” Chúc An Sinh giờ tới phần có nguyên nhân cái chết, trúng thuốc độc bỏ mạng càng khiến cô chú ý hơn.

“Thế thì khả năng Jonathan Douglas là hung thủ cao hơn rồi. Bởi vì khi đó anh ta vẫn còn là một đứa trẻ nên cách giết người bằng thuốc độc tương đối nhẹ nhàng.” Trì Trùng phân tích.

“Vi vậy việc tiếp theo chúng ta cần làm là xác nhận xem Jonathan Douglas có phải trẻ mồ côi thuộc Petra House không.” Chúc An Sinh bổ sung.

Nếu bọn họ có thể chứng minh Jonathan Douglas là trẻ mồ côi thuộc Petra House thì không còn nghi ngờ gì nữa, Jonathan Douglas chính là kẻ tình nghi của mấy vụ án gần đây.

“Nhưng Trì Trùng này, em không hiểu lắm. Sao Jonathan Douglas lại có liên quan tới cả bên xã hội đen? Hơn nữa, vì sao anh ta lại bị cảnh sát truy nã? Đồng thời anh ta còn bị người của gia tộc Bayer đuổi giết.”

Chúc An Sinh không thể liên kết những chuyện này lại rồi áp lên người Jonathan Douglas được. Ở trong mắt cô, Jonathan Douglas là một người đàn ông rất thần bí.

“Nếu chúng ta xác định được Jonathan Douglas là trẻ mồ côi ở Petra House thì sẽ tìm ra được manh mối liên quan tới những gì anh ta từng trải qua. Sau đó, giải quyết vấn đề này.”

Trì Trùng và Chúc An Sinh đều cảm thấy khó hiểu. Bọn họ gấp gấp muốn biết được chân tướng. Người đàn ông tên Jonathan Douglas này, rốt cuộc anh ta có câu chuyện xưa nào khiến người khác không tưởng tượng nổi?

Sau khi Trì Trùng nói hết, hai người lại tiếp tục lật tài liệu ra xem. Chúc An Sinh nhanh chóng phát hiện thêm tin tức.

“Trì Trùng, hóa ra nữ tu sĩ Vanessa đã làm việc ở Petra House từ mười hai năm trước rồi.” Chúc An Sinh vừa nói vừa đưa cho Trì Trùng xem đoạn

phòng vấn mà mười hai năm trước nữ tu sĩ Vanessa từng nhận.

“Mười hai năm trước? Rốt cuộc nữ tu sĩ Vanessa đã làm việc ở đó được bao lâu rồi?” Trì Trùng xem xong đoạn phỏng vấn, đưa ra câu hỏi.

“Đây cũng là điều em muốn nói.” Khi nói chuyện, bỗng Chúc An Sinh nhớ tới Justin Fitch.

“Bây giờ chúng ta có thể xác định được ba người cha xứ từng nhậm chức ở Petra House đều ra đi một cách không bình thường. Trong đó có Kevin Brana được điều tới Petra House cách đây hai mươi năm trước, sau đó là cha xứ bị giết chết bằng thuốc độc vào mười hai năm trước, cuối cùng là cha xứ Lance của bây giờ.”

“Trong ba người này, chúng ta xác nhận được hai người từng xâm hại trẻ nhỏ. Tỷ lệ phát sinh ở Petra House là rất lớn. Vậy mà nữ tu sĩ Vanessa đang làm việc ở đây không biết tí gì sao?”

Chúc An Sinh còn nhớ lời nhận xét của cô bé kia với nữ tu sĩ Vanessa, cô tin rằng nữ tu sĩ Vanessa chăm sóc cho những đứa trẻ này là thật lòng. Nhưng bà ấy đã công tác ở đây lâu vậy rồi mà không phát hiện ra gì sao?

Chúc An Sinh không khỏi nghi ngờ, biết đâu nữ tu sĩ Vanessa cũng thiếu dũng khí giống như Justin Fitch?

“Em có cảm thấy rằng, thực ra nữ tu sĩ Vanessa biết mọi chuyện nhưng không dám nói chân tướng ra không?”

Chúc An Sinh không trả lời Trì Trùng, vì trong lòng bọn họ đã có sẵn đáp án.

**

Tới Petra House, Chúc An Sinh và Trì Trùng gặp lại nữ tu sĩ Vanessa. Lúc này bà đang làm cơm trưa cho bọn trẻ.

“Hai người luyên tiếc mấy đứa trẻ ở đây đúng không?” Nữ tu sĩ nhìn thấy Chúc An Sinh và Trì Trùng đã nói: “Bọn chúng thực sự rất đáng yêu.”

Nữ tu sĩ Vanessa đang nhào bột nhưng lượng nước bà cho vào chưa đủ, Chúc An Sinh đi qua giúp bà cho thêm ít nước.

“Cảm ơn.” Nữ tu sĩ Vanessa mỉm cười.

“Tôi có thể hỏi bà một câu không?”

Chúc An Sinh thấy trên trán nữ tu sĩ Vanessa lấm tấm mồ hôi. Dù sao thì bà cũng đang chuẩn bị phần ăn cho mấy chục đứa trẻ, thực sự rất vất vả.

“Bà đã ở Petra House chăm sóc mấy đứa trẻ này được bao lâu rồi?”

Nữ tu sĩ Vanessa nhìn Chúc An Sinh bằng ánh mắt khó hiểu. Mà ngừng nhào bột, bắt đầu nhớ lại ngày trước: “Tôi nhớ không nhầm thì được khoảng hai mươi lăm năm rồi.”

“Hai mươi lăm năm này vất vả cho bà rồi.”

Chúc An Sinh khen nữ tu sĩ Vanessa một câu, nhưng cô không nhìn thấy được nét tươi cười trên mặt bà.

“Đây là ơn của Thượng Đế ban cho. Có thể chăm sóc những đứa trẻ này, đó là vinh hạnh của tôi.”

Chúc An Sinh im lặng mất một lúc. Cô nhìn đáng vẻ già nua của nữ tu sĩ Vanessa mà không đành lòng mở miệng. Cuối cùng, cô hung hăng cắn môi, hỏi vấn đề đó.

“Thật ra bà luôn biết tất cả mọi chuyện đúng không? Bà vẫn luôn biết rõ.”

Nữ tu sĩ Vanessa hoang mang nhìn Chúc An Sinh, mà bản thân cô cũng nhìn bà không chớp mắt. Sau đó bà quay sang nhìn Trì Trùng, anh cũng đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm bà. Bỗng nhiên, nữ tu sĩ Vanessa hiểu ra gì đó, động tác nhào bột dừng lại.

Chúc An Sinh nhìn thấy khóe miệng nữ tu sĩ Vanessa không ngừng run rẩy, nhưng bà không muốn trả lời câu hỏi của Chúc An Sinh.

“Bà biết Kevin Brana chứ? Ông ta mới qua đời cách đây mấy ngày.”

“Hung thủ bắt ông ta đeo cây thập tự giá có vòng gai quỳ trước tượng Chúa Jesus, cuối cùng hung thủ cắt yết hầu ông ta.”

Nữ tu sĩ Vanessa đưa tay bịt miệng, nước mắt bắt đầu chảy ra từ khóe mắt, lăn trên làn da.

“Bây giờ bà có thể nói cho tôi biết. Có lẽ bà vẫn luôn muốn nói ra những điều này, bây giờ bà có thể nói sự thật rồi.”

“Đây là lỗi của tôi, tôi là người có tội.”

Nói xong câu đó, nữ tu sĩ Vanessa đã không chịu được nữa, che mặt lại khóc đầy đau đớn. Cái mặt nạ bà đeo hơn hai mươi năm nay cuối cùng cũng

được tháo ra.

“Ôi Thượng Đế! Tôi biết những chuyện này, tôi biết...”

Chúc An Sinh và Trì Trường không thể không chờ nữ tu sĩ Vanessa bình ổn lại cảm xúc rồi nói chuyện. Vào lúc này đây, nữ tu sĩ đã có thể vén bức màn bí mật dưới đáy lòng hơn hai mươi năm.

“Lúc đầu tôi không biết gì hết, chờ tới khi tôi biết được mọi chuyện tôi đã viết thư gửi về cho giáo hội. Sau đó, cha xứ Kevin bị điều đi nơi khác, nhưng cũng vì vậy mà tôi phải chịu sự cảnh cáo và trừng phạt. Về sau, chúng tôi chào đón một người cha xứ lương thiện khác.”

“Lúc ấy tôi đã nghĩ mọi chuyện kết thúc rồi, nhưng cũng chỉ có mấy năm yên bình như thế thôi. Vào một lần thuyền chuyển công tác khác, chúng tôi lại chào đón ‘cha xứ Kevin thứ hai.’”

“Người bà nhắc tới là cha xứ bị giết chết vào mười hai năm trước?” Chúc An Sinh tính toán thời gian rồi nói.

“Xem ra hai người đã biết rồi.” Nhìn nữ tu sĩ Vanessa như đã mất hồn: “Sau khi biết được hành động của ông ta, tôi đã định viết thư gửi lên giáo hội một lần nữa nhưng ông ta phát hiện. Thế nên đoạn thời gian đó tôi luôn bị ông ta ngược đãi, tôi cực kỳ sợ hãi, điều làm cho tôi sợ hãi hơn là ông ta bị giết chết bằng thuốc độc.”

“Bà có biết người hạ thuốc độc là ai không?” Mắt Chúc An Sinh sáng lên, cô cảm giác như mình sắp chạm được vào chân tướng.

“Tôi không biết, thế nên tôi càng sợ hãi hơn. Vì vậy tôi quyết định trở thành người mù và người câm.”

Chúc An Sinh nhìn nữ tu sĩ Vanessa đang run bần bật bằng ánh mắt đồng tình. Tuy nữ tu sĩ Vanessa chỉ dùng một câu nói qua loa rằng mình bị ngược đãi nhưng Chúc An Sinh tin rằng đó là sự tra tấn sống không bằng chết. Bởi vậy bà đã dùng cảm hơn rất nhiều người rồi.

“Thế bà biết người tên Jonathan Douglas không?” Trì Trường xen vào hỏi.

“Những đứa bé được tôi chăm sóc tôi sẽ nhớ kỹ. Jonathan là một đứa bé ngoan. Sao cậu lại hỏi cậu bé đó?”

“Jonathan Douglas từng ở đây?” Trì Trường kích động, bây giờ bọn họ có thể xác định kẻ tình nghi của vụ án giết hại cha xứ là Jonathan Douglas rồi.

“Đúng là tôi từng chăm sóc một đứa bé tên là Jonathan Douglas. Sao cậu lại biết tên đứa bé đó?” Nữ tu sĩ Vanessa lấy làm khó hiểu.

“Bởi vì anh ta là kẻ tình nghi trong vụ án giết cha xứ Kevin và Lance, hiện tại chúng tôi còn nghi ngờ anh ta liên quan tới vụ án cha xứ bị giết bằng thuốc độc vào mười hai năm trước.” Tuy rất đau lòng nhưng Trì Trường không thể không nói ra sự thật này.

“Chuyện này không có khả năng!” Nữ tu sĩ Vanessa tức giận: “Jonathan chỉ ở trong trại trẻ mồ côi hai năm, sau đó đã có người nhận nuôi thẳng bé. Vị cha xứ cậu bé gặp được chỉ có Kevin Brana thôi, sao cậu bé có thể giết cha xứ mười hai năm trước bằng thuốc độc?”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đã biết rõ tuyến thời gian chưa?

Khoảng 20 năm trước, khi Kevin Brana nhậm chức ở trại trẻ mồ côi thì Jonathan Douglas cũng ở đó (là một đứa bé cực kỳ nhỏ tuổi). Nhưng hai năm sau cậu bé đã được nhận nuôi nên cậu bé không thể giết cha xứ mười hai năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thâm Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Winona Duffy

“Bà nói gì?”

Chúc An Sinh và Trì Trường đồng thời mở miệng hỏi.

“Trước khi cha xứ Kevin bị điều đi nơi khác, Jonathan đã được nhận nuôi. Sau khi rời đi, thằng bé chưa từng đặt chân về đây, thế nên làm sao cậu bé giết cha xứ mười hai năm trước được?”

Lời chất vấn của nữ tu sĩ Vanessa làm Chúc An Sinh và Trì Trường bất ngờ. Ngay từ đầu bọn họ đã nhận định Jonathan Douglas là hung thủ, nhưng lời nói của nữ tu sĩ Vanessa ngày hôm nay đã lật đổ hoàn toàn suy đoán trước đó của bọn họ.

“Trì Trường.”

Chúc An Sinh gọi Trì Trường và ra hiệu cho anh bằng mắt. Cô cần phải thảo luận riêng với Trì Trường một lúc, anh lập tức hiểu ý cô và đi ra khỏi phòng

bếp.

Thăng tới khi hoàn toàn tránh khỏi nữ tu sĩ Vanessa, Chúc An Sinh mới nói với Trì Trùng: “Suy đoán của chúng ta sai rồi.”

“Jonathan Douglas đúng là trẻ mồ côi thuộc Petra House. Anh ta đã gặp được Kevin Brana nhưng đó là vào lúc Kevin Brana tới đây nhậm chức vào hai mươi năm trước, khi đó cũng đúng lúc anh ta được nhận nuôi. Vì vậy, vụ án giết người bằng thuốc độc vào mười hai năm trước không liên quan gì tới anh ta cả.”

“Nhưng cái này không có nghĩa là Jonathan Douglas không giết Kevin Brana và Lance Perry.” Trì Trùng bổ sung thêm: “Những gì nữ tu sĩ Vanessa vừa nói chỉ chứng minh được anh ta không liên quan gì tới vụ án giết người bằng thuốc độc mười hai năm trước thôi.”

“Hai mươi năm trước, khi Kevin Brana tới nhậm chức ở Petra House, Jonathan Douglas có thể là một trong số những nạn nhân của ông ta. Cho nên anh ta có động cơ giết Kevin Brana.”

Trì Trùng vừa nói vừa nhớ lại ngoại hình của Jonathan Douglas, một người đàn ông anh tuấn. Có thể vào hai mươi năm trước, anh ta cũng là một trong những đứa trẻ có vẻ bề ngoài xuất sắc.

“Thượng Đế ban cho anh ta nhan sắc, nhưng chính nhan sắc ấy lại là con mồi của ma quỷ.”

“Ồi trời!”

Chúc An Sinh không dám nghĩ xem Jonathan Douglas đã trải qua những gì. Cô cảm thấy Jonathan Douglas thật may mắn khi được nhận nuôi.

“Vậy ai là người giết chết người cha xứ kia vào mười hai năm trước?”

Căn cứ theo lời kể của nữ tu sĩ Vanessa. Chúc An Sinh biết được người cha xứ bị giết chết bằng thuốc độc vào mười hai năm trước không chỉ làm tổn thương những đứa trẻ mà ông ta còn ngược đãi nữ tu sĩ Vanessa khi biết bà định viết thư cho giáo hội. Thế nên, cô không có cảm giác thông cảm gì với ông ta, chỉ muốn biết chân tướng.

“Hung thủ chắc chắn là người của trại trẻ mồ côi. Chỉ có người của trại trẻ mồ côi mới biết được thói quen ăn uống của cha xứ. Hơn hết, nữ tu sĩ và những đứa trẻ vị thành niên kia không thể kháng cự trực tiếp với cha xứ, cũng vì nguyên nhân này mà hung thủ lựa chọn cách hạ độc.” Trì Trùng nhanh chóng phân tích.

Dựa theo phân tích đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng lại tới tìm nữ tu sĩ Vanessa, yêu cầu được xem danh sách nhân viên và ảnh chụp năm đó.

Nữ tu sĩ Vanessa đồng ý với yêu cầu của hai người. Lúc mang album ảnh ra, bà nhân tiện hỏi luôn vấn đề mình thắc mắc: “Hai người không phải khách du lịch, vậy hai người là ai? Chẳng lẽ hai người là cảnh sát?”

Thấy nữ tu sĩ Vanessa nói hai người là cảnh sát, Chúc An Sinh và Trì Trùng không hện mà cùng cười.

“Chúng tôi không phải cảnh sát, chúng tôi chỉ là hai người tò mò muốn tìm hiểu chân tướng vụ việc thôi.”

Hai người liếc nhìn nhau, họ thấy được sự ăn ý trong ánh mắt người kia.

Ít nhất, vào lúc này, bọn họ không hi vọng có thể bắt được tên hung thủ nào.

Mở cuốn album nặng trĩu ra, Chúc An Sinh và Trì Trùng thấy được bề dày của Petra House.

Mỗi khi có một đứa trẻ mới gia nhập trại trẻ mồ côi, bọn họ sẽ chụp ảnh tập thể. Tên của những đứa trẻ có mặt trong ảnh sẽ được ghi ở phía sau bức ảnh. Truyền thống của Petra House đúng là rất tiện cho việc điều tra của Trì Trùng và Chúc An Sinh.

Đầu tiên, Chúc An Sinh và Trì Trùng lật album tới đoạn Kevin Brana nhậm chức ở Petra House, bọn họ thấy được Jonathan Douglas đang cười rất tươi trong ảnh.

Hai mươi năm trước, Jonathan Douglas là một đứa trẻ vô cùng đáng yêu nhưng theo thời gian trôi đi, nụ cười của Jonathan Douglas trong ảnh chụp dần biến mất.

Hốc mắt Chúc An Sinh đỏ lên theo nụ cười đang dần biến mất của Jonathan Douglas. Trì Trùng cảm giác yết hầu mình có thứ gì đó chắn ngang, sự đau lòng lan tràn như virus.

Lật tới tấm ảnh cuối cùng có mặt Jonathan Douglas, Chúc An Sinh có phát hiện nho nhỏ: “Trì Trùng, anh nhìn cô bé này đi.”

Trì Trùng nhìn theo hướng Chúc An Sinh chỉ, lúc này anh mới phát hiện ra cô bé đứng bên cạnh Jonathan Douglas đang nắm lấy tay anh ta.

Chúc An Sinh và Trì Trùng lật lại những bức ảnh đã xem trước đó, phát hiện ra, trong những bức ảnh chụp tập thể này, cô bé đó và Jonathan Douglas luôn nắm chặt tay nhau.

“Cô bé này là ai?” Chúc An Sinh chỉ vào cô bé trong hình, hỏi nữ tu sĩ Vanessa.

“Đây là Winona Duffy. Tôi nhớ là lúc Jonathan còn ở trại trẻ mồ côi, cậu ấy thích chơi với cô bé này nhất.”

Biết Chúc An Sinh và Tri Trùng đang điều tra Jonathan Douglas, nữ tu sĩ Vanessa giải thích mối quan hệ giữa anh ta và Winona Duffy.

Thật ra, bà không hiểu sao Chúc An Sinh và Tri Trùng có thể nhìn ra được quan hệ giữa Jonathan Douglas và Winona Duffy rất tốt qua bức hình.

“Winona được nhận nuôi khi nào?” Chúc An Sinh tò mò. Cô thấy trong ảnh chụp khi không còn Jonathan Douglas nữa, vẫn còn Winona Duffy.

“Winona không được nhận nuôi. Cô bé ở trong trại trẻ mồ côi tới năm mười tám tuổi thì tự mình rời đi.”

“Hóa ra là như vậy.” Chúc An Sinh thương cảm.

Nữ tu sĩ Vanessa thấy Chúc An Sinh đau lòng vì Winona không được nhận nuôi liền nói thêm: “Thật ra Winona có mấy lần suýt được nhận nuôi. Cô bé là đứa trẻ thông minh nhất trong trại trẻ, thậm chí đôi vợ chồng nhận nuôi Jonathan lúc đầu cũng định nhận nuôi Winona nhưng Winona từ chối được nhận nuôi.”

“Winona từ chối được nhận nuôi?” Tri Trùng bị hấp dẫn bởi câu nói của nữ tu sĩ Vanessa, anh không hiểu.

“Tôi cũng tò mò không biết sao Winona lại làm thế. Cô bé nói rằng mình không chuẩn bị tốt để nhận bố mẹ mới cho nên từ chối tất cả lời mời nhận nuôi.”

Lời nói này đương nhiên khó có thể dễ cho Chúc An Sinh và Tri Trùng tin. Winona thông minh nên cô bé biết được nhận nuôi sẽ thoát khỏi Petra House nhưng vì sao cô bé lại cố chấp ở lại Petra House?

“Bà mới nói, ban đầu bố mẹ nuôi Jonathan Douglas định nhận Winona làm con nuôi?” Chúc An Sinh nhớ kỹ những gì nữ tu sĩ vừa mới nói, cô cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Chuyện này tôi nhớ rõ lắm. Bởi vì đó là lần đầu tiên Winona từ chối được nhận nuôi cũng là lần đầu tiên trại trẻ mồ côi của chúng tôi có đứa trẻ từ chối được nhận nuôi.”

Nữ tu sĩ Vanessa roi vào hồi ức.

“Lúc ấy Winona đã gặp mặt cặp vợ chồng muốn nhận nuôi mình nhưng về sau cô bé lại từ chối ý tốt của cặp vợ chồng đó.”

“Thật sao?”

Chúc An Sinh càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Cô nhìn thoáng qua ảnh chụp, trong ảnh Winona Duffy luôn nắm chặt tay Jonathan Douglas.

“Vậy sao Jonathan Douglas được nhận nuôi?”

“Đây là do trùng hợp.” Nữ tu sĩ Vanessa dựa theo hồi ức mà kể lại: “Lúc gặp cặp vợ chồng kia, Winona không cẩn thận làm rơi quyển sổ tay của mình xuống đất, trong sổ tay của cô bé có ảnh chụp của Jonathan. Cặp vợ chồng kia bất ngờ thấy Jonathan, cảm thấy cậu bé vô cùng đáng yêu nên sau khi Winona từ chối được nhận nuôi, bọn họ quyết định nhận Jonathan làm con nuôi.”

Sự trùng hợp ngoài ý muốn này làm Chúc An Sinh và Tri Trùng phải quay sang nhìn nhau. Bọn họ hiểu rõ, cái “ngoài ý muốn” này cũng quá “trùng hợp” rồi!

Trùng hợp tới mức như có người nào đó tỉ mỉ chuẩn bị màn kịch này.

Nhờ vở diễn này, Jonathan Douglas mới rời khỏi Petra House.

Chúc An Sinh không thể quên được nhận xét của nữ tu sĩ Vanessa dành cho Winona. Cô bé là đứa trẻ thông minh nhất trong trại trẻ mồ côi.

“Rồi Winona cứ thế ở lại trại trẻ mồ côi cho tới năm mười tám tuổi?”

Chúc An Sinh hỏi một câu đầy ẩn ý. Tri Trùng lập tức hiểu được lớp nghĩa khác trong câu nói nhưng nữ tu sĩ Vanessa không nghe ra được lớp nghĩa đó.

“Đúng thế, năm mười tám tuổi cô bé rời khỏi trại trẻ mồ côi. Có điều sau khi rời đi, cô bé thường xuyên về đây thăm mọi người. Mãi cho tới ba năm trước bọn tôi không nghe ngóng được tin tức của cô bé nữa, cũng không thấy cô bé trở về.”

Nữ tu sĩ Vanessa không nhận ra trong lúc bà kể lại chuyện, Chúc An Sinh đã lật ảnh chụp mười hai năm trước ra xem. Khi ảnh chụp xuất hiện người cha xứ bị giết chết bằng thuốc độc, Chúc An Sinh thấy Winona không còn mỉm cười nữa. Nhưng tới khi người cha xứ đó biến mất, nụ cười lại hiển thị bên môi cô bé.

Tri Trùng nhìn thấy ảnh chụp, không khỏi cảm thán: “Winona Duffy đúng là một cô gái cực kỳ thông minh.”

Mười hai năm trước, Winona Duffy là một thiếu nữ. Cô bé có mái tóc màu nâu xoăn lượn sóng, cái này càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết. Cánh môi anh đào của cô bé hơi nhếch lên sau khi người cha xứ đó biến mất.

“Nữ tu sĩ Vanessa, có phải sau khi người cha xứ mười hai năm trước qua đời, Petra House không còn xảy ra loại chuyện này không?” Chúc An Sinh đã hiểu ra hết thảy, nhưng nữ tu sĩ Vanessa lại không hiểu vì sao cô hỏi như thế.

“Đúng thế, cho tới tận hai năm trước, khi cha xứ Lance được chuyển công tác tới đây.” Nữ tu sĩ Vanessa đang tự trách mình, hối hận vì sao mình không có đủ dũng khí để cứu những đứa trẻ này.

Giờ phút này, Chúc An Sinh và Tri Trùng đã hiểu rõ tất cả.

Theo như lời nói của nữ tu sĩ Vanessa. Winona Duffy ở Petra House tới năm mười tám tuổi thì rời đi, nhưng cô bé vẫn thường xuyên về đây thăm hỏi bọn họ. Thế nên mười mấy năm nay Petra House luôn yên bình, mãi cho tới ba năm trước, khi Winona Duffy đột ngột biến mất, một năm sau cha xứ Lance lập tức được điều tới Petra House.

Ngoại trừ điểm này, Chúc An Sinh cảm thấy Winona Duffy luôn ở lại Petra House là có nguyên nhân khác.

Chúc An Sinh lật xem ảnh chụp hai mươi năm trước một lần nữa. Khi đó, cả Winona Duffy và Jonathan Douglas còn rất nhỏ tuổi nhưng bọn họ luôn nắm tay nhau.

Tác giả có lời muốn nói: Nhân vật cuối cùng trong câu chuyện xưa đã xuất hiện, mọi người đoán xem cô ấy có quan hệ gì với Jonathan Douglas.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Khăng khít hai mặt

Edit: Cái Trắng

Winona Duffy thích Jonathan Douglas, Chúc An Sinh tin chắc là thế. Vì vậy cô ấy mới tạo ra sự trùng hợp đó, chỉ có làm vậy Jonathan Douglas mới thoát khỏi móng vuốt của Kevin Brana.

Chúc An Sinh cũng biết, Winona Duffy rất buồn khi phải xa Jonathan Douglas. Nhưng khi đó cô ấy còn nhỏ tuổi, chỉ có cách này mới có thể cứu Jonathan, vì vậy cô ấy cần phải tiễn Jonathan Douglas đi.

Sau đó, vì sao Winona quyết định ở lại Petra House? Không chỉ vì cô ấy muốn bảo vệ những đứa trẻ ở đây mà còn vì cô ấy muốn đợi Jonathan Douglas trở về.

Winona Duffy đúng là đã bảo vệ được những đứa trẻ ở đây. Mười hai năm trước, khi phát hiện ra gương mặt thật của người cha xứ mới, cô ấy đã hạ quyết tâm tiêu diệt tên ma quỷ này.

Mười hai năm trước, Winona Duffy đã là một thiếu nữ trưởng thành, cô ấy sớm đã không còn là bé con tiễn Jonathan Douglas đi năm đó. Vì thế, cô ấy hoàn toàn có thể sử dụng được sự thông minh và tài trí của bản thân.

Có điều, suy đoán này không giải quyết được hoàn toàn mối nghi ngờ trong lòng Chúc An Sinh. Nữ tu sĩ Vanessa vừa nói, ba năm trước bọn họ đã mất liên lạc với Winona Duffy, cũng từ lúc đó cô ấy không về đây nữa.

Tại sao Winona Duffy lại đột ngột biến mất? Cô ấy đi đâu rồi? Chẳng lẽ cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Chúc An Sinh phát hiện ra mình đang lo lắng cho một cô gái chưa từng gặp mặt.

Đúng lúc này, cô phát hiện ra Winona trong bức ảnh có đeo một chiếc kẹp tóc hoa màu trắng. Cái kẹp này giống như cái mà cô bé bị mất chân đeo.

"Nữ tu sĩ Vanessa, tôi có thể hỏi thêm một câu không? Tôi thấy có đứa trẻ cũng đeo cái kẹp như thế này, kẹp này bé gái nào trong trại trẻ cũng có hả?"

Chúc An Sinh vừa nói vừa chỉ cho nữ tu sĩ Vanessa xem cái kẹp tóc của Winona Duffy.

"Cái kẹp này à? Cái kẹp này là của Winona. Khi cô bé rời khỏi trại trẻ mồ côi đã để lại rất nhiều đồ. Tôi đem mấy thứ còn sử dụng được truyền lại cho mấy đứa trẻ bây giờ, đây cũng là một trong những truyền thống của trại trẻ mồ côi chúng tôi. Bởi vì có rất nhiều đứa trẻ sau khi trưởng thành và rời khỏi đây đã để lại không ít thứ linh tinh."

Nghe nữ tu sĩ Vanessa giải thích, Chúc An Sinh vội vàng đưa ra lời thỉnh cầu: "Vật đồ của Winona còn để ở đây không? Nếu có thể tôi muốn nhìn thấy chúng."

Tri Trùng yên lặng nhìn Chúc An Sinh bằng ánh mắt khen ngợi, anh cũng có suy nghĩ tìm hiểu một chút về cô gái tên Winona Duffy. Xuống tay từ chỗ đồ

cá nhân là biện pháp tốt nhất.

"Chắc có thể tìm được vài thứ ở trong phòng chứa đồ. Trại trẻ mồ côi này không giàu có gì, mỗi một vật những đứa trẻ đó để lại tôi đều không ném đi, tôi cất chúng ở trong phòng chứa đồ."

Tin tức này làm Chúc An Sinh và Tri Trùng vô cùng phấn chấn. Ngay sau đó, bọn họ đi theo nữ tu sĩ Vanessa tới phòng chứa đồ, trong đồng đồ bụi mù mịt, nữ tu sĩ Vanessa đã tìm được đồ của Winona.

"Ồ trong cái hộp này. Thời gian Winona ở trại trẻ mồ côi khá lâu nên đồ đạc của cô bé cũng nhiều, tôi tự mình xếp hết đồ của cô bé vào cái hộp này."

Chúc An Sinh và Tri Trùng nhận hộp rồi nói lời cảm ơn với nữ tu sĩ Vanessa. Tri Trùng phải đi lớp bụi trên nắp hộp, cùng Chúc An Sinh mở ra quăng thời gian dài Winona Duffy ở lại trại trẻ mồ côi.

Winona Duffy là một đứa trẻ thích đọc sách. Từ trong đồng đồ cá nhân của cô ấy, Tri Trùng tìm được hai quyển đóng đầy dấu mực sách, mấy cái dấu mực sách này thuộc về thư viện công cộng bên cạnh trại trẻ mồ côi. Mỗi một lần mực sách là một lần đóng dấu, Tri Trùng thử ước lượng chỗ dấu trong hai quyển này phải rơi vào khoảng năm trăm dấu.

"Xem ra, Winona không chỉ là một đứa trẻ thông minh mà còn là một đứa trẻ yêu học tập."

Tri Trùng đưa hai quyển sách đó cho Chúc An Sinh xem, cô hiểu ý của anh ngay lập tức.

Tri Trùng và Chúc An Sinh có suy nghĩ giống nhau, bọn họ nghi ngờ Winona Duffy là người đã giết cha xứ bằng thuốc độc vào mười hai năm trước. Hiện giờ bọn họ có thể xác định, Winona Duffy thật sự có năng lực làm việc này.

Sau đó, Chúc An Sinh lại tìm được mấy bản vẽ. Mới nhìn bản vẽ đó thôi, hai người đã bị Winona Duffy làm cho kinh ngạc.

Tác phẩm hội họa của Winona Duffy giống như một thế giới kỳ ảo. Ở đây là ngôi sao ngọt ngào mà lãng mạn, lại cũng có chỗ là lửa địa ngục hắc ám mà vận vẹo. Giờ thì Chúc An Sinh và Tri Trùng hiểu vì sao có nhiều người muốn nhận nuôi Winona Duffy, cô ấy là thiên tài.

Nhưng sao thiên tài lại lưu lạc tới mức vào trại trẻ mồ côi? Chúc An Sinh và Tri Trùng thấy khó hiểu.

"Sao Winona Duffy lại bị đưa tới trại trẻ mồ côi? Bố mẹ cô ấy đâu?" Tri Trùng không nhịn được mà quay sang nữ tu sĩ Vanessa.

"Tôi còn nhớ chuyện vì sao Winona bị đưa tới đây. Bố cô bé là thành viên của một băng đảng xã hội đen, dường như giữa các băng đảng xã hội đen xảy ra tranh cãi nên bố mẹ cô bé không may đã bị giết hại. Sau đó, cô bé được đưa tới đây, khi đó cô bé mới có sáu tuổi."

Băng đảng xã hội đen là một cụm từ kích thích thần kinh của Chúc An Sinh và Tri Trùng. Hai người không thể ngờ là Winona cũng có liên quan tới băng đảng xã hội đen.

Tri Trùng và Chúc An Sinh không thể không liên tưởng tới Jonathan Douglas. Nghe nói anh ta cũng là thành viên của gia tộc Bayer, một băng đảng xã hội đen tại Đức. Nhưng cũng có người nói anh ta là cảnh sát nằm vùng được cảnh sát cài vào trong băng đảng xã hội đen. Nhưng mặc kệ anh ta có thật phận gì, Chúc An Sinh và Tri Trùng chỉ biết giờ Jonathan Douglas đang phải đối mặt với việc bị gia tộc Bayer đuổi giết và cảnh sát truy nã.

Hai người này, bọn họ từng là những đứa trẻ vô tư làm bạn với nhau.

Đây là khoảnh khắc Chúc An Sinh và Tri Trùng cảm thấy mơ màng nhất từ lúc bắt đầu làm việc tới giờ. Đằng sau một đồng chuyện lộn xộn này là chân tướng gì?

"Nữ tu sĩ Vanessa, bà xác định bố mẹ Winona chết do tranh cãi của các băng đảng xã hội đen?" Tri Trùng đau đầu, anh xác nhận lại.

"Người cảnh sát đưa cô bé tới đây nói thế. À, cậu hỏi thế làm tôi nhớ tới Winona lúc được đưa tới, cô bé luôn nói bố mình là cảnh sát, có người giết hại bố mẹ cô bé, hung thủ chưa bị bắt." Nữ tu sĩ kể lại dựa theo hồi ức, bà còn nhớ in bộ dáng Winona vừa khóc vừa nói bố mình là cảnh sát.

"Winona nói bố cô ấy là cảnh sát?"

Tri Trùng hỏi theo phản xạ có điều kiện. Nghe những lời này, Chúc An Sinh và Tri Trùng cảm thấy kinh hãi, tình huống mà Winona kể lại có phải giống tình huống Jonathan Douglas đang gặp phải quá không?

"Tôi nhớ mà, lúc đó Winona khóc rất to. Vì vậy, tôi phải tới cục cảnh sát để hỏi thăm chuyện này, nhưng những người cảnh sát đó xác định rõ ràng bố cô bé không phải cảnh sát nằm vùng gì đó."

"Cuối cùng, tôi đưa con bé tới chỗ bác sĩ tâm lý. Bác sĩ tâm lý nói là do Winona không chấp nhận được chuyện bố mẹ mình đã qua đời nên mới sinh ra phán đoán như vậy. Tôi cũng cảm thấy thế, dù sao thì không có đứa trẻ nào tình nguyện nghĩ bố mẹ mình là người xấu."

Nữ tu sĩ Vanessa kiên nhẫn kể lại những chuyện cũ, đối mặt với chuyện này, Chúc An Sinh và Tri Trùng im lặng.

Những điều nữ tu sĩ Vanessa nói nhìn như rất hợp lý nhưng Chúc An Sinh và Tri Trùng không cảm thấy thế. Bọn họ đã tìm được người phù hợp với những gì Winona từng miêu tả.

Đối với cảnh sát Đức, Jonathan Douglas là một thành viên băng đảng xã hội đen đang bị truy nã. Nhưng đối với gia tộc mafia Bayer mà nói, Jonathan Douglas là cảnh sát nằm vùng.

Hai thân phận cực đoan cùng xuất hiện trên người Jonathan Douglas, Chúc An Sinh và Trì Trùng không thể không suy nghĩ tới mảy lông của Winona Duffy.

Sao hoàn cảnh của Jonathan Douglas lại giống y hệt những gì bố Winona Duffy gặp phải?

Vì vậy, mảy lông Winona Duffy nói có lẽ không phải nói bừa, phương diện này chắc chắn có bí mật nào đó không muốn cho người khác biết. Theo như lời Winona Duffy nói, hung thủ giết chết cha mẹ cô ấy chưa bị bắt.

"Trì Trùng, có lẽ chúng ta cần phải điều tra một chút về cảnh sát Đức và gia tộc Bayer."

Chúc An Sinh nói với Trì Trùng, anh yên lặng gật đầu.

Sau đó, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc. Họ quyết định rời khỏi trại trẻ mồ côi để đi điều tra về bố Winona và mấy chuyện kỳ lạ trên người Jonathan Douglas.

Trong lúc Trì Trùng thu dọn tác phẩm hội họa của Winona, đột nhiên, ánh mắt anh dừng trên một bức tranh.

"An Sinh, em nhìn bức tranh này đi, có phải nó giống cây sồi trong trại trẻ mồ côi không?"

Chúc An Sinh nghiêng đầu sang xem, cây sồi trong bức tranh rất giống với cây sồi của trại trẻ mồ côi.

"Anh nhìn con sóc này, có phải nó đang giấu đồ trên cây?" Chúc An Sinh nhìn bức tranh, trên đó có con sóc rất đáng yêu, cô vô thức nở nụ cười.

"Cô ấy giấu đồ trên cây."

Trì Trùng dùng lời nói đánh thức Chúc An Sinh. Cô hiểu anh đang muốn nói gì.

Có điều, hai người vẫn duy trì vẻ bình tĩnh. Sau khi chào tạm biệt nữ tu sĩ Vanessa, trước khi rời đi, Chúc An Sinh trèo lên cây sồi tìm món đồ mà Winona Duffy giấu.

Đó là một cái hộp sắt đã rỉ. Nó được Winona Duffy dùng dây thừng buộc vào thân cây, trừ khi có người biết chính xác chỗ giấu, còn không sẽ không ai phát hiện ra bí mật của Winona Duffy.

Trì Trùng và Chúc An Sinh mở hộp sắt đó ra, bên trong là hai viên kẹo và một quyển sổ tay.

"Đây là nhật ký của Winona Duffy." Trì Trùng mở quyển sổ tay nhìn lướt qua, nói với Chúc An Sinh.

"Hóa ra là nhật ký của Winona. Chúng ta làm thế này có ổn không?" Chúc An Sinh hơi do dự.

"Chúng ta chỉ đang điều tra chân tướng, chắc không sao đâu." Trì Trùng cũng hơi chột dạ, nhưng cuối cùng anh và Chúc An Sinh vẫn đọc nhật ký của Winona.

Dòng nhật ký đầu tiên Winona viết trên quyển sổ tay rất ngắn gọn, nét bút non nớt mà tinh tế. Trì Trùng dùng phần mềm phiên dịch để đọc nhật ký của Winona.

[Ngày 6 tháng 5, bố mẹ tôi đã qua đời.]

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Vụ án giết người trong phòng kín

Edit: Cải Trắng

[Q7] Chương 129: Vụ án giết người trong phòng kín

[Ngày 7 tháng 5, trời âm u]

Tôi nói cho mọi người biết bố tôi là cảnh sát, nhưng không ai tin tôi.

[Ngày 9 tháng 5, trời mưa]

Tôi bị đưa tới trại trẻ mồ côi.

[Ngày 10 tháng 5, trời quang]

Jonathan là người đẹp nhất trong trại trẻ mồ côi, tôi rất thích cậu ấy.

[Ngày 11 tháng 5, trời quang]

Jonathan giúp tôi ăn cà rốt, tôi ăn thịt trong bát cậu ấy.

[Ngày 12 tháng 5, trời mưa]

Tôi phát hiện ra Jonathan cũng không thích ăn cà rốt nhưng cậu ấy tưởng tôi không biết, cậu ấy ngốc thật.

[Ngày 13 tháng 5, trời mưa]

Jonathan tin rằng bố tôi là cảnh sát, tôi thom cậu ấy một cái, Jonathan bị dọa cho choáng váng.

...

[Ngày 15 tháng 8, trời âm u]

Hôm nay chúng tôi chào đón cha xứ Kevin.

[Ngày 20 tháng 8, trời âm u]

Hôm nay, sau khi lên lớp cha xứ Kevin đã giữ Jonathan ở lại lớp học, không ai giúp tôi ăn cà rốt.

Jonathan nói với tôi, cậu ấy rất đau.

[Ngày 23 tháng 8, trời âm u]

Cha xứ Kevin lại giữ Jonathan lại. Tôi kéo tay Jonathan, cha xứ Kevin phạt tôi còn Jonathan cứ khóc mãi.

[Ngày 24 tháng 8, trời quang]

Hôm nay, lúc tan học Jonathan đuổi tôi đi, nhưng tôi biết cậu định đi đâu.

...

[Ngày 23 tháng 7]

Lâu lắm rồi tôi không thấy Jonathan cười, cha xứ Kevin muốn kiểm tra ký túc xá, tôi không thể để ông ta trông thấy nhật ký của tôi.

Tôi muốn giúp Jonathan trốn thoát.

**

Trước khi tới cục cảnh sát Berlin, Chúc An Sinh và Trì Trùng đã xem xong quyển nhật ký của Winona Duffy. Quyển nhật ký này được viết trong khoảng thời gian một năm rưỡi, nhưng Chúc An Sinh và Trì Trùng có thể đoán được tiếp theo xảy ra chuyện gì.

Vì Kevin Brana đột ngột muốn kiểm tra ký túc xá nên Winona Duffy đã phải giấu quyển nhật ký này đi. Thế nên ngày đó cô ấy đã vẽ một bức tranh để nhớ nơi mình giấu nhật ký.

Nửa năm sau, có người muốn nhận nuôi Winona Duffy. Vì giúp cho Jonathan Douglas có thể rời đi, cô ấy từ chối nhận nuôi và cố ý để cho đôi vợ chồng đó thấy ảnh chụp của Jonathan Douglas. Bởi vì cô ấy tin rằng, sau khi thấy ảnh chụp của Jonathan Douglas, bọn họ sẽ thích anh ta.

Kế hoạch của Winona Duffy rất thuận lợi, Jonathan Douglas được nhận nuôi.

Ngày Jonathan Douglas rời đi, Winona Duffy không ra tạm biệt, anh ta đã đứng đó tìm trong đoàn người đưa tiễn thật lâu, cho tới khi không thể chờ thêm được nữa mới đi theo bố mẹ nuôi rời đi.

Sau khi Jonathan Douglas rời đi không lâu, nữ tu sĩ Vanessa phát hiện ra hành vi phạm tội của cha xứ Kevin, vì thế bà ấy viết thư cho giáo hội. Kevin Brana bị điều đi, bà ấy cũng phải chịu sự trừng phạt của giáo hội.

Sau đó, Petra House đón chào một vị cha xứ rất lương thiện. Lúc này lại có người muốn nhận nuôi Winona Duffy nhưng Winona Duffy từ chối. Bởi vì cô ấy tin rằng một ngày nào đó, Jonathan Douglas sẽ quay lại tìm mình.

Sau khi người cha xứ lương thiện kết thúc nhiệm kỳ và rời khỏi Petra House, trại trẻ mồ côi lại chào đón một "Kevin Brana" khác. Winona Duffy phát hiện ra ông ta rất thích ôm bé Annie năm tuổi. Khoảng khắc đó, Winona Duffy đã hiểu ra tất cả.

Hủy đi cơ hội cho người cha xứ đó ở một mình với Annie, Winona Duffy biết mình không thể chịu đựng được nữa. Nhưng cũng may, giờ cô ấy đã trưởng thành, cô ấy không còn là người chẳng biết làm gì, chỉ có thể tiễn Jonathan Douglas rời đi.

Cuối cùng Chúc An Sinh và Tri Trùng cũng biết được chân tướng vụ án mười hai năm trước nhưng bọn họ không thấy sung sướng tí nào.

Bây giờ Winona Duffy đang ở đâu? Cô ấy ở bên Jonathan Douglas sao? Giờ bọn họ có an toàn không? Tất cả những thứ này đều là những thứ mà Chúc An Sinh và Tri Trùng muốn biết đáp án nhất.

Chúc An Sinh và Tri Trùng gặp được cục trưởng tại cục cảnh sát Berlin. Anh cho ông xem thư mời của cảnh sát Anh về việc điều tra vụ án sát hại cha xứ, anh nói với cục trưởng rằng rất có thể đây là án giết người liên hoàn, cục trưởng lập tức mời hai người gia nhập đội điều tra của cảnh sát Đức.

"Tri Trùng, trình độ nói dối của anh càng ngày càng cao." Đi ra khỏi văn phòng của cục trưởng, Chúc An Sinh không nhận được mà khen ngợi.

"Quen tay hay việc thôi." Tri Trùng thân nhiên nói, chẳng xấu hổ tí nào.

"Nhưng chúng ta cần phải nắm chắc thời gian, không thì sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn giống như ở Anh." Chúc An Sinh không quên được cảnh mình và Tri Trùng bị đuổi ra khỏi hiện trường vụ án.

"Yên tâm đi, không bao lâu nữa việc này sẽ bị tung ra ngoài ánh sáng, giáo hội không thể một tay che trời được nữa."

Lần này, Tri Trùng quyết tâm rạch nát bộ mặt giả dối của giáo hội, đem mọi tội ác phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Chúc An Sinh mỉm cười gật đầu, cô tin tưởng Tri Trùng.

Ban đầu, Chúc An Sinh và Tri Trùng muốn mượn cớ điều tra việc sát hại cha xứ để lấy được tài liệu liên quan tới bố mẹ Winona Duffy nhưng kết quả cuối cùng lại làm hai người kinh ngạc.

"Hai người xác định là mình muốn tìm tài liệu về một đôi vợ chồng chết cho tranh cãi của xã hội đen? Nhưng mà tôi không thấy tài liệu về vụ án hai người nói." Cảnh sát hỗ trợ tìm kiếm hồ sơ bắt đầu dĩ hời.

"Sao có thể? Có người đã từng tới cục cảnh sát để hỏi về vụ án này, anh xác định là mình không bỏ sót chứ?" Chúc An Sinh nhớ nữ tu sĩ Vanessa đã nói bà vì lo lắng cho Winona Duffy mà tới cục cảnh sát hỏi thăm, thế nên có thể chứng minh được vụ án này có tồn tại vào hai mươi năm trước.

"Làm phiền anh rồi."

Không như Chúc An Sinh, Tri Trùng chỉ nói lời cảm ơn với người cảnh sát. Sau đó anh đưa Chúc An Sinh rời khỏi phòng hồ sơ.

"Tri Trùng, anh cứ thế mà từ bỏ?" Chúc An Sinh không hiểu vì sao Tri Trùng lại dẫn mình rời đi.

"An Sinh, em chưa nhận ra à? Có một thế lực thần bí đang muốn lau sạch sự tồn tại của bố mẹ Winona Duffy, mà rất có khả năng thế lực đó là người trong cục cảnh sát. Bởi vì chỉ có cảnh sát mới dễ dàng hủy bỏ tài liệu."

"Anh cảm thấy đó là cảnh sát phản động?"

Điều này có nghĩa là tội ác đang ăn mòn lực lượng cảnh sát chính nghĩa. Thế thì người thường làm sao để đi tìm công lý đây?

"Không, không đơn giản là cảnh sát phản động."

Tri Trùng gạt ý kiến của Chúc An Sinh đi, bởi vì anh thấy có thể nó còn đen tối và đáng sợ hơn lực lượng cảnh sát phản động.

"Chuyện này quá mơ hồ, em không phát hiện ra sao? Đầu tiên là bố Winona, sau đó là Jonathan Douglas, bọn họ có vẻ là thành viên của băng đảng xã hội đen nhưng lại có người khẳng định chắc chắn rằng họ là cảnh sát ngầm. Cuối cùng, dù cho bọn họ có thân phận gì cũng sẽ bị xã hội đen đuổi giết và cảnh sát truy nã. Điều này không tầm thường, chỉ cảnh sát phản động thôi là không giải thích được tất cả."

Ngay cả Tri Trùng nói xong cũng thấy sợ hãi.

"Nhưng dù chân tướng là gì chúng ta cũng có thể xác định, trong cục cảnh sát tồn tại thế lực tà ác."

Chúc An Sinh chỉ ra trọng điểm.

Vì thế, Chúc An Sinh và Tri Trùng lập tức điều tra nhân viên trong cục cảnh sát nhưng hai người còn chưa kịp điều tra đã bị một tin tức bất ngờ làm hai người thay đổi hành động.

"An Sinh, em mau xem cái này đi, nguyên cục trưởng cục cảnh sát Berlin Walter Jovanovich từ vong một cách ly kỳ vào một tháng trước."

Chúc An Sinh chạy tới xem bài báo đó, bên trên còn nói tới nay vụ án không có bất kỳ tiến triển nào.

"Một tháng trước...hình như một tháng trước Jonathan Douglas bắt đầu bị người trong gia tộc Bayer đuổi giết." Chúc An Sinh nhớ tới tin mà Trì Trùng đã nói cho cô biết.

"Đúng thế, em không thấy thời gian hai vụ việc này xảy ra quá trùng hợp sao?" Dường như Trì Trùng đang suy nghĩ tới cái gì đó.

"Đúng là rất trùng hợp, có lẽ chúng ta nên xuống tay điều tra từ chỗ vị cục trưởng này."

Ngay sau đó, Trì Trùng và Chúc An Sinh chia nhau ra hành động. Trì Trùng thu thập tin tức liên quan tới án cục trưởng từ vong, Chúc An Sinh điều tra tin tức cá nhân của ông ta.

Một tiếng sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng gặp lại nhau.

"Em điều tra thế nào rồi?" Vừa gặp mặt, Trì Trùng đã gấp không chờ nổi.

Chúc An Sinh hưng phấn bày ra cho Trì Trùng xem những gì mình tra được.

"Nhìn từ bên ngoài vào thì cục trưởng có vẻ sạch sẽ, tới người nhà của ông ta thì em lại phát hiện ra manh mối."

Trì Trùng xem những gì Chúc An Sinh thu được, còn Chúc An Sinh ngồi giảng giải cho Trì Trùng nghe.

"Thời đại bây giờ, đa số mọi người đều thích đăng những thứ liên quan tới cuộc sống của mình lên mạng xã hội, đặc biệt, em phát hiện ra Walter Jovanovich có một đứa con trai mười chín tuổi và một đứa con gái mười lăm tuổi."

"Walter Jovanovich giữ chức cục trưởng, vợ ông ta không đi làm, bọn họ cũng không tới từ những gia tộc hiển hách. Nếu chỉ dựa vào tiền lương của Walter Jovanovich, ông ta không thể duy trì được cuộc sống cho cả con trai lẫn con gái mình."

"Ví dụ như bức ảnh này, trứng cá muối mà con gái ông ta ăn nhìn thì như loại bình thường nhưng em nhận ra đây là trứng cá tầm Begula trắng. Cũng may là trước đó anh dẫn em đi tới mấy buổi dạ hội nên em mới biết được một kg cá tầm Begula trắng rơi vào khoảng hơn mười nghìn bảng Anh."

"Còn rất nhiều ví dụ giống như thế này, cho nên chắc chắn Walter Jovanovich có vấn đề!"

Trì Trùng xem xong phát hiện của Chúc An Sinh thì cười, sau đó anh lại nói cho Chúc An Sinh nghe những gì mình thu thập được.

"Cái chết của Walter Jovanovich có quá nhiều điểm kỳ lạ, chẳng trách tới giờ vụ án vẫn không có tiến triển gì."

"Ngay cả anh cũng không phát hiện ra manh mối nào khả nghi?" Chúc An Sinh ngạc nhiên.

"Trước nhất, tin bọn họ công bố ra bên ngoài là Walter Jovanovich tới nhà bạn chơi một đêm, bất ngờ bị kẻ trộm xông vào giết hại. Nhưng vừa rồi anh đã biết được tình huống thật, Walter Jovanovich tới nhà tình nhân ngủ một đêm, bị người ta giết bằng cách cắt yết hầu."

"Lại là cắt yết hầu..."

Chúc An Sinh nghe xong, tâm trạng trở nên nặng nề. Rõ ràng cả Winona Duffy và Jonathan Douglas đều là nạn nhân, bọn họ không nên nhận được những thứ này.

"Có điều, đây không phải là chỗ kỳ lạ. Cái kỳ lạ là nơi tình nhân đó ở là một căn biệt thự hai tầng độc lập, cửa ra vào luôn có camera theo dõi, mấy thứ như cống thoát nước hay lỗ thông gió không phải là nơi người có thể đi vào. Cho nên, hung thủ chỉ có hai lựa chọn."

"Lựa chọn thứ nhất là đi vào từ cửa chính, nhưng như thế sẽ bị camera quay lại, nếu không muốn bị quay lại thì phải phá đồ mà vào, chỉ là ở hiện trường không hề có dấu hiệu đập phá, thậm chí trong camera theo dõi còn chẳng có bóng dáng hung thủ."

Trì Trùng nói xong còn hứng thú nở nụ cười.

"Vì thế, đây là vụ án hợp tác giết người trong phòng kín."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130. Bình hồ tưng

“Vì thế, đây là vụ án hợp tác giết người trong phòng kín.”

Nhà ở không có dấu hiệu bị cạy mở xông vào. Bình thường khi ra vào biệt thự sẽ bị camera theo dõi bên ngoài nhìn thấy, cho nên kẻ tình nghi đã im lặng lên vào căn biệt thự này.

Cuối cùng, Walter Jovanovich bị giết bằng cách cắt yết hầu trong biệt thự. Vì vậy, đây là một vụ án giết người trong phòng kín vô cùng hoàn hảo.

“Nhưng chúng ta đều biết mấy cái như giết người trong phòng kín chỉ là vật phẩm bên trong tiểu thuyết, hung thủ chỉ có thể đi vào biệt thự mới cắt yết hầu Walter Jovanovich được.”

Thấy Trì Trùng hơi hưng phấn, Chúc An Sinh nhanh chóng nhắc nhở. Tuy cô cũng rất tò mò với chuyện này nhưng đây là cốt truyện thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết trinh thám.

Trì Trùng nhận ra được mới này mình hơi quá khích. Anh ho nhẹ hai tiếng, thu hồi nét tươi cười trên mặt.

“Nhất định hung thủ đã dùng cách thức nào đó để che mắt mọi người, thứ đó không phải là cách mà người bình thường có thể làm được. Xem ra, chúng ta cần phải tới hiện trường để điều tra.”

Trì Trùng nói xong liền chuẩn bị rời đi, nhưng Chúc An Sinh còn câu cần hỏi.

“Anh nói cách thức đó không phải cách mà người bình thường có thể làm được, Winona Duffy lại thông minh như thế, anh đang ám chỉ cô ấy là hung thủ sao?”

“Nếu cô ấy giết Walter Jovanovich thì ít nhất đã chứng minh được phương hướng điều tra của chúng ta không sai. Chúng ta sắp thấy được chân tướng.”

“Anh biết rõ cái em nói không phải cái này.”

Thấy Trì Trùng đang nói bóng nói gió, Chúc An Sinh có chút bất đắc dĩ.

“Cuối cùng chúng ta nên làm thế nào đây? Chúng ta xác định Winona Duffy và Jonathan Douglas là hung thủ thì sao chứ? Chúng ta có nên nói tin tức này cho cảnh sát biết không? Lúc đó Winona và Jonathan sẽ bị bắt sao? Bọn họ nên tiếp nhận sự trừng phạt của pháp luật?”

Trước đó Chúc An Sinh và Trì Trùng chưa từng thẳng thắn thảo luận vấn đề này, họ ăn ý lựa chọn trốn tránh nó. Nhưng Chúc An Sinh hiểu, Trì Trùng cũng thế, rồi tới một ngày bọn họ cũng phải đưa ra quyết định của chính mình.

Im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên Trì Trùng nở nụ cười giảo hoạt.

“An Sinh, em quên rồi sao? Chúng ta không phải cảnh sát, hơn nữa em có nhớ vụ xét xử thế kỷ kia không? Thật ra chúng ta nên hiểu rõ, pháp luật không tiêu chuẩn duy nhất trên thế giới này.”

“Nếu Vlad Borman bị khởi tố ở Mỹ, cuối cùng hắn sẽ được phóng thích vì ý kiến của hội đồng xét xử không đồng nhất. Nhưng ở Áo, chúng ta chỉ cần hơn nửa số thành viên của hội đồng xét xử tán thành, Vlad Borman sẽ bị giam vào ngục.”

“Thế giới chúng ta đang sống là một thế giới không hoàn mỹ. Thậm chí, thế giới này còn không có quy tắc thống nhất. Anh nghĩ, vì đối mặt với một thế giới như thế, nên nữ thần Amis đã lựa chọn bịt kín hai mắt mình.”

“Chúng ta không phải thần, hay nói một cách chính xác thẳng thắn hơn thì chúng ta cũng chẳng phải người thi hành pháp luật. Cho nên ở trong mắt anh, Jonathan Douglas và Winona Duffy chỉ là hai nạn nhân bất hạnh. Chúng ta không có tư cách phán xét bọn họ vì chúng ta đang sống trong một thế giới không hoàn mỹ.”

Những câu nói của Trì Trùng làm Chúc An Sinh cười nhẹ nhõm. Quả nhiên, Trì Trùng sớm đã có quyết định giống với cô.

“Anh nói nhiều như thế là muốn nói anh buông tha cho Winona và Jonathan?”

Chúc An Sinh trực tiếp chọc thủng câu an ủi dài dằng dặc của Trì Trùng.

“Anh không nói thế. Nếu có chứng cứ chứng minh Winona và Jonathan là hung thủ, anh rất vui lòng nhìn bọn họ đi vào ngục giam. Đương nhiên, điều này yêu cầu cảnh sát nắm đủ chứng cứ thuyết phục hội đồng xét xử.”

“Anh gian xảo thật đấy.” Chúc An Sinh cười mắng.

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi xem xem rốt cuộc Walter Jovanovich bị hung thủ giết hại như thế nào.”

Đương nhiên Chúc An Sinh không có ý kiến gì. Cô và Trì Trùng lấy cớ rời khỏi cục cảnh sát, sau đó hai người tới ven đường vẫy taxi.

Sau khi lên xe, Chúc An Sinh đang định báo địa chỉ biệt thự với tài xế thì Trì Trùng ngăn cô lại.

“Tôi khách sạn Regent(1).” Trì Trùng dùng phần mềm phiên dịch để nói tiếng Đức.

(1)Khách sạn Regent: Đây là địa chỉ có thật ở Berlin, Đức. Bạn nào mà có nhu cầu đi Đức du lịch mà muốn sang sảnh thì có thể ở khách sạn này =>) theo như mình tìm hiểu thì đây là khách sạn năm sao nằm ở vị trí trung tâm thành phố.

Dựa theo chỉ thị, tài xế dẫn chân ga, Chúc An Sinh hoang mang nhìn Trì Trùng: “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh bảo tài xế đi tới khách sạn Regent, Berlin.” Trì Trùng giải thích cho Chúc An Sinh.

“Không phải chúng ta muốn tới hiện trường phạm tội à? Vì sao lại biến thành tới khách sạn Regent?”

“Anh chưa tìm được cơ nào để lấy hồ sơ vụ án Walter bị giết. Cho nên chúng ta cần tìm hiểu thêm về vụ án mới có thể làm được, anh nghe nói tình nhân của Walter, Serene luôn ở trong khách sạn Regent từ sau khi xảy ra chuyện. Hơn nữa, cô ta là người Anh, nên anh muốn tìm cô ta để hỏi thăm một chút.”

“Nếu cô ta không muốn nhắc tới vụ án với chúng ta thì phải làm sao?” Chúc An Sinh lo lắng.

Trì Trùng thấy Chúc An Sinh không tin mình, cố ý mở mấy cúc áo sơ mi ở trên cùng, nó làm cho cơ ngực của anh như ẩn như hiện, cực kỳ quyến rũ người khác.

“Vào thời khắc quan trọng anh có thể hi sinh nhan sắc của mình một chút. Khách sạn Regent là khách sạn năm sao, giường ở đó chắc thoải mái lắm.”

Chúc An Sinh cạn lời quay đầu sang chỗ khác, dứt khoát ngắm phong cảnh đường phố Berlin, không để ý tới người nào đó. Không có ai phản ứng, màn kịch của Trì Trùng nhanh chóng hạ màn.

Hai mươi phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng gõ cửa phòng tình nhân Walter.

Mở cửa là một người phụ nữ quyến rũ tóc vàng môi đỏ, cô ta chỉ mặc trên người một bộ váy ngủ bằng tơ tằm mỏng manh. Cái này làm cho Trì Trùng và Chúc An Sinh liếc mắt một cái là thấy được hơn nửa thân thể cô ta.

Chúc An Sinh phát hiện yết hầu Trì Trùng hơi chuyển động, cô véo một cái cực kỳ tàn nhẫn lên miệng Trì Trùng.

“Hai người là?” Serena nghi ngờ nhìn hai người.

Trì Trùng bị đau nên không nói chuyện được, thế nên Chúc An Sinh trở thành người mở miệng đầu tiên: “Nữ sĩ, chào cô. Chúng tôi là cảnh sát tới từ Mỹ, tội phạm ở Boston gần đây có hành vi phạm tội giống với vụ án của ngài Walter. Thế nên chúng tôi chạy riêng tới đây hi vọng có thể tìm hiểu một số tình huống ở chỗ cô.”

“Cảnh sát Mỹ?” Serena thấy Chúc An Sinh nói chuyện bằng tiếng Anh nên cũng đổi sang nói tiếng Anh: “Hai người có giấy chứng nhận thân phận không?”

“Xin lỗi nữ sĩ Serena, đây là chúng tôi hành động bí mật, hơn nữa cũng vì đảm bảo sự an toàn cho cô. Dù sao thì quan hệ giữa cô và ngài Walter khá đặc biệt, mà ngài Walter lại có nhiều bí mật không muốn người khác biết, phải không?”

Chúc An Sinh hi vọng có thể dùng nỗi sợ hãi không chế Serena, quả nhiên bị hai người lạ mặt biết bí mật, Serena không còn chống cự gì nữa.

“Hai người biết hung thủ là ai? Hai người có thể bảo vệ tôi đúng không?” Serena sợ hãi cầm lấy tay Chúc An Sinh.

Chúc An Sinh cố ý liếc mắt nhìn Trì Trùng như thể thông báo cho anh biết, mộng đẹp của anh bị ngâm nước nóng rồi.

Sau đó, Chúc An Sinh và Trì Trùng đi vào phòng Serena. Căn phòng xa hoa này làm cho Chúc An Sinh lú lẫm, cô làm công việc vào sảnh ra từ nhưng chưa được hưởng thụ cảm giác ở khách sạn xa hoa như này.

Quả nhiên thế giới này không hoàn hảo, Chúc An Sinh bắt đầu cảm thấy bất an.

“Cô có thể nói qua cho chúng tôi biết tình huống ngày hôm đó không?”

Sau khi ba người ngồi xuống ghế, Chúc An Sinh thuận thực bắt đầu hỏi.

“Nếu hai người biết nhiều như thế rồi, tôi sẽ thẳng thắn với hai người. Thật ra từ một năm trước đã có người luôn muốn giết Walter, chẳng qua tôi chưa nói cho mọi người tin tức này vì Walter bảo tôi giấu tin tức này đi.”

Serena bất ngờ tự khai làm cho Trì Trùng và Chúc An Sinh vô cùng vui sướng, ban đầu bọn họ còn tưởng phải mất nhiều công sức lắm.

“Cô nói một năm nay luôn có người muốn giết Walter?”

“Đúng thế, có một lần còn có một viên đạn bắn sượt qua đầu Walter. Từ đó về sau, lúc nào ông ấy cũng đề phòng, cũng vì nguyên nhân này mà bên

ngoài biệt thự tôi ở có camera theo dõi, nhưng không ngờ là Walter vẫn bị giết.”

Lúc nói chuyện, cánh môi Serena run rẩy, Chúc An Sinh có thể nhìn ra được cô ta thật sự sợ hãi.

“Hai người sẽ bảo vệ tôi đúng không? Hai người nhất định phải bảo vệ tôi! Tôi không có quan hệ gì với Walter hết, tôi không biết gì cả...”

Serena vừa nói vừa khóc. Đồng thời Trì Trùng phát hiện ra rèm phòng cô ta luôn đóng chặt, anh tin rằng khoảng thời gian một tháng này Serena luôn phải đề phòng mà sống qua ngày.”

“Việc kinh doanh của Walter cô có biết gì không? Chúng tôi nghi ngờ đây là báo thù do xung đột trong làm ăn.”

Trì Trùng mở miệng nói lời khách sáo. Anh thấy người phụ nữ tên Serena này hơi đáng thương, cô ta không được thông minh lắm.

“Tôi không biết! Chưa bao giờ Walter đề cập về chuyện kinh doanh với tôi, tôi cũng không hứng thú với vấn đề này nên tôi không biết gì hết.”

Chúc An Sinh và Trì Trùng thấy Serena không nói dối nên từ bỏ truy hỏi vấn đề này. Nhưng lúc hai người chuẩn bị từ bỏ thì tin tức Serena đưa ra lại làm hai người phần chấn trở lại.

“Có điều, trong một lần ngoài ý muốn tôi biết được một chút chuyện làm ăn của Walter. Đương nhiên ông ấy không phát hiện ra chuyện này, không thì tôi đã sớm biến mất rồi.”

“Tôi thấy được người cùng làm ăn với Walter, là một người đàn ông có vết sẹo dài trên trán. Lúc đó Walter còn xảy ra xung đột với người đàn ông đó nữa. Hai người nói xem người đó có phải hung thủ không?”

Chúc An Sinh và Trì Trùng vô cùng kích động khi nghe được người đàn ông làm ăn với Walter có vết sẹo dài trên trán. Nhưng bề ngoài hai người vẫn giả vờ bình tĩnh.

“Có khả năng.” Chúc An Sinh nhàn nhạt trả lời.

“Tôi có thể hỏi cô một câu không? Cô có chắc là lối vào biệt thự không còn con đường khác?”

“Tôi chắc chắn, hai người có biết hung thủ đột nhập vào nhà tôi thế nào không? Vì sao ngay cả một chút dấu vết mà mấy người cũng không thấy? Chẳng lẽ hung thủ là ma?”

Serena chợt dạ, cô ta biết được Walter làm một ít chuyện xấu, nhưng vì để duy trì cuộc sống của mình mà cô ta làm lơ đi. Nhưng bây giờ, cô ta vô cùng hối hận.

“Nữ sĩ Serena, cô yên tâm đi! Chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này và bắt được hung thủ, thế nên trong khoảng thời gian này cô cứ ở lại khách sạn, đảm bảo an toàn cho bản thân, được không?”

Chúc An Sinh và Trì Trùng biết rõ hung thủ không hề có hứng thú với Serena, nhưng vì làm trò nên Chúc An Sinh vẫn nói một câu khách sáo để kết thúc.

Đi ra khỏi khách sạn Regent, Chúc An Sinh và Trì Trùng đứng ở ven đường chuẩn bị gọi xe. Giờ bọn họ muốn tới hiện trường phạm tội.

“Xem ra vẫn phải tới hiện trường để điều tra chân tướng.”

Trì Trùng nhìn sắc trời đang dần tối, bất đắc dĩ nói. Cả ngày hôm nay bọn họ bôn ba ở bên ngoài, đến cả anh cũng cảm thấy mệt mỏi.

Chúc An Sinh cũng rất mệt mỏi. Ngay lúc cô muốn vươn tay ra an ủi Trì Trùng thì một tiếng nổ mạnh vang vọng khắp Berlin.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đoán xem Winona làm sao để thiết kế ra được vụ án giết người trong phòng kín, vụ nổ mạnh là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Mưu kế phòng kín

Edit: Cài Trắng

Lần nổ mạnh này làm mọi người không kịp tránh, hơn mười chiếc xe đang chạy đâm vào đuôi nhau, người qua đường nhát gan, sợ hãi ngồi xổm trên mặt đất, thét chói tai. Tiếng khóc lóc, tiếng còi ồ ồ, những âm thanh có thể gây ồn ào vang lên cùng lúc.

Chúc An Sinh và Trì Trường cũng run rẩy. Sau đó bọn họ mới quan sát đối phương, thấy người bên cạnh mình không có gì đáng ngại mới bắt đầu đi tìm ngọn nguồn của vụ nổ.

“Ồ bên kia!”

Chúc An Sinh nhìn về hướng Trì Trường chỉ. Cách đó không xa, bầu trời xuất hiện những luồng khói đen kịt bốc lên cuộn cuộn như dã thú.

Lúc này, Trì Trường và Chúc An Sinh cũng phát hiện, rất nhiều người qua đường và oto đẳng đó đang chạy thoát về phía này.

“Chúng ta đi.”

Thấy Trì Trường gọi, Chúc An Sinh đi theo không chút do dự. Hai người bọn họ trở thành phong cảnh độc đáo nhất trong đoàn người đang tháo chạy, vì chỉ có bọn họ đang đi ngược về nơi vụ nổ đang diễn ra.

Đi qua hai con phố, Chúc An Sinh và Trì Trường vẫn chưa thấy ngọn nguồn vụ nổ, bởi vì những nơi cạnh vụ nổ đang có khói bụi bay mù mịt. Việc hít thở còn khó khăn chứ đừng nói tới việc mở to mắt ra nhìn.

Thấy mình không thể tiếp tục đi về phía trước, Trì Trường kéo Chúc An Sinh tới một cửa hàng cạnh đó để tránh.

Ông chủ tốt bụng để cho hai người họ đi vào rồi chạy ra đóng cửa. Giờ Chúc An Sinh và Trì Trường mới có thể hít thở không khí.

“Cảm ơn.” Chúc An Sinh thở dốc một lúc xong mới hướng ông chủ cảm ơn.

Thấy Chúc An Sinh nói tiếng Anh, ông chủ kinh ngạc, sau đó dùng tiếng Anh pha chút khẩu âm của người Đức để trả lời: “Hai người là du khách à? Xin lỗi đã để hai người bất gặp sự việc này.”

Trì Trường xua tay, ý bảo ông chủ không phải nói những lời như thế. Sau đó, anh đặt câu hỏi: “Hình như ngài không sợ lắm?”

“Hai người là du khách, không biết chuyện này cũng bình thường thôi. Nhưng hai người có biết nơi vừa bị nổ là chỗ nào không?”

“Không lẽ ngài biết?” Trì Trường tò mò hỏi.

Thấy Trì Trường hứng thú, ông chủ nói với giọng điệu mang theo chút tự hào: “Tôi tận mắt nhìn thấy quá trình nổ, tòa nhà nó vì nổ một cú mạnh nên mới làm cho nhiều khói bụi như này.”

“Nơi bị nổ là một tòa nhà?”

Giờ thì Trì Trường biết tại sao nó lại nổ mạnh như thế rồi.

“Ban đầu tôi cũng bị cú nổ mạnh này làm cho hoảng sợ nhưng sau khi biết tòa nhà kia bị nổ, tôi không sợ hãi nữa. Ngược lại, tôi cảm thấy hôm nay đáng để khui một chai rượu vang đỏ quý hiếm.” Ông chủ nói mà mặt mày hớn hờ.

“Chẳng lẽ vụ nổ này là chuyện tốt?” Chúc An Sinh không hiểu sao ông chủ lại vui vẻ sung sướng thế.

“Đa số người địa phương ở đây đều biết nơi đó, đó là nơi Mafia ở Berlin tụ tập.”

“Bọn họ cực kỳ trắng trợn táo bạo, chính vì có bọn họ mà ma túy mới lưu hành ở Châu Âu một cách bừa bãi. Nhưng cảnh sát lại không có cách nào trị bọn họ, giờ tòa nhà của bọn họ sụp đổ rồi, cô không thấy đây là chuyện đáng vui sao?”

Ông chủ nói mà lòng đầy căm phẫn, thấy ông ta bày ra dáng vẻ chính nghĩa, Chúc An Sinh và Trì Trường không nhịn được mà cười. Đương nhiên, đó là vì bọn họ đã biết, người gặp phải vụ nổ này là Mafia ở Đức.

“Xem ra có người đang thay trời hành đạo.”

Ban đầu, Chúc An Sinh còn lo lắng có khủng bố tập kích, nhưng hóa ra là do cô nghĩ nhiều rồi.

Nghe Chúc An Sinh nói thế, Trì Trường trở nên suy tư. Anh nhớ tới bóng dáng người kia biến mất trong hoàng hôn.

“An Sinh, em có nhớ mấy lời Anna từng nói không?”

Có Trì Trường nhắc nhở, Chúc An Sinh mới nhớ tới tin nhắn Anna để lại cho anh. Lúc trước, bọn họ đi điều tra toàn bộ sự việc này cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của Anna.

“Anh cảm thấy...” Chúc An Sinh cố ý không nói hết, cô biết Trì Trường sẽ hiểu cô muốn nói cái gì.

Trì Trường gật đầu. Bỗng nhiên, anh cảm giác như mình thấy được một bóng dáng xinh đẹp màu đỏ lướt qua.

Tuy cách một lớp cửa sổ của cửa hàng, bên ngoài cửa hàng còn bụi đất bay mù mịt nhưng Trì Trường tin chắc rằng mình đã thấy một thân ảnh màu đỏ.

“Anna!”

Trì Trùng vừa gọi vừa chạy ra khỏi cửa hàng. Chúc An Sinh nhanh chóng đuổi theo, tiện thể đóng luôn cửa ra vào.

Chúc An Sinh thấy Trì Trùng không ngừng tìm kiếm trong khi bụi đất mù mịt, nhưng không thấy bóng dáng Anna.

“Anh chắc là anh vừa nhìn thấy Anna chứ?”

Mười phút sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng ngồi trên xe taxi, cô dò hỏi.

“Anh tin rằng mình không nhìn lầm.” Tuy không tìm được Anna nhưng Trì Trùng rất tin vào hai mắt mình.

“Như vậy thì tốt. Ít nhất chúng ta biết được Anna vẫn bình an, không phải sao?” Chúc An Sinh an ủi Trì Trùng.

“Nhưng vì sao cô ấy muốn giấu diếm mọi thứ? Anh cho rằng anh là người bạn tốt nhất của cô ấy, cô ấy có thể tin nhiệm anh.”

“Em nghĩ, vì Anna coi anh là người bạn tốt nhất của mình nên mới giấu diếm tất cả mọi thứ.”

“Cô ấy không muốn anh thấy khó xử, càng không muốn anh gặp nguy hiểm.”

“Em nghĩ anh sẽ tin lời em nói sao?”

Trì Trùng nhìn thẳng vào mắt Chúc An Sinh. Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng không nhịn được lại cười thành tiếng.

“Được rồi, em chỉ an ủi anh thôi. Chắc là Anna đoán được anh sẽ ngăn cản cô ấy nên cô ấy mới che giấu tất cả.”

Chúc An Sinh nói lời thật lòng.

“Nếu Anna còn là cảnh sát thực tập như ngày trước, chắc chắn cô ấy sẽ không tán đồng cách làm của mình hiện giờ.” Trì Trùng thấy hơi cô đơn, quả nhiên Anna đã sớm không còn là Anna của ngày trước.

“Vậy nếu anh biết kế hoạch của Anna, anh có ngăn cản cô ấy không?”

Chúc An Sinh đưa ra một vấn đề, Trì Trùng nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu.

“Sẽ, nhưng anh hiểu cô ấy, hiểu Winona Duffy và Jonathan Douglas. Có điều, nếu cho anh một cơ hội, anh sẽ ngăn cản bọn họ.”

Câu trả lời của Trì Trùng, Chúc An Sinh đã sớm đoán được. Chúc An Sinh im lặng rời tầm mắt sang chỗ khác.

**

Bên ngoài căn biệt thự Walter Jovanovich bị sát hại, Trì Trùng lấy chìa khóa mở cửa chính ra.

“Anh lấy chìa khóa ở đâu thế?” Chúc An Sinh ngạc nhiên khi thấy Trì Trùng rút chìa khóa ra mở cửa.

“Anh ‘mượn’ lúc nói chuyện với người cảnh sát xử lý vụ án này.” Trì Trùng thần nhiên thừa nhận lai lịch chiếc chìa khóa này.

“Mượn thật à, sao em lại thấy không tin?”

“Em đoán xem?”

Trì Trùng vừa nói vừa lấy từ trong túi ra nylon bọc giày và bao tay mới mua ở siêu thị. Anh và Chúc An Sinh trang bị đầy đủ xong mới bước vào căn biệt thự.

Hai người nhanh chóng đi dạo một vòng quanh căn biệt thự, sau đó dừng chân trước phòng ngủ, nơi Walter Jovanovich bị sát hại.

Vừa đi vào phòng ngủ, Chúc An Sinh đã thấy trên giường và trần nhà có một vũng máu lớn. Cô lập tức tưởng tượng ra cảnh Walter Jovanovich bị giết.

Lưỡi dao sắc bén dễ dàng lướt qua yết hầu ông ta, trong lúc mơ màng ngủ Walter Jovanovich bị máu mình phun ra làm bừng tỉnh. Sau đó, ông ta phát hiện ra mình không thể hô hấp, thậm chí ông ta còn không thấy đau đớn. Ông ta che yết hầu mình lại, mở to hai mắt, cuối cùng thấy được nụ cười rạng rỡ của người đã cướp đi sinh mạng của mình.

“Giống như tin mà chúng ta thấy trước đó, hai cánh cửa trước sau của biệt thự này đều gắn thiết bị theo dõi, mà cửa sổ còn trang bị cả thiết bị báo nguy nữa. Thế nên, hung thủ không có cách nào yên lặng tiến vào trong này.”

Trì Trùng vừa nghe Chúc An Sinh nói vừa quan sát vết máu. Chúc An Sinh thấy đáng vẽ của anh, thiếu chút nữa cho rằng anh muốn nằm lên chiếc giường đó, cũng may là Trì Trùng đã kết thúc màn quan sát của mình.

“Anh cảm thấy trên người Serena có vấn đề.”

“Là ý gì?” Chúc An Sinh khó hiểu hỏi lại.

“An Sinh, em còn nhớ mấy lời Serena nói không? Một năm nay Walter Jovanovich bị lọt vào tầm ngắm, anh nghĩ những chuyện này có liên quan tới Winona và Jonathan.”

“Nhưng biệt thự này được Walter bố trí nghiêm ngặt, cho thấy ông ta là một người rất nhanh nhạy và biết tính kế, vì thế nên kế hoạch của Winona và Jonathan mãi không thực hiện được. Nếu là em, em sẽ lựa chọn như nào?”

“Anh đang muốn nói, Winona và Jonathan làm như đang giải đề, khi phép tính này của bọn họ thất bại, bọn họ đã thay đổi suy nghĩ của mình?”

“Chính là như thế. Loại người ngu ngốc như Serena chính là mục tiêu tốt nhất hai người họ có thể xuống tay. Vì vậy, anh mới nói vấn đề nằm trên người Serena.”

“Rốt cuộc bọn họ đã làm như thế nào?”

Chúc An Sinh hỏi trùng vấn đề hiện Tri Trùng đang hoang mang nhất. Anh chỉ có thể tiếp tục phân tích và thử suy đoán: “Dù thế nào đi chăng nữa, chắc chắn bọn họ phải đặt chân vào căn biệt thự này mới có thể giết hại Walter Jovanovich. Mấu chốt là chúng ta phải tìm được cách họ vào biệt thự này.”

“Như Serena đã nói, lúc ấy cô ấy đang tắm còn Walter ngủ trên giường. Cửa sổ đóng chặt. Winona và Jonathan sao có thể tiến vào mà không gây ra bất cứ tiếng động nào? Đây đúng là kỳ quái!” Chúc An Sinh đau đầu.

“Thật ra, thường những chuyện càng kỳ quái thì chân tướng càng đơn giản. Có điều giờ chúng ta chưa nghĩ tới thôi.”

Mới nói xong câu đó, Tri Trùng lại ngồi xồm xuống.

“An Sinh, em mau tới đây xem cái này.”

Chúc An Sinh nghe thấy cũng ngồi xồm xuống, sau đó cô nhìn qua y như chỉ thị của Tri Trùng.

Cái mà Chúc An Sinh nhìn thấy là chân giường.

Vốn Chúc An Sinh còn đang nghĩ, sao Tri Trùng lại bảo cô nhìn chân giường? Nhưng sau đó, cô nhanh chóng biết được lý do tại sao Tri Trùng bảo mình nhìn chân giường.

Cả gian phòng này đều được trải bằng tấm thảm mềm mại, vì thế nên Chúc An Sinh có thể thấy được chỗ chân giường có cái hố nhỏ. Đây là do giường đã được đặt ở đây trong thời gian dài mà hình thành, có điều cái chân giường này không khớp với cái hố nhỏ đó.

“An Sinh, anh nghĩ anh biết Winona và Jonathan làm cách nào để tiến vào căn nhà này mà không gây tiếng động rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Không thể mưu sát

Edit: Cải Trắng

“An Sinh, anh biết Winona và Jonathan làm cách nào để vào nhà mà không gây ra tiếng động rồi.”

Chúc An Sinh nghe xong lại cúi đầu nhìn chân giường. Cô biết Tri Trùng đã được khai thông từ cái chân giường nên cô thử tiến hành phân tích nó.

“Anh đang muốn nói cái giường này không phải cái giường ban đầu đã nằm ở đây đúng không? Bởi vì chân giường của cái giường hiện tại không ăn khớp với hố trên thảm?”

Quả nhiên, Tri Trùng gật đầu. Anh nói tiếp: “Hố trên thảm cần phải có một thời gian dài mới hình thành được, mà hiện tại chân giường này không ăn khớp với vết hố, chứng minh rằng cái giường này mới được đặt ở đây không lâu. An Sinh, em thử nghĩ xem, thay một chiếc giường mới có ý là gì?”

Thay một chiếc giường mới là có ý gì? Chúc An Sinh rơi vào trầm tư, cô đang chỉnh sửa lại những manh mối hiện có ở trong đầu.

Walter Jovanovich bị giết bằng cách cắt yết hầu, hoặc có thể nói khi ông ta bị giết, hung thủ chắc chắn đang đứng cạnh. Điều này dẫn tới vấn đề khó giải quyết trước mắt. Hung thủ đã làm cách nào để lặng im không tiếng động bước vào biệt thự này?

Đầu tiên, phải loại trừ khả năng hung thủ xông thẳng vào. Bởi vì khi hung thủ phá cửa mà vào sẽ kích hoạt còi báo nguy hiểm, căn biệt thự này lại không có lối ra vào khác, cho nên, nếu không muốn kích hoạt còi báo nguy hiểm thì chỉ có một cách. Đi vào từ cửa chính.

Nhưng hình như cách này không thể nào thực hiện được vì xung quanh biệt thự trang bị camera theo dõi. Muốn đi vào biệt thự chắc chắn phải xuất hiện ở trong camera. Nhưng sự thật là, cảnh sát mang camera về xem vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Hơn nữa, khả năng này còn tồn tại một vấn đề lớn hơn. Một người lạ, không có chìa khóa lại không phá cửa mà vào thì hẳn đi vào biệt thự bằng cách nào?

Khả năng hung thủ giả làm trộm, cướp chìa khóa đi đã được Chúc An Sinh và Trì Trùng loại trừ, bởi vì tính cách của Walter Jovanovich rất cẩn thận. Chìa khóa mà bị mất, nhất định ông ta sẽ thay khóa mới. Nếu không đã không có khả năng ông ta liên tục chạy thoát được việc bị Jonathan và Winona ám sát.

Vì vậy, chỉ có một khả năng cuối cùng, đó là có người mở cửa cho hung thủ vào nhà.

Chỉ có khả năng này mới không làm kinh động tới Walter Jovanovich.

Này cũng là vấn đề mà Trì Trùng cho rằng nó tồn tại trên người Serena. Serena là người vừa ngốc nghếch vừa yếu đuối, là đối tượng dễ dàng tấn công nhất.

Có điều, dù Serena không thông minh thì Chúc An Sinh và Trì Trùng vẫn tin rằng cô ta sẽ không tùy tiện để người lạ vào nhà. Hung thủ đã lừa gạt Serena bằng cách nào?

“Nhân viên khuôn vác!” Cuối cùng Chúc An Sinh cũng nghĩ ra đáp án, cô vui sướng reo lên: “Là nhân viên khuôn vác!”

Nụ cười của Trì Trùng trông vừa vui vẻ vừa kiêu ngạo khi thấy Chúc An Sinh chỉ suy nghĩ khoảng nửa phút đã có đáp án.

“Hở trên thảm không ăn khớp với chân giường đã chứng minh rằng đây là một cái giường mới. Giả dạng nhân viên vận chuyển giường là biện pháp tốt nhất để Jonathan và Winona im lặng không tiếng động đi vào trong biệt thự. Bọn họ chỉ cần để lại một nhân viên khuôn vác sau khi trộm đi vào biệt thự là được.”

Chúc An Sinh nói với giọng điệu cực kỳ hưng phấn. Đây đúng là cách tốt nhất để vào biệt thự mà không kinh động tới Walter Jovanovich.

“Serena không giống với người giao hoạt như Walter, cô ta không nhìn thấu được lớp nguy trang của Winona và Jonathan. Vì vậy, cô ta là người mở cửa cho hung thủ!”

Chúc An Sinh đắm chìm trong vui sướng khi coi bỏ được nút thắt của vụ án giết người trong phòng kín. Đồng thời, cô thấy chuyện này thật đáng châm chọc, Walter Jovanovich tính toán kỹ lưỡng như thế cuối cùng lại thua bởi chính dục vọng của mình.

Trì Trùng yên lặng nhìn Chúc An Sinh. Anh không đành lòng hắt nước lạnh vào Chúc An Sinh, nhưng cuối cùng anh vẫn nói.

“An Sinh, em quên một vấn đề rồi. Cứ cho là Winona và Jonathan giả dạng thành nhân viên khuôn vác đi, kể cả thế bọn họ vẫn sẽ bị camera ghi hình lại. Cảnh sát lại không tìm thấy bất cứ hình ảnh nào của nhân viên khuôn vác trong camera, em tính giải thích vấn đề này như nào?”

Ngon lửa vui mừng trong lòng Chúc An Sinh bị dập tắt ngay lập tức. Lúc này cô mới phát hiện ra đáp án mình đưa ra bỏ sót vấn đề này.

Biện pháp cô nghĩ ra khá ổn nhưng nó không giải thích được vì sao Winona và Jonathan lại tránh thoát được camera theo dõi.

Trì Trùng đau lòng khi thấy Chúc An Sinh nhũn mảy, anh quyết định không thừa nước đục thả câu nữa.

“Vấn đề này có lẽ chúng ta nên hỏi Serena.”

Trì Trùng lấy điện thoại ra, gọi tới số điện thoại của Serena.

Cả quá trình, Chúc An Sinh tò mò nhìn Trì Trùng. Cô nhìn thấy Trì Trùng bật chế độ loa ngoài lên sau khi cuộc gọi được kết nối.

“Chào cô, nữ sĩ Serena.” Trì Trùng mỉm cười chào hỏi.

So với Trì Trùng bình tĩnh, Serena đương nhiên không có tâm trạng tốt. Cô ta vẫn rất sợ hãi và khẩn trương: “Hai người tìm được hung thủ rồi sao?”

“Tôi nghĩ là rồi.”

“Vây tốt quá!”

Thanh âm kích động của Serena kèm theo chút nức nở. Cô ta thật sự sợ, sợ mình bị người ta yên lặng giết hại hết như Walter Jovanovich. Cô ta không thể quên được cơn ác mộng đầm máu kia.

“Có điều, tôi cần sự trợ giúp của cô. Cô có thể trả lời cho tôi mấy vấn đề không?” Trì Trùng tiến hành dụ dỗ từng chút một.

“Cậu nói đi.” Serena đồng ý không chút do dự.

“Cô có thể nói cho tôi biết, hình ảnh ghi lại trong camera có thể lưu bao nhiêu ngày một lần không? Cả giường trong phòng ngủ của cô, nó được đưa tới cách đây bao lâu?”

Serena thấy kỳ lạ khi Trì Trùng đưa ra một vấn đề cổ quái nhưng vì bảo vệ tính mạng, cô ta không nghĩ nhiều mà trả lời luôn: “Tôi nhớ là camera ghi hình có thể lưu được tối đa 15 ngày một lần. Còn cái giường kia đã được đưa tới đó khoảng một tháng trước, nhưng sao anh lại muốn hỏi chuyện này? Sao anh lại biết tôi mua giường mới?”

“Mấy cái đó không quan trọng, cô cứ biết là chúng tôi đang bảo vệ cô là được. Chúng tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ.”

“Cảm ơn hai người!”

Serena nói xong mấy lời này, Trì Trùng cúp điện thoại luôn.

Trì Trùng cúp điện thoại xong, nhìn về phía Chúc An Sinh. Nét mặt Chúc An Sinh hiện rõ lên vẻ nghi ngờ.

“Chẳng lẽ em vẫn không hiểu?” Trì Trùng không biết Chúc An Sinh còn đang nghi ngờ cái gì.

“Em không tin lắm. Nếu Winona và Jonathan sử dụng biện pháp hóa trang thành nhân viên khuôn vác, cuối cùng Winona trốn ở lại biệt thự sau khi vận chuyển, chẳng lẽ cô ấy trốn tránh trong căn biệt thự này tận hơn mười ngày sao?”

“Em cảm thấy Winona không có khả năng chịu đựng được việc trốn tránh trong vòng hơn mười ngày?”

“Chắc là có khả năng, chỉ cần Winona mang theo một chút đồ ăn bổ sung dinh dưỡng thôi. Nhưng thao tác đó khó khăn tới mức khó có thể tưởng tượng nổi. Cô ấy làm nhiều như vậy chỉ để giết Walter Jovanovich thôi sao?”

“Sao lại không có khả năng đó? Chỉ sợ Winona đã chờ đợi ngày này hơn hai mươi năm rồi. Cô ấy chỉ cần sống chui lủi như chuột trong vòng hơn mười ngày thôi mà. Anh tin rằng, để có thể giết được Walter Jovanovich, cô ấy nguyện ý trả giá hết thảy.”

Khi Trì Trùng nói chuyện, Chúc An Sinh như có thể thông qua câu nói của anh nhìn thấy được Winona Duffy đang đứng bên mép giường.

Cô ấy lặng lẽ nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt. Chính ông ta đã làm hại bố mẹ cô ấy.

Kể từ ngày Winona Duffy nhận được tin bố mẹ mình qua đời, cô ấy đã biết, trong tương lai, rồi sẽ có một ngày tự tay cô ấy đâm kẻ thù!

Cô ấy đã chờ ngày này lâu lắm rồi! Cô ấy chờ tới sắp phát điên!

“Giết chết Walter rồi, cô ấy đã chạy đi đâu?” Chúc An Sinh nghĩ ra vấn đề mới.

“Cái này không khó, cô ấy chỉ cần chuẩn bị trước một bộ trang phục của cảnh sát hoặc nhân viên y tế là được. Cuối cùng, cô ấy nhân thời điểm hỗn loạn lên ra ngoài.”

Cuối cùng Chúc An Sinh và Trì Trùng cũng giải quyết được điểm ly kỳ nhất của vụ án giết người trong phòng kín. Nhưng bọn họ không cảm thấy vui mừng khi vụ án đã được giải quyết.

“Walter Jovanovich đã làm cái gì?”

Chúc An Sinh biết bọn họ vẫn chưa tìm được hết chân tướng.

Vì sao Winona Duffy cố chấp cho rằng bố mình là cảnh sát? Thân phận của Jonathan Douglas là gì? Walter Jovanovich đã làm ra chuyện gì?

“Vì thế công việc của chúng ta chưa kết thúc.” Trì Trùng ngáp một cái. Bây giờ đã là tám giờ tối, bọn họ chạy đôn chạy đáo cả ngày nay rồi.

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh đi lên bịt miệng Trì Trùng lại. Làm Trì Trùng thiếu chút nữa bị nghẹn chết vì hít thở không thông.

Vất vả lắm mới được thả lỏng chút! Trì Trùng đang định chát vất Chúc An Sinh thì thấy cô ra hiệu cho anh không được phát ra tiếng.

Giây tiếp theo, Trì Trùng biết tại sao Chúc An Sinh lại bảo mình không được phát ra tiếng.

Ở lỗ khóa truyền tới tiếng vang, tim Chúc An Sinh và Trì Trùng như muốn nhảy lên tới tận cổ họng.

Lúc này rồi còn ai tới biệt thự chứ?

Chúc An Sinh và Trì Trùng nghĩ không ra nhưng vẫn yên lặng di chuyển tới một bên cạnh cửa phòng ngủ.

Điều Chúc An Sinh và Trì Trùng cảm thấy may mắn là căn biệt thự này đã sớm bị cắt điện, nếu không bọn họ sẽ bật đèn, như vậy chẳng khác nào đang nhắc nhở người đi vào biệt thự này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong bóng đêm, sự căng thẳng của Chúc An Sinh và Trì Trùng tăng theo từng bước chân. Thẳng tới khi tiếng bước chân đó ngừng ở ngoài cửa.

Giờ phút này, hai người họ còn quên cả hô hấp.

“Rầm!”

Theo tiếng cửa bị đá văng ra là một bóng đen xuất hiện ở ngoài cửa. Chúc An Sinh giờ chân đá qua đó không chút do dự, bóng đen đó lập tức đưa tay lên ngăn cản. Hai người cảm giác được mình như đang va phải sắt thép, dòng điện tê mõi đồng thời truyền tới thần kinh ở đại não của hai người.

Giờ phút này, Trì Trùng cố lấy dũng khí, nhắm mắt xông ra bên ngoài như trâu điên. Anh muốn trực tiếp đánh ngã người kia để Chúc An Sinh có thời gian phản kích.

Nhưng Chúc An Sinh không đoán được Trì Trùng có hành động như thế. Cô chỉ trơ mắt nhìn Trì Trùng lao ra ngoài, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm vắng lặng.

Ngon lửa tức giận cháy hừng hực trong lòng làm Chúc An Sinh trực tiếp xông ra ngoài ra đòn hiểm như mưa với người ngoài cửa. Người nọ vì không chiếm được thế thượng phong nên chỉ có thể liên tục phòng thủ, mãi cho tới khi An Sinh nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“An Sinh!”

Nghe vậy, Chúc An Sinh dừng công kích. Cô đứng dừng sức dụi mắt một lúc mới nhìn rõ được hình dáng người kia.

“Anna!”

Nhận ra nhau, Chúc An Sinh lập tức tiến tới tặng Anna một cái ôm thăm thiết. Hai cô còn đang định trò chuyện thì tiếng kêu thảm thiết của Trì Trùng nhắc nhở các cô trên đất vẫn còn một người đàn ông đang rên rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Số phận bi thương

Edit: Cải Trắng

Vừa mới bước vào cục cảnh sát, Wotan Schein đã bị hấp dẫn bởi cô gái có mái tóc đỏ đứng trong đại sảnh. Tóc cô đỏ rực như ngọn lửa.

Wotan Schein cảm giác được hô hấp mình trở nên dồn dập. Cậu cảm thấy mình cần phải đến gần người con gái này. Nếu không, cậu sẽ hối hận cả đời.

"Xin chào, tôi có thể giúp gì cho cô không?" Wotan Schein thấp thòm đi tới bên cạnh cô gái tóc đỏ, hỏi.

Lúc này, cô gái tóc đỏ đang buồn chán muốn chết. Cô vừa nhai kẹo cao su vừa nghịch điện thoại di động ở đó. Bàn tay thoăn thoắt trên màn hình di động làm nó vang lên tiếng nổ như tiếng pháo. Nó chỉ dừng lại khi có một người con trai mặc đồng phục cảnh sát đi tới gần cô.

Cô gái tóc đỏ dừng trò chơi lại, tháo kính râm xuống đánh giá người con trai này một lượt. Cuối cùng, cô nở nụ cười vô cùng quyến rũ với người con trai ấy.

Đúng lúc đó, người cô gái tóc đỏ chờ đi ra, trên tay người đó là một tấm chi phiếu với mức giá cao.

"Đây là thù lao của cô."

Người đàn ông đó cẩn thận đưa tờ chi phiếu cho cô gái tóc đỏ. Điểm đáng chú ý là, tuy hai người đang ở Đức nhưng người đó lại dùng tiếng Anh để nói chuyện với cô gái.

Nhận được chi phiếu, cô gái tóc đỏ xoay người rồi đi ngay lập tức. Nhưng người đàn ông lại gọi cô ấy lại.

"Giờ chúng tôi còn một tội phạm đang bị truy nã nữa. Tên cậu ta là Jonathan Douglas. Cô có hứng thú muốn bắt không?"

Người đàn ông đó nói với giọng thành khẩn. Tuy hắn không muốn giao tiếp với cô gái tóc đỏ kỳ lạ này nhưng đây là vụ án cực trường tự mình giao cho hắn. Vì vậy, hắn không thể không thỉnh cầu cô gái này hỗ trợ.

Im lặng một hồi, cô gái tóc đỏ đưa điện thoại đang hiển thị trò chơi kết thúc ra, lười biếng hỏi: "Tiền công bao nhiêu?"

Tuy thái độ của cô gái này lạnh nhạt nhưng hẳn không quan tâm. Hẳn chỉ cần cô gái này nhận nhiệm vụ, còn mình hoàn thành được mệnh lệnh mà cục trưởng giao là được.

"Nhất định sẽ khiến cô hài lòng!" Người đàn ông đó vừa nói xong đã gấp không chịu được, đem nội dung lệnh truy nã giao cho cô gái tóc đỏ.

Cô gái tóc đỏ hơi liếc mắt là thấy được ảnh chụp Jonathan Douglas trên lệnh truy nã. Đây là một người đàn ông rất anh tuấn. Tuy cô không có hứng thú với anh ta nhưng cô cũng phải thừa nhận điều này.

Sau đó, cô gái tóc đỏ xoay người rời đi.

Wotan Schein muốn đuổi theo vì cậu cho rằng cô bỏ qua sự tiếp cận của mình là do nghe không hiểu tiếng Đức. Nhưng cậu bị người đàn ông vừa đưa chi phiếu ngăn lại.

"Cậu định làm gì?" Người đàn ông đó hoảng sợ kéo Wotan Schein lại.

"Tôi chưa có số điện thoại của cô ấy mà. Anh kéo tôi làm gì?"

Wotan Schein nhìn người đồng nghiệp đang kéo mình lại với ánh mắt khó hiểu.

"Cậu điên rồi! Cậu muốn số điện thoại của cô ấy hả?"

"Là sao? Sao tôi không thể có số điện thoại của cô ấy?"

"Cậu có biết cô ấy là ai không? Cô ấy là Amis Anna tóc đỏ, là thợ săn tiền thưởng có giá trị lớn nhất trên thế giới hiện giờ. Là người mà chỉ dùng một tháng đã bắt được tên tội phạm trốn thoát mà chúng ta đã tốn ba năm để theo dấu đấy."

"Cô ấy chính là Amis tóc đỏ?"

Giờ thì Wotan Schein đã hiểu vì sao người đàn ông này muốn ngăn cản mình. Tình yêu của cậu còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi. Nhưng cả đời này cậu sẽ không thể quên được nụ cười và bóng lưng của Anna lúc rời đi.

**

Lúc tỉnh lại, Winona Duffy không nhìn thấy Jonathan Douglas đâu. Cô hoảng sợ xuống xe, bắt đầu điên cuồng tìm bóng hình Jonathan Douglas ở xung quanh đó.

"Jonathan!"

"Jonathan!"

Winona Duffy hoảng sợ gọi tên Jonathan Douglas. Cô rất sợ, sợ mình sẽ lần nữa bị chia cắt với Jonathan Douglas. Nước mắt cô chảy xuống gò má.

Cuối cùng, Winona Duffy cũng tìm được Jonathan Douglas nhưng cô phát hiện sau lưng anh ta có một cô gái tóc đỏ. Cô gái ấy đang chìa súng vào ót Jonathan Douglas.

"Jonathan!"

Winona Duffy kinh hoàng, muốn chạy tới thì Jonathan Douglas đã dùng ánh mắt kiên định ngăn cản cô.

"Đừng tới đây." Giọng Jonathan Douglas rất nhẹ nhưng lại đáng tin tưởng vô cùng: "Đi mau."

Nói với Winona Duffy xong, Jonathan Douglas hơi liếc mắt nhìn cô gái tóc đỏ phía sau.

"Tôi biết, là anh ta phái cô tới bắt tôi nhưng chỉ có tôi mới là nhược điểm của anh ta. Vì vậy, cô cứ đưa tôi đi. Có điều, xin cô hãy tha cho cô ấy."

Anna nghi hoặc nhìn người đàn ông tên Jonathan Douglas. Cô thấy rất khó hiểu. Sao người đàn ông này lại trở thành tội phạm bị cảnh sát Đức truy nã nhỉ?

Thật ra, Anna đã xác nhận được vị trí của Jonathan Douglas và Winona Duffy vào năm ngày trước nhưng cô không chọn ra tay ngay lúc đó. Vì lúc cô tìm được hai người họ, cô thấy bọn họ đang cho mèo ăn.

Anna có một chân lý như này, người thích mèo không phải là người quá xấu.

Vì vậy, Anna cố ý dùng năm ngày để theo dõi. Càng theo dõi cô càng cảm thấy kỳ lạ. Bởi vì cô thấy, Jonathan Douglas và Winona Duffy không phải người xấu.

Vào giờ phút này, Anna có thể xác định Jonathan Douglas không phải người chuyện ác nào cũng làm như trong miêu tả của lệnh truy nã.

Vì thế Anna quyết định thu vũ khí của mình lại.

Cảm giác được súng sau ót mình biến mất, Jonathan Douglas chạy nhanh tới chỗ Winona Duffy. Anh ta đẩy Winona Duffy ra sau lưng để bảo vệ. Giờ đây, anh ta trông như một con thú dữ đang trừng mắt nhìn chằm chằm Anna.

Anna bị hành động của Jonathan Douglas chọc cười. Cô không mấy may quan tâm, cứ đi thẳng tới chỗ anh ta. Đợi tới khi Jonathan Douglas chuẩn bị phản công, Anna mới dừng chân lại.

Lúc này, Anna lấy từ trong túi ra hai viên đạn.

"Nhìn thấy thứ này không? Có người muốn giết hai người. Tên sát thủ đó theo dõi tôi, hẳn muốn mượn tôi để tìm nơi hai người ẩn nấp nhưng tôi đã giải quyết tên sát thủ này cho hai người. Vì vậy, hai người mới có thể sống đến bây giờ."

Jonathan Douglas và Winona Duffy liếc mắt nhìn nhau, bọn họ tin Anna đang nói thật. Vì nếu cô là chó săn của Walter Jovanovich thì đã không buông Jonathan Douglas ra.

"Cảm ơn. Nhưng cô là ai? Và cô muốn làm gì?" Winona Duffy tin rằng Anna không có ác ý với bọn họ nên muốn làm Jonathan Douglas nói lỏng cảnh giác.

"Tôi muốn biết hai người rốt cuộc là ai? Hai người có đúng là mafia không? Vì sao hai người lại bị truy nã? Là ai muốn diệt trừ hai người tới mức không tiếc tiền mồi sát thủ chuyên nghiệp?"

Bây giờ, Winona Duffy có thể chắc chắn trăm phần trăm là Anna không ra tay với bọn họ. Bởi vì cô nhìn ra được, Anna là người tốt.

"Cô muốn biết? Đây là một câu chuyện xưa rất dài."

Trong khi Winona Duffy nói chuyện, những câu chuyện xưa lóe lên trong đầu. Sau đó, cô nở nụ cười buồn bã.

Vì muốn thoải mái nghe chuyện nên Anna còn bê một tảng đá qua đây để ngồi nghe. Jonathan Douglas và Winona Duffy nhìn cô với ánh mắt hài hước.

"Nên nói từ đâu nhỉ? Giống như các câu chuyện xưa khác thôi, trong chuyện này có một nhân vật rất xấu xa."

"Vào khoảng 31 năm trước, có một chàng trai là tân sinh viên của đại học cảnh sát Đức. Người đó ôm một lòng tràn đầy nhiệt huyết bước vào hội nghị bí mật."

"Hội nghị này là do cấp trên nói cho ông ấy biết. Cảnh sát Đức yêu cầu phải có một người thâm nhập vào mafia để nắm vững. Bởi vì thế lực của mafia quá lớn nên bọn họ cần có người thâm nhập vào trong đó để từng bước diệt trừ mafia."

"Người tân sinh viên đó tin."

"Không có gì bất ngờ khi nhờ sự trợ giúp của cấp trên, người tân sinh viên đó chỉ mất mười năm đã trà trộn được vào trong trung tâm của mafia. Trong khoảng thời gian này ông ấy lập gia đình, có một cô con gái."

"Vào được vị trí trung tâm của mafia rồi, người đàn ông ấy tưởng mình sẽ hoàn thành được khát vọng của bản thân, cùng hợp tác với cấp trên để tiêu diệt thế lực mafia ở Đức. Nhưng đúng lúc đó, người đàn ông ấy biết được một lời nói dối đã tồn tại mười năm."

"Chẳng có kế hoạch nắm vững nào cả, ông ấy chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay cấp trên thôi. Mà người cấp trên kia làm thế là vì muốn nắm giữ được quyền lực cả hai giới, trong tối và ngoài sáng. Ông ta tin mình có thể nắm giữ được tất cả vì trong mười năm này ông ta đã có được rất nhiều nhược điểm của quân cờ. Ông ta tin rằng mình đã nắm giữ được hết trong lòng bàn tay nên đã ngã bài với quân cờ đó."

"Lúc đó, quân cờ mới hiểu được rằng khi ông ấy bước chân ra khỏi đại học cảnh sát thì ông ấy sẽ không bao giờ làm được cảnh sát nữa. Ông ấy ngu ngốc để người ta chơi đùa mất mười năm. Đợi tới khi ông ấy biết được sự thật, ông ấy đã không thể nào thoát ra được nữa. Ông ấy cứ như người rơi vào vũng bùn, càng giẫy dụa thì lún càng nhanh."

"Sau đó thì sao?"

Anna không ngờ là câu chuyện xưa mình nghe được lại như thế này. Dường như cô có thể tưởng tượng ra được người đang bị vận mệnh đùa cợt, rồi xuống vũng bùn.

"Sau đó? Sau đó người kia quyết định vạch trần tất cả. Ông ấy quả quyết nói với vợ và con gái của mình là ông ấy là cảnh sát, ông ấy là người tốt! Nhưng chẳng ai tin ông ấy cả, bởi vì ông ấy đã mất đi cơ hội nói ra tất cả."

Winona Duffy nói rất ngắn gọn, tựa như câu chuyện xưa của cô chỉ đơn giản như thế thôi.

Cô sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc tiếng súng nổ, bố mẹ cô ngã xuống vũng máu.

**

"Walter Jovanovich là người xấu trong câu chuyện đó?"

Giờ Tri Trùng đã hiểu Walter Jovanovich đã làm cái gì. Và cũng biết rõ được thân phận của Jonathan Douglas và bố Winona Duffy.

"Cô vì biết sự thật nên đã tha cho bọn họ?" Chúc An Sinh hỏi Anna.

"Đúng thế nhưng câu chuyện này chưa kết thúc đâu." Giọng Anna trở nên nghiêm trọng lạ thường khi nhớ tới lần đầu tiên Jonathan và Winona gặp nhau.

"Cô đang muốn nói tới chuyện sau khi vào trại trẻ mồ côi, Winona gặp được cha xứ bại hoại sao?" Tri Trùng đã đoán được chuyện tiếp theo Anna muốn nói.

"Hai người biết chuyện này?" Anna khiếp sợ nhìn Tri Trùng và Chúc An Sinh: "Hai người còn biết cái gì nữa không?"

"Về cơ bản thì những chuyện sau đó chúng tôi đều biết."

Câu trả lời của Tri Trùng làm ánh mắt Anna thay đổi cứ như thấy quỷ.

"Sao hai người lại biết?" Anna hỏi một câu không rõ đầu đuôi.

"Chuyện này không quan trọng. À, tôi còn chút vấn đề muốn hỏi cô đây. Chuyện của bố Winona thì đã biết, còn chuyện của Jonathan là như thế nào?"

Bỗng nhiên, ánh mắt Anna trở nên buồn bã. Cô dùng chất giọng đau buồn kể lại câu chuyện của Jonathan.

"Sau khi rời khỏi trại trẻ mồ côi, Jonathan không quên được những chuyện mình đã trải qua ở đó nên hầu như đêm nào cũng gặp ác mộng. Vì vậy, bố mẹ nuôi của anh ta đưa anh ta đi gặp bác sĩ tâm lý. Bác sĩ tâm lý đã tìm cách để phong bế ký ức của anh ta lại, để anh ta quên đi hết mọi chuyện ở trại trẻ mồ côi."

"Thế nên Winona Duffy ở trại trẻ mồ côi không đợi được anh ta là do anh ta đã quên tất cả?" Chúc An Sinh như đã hiểu ra vấn đề.

"Đâu có đơn giản như thế."

Giọng Anna rất đau buồn như là đang cảm thán sự trêu đùa có số mệnh.

"Tuy Jonathan bị phong bế ký ức nhưng anh ta vẫn nhớ Winona. Anh ta nhớ rõ từng có một người con gái nói với mình rằng bố cô ấy là cảnh sát."

"Sau đó, anh ta cứ thay đổi một cách vô tri vô giác. Jonathan vào học ở đại học cảnh sát. Đúng lúc đó thì lực khổng chế của Walter ở hắc bang bị suy thoái, gia tộc mafia Bayer vùng dậy trở thành thế lực khổng lồ lớn mạnh nhất châu Âu. Vì thế, Walter diễn lại trò cũ, sau đó bị kịch của bố Winona lặp lại trên người Jonathan."

Chưa bao giờ Chúc An Sinh và Tri Trùng lại cảm thấy cuộc đời như một vở hài kịch như lúc này. Dường như bóng tối trên toàn thế giới này đang trút xuống người Jonathan Douglas và Winona Duffy.

"Nhưng nếu Jonathan đã quên tất cả thì sao anh ta có thể gặp lại Winona?" Tri Trùng và Chúc An Sinh vẫn còn vấn đề chưa hiểu.

Đúng lúc Anna định nói tiếp thì nhận được điện thoại của Winona Duffy.

"Cô Anna, thật sự rất cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã giúp chúng tôi. Chúng tôi không cách nào báo đáp cô được, chỉ có thể chúc cô tương lai sẽ..."

"Winona, đi mau!"

Tiếng Jonathan Douglas đột ngột vang lên trong điện thoại. Tiếp theo, Anna nghe được một tràng súng nổ ra.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này được viết dưới góc nhìn của Anna, thế nên về cơ bản thì mọi người đã biết được câu chuyện xưa. Chương sau sẽ là kết cục của Jonathan và Winona.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Bão tố nơi cuối con đường

Edit: Cái Trắng

Winona còn nhớ rõ lần đầu tiên mình gặp Jonathan Douglas.

Khi đó, nữ tu sĩ Jennifer đưa cô đi chào hỏi những bạn nhỏ trong trại trẻ mồ côi. Ánh mắt đầu tiên của Winona nhìn trúng Jonathan Douglas giữa hàng chục người, vì Jonathan cũng đang nhìn cô không chớp mắt.

“Chào mừng cậu đến với Petra House, tớ tên là Jonathan.”

Winona nhìn cậu bé đang nở nụ cười tươi rói với ánh mắt kỳ quái. Cô cảm thấy cậu bé này chắc chắn là có vấn đề.

“Bố mẹ tôi đều đã qua đời rồi, cậu nghĩ tôi vui về được sao?”

Winona hất tay Jonathan ra không chút lưu tình. Cô không hiểu cậu bé này lắm. Bây giờ cậu ở trong trại trẻ mồ côi đồng nghĩa với việc cậu đã bị vứt bỏ, một khi đã thế, vì sao cậu còn cười vui về được chứ?

Vì vậy, Winona không muốn thân thiết với những người ở đây. Bởi vì những người ở đây vô cùng ngu ngốc.

Đêm khuya hôm đó, Winona mở mắt vì đói bụng.

Lúc ăn cơm tối cô vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc đau thương nên không ăn xong nổi cái bánh mì. Nhưng bây giờ thì cô lại thấy hành động đó vô cùng ngu xuẩn.

Winona rón ra rón rén bò xuống dưới, loay hoay mất một lúc lâu cũng không tìm thấy phòng bếp ở đâu. Cuối cùng, cô phát hiện bên ngoài bắt đầu mưa.

Những giọt nước lạnh băng rơi từ trên không trung tối đen xuống mu bàn tay cô. Winona cẩn thận hứng lấy một ít nước mưa rồi uống, nước chảy xuống tới yết hầu khiến cô dễ chịu hơn và cảm nhận được mùi vị ngọt ngọt thanh thanh.

“Như thế sẽ dễ bị tiêu chảy đấy.”

Một giọng nói non nớt vang lên dọa Winona hoảng sợ. Một ít nước mưa cô mới hứng được trong lòng bàn tay vì quá sợ hãi mà chảy hết.

Winona tức giận xoay người lại, phát hiện người tới là cậu bé chiều nay muốn nói chuyện với cô.

“Ai cần cậu lo!”

Winona đứng thẳng lông mày, hung tợn nhìn cậu bé. Cô tiếp tục vươn tay muốn hứng thêm một ít nước mưa.

Nước mưa lạnh băng tiếp tục ngưng tụ lại trong lòng bàn tay Winona, nhưng cậu bé đáng ghét kia lại cứ chiếm lấy đại não cô.

Cậu bé kia còn đứng ở phía sau cô sao? Winona không nhìn được mà nghĩ như thế. Cô không nghe thấy gì cả, tiếng mưa rơi đã cản trở thính lực của cô. Nhưng cô cảm thấy, hẳn là cậu bé đó đã đi rồi.

Winona tức giận, bấu môi. Cậu bé này đáng ghét thật.

Lúc sau, cậu bé đó đi tới bên cạnh cô, vươn tay kéo cô lại.

Trong màn đêm đen kịt, tay của cậu bé thật khác lạ. Tay của cậu giống như lò sưởi ấm áp, khác hẳn với nước mưa lạnh băng, như hai thế giới riêng biệt vậy.

“Chắc là cậu đói lắm vì không ăn cơm chiều nhì.”

Cậu bé nắm chặt tay Winona. Trước khi cô kịp tức giận, cậu bé đã lấy kẹo ở trong túi ra đưa cho cô.

“Kẹo này ăn ngon lắm, cậu mau ăn đi.”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn Winona. Dù là trong đêm đen, hai mắt cậu vẫn sáng ngời.

Winona không nghĩ nhiều, lập tức bóc kẹo ra. Hương vị ngọt ngào của nó làm cô nuốt chút nữa thì quên mất bản thân đang ở trong trại trẻ mồ côi.

“Sao cậu lại có kẹo?” Winona vừa nhét kẹo vào túi vừa lẩm bẩm hỏi. Cô hi vọng có đủ đồ ăn để lấp đầy cái bụng này.

“Có một cô cho tớ đấy. Cô ấy thường xuyên trộm tới thăm tớ, còn nói đây là bí mật của cô ấy và tớ nữa.”

“Vậy mà cậu còn nói cho tôi.”

Winona cảm thấy cậu bé này đúng là ngu ngốc.

“Bởi vì lâu lắm rồi cô ấy không tới nữa. Cô ấy nói cô ấy phải tới một nơi rất xa, không thể tiếp tục tới thăm tới nữa. Chỗ kẹo này chính là món quà cuối cùng cô ấy để lại cho tớ.”

Winona ngẩn người, nhìn cậu bé trước mặt với ánh mắt phức tạp. Còn cậu thì vẫn ngây ngô cười tươi.

Khoảnh khắc đó, Winona đã biết, cậu bé này chẳng thông minh gì cả.

“Cậu tên Jonathan đúng không? Sau này chúng ta là bạn bè nhé, tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Winona nói xong thì nắm lấy tay Jonathan, đồng thời cô cũng cố gắng nhắm nháp kẹo.

Winona có một bí mật không nói cho Jonathan biết. Thật ra, đêm đó cô không ăn hết chỗ kẹo đấy. Vì cô biết, một ngày nào đó Jonathan sẽ hiểu ra tất cả, nên cô để lại hai viên kẹo.

**

Winona nhanh chóng quên mất bộ dáng tươi cười của Jonathan. Chỉ có cô mới biết được vì sao Jonathan không mỉm cười nữa.

Một ngày nọ, mọi người không tìm thấy Jonathan đâu. Cuối cùng, Winona tìm được cậu ngồi ở trong thùng rác.

Winona biết vì sao Jonathan lại ngồi trong thùng rác, vì cậu nghĩ như thế sẽ không còn ai có thể tìm thấy cậu nữa. Cậu chẳng hề màng tới sự bẩn thỉu của thùng rác mà chui vào đó, trốn đi.

Ngày đó, Winona ôm lấy Jonathan mà khóc đỏ cả hai mắt. Cô kiên định tự nói với bản thân mình rằng sẽ để Jonathan chạy đi.

Cuối cùng, Winona cũng có cơ hội đó.

Cặp vợ chồng đó là người lương thiện nhất mà Winona từng gặp. Giây phút cô gặp được bọn họ, cô càng thêm xác định kế hoạch đưa Jonathan đi.

Winona giả vờ làm rơi sổ tay xuống, khiến cặp vợ chồng đó thấy được ảnh chụp Jonathan. Winona thấy được ánh mắt yêu thích của cặp vợ chồng đó.

“Cháu quen cậu bé này hả?” Hai vợ chồng thân thiết hỏi thăm.

“Cậu ấy là bạn tốt của cháu, tên là Jonathan. Cậu ấy là người viết chữ đẹp nhất trong số tất cả bọn cháu. Chúng cháu đều rất thích cậu ấy.”

Winona nói không chút do dự. Cô biết, mình nói như thế thì về sau Jonathan sẽ được nhận nuôi, cô biết mình có thể sẽ không gặp được Jonathan nữa.

Lúc ấy, Jonathan không hiểu vì sao đột nhiên Winona lại xa lánh mình. Cậu nói cho Winona biết mình sắp có bố mẹ nhưng Winona nghe vậy lại biến mất cả buổi trưa. Lúc gặp lại, Jonathan phát hiện hai mắt Winona hơi sưng.

Ngày rời khỏi Petra House, Jonathan tìm kiếm một hồi lâu vẫn không thấy Winona đâu. Cậu chỉ đành để lại cho Winona một tờ giấy, nói với cô rằng mình chắc chắn sẽ trở về tìm cô.

Jonathan không hề biết là hôm đó Winona ngồi ở trên cây sồi cao lớn.

Nhìn theo Jonathan rời đi, ngày hôm đó chỉ có mình cây sồi biết Winona khóc nhiều tới mức nào. Nhưng Winona tự nói với bản thân mình rằng, mình cần phải mỉm cười.

Tất cả chuyện này không phải là kế hoạch của cô sao? Bây giờ Jonathan đã có thể thoát khỏi đây rồi.

Đi đi Jonathan, đừng bao giờ trở về đây nữa.

**

Thấy tờ giấy Jonathan để lại, Winona luôn tin rằng Jonathan nhất định sẽ quay về tìm mình.

Mà trong lúc chờ đợi Jonathan, Winona tự nói với bản thân mình rằng lúc này mình cần phải bảo vệ Petra House.

Biết được chuyện cha xứ mới tới quấy rối Annie, cô hạ quyết tâm giết chết người cha xứ này mà không hề do dự.

Winona thấy trong sách có nhắc tới một loại chất lỏng chảy ra từ thân cây là chất kịch độc mà trùng hợp là cô đã từng thấy loại cây này nên kế hoạch giết người hoàn mỹ cứ thế mà sinh ra.

Winona biết cha xứ có thói quen liếm bì phong thư nên cô đã bôi chất lỏng của cây lên phần đó. Cuối cùng, cha xứ đem lá thư đó bỏ vào hòm thư nên cảnh sát không thể điều tra được rốt cuộc cha xứ đã trúng độc như thế nào.

Cứ như thế, Winona hoàn thành lần giết người đầu tiên trong cuộc đời.

Sau đó, cô tiếp tục chờ ở Petra House. Cô chờ một ngày nào đó Jonathan sẽ quay lại tìm cô.

Thời gian thấm thoát trôi đi. Dù đã trưởng thành nhưng Winona vẫn thường xuyên quay về trại trẻ mồ côi, cô vẫn luôn đợi cậu bé vụng về đó.

Mãi cho tới khi đi kiểm tra sức khỏe, Winona phát hiện mình bị ung thư.

Đối với người bình thường thì tin tức này như sét đánh giữa trời quang nhưng Winona lại rất bình tĩnh. Cô bình tĩnh tới mức làm bác sĩ thông báo kết quả cho cô kinh ngạc.

“Đây là giai đoạn đầu đúng không?” Winona xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy. Cũng may là cô tới kiểm tra sức khỏe sớm, nếu rơi vào thời kỳ giữa hoặc cuối thì không dễ chữa rồi.”

Biết mình không chết, có khả năng có thể chữa khỏi thì Winona không quan tâm tới việc mình bị ung thư nữa. Trong lòng chỉ có duy nhất một suy nghĩ, cô cần phải tìm Jonathan Douglas.

Cô không chờ nổi nữa. Cô quyết định sẽ đi tìm người con trai đó, giống như lúc trước cô phát hiện ra anh ngồi trong thùng rác vậy.

Vì thế, Winona rời khỏi Petra House, rời khỏi Berlin, đi khắp nước Đức tìm kiếm tung tích Jonathan. Mãi cho tới hai năm sau, cô mới gặp được cậu bé đó.

**

Sau khi gặp được Winona, Jonathan mới nhớ lại những ký ức ở trại trẻ mồ côi. Giờ thì anh đã biết tại sao lúc trước mình lại lựa chọn thi vào đại học cảnh sát rồi.

Đó là vì rất lâu về trước có một cô bé nói với anh rằng bố cô ấy là cảnh sát, bố cô ấy là người tốt.

Vui vẻ vì gặp lại chưa được bao lâu, Winona và Jonathan phát hiện ra tình cảnh hai mươi năm trước bố Winona gặp lại đã tái diễn trên người Jonathan.

“Cậu nói cậu là cảnh sát nằm vùng trà trộn vào Mafia?”

Winona sắp hít thở không thông. Mấy năm nay, cô luôn tự hỏi những việc lạ đã xảy ra trên người bố mình, cuối cùng nghĩ tới một khả năng, thật ra bố cô đúng là cảnh sát nằm vùng.

“Cậu chắc chứ?”

Winona hỏi vậy làm Jonathan do dự. Thời gian gần đây, anh luôn có cảm giác khá quỷ dị.

Vì thế, Jonathan tìm Walter Jovanovich để giăng co.

Walter Jovanovich tự tin là mình nắm được điểm yếu của Jonathan nên đã ngả bài luôn với anh. Khoảng khắc đó, Winona biết được cả sự thật về cái chết của bố mình.

Vì để cảnh cáo Jonathan, Walter Jovanovich dùng nhục cảm này để khiến anh bị cảnh sát Đức truy nã.

Nhưng Walter Jovanovich không biết được rằng, số phận của mình đã được định trước kể từ ngày ông ngả bài với Jonathan.

Một năm đó, Winona và Jonathan không ngừng tìm cách giết chết Walter Jovanovich. Dù trong lòng cực kỳ run sợ nhưng Walter Jovanovich cũng đưa ra lời cảnh cáo, chỉ cần ông ta từ vong thì thân phận nằm vùng của Jonathan sẽ được tung ra ngoài ánh sáng. Đến lúc đó, Jonathan sẽ bị cả gia tộc Bayer đuổi giết.

Walter Jovanovich tưởng rằng như thế sẽ khiến Winona và Jonathan sợ hãi nhưng ông đâu biết là bọn họ đã sớm chẳng quan tâm nữa.

Thân bọn họ đã sớm ở địa ngục, chẳng lẽ còn sợ cái chết sao?

**

Sau khi Winona Duffy giết chết Walter Jovanovich, Jonathan thành công đón được cô.

Trong đêm tối vô tận, Jonathan và Winona cứ như hai cô hồn đã quỷ đạo chơi ở thế giới này.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Jonathan vừa lái xe, vừa dò hỏi Winona đang ngẩn người.

Bỗng nhiên, trước mắt Winona hiện lên rất nhiều hình ảnh. Có cảnh bố mẹ cô ngã trên vũng máu, có cảnh cô và Jonathan bắt lửng trong trại trẻ mồ côi, còn có cảnh người cha xứ kia bị trúng độc chết. Cuối cùng là cảnh Walter Jovanovich bị cắt yết hầu.

“Jonathan, cậu có tin là trên thế giới này có Thượng Đế không?”

Cả người Jonathan run lên.

“Chúng ta là những đứa trẻ bị Thượng Đế vứt bỏ.”

“Cứ vậy đi, tiếp tục như thế.”

**

Khi điều tra về cha xứ Kevin vào hai mươi năm trước, Winona và Jonathan phát hiện ra một bí mật, đó là một quy luật thần bí.

“Cậu tin không?” Con tức trong lòng Winona đã bị thiêu đốt cháy hừng hực.

“Chúng ta tiếp tục làm thế đi.”

Jonathan trả lời vô cùng ngắn gọn. Sau khi giết chết cha xứ Kevin Brana, đáng lẽ bọn họ sẽ bay sang Mỹ. Không chỉ vì ở Mỹ có nhiều người giống như Kevin Brana mà còn là vì bọn họ đang bị gia tộc Bayer đuổi giết.

Anna gọi điện thoại cho Jonathan.

“Cảm ơn cậu đã trợ giúp, nhưng có vẻ như Vlad Borman không tiếp nhận được việc mình phải ở trong tù cả đời nên đã tự sát.”

“Hắn giết nhiều người như thế mà còn sợ ở tù à?” Jonathan cười đầy châm chọc.

“Tôi tìm được người giúp cậu làm thân phận giả rồi. Ngày mai các cậu sẽ bay tới Mỹ chứ?” Anna tiếp tục nói. Đây là giao hẹn giữa cô và Jonathan.

“Không, chúng tôi cần quay về Đức một lần nữa. Cô có thể giúp chúng tôi chặn người của gia tộc Bayer không?”

“Hai người còn muốn về đó? Điên rồi hả?” Anna vô cùng khó hiểu, hỏi.

“Chúng tôi mới phát hiện, sau khi Winona rời khỏi Petra House, nơi đó lại chào đón một ác ma nữa.”

Lúc này, ngay cả Anna cũng im lặng. Một lúc sau, cô mới mở miệng: “Tôi giúp hai người làm nô gia tộc Bayer, thế nào?”

**

Giải quyết xong hai người của gia tộc Bayer theo đuổi, Winona và Jonathan vội vàng thu dọn hành lý rời đi.

“Sao người của gia tộc Bayer lại phát hiện ra hành tung của chúng ta?” Winona vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi.

“Hôm nay hang ổ của bọn họ bị nổ. Có lẽ bọn họ nghĩ là do chúng ta làm nên đang hận chúng ta tới chết.”

Jonathan hớn hờ nói, chọc cho Winona cười.

“Tớ nghĩ nên chúng ta nên gọi điện thoại cho Anna. Cảm ơn cô ấy vì đã giúp chúng ta nhiều như thế.”

Winona thành khẩn nói. Jonathan tán thành với suy nghĩ của cô.

Anna nhanh chóng nhận được điện thoại của Winona.

“Cô Anna, thật sự rất cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã giúp chúng tôi. Chúng tôi không cách nào báo đáp cô được, chỉ có thể chúc cô tương lai sẽ...”

Winona còn chưa nói xong thì Jonathan đã thấy bên ngoài cửa sổ có mấy chiếc oto khả nghi tiến tới gần khách sạn. Anh lập tức nhận ra nguy hiểm.

“Winona, chạy mau!”

Nói xong câu đó, Jonathan liên tục bắn súng về phía mấy người kia thông qua cửa sổ.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này được viết dưới góc nhìn của Winona, chương tiếp theo sẽ là kết cục. Lúc này tuyến thời gian của mọi người đã song song rồi.

Về việc liếm phong thư, chắc hẳn có một vài tiểu thiên sứ không biết chuyện này. Thật ra có rất nhiều phong thư bên ngoài có một lớp nhựa cao su, chỉ cần dùng chút nước là có thể dính được phong thư vào. Vì vậy, có rất nhiều người có thói quen liếm phong thư.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 135: Tiếp tục đi!

Edit: Cái Trắng

Điện thoại bị cắt đứt ngay khoảnh khắc Anna nghe thấy tiếng súng.

Tri Trùng và Chúc An Sinh bắt gặp nét mặt kinh hoàng của Anna. Chúc An Sinh sốt ruột hỏi: "Cô sao thế?"

Anna hít sâu một hơi, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại.

"Winona và Jonathan gặp phiền phức rồi, tôi muốn đi giúp bọn họ."

"Bọn họ gặp phiền phức? Sao lại thế?" Tri Trùng cũng lo lắng.

Anna lắc đầu. Vào lúc cô chuẩn bị đứng lên rồi đi thì Chúc An Sinh và Tri Trùng ngỡ ý muốn đi cùng, nhưng Anna lại từ chối ý tốt của hai người.

"Tôi tới biệt thự của Walter Jovanovich là muốn tìm những tài liệu mà ông ta giấu, bao gồm cả những tài liệu có nhược điểm mà Walter Jovanovich không chế được. Tôi nghĩ, mấy tài liệu đó có thể coi là chứng cứ định tội ông ta."

"Dù ông ta đã chết nhưng hành vi phạm tội của ông ta vẫn nên công khai cho tất cả mọi người biết. Có điều, giờ chuyện đó làm phiền hai người rồi."

Anna nói cho hai người họ biết ý đồ mình lên vào căn biệt thự. Tri Trùng và Chúc An Sinh sáng khoái gật đầu đồng ý tìm họ.

"Nếu gặp được Jonathan và Winona thì hãy chuyển giúp tôi một câu, tôi xin lỗi." Trước khi Anna rời đi, Tri Trùng nói.

"Tôi cũng thế."

Chúc An Sinh hứa theo. Cô và Tri Trùng hiểu rất rõ, cả thế giới này nợ hai người họ một lời xin lỗi.

"Còn nữa, Anna, tôi xin lỗi, tôi không phải là một người bạn tốt."

Mãi sau Tri Trùng mới biết được, lần cuối gặp nhau ở Áo, Anna đã bị thương nhưng khi đó anh không phát hiện ra nên giờ mới thấy tự trách. Tự trách tại sao lúc đó mình không phát hiện ra điểm này.

"Tôi cứ tưởng anh sẽ trách tôi vì tôi đi uy hiếp Vlad Borman." Anna hơi chột dạ.

Cô luôn nghĩ hành vi của mình sẽ dẫn đến việc Tri Trùng cắt đứt quan hệ bạn bè. Nhưng cô càng biết rõ hơn là mình không thể trở mặt nhìn Vlad Borman nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

"Tôi nghĩ tôi không phải người có tư cách làm thẩm phán của cô, vì vậy tôi chỉ hi vọng có thể làm bạn bè."

Thiếu chút nữa thì nước mắt của Anna đã chảy ra nhưng may thay cô đã kìm lại được. Bởi vì, cô không muốn cho Tri Trùng biết mình vui vẻ thế nào.

"Tri Trùng, anh mãi mãi là người bạn tốt nhất của tôi."

Dứt lời, Anna rời khỏi biệt thự. Tri Trùng và Chúc An Sinh nghe được tiếng khởi động xe ở ngoài.

"Tri Trùng, anh thay đổi rồi." Anna vừa đi, Chúc An Sinh đã nói với Tri Trùng như vậy.

"Em cảm thấy là anh thay đổi?"

Chúc An Sinh gật đầu, Tri Trùng cười.

"Thật ra, anh không hề thay đổi. Chỉ là anh nhận ra mình là người bình thường, cho nên không thể hoàn toàn vô tình để đưa lời phán công bằng như Amis được."

"Nhưng chúng ta có thể tìm lại công bằng cho Jonathan và bố Winona."

Nói xong, Chúc An Sinh lại đưa mắt nhìn khắp biệt thự.

"Tri Trùng, anh nói xem Walter Jovanovich sẽ giấu tài liệu ở đâu?"

Trì Trùng cũng nhìn một lượt xung quanh biệt thự, phân tích: "Vào lúc phát hiện ra Walter Jovanovich tử vong thì có bên giám định tới biệt thự điều tra nhưng bọn họ không phát hiện có gì bất thường. Điều này chứng minh chỗ tài liệu đó được Walter Jovanovich ẩn rất kỹ."

"Chúng ta chia nhau ra hành động thôi."

Chúc An Sinh xuống tầng. Cô kiểm tra tầng một, đương nhiên Trì Trùng sẽ kiểm tra ở tầng hai.

Nửa tiếng sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng gần như đã lật tung căn biệt thự lên nhưng chẳng thu hoạch được gì. Mãi cho tới cô suýt từ bỏ thì mới phát hiện ra có chỗ bất thường.

Chúc An Sinh gọi Trì Trùng xuống phòng bếp tầng một.

"Trì Trùng, anh có cảm thấy phòng bếp này có chỗ không ổn không?"

Nghe vậy, Chúc An Sinh và Trì Trùng cùng nhau quan sát phòng bếp. Dưới sự hợp tác của hai người, điểm bất thường nhanh chóng được tìm thấy.

"Cách bày trí phòng bếp này không ổn. Em nhìn xem, có rất nhiều dây cắm vào ổ điện bên này trong khi ổ điện đằng kia lại bỏ trống."

Nói xong câu đó, Trì Trùng và Chúc An Sinh cùng nhau nhìn về phía bên kia. Khoảnh khắc đó, bọn họ đã hiểu được cảm giác là lạ này tới từ đâu, cách bày trí đồ điện trong căn phòng bếp này quá ngột ngạt.

Ví dụ như cái tủ lạnh. Nếu nó được đặt bên cạnh ổ điện bỏ trống kia thì không gian phòng bếp thoáng đãng hơn rất nhiều. Đây cũng là cách mà người bình thường chọn.

Quả nhiên, sau khi cạy nắp ổ điện bên kia ra, Chúc An Sinh và Trì Trùng thấy một lỗ nhỏ bí ẩn. Trong đó có tài liệu mà Walter Jovanovich cất giấu.

"Hóa ra Walter Jovanovich còn có người để liên hệ trong những trường hợp khẩn cấp, chỉ cần người phía bên kia mất liên lạc với ông ta thì toàn bộ nhược điểm này sẽ được công bố ra ngoài."

Chúc An Sinh vừa xem vừa nói. Giờ thì bọn họ đã hiểu lý do vì sao Jonathan lại bị đuổi cùng giết tận.

"An Sinh, em nhìn này, quân cờ trong tay Walter Jovanovich không chỉ có một mình Jonathan."

"Dựa vào phần tài liệu này có thể thấy được, ngoài Jonathan ra, còn có một người nữa đang ẩn nấp trong gia tộc Bayer." Xem xong tài liệu, Chúc An Sinh nói.

"Người đó có thể trở thành nhân chứng cho chúng ta."

Trì Trùng vui vẻ nói. Nhưng vui vẻ của anh và Chúc An Sinh không duy trì được lâu lắm.

Ngày hôm sau, Chúc An Sinh và Trì Trùng âm thầm hẹn quân cờ đó tới quán cà phê.

Sau khi bước vào quán cà phê, người đó luôn hành xử rất cẩn thận. Thậm chí, hắn còn không muốn uống chút cà phê nào khi ngồi với Chúc An Sinh và Trì Trùng.

"Vì vậy hai người muốn tôi đứng ra vạch trần tất cả những chuyện Walter Jovanovich làm?"

Chúc An Sinh và Trì Trùng phát hiện, khi nói chuyện, người này luôn nhếch khóe miệng lên tựa như đang cười nhạo.

"Không giống với những người khác, bây giờ cậu đang có một cơ hội mà bọn họ tha thiết mong ước. Cậu không những có thể vạch trần Walter Jovanovich mà còn được an toàn rút lui."

Nghe lời khuyên của Chúc An Sinh, người này cười tới mức bả vai run rẩy.

"An toàn rút lui? Rút lui tới chỗ nào? Chẳng lẽ lại biến về bản thân ngu ngốc của trước kia? Hai người có biết giờ tôi đang có được cái gì không? Giờ Walter Jovanovich đã chết, tôi có thể không kiêng kỵ gì mà hưởng thụ mọi thứ mình có được rồi."

Nói xong, hắn lắc đầu, bày ra dáng vẻ thương xót.

"Hai người tưởng tôi giống cái tên ngu ngốc tên Jonathan đó à? Tôi đã nói, chỉ cần tôi và cậu ta hợp tác là có thể khống chế được toàn bộ người của gia tộc Bayer, nhưng cậu ta quá ngốc, thế nên tôi mới ra tay trước để có được lợi thế."

"Ra tay trước để có được lợi thế?" Chúc An Sinh bỗng nhớ tới việc ngoài ý muốn mà tới qua Winona với Jonathan gặp phải: "Là cậu phái người đi theo đuổi giết Jonathan?"

"Ai bảo cậu ta biết được quá nhiều? Tôi không thể để tên ngu xuẩn đó kéo mình xuống nước."

Trì Trùng vẫn im lặng nhìn hắn. Có phải trước khi Walter Jovanovich lợi dụng hắn như một quân cờ, hắn cũng là một chàng thiếu niên đầy nhiệt huyết?

"Cậu có biết người Walter Jovanovich hay liên lạc không? Ông ta có nắm được nhược điểm của cậu, vì vậy giờ cậu ở trong gia tộc Bayer cũng không an toàn."

"Ha ha ha, cô đang nói đến một ả tình nhân khác của Walter à? Yên tâm đi, cô ta sẽ chẳng bao giờ có thể mở miệng được nữa."

"Cậu giết cô ấy?"

Chúc An Sinh thấy người này chẳng thể cứu được nữa. Hắn không giống Jonathan, đứng trước những ngã rẽ cuộc đời, hắn lựa chọn tự giết chính mình.

"Phải nói là Walter Jovanovich quá ngu. Ông ta tưởng tôi giống với Jonathan chắc. Ông ta không hề biết tôi luôn muốn diệt trừ ông ta, điều tra và theo dõi vô cùng chặt chẽ, chỉ đợi cơ hội để diệt người biết thân phận thật của mình."

Nói xong, hắn nhìn Chúc An Sinh và Trì Trừng bằng ánh mắt lạnh như băng.

Trì Trừng im lặng nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra.

"Cậu định giết cả chúng tôi à?"

"Ồ, sao có thể thế được." Hắn nói với giọng cười cợt: "Đây là nơi công cộng, sao tôi có thể giết hai người đây?"

Dứt lời, dường như hắn đã mất hết kiên nhẫn, móc tiền trong ví ra đặt cạnh ly cà phê, định đứng lên rời đi. Trước khi hắn kịp đi, Trì Trừng hỏi vấn đề cuối cùng.

"Cậu có biệt lựa chọn của cậu nghĩa là gì không?"

Người này hoàn toàn không hiểu ý của Trì Trừng. Hắn ôm theo sự nghi ngờ rời khỏi quán cà phê. Xuyên qua cửa kính, Chúc An Sinh và Trì Trừng nhìn thấy hắn đã ngồi lên xe của mình đang đỗ ở ven đường.

"Trì Trừng, vấn đề cuối cùng anh hỏi cậu ta có nghĩa là gì vậy?"

Chúc An Sinh cũng không hiểu câu nói đó nhưng Trì Trừng không có ý định trả lời cô. Bỗng nhiên, Trì Trừng vươn tay ra che kín lỗ tai Chúc An Sinh.

Giây tiếp theo, một tiếng nổ mạnh vang lên, cả người cả xe hóa thành ngọn lửa cháy bùng bùng.

Chúc An Sinh kinh ngạc, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng vừa xảy ra. Sau đó, cô quay sang nhìn Trì Trừng: "Anh biết xe cậu ta sẽ nổ!"

Trì Trừng không phủ nhận, nói ra hết tất cả những gì mình vừa nhìn thấy.

"Đúng là anh đã nhìn thấy có người động tay động chân vào xe cậu ta. Nếu hiểu được câu hỏi cuối cùng của anh, cậu ta đã được cứu nhưng cậu ta không đáng để anh ra tay trợ giúp."

Lời Trì Trừng nói mang lại cảm giác bị ai. Tất cả những chuyện đã xảy ra đều đơn giản là để Walter Jovanovich duy trì ham muốn của bản thân.

"Là ai giết cậu ta?"

"Khi này cậu ta có nói chỉ khi hợp tác được với Jonathan thì toàn bộ người của gia tộc Bayer mới bị khống chế. Vì vậy, anh nghĩ trong gia tộc Bayer này cũng có thể lực đối lập với cậu ta. Nhưng cậu ta không hiểu, những chuyện trước đó cậu ta làm chỉ là mấy chuyện diễn không trước khi bị hủy diệt."

Bỗng nhiên, Chúc An Sinh thấy rất khó chịu. Dù Walter Jovanovich có tính toán cẩn thận tới đâu thì cuối cùng cũng bị chính những tội nghiệt mình tạo ra cắn nuốt.

Thứ ông ta để lại là bi kịch kéo dài vô tận.

Sau đó, Chúc An Sinh lại nhớ tới Anna đã đi tìm Jonathan và Winona. Không biết Anna có tìm được hai người họ không nhỉ? Winona và Jonathan có an toàn không?

**

Tổng cộng có năm chiếc xe đang chạy với tốc độ kinh người trên đường cao tốc ở vách núi quanh co. Bốn chiếc xe phía sau đuổi theo một chiếc xe chạy trước.

Dù đã chạy suốt cả đêm nhưng họ vẫn theo đuổi Winona và Jonathan tới tận biên giới Ba Lan, quốc gia láng giềng của Đức. Nhóm người đó không có ý định buông tha cho hai người, tiếp tục truy đuổi trên quốc lộ nằm ở vách núi.

"Jonathan, xe chúng ta sắp hết xăng rồi."

Winona bình tĩnh nói. Jonathan là người lái xe, sao anh lại không biết chuyện này.

"Winona, cậu còn nhớ chuyện ở Petra House không? Vì sao lúc đó cậu từ chối bố mẹ nuôi của tớ?"

Winona không nói lời nào, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Jonathan.

"Em muốn cứu anh đúng không?"

Winona cười nhạt: "Quả nhiên giờ anh rất thông minh."

"Thật ra bọn họ chỉ đuổi giết anh, em.."

Jonathan muốn nói cái gì đó nhưng Winona dùng đầu ngón tay chặn miệng anh lại.

Chặn miệng Jonathan xong, Winona quay sang bên phải nhìn biển rộng. Cô thấy ánh mặt trời vàng kim trải dài trên biển.

"Jonathan, nhìn kia, biển đẹp thật."

Jonathan không nhìn biển, trong mắt anh chỉ có hình bóng của Winona.

"Phải, rất đẹp."

"Em yêu anh, Jonathan."

"Anh cũng yêu em."

"Vì vậy cứ tiếp tục đi, cứ tiếp tục như thế đi, đừng có dừng lại."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Ảnh chụp tử vong

Edit: Cài Trắng

Ngày thứ ba sau khi quay trở lại New York, Chúc An Sinh và Trì Trường nhận được bưu phẩm do Michael Cabrillo gửi tới.

Gửi những người bạn của tôi, ngài Trì Trường, nữ sĩ Chúc An Sinh:

Tôi có tin tức tốt này muốn gửi tới cho hai người, chúng tôi tìm được người làm chứng, cha xứ La.

Cha xứ La thẳng thắn thừa nhận với chúng tôi rằng ông ta từng có hành vi dâm ô với trẻ em nhưng phủ nhận việc mình cưỡng gian chúng. Bởi vậy, một suy đoán trước đây của tôi đã được chứng thực, ít nhất là có một số người đã trải qua quá khứ có điểm tương đồng với cha xứ La. Khi còn nhỏ, bọn họ cũng bị cha xứ xâm hại và giờ trở nên bại.

Kinh ngạc hơn, chúng tôi phát hiện ra trong ý thức của cha xứ La không hề nhận thức được là mình đã giờ trở nên bại với những đứa trẻ. Ông ta thấy có nhiều người làm hành động như vậy nên làm theo, cho dù khi làm vậy ông ta không hề cảm nhận được sự vui sướng.

Đây là một sự thật đáng buồn. Nó giống như việc cây đại thụ chết đi không phải vì lá cây tàn úa mà là bởi vì rễ cây đã sớm khô héo. Vì vậy, chuyện cây đại thụ chết đi là kết cục đã được biết trước.

Nhưng may thay, cha xứ La có can đảm sám hối. Ông ta nguyện ý thừa nhận tất cả chuyện này, đây sẽ là một chứng cứ cực kỳ thuyết phục khi chúng ta vạch trần sự việc.

Tôi cũng xin cảm ơn hai người đã giúp tôi được làm quen với Mark Spiegel. Cậu ấy là một người vừa vĩ đại vừa cao thượng. Sau khi tiếp xúc với tôi, có rất nhiều giáo hội bắt đầu gây áp lực cho cậu ấy. Tôi hơi lo lắng vì tưởng cậu ấy sẽ từ bỏ nhưng không. Sự kiên cường của Mark Spiegel làm tôi cảm thấy hổ thẹn.

Tin tức cuối cùng tôi muốn nói với hai người chính là, Mark Spiegel đã viết xong bản thảo hoàn hảo dành cho bài báo. Tin tức này sẽ được đăng vào ngày mai, trên chuyên mục báo của Mark Spiegel. Vì chuyện này mà tôi hào hứng tới mức chảy nước mắt suốt cả một đêm. Tôi nghĩ hai người sẽ rất vui khi biết được thông tin này nên đã gửi thư tới.

Bạn của hai người, Michael Cabrillo.

Đọc thư xong, Chúc An Sinh và Trì Trừng im lặng mất một lúc. Trì Trừng quyết định liên lạc với Anna.

Từ lúc Anna đi tìm Winona và Jonathan cho tới giờ, Trì Trừng không có tin tức về cô ấy nữa. Vì vậy, anh khá là lo lắng cho cô, rồi cả Winona và Jonathan nữa. Anh không biết hai con người bất hạnh này có được bình an không.

Nhưng suốt mấy ngày nay, Trì Trừng không thể liên lạc được với Anna.

Thấy Trì Trừng gọi cho Anna không được, Chúc An Sinh cũng thấy hơi mất mát.

“Nếu Winona và Jonathan có thể biết được tin tức này thì tốt rồi.” Chúc An Sinh không nhận được mà cảm thán một câu.

“Đúng thế. Nếu biết được tin tức này, anh tin rằng bọn họ sẽ rất vui.” Trì Trừng nói, giọng điệu hơi cô đơn: “Nhưng tin tức này tới quá muộn.”

“Nhưng chúng ta vẫn phải cảm thấy may mắn vì trên thế giới này còn tồn tại những người như Michael Cabrillo và Mark Spiegel. Tin tức này nhất định sẽ được chú ý.” Chúc An Sinh an ủi Trì Trừng. Cô biết vụ án này đã để lại ảnh hưởng rất lớn đối với anh.

Tối đến, khó có dịp Chúc An Sinh hứng thú với việc bếp núc. Cô xuống bếp chuẩn bị một bàn lẩu thật phong phú.

Hơi nóng bốc lên hầm hập, Chúc An Sinh và Trì Trừng tạm thời quên đi những nặng nề mà công việc mang đến.

Nhưng, vào lúc hai người đang vui vẻ ăn uống thỏa thích thì bỗng có người ấn chuông cửa.

Chúc An Sinh đứng dậy đi ra mở cửa. Nhìn qua màn hình, cô thấy được người ấn chuông là Anna. Cô nhanh chóng mở cửa rồi kéo Anna vào trong.

“Hai người đang ăn lẩu hả?”

Vào trong, Anna ngửi được mùi hương ngào ngạt.

“Cô cũng cảm nhận được mùi lẩu hả?” Chúc An Sinh ngạc nhiên: “Mấy ngày nay cô đi đâu thế? Sao Trì Trừng không thể liên lạc được với cô?”

“Trì Trừng rất thích ăn lẩu. Tôi từng đi ăn lẩu cùng anh ấy khá nhiều, đương nhiên biết đây là hương vị của lẩu.” Anna giải thích cho Chúc An Sinh hiểu nhưng lại cố tình bỏ qua vấn đề phía sau.

“Thế tới đây đi, Trì Trừng mà thấy cô nhất định sẽ rất vui.”

Chúc An Sinh nhìn ra được Anna có ý muốn giấu diếm, vì vậy cô không hỏi tiếp.

Đúng như những gì Chúc An Sinh nói, thấy Anna, Trì Trừng vui vẻ ra mặt. Hai người nói chuyện phiếm với nhau vài câu, sau đó Anna đi vào trong bếp rửa tay.

Lúc ăn cơm, ba người cố gắng tránh đi mấy đề tài nặng nề. Giờ đây, Chúc An Sinh đã có cơ hội hỏi vấn đề mình lẩn tránh trong lòng đã lâu.

“Anna, cô biết vì sao Trì Trừng phải giấu tôi mối quan hệ của hai người không?”

Trì Trừng đã quên việc này nhưng Chúc An Sinh lại nhớ kỹ. Trước khi ngồi trên máy bay cùng Trì Trừng bay đến Áo, cô không tìm ra được câu trả lời thật sự.

“Cái gì, Trì Trừng giấu cô mối quan hệ của tôi và anh ấy?” Đây cũng là lần đầu tiên Anna nghe được chuyện này. Sau khi nhìn thấy biểu cảm chột dạ của Trì Trừng, Anna đã hiểu lý do vì sao: “Trì Trừng, không lẽ anh vì chuyện đó mà che giấu quan hệ của chúng ta với Chúc An Sinh?”

“Chuyện gì?” Chúc An Sinh càng tò mò hơn.

“Giờ Trì Trừng đã đỡ hơn rồi đấy. Cô có biết trước kia Trì Trừng tự luyện tới mức nào không? Lúc đó, tôi muốn cảm ơn anh ấy vì đã tạm ứng trước tiền thuốc men cho tôi nhưng Trì Trừng lại tưởng tôi thích anh ấy nên lầm tưởng như thế là tỏ tình. Vì vậy, anh ấy dùng một tràng những lời lẽ chân thành để từ chối tôi.” Anna nhìn cười, nhìn Trì Trừng nói tiếp: “Hóa ra anh vẫn còn để ý chuyện này.”

Chúc An Sinh cố gắng khống chế biểu cảm trên mặt mình nhưng nào biết cô càng thế thì Trì Trừng càng xấu hổ hơn. Vì vậy, lỗi tai anh đổ lên.

Từ đó đến cuối buổi, Trì Trừng không còn tâm trạng tiếp tục ăn lẩu nữa. Ngược lại, hai người Chúc An Sinh và Anna lại ăn cực kỳ vui vẻ, thỉnh thoảng còn trêu ghẹo Trì Trừng vài câu. Bầu không khí vui vẻ ngập tràn gian phòng.

Giây phút nhẹ nhàng trôi qua. Sau khi Trì Trừng nói cho Anna biết tin tức mình mới nhận được, Anna cũng nghĩ mình cần thẳng thắn nói hết việc xảy ra trong mấy ngày qua.

“Winona với Jonathan khỏe không?” Trì Trừng thấy có gì đó không ổn lắm nhưng vẫn muốn biết đáp án.

“Ngày đó, tôi dốc toàn lực chạy tới khách sạn họ đang ở nhưng vẫn chậm một bước. Hai người họ đã rời đi, có điều, tôi bắt sống được một thành viên thuộc gia tộc Bayer.”

“Tôi uy hiếp để cậu ta liên lạc với nhóm người đuổi giết Winona và Jonathan. Sau đó, tôi mang theo cậu ta tiếp tục đuổi theo, nhưng lần này tôi lại chậm một bước, không đuổi tới kịp.”

“Thế bọn họ sao rồi?” Chúc An Sinh khẩn trương.

“Bọn họ lái xe lao thẳng xuống biển.”

Câu trả lời của Anna làm cho tim của Tri Trùng và Chúc An Sinh như bị nhấc lên. Không phải là bọn họ không đoán được kết cục nhưng họ vẫn luôn mong ông trời sẽ chiếu cố cho hai người đó một lần.

“Có lẽ tin này sẽ làm cho hai người thấy vui hơn. Sau khi vớt được xe của Jonathan và Winona từ dưới biển lên, tôi không tìm thấy thi thể của bọn họ ở trong xe, cửa kính xe đã bị đập nát.”

Anna vừa hồi tưởng lại vừa nói.

Cô cố chấp không tin vào kết cục bi đát dành cho Winona và Jonathan nên đã tốn rất nhiều tiền cho người vớt xe lên. Xe được vớt lên, cô thấy cửa kính xe bị đập vỡ.

“Cô nghĩ bọn họ còn sống không?” Tri Trùng dò hỏi Anna.

Anna vẫn nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đó. Sóng biển vỗ về mồm đá, gió biển dịu dàng lướt qua khuôn mặt cô, những đám mây nơi đường chân trời bị ánh mặt trời nhuộm thành khối lưu li nhiều màu sắc.

“Nay mặt trời xuống núi có nghĩa là mai lại có một mặt trời mới nhô lên. Tôi tin rằng bọn họ sẽ hạnh phúc.”

**

Năm tháng sau, Chúc An Sinh và Tri Trùng được mời tới Pittsburgh⁽¹⁾, nơi gần đây xảy ra vụ án giết người liên hoàn. Đã có ba nạn nhân nữ bất hạnh bị sát hại.

(1)Pittsburgh: Là thành phố lớn thứ hai của tiểu bang Pennsylvania, Hoa Kỳ. Và nó là quận lỵ của quận Allegheny.

“Khi còn sống, các nạn nhân đều bị xâm hại nhưng không có dấu hiệu bị mất cắp tài sản. Cái lạ ở đây là sau khi giết nạn nhân xong, hung thủ nhét họ vào trong một con Hello Kitty cỡ lớn rồi đưa ra bên ngoài gây ra khủng hoảng.”

Trong lúc tự thuật lại, Chúc An Sinh đã thấy sồn tóc gáy. Cô không thể tưởng tượng nổi hung thủ đã nghĩ cái gì mà lại nhét thi thể nạn nhân vào trong Hello Kitty.

Chúc An Sinh nhớ, nạn nhân đầu tiên bị ném ra ngoài bãi rác và hình nộm con Hello Kitty ấy được một kẻ lang thang nhặt về. Thậm chí, kẻ lang thang ấy còn ôm con Hello Kitty đó ngủ mấy đêm, mãi về sau, khi Hello Kitty tỏa mùi máu tanh tưởi, kẻ lang thang mới phát hiện ra chỗ khác thường.

Ngẫm nghĩ cảnh tượng này thôi mà Chúc An Sinh đã thấy sợ hãi. Cô tin chắc rằng sau vụ án này, mình sẽ cự tuyệt bất cứ món đồ chơi nào lông lá cỡ lớn.

“Thủ pháp gây án của hung thủ rất thành thực, trên cơ bản là không lưu lại bất cứ manh mối gì. Cảnh sát địa phương đã tra ra được nơi sản xuất những con Hello Kitty cỡ lớn đó. Hai tháng trước, tại nhà kho của một cửa hàng thú bông đã bị mất cắp bảy con Hello Kitty cỡ lớn. Vì vậy, người dân tại địa phương đó lo lắng rằng hung thủ còn tiếp tục giết hại thêm bốn người nữa.”

Chúc An Sinh nói xong, Tri Trùng gật đầu. Hai người đang ngồi trên xe đi tới cục cảnh sát Pittsburgh.

“Chỉ sợ lần này hung thủ không đơn giản thế đâu.” Tri Trùng cau mày, nói: “Trước mắt đã xuất hiện ba nạn nhân có điểm tương đồng với nhau, quan trọng hơn là hung thủ không lưu lại sơ hở lớn nào. Ngay cả khi ra tay sát hại nạn nhân đầu tiên, thủ pháp của hắn cũng khá thành thực. Dựa vào đây, chúng ta chứng minh được một điều.”

“Đây không phải lần đầu hung thủ gây án, rất có khả năng trước đó hắn đã từng có kinh nghiệm phạm tội phong phú.” Chúc An Sinh tiếp lời.

Hai người phân tích xong, người cảnh sát vừa đỗ xe trước tòa nhà nhận được điện thoại. Chúc An Sinh nghe ra được giọng điệu của cậu ta thay đổi.

Cúp điện thoại, người cảnh sát đó quay đầu lại nhìn họ bằng vẻ mặt hoảng sợ: “Mới phát hiện thêm nạn nhân mới.”

“Tội hiện trường gây án.” Tri Trùng trả lời không chút do dự.

Vì tính đặc thù của công việc, trên cơ bản những hiện trường mà bọn họ đặt chân tới không phải là hiện trường phạm tội mới. Lúc bọn họ tới nơi đã có rất nhiều chứng cứ và manh mối đã biến mất theo thời gian. Vì vậy, bọn họ thường xuyên thấy đau lòng vì điều đó.”

Hai mươi phút sau, Chúc An Sinh và Tri Trùng đặt chân tới hiện trường phạm tội mới được phát hiện. Nơi đây đã ranh dây ngăn cách, xung quanh tụ tập không ít nhân viên điều tra và hàng xóm vây xem.

Chúc An Sinh và Trì Trùng đi qua dài phân cách, tiến vào trong nhà. Đến phòng khách, hai người họ thấy một con Hello Kitty cỡ lớn nằm ở đấy.

Pháp y ngồi xổm trước con Hello Kitty, rạch từ đầu tới đuôi con thú bông đó rồi nhét bông vào trong túi vật chứng. Cuối cùng mọi người cũng thấy được người xui xẻo trở thành nạn nhân.

Chúc An Sinh và Trì Trùng im lặng đứng một bên quan sát mãi cho tới khi Trì Trùng nhìn thấy được ghi chép của trợ lý pháp y, sau đó lại thấy cả ảnh chụp trong tay trợ lý.

“Tôi có thể xem cái này không?”

Nghe vậy, trợ lý pháp y đưa bức ảnh cho Trì Trùng. Anh cầm nó lên vừa quan sát vừa hỏi: “Cậu thấy bức ảnh này ở đâu?”

“Chắc là do nhân viên giám chứng không cẩn thận để quên ở đây. Bọn họ sử dụng máy ảnh có chức năng chụp rồi tự động in luôn nên ngẫu nhiên sẽ không cẩn thận làm rơi ảnh chụp xuống. Tôi chuẩn bị đưa lại cho bọn họ đây.”

Hiển nhiên, Trì Trùng không hài lòng với câu trả lời của trợ lý pháp y. Anh quan sát kỹ bức ảnh thấy nền đất đặt con Hello Kitty hơi khác. Cuối cùng, anh đưa ra kết luận làm mọi người kinh hãi.

“Đây không phải ảnh do nhân viên giám chứng chụp! Đây là ảnh hung thủ chụp.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp theo là cốt truyện ở tuyến chính đó.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thần Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Quảng thời gian sinh tử

Edit: Cải Trắng

[Q8] Chương 137: Quảng thời gian sinh tử

"Không! Đây không phải ảnh do nhân viên giám chứng chụp! Đây là ảnh hung thủ chụp!"

Chúc An Sinh bị hấp dẫn bởi câu nói của Trì Trùng. Cô hết nhìn bức ảnh lại nhìn hiện trường phạm tội, rất nhanh đã có thể hiểu được vì sao Trì Trùng lại nói như vậy.

"Giá cắm ngon nển trong ảnh có độ cao không giống với cái ở hiện trường."

Nghe Chúc An Sinh nói vậy, trợ lý pháp y mới chú ý tới điểm này. Cậu ta nhìn về phía tủ ở ven tường, trên đó có một giá cắm nển. Hiển nhiên, cái giá cắm trong ảnh chụp cao hơn rất nhiều so với cái ở hiện trường.

"Trong ảnh, nển trên giá được đốt, là mọi người tới hiện trường rồi thổi tắt nển à?" Trì Trùng nhìn ánh sáng lung linh của ngọn nển trong bức hình.

"Phát hiện ra nạn nhân là bạn trai của cô ấy, hai người có thể đi hỏi thử."

Dựa theo lời của trợ lý pháp y, Chúc An Sinh và Trì Trùng tìm được người bạn trai đang ở trong phòng bếp vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

"Cậu phát hiện ra nạn nhân vào lúc nào?" Chúc An Sinh mở miệng hỏi thăm, Trì Trùng đứng ở một bên quan sát phản ứng của người bạn trai. Sau đó, anh có thể xác định được anh ta không nói dối.

"Tôi qua, tôi đưa cô ấy về nhà sau khi buổi hẹn hò kết thúc. Ngay hôm sau, tôi muốn liên lạc với cô ấy thì thấy không liên lạc được, vì thế tôi gọi cả cho đồng nghiệp của cô ấy. Người đồng nghiệp đó nói hôm nay cô ấy không đi làm. Vì lo lắng, tôi tới tìm cô ấy nhưng tôi không ngờ lại xảy ra sự việc này."

Chúc An Sinh nhìn người đàn ông này bằng ánh mắt đồng tình, sau đó hỏi đến vấn đề mấu chốt: "Cậu còn nhớ cái lúc cậu vừa bước chân vào căn nhà này không? Khi đó nển trên tủ có phải đang được thắp không?"

Anh ta suy nghĩ một lát: "Hình như là không, nếu nển được thắp lên tôi sẽ chú ý tới nó."

Có được đáp án, Chúc An Sinh và Trì Trùng hài lòng quay trở về phòng khách.

"Vì vậy, cây nển đó là do hung thủ thổi tắt."

Tri Trùng vừa nói xong, Chúc An Sinh đã đưa tấm bông cho anh.

"Hi vọng hung thủ là người miệng hở, nếu thế chúng ta có thể dễ dàng lấy được DNA của hắn ta."

Này cũng là nguyên nhân vì sao Chúc An Sinh và Tri Trùng đi hỏi thăm bạn trai của nạn nhân. Nếu người thổi tắt ngọn nến là hung thủ thì rất có khả năng hắn đã lưu lại nước miếng trong quá trình thổi. Mà để lại nước miếng có nghĩa là để lại cả DNA của hắn.

Tri Trùng nhận lấy tấm bông đi về phía tủ, cẩn thận kiểm tra giấu vết ở quanh giá cắm.

Trong lúc Tri Trùng kiểm tra giá cắm, Chúc An Sinh lại miên man suy nghĩ vấn đề mới.

"Tri Trùng, anh nói xem bức ảnh kia là do hung thủ đánh rơi hay là cố ý làm rơi?"

"Ở hiện trường ba vụ án trước không phát hiện ra ảnh chụp như vậy nên anh nghĩ là hung thủ không cẩn thận làm rơi ở đây."

Dứt lời, anh thấy được trên mặt tủ có dính thứ gì đó lấm tẩm. Cái vết đó giống như nước còn đọng lại.

"Tri Trùng, nếu anh làm mất đồ, anh sẽ làm gì tiếp theo?" Bỗng nhiên, Chúc An Sinh hỏi.

Đúng lúc đó, Tri Trùng đã lấy xong vết lấm tẩm vào tấm bông, thuận miệng nói: "Đương nhiên là đi tìm đồ bị mất về rồi."

Vừa mới nói xong, Tri Trùng cảm giác như mình bị điện giật toàn thân. Ấy vậy mà giờ anh mới hiểu ra được Chúc An Sinh đang muốn nói cái gì.

"Có rất nhiều hung thủ thích quay lại hiện trường phạm tội. Điều đó sẽ làm cho bọn họ tiếp tục cảm nhận được khoái cảm khi phạm tội. Mà giờ hung thủ của chúng ta còn một lý do nữa, hắn cần phải tìm được bức ảnh mình làm rơi."

"Ý em là hung thủ đang ở gần đây?" Tri Trùng nói ra suy nghĩ của Chúc An Sinh.

"Anh thấy bên đường có nhiều người vây xem không?" Chúc An Sinh nghĩ mà sợ. Mới nãy cô nhìn qua cửa sổ, thấy được bên ngoài có rất nhiều người đang vây xem ở bên ngoài dải phân cách.

Tri Trùng ra hiệu cho Chúc An Sinh không được hành động theo cảm tính. Anh không muốn bứt dây động rừng, vì vậy anh cùng Chúc An Sinh đi tìm cảnh sát trưởng phụ trách ở hiện trường.

Hai người nói cho cảnh sát trưởng nghe kết quả phân tích của mình. Vị cảnh sát trưởng đó vừa ngạc nhiên vừa thấy nghiêm trọng, rất nhanh sau đó, ông dựa theo lời của Tri Trùng ra lệnh cho một viên cảnh sát âm thầm cầm máy ảnh chụp lại đám người vây xem.

Người cảnh sát nhận được mệnh lệnh đã nhanh chóng làm theo. Nhưng vào lúc ấn chụp lần năm, anh ta lấy bộ đàm ra liên hệ với những người cảnh sát đứng ở dải phân cách.

"Có tình huống mới! Hướng một giờ, người đàn ông mặc áo màu xanh dương!"

Bộ đàm vang lên, những người cảnh sát đứng ở dải phân cách đồng loạt nhìn về cùng một hướng. Bọn họ nhìn thấy người đứng ở đó là một người đàn ông mặc áo màu xanh dương. Hắn đang đứng sau lưng một người phụ nữ và trông cô ấy giống như bị hắn bắt cóc.

Gặp tình cảnh này, những người cảnh sát đó chen lấn vào đám đông không chút do dự. Sau một hồi hỗn loạn, người đàn ông mặc áo màu xanh dương đó đã bị cảnh sát khống chế.

Trận hỗn loạn này đã làm không ít người đang vây xem tán đi. Tri Trùng và Chúc An Sinh cũng bị tình cảnh này hấp dẫn. Họ đi ra đúng lúc thấy được cảnh người đàn ông áo xanh dương bị cảnh sát khống chế và một chiếc xe máy đang bỏ chạy như bay.

Nhìn chiếc xe máy biến mất trong nháy mắt kia, Tri Trùng và Chúc An Sinh sốt ruột mà không thể làm gì hơn.

Không lâu sau, thân phận của người mặc áo xanh dương đã được điều tra ra. Hắn không phải hung thủ của vụ án giết người liên hoàn mà chỉ là một tên ăn cắp vặt. Cái này thì cả Chúc An Sinh và Tri Trùng đều đoán được, vì họ biết người trên chiếc xe máy bỏ trốn kia mới là hung thủ thật sự.

Cũng chính vì thế mà cảnh sát trưởng tự trách không thôi. Ông ấy thay mặt những cấp dưới lỗ mắng của mình xin lỗi Chúc An Sinh và Tri Trùng.

"Dù gì chuyện cũng đã xảy ra, không còn quan trọng nữa. Cái khiến tôi lo nhất là hành động tiếp theo của hung thủ." Tri Trùng lo lắng, sốt ruột không thôi.

"Chúng tôi sẽ điều tra trên phạm vi toàn thành phố chiếc xe máy mà hai người đã thấy. Còn nữa, mẫu nước miếng hai người lấy đã được đưa đi kiểm nghiệm, sẽ nhanh chóng có kết quả thôi." Cảnh sát trưởng an ủi Tri Trùng.

Tri Trùng biết cảnh sát trưởng có lòng tốt nhưng anh không thể không dỗi cho ông ấy một chậu nước lạnh.

"Cái quan trọng không phải là lúc nào chúng ta bắt được hung thủ mà là mới vừa rồi hắn bị kích thích, tôi lo là hắn sẽ nhanh chóng tiếp tục phạm tội."

Quả nhiên, sự thật đúng như lời Tri Trùng nói. Sáu giờ chiều hôm đó, cục cảnh sát Pittsburgh tiếp tục nhận được tin có người tới báo án mất tích. Và lúc này đây, vụ mất tích đã làm cho án giết người liên hoàn trở thành tiêu điểm của mọi người trên toàn nước Mỹ.

"Người mất tích tên là Karen McKenna, là người mới đoạt giải Oscar, giải nữ chính xuất sắc nhất, có tiền đồ cực kỳ rộng mở tại Hollywood. Một ngày nay, cô ấy tới Pittsburgh thăm người thân. Theo như những gì người nhà nói thì Karen McKenna tới siêu thị chỉ để mua một số đồ dùng cần thiết, nhưng cuối cùng lại một đi không trở lại. Không ai có thể liên lạc được với cô ấy." Cảnh sát trưởng nói qua tình huống của vụ mất tích cho Chúc An Sinh và Tri Trùng nghe.

"Có chắc là liên quan tới sát thủ Hello Kitty không?" Tâm trạng Chúc An Sinh trở nên nặng nề. Cô đã từng xem phim điện ảnh do Karen McKenna đóng, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

"Chúng tôi đã xác nhận dấu vết lốp xe để lại ở chỗ Karen mất tích, nó trùng khớp với cả dấu lốp xe máy mà hai người đã thấy hôm nay." Cảnh sát trưởng đánh tan hi vọng của Chúc An Sinh.

Tri Trùng lấy điện thoại di động ra xem. Sau khi tính toán, Tri Trùng đặt ra một cái đồng hồ đếm ngược.

"Căn cứ vào các trường hợp trước, chúng ta có sáu tiếng để cứu Karen McKenna ra. Nhưng dựa theo việc hung thủ đang bị kích thích, thời gian thật chúng ta có được ít hơn thế."

Thời gian sáu tiếng đồng hồ tựa như một ngọn núi lớn đè lên lồng ngực mỗi người. Bọn họ có thể cứu Karen McKenna ra không?

Chúc An Sinh và Tri Trùng cần tất cả các tài liệu liên quan tới vụ án. Hai người muốn dựa vào hành vi trước đây của hung thủ để phán đoán ra bước tiếp theo của hắn.

"Hành vi phạm tội của hung thủ hơi kỳ quái. Hắn luôn xâm hại nạn nhân trong lúc họ hôn mê nhưng tới khi nạn nhân tỉnh mới giết chết. Em thấy, rất có thể hung thủ là một người có tính tự ti."

Tri Trùng gật đầu tán thành với phân tích của Chúc An Sinh: "Trong lúc phạm tội, nếu hung thủ ôm tâm trạng áy náy thì sẽ không muốn nhìn thấy khuôn mặt nạn nhân. Nhưng tên hung thủ của chúng ta lại chờ tới khi nạn nhân tỉnh mới giết, điều đó có thể chứng minh rằng hắn không hề có tâm lý áy náy với nạn nhân. Là một loại tội phạm tàn nhẫn, máu lạnh."

Nghe Tri Trùng nói xong, Chúc An Sinh nhìn về phía cảnh sát trưởng: "Một lát nữa chúng ta hãy công bố tin tức này ra ngoài. Nếu bắt gặp được hung thủ thì không được nương tay, một phát mất mạng luôn cũng được."

Cảnh sát trưởng lập tức lấy điện thoại công bố tin này ra bên ngoài. Tin tức vừa mới tuôn ra không bao lâu đã có người gọi cho ông.

"Thật sao? Thế thì tốt quá!"

Cảnh sát trưởng cúp điện thoại rất nhanh, sau đó đem đến cho Chúc An Sinh và Tri Trùng một tin tốt.

"Bọn tôi tìm được chiếc xe máy mà hai người nhìn thấy rồi."

"Thật sao?" Tri Trùng cực kỳ vui vẻ: "Tìm được ở đâu thế?"

Cảnh sát trưởng đánh dấu điểm tìm thấy trên bản đồ nhưng sau khi ông chỉ ra, cả Tri Trùng và Chúc An Sinh đều im lặng.

"Sao vậy?" Thấy sự khác thường của hai người, cảnh sát trưởng khó hiểu.

"Cảnh sát trưởng, ông còn nhớ nạn nhân đầu tiên không? Nơi cô ấy bị ném vào chính là bãi rác gần nhà mình."

Chúc An Sinh giải thích cho cảnh sát trưởng hiểu nguyên nhân khiến mình với Tri Trùng im lặng.

"Nạn nhân thứ hai bị vứt xác ngay ở công viên phía sau nhà mình. Nạn nhân gần đây nhất thì hung thủ trực tiếp bỏ qua luôn công đoạn vứt xác. Điểm giống nhau giữa các vụ án chính là hung thủ không hề tốn công sức vào việc dời xác nạn nhân đi. Ngài có biết sao lại thế không?"

Nghe Chúc An Sinh nói xong, cảnh sát trưởng lại quay sang nhìn bản đồ. Bây giờ ông mới phát hiện ra được điểm không ổn. Xe máy được đặt cách nơi Karen mất tích quá xa, không phù hợp với cách thức gây án của hung thủ.

"Lần này chúng ta đã gặp được tên hung thủ rất thông minh. Hắn thông minh tới mức chẳng màng tới giờ mình đang kích động, vẫn có thể làm nhiều tầm mắt của chúng ta." Tri Trùng nhìn bản đồ một lúc lâu mới nói.

"Nhưng vì cẩn thận, chúng ta nên tiến hành điều tra ở hai nơi."

Nói rồi, Chúc An Sinh nhớ tới dáng vẻ của Karen McKenna. Đồng hồ đếm ngược trôi qua rất nhanh.

"Chúng ta cần chia nhau ra hành động."

Tác giả có lời muốn nói: Vì nhịp của vụ án đã đạt tới mức cao trào nên tiếp theo sẽ có bước ngoặt lớn, trực tiếp ảnh hưởng tới kết cục luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Kiến Thân Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.